ພຣະຣາຊອານາຈັກລາວ

ກະຊວງສຶກສາທິການ

ໜ້າສືສຸງອສວາກ

ຂອງ

ກົມວັນນະຄະດີ

ພິມເທື່ອທີ ສາມ ມ.ooo ເຫຼັ້ມ.

ວັນທີ ๑ ມີນາ ๑๙ฝ๒

ลายภาบหนังสือยาภยาอันมะถะกิ

๑ บุนปะเพนิและบุนพระสาสน ใบพระอาจุอาบาลาว

๒ นิทานสังสิบชุบ พาสาฝรั่ง.

๓ ถวามสุพาบ และ ขนิบทัม บุบลาว.

๔- ฝรั่ง อาจิ

๕- นิทาน ภาละเภถ พาภ ๑ ๒.

๖. นิทาน สังสิบชุบ หิวใหบ่.

๗. ไวยากอบพาสาฝรั่ง.

๘- บิถถวามร่ำรุบ.

๙- พื้นขุบพิธิมธาจาพิธาจ

๑๐- ถำแปสับ ผแนกทางธาจภาบ ต่างๆ

๑๑- หนองผีผถ

๑๒ นิทาน ท้าวลิบทอง.

๑๓- เรื่อง พระอุปคุถเถระ

๑๔- ไวยากอบลาว (บบใหม่ พาภ ๑ ๒-๓-๔

๑๕- นิทาน ท้าวจันทะถาถ พาสา ฝรั่ง

๑๖- พระพุทธรุบสักสิถ

๑๗- นิทาน ท้าวจันทะถาถ พา

สาลาว พาภ ๑-๒

๑๘- สาบลิพสูบ

๑๙- ภาละบับมื้สั้อย.

๒๐- นิทาน บางตันใถ พา ๓ ๔.

๒๑ - นิทาน ท้าวถำสอน.

๒๒ ถันพิไลภบิถิ.

๒๓ - นิทาน บางพาวะถิ.

๒๔- บิถอ่านปะสิบ

๒๕- อินทิบานสอนลูถ

๒๖- วันมะถะถิสาน พาภ

๒๗ สังสิบชุบหิวบ้อย ๓ ๔.

๒๘ ถำสอนสพาสิถ

๒๙ ปะเพนิบูราน.

๓๐- ภาบปู่สอนหลาน สอนปู่

๓๑ ท้าวภำพ้า เหนังถ่

๓๒ ท้าวสิทิบ

๓๓ - บางแตงอ่อน

๓๔- พะเอถสันถอน

๓๕ นิทาน ชูงหมู่ง

คำนำ

ໜັງສືເຣື່ອງທ້າວສຸວອນວ ເປັນໜັງສືນິທານສຸພາສິດ ທີ່ອາຈານແຕ່ປຸ
ຣານໄດ້ປະພັນຂຶ້ນໄວ້ດົນຍາວນານ ແຕ່ບາງແຫ່ງກໍມີການ
ກອນສັບປົນແດ່ເລັກນ້ອຍ. ສຸວອນວ ເປັນໜັງສືຂນາດປານກາງມີ ๑๐ ຫຸ
ໃບລານເຊື່ອງຈານເປັນອັກສອນທັມ ໜັງສືນີ້ ນັບເປັນວັນນະຄະດີລາວໄດ້ສະບັບ
ນຶ່ງ ເພາະໄດ້ຮັບຄວາມຍ້ອງຍໍສັຣະເສີນຈາກປະຊາຊົນລາວມາແລ້ວເກືອບຈະ
ເຖິງ ๓๐๐ ປີ ແລະມີຄວາມຈະເຣີນແຜ່ຫລາຍໄປທົ່ວທຸກບ້ານ ທີ່ມີຢູ່ໃນດິນແດນ
ປະເທດລາວ ຂໍ້ນີ້ສັງເກດໄດ້ຈາກຄຳສຸພາສິດ ທີ່ຫຼິ້ວຫຼ້ແກ່ນຳມາສັ່ງສອນລູກ
ຫລານ ແລະເວົ້າທັ້ງຫລາຍໄດ້ຖືເປັນຄະຕິສືບມາ ດັ່ງຄຳສຸພາສິດຕໍ່ໄປນີ້ເປັນຕົ້ນ:

(๑) ເພິ່ນບໍ່ເຮັ້ນຢ່າຂວາ ເພິ່ນບໍ່ວ່ານຢ່າຊ່ອຍ ມັກຊ່ອຍແມ້ໃຫ້ພິຈາຣະ
ນາ ທີ່ເພິ່ງຊ່ອຍຈຶ່ງຊ່ອຍ.

(๑) ເຮັດເປັນມື ຈຶ່ງເຫັນໜ້າ ຄັນບໍ່ເຮັດເປັນມື ນ້ຳຕຸ້ງອກໍເປັນ
ເພິ່ນ.

(๓) ສິບຊັ້ນບໍ່ປານປາ ສິບພີ້ນ້ອງລຸງອາ ບໍ່ປານພໍ່ແລ້ວແມ່ ສິບພໍ່ແລະ
ແມ່ ບໍ່ປານຕົວແລະເມັ່ງ ສິບຕົວແລະເມັ່ງ ບໍ່ທໍ່ຄູບາອາຈານ.

(๔) ນ້ຳຕົ້ນລາຍໜາເຫົ່ ຄັ້ນຄວາມເກົ່ຕິດກັນ.

(๕) ເສືອໄດ້ກິນເນື້ອ ເພື່ອປ່າມີໜາມ ໄມ້ງາມເພື່ອເສືອຢູ່.

(๗) ໄອປາກສັ້ງສິນ ໄອຕົນຕົກຕົ້ນໄມ້.

(ก) ມັກຫ່ຽງຢ່ານສະຫາຍຫລາຍ ສັ້ງຂອງຝາກ ມັກປາກຫຼ້ງຄວາມ
ຕິ.

(๔) ເປັນເຈົ້າໃຫ້ສ້າງໃໝ່ທັ້ງໝາຍ ເປັນນາຍໃຫ້ສ້າງໝູ່ ເປັນປູ່ໃຫ້ສ້າງ
ໝາຍ ເປັນຄວາມໃຫ້ສ້າງລຸກບ້ານ ๆລ ๆ

ຄຳສຸພາສິດຕ່ ໆ ກ່ອນມານີ້ ມີຢູ່ໃນໜັງສືສຸງອສອາດທັ້ງນອນ ແລະສຸພາສິດ
ຂໍ້ນຶ່ງ ຫຼືບົດນຶ່ງ ເພິ່ນກໍນິບົດນາມເອີ້ນວ່ານຶ່ງປະກອບ ເພື່ອອ້າງເຫດຜົນໃນຄຳທີ່
ກ່ອນນັ້ນ ໃຫ້ເຫັນແຈ້ງ ດ້ວຍເຫດນີ້ ໜັງສືສຸງອສອາດ ຈຶ່ງເປັນທີ່ນິຍົມຂອງ
ຄົນທັ້ງໝາຍ.

ນາມຜູ້ແຕ່ງ ແລະ ເຫດຜົນການແຕ່ງ

ຜູ້ແຕ່ງໜັງສືສຸງອສອາດ ແມ່ນໃຜຢູ່ບ້ານໃດເມືອງໃດ? ຂໍ້ນີ້ສຸດວິໄສທີ່
ຈະຮູ້ໄດ້ ເພາະໃນໜັງສືສຸງອສອາດເອງ ບໍ່ໄດ້ບອກນາມຜູ້ແຕ່ງແລະວັນເດືອນ
ປີທີ່ແຕ່ງໄວ້ ຢ່າວ່າແຕ່ໜັງສືສຸງອສອາດເລີຍ ບັນດາໜັງສືອັນນະຄະດີລາວອື່ນ ๆ
ທັ້ງໝາຍກໍເໝືອນກັນ ບໍ່ຮູ້ຕົ້ນຊື່ຜູ້ແຕ່ງຫຼາກໄປ ສ່ວນໝາຍຕົ້ນແຕ່ຊື່ຜູ້ຮຽບຮຽງ ຄື
ຜູ້ຮຽງຕ ່ ໆກັນມາ ຂໍ້ນີ້ສັນນິດຖານວ່າ ຜູ້ແຕ່ງເດີມໄດ້ບອກຊື່ ຂອງຕົນໄວ້ເໝືອນ
ກັນ ແຕ່ຜູ້ຮຽງກ່ອຕໍ່ມາໄດ້ເອົານາມຂອງຜູ້ແຕ່ງຈິງອອກແລ້ວ ເອົານາມຂອງ
ຕົນ ແລະ ວັນ ເດືອນ ປີ ທີ່ຕົນຮຽງໃສ່ໄວ້ ດັ່ງມີຫຼາກໄປຢູ່ ໃນໜັງສືເກືອບທຸກ
ເຣື່ອງ ທີ່ເຮົາເຫັນຢູ່ທຸກວັນນີ້ການທຳດັ່ງນີ້ເປັນຄວາມຜິດຢ່າງສຳຄັນ ນັບເປັນ
ການຂະໂມຍວັນນະຄະດີຢ່າງໜ້າຫຼາຫ ່ ານ ແລະຂໍ້ນີ້ເອງ ເປັນຂໍ້ໜຸ້ງຍາກແກ່
ພວກເຮົາໃນການທີ່ຈະຊອກຄົ້ນຫາຄວາມຈິງ ວ່າວັນນະຄະດີຂອງເຮົາຈະເຣີ່ນ
ມາແລ້ວແຕ່ສມັຍໃດ?.

ໜັງສືວັນນະຄະດີລາວ ທີ່ຍັງເຫັນມີນາມຜູ້ແຕ່ງຈິງຢູ່ພຽງ ๔-๗ ເຣື່ອງ
ທ ່ ານັ້ນ ຄື:

(๑) ເຣື່ອງ ສັງສິນໄຊ ແມ່ນທ້າວປາງຄຳ.

(๒) ເຣື່ອງ ກາບປຸ່ສອນຫຼານ ແມ່ນ ເພິ່ງແກ້ໄຂ ແຕ່ງຢູ່ເມືອງ ລ້ານຊ້າງ (ວຽງຈັນ).

(๓) ເຣື່ອງ ພຣະຍາປົດເສນຄາມເຫດ (ຄືຫຳນາຍຄວາມຝັນ ๗ຢ່ຳ) ແມ່ນເພິ່ງຮາຊນາດ.

(๔) ເຣື່ອງ ອິນທິຍານສອນລູກ ແມ່ນນັກປາດອິນທິຍານ.

(๕) ເຣື່ອງ ນິທານປັນຈະຕັນຕະຖືປະກອນທ້ຳ ๔ ແມ່ນ ສົມເດັດພຣະ ມະຫາຮາຊຄູອິຊຸລມະຫາອິຫາຮາທິບໍດີ ແຕ່ງຢູ່ຫລວງພຣະບາງໃນສມັຍພຣະເຈົ້າ ອິຊຸລຮາດ. ราชวงศ์ที่ 16 (1500 ปีเศษ)

(๖) ຕຳນານ ພຣະແກ້ວມໍຣະກົດ ຕຳນານພຣະແຊກຄຳ ຕຳນານພຣະ ບາງ ແມ່ນພຣະອະຣິຍະວັງໂສ ແຕ່ງຢູ່ວຽງຈັນ ໃນລະຫ່ວງຮາຊການ ຂອງ ສົມເດັດພຣະເຈົ້າໄຊຍະເຊດຖາທິຮາດ (ຈຸລສັກຮາດ ๙๘๗ ກ.ສ. ๑๕ຝກ)

(๗) ນິທານຂຸນບູຮົມຮາຊາທິຮາດ ແມ່ນພຣະມະຫາເທພເຖນ ຕົນເປັນ ພຣະທັມມະເສນາຢູ່ວັດວິຊຸລມະຫາວິຫານແລະພຣະມະຫາກຸນສິດທິແຕ່ງຢູ່ຫລວງ ພຣະບາງ ໃນລະຫ່ວງ ຈຸລສັກຮາດ ๙๗๕ (ກ.ສ. ๑๕๑๗) ໃນສມັຍຂອງ ພຣະເຈົ້າອິຊຸລຮາດ.

ສຳລັບໜັງສືສຸງອສອງດ ສັນນິດຖານວ່າ ຄົງຈະແຕ່ງໃນສມັຍລຸນຫລັງພຣກ ຕຳນານພຣະແກ້ວ ຄືເຫັນຈະແຕ່ງໃນສມັຍຂອງພຣະເຈົ້າສຸຣິຍະວົງສາ ທັມ ມິກຮາດ (ລະຫ່ວງສັຕວັດທີ ๗ ແຕ່ກລິຕສັກຮາດ) ການທີ່ສັນນິດຖານວ່າ ໜັງສືສຸງອສອງດແຕ່ງຂຶ້ນ ໃນສມັຍຂອງພຣະເຈົ້າສຸຣິຍະວົງສາ ທັມມິກຮາດນັ້ນ

ເພາະມີຄຳເວົ້າຄຳນຶ່ງຢູ່ໃນໜັງສືສຸງອສອາດ ເປັນຄຳເວົ້າທີ່ບໍ່ເຄີຍພາກິດໃນ
ອັນນະຄະດີລາວທັ້ງໝາຍ ແລະບໍ່ແມ່ນຄຳໃນພາສາປາລີ ຫຼືສັນສະກິດທີ່ເຮົາມີ
ຍົມໃຊ້ໃນອັນນະຄະດີຂອງເຮົາດ້ວຍ ແຕ່ເປັນພາສາຂອງຊາວ ເອີຍ ແລະ
ເຂົ້າໃຈວ່າແມ່ນພາສາ ໂຮລອງ ດັ່ງກ່າວໄວ້ໃນປັ້ນ ທ້າວສຸງອສອາດລົງສະ
ເພົາ ໄປຄ້າກັບນາຍສະເພົາວ່າດັ່ງນີ້:

"ແຕ່ນັ້ນນາຍສະເພົາກັບນາຍຖືເອົາຍັງຄຸດແກ້ວ ແລ້ວຍ້າຍອອກເລີຍໄປ
ເຂົາກໍເອົາຍັງແກ້ວໜ້າ ເລັ່ນອອກນາ ເພງຢັ່ງມັກຮັດຕຶກ ອັນວ່າດາວໝ້ອຍນັ້ນ
ເປັນເມືອງເຮົາ ເຂົາກໍຄິດສະເພົາຕໍ່ດາວເມືອງນັ້ນ"

ຄຳວ່າ "ເລັ່ນ" ແມ່ນພາສາ ໂຮລອງ ຫຼືອັງກິດ ເຂົາໝາຍເອົາແກ້ວ
ໜ້າກ້ອງສ່ອງ ຫຼື ໜ້າກ້ອງຖອນຮູບ ໃນໜັງສືສຸງອສອາດເອີ້ນວ່າ <u>ແກ້ວໜ້າ ເລັ່ນ</u>
ດ້ວຍຄຳໆນີ້ ຈຶ່ງສັນນິດຖານວ່າ ໜັງສືສຸງອສອາດແຕ່ງຂຶ້ນໃນສມັຍພຣະເຈົ້າສຸຣິ
ຍະວົງສາ ເພາະໃນສມັຍນັ້ນໄດ້ມີພວກພໍ້ຄ້າສະເພົາຊາວ ໂຮລອງ ເຂົ້າມາ
ເຖິງນະຄອນອຸງຈັນ ຊຶ່ງແຕ່ງໜັງສືສຸງອສອາດອາດໄດ້ເຫັນກ້ອງສ່ອງຂອງພວກ
ພໍ້ຄ້າຊາວ ໂຮລອງ ແລະໄດ້ເຫັນກາບເດີນສະເພົາຂອງເຂົາ ຫຼື ບາງທີອາດ
ໄດ້ໄປນຳເຂົາດ້ວຍ ເພາະຕາມເຣື່ອງກັນອກໄວ້ວ່າ ທ້າວສຸງອສອາດຂໍໄປ
ເບິ່ງເມືອງຕ່າງປະເທດນຳນາຍສະເພົາ ຂໍຢັ້ງຢືນອີກຢ່າງນຶ່ງກໍຄືວ່າ ເຣື່ອງ
ດັ່ງຸ່ງອກັນນີ້ເຄີຍມີມາແລ້ວໃນປະເທດໄທ ໃນສມັຍໂກ້ໆກັນນີ້ເອງ ຄື ພຣະ
ນາຣາຍມະຫາຣາດ ເຈົ້າແຜ່ນດິນເມືອງລົບບຸຣີ ໄດ້ສົ່ງນາຍປານອອກໄປເບິ່ງ
ປະເທດຝຣັ່ງເສດນຳພວກພໍ້ຄ້າສະເພົາຂອງຝຣັ່ງເສດ ແລະປະເທດລາວໃນ
ສມັຍນັ້ນກໍເປັນປະເທດທີ່ມີອຳນາດຍິ່ງໃຫ່ມີຄວາມຈະເຣີນຮຸ່ງເຣືອງບໍ່ໃຊ້ໜ້ອຍ

ສົມເດັດພຣະເຈົ້າສຸຣິຍະວົງສາທັມມິກະຣາ ອາດຈະສົ່ງຂ້າຣາຊການຄົນໃດ
ຄົນນຶ່ງ ໄປນຳພຣະພໍ່ຄ້າຊາວໂຮລອງ ດັ່ງງ່ວຍກັບພຣະນາຣາຍມະຫາຣາຊ
ນາຍປານ ໄປປະເທດຊົ່ງ ເຊດກໍເປັນໄດ້ ແລະໃນສມັຍນີ້ ເປັນສມັຍທີ່ອັນນະ
ຈະກິຍອງລາວ ແລະໄທ ກຳລັງຈະເຣີນຮຸ່ງເຣືອງ ເຖິງຂັ້ນສຸງສຸດດ້ວຍ.

ການແຕ່ງເຣື່ອງສຸງວສວາດ ນັກປາດຜູ້ແຕ່ງໄດ້ຍົກຄຳສຸພາສິດຂຶ້ນມາ
ແລ້ວຫາບົທມາປະກອບໃສ່ ບົທທີ່ອ້າງມາປະກອບນັ້ນ ສ່ວນຫຼາຍແມ່ນ
ບົທທີ່ມີຢູ່ໃນຄັມພີທັມມະບົດ ແລະຄັມພີນັ້ງຄະລັດຖະທິປະນີ ສ່ວນເຄົ້າຮ່ຳ
ຂອງເຣື່ອງ ເຫັນວ່າເອົາຕາມເຄົ້າຮ່ຳງຂອງໜັງສືມຸລຕັນໄດ ຄື ເຣື່ອງນາງ
ຕັນໄດ ເຊິ່ງເຄົ້າຮ່ຳງຂອງໜັງສືມຸລຕັນໄດນີ້ ກໍເອົາມາຈາກເຣື່ອງອາດັນຮາ
ຕິ ຄື ພັນນຶ່ງຮາຕິ ຂອງອິນເດັ່ງອີກຕໍ່ນຶ່ງດ້ວຍ ຈະເຫັນຕໍ່ໄປນີ້:

ເຄົ້າຮ່ຳເຣື່ອງທ້າວສຸງວສວາດ

ມີກະກຸນກະດຸມພີ່ນ້ອງຄູ່ນຶ່ງ ຕັ້ງເຮືອນຊານຢູ່ໃນນະຄອນພາຣານະ
ສີ ກະດຸມພີ່ນ້ອງຄູ່ນັ້ນ ມີລູກຊາຍຢູ່ສອງຄົນ ຜູ້ອ້າຍຊື່ວ່າທ້າວສີສຸງວ ຜູ້
ນ້ອງຊື່ວ່າທ້າວສຸງວສວາດ ເມື່ອທ້າວສຸງວສວາດໃຫຍ່ມາໄດ້ ໝ ປີ ກະດຸ
ພີ່ຜູ້ພໍ່ເຫັນວ່າຕົນເຖົ້າແກ່ໃກ້ຈະເຖິງຄວາມຕາຍແລ້ວ ຈຶ່ງເອີ້ນລູກທ້າວສອງມາ
ສັ່ງສອນ ຢ່ານາເມື່ອພໍ່ແມ່ຕາຍແລ້ວ ສອງອ້າຍນ້ອງກໍໄດ້ແທນເຮືອນສືບມາ ຕໍ່
ມາມີພໍ່ຄ້າຊາວເມືອງຈຳປາເອົາເຮືອສະເພົ້າມາຈອດຢູ່ທ່າບ້ານ ຂອງສອງພີ່
ນ້ອງ ທ້າວສຸງວສວາດໄດ້ໄປຄ້ຳຄິດກັບນາຍສະເພົ້າ ເມື່ອນາຍສະເພົ້າຈະ
ກັບເມືອເມືອງ ທ້າວສຸງວສວາດກໍຂໍໄປນຳ ນາຍສະເພົ້າ ມີຄວາມຍິນດີຮັບ
ເອົາທ້າວສຸງວສວາດເປັນລູກຮັກ ແລ້ວກໍເບີກສະເພົ້າກັບເມືອ ເວລາໄປ

ตามทาง ท้าวสงอสอาดได้ถามนายสะเพาถามอย่าง คือไปเติน แก้วท้าวถามอ่า แก้วนี้มีหินบ่? ไปเตินถ้ำถามอ่า ถ้ำนี้มีไม้บ่? ไปเตินบ้านถามอ่า บ้านนี้มีคนบ่? ไปเตินเมืองถามอ่า เมืองนี้มีเจ้าบ่? ไปเตินอัดถามอ่า อัดนี้มีพระพิกขุสิงคะเจ้าบ่? ด้วยนี้เป็นต้น จินนายสะเพาเตินอ่า ท้าวสงอสอาดเป็นบ้า และห้ามบ่ให้ถามอีก.

คันไปถึงเมืองสาวดีแล้ว นายสะเพาก็เล่าเรื่องที่ท้าวสงอสอาดถามนั้นให้ลูกสาวฟัง ลูกสาวเป็นคนมีปัญญาดา จึ่งอ่าคำที่ท้าวถามนั้นเป็นปัญหา แล้วนางก็แก้ปัญหานั้นให้พ่อฟังคือ:

ข้อที่ท้าวถามอ่า แก้วนี้มีหินบ่นั้น ผ่นท้าวถามอ่า ในแก้วนี้มีเผิดมีนจินดาบ่ ข้อที่ถามอ่า ถ้ำนี้มีไม้บ่ ผ่นท้าวถามหาไม้จวงไม้จันที่มีธาตุงามแผง ด้วยนี้เป็นต้น คันนายสะเพาได้แจ้งในปัญหานั้นแล้ว จึ่งเอ้าใจอ่าท้าวสงอสอาดเป็นคนมีปัญญา เลยยกลูกสาวของตนให้เป็นเมียของท้าวสงอสอาด.

ท้าวสงอสอาดอยู่ดอมพ่อสองถึงตู้เป็นนายสะเพานั้น นานมาได้ ๗ ปี ในคาวนั้นพระยาจำปานะคอม ตู้เป็นเจ้าแผ่นดิน ปีกดวงประเทดบ้านเมืองบ่เป็นยุติธัม จึ่งเกิดอาเพด มีเทดต่างฝูงประการเทอะดาพู่บีงมาปั่นดินสันดานของพระยาให้มีความโกดกัด พู่บีงมาปั่นดินให้เป็นก้ำคนข้า เสิกหงอไปมาสับสี บาดอ่าเบีงที่แผ้วเลียบ่เตัน อากาบเป็นก้ำนี้พระยาก็มีความสะท้านย้านกลัวไพอินตาย จึ่ง

ให้ສອນອາມາ ເໜຄົນທ້ຳຫຼາຍມານອນຍາມຄືນລະ ๕ ຮ້ອຍຄົນ.

ພອທີ່ມານອນຍາມນັ້ນ ເທອະດາກໍປັ້ນຄົນໃຫ້ນອນຫຼັບຈົນແຈບ ເຖິງ ຍາມດຶກພຣະຍາຈຶ່ງສະເດັດອອກມາ ກວດເບິ່ງພວກນອນຍາມ ເຫັນນອນ ຫຼັບໝົດທຸກຄົນ ກໍນຶກໃຈໂກດກ້າ ຈຶ່ງຂ້ຳພັນພວກນອນຍາມນັ້ນຕາຍໝົດ ອາ ກາບເປັນດົ້ງນີ້ຕໍ່ມາທຸກໆວັນ ເຖິງວັນນຶ່ງ ເໝ່ນຫງນຂອງນາຍສະເພົາ ທີ່ຈະ ຕ້ອງຖືກບັ້ງຄັບໃຫ້ໄປນອນຍາມເຝົ້າ ໂຮງພຣະຍາ ນາຍສະເພົາຮ້ອງວ່າຕົນ ຈະຕ້ອງຕາຍ ຈຶ່ງສົ່ງລາລຸກເມັ່ງ ແລະລຸກເຂີຍຄ້ອຍປະຣິຍາຍຕ່າງໆ ທ້ຳອ ສງອສອາດໄດ້ຍິນດົ້ງນັ້ນ ຈຶ່ງຂັ້ນອາສາໄປຕ່ວງຄ້ອຍຄ້ຳວ່າ "ຊິ້ນບໍ່ຂາດບໍ່ ໃຫ້ຄ້ຽງຂ້ຽງ ກາບເນື້ອງນີ້ຂ້ຳຂໍໄປຄ້ຳ ນ້ຳໜ້ຽງຄໍຂໍ້ຢ້ຳ ນ້ຳໜ້ຽງຕ້ຳຂໍລອຍ" ດົ້ງນີ້ ແລ້ວກໍໄປນອນຍາມທີ່ໂຮງຂອງພຣະຍາ ເຖິງເວລາທ່ຽງຄືນພຣະຍາ ຈ້ຳປາສະເດັດອອກມາເບິ່ງຄົນນອນຍາມ ເຊ້ຶງເວລານັ້ນ ຄົນທ້ຳຫຼາຍນອນ ຫຼັບໝົດແລ້ວ ຍັ້ງແຕ່ທ້ຳອສງອສອາດຕ້ຽງ ເມ້ືອທ້ຳອໄດ້ຍິນສຽງພຣະຍາ ໄຂປັກຖຸອອກມາ ທ້ຳອກໍຟ້ຳອອະຣີ ອະຜສມຂຶ້ນ ແລ້ວກ່ຳອອ່ານຶ່ງວ່າ "ຄະເຕສິ ຄະເຕສິ ກົງກະອະມ້ຳ ອະຫັ້ງປີ ຕ້ຳຊານາມີ" ດົ້ງນີ້ພຣະຍາ ໄດ້ຍິນກໍຕົກພຣະໄທ ຈຶ່ງສະເດັດກັບຄືນ ເຖິງຍາມຄ້ອນສອງ ສະເດັດອອກ ມາເບິ່ງອີກ ທ້ຳອສງອສອາດກໍອະຣີອະຜສມຂຶ້ນແລ້ວກ່ຳອອ່ານ " ອັສຈັນໃຈ ໂອ້ໂອນິສ້ຳເອ ສ້ຳມາເປັນດົ້ງນີ້ ເປັນໜ້ຳຢ່ານກ່ອນແທ້ນໍ" ພຣະຍາໄດ້ຍິນ ດົ້ງນັ້ນກໍສະເດັດກັບຄືນ ເຖິງຍາມຄ້ອນສາມສະເດັດອອກມາອີກ ທ້ຳອສງອ ສອາດອະຜສມຂຶ້ນ ແລ້ວກ່ຳອອ່ານ "ເພ້ຶງຈາແລະບໍ່ເພ້ຶງຈາ ໃຫ້ລັກຂະນາ ໃນໃຈຮູ້ແລ້ວຢ່ານເນ້ຶ" ພຣະຍາໄດ້ຍິນກໍສະເດັດກັບຄືນ ພິດເລີຍຮ້ຳແຈ້ງ

ພຣະມານອນຍາມພົ້ນຈາກຄວາມຕາຍຄືນ ແລ້ວກໍພາກັນເມືອເຮືອນຂອງໃຜ
ລາວ ຝ່າຍພຣະຍາຄັນຄູ່ງສວາຍມາແລ້ວ ຈຶ່ງໃຫ້ອຳມາດໄປຫັນເອົາພຣະມາ
ນອນຍາມໃນຄືນທີ່ແລ້ວມານັ້ນ ມາສືບຖາມວ່າ ແມ່ນໃຜມານອນຢູ່ນອນຫັນ
ທາງລີ ທ້າວສງວສວາດກໍທູນຮັບວ່າ ແມ່ນຕົນເອງ ພຣະຍາຈຶ່ງຖາມຫາ
ເຫດແຫ່ງຂໍ້ຄວາມທີ່ທ້າວເວົ້ານັ້ນວ່າເປັນປະການໃດ ທ້າວກໍຈາຣະໄນໃຫ້
ພຣະຍາຟັງທຸກປະການ ດ້ວຍການຊັກນິທານຕ່າງໆປຽບທຽມ ພຣະຍາມີ
ຄວາມເຫຼືອໃສຍິນດີເປັນອັນນາກ ຈຶ່ງຕັ້ງທ້າວສງວສວາດ ໃຫ້ເປັນຣາຊບັນ
ດິເປຍຈຳພຣະອົງ ແຕ່ນັ້ນມາທ້າວກໍສັ່ງສອນ ພຣະຍາແລະເສນາອາມາດທັ້ງ
ຫຼາຍ ໃຫ້ຕັ້ງຢູ່ໃນຮີດຄອງອັນດີ ມະຫາມະຄອນຈຳປາຣາຊທານີ ກໍມີຄວາມ
ຮຸ່ງເຮືອງສຸກສໍລັ ສີ່ມີຂ້າ ເສິກສົດຕຸມາບ້ານ ແລະທ້າຍສຸດ ທ້າວສງວ
ສວາດກໍໄດ້ເລື່ອນຂຶ້ນເປັນອັຄມະຫາເສນາບໍດີຜູ້ໃຫ່ ໃນມະຫາມະຄອນຈຳປາ
ນັ້ນແລ.

ມະຫາ ສີລາ ວິຣະວົງ

ວຽງຈັນ, ວັນ ຄ ຮຸຍ ๒๔๕๔

ນິທານສຸງສອງ๑

ໃນກາລະຄາບນຶ່ງ ພຣະພຸທເຈົ້າສະຖິຢູ່ໃນຄັນທະກຸຕິ ມີທັນຍັນຈັກ ເທສນາວ່າ "ສັພເພ ສັຕຕາ ສຸຂິຕາ ໂຫນຕຸ" ດ້ວຍສັບປຸຣິສະທັ້ງຫຼາຍ "ປັນ ຍາປາຣະມີ ໂຍ" ຍັນວ່າ ປັນຍາປາຣະມີ ແຫ່ງພຣະພຸທເຈົ້າທັ້ງຫຼາຍນີ້ ຫາກ ເປັນຊັບເຂົ້າຂອງຍັນປະເສີ๑ ກ່ວ່າ ແກ້ວເຈັດປະການ ແລະເປັນມໍຣະຄາ ແກ່ ໂລກທັ້ງ ມ ແທ້ແລ ເຫ๑ໃ๑ແລ້ວ ຍັນຈາ ດ້ວຍແທ້ພຣະປັນຍາປາຣະມີ๑ວ ນີ້ ດີແລະປະເສີ๑ຫາກເກີດມີແກ່ຜູ້ໃ๑ ບຸກຄົນຜູ້ນັ້ນ ບໍ່ຫລົນຕາຍດ້ວຍນ້ຳດ້ວຍ ໄຟ ດ້ວຍຫອກດາບ ໜ້າທະນູປືນໄຟແລະໄມ້ຄ້ອນກ້ອນດິນຫຼາຍແຫ່ງໜ້າ ພຣະ ຍາອາມາ๑ ທັ້ງຫຼາຍນີ້ຂ່ືນ ເທ ໄດ້ ແມ່ນວ່າ ອຸປັທວົນອົນຕາຍອັນ ໃ๑ ອັນນຶ່ງກໍດີ ແມ່ນວ່ານິພັ້ຍກໍພຍລະຈັບກັບຫາຍ ສັ່ງດ້ວຍ๑ຊາພຸທາບບຸນຍະຍາສີ ພຣະ ປັນຍາປາຣະມີ ເຈົ້າ๑ວ ນັ້ນສິ່ງ ດ ເພື່ອນ ດ້ວ ສຸງ ອ ສອງ๑ ແຕ່ ຊາ ກ່ອນພາຍ ຫັ ພຸ້ນ ແລ ແຕ່ນັ້ນ ພຣະ ອາ ນົນ ກໍ ໄ ຫ ວ້ ສັບ ພັນ ຢູ ເຈົ້າ ວ່າ " "ຂ້າ ໄ ຫ ວ້ ສັບ ພັນ ຢູ ເຈົ້າ ອັນ ວ່າ ພຣະ ປັນ ຍາ ປາ ຣະ ມີ ທີ່ ມີ ແຕ່ ຊາ ກ່ອນ ພຸ້ນ ເປັນ ສິ່ງ ໃ ດ ກໍ ຂ້າ ຈາ ຂໍ ແກ່ ພຣະ ພຸທ ເຈົ້າ ຈົ່ງ ເທ ສນາ ແກ່ ຜູ້ ຂ້າ ແ๑ ກໍ ຂ້າ ເຖີ້ນ ." "

ເມື່ອນັ້ນ ສັບພັນຍູເຈົ້າ ກໍ ເທ ສນາ ແກ່ ອາ ນົນ ວ່າ ๑ ລາ ອາ ນົນ ຕັ້ງ ແຮກ ແ๑ ນີ້ ນີ້ ຄືນ ເມື່ອ ຫັ ຍ້ງ ມີ ເມື່ອ ນຶ່ງ ຊື່ ວ່າ ພາ ຣາ ນະ ສີ ກ້ວ້າ ງ ຍາ ວ ຣີ ໄ ດ້ ๑ ๑ ໂ ຍ ດ ກໍ ນີ ຕັ້ນ ແລ ຍ້ງ ມີ ກະ ກຸນ ກະ ຊົນ ພິ ๑ ຕົ ເ ມັ ງ ຢູ່ ໃ ນ ເມື່ ອ ງ ພາ ຣາ ນະ ສີ ທີ່ ນັ້ນ ຂ າ ກໍ ນີ ລູ ກ ຊາ ຍ ສ ອ ງ ຄົ ນ ຜູ້ ພີ່ ນັ້ ນ ຊື່ ວ່ າ ສີ ສ ງ ອ ຜູ້ ນ ້ ອ ງ ຊື່ ວ ່ າ ສ ຸ ง ອ ส อ า ๑ ก ็ ม ี แ ล ข า ก ็ ข ึ ้ น ใ ห ญ ่ ม า ม ี อ า ย ุ ไ ด ้ ๗ ป ี " ม า ๑ า ป ิ ต ะ โ อ " อ ั น ว ่ า พ ่ แ ล ะ แ ม ่ แ ต ่ ข า ท ั ้ ง ส อ ง น ั ้ น อ ั น ค ำ เ ถ ้ า แ ก ่ ฤ ะ อ า ท า ณ า ร อ ณ ม า เ ถ ิ ง แ ก ่ ต น แ ล ้ อ ก ็ ม ั ก

ໄค่จักสั่งสอนย้างลูกท้างสอง แต่กเมือ่าดั่งนี้ :

ฎูลา เจ้าลูกสั่กท้างสองพ่อเธีย "ทะเอ เคตา" อันอ่าเธือน สองฆัก ฆักปี้างปุกแปงแล้อ สำเร็ดบ่อะบอน ส่อนฆักปี้างยั้งบ่ทันได้ ไม้คิบพี่อันเจ้าท้างสองจักไค่เอาฆักใด ใช้อ่ามาเถิ้น เมื่อนั้น สงอสอาเก่าออ่า ข้าจักเอายั้งฆัก อันไป่ได้ปุกแปง (แต่) เคื่อง ไม้พิแล้อลุอันตั้นแล เมื่อนั้นสิสงอตู้พี่ก่าออ่า ข้าจักเอายั้งเธือน ฆักที่ปุกแปงบ่อะบอนแล้อลุอันตั้นแล แต่นั้นกะณุนิดตู้เป้นพี่กี้ลู้อ่าลูก ท้างสองแต่กเมือ่ จักบ่ได้อยู่ลอมกัน กีงสั่งสอนไปพายหน้าอ่า :

นิหานที่ ๑

เธือง นิกกะแผนเก้า

ดาดะ ฎูลาเจ้าลูกสั่กท้างสองพ่อเธีย! ตั้งแสกแต่บี้เมือหน้า ใช้ฟังด้อยตู ใช้ดูด้อยตา ลักละนาในใจลู้แล้อย่าเบิ! อันบี้างคำละดับย่าใช้สู้เถิงสอง พ่อเบิ! อันบี้างยิงสู้ใส้างสามเมือ หน้ายสามเมือ ย่าได้เอาเป้นเม้งพ่อเบิ! อันบี้างบักลอสิกสามที บอสามเคื่อ ย่าทำเป้นมิดสะดายบำมัน อันบี้าง เธือจี้างฝันเธือไอ้ฆายลำแสท่า บั้นเบิ อันบี้าง เธือจี้างหาเฮ้าไอ้ฆายบ้านที่อเมือง บั้นเถิ้น อันบี้างย่าลุล่อง คำสอนอันพี่สอนไอ้ คันอ่าลูกท้างสองบ่ฟังจักเป้นดั่งฎูคะท้าอ ปาง บั้นสะแม่างตายแท้แล้อ คันอ่า บุนฆักท้าอบ่ฆายก็ล่อนตายปางบั้น ตีบ่มีดั่งบั้น เป้นเพื่อนดั่ง พระโพทิสัดเจ้า ได้เป้นนิกกะแผนเก้า ถือบี้างทำละมาน พระบิดาสั่งสอนไอ้ ย่าได้ไปตากินกายเละ บั้นเบิ

ອ່າດັ່ງນັ້ນ ແຕ່ນັ້ນນິກນ້ອຍໆພອຍເລົ່າບໍ່ຟັງ ຍັງຈັກລອງຄຳສອນພໍ່ຕົນໃຫ້ພໍຮູ້ ກ່ອນເຖີ້ນ ອ່າດັ່ງນັ້ນແລ້ວ ກໍບິນໄປຫາກິນກາຍເຂດແຫ່ງຕົນ ທີ່ເຄີຍຫາກິນ ມາ ແຕ່ກ່ອນ ກໍນີແລ ເມື່ອນັ້ນ ຍັງມີຮູ້ງຕີ ອ້ຽ ບິນມາໃນອາກາດ ເຫັນນິກ ນ້ອຍໜຸ ມໄດ້ ບໍ່ ອ ວ ງ ແຕ່ນັ້ນນິກນ້ອຍໆກໍ ຄິ ດ ເຮ ຳ ຮູ້ ຄຳ ພໍ່ ຕິ ນ ສ ອ ນ ກໍ ຈ ຳ ຈະ ຈົ ບ ຕໍ່ ເ ລ ອ ຍັ ງ ຮູ້ ງ ອ່ າ ດູ ລ າ ຮູ້ ງ ເ ຈ້ າ ເ ອ ີ ຍ ! ອັ ນ ນີ້ ມ ື ງ ກ ໍ ນ າ ຫ ຼ ອ ນ ໄ ດ້ ຍ ັ ງ ດ ູ ດ າ ຍ ດ ອ ກ ກ ູ ບ ໍ ່ ຖ ື ກ ໍ ຍ ິ ນ ຢ ້ ານ ທ ໍ ່ ໃ ຍ ທ ່ ານ ເ ອ ີ ຍ ! ຫ ົ ວ ່ າ ມ ື ງ ຫ າ ກ ລ ວ ງ ກ ູ ໄ ປ ທ ີ ລ ຸ ນ ກ ູ ຊ ິ ຕ ອ ບ ມ ື ງ ແ ລ ້ ອ ເ ທ ື ່ ອ ນ ີ ້ ກ ູ ຫ ວ ງ ກ ໄ ດ ້ ລ ອ ງ ຂ ໍ ຄ ຳ ເ ຜ ັ ງ ພ ໍ ່ ສ ອ ນ ເ ທ ີ ້ ອ ແ ລ ້ ອ ເ ມ ື ່ ອ ນ ັ ້ ນ ຮ ູ ້ ງ ກ ໍ ຄ ິ ດ ວ ່ າ ນ ິ ກ ນ ້ ອ ຍ ໆ ມ າ ກ ່ ອ ຄ ຳ ສ ະ ຫ ວ ອ ເ ທ ີ ້ ນ ີ ້ ກ ູ ຈ ັ ກ ລ ວ ງ ນ ັ ້ ນ ໄ ປ ທ ີ ລ ຸ ນ ຈ ຶ ່ ງ ໃ ຫ ້ ນ ັ ້ ນ ມ ໍ ສ ະ ນ ັ ່ ງ ນ ເ ຖ ີ ້ ນ ອ ່ າ ດ ັ ່ ງ ນ ັ ້ ນ ແ ລ ້ ວ ຮ ູ ້ ງ ກ ໍ ລ ວ ງ ນ ິ ກ ນ ້ ອ ຍ ແ ລ ້ ວ ບ ິ ນ ໄ ປ ສ ູ ່ ຂ ົ ງ ເ ຂ ດ ປ ະ ເ ທ ດ ຂ ອ ງ ຕ ົ ນ ກ ໍ ນ ີ ແ ລ ແ ຕ ່ ນ ັ ້ ນ ນ ິ ກ ນ ້ ອ ຍ ໆ ເ ມ ີ ຢ ູ ່ ໃ ນ ຮ ີ ້ ວ ໄ ຜ ກ ້ ອ ນ ແ ກ ່ ນ ພ ້ ອ ນ ແ ລ ້ ອ ແ ລ ່ ນ ໄ ປ ນ າ ເ ໝ ື ອ ດ ິ ນ ຕ າ ຍ ລ ະ ຫ ້ ອ ຍ ຕ ິ ບ ປ ີ ກ ນ ້ ອ ຍ ກ ່ ອ ທ ້ າ ຍ ັ ງ ແ ຫ ຼ ວ ຮ ູ ້ ງ ກ ໍ ຈ ຶ ່ ງ ຄ ຍ ດ ່ ອ ຍ ກ ະ ຊ ຸ ບ ິ ນ ລ ົ ງ ເ ມ ື ່ ອ ນ ັ ້ ນ ນ ິ ກ ນ ້ ອ ຍ ເ ລ ີ ຍ ຫ ຼ ຽ ບ ເ ຂ ົ ້ າ ໄ ປ ສ ິ ້ ຢ ູ ່ ໃ ນ ຮ ູ ນ ິ ກ ຮ ູ ້ ງ ຖ ู ด ิ น แ ก ่ น ป า ก ร ู ้ ง แ ม ่ น ฮ ี ้ ไ ก ถ ู เ ล ื อ ก ร ู ้ ง ไ ด ู ย อ ก แ ค ก ๆ อ ิ ก ร ู ้ ง แ ต ก เ ล ี ย ต า ย ค อ ว ม ช ู บ า ย เ ผ ิ ง เ ช ื ่ อ ร ู ้ ง เ ก ิ ้ ว ต า ย ค อ บ เ ผ ื อ โ ภ ห า ไ ธ ้ ย ว า ส ั ก ภ ู น า ค ู บ แ ผ ้ อ ั น ม ี พ ่ อ แ ม ่ ส อ น ส ั ่ ง ไ อ ้ ค ำ ป า ก แ ค อ น ห ั ก ผ ้ า ย ก ็ ย ั ง ไ ป ท ั น ค ำ ส อ น แ ห ่ ง อ ิ ง พ ุ ท ธ เ จ ้ า อ ั น อ ่ า ว พ ร ะ พ ุ ท ธ เ จ ้ า น ั ้ น ก ็ ท า ก ต ั ด ส ่ อ ง แ จ ้ ง ใ ห ้ เ ป ็ น ค อ ง ส ั ่ ง ส อ น ย ั ง ไ ล ก ห ้ า ม ผ ้ า ถ ื ก.

นิทานที่ ๑

เรื่อง ช้าง

ดูดา เจ้าลูกชักห้าสอง อันอ่าคองถ่อยช้างมี ม ปะกาน:

(๑) ອັນນຶ່ງ ເພິ່ນບໍ່ ເອີ້ນ ຢ່າ ຂວ ານ ເພິ່ນ ບໍ່ ອ ານ ຢ່າ ຊ່ ອ ຍ ມັກ ຊ່ ອ ຍ ແມ ້ ໃ ຫ ້ ພ ິ ຈ າ ຣ ະ ນ າ ທ ີ ່ ເ ງ ິ ້ ນ ຊ ່ ອ ຍ ຈ ຶ ່ ງ ຊ ່ ອ ຍ .

(๒) ອັນນຶ່ງ ພໍ່ ແມ ່ ແ ລ ະ ຄ ູ ບ า ອ า จ า ย ส ั ่ ง ส อ น ใ ห ้ ร ู ้ ย ่ า ร ุ ด อ บ ถ ้ อ ย ง า ม ค ว า ม บ ่ ด ี แ ล .

(๓) ອັນນຶ່ງ ຢ່າ ຂີ້ ເ ຫ ນ ຍ ໂ ຕ ນ ັ ້ ນ ເ ນ ີ ่ ย ค ิ ด ม า ใ น ส ิ ่ ง ส า ม น ี ้ ล า ง เ ท ื ่ อ น ี ้ ล า ง เ ท ื ่ อ ใ ด ้ ช ่ ว ้ ย เ ส ี ย พ ล ั ่ ง ผ ั ด ก ็ ด ี .

ฤๅ ເຈົ້າ ລູກ ອັ ກ ທ ้ า ง ส อ ง พ ่ อ เ อ ย ! จ ิ ่ ง จ ื ่ อ ว ่ า ค ว า ม พ ่ ไ ด ้ เ ก ิ ้ น ອັ ນ ນຶ ่ ง เ จ ้ า ท ้ า ง ส อ ง ย ่ า ห ง ่ ม ค ิ น ต ู ใ บ ้ ส ั ้ น ๆ ย ่ อ ย เ ด ี ๋ ย ว ธ ะ ส า ม น ั ้ น เ น ี ่ ย เ ธ ็ า จ ั ก ส อ น ใ ห ้ ม ั น ด ี เ ส ี ย ต อ บ ค ว า ม จ า ร ้ า ย เ ป ็ น ด ั ่ ง ภ ู ม ิ ฉ ะ โ ธ ฉ ้ า ง ม ุ ง ค ุ ม ต ิ อ ป ะ เ ส ี ด ค ว า ม ห า ก ส อ น ใ ห ้ ร ู ้ ค อ ง แ ท ้ อ ั น ເ ม ื ่ อ น ั ้ น ย ั ง ม ี โ จ ม ท ้ า ง ป ร า ก ฏ ม า เ ฉ ็ า ใ น โ ร ง ฉ ้ า ง ท ี ่ น ั ้ น เ ส ี ่ ย ง ม า จ า ย ั ง ค ำ อ ั น ล ึ ก แ ล ะ ข ้ า เ จ ้ า เ อ ็ า ข อ ง เ ข ี ้ ย ก ั น ไ ป ม า ฉ ้ า ง ม ุ ง ค ุ ม ต ิ อ ป ะ เ ส ี ด แ ต ่ ง พ ร ะ ย า ต ิ อ น ั ้ น ไ ด ้ ย ิ น โ จ ม ท ้ า ง ป ร า ก ฏ ก ่ อ น ย ั ง ค ำ อ ั น ก ั ก แ ข ง ด ั ่ ง น ั ้ น ม ั น ก ็ ม ี ใ จ ก ั ก แ ข ง ข ึ ้ น แ ล ้ อ ก ็ ส ง บ แ ห ง ย ั ง ม า ย ค ว า ม แ ต ่ ง ต ิ น ใ ห ้ ต า ย ไ ป ก ็ ม ี แ ล แ ต ่ น ั ้ น พ ร ะ ย า ก ็ ใ ห ้ ต า ม า ย ั ง บ ั น ด ิ ด อ า จ า ร ย แ ล ะ เ ส น า อ า ม า ง ท ้ า ง ป ร า ก ฏ ม า พ ิ จ า ร ะ ณ า ด ู แ ล ้ อ ก ็ ร ู ้ ย ั ง ก ็ ค ง ภ า ว อ ั น โ จ ม ม า ก ่ อ ด ั ่ ง น ั ้ น จ ึ ง ใ ห ้ เ อ ็ า ย ั ง น ั ก ป า ด อ า จ า ร ย ผ ู ้ ร ู ้ ก ่ อ ค ำ น ั ้ น ม า ป ะ ช ุ ม ก ั น แ ล ะ เ อ ้ า จ า ย ั ง ค ำ ส ุ ด แ ล ะ ค ำ ท ั ม อ ั น ล ึ ก แ ล บ เ ข ี ้ ย ก ั น ไ ป ม า แ ต ่ น ั ้ น ฉ ้ า ง ม ุ ง ค ุ ม ต ิ อ ป ะ เ ส ี ด ก ็ ไ ด ้ ย ิ น ย ั ง ค ำ ส ุ ด ค ำ ท ั ม แ ห ง ย า จ า ร ย ผ ู ้ ป ะ เ ส ี ด แ ล ้ อ ด ั ่ ง น ั ้ น ก ็ ม ี ใ จ อ ่ อ ม น ้ อ ม เ ล ื ่ อ ม ใ ส ย ิ น ด ี ย ิ ่ ง น ั ก ห ม ู ่ ค ณ ะ น ี ้ ช ื ่ อ ว ่ า เ อ ้ า ค ว ิ ด ก ็ ค ล ้ า ย ก ั บ ว ่ า บ ุ ค ค ล ใ ด เ อ ้ า ค ำ ร ้ า ย แ ล ะ ค ำ ถ ่ อ ย ก ็ ร ้ า ย แ ล ะ ถ ่ อ ย ด ั ่ ง ก ั น น ั ้ น แ ล .

ນິທານທີ ๗

ເຮື່ອງ ລຸກນ້ຶກແຊກ

ດູ່ວ່າ ເຈົ້າລຸກຮ້ຶກຫ້ວງສອງພໍ່ເອີ! ອັນນຶ່ງ ເປັນຄົ້ນນ້ຶກແຊກເຕົ້າລຸກ ຜ່ຮ້ວງຍ ລືມກິນພາບພ້ຜາກັນຄືນເບ້ອ ແຕ່ນັ້ນ ເຈົ້າຮ້ເສີນາ ເຫັນ ກໍເອົາ ໄປລ້ຽງ ສອນໃຫ້ປາກຕ້ານຈ່ ກ່ອຄຳຄົນ ນ້ຶກກໍເລີຍຮ່ຳຮ້ຽ ອະຈາ ຄຳອັນນ່ອນ ເພາະ ເສ ະໃສ ໃຈ ກູນາ ຜ່ກ້ວ ຄຳ ເວົ້າ ຊອບທັ ຕົ້ນ ແລ ຕ ອນຶ່ງນັ້ນ ນາຍພາບ ເນ້ຶ ອ ເດີນມາ ເຫັນ ກໍ ຫ ຶ ເອົາ ໄປລ້ຽງ ແຕ່ນັ້ນ ນ້ຶກກໍ ເລີຍຮ່ຳຮ້ຽ ຄຳ ປາ ກ ນາຍພ ານ ນັ້ນກ ອ ງ ຄຳ ແ ຊ ງ ວ່ ຂ້ ຕ ເ ງ ເ ລ ຍ ກ ນ ແ ລ ຊ ງ ເ ຕ ໃ ຜ ເ ປ ນ ນ ຍ ພ ນ ນ ມ ນ ກ ຫ ກ ງ ແ ຄ ຳ ອ ນ ຍ ອ ນ ຮ ຍ ນ ນ ແ ລ ປ ກ ນ ຜ ໃ ກ ດ ຫ ວ ຍ ກ ຍ ຮ ຍ ລ ກ ກ ປ ນ ຜ ນ ຍ ຮ ຍ ດ ງ ກ ນ ນ ແ ລ .

ອັນ ວ່ ພ ແ ງ ສ ລ ງ ອ ແ ລ ະ ລ ງ ອ ສ ອ ງ ຄ ນ ວ່ ສ ງ ສ ນ ລ ກ ແ ງ ຕ ນ ແ ລ ຄ ດ ງ ນ ນ ບ ນ ນ ທ ໃ ດ ກ ຖ ຕ ງ ຍ ໄ ປ ນ ແ ລ ຂ ງ ນ ນ ຫ ງ ສ ອ ງ ກ ນ ຢ ຕ ມ ຄ ຳ ສ ນ ພ ແ ງ ຕ ນ ແ ລ ຄ ດ ກ ຄ ງ ຍ ງ ຄ ຳ ອ ນ ນ ຕ ນ ສ ນ ໄ ວ ້ ະ

"ອັນ ວ່ ພ ນ ເ ຮ ອ ໄ ວ ້ ຫ ຍ ລ ຳ ແ ສ ທ ່ ໜ ່ ເ ຂ ້ ໄ ວ ້ ຫ ຍ ບ ້ ນ ຫ ່ ເ ມ ອ ງ "

ຄ ຳ ອ ນ ນ ້ ພ ແ ງ ນ ອ ກ ໄ ວ ້ ຄ ວ ່ ໃ ຫ ້ ມ ນ ສ ະ ຫ ນ ຍ ຫ ຍ ແ ຫ ງ ແ ລ ະ ໃ ຫ ້ ຮ ກ ແ ຍ ງ ກ ນ ອ ນ ນ ງ ໃ ຫ ້ ຮ ກ ສ ງ ສ ນ ກ ກ ສ ງ ນ ປ ຍ ອ ນ ນ ງ ຢ ່ ງ ຂ ້ ຍ ງ ສ ດ ຢ ່ ງ ລ ກ ຂ ງ ທ ່ ນ ຢ ່ ງ ສ ບ ເ ມ ງ ທ ່ ນ ຢ ່ ງ ຕ ະ ລ ຍ ຢ ່ ງ ກ ນ ເ ຫ ້ ພ ນ ປ ະ ມ ນ ເ ຖ ນ ອ ່ ດ ງ ນ ນ ກ ນ ແ ລ ອ ນ ນ ງ ນ ນ ໃ ຫ ້ ທ ່ ວ ່ ທ ນ ຕ ແ ຂ ້ ສ ດ ສ ງ ເ ປ ນ ງ ເ ອ ມ ນ ເ ປ ນ ເ ຮ ອ ນ ແ ງ ຢ ້ ອ ເ ຮ ອ ນ ທ ງ ບ ້ ນ ເ ຖ ນ ອ ່ ດ ງ ນ ນ ເ ມ ອ ນ ນ ນ ຂ ງ ກ ພ ງ

ກັນໄປຫາ ເອົາຍັງໜາ ແລະ ເມືອມາ ລ້ຽງ ໄວ້ ຫັ້ນ ແລ.

ເມື່ອນັ້ນ ຍັງ ມີ ນາຍ ສະ ເພົ້າ ຄ້າ ເດີນ ມາ ເຊົ້າ ຈອດ ໃນ ທ່າ ກວ້າງ ພຽງ ບ້ານ ແຫ່ງ ຂາ ແຕ່ ນັ້ນ ສອງ ສອງ ຄົນ ນັ້ນ ກໍ ຄຶດ ໃຈ ຢາກ ໄປ ຂອມ ນາຍ ສະ ເພົ້າ ທ້າວ ກໍ ເຂົ້າ ໄປ ສູ່ ສະ ເພົ້າ ແລ້ວ ກ່າວ ວ່າ ຂ້າ ແຕ່ ພໍ່ ນາຍ ສະ ເພົ້າ ເປັນ ເຈົ້າ ຂ້າ ກໍ ຂໍ ໄປ ຂອມ ພໍ່ ເປັນ ເຈົ້າ ແດ່ ເຖີ້ນ ເມື່ອ ນັ້ນ ນາຍ ສະ ເພົ້າ ກ່າວ ວ່າ ຄັນ ວ່າ ເຈົ້າ ຈັກ ໄປ ດັ່ນ ໜ້າ ເຊົ້າ ກໍ ຈົ່ງ ມາ ພໍ່ ເຖີ້ນ ແຕ່ ນັ້ນ ສອງ ສອງ ຄົນ ນ້ອຍ ລຸກ ຜ່ານ ເມືອ ເຮືອນ ແຫ່ງ ຕົນ ຕົກ ແຕ່ງ ເອົາ ເຂົ້າ ຂອງ ທີ່ ເພີ ເອົາ ແລ້ວ ກໍ ນາ ສັ່ງ ລາ ຍັງ ສີ ສອງ ຜັ ເພ ແລ້ວ ໄປ ສັ່ງ ລາ ຍັງ ພີ່ ນ້ອງ ທ້າ ຫຼາຍ ດ້ອຍ ປະ ຣິ ຍາ ຍ ຄຳ ນ້ອນ ວ່າ ດູ ລາ ຝູ ງ ພີ່ ນ້ອງ ທ້າ ຫຼາຍ ເອີ ຍ! ຈົ່ງ ຄ່ອຍ ຢູ ດີ ດ້ອນ ຂ້ອຍ ຈັກ ມາ ຈາ ກ ເຈົ້າ ພີ່ ນ້ອງ ເຂົ້າ ສູ ຫ້ອງ ສະ ເພົ້າ ຄ້າ ຕ່າງ ເມືອງ ກ່ອນ ແລ້ວ ສາ ວ ພີ່ ນ້ອງ ທ້າ ຫຼາຍ ໄດ້ ຍິນ ຄຳ ອັນ ນັ້ນ ເຂົາ ພາ ກັນ ມາ ຮ້ອງ ໄຫ້ ອີ ດູ ທ້າວ ຊູ ຄົນ ວ່າ ຕາ ຕະ ດູ ລາ ເຈົ້າ ພີ ເອີ ຍ! ເຈົ້າ ຢ່າ ໄດ້ ລະ ນ້ອງ ໄວ້ ໃຫ້ ຢູ ນອນ ພອຍ ແດ ເຖີ້ນ ວ່າ ດັ່ງ ນັ້ນ ແລ້ວ ເຂົາ ກໍ ເອົາ ຂອງ ຝາ ກ ນາ ໃຫ້ ແກ່ ທ້າວ ຊູ ຄົນ ກິ ນ ແລ ແຕ່ ນັ້ນ ເຖິງ ຍາມ ດີ ຮາ ສີ ນັ ກ ຂັ ຕ ຣິ ກ ຟ້າ ຄືກ ໜ່ອຍ ຊື ວ່າ ອັ ສ ະ ນີ ທ້າວ ກໍ ລາ ໜີ ໄປ ສູ ສະ ເພົ້າ ຍາມ ນັ້ນ ກິ ນ ແລ ເມື ນັ້ນ ກາຍ ຍາມ ດີ ນາ ກ່ອນ ແລ້ວ ເປັນ ເດືອນ ຂຶ້ນ ສາມ ຄ່ຳ ອັນ ອ້າງ ຄວາ ເປັນ ດີ ຖີ ໄ ຊ ຍະ ໂ ຊ ກ ພ້ອມ ໄ ດ້ ຣິ ກ ອັນ ດີ ແມ່ນ ຣິ ກ ພໍ ຣ ະ ນີ ມ ະ ຫາ ທ ະ ໂ ນ ແມ່ນ ຍາ ມ ກ ອ ງ ງ ວ ຍ ແລ້ວ ພໍ່ ນາຍ ສະ ເພົ້າ ກໍ ນາ ຍ ເອົາ ຍັງ ມື ເຈົ້າ ແຜ ງ ສີ ສອງ ສອງ ດ ກໍ ໃຫ້ ທ້າວ ເຂົ້າ ໄປ ຢູ ໃນ ຫ້ອງ ສະ ເພົ້າ ຄ້າ ແຕ ຕົນ ຕັ້ນ ແລ ແຕ່ ນັ້ນ ນາຍ ສະ ເພົ້າ ກໍ ເດີນ ຍັ ເອົາ ຝູ ງ ບ່ວ ໃຫ ໝ້ອນ ເຊືອ ກ ປຸ ກ ຂຶ້ນ ຍັ ເສົາ ກ ະ ໂ ດ ຄ້ ຍັ ງ ໃບ ຊ ັ ກ ໄ ໝ ຊ້ ແຕ່ ນັ້ນ ນາຍ ສະ ເພົ້າ ກໍ ນາ ຍ ຖີ ເອົາ ຍັ ງ ຄຸ ດ ແ ກ ແລ ເລ ຍ

ไป ເຂົ້າກິນລາຍເຂົ້າແກ້ວ ໜ້າເລັ້ນ ອອກນາ ແຍງຢັ່ງມນັກຂັດຂຶກ ອັນວ່າ ຕາວໝ່ອຍນັ້ນ ເປັນເມືອງ ເຂົ້າ ເຂົ້າກໍຖິກສະເພົ້າຕໍ່ຕາວ ເມືອງນັ້ນຕັ້ນແລ ແຕ່ນັ້ນ ລືນກິນາ ພັດຕ້ອງຢ້ານ ໃຈກະໂຕ ສະເພົ້າກໍ ໄປພະລັນຄ້ຳ ຄ້ຳ ສອງ ໄອ ໄດ້ ເດ ໂຍດ ກິນີແລ ເມື່ອນັ້ນສຸງ ອສອາ ຕ້ຽງ ເຕັ້ນຢ້ານ ສະເພົ້າ ອັນ ໄປ ໄອ ປານ ລືນ ແລ ເບິ່ງ ລາຍ ຫູ ລາຍ ຕາ ຈັກ ປາ ກາ ອັນ ໃດ ກໍ ບໍ່ ໄດ້ ເທື່ອ ນີ້ ສະເພົ້າ ກໍ ເຊົ້າ ແລ້ວ ກູ ຈັກ ຄາ ມ ພໍ່ ແຫ່ ກູ ກ່ອນ ເຖິ ນ ອ່າ ດ້ຳ ນັ້ນ ແລ້ວ ກໍ ຕ້ານ ຈາ ອ ຈາ ກັນ ຕອນ ພໍ່ ນາຍ ສະເພົ້າ ວ່າ ຄູ ລາ ປ ຕາ ເອີ ຍ ຂ້ານ ຄ ຄ ມ ພໍ່ ເປັນ ເຈົ້າ ກ່ອນ ເຖິ ນ ອັນ ວ່າ ຫ ໃ ອັນ ກາ ຍ ມາ ແລ້ວ ນັ້ນ ກໍ ຍັ ງ ມີ ຫີ ນ ແ ບໍ່ ? ອັນ ວ່າ ຕ ງ ຕ ອ ນ ອັນ ເຂົ້າ ກາ ຍ ມາ ນັ້ນ ກໍ ຍັ ງ ມີ ໄ ມ້ ບໍ່ ໃ ? ອັນ ວ່າ ບ້ານ ອັນ ເຂົ້າ ກາ ຍ ມາ ຈຶ ມ ໃ ກ ກໍ ຍັ ງ ມີ ຄົ ນ ບໍ່ ໃ ? ອັນ ວ່າ ເມືອງ ຫຼວ ງ ພ ສ ະ ມ ະ ຫ ນ ະ ຄ ອ ນ ນີ້ ກໍ ຍັ ງ ມີ ເຈົ້ າ ບໍ່ ຈ ? ອັນ ວ່າ ຕຸ ເຖົ້ ເມືອງ ນີ້ ກໍ ຍັ ງ ມີ ສ ງ ຂ ຈ ບໍ່ ຈ ? ອັນ ວ່າ ອັ ຕ ອ ງ ອ ງ ກໍ ຍັ ງ ມີ ພ ສ ະ ເຈົ້ າ ແ ບໍ່ ? ພໍ່ ເ ຍ ທ້ ອ ຖ ນ ນ ຍ ເ ພົ້ ດ້ ນ ນ ເ ມ ຍ ເ ພົ້ ກ ພ ຍ ເ ຂ ກ ພ ຍ ເ ຂ ກ ພ ຍ ເ ຂ

ກໍຫາກຖືໄມ້ເທົ້າຊຸ່ຄົນແລນາ ອັນວ່າ ອັດຊາອາຮາມ ກໍຫາກມີພຣະເຈົ້າພຣະ
ທັມ ແລະພຣະສົງຄະເຈົ້າເທົ້ດຖືແລ ຕັ້ງແຕ່ກແຕ່ນີ້ເມືຫນ້າ ເຈົ້າຢ່າກ່ອ
ເຖິ້ນ ວ່າດັ່ງນັ້ນແລ້ວ ນາຍສະເຫ ກໍຈັດເອົາຍ່າງຍ່າວແຫ່ງຕົນຂັດສະເຫ ໄປ
ໂດຍຮີບ ເພື່ອຈັກໃຫ້ໄປເຖິງບ້ານເມືອງແທ້ ອັນນັ້ນກ່ອນໆຍ ແຕ່ນັ້ນເຂົາ ກໍ
ເປີດຍ້ຽງສະເຫ ໄປພະລັນລົມພັດເປົ້ອງໃບກະໂດ ເລີຍຮອດ ເຂົາ ກໍເຊົາ
ຈອດຢັ້ງແທບທ່າສະເຫ ເຂົາ ກໍມີແຮງດີຢູ່ເຊົາສະເຫ ຄ້ຳ ແຕ່ນັ້ນ ລຸກ
ແລະເມັ້ງແຫ່ງນາຍສະເຫ ທ້ຳຫຼາຍ ເຂົາ ເຕັ້ນສະເຫ ມາຮອດແລ້ວ ກໍຊົ
ຊົ້ນຍິນດີ ພ້ອມກັນມາຂົ ເອົາຍ້ ເຂົ້າຂອງທ້ຳຫຼາຍ ໜີເມືຮຸ່ ເຮືອນແຫ່ງຕົນທຸກ
ຄົນກໍມີແລ.

ເມື່ອນັ້ນ ນາຍສະເຫ ຈຶ່ງ ຈາຣະຈາ ຂອນລຸກແລະເມັ້ງແຫ່ງຕົນວ່າ: ລຸ
ລາ ເຮືອທ້ຳສອງ ແມ່ລຸກ ເຮົາ ໄປຄ້າ ເທື່ອນີ້ ກໍມີໂຊກ ມີໜາບ ແທ້ດີຫຼ ແລະ
ຍ້ຽງມີລຸກກະລຸນ ຜິເຊັ່ນ ຢູ່ໃນ ເມືອງ ພາຣານະສີ ນັ້ນ ໄດ້ນາ ຂອນ ພໍ ດ້ວຍ ວ່າ ທ້ຳ ອ
ຢາກເຫັນຕ່າງປະເທ ວ່າ ດັ່ງນັ້ນ ພໍ ກໍ ໃຫ້ ນາ ຂອນ ທີ ວ່າ ຄ້ຳປາ ກ ຕ້ານ ຈາ ຣະ
ຈາ ຄືດັ່ງ ເປັນ ຕີ ບ້າ ສະ ເພ ແທ້ ແລ ອັນ ວ່າ ຄ້ຳ ປາ ກ ຈາ ຖາມ ຫ ອັນ ບໍ ຄ ອນ ເວົ້າ
ກໍ ນາ ເວົ້າ ພໍ ກໍ ບໍ ເຂົ້າ ໃ ຈ ແຕ່ ທີ ນີ້ ແທ້ ແລ ເມື ອ ນັ້ ນ ລຸ ກ ສາ ອ ຫຼ ຊຸ ຊ ວ່ າ ບ ງ ສີ ໄ ອ
ຈຶ ງ ຖ ມ ພໍ ວ່ າ ລຸ ລ ພໍ ເ ປ ນ ເ ຈ ົ ້ າ ອ ັ ນ ວ ່ າ ຄ ້ ຳ ປ ກ ຕ ້ ນ ຈ ຣ ະ ຈ ເ ພ ື ອ ນ ດ ັ ່ ງ ເ ປ ນ
ຕີ ບ ້ າ ອ ັ ນ ພ ໍ ເ ປ ນ ເ ຈ ົ ້ າ ບ ໍ ເ ຂ ົ ້ າ ໃ ຈ ນ ັ ້ ນ ເ ປ ນ ສ ິ ່ ງ ໃ ດ ລ ? ເ ມ ື ອ ນ ັ ້ ນ ນ ຍ ສ ະ ເ ຫ
ຈ ຶ ່ ງ ຈ ຂ ອ ນ ລ ຸ ກ ສ າ ອ ແ ຫ ່ ງ ຕ ນ ວ ່ າ ລ ຸ ລ ເ ຈ ົ ້ າ ລ ຸ ກ ຮ ັ ກ ເ ມ ື ່ ອ ພ ໍ ເ ປ ິ ກ ສ ະ ເ ຫ ກ ຍ
ນ ຍ ັ ້ ງ ຫ ເ ແ ຫ ່ ງ ນ ໍ ້ ງ ແ ລ ະ ຄ ິ ງ ດ ່ ອ ນ ປ ່ ໍ ໄ ມ ້ ບ ້ ນ ເ ມ ື ອ ງ ທ ້ ຳ ອ ັ ດ ຊ າ ອ າ ຮ າ ມ
ແ ຫ ່ ງ ນ ໍ ້ ງ ແ ລ ້ ອ ນ າ ຈ ອ ດ ເ ຊ ົ ້ າ ຢ ູ ່ ຍ ອ ນ ນ ໍ ້ ງ ນ ັ ້ ນ ທ ້ ອ ຕ ຸ ້ ພ ໍ ເ ອ ົ ້ າ ນ ນ ຳ ນ ັ ້ ນ ໄ ດ ້ ກ ອ

ເຊິ່ງພໍ່ວ່າ ດູລາພໍ່ເປັນເຈົ້າ ອັນວ່າຫາເອັນເຮົາກາຍນານັ້ນ ຍັງມີຕົນແດ່ບໍ? ອັນວ່າຄົງເອນດອງກໍຍັງມີໄມ້ແດ່ບໍ? ອັນວ່າບ້ານກໍຍັງມີຄົນບໍ່ເດ? ອັນວ່າເມືອງກໍຍັງມີເຈົ້າແດ່ບໍ? ອັນວ່າອັດອາອາຮາມກໍຍັງມີພຣະເຈົ້າບໍ່ຈາ ທ້າວກໍຖາມດັ່ງນີ້ເຊິ່ງກູພໍ່ແລ.

ເມື່ອນັ້ນ ລູກສາວຈຶ່ງກ່າວວ່າ ອັນວ່າຄ້ອຍຄຳອັນທ່ານຊາຍຜູ້ນີ້ຫາກຖາມພໍ່ນັ້ນ ກໍມີແທ້ຈິງລື? ນາຍສະເພົາຜູ້ເປັນພໍ່ກ່າວວ່າ ມີແທ້ຈິງແລ ເມື່ອນັ້ນລູກສາວກໍຄົນຈົບນົບໄຫວ້ພໍ່ແຫ່ງຕົນແລ້ວ ຈຶ່ງກ່າວວ່າ ດູລາ ພໍ່ເປັນເຈົ້າເອີ ອັນວ່າຫາກໍຍັງມີຕົນແດ່ບໍ່ວ່າ ດັ່ງນັ້ນ ອັນນີ້ທ້າວກໍຖາມຫາແກ້ວລູກປະເສີດ ຍັງຈັກມີໃນຫາດນັ້ນບໍ່ຈາ ຄືວ່າ ແກ້ວປັບພາເລືອງຮຸ່ງ ແກ້ວມະນີພຸ່ງ ອັສນີ ແກ້ວພິທູນມີຄ່ານາກ ແກ້ວອະຊີອະຫຼາກຫຼາຍປະການ ອັນວ່າ ແກ້ວທັ້ງຫຼາຍຢ່າງນີ້ ມີແກ້ວມະນີໂຊດເປັນປະທານແທ້ແລ ແຕ່ນັ້ນເທພດາທັ້ງຫຼາຍກໍໃຫ້ສຸງສາທຸກຄົນແຫ່ນາງມາກນັກ ກໍມີແລ ແຕ່ນັ້ນນາງຊ້ຳກ່າວວ່າ ອັນວ່າປ່າດົງເອນກໍຍັງມີໄມ້ແດ່ບໍ່ ວ່າດັ່ງນັ້ນ ຄຳອັນນີ້ ທ້າວຖາມຫາຍັງໄມ້ຈອງໄມ້ຈັນ ຍັງມີໃນດົງເອນນີ້ບໍ? ອັນວ່າໄມ້ຈອງແລະໄມ້ຈັນນີ້ ກໍປະເສີດກ່ວາໄມ້ທັ້ງຫຼາຍແທ້ດີ ທີ່ນັ້ນ ນາງກໍຊ້ຳກ່າວແກ້ຍັງບັນຫາອັນໃໝ່ວ່າ ບ້ານນີ້ຍັງມີຄົນບໍ່ຈາ ວ່າດັ່ງນັ້ນ ຄືວ່າ ທ້າວຖາມຫາຍັງຄົນຜູ້ຮູ້ສາດສິນອາຄົມແລະພຶຫ້ານ ພຶຢາ ຄົນມີປັນຍານັກປາດເຮົາຊຸບັດຜູ້ຮູ້ ຮູ້ຄອງ ຮູ້ສຸ ຮູ້ທັ້ມເປັນອັນນາກນັ້ນແລ ດ້ວຍແທ້ບຸກຄົນຜູ້ມີຍານີ້ ກໍຫາຍາກແທ້ແລ ອັນວ່າເມືອງກໍຍັງມີເຈົ້າບໍ່ເດ ວ່າດັ່ງນັ້ນ ທ່ານຜູ້ນີ້ຖາມຫາຍັງເຈົ້າແຜ່ນດິນອັນທິສຮາເທອງທັ້ມສິບປະການ ເປັນເຊື້ອຊາໝໍ່ມະຫາກະສັດຈັກໄວ້ວຸທິຈຳເຣີນ ແກ່ໄພ່ຟ້າຮາສດອນ

ແທ້ດີ ອັນວ່າ ລຸກສາວແຫ່ງນາຍສະເພົາຫຼັ້ນ ກໍຫຼ້ກ່ວາວແກ້ ຢ້ຽບັນຫາ ອັນ
ໃໝ່ວ່າ ອັນວ່າວັດວາອາຮາມ ກໍຍັງມີພຣະເຈົ້າບໍ່ຈາວ່າດັ່ງນັ້ນ ທ່ານຊາຍຫຼ້
ນັ້ນຖາມຫາ ຢ້ຽພຣະພຸທຮູບ ຮູບສາວີວິກະຫາດແລະເຈດີ ໄມ້ໂພສີຮູບພຣະ
ເຈົ້າ ໂສດໃສ່ງາມ ກໍ່ງຖາມສັນນັ້ນແລ.

ແຕ່ນັ້ນເທພດາອິນຜິນທ້ຽງຫຼາຍ ກໍໃຫ້ສ່ງສາຫຼກາບດອນນາງອັນແກ້ນ
ຫາ ອັນຊອບທັນນັ້ນກິນແລ ເມື່ອນັ້ນນາຍສະເພົາຫຼ້ເປັນພໍ່ ຈຶ່ງຕ້ານຈາຣະຈາ
ດອນສ່ງອສອາດ່ວ່າ ຽລາ ເຈົ້າລຸກຮ້ຳ ບັດນີ້ພໍ່ຈັກເອົາເຂືອເຈົ້າ ໃຫ້ເປັນ
ເຂືອນສ່ງຄູ່ກັນແລ ເຈົ້າຈຶ່ງຟ້ຳຄຳພໍ່ເຖິ້ນ ອັນວ່າຊັບສົມບັດ ເຂົ້າຂອງກອງ
ແກ້ວ ພໍ່ກໍໃຫ້ແກ່ເຈົ້າຊຸ່ປະການກໍພໍ່ແລ ພໍ່ຈັກເອົາ ເຈົ້າ ໄອ້ໃຫ້ແຕ່ງດ່ວງພໍ່ຜ້ວ
ອັນວ່ານ່ວງສີ ໄອນີ້ກໍຫາກເປັນລຸກຄ້ວ ແຫ່ ເຫືອພໍ່ແມ່ແທ້ແລ.

ເມື່ອນັ້ນ ສ່ງອສອາດ່ກໍຍິນຍີນພໍ່ນາຍສະເພົາ ແລ້ວກ່ວາວ່າ ພຣະພໍ່ດ່ວຍ
ໂຫດຮ້ອຍປ່ວງນີ້ ແມ່ນບຸນ ຂ້ານ້ອຍຮັບທ່ານຄ່ຳສຸກ ດອນພໍ່ແມ່ເປັນເຈົ້າບໍ່ຂີ້ນບຸ
ຮ່ານໄດ້ກໍ່ຂ້ານ ແລ ແຕ່ນັ້ນນາຍສະເພົາຫຼ້ເປັນພໍ່ ກໍນ່ວຍເອົາຍ້ຳມ້ວ ແລະ
ນ່ວງຂ້ນ ນ່ວງເພ້ນ້ອງທ້ຽງຫຼາຍ ເອົາກໍພ່ວກັນ ໂຮມເຂົ້າສຸ່ພ່ວຂ້ນ ແລ້ວຊ້ຳ
ກ່ວາຢ້ຽພ່ວນວ່າ ບັດນີ້ພໍ່ຈັກໃຫ້ເປັນນຸ່ງຄຸນແກ້ວ ແລ້ວຄ່ວງວ່ວາ ໂຫ ຈຶ່ງ ໃຫ້
ເຂືອເຈົ້າທ້ຽງສ່ວງ ນ່ວງຢຸ່ຍືນຍ່ວງວ ຣ້ອຍຂ່ວບ ເຂົ້າ ຢຸ່ສຸກສນຸກໃຈຢ່ວ ຂ່ວ ດ
ສັນໂພຍພ່ວ ຣ້ວຍຈຶ່ງສ່ວ ງ ຫ່ວຍ ເສ້ງ ເທົ້ວ ນ ເຖິ້ນ ອັນນຶ່ງ ຈຶ່ງ ໃຫ້ ເຂືອ ເຈົ້ວ
ໄດ້ ເຖິ ງ ເຊ ຶ່ ງ ຍິ ດ ລ ຶ ຊ ວ ຈຶ່ ງ ໃ ຫ້ ໝ ໃ ຈ ຮ້ ຍ ້ ງ ບ ິ ດ ນ ນ ດ ວ ຍ ດ ິ ກ ນ ີ ້ ນ ້ ອ ງ ທ ້ ງ
ບ້ ນ ດ ອ ນ ພ ໍ ່ ກ ໍ ຂ ້ ນ ເ ຖ ິ ້ ນ ປ ະ ກ ນ ນ ຶ ່ ງ ອ ັ ນ ວ ່ ນ ເ ງ ິ ນ ຄ ຳ ແ ກ ້ ວ ແ ລ ະ ຕ ້ ນ ຕ ່ ອ ນ ທ ່ ອ ນ ສ ະ
ໃ ບ ເ ຈ ົ ້ ນ ຈ ຶ ່ ງ ທ ນ ນ ທ ອ ດ ໃ ຫ ້ ປ ຳ ໄ ປ ຫ ື ນ ໄ ປ ພ ໍ ່ ເ ຖ ິ ້ ນ ອ ັ ນ ວ ່ ນ ຕ ິ ອ ຄ ິ ງ ເ ຈ ົ ້ ນ ກ ໍ ຈ ຶ ່ ງ ໃ ຫ ້ ໄ ດ ້

ເປັນເຊດຖີໝາ ຈຶ່ງໃຫ້ເຂືອເຈົ້າໄດ້ສືບເຊື້ອປຸນປັຍານ້ຳປອງ ພໍ່ເຖີ້ນ.

ຕັ້ງແຮກແຕ່ນີ້ເມືອໜ້າ ອັນວ່າຂອງເຂືອເຈົ້າຫລ ເມັ່ງນັ້ນ ກໍຢູ່ສ້າງຄາ ຂະອາຢ້ານເຂືອນຂອມກັນນານໄດ້ສາມປີ ກໍບໍ່ມີອົນຕາຍອັນໃດສັກສິ່ງກໍ ມີແລ.

ບັດນີ້ຈັກກ່ອນຖິງ ພຣະຍາຈຳປານະຄອນ ອັນບໍ່ມີທິສຮາ ຄອງທັມ ໃນຣິສີບສອງຄອງບ້ານ ຄອງເມືອງແຕ່ງຕົນ ຂ້າຊີຕິພາມຢູ່ດ້ວຍນັ້ນ ອັນວ່າ ເທຍດາອາຣັກທ້ຳຖ້ວຍ ກໍໝອງໝິ່ນແລະຫ່ອມເຫ ງຳຢູ່ ເຫດວ່າພຣະຍາບໍ່ຮູ້ ຈັກຢັ້ງ ໄຜໃໝ່ຢັ້ງເມືອງແຕ່ງຕົນ ຄືວ່າ ບໍ່ຮູ້ຈັກເຫດການບຸຮານອັນຜິດ ນິຕັ້ນ ວ່າ ອົນທະຍຸບາດ ໝີຍຸບາດ ເທວາຍຸບາດ ນັ້ນແລ ປະການນຶ່ງ ອັນວ່າ ເສນາອາມາດ ເຖົ້າແກ່ແລະນັກປາດອາຈານເຈົ້າທ້ຳຖ້ວຍ ກໍບໍ່ຟັ່ງຄຳສອນ ພໍ່ແມ່ຄຸບາອາຈານ.

ເມືອນັ້ນ ຍັງມີເທວະດາໝູ່ນຶ່ງ ປັ້ນດົນສົນໃຈແຕ່ງພຣະຍາ ໃຫ້ມີໃຈ ໂກດັກຂ້ານັ້ນ ໝູ່ນຶ່ງແຕ່ງໃຫ້ເປັນສິ່ງຄົນ (ສະແດງໃຫ້) ເຫັນແລ້ວ ຊອກ ຫາແຕ້ເລົ່າບໍ່ເຫັນຕົ້ນແລ ແຕ່ນັ້ນ ພຣະຍານະຄອນຕົນນັ້ນ ກໍຢ້ານກົວແຕ່ໃຜ ອັນນັ້ນຈຶ່ງໃຫ້ເສນາອາມາດທ້ຳຖ້ວຍ ແຕ່ງປຸ່ນຍາມກັນເຂົ້າມານອນຮັກສາ ຄຸ້ມແລະຮາຊອ້ຳໜ້າຄອງແລະຄືນແລະ ๕ ຮ້ອຍຄົນຊຸ້ຄືນກໍມີແລ ເມືອນັ້ນ ພຣະຍາຕົນນັ້ນ ຖືເອົາຍ້ຳດາບຫອກອອກໜາ ເພື່ອວ່າຈັກຢັ້ງມຸ ຍັງຄົນທ້ຳ ຖ້ວຍອັນນອນຮັກສາຄຸ້ມແລໜ້າຄອງນັ້ນ ເຂົາກໍບໍ່ຕື່ນທົ່ນນອນຫັນຢູ່ຕັ້ນແລ ທີ ນັ້ນ ພຣະຍາຈຶ່ງຮ້ອງເຜີ້ວ່າ ຄົນທ້ຳຖ້ວຍຟຸງນີ້ແລ ນາຍນອນຢູ່ກໍບໍ່ຮູ້ ເມືອຈັກ ຕາຍໜ້ານ ວ່າດັ່ງນັ້ນແລ້ວ ກໍມີໃຈໂກດັກມານະແຮງ ຈຶ່ງຂ້າຄົນທ້ຳຖ້ວຍ

ฝูงมานอนกับอยู่นั้นเสิ่งพิดกันแล อันอ่า พระยาช้างคินแต่ที่มานอนเฝ้าคุ้มนั้นได้พันปายตักช้อยคิน แล้วตั้นแล อันอ่า คินทั้งหลายฝูงอยู่ใกล้ราชอังนั้น เขาก็เอากงมงมาชินเอาคินที่พระยาช้างนั้นไปถิ่มเสิ่งพายนอกองๆพุ้นอุ้นๆ กันแล ลาวพ่อกันนี้พี่ผมที่พันองมา เอาไปเถาเสิ่งกัน ฝูงบนี้ที่พันอง กะเป็นอาหานแก่แล้งแลละกาตั้นแล.

แต่นั้น เลยเล่าองมอบมาถอดอาธะนายสะเพา เมียนอนเฝ้าตั้นแล สุอันนะธะชะตะ อันอ่า เงินแลละคำธองมั่งมูนธีใช้ ซื้บ่ได้แต่คำตาย เมื่อนั้น นายสะเพากาธะจาสั่งยังลูก แลละเมิ่งแต่กลับอ่า:

นิทานที ๔

เรื่อง เอนกัน

ดูลา เจ้าแม่ลูกท้าสามเธีย บัดนี้เอนกันกินาธอดเยิ้งพี่ในอันนี้กพี่แล แต่นี้เมื่อหน้า เจ้าท้าสามแม่ลูกจ้างยู่สอัสดิ พี่นี้จักไปตายเป็นติมิธะบาดสุดชาดสิ่งงอันนี้ห่งงจิง อันอ่า เป็นคินยู่ในสิงสามนี้บ่มีห่งง แม้ยังห่งงแม้ที่แต่นิธะพาน กันเอนท้าญายนี้กตากองนไนา เพื่อนกั้งกิงงนตั้นแล เป็นกั้งวิอแม่น้อยตือบึ้งคาอี มันกชินยังมะตาดเณเพื่อเอนจอมเจ้า อันอ่ามะตาดเณเจ้าแต่ชาก่อนพุ้น ได้เป็นลูกเสดถีญาว กะประสิงตายังแม่คำธาวแลละถืนเป็นจุ้ถืนจุนั้นมาได้ญายอัน มันกตัดพายใต้ยังคำพันบึ้ง คันอ่าถืนยังกามโลกแล้ว มันจำบ่ยากเสิ่งตั้นแล ลูกเสดถีจุนั้น มันจึ่งเอาตอกผาแม่คำธาวใต้ตายเสิ่ง อันอ่า

ยิ่งแม่คำสาวตัวนั้น คันตายแล้วกินา เกิดเป็นงัวอ มันลอดมาภะหว่า
เองซิดเซินเถิงเจ้า ตั้นแล.

ปะกาบนึ่ง เป็นถิ่งมะหาโมกคันลา เจ้าบินบินอากาด อันอ่า
โจนตักล้อยก็ยังได้ยินติ กินแล ซาดก่อนนั้น เจ้าได้ลังแม่หมดา
กับทั่งพี่แต่กตัน แต่นั้นพี่แลละแม่กิโฮมเอิาสาอตัวมาให้เป็นเมิงลูก
ซายแต่กตัน ลาสองคนซือเมิงกินากับสั่งย้าอภะหว่าเสือนลังพี่แม่
แต่นั้นพี่แม่สองซือ กิเถิ่งแก่ละลากบมา เลิยสังตาบ่เตั้นแจ้งจักเล้ดสังกินกิบ่ได้ ลูกละใพ้ตัวนั้นมันกิจัง มันจิ่งหว่ากินอุบายแล้วสี่ตีซือแต่กตันอ่า คันอ่าเจ้าบ่เอิาพี่แม่เจ้าไปป่อยสังถ้านั้น ข้อยกิอู่ดอมเจ้าบ่ได้แล อ่าถ้านั้นถายเล้าถายหิ แต่นั้น ซือกิฟังย้างคำแต่กเมิงแล้วเอิาพี่แลละแม่แต่กตันไปป่อยสังใบ่ป่าแต่บึ่ง มันกิจ่าละจาดอมพี่แลละแม่อ่า อูลา พี่แม่ทั่งลองเอ๋ย! โจลา อันอ่าโจนทั่งถายกินใบ่ป่าที่นี้ แลละป่าได้เอ้าอาจากันลงงแลงเบิ ข้อยจักไปหาย้างบ้ามาใช้ลูกินก่อนแล อ่าถ้านั้นแล้ว มันกินีใบ้หน้อยบึ่ง มันกิตีไปเสือดกินอุบายใช้เป็นถ้างเพื่อนโจน ติอมคุมพ่นป่าไม้ แล้วกิเอ้ามาข้าติย้างพี่แลละแม่แต่กตันเพื่อนถ้างโจนข้าเจ้าเอิาลองนั้นแล ที่นั้นแม่กิย้านลูกตันตาย จิ่งเอิ้นบอกลูกตันพ่ายหีอ่า อูลา เจ้าลูกแม่เอ๋ย โจนกินาข้าแลละติย้างเตือพี่แลละแม่สั่งแล้ว เจ้าจิ่งพ่ายหีใช้มันจากโจนฝูงนี้เถิ่น แต่นั้นลูกซายกิคะนึงในใจอ่า อันอ่า พี่แม่นี้กินีใจฮ้ายลูกนี้ย้างนักแท้บ่ แม่นอ่าตือจิตาย กิย้างฮักลูกกอ่าชีวิด ต่กตันแท้นา

ອັນວ່າກັນອັນນີ້ ກູກໍ່ໄດ້ກະທຳຜິດແທ້ແລ ບັດນີ້ກູຈັກເອົາພໍ່ແມ່ແຕ່ກູຄືນເມືອ
ເຮືອນດັ່ງເກົ່າເຖິ້ນ ມັນຄະນິ ດັ່ງນັ້ນແລ້ວ ກໍເອົາພໍ່ແມ່ແຕ່ຕົນຄືນເມືອຫຸ່
ເຮືອນແລ້ວມັນກໍ່ໄລ່ເນັ່ງແຕ່ຕົນໜີຈາກຢ້ານ ທ້ານບໍ່ຊ້ານາຍຄ້ອນຟ້າ ດິ
ເນັ່ງມັນກໍ່ເລີຍຕາຍໄປຄອບນາບກັນອັນມັນໄດ້ຈຳຕົວຂ້ານໍ້ແມ່ນັ້ນແລ.

ແຕ່ນັ້ນມາ ຊາຍຕັ້ນັ້ນກໍ່ຂົນຂວາຍລ້ຽງພໍ່ແລະແມ່ແລະສືນມາຄາຣະວະ
ຍັ້ງພໍ່ແມ່ແຕ່ຕົນ ພໍ່ແລະແມ່ກໍ່ອະນຸຍາດໃຫ້ແກ່ລູກ ອັນມີຄວາມຕິດນັ້ນກໍ່ນີແລ
ອັນວ່າກັນເອນນີ້ ໃຜໜ່ງເລີຍນັ້ນບໍ່ນີແພ້, ຄັນວ່ານັ້ນນາຣອດແລ້ວໃຜຊິໄປ
ເວັ້ນທີ່ໃດນີ້ເດ! ນາຍສະເພົ້າສ້ຽງຂາທ້ານອງແມ່ລູກດັ່ງນັ້ນກໍ່ນີແລ.

ແຕ່ນັ້ນ ທ້ານອງອອກກໍ່ຂໍ່ໄປຕ່ານໍ້ວ່າ: ອັນວ່າຊີ້ນບໍ່ຂາດໍ່ໃຫ້ຄົນ
ຄຸ້ນຍ່ານໍ້ເອີຍ! ການເນືອງນີ້ຂ້ານໍ້ຂໍ່ໄປຄ້ານໍ້ເອີຍ! ນ້ານ້ຽງຄິຂໍ່ຫຼັ້ງ ນ້ຳ
ໜ່ງຫຼັ້ງຂໍ່ລອຍຫອບຈັບໄມ້ອາສັຍກັນພັຍເພິ່ງ ຄວາມທຸກນາຣອດເຈົ້າຂ້ານ້ຳ
ຄ້ານ້ອຍຕ່ານໍ້ເອີຍ!

ແຕ່ນັ້ນ ພໍ່ກຸຣຸນ້ຳຄຳຕອບລູກເຂີຍແຕ່ຕົນວ່າ ດູລາ ເຈົ້າລູກຮັກພໍ່
ເອີຍ ພໍ່ນີ້ນາ ກໍ່ຄືດ່ວ່າ ປູກໄມ້ໃຫ້ເປັນດ່ົງ ປູກນ່ົງໃຫ້ເປັນເຫຼົ່ງ ເຈົ້າຢ່າ
ວ່າຈັກໄປກໍ່ພໍ່ເຖິ້ນ ເຈົ້າຈ່ຶ່ງພາເນັ່ງສ້ານ ເຮືອນຊານລ້ຽງແມ່ ພໍ່ບໍ່ນີໃຫ້ສ້ອນ
ເຖິງເຈົ້າລູກເຂີຍພໍ່ແລ້ວ ພໍ່ກ່ອຕ້ານບ່ານ້ານບໍ່ຟ້ຽງ ຂ້ອຍຈັກເອົາຊີ້ວ້ານແລກ
ປ່ຕ່ານໃຫ້ ທ້ານກໍ່ກ້ານຂ່ານໃຫ້ພໍ່ແມ່ນ່ານດ່ານ ທ້ານເລົ່ານ້ຳນ່ານສີໄອນ້ຳ ເນັ່ງ
ນ່ານແກ້ວ ທ້ານນ້ຳແລ້ວເລີຍຮີບລາໄປ ຕ່ານແຕ່ບຸນເຄີຍເປັນ ສ່ານ້ໃດບໍ່ນີ
ເວັ້ນ ຊື່ວ່າເປັນຊ່ານສ້ານສົນພ່ານໃນໂລກ ຂໍ່ໃຫ້ໄດ້ແຕ່ງຕ້ານກ່ານເຈົ້າພຣະ
ຍອດເນືອງນັ້ນເຖິ້ນ ວ່າດ່ັ້ງນັ້ນແລ້ວກໍ່ເນືອຫຸ່ຫ້ອງໜ້ານອງນ່ານ່ານ ທ້ານກໍ່ປ

ลาเผล้อบาท้าอเสี่ำนอน เกิลอนฆอนมาแล้อ คนทั้งฝูายก็ฆอนกัน มานอนฝู่เต้ำพระยาเจ้ำยอเมืองทั้ง ๕ ร้อยคนนั้นแล เมื่อนั้น สงอสอาเก็คิดหายั้งคุนพี่เฒ่าแก่ตนอันสั่งสอนไอ้ ท้าอก็พาอะนายั้ง คาถาจิใจ้ๆ อันอ่าคาถานั้นอิเสเผ้มีค่าแสนคำ อ่าดั่งนี้ะ "ปันยา จิเตั้ง สิเนตั้ง พันหะบั้ง สอาฐม" ดั่งนี้แล แต่นั้น เถิยามแล้อ ลอางแถใกั้ง่ๆ พระยาก็ฤอเถบก้ายไถ้ยืบมา สอเแต่างหักองตน ที่หางลิง เมื่อนั้นบาคางสงอสอาเก็อะธีอะแสมจิ่มไหิ้ใจอ้อ่าะ "คะเตสิ คะเตสิ ภิกภะอะบั้ง อะตักปิ ตั้ง ฐานามิ" ดั่งนี้ ธาฐา อันอ่าพระยาสะท้านใจแล้อก็ต่าอคืนหีไปสู่ที่ฝู่แต่างตน ก็มีแล แต่นั้น เถิงเอลาตุดฉ้าย เฉียคับค้ายมาเถิง พระยาก็ถือเอายังพระฮันใส่ออกมาจินท้าอ ท้าอก็ติอะธีแล้อจาอะจาต้านปาก่อาดั่งนี้ะ "อัสจันใจโอ้โอนิสังเอเ สังมาเป้นดั่งนั้น เป้นพ้าปากหอแผ้นิ!" เมื่อนั้น พระยาได้ยืนคำท้าอก่าอดั่งนั้น ก็มีใจอันสะบั้นสั้นต่าอคืนเมืองหาที่ฝู่แต่างตนก็มีแล แต่นั้นไปคับค้ายเถิยามลองคือ พระยาก็ตื่นฮื่นมาแล้อ จิ่งถือเอาพระฮันใส่สิเองอา เต้นตาเต้ายมาแต้ยอเบา เมื่อนั้นสงอสอาเท้าอเฉียเสี่ำอะธีอะแสมอ่านคาถาพ้อม อ่าดั่งนี้ะ "เผิงจาแลละบ่เผิงจา ใต้ลักละนาในใจแล้อย่าเบิ่ๆ" เมื่อนั้นพระยาได้ยินสงอสอาเท้าอ่านคาถาดั่งนั้น ก็มีหัวใจอันสะบั้นสั้นสายไหมา แล้อก็คืนหีมาสู่ที่ฝู่แต่างตน คะนิงในใจอ่า โอนิคำอันนี้ก็มีแต้นิ อันอ่าชู้ภะดักก็มี ชู้ภะดิ์ก็มี ชู้อี้ลักอางตินก็มี แต้แล ภูก็อ่าภูนี้เป้น

ພຣະຍາ ແລະຂ້າຄົນ ເສັ່ງ ແຕ່ ພາຍ ຫັ ກໍ ຫາ ກ ຕາຍ ເສັ່ງ ມາ ກ ນັ ກ ບັ ດ ນີ້ ມັ ນ ຕຸ ນີ້ ກໍ ຫ ກ ເອົ າ ຊີ ວິ ດ ເຂົ າ ທັ ງ ๕ ຮ້ ອ ຍ ນີ້ ໄ ວ້ ແ ທ້ ແ ລ ภู ຈັ ก ฌ า ม ฺ ใ ນ ອັ ນ ໜ້ າ ນີ້ ເ ຖິ ນ ຈັ ก ว่ า ค ົ น ຮ້ າ ย ฮู ้ ว่ า ค ົ น ดี ฮู ้ ว่ า ค ົ น ต่ า ง ป ะ เ ท ศ ม า ฮู ้ เ ฮ ด เ ມ ือ ง ภู ນ ี้ จ า ฮู ้ ว่ า เ ฮ ย า ฮ ้ ก ทั ง ห ล า ย ม า ก ่ า ว ใ ห้ ค ົ น ทั ง ห ล า ย ฟ ั ง นี้ ผิ ด จ า ก ค ำ ต า ย นี้ จ า ก็ ว่ า ແ ม่ น ค ົ น แ ท้ ก ห ก ແ ม่ น ส ับ ป ฺ ฺ ฺ

นิทานที่ ๕

เรื่อง คะเตสิ คะเตสิ กิกะระระนัง ...ฯลฯ

ในกาละเมื่อนั้น พระยาก็ใช้ให้หาชายบ้านทั้งหลาย ไปฉุดเอาตัวคนทั้งหลาย ฝูงมานอนในคุ้มใช้คับแคบอึดอัดคนนั้นแล แต่นั้นลูกแลละเมิงแต่คนทั้งหลายฝูงนั้น เอาก็ร้องไห้ว่า โอนี! บิดายามนี้ ก็มายามนี้แลนี! ธิแม่เทพดาแลละคุณผู้หญิงเจ้าจี่มาเกื้อหนุนเกื้อโยคพายให้พ้นจากภัยตายแด่ก็ร้างเถิน อ่าดั่งนั้นอุคนิกนีแล เมื่อนั้นสงฆสอาเณรแต่งนางๆมาน้อยสี่ไอ ท้าวก็ไปนั่งยู่บ่อนตินนอนนั้นแล แต่นั้นพระยาภิมาถามยังคนทั้งหลายว่า ดูลา ท่านทั้งหลายสูมานอนที่นั้นลี คนทั้งหลายฝูงนั้นก็ไหว้พระยาว่า ฝูงข้ามานอน ในที่นี้อุคนิแล แต่นั้นพระยาจี่ถามว่า ที่บ่อนตินทางลิงนี้ แม่นใครนอนนั้นจา เมื่อนั้นสงฆสอาณก็ก่อว่า ข้าไหว้สิมเด้ณะมหาราชเจ้า บ่อนที่นี้แม่นข้าพระยาณอนแท้แล พระยาก่อว่า ตีว่าท่านนอนที่นี้แท้ดั่งนั้น ถ้อยคำอันก่อกั้น แม่นท่านก่อลี! สงฆสอาณก็ก่อว่า ข้าไหว้พระเจ้า แม่นคำฮองข้าแล แต่นั้นพระยาก็ถามว่า ในยามปะฉิมชาตินั้นท่านก่อว่า "คะเตสิ คะเตสิ กิกะระระนัง อะตัง ปิตัง ชานามิ" ดั่งนั้นแม่นบ่จา เมื่อนั้นสงฆสอาณก็ก่อว่า ข้าไหว้สิมเด้ณะมหาราชเจ้า อันว่า คะเตสิ นั้นแม่นคอวมอาจานเจ้า (ก่อไว้ว่า). ยังมีสะหายสองคน ตั๊นึ่งนั้นไปฮักสาสินในอันอุโปสถ ตั๊นึ่งนั้นมันก็ไปพานแต่นละบ่ได้ปาจักโต มันก็คะนึงในใจว่า ภูมาหาปาบ่ได้สังนา!

ແຂ໋ງອ່າ ກູ ໄປ ຮຽ ກສາ ສິນ ຟັ ງ ທັນ ຄອມ ສ ະ ຕາຍ ແຕ ກູ ກໍ ຈັ ກ ໄດ ຕ ລ ະ ບຸ ນ ເປັ ນ ອັ ນ ມ າ ກ ແທ ແລ ອ່ າ ດັ ງ ນັ ້ ນ ແລ ້ ວ ນັ ນ ກໍ ໜ ີ ມ າ ສູ ່ ເ ຮ ື ອ ນ ແ ຕ ກ ຕ ິ ນ ກ ິ ນ ແ ລ ສ ່ ອ ນ ສ ະ ຕ າ ຍ ຕ ູ ້ ໄ ປ ຟ ັ ງ ທ ັ ນ ຈ ໍ າ ສ ິ ນ ນ ັ ້ ນ ກ ິ ນ ບ ໍ ່ ຄ ະ ນ ິ ງ ໃ ນ ໃ ຈ ອ ່ າ ກ ູ ນ ມ າ ຮ ຽ ນ ສ ິ ນ ຟ ັ ງ ທ ັ ນ ນ ີ ້ ກ ໍ ບ ໍ ່ ໄ ດ ້ ອ ັ ນ ໃ ດ ສ ັ ່ ງ ນ ໍ ແ ຂ ໋ ງ ອ ່ າ ກ ູ ໄ ປ ຕ າ ປ າ ຄ ອ ມ ສ ະ ຕ າ ຍ ກ ໍ ຢ ັ ງ ຊ ິ ໄ ດ ້ ປ ່ າ ມ າ ກ ິ ນ ແ ທ ້ ແ ລ ອ ່ າ ດ ັ ງ ນ ັ ້ ນ ແ ລ ້ ວ ກ ໍ ໜ ີ ມ າ ສ ູ ່ ເ ຮ ื อ ນ ແ ຕ ກ ຕ ิ ນ ก ิ ນ แ ล ย า ง ค ร ั ้ ง ก ่ อ อ ่ า ต ิ น ป ุ ม แ ต ก ต ู ้ ไ ป ฟ ั ง ท ั ม ธ ร ร ม ส ิ น ນ ั ้ ນ ก ໍ ນ า ไ ด ้ ແ ก ่ ນ า ย พ า ย แ ต ก ต ู ้ ไ ป ฟ ั ง ท ั ม จ ำ ส ิ น ນ ั ้ ນ ก ็ ນ า ไ ด ้ ແ ก ่ ส ะ ต า ย ต ู ้ ไ ป ฟ ั ง ท ั ม จ ำ ส ิ น ນ ั ้ ນ ແ ล ต ะ ถ ่ า ນ ั ้ ນ ค ื อ ค ุ ณ พ ร ะ ผ ู ้ เ จ ้ า อ ั ນ อ ่ า ป า ป ก ั ນ แ ต ก ນ า ย พ า ย แ ต ก ก ็ ນ า ไ ด ้ ແ ก ่ ส ะ ต า ย ต ู ้ ไ ป ฟ ั ง ท ั ม จ ำ ส ิ น ນ ั ้ ນ ແ ล ต ะ ถ ่ า ນ ั ้ ນ ม ั ນ ล ะ ม ื อ ก ต า ย ย ั ง ป า ป อ า จ า ร ย ์ เ จ ้ า จ ึ ง ไ ด ้ อ ่ า " ค ะ เ ต ส ิ ค ะ เ ต ส ิ " ด ั ง ນ ั ้ ນ ແ ล (๑)

---

(๑) ค า ถ า อ ่ า " ค ะ เ ต ส ิ ค ะ เ ต ส ิ ภ ิ ก ข ะ อ ะ ນ ั ง อ ะ ต ั ก ป ิ ต ั ง ข า ม า ม ิ " ນ ี ้ ใ ນ ค ั ม ภ ี ร ์ ม ะ ป ิ ด ก ่ า อ ต ั ้ ນ ต ะ ถ ิ น ม า ไ อ ้ ต ่ า ง จ า ก ม ิ ต า ม ນ ี ้ อ ่ า : ม ี ล ู ก ช า ย ค ร ั ว ห ล ิ น ป ู ่ ไ ป ร ่ ว ม ห ั ว ส ื อ ก ั บ ค ร ู ค น ห ล ั ง ก ็ ล ื ม ค ำ ส อ น ข อ ง

ไปນັ້ນກັບຊ່ວງ ແຖມອາຊະອຽງພຣະເຈົ້າ ແຜ່ນດິນໄວ້ວ່າ ໃຫ້ເອົາມີ ແຖປາ ຄໍ ເຈົ້າ ແຜ່ນດິນ ເສັ້ງ ໃນ ເວລາ ແຖມອ ๑. ໃນ ເວລາ ຊ່ວງ ແຖມອ ກໍ ລ້ຽງ ແຖ ແລະ ພະຍາຍາມ ຈະ ປາ ຄໍ ເຈົ້າ ແຜ່ນດິນ ຕາມ ນັ ກັນ ໄວ້ ເຈົ້າ ແຜ່ນດິນ ໄດ້ ຈື່ ຄາ ຖາ ປົ ນີ້ ຂຶ້ນ ຊ່ວງ ແຖມອ ຕົກ ໃຈ ນຶ ກ ວ່າ ເຈົ້າ ແຜ່ນດິນ ຮູ້ ແຜນ ການ ຂອງ ຕົ ນ ກໍ ລ້ຽມ ລ້ຽງ ເຈົ້າ ແຜ່ນດິນ ເລີຍ ຊັ ກ ຖາມ ໄດ້ ຄວາມ ຈິງ ຈຶ່ງ ໃຫ້ ປະ ຫານ ເສນາ ບໍ ດີ ນັ້ນ ເສັ້ງ ແລ້ວ ແຕ່ ງ ຊ່ວຍ ຄົນ ທີ່ ບອ ກ ຄາ ຖາ ໃຫ້ ນັ້ນ ເປັນ ເສນາ ບໍ ດີ ຜົນ ໆ ລ ໆ ຄາ ຖາ ປົ ນີ້ ແປ ວ່າ "ເຈົ້າ ພະຍາ ຍາມ ເອົ ດີ ຫ ງ້ ຂ ອຍ ຮູ ເຈົ້າ ຢູ່.

ແຕ່ ນັ້ນ ສ ງ ອ ສອງ ເຊ ວ້ ກ ວ່ ອ ວ່ າ ຂ້ າ ໃ ຫ ມ ະ ຫ າ ຣ າ ຊ ເ ຈ ົ ້ າ ອ ັ ນ ວ ່ າ "ກ ິ ກ ະ ອ ະ ນ ້ ງ ອ ະ ຫ ັ ປ ີ ຕ ້ ງ ຊ າ ນ າ ມ ິ " ນ ັ ້ ນ ຍ ັ ງ ມ ີ ຊ າ ຍ ຜ ູ ້ ໜ ຶ ່ ງ ຊ ື ່ ພ ຸ ທ ບ ັ ນ ດ ິ ດ ບ ອ ດ ໄ ດ ້ ເ ຈ ັ ດ ທ ິ ສ ຶ ກ ອ ອ ກ ໄ ດ ້ ເ ຈ ັ ດ ທ ິ ແ ລ ະ ມ ີ ໃ ຈ ภ ั ด ต ิ ก ั บ ด ้ อ ย ຫ ັ ້ ວ ແ ລ ະ ສ ง ม ແ ຕ ກ ຕ ົ ນ ຢ ู ่ ส ม ั ย ห ึ ่ ง ช ว ย ค ล ม ั ้ น ภ ิ ด ค ะ ป ิ ง อ ่ า ภ ู ก ิ บ อ ด ແ ล ะ ส ึ ก ม ี ภ ิ ค อ บ ห ั ้ ว ภ ู จ ั ก ถ ิ ้ ม ใ ส ่ บ ว ้ ค ู ง ค า ใ ห ้ ไ ห ม ้ เ ส ง ถ ิ ด อ ่ า ด ั ง ้ น ั ้ น แ ล ้ ว ภ ิ ก ถ ิ ้ ม ใ ส ่ บ ว ้ ค ู ง ค า เ ส ง ห ั ้ น แ ล ແ ต ่ ນ ั ้ น ม ั ค ค ะ ส ะ ล ะ ห ั ม ภ ิ ด ม ี ใ น ใ จ ແ ต ่ ช ว ย ค ล ม ั ้ น ม ั ้ น ช ั ่ ง ถ ้ อ ย ก ว ่ า ภ ู ผ ึ ้ ง แ ล ้ ว ภ ู ผ ึ ้ ง แ ล ้ ว (ฉ ิ ต ้ ง ม ะ ฉ ิ ต ้ ง ม ะ) อ ่ า ด ั ง ้ น ั ้ น ไ ป ม า ຢ ู ่ ห ั ้ น แ ล ເ ม ื ่ อ ว ั น ั ้ น ພ ຣ ะ ຍ า ເ ม ื ่ อ ง พ า ร า ณ ส ี ไ ป ร ับ ເ ສ ອ ເ ส ็ ก ส ุ น ะ แ ล ้ ว แ ล ะ ค ื น ม า ค ะ โ ม ะ ก ั บ ค ำ พ ุ ท ธ บ ั ณ ฑ ิ ต ว ่ า ภ ู ผ ึ ้ ง แ ล ้ ว ภ ู ผ ึ ้ ง แ ล ้ ว ด ั ง ้ น ั ้ น พ ร ะ ย า ก ็ ใ ช ้ อ า ม า ต ไ ป ถ า ม ว ่ า ด ู ก ร า ท ่ า น ผ ู ้ ช ร า ย ม ื ง แ ผ ่ น ด ิ น ใ ด ก ็ ไ ป ร ับ เ ส ็ ก ส ง ค ร า ม ส ุ น ะ ย ั ง ข ้ า เ ส ็ ก แ ล ้ ว จ ึ ง ค ื น ม า แ ล ท ่ า น ว ่ า ท ่ า น ช ุ น ะ แ ล ้ ว แ พ ้ แ ล ้ ว ท ่ า น แ พ ้ ย ั ง ภ ู ก ค ล ะ ผ ู ้ ใ ด ม ี จ า ພ ุ ท ธ บ ั ณ ฑ ิ ต ก ็ ว ่ า ข ้ า ใ ห ้ ม ะ ห า ร า ช เ จ ้ า อ ั น ว ่ า ม ะ ห า ร า ช

ເຈົ້າ ແພ້ຢ້ານຂ້າ ເສິກທ້າ ຫຼາຍນັ້ນ ແມ່ນວ່າ ໄດ້ໝົ້ນທີ ກິດ ໄດ້ ແສນທີ ກິດ ກໍ ບໍ່ ແພ້ ສັກ ເທື່ອ ແລ ແຕ່ ທໍ່ ເປັນ ບາບ ຢູ່ ທຸ ກ ຄັນ ແລ ອັນ ວ່າ ຂ້າ ເສິກ ອັນ ນີ ພາຍ ໃນ ຫົວ ເຮົາ ນີ້ ຄື ວ່າ ໂລ ໂພ ໂທ ໂລ ໂມ ໂຫ ນີ້ ບຸ ກ ຄົນ ຜູ້ ໃດ ຈັກ ໜາ ບ ແພ້ ກໍ ເປັນ ອັນ ຍາ ກ ນັກ ແລ ເມື່ອ ນັ້ນ ພຣະ ຍາ ມີ ຄວາມ ຊຶມ ຊື່ນ ຍິນ ດີ ຫລາຍ ແລ້ວ ກໍ ເມື່ ເມື່ອ ລຸ ເຮືອນ ແຕ່ ກ ຕົນ ສ່ວນ ວ່າ ເຈົ້າ ພຸ ທ ບັນ ດິ ນັ້ນ ກໍ ເຂົ້າ ໄປ ນອ ຢູ່ ໃນ ປ່າ ຫິມ ພານ ພຸ້ນ ແລ້ວ ກໍ ໄດ້ ເຖິງ ຍັ ກ ະ ຕົນ ອັນ ປະ ເສີ ດ ຫັ້ນ ແລ ອັນ ນີ້ ໄດ້ ຊື່ ວ່າ ກິ ກ ະ ຣ ະ ນັ ອ ະ ຫັ ປີ ຕັ ງ ຊ ານ ານ ມິ ກ ຂ້າ ແລ (๑)

ນິ ທ ານ ທີ ๗

ເຣື ອ ງ ອັ ສ ຈັ ນ ໃ ຈ ໂ ອ້ ໂ ອ ນິ ສັ ງ ເ ອ ດ . . . ຯ ລ ຯ

ເມື ອ ນັ້ ນ ພ ຣ ະ ຍ າ ຈ ຳ ປ ານ ະ ຄ ອ ນ ກໍ ຄ້ ານ ຈ າ ຣ ະ ຈ າ ກັ ບ ສ ງ ອ ສ ອ າ ດ ວ່ າ : ດູ ລ າ ທ ່ ານ ນ າ ນ ະ ອ ະ ເມື ອ ເຮົ າ ອ ອ ກ ນ າ ທີ ຄ ້ ອ ນ ສ ອ ງ ນັ້ ນ ທ ່ ານ ກ ່ າ ວ ຢ ັ ງ ຄ ຳ ວ ່ າ ອ ັ ສ ຈ ັ ນ ໃ ຈ ໂ ອ ້ ໂ ອ ນ ິ ສ ັ ງ ເ ອ ດ ສ ັ ງ ມ າ ເ ປ ັ ນ ດ ັ ່ ງ ນ ີ ້ ເ ປ ັ ນ ໜ ້ າ ຢ າ ກ ຫ ລ ໍ ແ ພ ້ ນ ໍ ວ ່ າ ດ ັ ່ ງ ນ ີ ້ ທ ່ ານ ວ ່ າ ເ ປ ັ ນ ດ ັ ່ ງ ລ ຶ ຈ າ ເມື ອ ນ ັ ້ ນ ສ ງ ອ ສ ອ າ ກ ໍ ທ ູ ນ ບ າ ດ ໄ ຫ ້ ພ ຣ ະ ຍ າ ວ ່ າ ຂ ້ າ ໄ ຫ ້ ນ ะ ຫ າ ຣ າ ຊ ເ ຈ ົ ້ າ ຄ ຳ ອ ັ ນ ນ ີ ້ ຢ ັ ງ ມ ີ ຢ ົ ງ ຄ ົ ນ ບ ໍ ່ ມ ັ ນ ຕ ະ ດ ິ ນ ໄ ປ ຄ ວ ່ າ ຫ າ ລ ຸ ກ ໄ ມ ້ ແ ລ ະ ຫ ີ ນ ມ ັ ນ ມ ັ ນ ກ ໍ ຫ ັ ກ ເ ອ ົ າ ຢ ັ ງ ໜ ່ ໍ ເ ລ ົ າ ແ ລ ະ ໜ ່ ໍ ໄ ລ ່ ໜ ່ ໍ ໄ ຕ ່ ແ ລ ະ ໜ ່ ໍ ບ ົ ງ ມ ັ ນ ກ ໍ ປ ະ ສ ົ ງ ມ າ ເ ຊ ົ າ ຢ ຸ ່ ບ ່ ອ ນ ບ ົ ງ ແ ລ ້ ວ ນ ັ ້ ງ ປ ອ ກ ໜ ່ ໍ ໄ ມ ້ ມ ັ ນ ກ ໍ ຈ ັ ບ ເ ອ ົ າ ບ ັ ອ ງ ໜ ່ ໍ ໄ ມ ້ ມ າ ຍ ອ ກ ໃ ສ ່ ຂ ອ ງ

(๑) ຄ ຳ ປ າ ວ ່ າ "ກ ິ ກ ະ ຣ ະ ນ ັ ງ ອ ะ ຫ ັ ປ ี ต ั ง ช า ม ิ" ນ ี ้ ป ะ ก อ บ ใ น ນ ิ ท า น ป ิ ด ก ่ อ น ใ น ນ ิ ท า น น ี ้ ແ ม ่ น "ฐ ิ ต ั ง เ ม ฐ ิ ต ั ง เ ม" ภ ู ແ ພ ้ ນ ໍ ງ ແ ລ ้ ວ ภ ู ແ ພ ้ ນ ໍ ງ ແ ລ ้ ວ .

ໂຕເລີຍເລົ່າຫັກຄາຢູ່ຫັ້ນແລ ແຕ່ນັ້ນຍັງມີຊາຍຜູ້ນຶ່ງຕະເດີນມາເຕັ້ນ(๔)ຍິງ
ຜູ້ເອົາບ້ອງໜໍ່ໄມ້ຊອດຫັກຄາ ມັນກໍມີຄຳຈາອອນໄຫວ້ວ່າ ຂໍໃຫ້ເອົາອອກໃຫ້
ຄັນວ່າເອົາອອກແລ້ວຊິໃຫ້ເຈົ້ານອນນຳ ເມື່ອນັ້ນ ຊາຍຜູ້ນັ້ນ ກໍຟ້າວເອົາ
ອອກໃຫ້ແລ້ວວ່າຊິນອນນຳ ຕາມຄຳຈາແຕ່ງມັນຂວນໃຫ້ຫັ້ນແລ ສ່ວນວ່າຍິງ
ຜູ້ນັ້ນ ມັນຊິເມືອອາບນ້ຳຊຳຣະເນື້ອຕົນເສັ້ງກ່ອນ ຂ້ານ່ອນນ້ອຍຈຶ່ງຊິຕ່າວ
ຄືນມາ ວ່າດັ່ງນັ້ນແລ້ວ ມັນກໍໜີເມືອສູ່ບ້ານແຕ່ງຕົນກໍມີແລ ແຕ່ນັ້ນຊາຍຜູ້ນັ້ນ
ກໍຄອງຫາຍັງຍິງຜູ້ນັ້ນ ແລະນາມມາ ຕັ້ນຫາແຕ່ງມັນ ກໍເຫັນອັນກ້ວາງຂວາງຍິ່ງ
ນັກ ມັນຈຶ່ງເອົາໄປຍັດໃສ່ໂກນໄມ້ຕົ້ນນຶ່ງຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນຍັງມີກັບແກ້ແມ່ລຸກ
ອ່ອນຢູ່ໃນໂກນໄມ້ນັ້ນ ມັນຄິດວ່າແມ່ນງູ ມັນກໍອ້າປາກຄາບເອົາອັ້ງຄະຊາດ
ແຕ່ງຊາຍຄົນນັ້ນໆ ກໍຮ້ອງໄຫ້ຢູ່ຫັ້ນແລ ສ່ວນວ່າຍິງຜູ້ນັ້ນ ຄັນວ່າຊຳຣະເນື້ອ
ຕົນແລ້ວກໍອອກມາຫາ ຊາຍຄົນນັ້ນຈຶ່ງເວ້ົາວ່າ ນາງເອີຍ ເຈົ້າຈົ່ງມາເອົາ
ກັບແກ້ອອກໃຫ້ເຮົາແດ່ເຖີ້ນ ແຕ່ນັ້ນນາງຜູ້ນັ້ນກໍຟ້າວໄປເອົາອອກໃຫ້ ຄັນ
ວ່າເອົາອອກແລ້ວຊາຍຜູ້ນັ້ນກໍວ່າຈັກນອນດອມນາງ ນາງຈຶ່ງກ່າວວ່າ ຂ້ອຍ
ກໍເອົາກັບແກ້ອັນຊົ່ວອັ້ງຄະຊາດອອກໃຫ້ເຈົ້າແລ້ວເດ! ຊ່ວນຊ່ມີຄົນແກ່ກັ້ນ
ແລ້ວ ວ່າດັ່ງນີ້ ກໍໜີເມືອສູ່ທີ່ຢູ່ແຕ່ງຕົນຫັ້ນແລ ອັນນີ້ໄດ້ຊື່ວ່າຕັ້ນຫາພາດ່ອນ
ແລ ອະທິບາຍວ່າ: ຄົນທັ້ງຫຼາຍໃນໂລກນີ້ ຄັນບໍ່ຮູ້ຈັກປັນເທົ່າເອົາເສັ້ງຍັງ
ຕັ້ນຫາກໍຫາກຈັກເປັນດັ່ງນັ້ນແລ ອັນນີ້ໄດ້ຊື່ວ່າ "ອັສຈັນໃຈໂອ້ໂອນີສັ້ງເອດ
ສັ້ງມາເປັນດັ່ງນີ້ ເປັນໜ້າຢາກຫົວແທ້ນີ" ນິຍາຍນີດັ່ງນີ້ແລ.

---

(๔) ໃນສະບັບເດີມແທ້ວ່າ: ພິກຂຸ ແຕ່ເຕັ້ນວ່າ ເປັນການຜາງໜ່າຍ
ຫຼາຍຈຶ່ງປ່ຽນເປັນຄົນທັ້ມມະດາ.

ນິທານທີ ๗

ເຣື່ອງ ພຣະຍາກັບຣິສີ

ແຕ່ນັ້ນ ພຣະຍາກໍມີໃຈຊົ່ນຊື່ນຍິນດີ ແລ້ວກໍຊ້ຳຄວາມໄປເບີ້ອງໜ້າວ່າ ດູລາ ທ່ານຜູ້ຊາຍ ເຮົາອອກມາທີ່ຄ້ອນສາມໃກ້ຈະຮຸ່ງນັ້ນ ທ່ານກໍມາວ່າ ເຜິ່ງຈາແລະບໍ່ເຜິ່ງຈາ ລັກຂະນາໃນໃຈ ຮູ້ແລ້ວຢ່າເນີ້ ວ່າດັ່ງນັ້ນ ເປັນດັ່ງລືແລວ່າດັ່ງນັ້ນຈາ ເມື່ອນັ້ນສຸງອຂອງກໍໄຫວ້ພຣະຍາວ່າ ເທອະຂ້າໄຫວ້ມະຫາຣາຊເຈ້າ ອັນຜູ້ຂ້າກ່າວວ່າ ເຜິ່ງຈາ ແລະບໍ່ເຜິ່ງຈາ ວ່າດັ່ງນັ້ນຢັ້ງນິພຣະຍາຕົນຫຶ່ງໄປຖ່ຽງຖັ້ນໃນສ່ອນສູຫຍາບ ກໍໄປເຫັນຢັ້ງເຈ້າຣິດສິຕົນ ๑ ອັນເທສນາທັ້ນໃຫ້ແກ່ຄົນແລະເສນາອາມາດທ້ຳຫຼາຍຟ້ຳ ແຕ່ນັ້ນ ພຣະຍາກໍມີໃຈອັນຄຸງດມາກນັກ ກໍໃຊ້ໃຫ້ຄົນທ້ຳຫຼາຍໄປທັ້ນເອົາຢັ້ງເຈ້າຣິດສິມາຕັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນເຈ້າຣິດສິມາແລ້ວ ພຣະຍາກໍຖາມວ່າດັ່ງນີ້: ດູລາ ທ່ານສະມະນະ ຊື່ແຕ່ງທ່ານນັ້ນວ່າດັ່ງຣີຈາ? ເຈ້າຣິດສິຕົນນັ້ນກ່າວວ່າ ຊື່ແຕ່ງເຮົານີ້ ຊື່ວ່າຂັນຕິແລ ພຣະຍາກໍຖາມວ່າ ຂັນຕິ ນັ້ນຢູ່ທີ່ໃດຈາ? ເຈ້າຣິດສິ ກໍຊ້ຳກ່າວວ່າ ຂັນຕິຢູ່ໃນຕົວແຕ່ງເຮົານີ້ແລ ແຕ່ນັ້ນ ພຣະຍາກໍຖາມຫຼາຍເລ້ຳຫຼາຍທີ ເຈ້າຣິດສິກໍວ່າຄວາມເກົ່າວ່າ ຂັນຕິ ຢູ່ໃນຕົວເຮົານີ້ແລ ແຕ່ນັ້ນ ພຣະຍາກໍຄຸງດ ຈຶ່ງໃຫ້ຄົນທ້ຳຫຼາຍ ຕັນຕີນສີນມືແລະປາດຫູປາດດັ້ງ ແຕ່ງເຈ້າຣິດສິຕົນນັ້ນ ເພື່ອຈັກຊອກຫາຢັ້ງຂັນຕິ ອັນຢູ່ໃນຕົນແຕ່ງເຈ້າຣິດສິ ກໍບໍ່ເຫັນຢັ້ງຂັນຕິ ພຣະຍາກໍຊ້ຳຄຸງດມາກນັກ ແລ້ວກໍຖິ້ມຢັ້ງຕົວອົ້ນແຕ່ງເຈ້າຣິດສິໃຫ້ລົ້ມທ່ວງອໄປ ແລ້ວພຣະຍາກໍໜີໄປ ພໍຊ້ອພັບຕາ ແຕ່ນັ້ນດິນໜາກໍຍະຊ່ອງໄອ້ຊູບເອົາພຣະຍາໃຫ້ໄປຢູ່ໃນອະວີຈີຟຸ້ນກໍມີແລ ສ່ອນວ່າເຈ້າຣິດສິຕົນ

ນັ້ນ ຄັນວ່າ ຕາດຈາກອັນເປັນຣີສີນັ້ນແລ້ວ ກໍໄດ້ເນື້ອເກີດໃນໝົມມະໂລກ ຟັນແທ້ດີຫຼືແລ ອັນນີ້ໄດ້ຊື່ວ່າເພິ່ງຈາແລະບໍ່ເພິ່ງຈາແລ ແຕ່ນັ້ນ ສຸງອສອງ ເຈົ້າກໍຊ້ເອົາຢ້ານິທານອັນນີ້ ມາໄຫ້ພຣະຍາວ່າ ຂ້າໄທ້ມະຫາ ຣາຊເຈົ້າ ຢ້ານີພຣະຍາຄົນນີ້ ຕະເດີນໄປແຈ່ວຫຼັ້ນໃນສວນອຸທິຍານ ກໍໄປ ເຫັນຢ້ານ້ຳສີຄົນນີ້ ນອນຢູ່ເທິງຕຽນີ້ ໃນສວນອຸທິຍານນັ້ນກີມີແລ ພຣະຍາ ຄົນນັ້ນກໍພ່ານໜີເສັ້ງ ເຮັດເປັນດັ່ງບໍ່ໄດ້ເຫັນນັ້ນແລ ແຕ່ນັ້ນ ພຣະຍາກໍຄະ ນຶງໃນໃຈວ່າ ດັ່ງນີ້ ອັນວ່າ ຕີນ, ມື, ຫູ, ຕາ, ປາກ, ແລະດັ້ງແຫ່ງ ກູນີ້ ກໍນາເປັນໂທດກັບດ້ວຍຕາ ແລະຫົວໃຈນີ້ທັ້ງນອນແທ້ແລ ກູຄອນໃຫ້ຕາ ແຫ່ງກູບອດເສັ້ງເຖິ້ນ ວ່າດັ່ງນັ້ນແລ້ວ ກໍເອົາຊີ້ຊາຍໜ້ຶກໃສ່ຕາແຫ່ງຄົນຕາກໍ ບອດເສັ້ງຕັ້ນແລ ແຕ່ນັ້ນມະຫາປັນດິດແຫ່ງພຣະຍາ ກໍນາເຫັນຢ້ານ້ຳພຣະຍາມີ ຕາອັນບອດເສັ້ງດັ່ງນັ້ນ ປັນດິດກໍໄຫ້ພຣະຍາວ່າ ຕາແຫ່ງມະຫາຣາຊເຈົ້າ ເຫດສັນໃດແລ້ວມາບອດນີ້ຈາ? ພຣະຍາກໍບໍ່ປາກບໍ່ຈາສັ້ງ ເຫດວ່າ ຄຶດຕາ ໂທດໃນຕົວແລ້ວຈຶ່ງບໍ່ປາກຕອນໃສ່ຕັ້ນແລ ແຕ່ນັ້ນປັນດິດຕຸ້ນັ້ນ ກໍໄປພິຈາຣະ ນາດູໃນທີ່ອັນພຣະຍາຕະເດີນໄປນັ້ນກໍໄປຮູ້ໄປເຫັນເຫດ ອັນພຣະຍາເຫັນ ນັ້ນຊ່ອັນ ແລ້ວປັນດິດກໍຄຶດວ່າ ໂອນີອັນນີ້ກໍຫາກເປັນໂທດແທ້ແລ ກູຈັກເອົາ ຢາໄປໃສ່ຕາແຫ່ງພຣະຍາໃຫ້ດີດັ່ງເກົ່າເຖິ້ນ ວ່າດັ່ງນັ້ນແລ້ວ ກໍເອົາຢາໄປ ໃສ່ໃຫ້ຕັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນຕາແຫ່ງພຣະຍາກໍດີມາດັ່ງເກົ່າ ອັນນີ້ໄດ້ຊື່ວ່າ "ລັກ ະນາໃນໃຈຮູ້ແລ້ວຢ່າງເນີ" ແລ ອັນນີ້ສຸງອສອງເຈົ້າຊັກເອົາຢ້ານິຍາຍ ມາໃຫ້ພຣະຍາຈຳປານະຄອນຟັງແລ.

ຄັ້ນນັ້ນ ພຣະຍາຊ້ຳຖາມໄປພາຍໜ້າວ່າ ດູລາ ທ່ານນາມະອະ ເຮົາ

ภิฮ้ายังคนหั้งฆายภิเป้นอันมาก ภิยังจักเป้นโหเปานใดจา? ท่าน จิ่งก่าอมาย่าอำไอ้เถ้น เมื่อนั้น สงอสอางภิก่าออ่า ฮ้าไหอัมะหา ธาฆุเจ้า ยังมีเหพดาอั่นอู่ฮักสาบ้านเมืองหีนี้แต่ปะถมปูฮมผุ้นมาแล อันอ่าเหอะดาหั้งฆายฝูงนั้น ภิญิงเต้นยังเหดภาบบ้านเมืองหีนี้ฆุ่อัน แล อันนี่ คนหั้งฆายบ่คมฮ้บยำแยงแก้อ ม ปะภาม อันนี่ ท้าอ พอะยาและเสนาอามาดหั้งฆายบ่ทิสอางดัม อันนี่ มาเหอีและ ลูกเต้าแต่างมะหาธาฆุเจ้านั้นภะหำติดคองปูธาม ฮมะหาธาฆุเจ้า จิ่งแลเบิ่งดูเถ้น เหอะดาหั้งฆายเต้นแล้อ ภิจิ่งบันลมหือใจแต่างมะหาธาฆุเจ้าใก้ฮ้าย แล้อและฮ้าฟันยังคนหั้งฆายมาภนักดั่งนั้น อันอ่าโหดอันนั้นภิคอนได้แก่ผู้ตีภแต่างบ้านเมืองนั้นแล.

เมื่อนั้น พอะยาภินิใจฆมชืนยินดี แล้อภิบ่างนามสัก ตั้งใก้สงอสอาด เป้นอามาดเสนาธาฆุบันดิดติดต่ำางคน นับแต่คนยิงฆายหั้างฮ้อยใก้เป้นฮ้อยภาง เธือนฆายเถือลั่ เงินและคำแสนโภด เฮ็างบ่ำโสดเต้นเยั่ง ลูกและเมั่งฆมชื่น พี่แม่พี่น้องฆมชื่นย้องโยย หาน สงอสอาดหานใจก้า ในฮอบฟ้าลอางภิม ยินธาฆาเหอะธาด สะพาดพ้อมสาพูภาน พอะพุบานคนอ่างอาด ใก้สมหีสักแก่สงอสอาด เป้นมะหาเสนาผู้ใหญ่ใฮ้ตางคน คนหั้งเมืองยิ้ยอ บ่ก่าอฟ้องงม ฮอันฆมชื่นวันดอมหั้าอยู่คนตั้นแล แต่นั้น พอะยาภิฤามยั่งเปสนาบันหาไปพายหั้าอ่า ดูลา มะหาบันดิด อันอ่าใก้เป้นคูนแลเป้นโหดนั้น เป้นดั่งธีจา?

ນິທານທີ ๕

ເຣື່ອງ ສັດສີ່ຕີນກັບສ້ວາ

ເມື່ອນັ້ນ ນະຫາປັນດິດກໍກ່າວວ່າ ຂ້າໄທອັນຍະຫາຣາຊເປັນເຈົ້າ ຂ້ານ ຈັກເລົ່າພາກພື້ນນິທານແຕ່ປະຖົມນາກ່ອນແລ້ວ ຍັງມີສັດ ๔ ຕີວ ๑ ຄືວ່າ ກະໄທຊາຍຜູ້ນຶ່ງ ກັບທັງເສືອໂຄ່ງລາຍນັ້ນລວກ ທັງລີງວອກແລະງູ ນາງຸ ບໍ່ເປົ່າ ກໍເລີຍຕົກລົງໄປໃນຂຸມອັນນັ້ນ ຮອດພື້ນບໍ່ຕາຍ ເຂົາກໍຫົນຫວາຍ ປາກກິນນ້ຳໆກໍບໍ່ມີ ທໍ່ຈັກຕາຍເປັນຫຍັງບໍ່ຢ່າແລ້ວ ຄຶດແຄ້ວໆແຕ່ທໍ່ຊຸ້ຕາຍແລນາ ແຕ່ນັ້ນ ຢູ່ມືນນານຍັງມີພາມມະນາຈານເດີນທາງມາຮອດ ຄຶດວ່ານ້ຳບໍ່ຮອດ ຍັງມີ ນັນກໍເອົາເຊືອກຫຼຸກຍັງຄັນທີ່ຍ່ອນລົງໄປຢັ່ງ ລົງຟັ່ງຂ້ານ ຈັບເອົາຍັງ ເຊືອກ ພາມກໍດຶງຂຶ້ນມາເລີຍນັ້ນ ລົງກໍກັນຂາບໄຫວ້ພາມແລ້ວສັ່ງລ່ານ ຫ ອ່ານ ຫ ກມີການໃຊ້ເມືອໜ້າຈັ່ງນາຫ ກໍຂ້ານເຖິ້ນ ແຕ່ນັ້ນພາມກໍ່ຍ່ອນຍັງເຊືອກ ລົງໄວ້ ເສືອໂຄ່ງໄດ້ຈັບຈ່ອງຂຶ້ນມາຮອດພາມ ສິ ສິ ສັບປາ ງຸ ນັ້ນກໍ ງຸ ແຖ ໄລ ໄລ ຂຶ້ນພ້ອມ ນາງຸ ລ້ອມຂາບໄຫວ້ຍັງພາມ ເຂົາກໍຂໍຄຸນຄຸນເມືອໜ້າ ຄັນ ວ່າເຈົ້າຄັ່ງແຄ້ນເຄືອງແທ້ຈັ່ງນາກໍຂ້ານເຖິ້ນ ເຂົາກໍສັ່ງແລ້ວແລະໜີໄປກໍມີແລ ແຕ່ນັ້ນພາມມະນາຈານຜູ້ນັ້ນ ກໍຊ້ຳເອີ້ນຮຽກເອົາຍັງທ່ານຜູ້ຊາຍຸອັນຕົກຕາຍ ໃນສ້ານັ້ນວ່າ ເຈົ້າຈົ່ງຂຶ້ນມາເຖິ້ນ ຂ້ອຍຊິແກ່ແຂນເອົາວ່າດັ່ງນັ້ນແລ ແຕ່ ນັ້ນຊາຍຜູ້ນັ້ນນັ້ນກໍມີໃຈອັນຄຸດ ວ່າເຫດອັນໃດຈັ່ງເອົາສັດເດັ່ງຮະສານຂຶ້ນ ກ່ອນ ນັ້ນກໍປາກສ່ານ ວ່ອນຄຳດີວ່າ ດູລາ ເຈົ້າຜູ້ມີຄຸນອັນນາກ ພາມມະນາ ເຈົ້າຫາກຍັງເຄືອງໃຈອັນໃດຈັ່ງເມືອຢາມຜູ້ຂ້ານເຖິ້ນ ວ່າດັ່ງນັ້ນແລ້ວກໍໜີ ເມືອຊຸທີ່ຢູ່ແຫ່ງຕົນຕັ້ນແລ ແຕ່ນັ້ນໄປພາຍໜ້າແລະເຖິງນາມາດັ່ງນັ້ນ ອັນ

ວ່າ ພາມຕູ້ນັ້ນກິຄະນຶງໃຈວ່າ ກູຈັກລອງໄປຢາມຍ້ຳເຂົ້າທ້າວຫຼາຍຜູ້ງນັ້ນ
ເບິ່ງດູກ່ອນເຖີ້ນ ວ່າດັ່ງນັ້ນແລ້ວກິລອດໄປຮອດເຖິງຍ້ຳລຶງຕ້ອນັ້ນ ອັນວ່າ
ລຶງຕ້ອນັ້ນເຫັນຍ້ຳພາມມາດັ່ງນັ້ນ ມັນກິໃຫ້ຍ້ຳລຶງທ້າວຫຼາຍ ໄປເອົາຍ້ຳຮອງ
ເຮັ້ງແລະນັ້ນ ຕໍ່ ແຕນ ແລະໝາກດູກລູກໄມ້ອັນມີຣົດຫວານ ມາໃຫ້ແກ່ພາມ
ສະພາວະແຕ່ງເຂົ້າອັນເປັນສັດຕັ້ນແລ ແຕ່ນັ້ນພາມກິຊ້ຳໄປຢາມຮອດ ?
ຕ້ອນັ້ນເຫັນພາມມາແລ້ວກິໄຫວ້ວ່າ ເຈົ້າກູຈັ່ງມາເອົ້ຳຍ້ຳຄ້ຳທີ່ບ່ອນຢູ່ແຕ່ງ
ຊ້ານີ້ເຖີ້ນ ຕູ້ຊ້ານກິໜ້ີບໍ່ໄດ້ເພື່ອຊຸມຄ້ຳນີ້ ມີແຂນໂກດປ່ວຍແລ ພາມຕູ້ນັ້ນກ່າວ
ວ່າ ທ່ານຈັ່ງຮັກສາໄວ້ຖ້າເຮົ້ານ້ອນເຖີ້ນ ເຮົ້ານ້ຳຈັກໄປຢາມເສືອ ແລະ
ຄົນຕູ້ຢູ່ໃນເມືອງນັ້ນ ແລ້ວຈັກຕ່າວຄືນມາເອົ້ານອມທ່ານແລ ແຕ່ນັ້ນພາມນະ
ນາຈານຕູ້ນັ້ນ ກິໄປຢາມຍ້ຳເສືອໂຄ່ງ ເຫັນຍ້ຳພາມມາດັ່ງນັ້ນ ມັນກິເອົ້ານ
ຍ້ຳສ້ານວານຄ້ຳຮອດນຶ່ງ ອັນຕົນໄດ້ກິນຍ້ຳຄົນແຕ່ກ່ອນພູ້ນ ແລະນັ່ງນໄວ້ນັ້ນນາ
ໃຫ້ແກ່ພາມກິມີແລ ແຕ່ນັ້ນພາມກິໄປເຖິງເຂດເມືອງໃຫ່ງ່ກ້ານ້ຳແລ້ວກິລອດ
ໄປຢາມເຮືອນຊາຍຕູ້ນັ້ນ ຫັ້ນແລ ຊາຍຕູ້ນັ້ນ ມັນກິເປັນຊ່ານຕິຄ້ຳແຕ່ງພຣະ
ຍາເມືອງນັ້ນຫັ້ນແລ ແຕ່ນັ້ນຊາຍຕູ້ນັ້ນ ມັນກິຕ້ານຈານຣະຈາຍ້ຳຄ້ຳອັນນ່ອນ
ອ່ອນຫວານດູຄີຄ້ອຍຄອນຈາຫັ້ນແລ ແຕ່ນັ້ນພາມຕູ້ນັ້ນມັນກິບ່ວຍເອົ້ານຍ້ຳຮອດ
ສ້ານວານຄ້ຳກ້ຳເອົ້ານມາໃຫ້ແກ່ຊາຍຕູ້ນັ້ນເບິ່ງ ຊາຍຕູ້ນັ້ນມັນກິບ່ວຍເອົ້ານອມ
ພາມແລ້ວແລນາແຍງຫຼີງລ້ຳ ມັນກິຄຶດຄະນຶງໄວ້ໃນໃຈບໍ່ອອກ ປ່ວກກູຈັກຄຶດ
ໃຫ້ເປັນໂທດຮ້ານແກ່ພາມຕູ້ນີ້ ຄົນໃບ້ບ່ວງໝາແທ້ບໍ ວ່າດັ່ງນັ້ນແລ້ວ ມັນກິຕິ
ບອກໃຫ້ພາມຢູ່ຮັກສາເຮືອນກ່ອນເຖີ້ນ ຂ້ານ້ຳຈັກເມືອບ້ຳຄົນຂ່ວບທູນພຣະຍາ
ເຈົ້ากอนแล ว่าดั่งนั้น มันกิเอ็ายย้ำสำอานค้ำอันนั้น เมือขาบถวาย

แก่พระยา อ่าดั่งนี้ ข้าไทอัมมะตาธาฆุเจ้า อันอ่า ลูกแต่งมะตา ธาฆุเจ้าเดินป่าคอ่าญ่งอฏั้นและเสือกินอ่าดั่งนั้น ภิตาภแม่นพามมะ นาจานตู้ปี่งมันข้าเอ่าสังอานแต่งภูมานนเจ้า ภิข้าแล ข้าภิตาภภูม เอ่าได้ดอมมันโดยชอบ มันภิยู่ยั้งเรือนข้าบ่พ้นเที่อแล มันนั้นภิตาภ เป็นโทดร้ายปาระฎีกดีฏี คันปาป้างข้าสั่งย่าไอ้ภิข้าดิ้น. แต่นั้น พระยาภิก่าอแก่ชายตู้นั้นอ่า ซิอ่า เป็นดั่งคำท่านอ่านั้นแท้ คอนพัน สั่งห่งอดิ้น, ลูจ่ำไปเอ่าเพ้ชฆาดท้างฆายมาดิ้น อ่าดั่งนั้น.

เมื่อนั้น พอภนายนักภานท้างฆาย เอ่าภิไปทันเอ่ายังเพ้ชฆาด มาโดยพระลันตั้นแลเพ้ชฆาดท้างฆายมาแล้อ ภิภันชาบไทอัแทบบาทา แต่งพระยา แจ้งถ้อยคำแล้อภิลูกโดยพระลัน คันอ่าเมือระอดพามแล้อ ภิลอดภูมตูกเอ่ายังพามตู้นั้นลาภไปย้ดงอนั้นภิมีแล สงอสอาด ธาฆุบันดิดชักเอ่ามีหานอันเป็นคุนแลระโทดมาให้พระยาฟัง ด้อยประ ภานดั่งนี้แล.

ถ้ดนั้น สงอสอาดบันดิดภิก่าอไปพายตั้าอ่า ข้าไทอัมมะตา ธาฆุเจ้า อันอ่าเพ้ชฆาดท้างฆายฝูงนั้น ภิตูกเอ่ายังพามมะนาจานตู้ นั้นออกไปตามทินทางภ้ำปักตูทินทักอินภิมีแล แต่นั้นภิเป็นยามจอนเอ ลาอันค่ำ นายปักตูภิฏิงล่ำแล้อตับปักตูถ้อนหูภแต่งหูภพาย คันท้างฆาย ภิบ่ห่อนเฮ้าออกได้ ฏักคำตาภตั้งไอ้ให้เป็นดี แต่นั้น เพ้ชฆาดจุฐิให้ ไระออกอ่า อาดยาบอกให้ไปฮ้ายังพาม นายปักตูภิดามตูถ้อนถี่ดีแล้อ ยังถ้อยคำท้างมอน นายปักตูภิก่าออ่า ยามนี้ภิเป็นอันค่ำมืดแล้อ ภิบ่

ท่อนไฮปักตูแก้อฮ้างคืนเมื่อค่ำ ผิดธีดฮ่ำแต่บูฮามท่านเธีย.

นิทานแอ้มที ๑

เรื่อง พระยากับพี่หอาย

อันบึ่งนั้น จักก่ะทำอันใดบ่พิจาระนาถี่แท้ภิจักมีคำกินแพงมีมากแท้ดีถูกาย เป็นดั่งพระย่ายคืนบึ่งนั้นปะถิมเค้าสืบมา พระยาคืนบั้นภิมีอาดยาใต้พี่หอาย่ยหามื้และอันยามอันดี เฮาจักปูกแปงย้างิธาฏอา จึ่งมาบอกใต้เฮาแจ้งแด่เถิ้น แต่บั้นพี่ภิหามื้ได้อันเสามื้ปอด ลุตมะโฉกแท้ตามดั่งพี่คูสอน เสาโธ่งจักภายเป็นเสาคำใต้แม่นยามย่างใต้ลำ ภิฮ้างเถิ้น.

เมื่อนั้น เพลายามภิมาเถิงแล้อ เสาภิพ้อมกันต้าง เสาดาสาแต่ง คันอ่าติโย่งค้องยิ้นป่อนลิ้ง อันอ่าเสานั้นภิตากฎใหง่แท้ยิ้นบ่แม่นยามอันดีดั้นแล แต่บั้นโธ่งภิบิธะบอนแล้อเลียงู่ปิปายเสาภิบ่ภายเป็นคำ ดั่งนั้น พระยาภิโภดเคั้มฆิมค้อย จึ่งอาบัดใต้เพ้ฆุคาดไปฮ้าพี่ตูธาโดยธีบ เทดอ่า มันภิเอ้าตัวะล่ายย้างภูแท้แล ที่บั้นย้างมีเค้าจ่าสอนฮูหยามผู้บึ่ง มันได้ยินพี่ตูธาอ่าดีอันบั้น มันภิกั่นฮูมได้สามฮูมได้ก่อน คันอ่าเพิ่นยิโย่งค้องเค้าภิลิ้งก้อยพ้อมยามบั้นฮู่ฮูมดั้นแล แต่บั้นภูหลิก้อยเป็นคำฮู่หน่อย เค้าภิเอิ้าเมือถอายแก่พระยาเป็นเจ้า เมื่อนั้น พระยาภิถามจ่าสอนอ่า สูอันนะภูหลิก้อยคำอันบี้ ท่านปูกอันใดนั้นจ่า? เมื่อนั้น จ่าสอนภิไหอ้พระยาอ่า ฮ้าเค้าภิปูกแม่นมื้อันทันยามอันนะท่าธาฮุเจ้ายิโธ่งฏอา โตนบอกอ่าเสาโธ่งจักเป็นเสาคำ

ນັ້ນແລ ຂ້າເຖົ້າກໍປຸກພ້ອມສຸງຄ້ອງບາດຫົວທີນັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນພຣະຍາກໍກົນ
ແໜງ ໃຈມີນາກແລ້ວກ່າວວ່າ ໂອນໍ ກູມາໃຫ້ເຮົາຂ້ານ້ຳໜາວເສັ້ງແລ້ວ
ຮີກກໍມາຄຶກແທ້ດີຫຼີແລນໍອັນນີ້ແມ່ນນາຍປະຕູຊັກນ້ຳນາຍໃຫ້ແກ່ເພັຊຄາດເນ້ງແລ.

ນິທານແຫ່ງທີ ๔

ເຣື່ອງ ເສນາເຖົ້າກັບພີ່ໂຫນ

ແຕ່ນັ້ນ ນາຍປະຕູກໍຊ້ຳເຮົ້າຍ້ານ້ຳນາຍອັນນຶ່ງມາວ່າ ຍ້ານີເສນາເຖົ້າ
ແຫ່ງພຣະຍາເມືອງອັນນຶ່ງ ໝົບອກໃຫ້ວ່າ ເຄາະເຮົ້າເຈົ້າເຈັດວັນນີ້ຈັກ
ຕາຍແທ້ແລ ຄັນວ່າເຖິງວັນຄ້ອນເຈັດນັ້ນ ພີວັນທ່ຽງຊ້ານ ຢ່າໄດ້ລົງເຮືອນ
ໄປຖ່ຽງອຄວ່ານັ້ນເນີ ຄັນວ່າລ້ຳຕຸດຊ້ານໄປໜ້າຈຶ່ງລົງທ່ານເຮີ ແຕ່ນັ້ນອາ
ທິດຂຶ້ນພີຍາມທ່ຽງຍ້ານ ໄປ່ລ້ຳຕຸດຊ້ານເສນາເຖົ້າເລ່ານ ລົງໄປນ້ຳຄືໂອລົ້ນ
ປ່ອຍ ສະເກດແລ້ວຢືນຢັ້ງຕາກຕົນກໍນີແລ ເມື່ອນັ້ນ ຍ້ານີບຸຕຣາດນ້ອຍອັນ
ເປັນລູກແຫ່ງພຣະຍາ ຈ້ານແລະ ໄປຖ່ຽງອຄວ່າຖົ້ນເຮົ້າຊອກຫາກໍບ່ໂຕ້ນເຮົ້າກໍ
ເຮຣົ້ນຟ້າອຖ່ຽງອຫາທຸກແຫ່ງ ແຕ່ນັ້ນ ເຮົ້າກໍມາເຖົ້ນຍ້ານເສນາເຖົ້າອັນຢູ່ໃນ
ທ່ານສະຫົວ ອັນວ່າໂອໜ້ອຍນັ້ນກໍມາຄິດຫົວເຈົ້ານາຍນ້ຳເຮົ້າຊອກຫາ ນັ້ນແລ
ເຮົ້າກໍວ່າເສນາເຖົ້າຕູ້ນັ້ນຂ້າຕາຍ ເຮົ້າກໍເມືອຂວ ໄຫ້ພຣະຍາວ່າ ຂ້າ
ໄຫ້ມະຫາຣາຊເຈົ້າ ອັນວ່າກູມານອັນ ໄປຖ່ຽງຖົ້ນແລະບ່ໂຕ້ນມານັ້ນ ຢ້ານ
ຂ້ານ້ຳຕາຍ ໄປຊອກຫາທຸກແຫ່ງກໍຈຶ່ງມາເຖົ້ນເສນາເຖົ້າສະຫົວຢູ່ໃນທ່ານ້ອຍ
ທີ່ແມ່ນນັ້ນຕູ້ນັ້ນຂ້າ ໄດ້ນ້ຳຈຶ່ງບ່ໂຕ້ນກໍຂ້ານແລ ເມື່ອນັ້ນພຣະຍາກໍ ໄດ້ຍິນຍ້ານຄຳ
ເຮົ້າເວ້ົາ ໃຫ້ຕົກ ໃຈ ເລີຍ ງຸ ຊູ ຈຶ່ງ ໄປ ເຮົ້າ ເສນາ ເຖົ້າ ຖ່ອຍ ຣ້ານ ໄປ ຂ້ານ
ເສັ້ງ ເຖົ້ນ ຢ່ານ ນານ ແຕ່ນັ້ນ ເພັຊ ຄາດ ເລີຍ ລ່ອງ ຣອດ ເສນາ ເຮົ້າ ກ່າວ ຈາ ວ່າ

ຈັກຂ້າແລະຕິແລ້ວດູກເອົາ ແຕ່ນັ້ນເສນາຄ້າຄະນິງເຫັນຍັງເຄາະໝິບອກໃຫ້ ເຖ້າຍາມນັ້ນຢ່າລົງເຮືອນ ກູຫາກມີໃຈເປືອງກາຍຄວາມໝິ່ນກິຈິ່ງເຫັນເປັນ ດັ່ງນີ້ ຈິ່ງແທ້ເຄາະຍັງ ບັດນີ້ກູຈັກອຸດສາຫະໃຫ້ກາຍຍາມລ້ຳດູດຊ້ຳຍ ໃຫ້ນັ້ນ ຜັນຈາກເຂັ້ນເຄາະຄາດຄຳຕາຍກ່ອນເຖ້ິນ ອັນນີ້ເຄາະກິຍັງໄປ່ມັ້ນລ້ຳດູດເອ ລາ ກູຫາກມີໃຈຮ້ອນຮີບແທ້ແລ ແມ່ນຈັກເອົາກູໄປຂ້າແທ້ເອນຮອດກິບໍ່ຂຶ້ນໄດ້ ແລ ເສນາຄ້າຄະນິງໃນໃຈດັ່ງນັ້ນແລ້ວ ຈິ່ງກ່າວເຊີ່ງເພັ້ຊຄາດທັ້ງຫຼາຍວ່າ ດູລາ ເພັ້ຊຄາດ ຄັນວ່າສູຫາກຍັງຢາກຮູ້ຮີດແຕ່ເຄົ້າຂອງເກົ່າບູຮານ ຄັນວ່າ ກູຕາຍເສັ້ງບໍ່ມີໃຜຊິຮູ້ ຄັນວ່າສູຢາກຮູ້ມານີ້ຊິບອກສອນທ່ານເອີຍ ໃຫ້ສູເອົາ ຍັງພັບແລະສໍມາແຕ້ມຂຸງນເອົາ ຕາມທຳນອງຊິບອກໄປຍັງພັ້ນ ແຕ່ນັ້ນເຊົ້າ ກິເອົາຍັງພັບແລະສໍມາຂຸງນກ່າຍເອົາຄຳເຖ້ົາ ເຊົ້າກິຂຸງນຍັງພັ້ນສິບພັ້ນແຕ່ບູ ຮົ້ມພຸ້ນສິບມາກິມີແລ ແຕ່ນັ້ນຕາວັນລ້ຳເມືອແລງຄ້ອຍຄ່ຳ ເຖ້ົາກິມີໂຊກເຊົ້າກິ ເຫັນອ່ອນນ້ອຍມາແລ້ວໂທດເລົ້າຫາຍຕັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນ ພຣະຍາເຈ້ົາກິຊຸນຊື່ນ ຍິນດີ ເຊົ້າຍັງບໍ່ຮີບຂ້າຄົນຮູ້ແຕ່ງກູແລນໍ.

ນິທານແຜ່ນທີ ๗

ເຮື່ອງ ພຣະຍາເມືອງພາຣານະສີ

ພາຍໜ້າແຕ່ນັ້ນ ນາຍປັ້ກຕຸກໍຈາຣະຈາຕ້ານຫ້ານເພັ້ຊຄາດວ່າ ຢ່າພ້ານ ຂ້າຄົນນີ້ບໍ່ດີທ່ານເອີຍ ເພິ່ງຄຸນຕຸກິກປາຍໃຫ້ແຈ້ງແລ້ວຈິ່ງຄວນກະທຳແລ, ບໍ່ດັ່ງນັ້ນຈັກເປັນດັ່ງພຣະຍາ ເມືອງພາຣານະສີປາງກ່ອນແລະມີສອນໜາກມ່ອງ ອັນພາ ໜາກມ່ອງຄຳຫວານຫອມຮ່ອງເຮ້ົາ ພຣະຍາເຈ້ົາກໃຫ້ຈ່າສອນເກັບ ໄວ້ທຸກອັນ ຄັນວ່າຫຼິ່ນຕົກມາໜ່ອຍໃດ ຈ່າສອນກໍເອົາມາໄວ້ ຍັງມີໜ່ອຍນຶ່ງນັ້ນ

ลูกก่อนหอปี มันก็ตักลิงมาอยู่ใก้จมปอก ย้างมิวุเต่าต้อมติอนี่ๆอยู่ในหอจมปอกที่นั้น มันก็ได้ยินสงๆพากม่องตักถึกดินนั้น มันก็มาขิบตอดย้างพากม่องคำ พิดแต่างุเต่าตินนั้นก็ลอดดีบเข้าไปอยู่ในพากม่องลูกนั้นตั้นแล. แต่นั้นจ่าสอนก็เกับเอิาไปถอายพระยาๆ ก็ปาดเยายใต้ย้างพอกน้อยซิมกินก็มีแล. แต่นั้นพอกเด้กน้อยนั้นก็ปอดพิดร้ายกิ้งเกียกตายไป พระยาก็มีใจโกหาจาเอิาพอกน้อย ภูมติเถ้าจ่าสอน เอิาก็ติบ่เอิาลอดตายบำแท้ เมื่อนั้นย้างมีบันดิดตุ๊นี่งมันก็คิดค้อยๆมาเบิ่งอันพา ฮอยอ่ามีสับปาก็นก่อนพระธาจาแท้ บันดิดตุ๊นั้น มันก็เอิากี่งไม้ถิ่มเอิาไปใส่ในเค้าไม้ม่องตั้นแล เมื่อนั้นวุเต่าตอมตินนั้น ออกมาแล้วมันก็มาสับและตอดแล้วเอิ้าอยู่ในโกม จ่าสอนตายเพื่อนายพอกน้อย, นายพอกน้อยตายเพื่อวุติอบี้แท้ดีหิ เมื่อนั้น พระยาก็มีคอามกินแพ่าเมื่อพายลูนมาภบักก็มีแล.

นิทานแอ้มที่ ๔

เรื่อา นาางปิสนา

———————,———

แต่นั้น นายปักตุก์ฉ้าจาระจากับดอมเพ้ชคาดท้าวหายอ่า ดูลา เพ้ชคาดท้าวหายเธีย ย้างมีนาางตุ๊นี่งชื่อ่า ปิสุนา เถิงอันยามนาางก็เอิ้าไปบิอระบัดแก่พระยาพาธานะสีตินเป้นเจ้าตั้นแล เมื่อนั้นพระยาก็ตามจาระจาถามย้างนาางด้อยเตดอ่า ดูลา นาางปิสุนา มีาย้างธู้แจ้งสอาล้งอแต่าตู้ใด อันอ่านาางนักสนมท้าวหายฝูานั้น มีาย้างตันตู้ใดใต้บอกมาภูแจ้งเถิ้น เมื่อนั้นนาางปิสุนาน้อยตู๊นั้นมีใจสาโกด มัน

ภ็สับสี่เจ้าเทอีผู้อแต่วพระยานั้นแล. นางปิสุนา ก่าออ่า เมื่อข้า
น้อยจักทูนขอบแท้ภ็อแต่โพยพัย เทอ่าสิมพานตินบ่แรงย้างน้อยภ็ข้า
แล เมื่อนั้น ธาชาอันอ่าพระยาภ็ใต้ย้างนางปิสุนาบอกจิงมาเถิ้นเธิง
พี่ภ็ย้างยากรู้ดอมเจ้าจุ่อันภ็มีแล แต่นั้น นางปิสุนา ภ็ใหว้พระยาอ่า
นางเทอีเจ้าธู้มินยำยาแฝด เป้นยิงตู้ร้ายเป้นปอบแกมโพง เถิง
เมื่อยามกางคืนจิกโจนย้างภิ้น ภ็เป้นทัมมะดาคอยแต่วตู้ยิง อันธงม
ย้างซิร้ายภ็ข้าแล. นางปิสุนาตู้นั้น มันภ็ใหว้พระยาที่นั้น แล้วภ็ขึ้นสู่
ฆาสาดแต่วธาจุเทอี, แล้วมันภ็จาธะจาต้านภับดอมนางธาจุเทอีทูก
เยื่องอ่าซิอ่า ข้านัยแลบ่เอ้ิงแม่เทอีเป้นเจ้าทากชิบ่รู้จักแท้แล บัด
นี้ธาชา อันอ่าพระยาแต่วเธิงภ็เป้นดากสังแล้ว ถ้าแลบ่เชื่อคำข้า
น้อยเทอีเจ้าจิ่งลูบคูภ็ข้าเถิ้น อันนี้ข้านัยธักแจ่มเจ้าเผิงใจแท้ภ็จิง
ทูนภ็ข้าแล นางปิสุนา ก่าอต่อธาจุเทอีเป้นคำจาสับสี่แล้ว เลียดาด
แค้อลาพี เถิงเมื่อธาติค่ำคัยแล้วพระยาเจ้าภ็เลิ่นมาทั้นแล เมื่อ
นั้นพระยาภ็เอ้ิาไปนอนดอมนางธาจุเทอี คำยินดีบ่ระบอมแล้วด้ำนั้น
นางธาจุเทอีภ็คะนิงทาย้างคำแต่วนางปิสุนา ไธอาจาเอ้ิาสี่นางภ็มี
ใจพี่ฟังคำนางภ็คอาคีบายภั้นแต่วพระยาลูบไปมาคำเบิ่งทั้นแล เมื่อ
นั้นพระยาภ็คึดธอดคำมุสาอาดแต่วนางปิสุนา มันก่าอแก่ตินด้ำนั้น
พระยาภ็บายเธิงาบแล้วและข้าสังย้างนางธาจุเทอี แต่วตินทั้นแล
นางธาจุเทอีภ็ทากตายด้อยคำสับสี่แต่วนางปิสุนานี้แล เมื่อนั้น พระ
ยาภ็ใหว้ไปสั่งสะกานนางเทอีสัง พายลูบมาภ็จิ่งธู้แจ้งธู้อ่านางปิสุ

ນາສັບສໍ ດ້ວັ້ນພຣະຍາຈິ່ງໃຫ້ຄົນທ້ວງຖ້ວຍເອົາຍ້ານາງປົ່ສນາໄປຂ້ວ ເສັ້ງຕັ້ນ ແລ ແຕ່ນັ້ນພຣະຍາກໍກິນແໜ້ງເນື່ອພາຍລຸນ ກໍຈິ່ງເປັ້ນໂຣຄາພຍາດຮ້ວຍຕ່ວຍ ນ້ອນຄອບນາງແທ້ແລ.

ນາຍປັກຖຊັກອັ໑ຖນີທ່ານນີ້ ໃຫ້ແກ່ເພ້ຊຄ໑ເຝ້ວ ດ້ວັ້ນແລ້ວກໍ່ໄຂປັກຖ ດ້ວຍ່ວ່ວຍທ່ານເອີ່ຍ ຂ໑ຕ໑ວກເປັ້ນດ້ວ ນີ້ແຕ່ເຄ້ວ ບູຮ໑ນພັ້ນສິ່ບນ໑ ແຕ່ນັ້ນ ເພ້ຊຄ໑ທ້ວງຖ້ວຍເຂົ່ວກໍ ດ້ວ ນ໑ ຈ໑ ຂ ຈ໑ ກັ້ນຍ່ວ ນ້ວຍປັກຖແລ້ວ ໄຂປັກຖໃຫ້ແກ່ ເຮ່ວ ທ້ວງຖ້ວຍດ້ວ ນ້ ເຮ່ວ ຈ່ວ ເອ່ວ ຍ້ວ ພ໑ ມ ຕ ນ້ ສ ປັກຖ ເປ ອ ຖ ອ ນ ພັ້ ຖ ເຖ ນ ອ ດ້ວັ້ນ ແລ້ວ ເຮ່ວ ລ໑ ອ ເຮ່ວ ພ໑ ມ ຕ ນ ນ ໄປ ຕ ນ ແລ.

ນິທ໑ນແຮ ນ ຫ ๕

ເຮ ຶ ອ ພຣະຍ໑ ເ ກ ໄ ກ ຮ໑ ດ

ແຕ່ນັ້ນ ເພ້ຊຄ໑ ທ້ວງຖ້ວຍ ເຂ ົ ກ ເອ ົ ພ໑ ມ ໄ ປ ເ ຖ ົ ຍ ້ ວ ປັ ກ ຖ ເ ປ ັ ້ ອ ຖ ອ ນ ແ ລ ້ ວ ເ ຂ ົ ກ ເ ອ ີ ້ ນ ບ ອ ກ ໃ ຫ ້ ນ ວ ຍ ປ ັ ກ ຖ ໄ ຂ ຍ ້ ວ ປ ັ ກ ຖ ຕ ້ ນ ແ ລ ອ ັ ນ ອ ່ ວ ນ ວ ຍ ປ ັ ກ ຖ ກ ໍ ປ ່ ໄ ຂ ໃ ຕ ້ ຍ ້ ວ ບ ອ ກ ໃ ຕ ້ ແ ກ ່ ເ ພ ້ ຊ ຄ ໑ ... ເ ດ ິ ກ ຄ ື ນ ຄ ່ ໍ ຄ ື ນ ແ ລ ້ ວ ພ ິ ຈ ຣ ະ ນ ຖ ່ ວ ນ ທ ່ ວ ນ ເ ອ ີ ່ ຍ ຢ ່ ວ ຮ ີ ບ ຟ ້ ວ ອ ຄ ່ ໍ ຂ ້ ວ ຄ ່ ໍ ຟ ັ ້ ນ ນ ັ ້ ນ ມ ີ ຄ ວ ນ ກ ິ ນ ແ ໜ ້ ງ ເ ນ ື ່ ອ ລ ຸ ນ ພ ວ ຍ ລ ້ ວ ຍ ຍ ້ ວ ມ ີ ນ ວ ງ ນ ວ ກ ນ ້ ວ ຍ ລ ຸ ກ ສ ວ ອ ແ ຫ ່ ວ ພ ຣ ະ ຍ ວ ໃ ຫ ຍ ່ ນ ວ ຄ ວ ຊ ັ ້ ນ ນ ໍ ້ ວ ອ ອ ກ ນ ວ ຖ ່ ວ ຍ ຖ ັ ້ ນ ໃ ນ ເ ມ ື ອ ວ ຄ ົ ນ ເ ອ ົ ວ ນ ີ ້ ແ ລ ້ ວ ແ ລ ະ ນ ວ ກ ້ ວ ງ ອ ຄ ອ ດ ພ ັ ນ ທ ະ ນ ້ ວ ກ ັ ບ ດ ອ ນ ວ ຽ ຕ ວ ແ ຫ ຕ ິ ອ ນ ້ ວ ຢ ູ ່ ນ ັ ້ ນ ແ ລ ແ ຕ ່ ນ ັ ້ ນ ພ ຣ ະ ຍ ວ ເ ກ ໄ ກ ຮ ວ ດ ກ ໍ ຕ ະ ເ ດ ີ ນ ເ ຊ ີ ດ ເ ນ ື ້ ອ ແ ລ ້ ວ ແ ລ ມ ວ ເ ຊ ົ ວ ຢ ູ ່ ໃ ນ ທ ີ ່ ແ ຫ ່ ວ ນ ້ ວ ງ ກ ໍ ມ ວ ເ ຫ ັ ນ ຍ ້ ວ ງ ວ ຽ ຕ ວ ແ ຫ ກ ້ ວ ງ ອ ຄ ອ ດ ຍ ້ ວ ງ ລ ຸ ກ ສ ວ ອ ແ ຫ ່ ວ ພ ຣ ະ ຍ ວ ນ ວ ກ ຢ ູ ່ ດ ້ ວ ນ ັ ້ ນ ພ ຣ ະ ຍ ວ ເ ກ ໄ ກ ຮ ວ ດ ກ ໍ ບ ວ ຍ ເ ອ ົ ວ ຍ ້ ວ ໄ ມ ້ ເ ທ ົ ້ ວ ... ນ ວ ເ ກ ວ ະ ນ ວ ຂ ີ ດ ໃ ຕ ້ ອ ອ ກ ຈ ວ ກ ກ ັ ນ ອ ັ ນ ວ ່ ວ ນ ວ ກ ກ ໍ ໄ ປ ຕ ັ ້ ນ ແ ລ ວ ຽ ຕ ວ ແ ຫ ຕ ິ ອ ນ ັ ້ ນ ພ ຣ ະ ຍ ້ ວ ກ ໍ ຂ ້ ວ

.ເສັ້ງແລ້ວກໍໜີນາສູ່ເຮືອນແຫ່ງຕົນກໍມີແລ ເມື່ອນັ້ນລູກສາວແຫ່ງພຣະຍານາກ
ນັ້ນ ມັນກໍເຂົ້າໄປຮ້ອງໄຫ້ຕໍ່ພໍ່ແຫ່ງຕົນວ່າ ພຣະຍາເກໄກຣາດໃນເມືອງຄົນ
ພຸ້ນກໍມາຕີຍ້ຽຕຸ້ຂ້າວ່າດັ່ງນັ້ນ ແຕ່ນັ້ນພຣະຍານາກກໍຄຸງດນ່ານັກ ແລ້ວກໍປົບ
ເຂົ້ານາສູ່ໂຮງແຫ່ງພຣະຍາເກໄກຣາດ ຂາກໍນິຣະມິດເປັນງູຕົວໜຶ່ງ ເຂົ້າຢູ່
ໃນພື້ນເນ້ົາແຫ່ງພຣະຍາ ເພື່ອວ່າຈັກຂ້າເສັ້ງຍ້ຽງພຣະຍາເກໄກຣາດ ເມື່ອ
ນອນຫຼັບຕື້ນແລ ເມື່ອນັ້ນເທວະດາຜູ້ຮັກສາພຸ້ມຕາສາດແຫ່ງພຣະຍານັ້ນກໍຮູ້
ວ່າພຣະຍານາກເຂົ້ານາຢູ່ພື້ນເນ້ົາ ວ່າຈັກຂ້າພຣະຍາເກໄກຣາດ ເທວະ
ດາຕົນນັ້ນກໍເຂົ້າປັ້ນດົນໃຈແຫ່ງພຣະຍາເກໄກຣາດ ເພື່ອວ່າໃຫ້ມີໃຈອັນນັ້ກ
ໃຄ່ເວ້ົາຍ້ຽງຫຄອັນຕົນໄດ້ກະທຳມາແລ້ວ ຈຶ່ງເວ້ົາໃຫ້ແກ່ນາງເທວີ ຟ້ັງວ່າ
ດູລາ ເຈ້ົານາງເທວີເຮີຍ ເຮົາພີ່ໄປແອ່ວຫຼັ້ນໃນອັນນີ້ ກໍນາເຫັນລູກສາວ
ແຫ່ງພຣະຍານາກມາຫຼັ້ນຊູ້ສ່ັກັບກັບງູຕາແຫ້ງອກອດສອດສົນຊົມກັນຢູ່ ເຮົາ
ຈຶ່ງເອົາໄມ້ນາຂີດໃຫ້ຫລຸດຈາກກັນ ເຮົາກໍຟັນຂ້າເສັ້ງຍ້ຽງງູຕາແຫ ແລ້ວຈຶ່ງ
ໜີນາແທ້ແລ ແຕ່ນັ້ນພຣະຍານາກອັນລີ້ຢູ່ໃນພື້ນເນ້ົາ ໄດ້ຍິນຍ້ຽງຄຳແຫ່ງພຣະ
ຍາເກໄກຣາດກ່າວເປັນອັນຊອບແລະ ເປັນຄຸນແກ່ຕົນດັ່ງນັ້ນ ນາຄະຣາຊາ
ອັນວ່າພຣະຍານາກຕົນນັ້ນກໍມີໃຈຊົມຊື່ນຍິນດີ ແລ້ວໜີເມືອສູ່ເມືອງນາກແຫ່ງ
ຕົນ ກໍມີແລ.

ນິທານແຜ່ນທີ ๔

ເຣື່ອງ ພຣະຍາເປ້ົາຈານ

ອັນວ່ານາຍປັກຕຸຈັກນິທານໃຫ້ແກ່ເພ້ັຊຄາດຟ້ັງດັ່ງນັ້ນແລ້ວ ກໍບໍ່ໄຊປັກ
ຕຸ ແລະກ່າວວ່າ ເພ້ັຊຄາດບໍ່ຕ່ອນຂ້າຄົນແທ້ເມື່ອກ່ອງຄືນທ່ານເຮີຍ ນາຈັ

ເລົ່າອຸປມາໃຫ້ຍັ້ງມີນິທານອັນໃໝ່ຈົ່ງໃຫ້ຄິດຮ່ຳຮູ້ ຟັງແລ້ວຈື່ເອົາທ່ານເວີຍ ຍັ້ງມີພຣະຍາຕົນນຶ່ງສເວີຍເມືອງເປັ້ງຈານ ອັນນັ້ນພຣະຍາຕົນນັ້ນກໍໄປເຊີດ ເມັ້ອແຮມເຮືອຢູ່ດົງກໍມີຜລ ເມື່ອນັ້ນ ເທວີ ອັນອ່ານາງຮາຊເທວີແຫ່ງພຣະ ຍາຕົນນັ້ນກໍມີໃຈອັນຫຼາກນັກຢາກຖັ້ນກາມຄຸນກັບດອມເສນາທຸກຄົນ ອັນພຣະ ຍາແຕ່ງໄວ້ໃຫ້ເຝົ້າໂຮງຫຼວງນັ້ນກໍມີຜລ ແຕ່ອັນບໍ່ໄດ້ຢູ່ນອນຖັ້ນກັບດອມນາງ ເທວີນັ້ນແທ້ ມີແຕ່ທີ່ເສນາຜູ້ຖ້ອນ ๕ ນັ້ນ ມັນກໍບໍ່ກະທຳຍັ້ງກັນອັນບໍ່ຊອບ ນາງເທວີຜູ້ນັ້ນກໍຄິດຢາກຖັ້ນນຳເຈົ້າເສນາ ๔ ຄົນນັ້ນ ອັນອ່າເສນາຜູ້ຖ້ອນ ๕ ນັ້ນກໍຫາກນອນຢູ່ທີ່ຄອນແກ່ຕົນ ຄັນອ່າຮຸ່ງນາແລ້ວ ຍາມເຊົ້າກໍໜີເມືອ ສູ່ບ້ານແຕ່ງຕົນຕັ້ນແລ ແຕ່ນັ້ນຮາຊາອັນອ່າພຣະຍາກໍນາແລ້ວສູ່ຫາສາເແຫ່ງ ຕົນກໍມີຜລ ເມື່ອນັ້ນອັນອ່ານາງເທວີຜູ້ນັ້ນກໍຕິເຮັດເໝືອນດັ່ງໃຈ ນາງກໍຕົ່ນ ຕ້ານແລ້ວນອນຄາງຢູ່ກໍມີຜລ ເມື່ອນັ້ນພຣະຍາກໍຖາມຍັ້ງນາງເທວີວ່າ ດູລາ ນາງເທວີ ເປັນສ້ັງນາຕົ່ນຕ້ານຢູ່ນີ້ຈາ ເມື່ອນັ້ນນາງເທວີກໍກ່າວ່າ ຂ້າໄຫ້ ມະຫາຣາຊເປັນເຈົ້າ ແດນແຕ່ມະຫາຣາຊເປັ ນເຈົ້າໄປເຊີດເມັ້ອນັ້ນ ອັນ ວ່າເສນາທັ້ງຫຼາຍກໍນາຮັກສາໂຮງຫຼວງແຕ່ງມະຫາຣາຊເປັນເຈົ້າບໍ່ຂາດຜລ ອັນວ່າເສນາຜູ້ຖ້ອນ ๕ ນັ້ນກໍນາຕັ້ງຢູ່ນອນດອມຕ້ັຂ້າຜລ ຕ້ັຂ້າກໍບໍ່ຍິນດີດອມ ນັນດ້ັ່ງນັ້ນ ມັນກໍກະທຳຂ້າຕີກຸມນອນດອມຕ້ັຂ້າແທ້ຜລ ຂໍແກ່ມະຫາຣາຊເປັນ ເຈົ້າຈົ່ງຮ່ຳເພິ່ງຸຍ້ັງ ໂທດແຕ່ງນັ້ນກໍຂ້າເຖ້ິນເມື່ອນັ້ນຮາຊາອັນວ່າພຣະຍາກໍມີ ໃຈອັນຄຸງດກໍໃຫ້ເພ້ັຊຄາດທັ້ງຫຼາຍເອົາເສນາຜູ້ນັ້ນໄປຂ້າເສ້ັງກໍມີຜສາຍລຸມ ນາພຣະຍາກໍຈົ່ງຮູ້ເມື່ອ່ານາເສນາທັ້ງ ๔ ຄົນນັ້ນສູ່ເມ້ັງແຕ່ງຕົນດ້ັ່ງນັ້ນ ພຣະ ຍາກໍກິນແໜ່ງນາກນັກ ເຫດ່ານ້ີ້ພາຣະນາຜລນາຂ້າຄົນດີຕິຄົນຄຸນເສ້ັງຕ້ັ້ນ

ແລ ນາຍປັກຖຸຊັກເອົານິທານນາໃຫ້ເພັຊຄາດຟັງດັ່ງນີ້ແລ ເພັຊຄາດທ້າ
ຫາຍຢູ່ນັ້ນ ເຂົາກໍຄຸງດໃຫ້ນາຍປັກຖຸນັ້ນ ແລ້ວເຂົາກໍເອົາຢ້ານພາມມະນາ
ຈານຕຸ້ນັ້ນ ໄປສູ່ປັກຖຸກ້ຳບູຣະພາທັ້ນແລ.

ນິທານແອັນທີ ກ

ເຣື່ອງ ພຣະລັດສີ

ອັນວ່າສຸງອສອາດຣາຊນັ້ນດີ ກໍໃຫ້ຢ້ານພຣະຍາຈຳປານະຄອນວ່າ
ເທວະຂ້າໃຫ້ມະຫາຣາຊເປັນເຈ້ົາ ອັນວ່າເພັຊຄາດທ້າຫາຍ ເຂົາກໍເອົາ
ຢ້ານພາມມະນາຈານມາສູ່ປັກຖຸກ້ຳບົວຣະພາ ເພື່ອວ່າຈັກໃຫ້ໄຂປັກຖຸໃຫ້ແລ້ວ
ຈັກເອົາພາມຕຸ້ນັ້ນໄປຂ້າເສັ້ງດັ່ງນັ້ນ ນາຍປັກຖຸກໍບ່ໄຂເຫວ່າເດິກຄື່ນທ່ຽງ
ຄືນ ບ່ແມ່ນຄອງອັນໄຂໃຫ້ພິຈາຣະນາດູກ່ອນເຖິ້ນ ມັນຫາກຜິດອາດຍາແທ້
ດັ່ງນັ້ນເປັນສິ່ງສັນໃດກໍດີໃຫ້ພິຈາຣະນາດູໃຫ້ແຈ້ງ ໃຫ້ສຸດເຄ້ົາສຸດປາຍກ່ອນ
ລາງເທື່ອມີແຕ່ຄວາມສິ່ນອັນຮ້າຍຢູ່ເດ ລາງເທື່ອເປັນດັ່ງໂຈໂຮຮ້າຍ ອັນ
ລັກຢ້ານຄຳແຕ່ງກະດຸມພິດນັ້ນເດ! ເຂົາກໍໄລ່ແລ່ນຕ້ອນຕັນໜ້າລັດຖ້ົາ ຄົນຕຸ
ນັ້ນກໍແລ່ນເຂ້ົາໄປໃນຂ່ອງອາສົນບົດສາລາແຕ່ງເຈ້ົາຣັດສີ ແລ້ວມັນກໍຖິ້ມຢ້ານ
ຖົງຄຳ ໄວ້ໃນອາສົນບົດສາລາແຕ່ງເຈ້ົາຣັດສີແລ້ວກໍໜີໄປຕັ້ນແລ ແຕ່ນັ້ນຄົນ
ທ້ົາຫາຍຢູ່ໄປນຳໂຈນນັ້ນ ເຂົາກໍໄປເຫັ້ນຢ້ານຖົງຄຳອັນນັ້ນ ຢູ່ໃນອາສົນບົດ
ສາລາແຕ່ງເຈ້ົາຣັດສີຕົນນັ້ນ ເຂົາກໍວ່າເຈ້ົາຣັດສີຕົນນັ້ນ ເປັນໂຈນລັກເອົາ
ຄຳນາ ວ່າດັ່ງນັ້ນ ເຂົາກໍຈຸກເອົາຢ້ານເຈ້ົາຣັດສີເມືອຖວາຍ ແກ່ພຣະຍາຕັ້ນ
ແລ ເມື່ອນັ້ນພຣະຍາກໍໃຫ້ເອົາຢ້ານຣັດສີໄປຂ້າເສັ້ງເຖິ້ນ ວ່າດັ່ງນັ້ນກໍມີແລ
ເມື່ອນັ້ນຫາສາດແຕ່ງພຣະຍາເຈ້ົາ ກໍແຕກຫັລ້ມລົງແຕ່ນດິນຕັ້ນແລ ຄົນທ້ົາ

ຫຼາຍເຂົາ ເຫັນ ເຫດດັ່ງນັ້ນ ເຂົາກໍພ້ອມກັນ ເອົາຢ້ າ ເຈົ້າຣັດສີ ໄປສົ່ ງ ໄວ້ ໃນ ອາສົມ ບົດ ສາ ລາ ດັ່ ງ ເກົ່ າ ຫັ ນ ແລ.

ບົ ທ ານ ແ ອ ັ ນ ທ ີ ຊ

ເ ຮ ື ່ ອ ງ ຈ ່ າ ງ ແ ກ ້ ອ

ປ ະ ກ ານ ນ ຶ ່ ງ ເ ປ ັ ນ ດ ້ ງ ມ ະ ຫ າ ເ ຖ ນ ເ ຈ ົ ້ າ ໄ ປ ບ ິ ນ ທ ະ ຍ າ ດ ແ ລ ະ ສ ັ ນ ເ ຮ ົ ້ າ ໃ ນ ເ ຮ ື ອ ນ ຈ ່ າ ງ ແ ກ ້ ອ ບ ່ ທ ັ ນ ໜ ີ ເ ມ ື ່ ອ ນ ັ ້ ນ ພ ຣ ະ ຍ າ ເ ຈ ົ ້ າ ກ ໍ ໃ ຫ ້ ຄ ິ ນ ຕ ັ ນ ນ ຶ ່ ງ ເ ອ ົ າ ແ ກ ້ ອ ລ ູ ກ ນ ຶ ່ ງ ຄ ອ ນ ຄ ່ າ ແ ສ ນ ຄ ໍ ນ ງ ໃ ຫ ້ ຈ ່ າ ງ ປ ັ ດ ແ ກ ້ ອ ຕ ັ ນ ນ ັ ້ ນ ນ ັ ນ ກ ໍ ບ ່ າ ຍ ເ ອ ົ າ ແ ກ ້ ອ ລ ູ ກ ນ ັ ້ ນ ວ ່ າ ງ ໄ ວ ້ ເ ທ ິ ງ ຫ ້ ່ ງ ຫ ັ ນ ແ ລ ອ ັ ນ ວ ່ າ ແ ກ ້ ອ ລ ູ ກ ນ ັ ້ ນ ກ ໍ ມ ີ ອ ັ ນ ນ ະ ອ ັ ນ ແ ດ ງ ສ ີ ງ ເ ລ ືອ ດ ແ ລ ະ ອ າ ຫ ານ ເ ມ ື ່ ອ ນ ັ ້ ນ ນ ົ ກ ຂ ຸ ນ ອ ັ ນ ມ ີ ຢ ູ ່ ໃ ນ ເ ຮ ື ອ ນ ຈ ່ າ ງ ແ ກ ້ ອ ຫ າ ກ ລ ົ ງ ງ ໄ ວ ້ ນ ັ ້ ນ ນ ັ ນ ກ ໍ ລ ອ ດ ກ ິ ນ ກ ິ ນ ຢ ້ ່ ງ ແ ກ ້ ອ ອ ັ ນ ວ ່ າ ມ ະ ຫ າ ເ ຖ ນ ເ ຈ ົ ້ າ ຕ ິ ນ ນ ັ ້ ນ ກ ໍ ຫ ົ ງ ເ ຫ ັ ນ ແ ລ ້ ວ ບ ່ ປ ່ າ ກ ຄ ັ ນ ວ ່ າ ບ ອ ກ ໃ ຫ ້ ຈ ່ າ ງ ແ ກ ້ ອ ນ ັ ນ ຊ ິ ຂ ້ າ ນ ົ ກ ຂ ຸ ນ ຕ ິ ອ ນ ັ ້ ນ ເ ອ ົ າ ຢ ້ ່ ງ ແ ກ ້ ອ ມ ະ ຫ າ ເ ຖ ນ ເ ຈ ົ ້ າ ຊ ິ ເ ສ ັ ່ ງ ຢ ້ ່ ງ ຄ ອ ງ ແ ທ ັ ດ ຕ ິ ແ ລ ວ ແ ຕ ່ ນ ັ ້ ນ ຈ ່ າ ງ ປ ັ ດ ແ ກ ້ ອ ຕ ັ ນ ນ ັ ້ ນ ກ ໍ ຖ າ ມ ຢ ້ ່ ງ ແ ນ ້ ່ ງ ໆ ກ ໍ ບ ່ ໄ ດ ້ ຕ ັ ນ ແ ຕ ່ ງ ໃ ດ ນ າ ເ ຈ ົ ້ າ ແ ຕ ່ ນ ັ ້ ນ ຈ ່ າ ງ ປ ັ ດ ແ ກ ້ ອ ຄ ິ ດ ແ ລ ້ ວ ເ ລ ີ ຍ ຕ ່ ມ ະ ຫ າ ເ ຖ ນ ເ ຈ ົ ້ າ ນ ັ ນ ກ ໍ ກ ຸ ມ ທ ຸ ບ ຕ ີ ຢ ້ ່ ງ ມ ະ ຫ າ ເ ຖ ນ ເ ຈ ົ ້ າ ຫ ັ ນ ແ ລ ເ ມ ື ່ ອ ນ ັ ້ ນ ເ ນ ້ ່ ງ ນ ັ ນ ແ ລ ຖ ິ ້ ງ ເ ຫ ັ ນ ແ ລ ້ ວ ເ ລ ີ ຍ ແ ລ ່ ນ ມ າ ຂ ໍ ຫ ້ າ ມ ກ ໍ ຂ ້ າ ເ ຖ ັ ້ ນ ເ ມ ື ່ ອ ນ ັ ້ ນ ອ ັ ນ ວ ່ າ ເ ລ ືອ ດ ແ ຕ ່ ງ ມ ະ ຫ າ ເ ຖ ນ ເ ຈ ົ ້ າ ກ ໍ ຢ ້ ອ ຍ ຢ ່ າ ດ ຕ ິ ກ ລ ົ ງ ນ ົ ກ ຂ ຸ ນ ກ ໍ ແ ລ ່ ນ ມ າ ອ ຸ ງ ນ ອ ້ ອ ມ ກ ິ ນ ຢ ້ ່ ງ ເ ລ ືອ ດ ແ ຕ ່ ນ ັ ້ ນ ຕ ິ ນ ເ ບ ື ້ ອ ງ ຊ ້ າ ຍ ແ ຕ ່ ງ ຈ ່ າ ງ ປ ັ ດ ແ ກ ້ ອ ກ ໍ ເ ລ ີ ຍ ຖ ິ ບ ນ ົ ກ ຂ ຸ ນ ຕ າ ຍ ນ ັ ່ ງ ນ ໍ ອ ະ ນ າ ລ ິ ດ ຊ ື ່ ອ ນ ັ ້ ນ ແ ລ ເ ມ ື ່ ອ ນ ັ ້ ນ ມ ະ ຫ າ ເ ຖ ນ ເ ຈ ົ ້ າ ກ ໍ ກ ່ າ ວ ່ າ ດ ູ ລ າ ທ ່ ານ ຜ ູ ້ ຊ າ ຍ ນ ີ ້ ວ ່ າ ສ ັ ດ ຕ ໍ ໃ ດ ນ ັ ນ ຕ າ ຍ ແ ມ ່ ນ ສ ັ ດ ຕ ິ ນ ັ ້ ນ ເ ອ ົ າ ຢ ້ ່ ງ ແ ກ ້ ອ ແ ຕ ່ ງ ທ ່ ານ ແ ຕ ່ ນ ັ ້ ນ ຈ ່ າ ງ ປ ັ ດ ແ ກ ້ ອ ນ ັ ນ ກ ໍ ເ ອ ົ າ ຢ ້ ່ ງ ມ ິ ດ ນ າ ປ ່ າ ດ ເ ຈ າ ະ ເ ອ ົ າ ຢ ້ ່ ງ ແ ກ ້ ອ ນ ັ ້ ນ ຢ ູ ່ ໃ ນ ທ ້ ອ ງ ຕ ັ ້ ນ ແ ລ ນ ັ ນ ກ ໍ ບ ່ າ ຍ

ເອົາແລ້ວກໍມີຄວາມກິນແໜງໃນໃຈນາກນັກ ເຫດ່ວ່າໄດ້ກະທຳຮ້າຍແກ່ນັກ
ບວດແລ້ວ ມັນກໍລວດໄປແກ້ເສັ້ງຍ້ວງເຊືອກ ອັນຕົນໄດ້ຫຼຸກແລະຕີຍ້ວງມະຫາ
ເຖນຕົ້ນແລ ແຕ່ນັ້ນໄຟນະຣົກກໍຍອກມາກ້ຽວເອົາມັນໄປສຸ່ມະຣົກໜຸ້ນແລ ພະ
ຣິຍາ ອັນ່ວ່າເນັ້ງແຫ່ງຊ່ວງປັດແກ້ອຸ່ມາຫ້ານຍ້ວງຕິອຕົນບໍ່ໃຫ້ກະທຳຮ້າຍຍ້ວງ
ມະຫາເຖນເຈົ້ານັ້ນ ຄັນ່ວ່າຕາຍແລ້ວມັນກໍໄດ້ໄປເກີດໃນຊັ້ນຟ້າ ຕ່ວອະຕິ່ວ
ສ່ວເທອະໂລກໜຸ້ນແທ້ດີຫຼີແລ ນ່ວຍປັກຖຸຊັກເອົານິທ່ານອັນນີ້ມ່ານ່ວ ໃຫ້
ເພັ້ຊຄ່ວຟ້ງແລ້ວຊ້ຳ່ວ ນິທ່ານອັນໃໝ່ວ່ວ:

ນິທ່ານແຮ້ນທີ ๙

ເຮື່ວ ລຸກອ່ອນກັບພ້ງພອນ

ອັນນຶ່ງ ຍ້ວງມີຂ່ວຕິອເນ້ງລຸກນ້ອຍ ຂ່ວກໍໄປເອົາຍ້ວງພ້ງພອນຕິອ່ອນ
ນ້ອຍມ່ານ້ຳ່ວງພ່ຳກັນ ກໍມີແລ ແຕ່ນັ້ນຂ່ວຕິອເນ້ງກໍໄປຖຍ້ວງໄຮ່ ປະລຸກອ່ອນ
ນ້ອຍທ້ວງພ້ງພອນໄອ້ໃນເຮືອນໃຫ້ເປັນຄູ່ກັນຕົ້ນແລ ແຕ່ນັ້ນ ຍ້ວງມີ່ງເຫ່ວ້ຫ້ອມ
ຕິອນຶ່ງ ມັນກໍຂົ້ນມ່ານ່ວຍ້ວງເດັກນ້ອຍຕຸ້ນັ້ນ ທ່ວຣະກ່ວ ອັນ່ວ່ວເດັກນ້ອຍຕຸ້ນັ້ນ
ມັນກໍມີຣະນ່ວຕ່ວຍຄ່ວຍ່ວງເຫ່ວ້ຫ້ອມຕິອນັ້ນ ຄ່ວມ່ວ່ວທ່ວຣະກ່ວຕ່ວຍແລ້ວ ພ້ງ
ພອນຕິອນັ້ນຈ່ວ່ງ່ວງ ເຫ້ນທ່ວຣະກ່ວຕ່ວຍ ມັນຈ່ວ່ງ ເຕ້ນທະຍ່ວນມ່ວປ່ວນປົ້ນ
ຂ່ວຄ່ວບ ເອົ່ວ່ງກໍເລ່ວຍ່ວຢູ່ຄ້ວ່ງແຄມຂ່ວກຄ່ວໄຟຕົ້ນແລ ແຕ່ນັ້ນສ່ວ່ງຂ່ວຕິ
ເນ້ງອັນເປັນພ່ແລະແມ່ກໍມ່ວຣ່ວດ ເຮືອນແຫ່ວ່ຕົນ ແລະມ່ວ ເຫ້ນຍ້ວງລຸກແຫ່ວ
ຕົນຕ່ວຍເສ້ງດ່ວ່ນັ້ນຂ່ວກໍເສ້ງໃຈ່ວ່ວ ແມ່ນພ້ງພອນຕິອນັ້ນຂ່ວລຸກຕິອຕ່ວຍຂ່ວ
ກໍຂ້ວຍ້ວງພ້ງພອນເສ້ງຕົ້ນແລ ແຕ່ນັ້ນພ່ວຍລຸນມ່ວ ເຂ່ົ້ວກໍເຫ້ນ່ງ ເຫ່ວ້ຫ້ອມຕ່ວຍ
ຢູ່ໃກ້ຂ່ວກຂ້ວ່ງຄ່ວໄຟແລ້ວກໍມີໃຈອັນກິນແໜງ່ວ່ວ ໂອນ່ວ ລຸກ່ງຕ່ວຍຄ່ວບ່ງຕິອນີ້

ผละวูกໍຊ້ຳເລົ່າຕາຍສັນນີ້ ຮອຍທີ່ວ່າຜ່ນພ້ງພອນຂີບວູຕິອນີ້ ເພິ່ງນີຜທ້ຜລ ກໍຂ້ານ້ຽງພ້ງພອນເສ້ງຜທ້ນໍ ອ້ນນີ້ໄດ້ຊື່ວ່າກ້ບຜກ້ຕາຍເພາະຜລນຜລນໍ ວ່າ ດ້ງນ້ນກໍນີຜລ ອ້ນນີ້ກໍຫາກຜ່ນນີທານນາຍປ້ກຕ້ານຈາຮະຈາກ້ບດອນນາຍ ເພ້ຊຄາດຜລ້ອທ່ີນ້ີກໍຄ້ອນຮ່ວງມາຕ້ນຜລ.

ຜຕ່ນ້ ພຮະຍາກໍໃຊ້ນ້ຽງຄົນນາຖ່ານຫາ ເຫດ ເຂົາເພ້ຊຄາດກໍພ້ວາຍ ເມ່ືອໄຫວ້ຂາບທູນວ່າ ເທ່ອະຂ້າໄຫວ້ນ້ະຫາຮາຊເຈ້ົາ ອ້ນວ່ານາຍປ້ກຕູນ້ ຢາງເຕ້ືອນາກ ເຂົາວ່າພຮະບາດເຈ້ົາຟ້ງເປ້ືອງຜ່າຍດ້ງ ກໍຂ້ານ ຜຕ່ ນ້ນພຮະຍາກໍກ້ນຜໜ້ງໃນໃຈນ້ານກນ້ກ ຜລ້ອກໍກ່ານ ວ່າ ໂອນໍນາຍປ້ກຕູນ້ເປ້ນ ຄຸນເທ້ົາຊ່ືອຜທ້ຜລ ທ່ານກໍເຕ້ືອນໃຫ້ສຸ້ເມ່ືອງບ້ານຮຸ້ຄົນຜທ້ນໍ ເມ່ືອນ້ນ ພຮະ ຍາກໍໃຫ້ເຂົາໄປຜກ້ນ້ງ ເຊ່ືອກອ້ນຕ້ກພ້ານມະນ້ານ ຈ້ານນ້ນ ເສ້ງ ຜລ້ອກໍເຂົາ ນ້ານ ຖ່ານນ້ງສ້ກຮ້ຫ້ານ ສ້ານ ກ້ານ ຊ້ອງໜ້ານ ກ້ນ ຜຕ່ນ້ນເຂົາກໍໄປທ້ນເຂົານ້ງ ຊ້ານ ຕ້ ຕ້ກຮ້ມ ສ້ານ ນ້ນນ້ ຜລ້ອຜລ ຖ່ານ ດ ຊ້ອງ ພຮະ ເນ ດ ສ້ກຮ ນ້ງ ຜ ນ ດ ສ້ກ ຮ ຕ ກ ດ ຮ ເ ປ ນ ສ ນ ໃ ດ ບ ອ ກ ເ ຂ ົ ້ ໃ ຫ ້ ຜ ຈ ້ ງ ເ ມ ື ່ ອ ນ ້ ນ ພ ້ ານ ກ ໍ ບ ອ ກ ຮ ຶ ່ ຜ ທ ້ ຜ ຕ ່ ອ ນ ຕ ້ ກ ຮ ້ ມ ມ ີ ສ ້ ານ ສ ົ ດ ໆ ທ ້ ້ ງ ຄ ົ ນ ຜ ທ ້ ຄ ້ ານ ຊ ຸ ມ ບ ໍ ່ ມ ີ ທ ້ ານ ອ ອ ກ ໄ ດ ້ ຜ ລ ້ ອ ຂ ້ ານ ກ ໍ ເ ອ ົ ້ ານ ອ ອ ກ ຕ ານ ໂ ຕ ດ ຜ ທ ້ ເ ຂ ົ ້ ານ ້ ນ ຮ ຸ ່ ຕ ິ ອ ຜ ທ ້ ຜ ລ ້ ອ ເ ຂ ົ ້ ານ ກ ໍ ຢ ້ ານ ຄ ຶ ດ ເ ຕ ້ ນ ຄ ຸ ນ ຜ ທ ້ ້ ານ ສ ານ ສ ັ ດ ປ ່ າ ກ ໍ ຢ ້ ານ ທ ່ ງ ອ ຕ ານ ານ ກ ໄ ມ ້ ນ ານ ໃ ຫ ້ ສ ຸ ່ ກ ິ ນ ວ ູ ກ ໍ ຢ ້ ານ ນ ອ ນ ໃ ຫ ້ ຄ ໍ ຳ ຜ ດ ານ ຊ ຸ ມ ຜ ້ ະ ກ ໍ ຢ ້ ານ ຝ ານ ກ ໄ ອ ້ ຢ ້ ານ ໄ ປ ່ ໄ ດ ້ ໄ ປ ເ ຂ ົ ້ ານ ອ ້ ນ ວ ່ ານ ເ ສ ັ ຍ ໂ ຄ ່ ານ ຮ ້ ານ ຖ ່ ງ ອ ຄ ່ ານ ກ ິ ນ ຝ ານ ມ ້ ນ ກ ໍ ມ ີ ສ ້ ານ ງ ອ ານ ຄ ໍ ຳ ເ ລ ົ ່ ານ ານ ມ ານ ໃ ຫ ້ ຜ ກ ່ ້ ຂ ້ ານ ຖ ອ ານ ຕ ້ ານ ຕ ອ ບ ຄ ຸ ນ ຂ ້ ານ ກ ໍ ເ ອ ົ ້ ານ ້ ຢ ້ ານ ຮ ອ ດ ສ ້ ານ ງ ອ ານ ຄ ໍ ຳ ນ ານ ສ ່ ຸ ເ ຮ ຶ ອ ນ ຜ ຕ ່ ານ ຊ ານ ຕ ້ ນ ີ ້ ຜ ລ ້ ອ ນ ້ ນ ກ ໍ ຖ ົ ານ ່ ໍ ້ ຢ ງ ນ ສ ້ ານ ງ ອ ານ ຄ ໍ ຳ ຜ ຍ ານ ເ ປ ົ ່ ານ ນ ້ ນ ກ ໍ ເ ອ ົ ້ ານ ໄ ປ ໄ ອ ້ ທ ານ ໃ ດ ບ ໍ ່ ຮ ້ ູ ທ ີ ່ ນ ້ ນ ຕ ້ ນ ຄ ຸ ນ

ນັ້ນບໍ່ມີແທ້ແລ ອັນວ່າຄຳຂຸມນັ້ນຂ້າຂໍຖວາຍຖ່ອງ ๑ ຂໍແກ່ພຣະບາດເຈົ້າສຸກ
ຍ້ອນຊຸ່ອັນກໍຂ້າເຖີ້ນ ເມື່ອນັ້ນຣາຊາອັນວ່າພຣະຍາ ກໍຖາມຢ້ຳຊາຍຕູ້ເອົ້າຢ້ຳ
ເຄື່ອງສ້ຳວາມດອມພາມວ່າ ດູລາ ທ່ານຕູ້ຊາຍ ຄຳອັນພາມກ່າວມານີ້ວ່າ
ທ່ານຕົກຊຸກກັບທ້າວສັດສາມຕົວສີ່ກັບທ່ານນີ້ ວ່າດັ່ງນັ້ນ ຄຳນີ້ມີແທ້ລ? ເມື່ອນັ້ນ
ຊາຍຄົນນັ້ນ ກໍບໍ່ວາດຈັກໜີຄວາມໄດ້ ນັ້ນກໍໄຫວ້ພຣະຍາວ່າ ເທວະຂ້າໄຫວ້
ມະຫາຣາຊເປັນເຈົ້າ ອັນວ່າຄ້ອຍຄຳທ້ວມວນກໍມີເປັນດັ່ງພາມ ຫາກ່າວມາ
ນັ້ນແທ້ກໍຂ້າແລ ເມື່ອນັ້ນຣາຊາອັນວ່າພຣະຍາກໍຊ້ຳຖາມວ່າ ດູລາ ທ່ານຕູ
ຊາຍ ກໍຢ້ຳຮູ້ວ່າຕົວຕົກຊຸມແທ້ ຕ້ັງຕໍ່ຄຳຊີຕາຍ ພາມຕູ້ນີ້ນັ້ນກໍຢ້ຳໄດ້ເອົາທ່ານ
ອອກຈາກຊຸມໄດ້ຊີວິດອອກມາດັ່ງນັ້ນ ເຫດດັ່ງຮືນີ້ແລະນາໃຫ້ພາມເປັນໂທດ
ເຖິງຄຳຕາຍນີ້ຈາ? ແຂງບໍ່ທົ່ນາຍປັກຕູແລະບໍ່ພິຈາຣະນາແທ້ດັ່ງນັ້ນ ພາມຕູ້ນີ
ກໍສ່ອນຊີຕາຍແທ້ແລ ເຫດສັນໃດນຶ່ງນາເຖືອໃຈອັນໃດແລນາໃຫ້ພາມຕູ້ນີ້ເປັນ
ໂທດນີ້ຈາ? ເມື່ອນັ້ນຊາຍຕູ້ນັ້ນກໍໄຫວ້ຢ້ຳພຣະຍາວ່າ ເທວະຂ້າໄຫວ້ມະຫາ
ຣາຊເປັນເຈົ້າ ຕູ້ຂ້າກໍຫາກຕົກຢ້ຳຊຸມກັບທ້າວສັດສາມຕົວ ຄືວ່າ ລີງ ແລະ ງູ
ແລະເສືອໂค่ງຮ້າຍແທ້ແລ ອັນວ່າພາມຕູ້ນີ້ນາເຫັນຢ້ຳຝ່ງຂ້າທ້ວມວາຍ ກໍນາ
ເອົາຢ້ຳສັດສາມຕົວອອກກ່ອນຕູ້ຂ້າ ຕູ້ຂ້າກໍວ່າເປັນຄົນແທ້ ສ້ຳນາຄືດ່ອນເຫດ
ດັ່ງນີ້ ຕູ້ຂ້າຈຶ່ງມີໃຈອັນຄຸງດໃຫ້ແກ່ພາມກໍຈຶ່ງໄດ້ຍົກຢ້ຳໂທດໃສ່ພາມຕູ້ນີ້ ແທ້ກໍ
ຂ້າແລ.

ເມື່ອນັ້ນ ຣາຊາ ອັນວ່າພຣະຍາກໍຕ້ານຈາຣະຈາ ກັບດອມເສນາທ້ວ
ມວ່າ ດູລາ ເສນາທ້ວມເອີ! ອັນວ່າ ຊາຍຕູ້ນີ້ເປັນຄົນອະກະຕັນຍູ
ຫາຄຸນບໍ່ໄດ້ ບໍ່ຮູ້ຢ້ຳຄຸນຂອງທ່ານອັນກະທຳໃຫ້ແກ່ຕົນ ເຈົ້າທ້ວມຈຶ່ງເອົາ

ย้างฆายตัมีไปภะทำตามโทดเสังเถิ้น อ่าดั่งนั้น แต่นั้นเพ็ฆคาดท้าว
ฎายพ่เก่านั้น เอิาก็ฆกเอิาย้างฆายตุ้นั้น ไปภะทำโทดทูบตีแล้อก็เอิา
ไปใส่กับไอ้ตาบต่เท้าฆื่อฆีอิด ตั้นแล แต่นั้นธาฆา อันอ่าพธะยาก็ให้
เอิา เอิาพามไปล้างอาบย้างน้ำเสังแล้อก็ให้พามกินย้างเฮ้านำ้โพฆนะ
อาตาน แล้อก็ให้พามตุ้นั้น พาคินท้าฎายไปเอิาย้างคำฆุมนั้น อันฆุให้
มา คันนะบาได้แปดสิบแปดโภดก็มีแล แต่นั้น พธะยาเจ้าก็แจกฆายฆาย
ไปให้แก่เสนาอามาดแล เพ็ฆคาดท้าฎายแล นายปักตุท้า ๔ เป้น
เค้าตั้นแล แต่นั้น พธะยาก็บางนามสักให้แก่พามมะบาจาบเป้นเสด
ถิ มิสมบัดเฮ้าฆยางมากนัก แท้ดีถูแล ปันดิดโด อันอ่าสงฆสอาด
ธาฆบันดิดก็ฆักเอิาย้างนิทาน พามมะบาจาบเอิาย้างสัดท้า ๔ ออก
จากฆุมล้างมาให้แก่พธะยาจำปาบะคอนฟัง ย้างอันเป้นคุน และให้
เป้นโทดเจ้าก็โผดย้างสัดบิกอน ก็บิธะบอนคอนที่นี้ก่อนแล.

บัดนี้ จักก่าอเถิงย้างเจ้าสงฆสอาดธาฆบันดิด ยู่ไดอ้ย้างพธะยา
จำปาบะคอน อ่าดั่งนี้ เหอะข้าไดอ้มะหาธาฆเจ้า เมื่อก็จิ่งเมื่อ
แล้อและแผนดุเบ่า ย้างเดดภาบอันจักเกิดในคืนอันนี้ก็แม่นเดือนเพ้า
๑๕ ค่ำก็ข้าแล แต่นั้นพธะยาก็บอกให้แจ้งแก่เสนาอามาดท้าฎายอ่า
ดุลา เสนาอามาดท้าฎายเฮ็ย อันอ่าสงฆสอาดธาฆบันดิดตุนี้ เฮิา
พธะอ๊าก็มอบย้างบ้านเมื่องอันนี้ให้แก่ท่านแต่างแปางฆุปะภาบแล แต่นั้น
ธาฆา อันอ่าพธะยาก็สะเด็ดเมื่อสู่ตาสาดแต่างดินก็มีแล.

เมื่อนั้น นายสะเพิาก็ตันย้างลุกเฮ็ยแต่างดิน คืนมาธอดเฮือน

ด้วยความสวัดดี ดั่งนั้น ภมิใจอันชื่นชมยินดี แล้วภพาลูกเมืองออกไป
รับจับโจมเอามาสู่เรือนแต่งตินแล้วและก่าวอ่า ดูลา เจ้าลูกรักพ่อๆ
นี้ ภบ่ได้อ่าเจ้าเป็นลูกเขียแล พ่ภงอ่าเป็นลูกชายคิง แต่งพ่นี้แล
อันอ่าสมบัดเฮ้าของลูกเมืองท้ามอนพ่ภให้ไอ้แก่เจ้าจุ่อัน ภพ่แล. แต่
นั้นเฮาท่าฏายชาอเรือนที่นั้นภยังพาชนะมาตั้งไอ้แล้อ สอนอันอ่า
สงอสอางธาชันดีภพายังลูกและะเมืองกับท้าพี่และะแม่ภพ้อมกันภินยัง
เฮ้านว้โพชนะอาหาม บ่ธะบอนแล้อภพ้อมกันนอนยู่จุคิน สันคืนอันนั้น
แท้ดีถีแล.

แต่นั้น ธาชา อันอ่าพธะยาจำปานะคอนภินอนไสยาเพื่อบันทึม
พินอีจิดและะบ่ถันจักเม้ด ยู่ฮิดชะคู้ด้วนอนถัน เมื่อนั้น เทอี อันอ่า
นางเทอีแต่งพธะยานั้น ภมีจิดใจยู่ดอมชายจุ้ นางภคือดธอดจุ้ชายทูด
บ่ลืม แม่บ่อ่านอนภางคืนภบ่มีถันได้ตันหาหากไพ้ทิอใจ นอนถันไปฆา
ภิดเต้นแต่จุ้ คือธู่จุ้พันปะมาน นางภคือยากถีนภามคุมกับจุ้ชายทูด
นั้นภอิดบ่ได้ นางแก้อภค่อยยอางออกไป ทิอใจนางเบ้าอับเอบและะมี
ต้าสะใบอันบ้างบ่งางเป็นยามห่งางภางคืน นางเทอีภไปยืนยู่ชานเกียที่
เคียลิงไปหาแต่ก่อน ที่นั้นยังมีว่าม่อายู่อนยืนมา นางภเอิงต้าสะใบ
ยังยังว่าม่องไอ้เคิงบ้า แล้อภแออนย่อนลิงไปหายังชายฮี้ทูดภมีแล
แต่นั้น ธาชา อันอ่าพธะยา ภรู้จักยังนางเทอีพ้ไปแล้อด้วนั้น พธะ
ยาภอีบไปตามพะลันทันยังนางแล้อภลี้ยู่ในที่ลับจอบเบ้าทั้นแล.

ตะหา ในภาละยามนั้น สาเทอี อันอ่า นางธาชเทอีนั้นและะ

ลิງ ไปหาย้ ายฆายหูดแล้วด๋ ายนั้น ยันอ่ ายฆายตุ๊นั้นมันกิ๋ กาอเฮื่ องนาง เหอิ นั้นอ่ า ดูลา มีงนาง เป้นสันใดมีงจี่ งนางมานักก เดิกดื่นห่ งคืนแล้อ จี่ งมาบี้จา ภูกิ๋ คองหาหามีงแต่นางแล้อ อ่ าด๋ ายนั้น ที่นั้นนางกิ๋ กาออ่ า ดูลา เจ้ าตุ๊ฆายสายสเนหาข้ อยเฮีย? คันอ่ าพระยา เจ้ าบ่ นอนตู๊ ด๋ ายนั้น ข้ ากิ๋ มาหา เจ้ าบ่ ได้ บ่ า? พระยา เจ้ าหาภนอนตู๊ แล้อ ด๋ ายนั้น ข้ ากิ๋ จี่ งได้ มาหา เจ้ า บ้ อนี้ แล แต่นั้นฆายตี๊ หูดตุ๊นั้น มันกิ๋ มีใจอันคง ให้ แก่ นางเหอิ มาภนักก มันกิ๋ เอิ าฝ่ ามีติบหูแต่ างนางเหอิ ตุ๊นั้นห้ างแรง เหลอ่ า เหอะดาหาภปั่นดินก้ อใจมันให้ คงดั้นแล แต่นั้ น ภะจอนหู แต่ างนางเบื้ องฆายนั้นกิ๋ ระดับติกฟ้ าไปถึ กย้ างตินแต่ างพระยาๆ กิ๋ จับ เอิ าแล้อกิ๋ หีมาสู่ ขวานางแต่ างตินกิ๋ มีแล เมื่ อนั้นนางเหอิ ตุ๊นั้น กิ๋ ลอดอยู่ นอนกับดอมฆายตี๊หูดในธิ่ นไม้ ม่ องภะสี พิใจบ่ ระยอมแล้อด๋ ายนั้นนาง กิ๋ จี่ งหีมาสู่ ที่ อยู่แต่ างติน นางกิ๋ ติเฮ็ดตูบกินน้ อยบึ่ งแล้อ แลฮู่ มาฆายสู่ ฮียาส่ องแจ้ งมาแล้อตื่นติน คนท้ างฆายเบื องนั้นสงางสนั้ น แลปากเอ้ าร้ องเท้ าที่ อท้ างเบื อง พระบนเฮืองสเอียโพดแล้อแลตีโกดก้ า อ่ าฮูบาย กิ๋ ใช้ ให้ พอกน้ อยไปตีค้ องแลภองใจ สงางด้ าไกพ่ องๆ สงางสนั้นก้ องที่ อท้ างเบื องนักปางเฮืองสงอสอาด แต่ างติอคาดงามดี เฮ้ านาขาบฮุสิ พระพุมีปัวอาด บอกอามาดพู่ เสนา มาเต้นมะคะ อาเมืองใหง่ เฮาจักใคถื้นมะโหระสิบคบวันในอันนี้ พ้ าย จี่ งให้ คนท้ างฆายตกแต่ างท้ างฆ้ างม้ าแลระดงงน ลงนติอให้ เป้นถ้ อง เป้นถันไอ้ ให้ มีท้ างหูภะดาดแลหูใจ พอางมาไลดองดอกไม้ คาด

ເຄື່ອງໄອ້ຮຸ່ນຄົນ ຖືກຸນທົນຕ້ານແກ້ວ ເຂົ້ານາພ້ອມຮຸ່ນຄົນເທົ້າອັນເຖິ້ນ ແຕ່ນັ້ນ
ຣາຊາອັນອ່ານ ພຣະຍາກໍໃຫ້ໄປບອກແກ່ນາງຣາຊເທວີ ແລະນາງສນົມຊາວ
ແມ່ທຸກຄົນໃຫ້ພ້ອມກັນໄປຖ້ຶນມະໂຫຣະສົບຄົນເຄື່ອງ ມີທ້ານ້ານໃສ່ແຂນ
ແຫວນໃສ່ກ້ອຍໜາກປ້ຶນນ້ອຍສ້ອຍສ້ານານ ຄານເຄື່ອງອະລ້ານການທຸກສິ່ງ
ພ້ອມກັນແລ້ວຈຶ່ງໄປເທົ້າອັນເຖ̊ິ. ເມື່ອນັ້ນພຣະຍາກໍເຕີນປ່ານດ້ຳນັ້ນແລ້ວ
ແລະມີໝູ່ເສນານານາກັບທ້ານຸງອສອງຣາຊບັນດິດ ຜູ້ມີປັນຍານັ້ນສນິດຊິດ
ຊົມເອົາພຣະຣາຊອາດຍານາແລ້ວ ພຣະມະຫາກະສັດເຈົ້າ ກໍສະເດັດໄປຮຸ່
ຂ່ານເຂດຫໍເທດສນານຫລວງ ມີທ້ານຄວງດາວເດ້ງຣະດາດ ໜາກໄມ້ຢ່ານທະ
ນຸສິນ ພ້ອມອັນຖ້ຶນພິນຍິນນ່ອນ ຄ້ວາກອາຕິເສບຊະບັດໄຊ ພຣະຍາກໍສະ
ເດັດໄປໃນສະພາຂ່ານຖ້ຶນ ກໍມີຜລ ເມື່ອນັ້ນນາງຣາຊເທວີ ໄດ້ຍິນຢ້ານຄຳ
ພຣະຍາບອກໃຫ້ໄປຖ້ຶນຢ້ານມະໂຫຣະສົບອັນນັ້ນ ນາງກໍມີໃຈ ລັ້ນໜ້ອມຕອມຢູ່
ເຫດ່ານຶ້ນໄດ້ກະທຳຕິດຕິດກັບດອມໂທດ ເທອະດາບໍ່ພ້ອມກະຈອນຕ້ານ
ແກ້ວກ່ອນສັ່ງກ່ານ ๑ ດ້ວຍຊາຍຮ້ານຫາກຕົບຕີຖ ປຸນບໍ່ຮຸບາບກ້ານໄດ້
ເປັນນາງພຣະຍາ ເຈົ້າຊ້ານແລ້ວປ່ານນັ້ນບໍ່ດ່ານ ແຕ່ນັ້ນນາງພຣະຍາກໍຊ້ານ
ຮູ້ເມື່ອຄ້ານແລ້ວກໍຈຶ່ງໃຊ້ຢ້ານຂ້ານຍ້ານຜູ້ນ້ານ, ອັນເປັນຜູ້ເຊື່ອໃຈແຕ່ນາງ ໃຫ້
ໄປຫ້ານຢ່ານຊ້ານຄ້ານນາແລ້ວ ນາງແກ້ວຣາຊເທວີກໍກ່ານວ່ານ ດູລາ ເຈົ້ານຊ້ານ
ຄຳເອີຍ! ອັນວ່ານກະຈອນຕ້ານແກ້ວອັນນີ້ ກໍມີແຕ່ກ່ານດຸງອ ເຈົ້ານຈຶ່ງແປງໃຫ້
ເປັນຄູ່ກັນແດ່ເຖ̊ິ້ນ ຂ້ອຍກໍຈັກໃຫ້ ກະຫານປະນະພັນນ້ານແກ່ເຈົ້ານເປັນເຄື່ອງ
ຈ້ານຄ່ານື ເຈົ້ານຈຶ່ງກະທຳໃຫ້ແລ້ວຍານແຖໃກ້ທ່ານງອັນນີ້ເຖ̊ິ້ນ ຣາຊາອັນວ່ານ
ພຣະຍາກໍສະເດັດໄປແລ້ວແລະຖ້ຶນຢ້ານມະໂຫຣະສົບພັນແລ້ວແລ ແຕ່ນັ້ນຊ້ານ

ຄຳກໍເອົາຍ້ຽກະຫາປະນະກັບທ້ຽກະຈອນກີ່ງນັ້ນລອດໄປທຳພະລັນນັ້ ຕັ້ນແລ
ເມື່ອນັ້ນນາງເທອີນັ້ນກໍມີໃຈອ້ັນໜ້ອມຕອມຢູ່ ຄິດຕໍ່ຄຸກະຈອນຕ້ຽງບໍ່ມີ ນາງເທ
ອີກໍລົ້ນອນຢູ່ເພື້ອນດ້ຽໄຟລົນໄໝ້ຕັ້ນແລ ແຕ່ນັ້ນນາງຮອດຍາມແຖໃກ້ທ່ຽງດ້ຽນັ້ນ
ຮາຊາອັນອ່ານພຣະຍາກໍໃຊ້ບ້ຽຄັນໄປຫັນເອົາຍ້ຽນາງຮາຊເທອີກັບທ້ຽນາງນັກ
ສນົມທ້ຽຫຼາຍແລະຊາວແມ່ ໃຫ້ນາຖືນຍ້ຽມະໂຫຣະສົບເຖ້ນ ອ່ານ້ຽນັ້ນຄົນໃຊ້
ກໍເຂົ້າໄປໃນຫ້ອງທ້ອງຜາສາດຮາຫນາ ນາງເທອີຕາມຄຳສ້ຽ ອັນພຣະຍາ
ຫາກບອກນັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນນາງຮາຊເທອີກໍກ່າວຕໍ່ຄົນໃຊ້ວ່າ ດຸລາ ເຈ້ົາຄົນ
ໃຊ້ ຂ້ານ້ຽເຈ້ັບຫົວແລະປວດຫລັດໄປ່ສວ່ານໃຈ ຂໍອະພັຍນ້ອຍອຸດທິບ້ອຍ
ນ້ຽກ່ອນ ພໍໃຫ້ເຈ້ັບຫົວອ່ອນສິລະ ຂ້ານ້ຽໂດຍຮາຊາເຈ້ົາກ່ອນເຖ້ນ ອ່ານ້ຽນັ້ນ
ກໍໜີຄືນມາຄອບກາບທູນພຣະຍາຕາມຄຳສ້ຽຂອງນາງ ຕັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນ ນາງ
ຮາຊເທອີກໍໃຊ້ຍ້ຽງຄົນໄປຫາຊ່ານ້ຽຄຳວ່າ ດຸລາ ເຈ້ົາຊ່ານ້ຽຄຳສຸອັນນະຮາຊເທ
ອີໃຫ້ເຈ້ົາຕີຍ້ຽງກະຈອນຄຳນັ້ນແລ້ວໄປ່ຈາ? ແຕ່ນັ້ນຊ່ານ້ຽຄຳກໍກ່າວວ່າ ຍ້ຽແຕ
ຊິຕອກສັກລາຍໜ້ານ້ອ່ນບ່ອນຊິໃສ່ແກ້ວທ້ຽມອນ ຄັນບໍ່ຮະບອນແລ້ວຂ້ານ້ຽຫາກຈັກ
ເອົາໄປຖວາຍແກ່ເທອີເຈ້ົາແລ ອ່ານ້ຽນັ້ນ ເມື່ອນັ້ນຄົນໃຊ້ກໍແລ່ນຄືນມາຄອບ
ນາງເທອີຕັ້ນແລ ແຕ່ນັ້ນນາງເທອີໄດ້ຍິນວ່າ ກະຈອຍຄຳຕີຍ້ຽງໄປ່ຫັນໃສ່ແກ້ວ
ນາງກໍຄິດຢູ່ບໍ່ແລ້ວແຄ້ວໆຕໍ່ກະຈອນຫ ຕາອັນດຸທ່ຽງຟ້າ ນາງຮາຊເທອີກໍມີໃຈ
ຕ່ານ້ອຍຄ້ອຍລົງມາກນັກ ແລ້ວກໍຊ້ຳພັດລົ້ນອນຢູ່ ນາງກໍຄິດຮ່ຳຮ້ຽຖ້ວຍປະກາບ
ດຸນາງນອງແດແກ່ ແຕ່ນັ້ນລ້ຳລ່ວງມາຕາອັນລອດທ່ຽງຕັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນ
ພຣະຍາກໍຊ້ຳພັດໃຊ້ຄົນໄປເຖິງນາງຮາຊເທອີໆ ກໍມີຄຳວ່າ ດ້ຽກ່ອນນັ້ນແລ
ຄົນໃຊ້ກໍແລ່ນຄືນມາທູນບອກໃຫ້ແກ່ພຣະຍາຕາມຄຳຈານາງກ່າວ ເຈ້ົາຄິ

ອ່າວຫອນເຕັ້ນ ເມື່ອເວັ້ນສ້ຽນາໄດ້ ໃຈພຣະບາດໃຫ້ພູ່ທອນ ເຕັ້ນກ່ຽວນຄົນ
ຖ່ວຍ ເຈົ້າຄ່ວຍເຢົ້ວນັ້ນເທີ ອິດເອົາເສັ້ງບໍ່ໂກດ ເຮ້ດໜ້າໂສດໃສ່ງ່ານ
ແຕ່ນັ້ນມາ ເຖິ່ງເພລາຍ່ານຖ່ດຊ້ວຍ ນ່ວຍຊ່ວງຄ່ຳເອົ່ວກະຈອນຫ່ນ່ານ ທ້ວງຄູ່ແລ້ວ
ຍິດ່ວຍໃຫ້ແກ່ນ່ວງຮ່ວຊເທວີກິນີ້ນ ແຕ່ນັ້ນນ່ວງເທວີໄດ້ ກະຈອນດີທ້ວງຄູ່
ແລ້ວ ນ່ວງແກ້ວກິລ່ວດສ່ວດໃສ່ໃນຫູ່ແຫ່ງຕົນ ເໜ້ືອນດັ່ງສ່ວຄ່ືກົນທົນກະຈອນ
ແກ້ວ ງ່ານເລີດແລ້ວລ່ຳໂສດດັ່ງເທ່ວະດ່ວ ຮ່ວຊ່ວັນອ່ານ່ວຍ ຍ່ວກິ່ວພ້ດໃຊ້
ຢ່ວງຄົນໃຫ້ໄປທັນເອົ່ວຢ່ວງນ່ວງຮ່ວຊເທວີ ເຖິ່ງສ່ານເລົ່ວກ້ັນແລ ແຕ່ນັ້ນ ນ່ວງ
ເທວີກິປ່ະດັ້ບປ່ະດ່ວງຕົນຕ່ວປ້ວແປ່ງຢ່ວງ ເຄ່ືອງຢ່ວງບໍ່ຮ່ະບ່ວນແລ້ວ ແລ່ະນ້ີ
ນ່ວງທ້ວງຫ່ວງມ່ານ ແຫ່ນແຫ່ແ່ວລ້ວນ ຈ່ວນເປ້ນປ່ະ ຮ່ວ ງ່ານ ແລ້ວນ່ວງແກ້ວກິ ສ່ະ
ເດ ໄປ ສູ່ ຫ້ວ ງ ໃນ ທ້ວ ງ ຫ໋ ສ ນ ງ ນ ຫ ວ ງ ຄົນ ທ້ວ ງ ປ ວ ງ ຈ່ ງ ຕ ວ ນ ຮ ບ ນ ່ ວ ງ ກ ໍ ເ ຂ ົ ້ າ ໄ ປ
ສູ່ ສ ໍ ນ ັ ກ ແ ຫ ່ ງ ພ ຣ ະ ຍ າ ຕ ້ ນ ແ ລ ແ ຕ ່ ນ ັ ້ ນ ຄ ົ ນ ທ ້ ວ ງ ຫ ລ ວ ຍ ຝ ່ ງ ເ ປ ້ ນ ພ ວ ກ ເ ສ ບ ນ ັ ້ ນ ເ ຂ ົ ້ າ
ເ ຕ ັ ້ ນ ຢ ້ ວ ງ ນ ່ ວ ງ ແ ກ ້ ວ ເ ທ ວ ີ ນ ່ ວ ງ ຮ ວ ດ ແ ລ ້ ວ ເ ຂ ົ ້ າ ກ ໍ ເ ສ ບ ຢ ້ ວ ງ ຕ ຣ ິ ຍ ະ ນ ິ ນ ຕ ິ ນ ິ ສ ່ ງ ນ ັ ້ ນ
ນ ່ ວ ນ ຄ ວ ນ ພ ິ ນ ຈ ິ ນ ຕ ະ ນ ິ ນ ດ ິ ນ ່ ວ ງ ກ ່ ຽ ງ ໜ ັ ກ ໜ ່ ວ ງ ກ ໍ ນ ິ ແ ລ ເ ມ ື ່ ອ ນ ັ ້ ນ ຮ ່ ວ ຊ ່ ວ ນ ັ ້ ນ ອ ່ ານ ່ ວ ຍ
ຍ ່ ວ ງ ກ ໍ ຕ ້ ານ ຈ ່ ວ ຣ ະ ຈ ່ ວ ກ ັ ບ ດ ວ ນ ນ ່ ວ ງ ຮ ່ ວ ຊ ເ ທ ວ ີ ອ ່ ານ ້ ່ ວ ງ ນ ີ ້ ະ ດ ່ ວ ງ ນ ່ ວ ງ ຮ ່ ວ ຊ ເ ທ ວ ີ
ໂ ສ ມ ສ ິ ່ ງ ນ ເ ຊ ກ ເ ລ ກ ເ ຈ ົ ້ າ ສ ້ ຽ ນ ່ ວ ຖ ິ ກ ະ ຈ ອ ນ ຕ ້ ວ ງ ແ ກ ້ ວ ໜ ້ ່ ວ ເ ອ ກ ກ ິ ່ ວ ງ ງ ່ ວ ນ ້ ີ ຈ ່ ວ
ພ ຣ ະ ຍ ່ ວ ກ ໍ ຖ ່ ວ ມ ດ ັ ້ ງ ນ ັ ້ ນ ເ ມ ື ່ ອ ນ ັ ້ ນ ສ ່ ວ ເ ທ ວ ີ ອ ັ ນ ່ ານ ່ ວ ງ ຮ ່ ວ ຊ ເ ທ ວ ີ ກ ໍ ກ ່ ານ ່ ວ ຍ
ເ ທ ວ ະ ຂ ້ ານ ໃ ຫ ້ ພ ຣ ະ ບ ່ ວ ດ ມ ະ ຫ ່ ວ ຮ ່ ວ ຊ ເ ປ ້ ນ ເ ຈ ົ ້ າ ພ ຣ ະ ພ ູ ທ ອ ນ ອ ັ ນ ່ ານ ກ ະ ຈ ອ ນ ຫ ູ
ຄ ໍ ປ ະ ດ ັ ບ ແ ກ ້ ວ ຕ ັ ້ ຂ ້ ານ ກ ໍ ຖ ື ນ ່ ວ ນ ້ ີ ທ ້ ວ ງ ຄ ູ ່ ແ ລ ້ ວ ຄ ິ ບ ເ ຄ ່ ືອ ງ ຊ ຸ ອ ັ ນ ກ ໍ ຂ ້ ານ ແ ລ ແ ຕ ່ ນ ັ ້ ນ ຮ ່ ວ ຊ ່ ວ
ອ ັ ນ ່ ານ ່ ວ ຍ ຍ ່ ວ ກ ໍ ກ ່ ານ ່ ວ ຍ ຊ ່ ວ ງ ນ ່ ວ ງ ເ ທ ວ ີ ໂ ສ ມ ສ ິ ່ ງ ນ ເ ຄ ້ ານ ເ ນ ້ ່ ານ ອ ັ ນ ່ ານ ກ ະ
ຈ ອ ນ ຕ ້ ວ ງ ກ ິ ່ ວ ງ ນ ້ ີ ນ ັ ້ ນ ນ ່ ວ ງ ເ ອ ົ ່ ານ ໄ ປ ໄ ອ ້ ທ ີ ່ ໃ ດ ໃ ຕ ເ ອ ົ ່ ານ ໄ ປ ທ ່ ວ ງ ໃ ດ ສ ້ ຽ ນ ່ ວ ນ ່ ານ ບ ໍ ່ ຮ ູ ້ ແ ຫ ່ ງ

ຮູ້ວ່າ ເຈົ້າຫາກແບ່ງຈຸນຊຸຄົນກໍ່ບັ້ນລັ້ນລື ອັນບໍ່ຄືສ້າ ເຈົ້າມາຮ່ວມຕົວ
ດ້ວ ເຫັນ ຕົວ ເປັນວ່າຕົວຄືກະ ຈອນຄຳມາທ້າ ກູ ກູຫາກຮູ້ ເຫັນແລ້ວ ກູ
ຈັກບອກແກ່ນ້ຳນ້ວ ໃນຣາຕີຄືນນີ້ພໍ່ທ່ຽງຄືນນັ້ນ ນ້ຳກໍລ້ຳ ໄປຫຼັ້ນ ສົມ ສົບ
ການ ຄຸນ ກັບ ດອມ ຊ້າຍ ທຸດ ໃນ ຮິ່ມ ໄມ້ ນ່ວ ກະ ສໍ ກູ ພຣະ ອ້ຳ ກໍ ລ້ຳ ໄປ ລ້ຽ ທີ່ ນ້ຳ ຕົ້ນ
ແລ ຊ້າຍ ທຸດ ນັ້ນ ມັ້ນ ກໍ ດ້ວ ຢ້ານ ນ້ຳ ວ່ ມ ດ ເກີດ ຕື່ນ ທ່ຽງ ຄືນ ສ້ານ ນ ວ. ວ່ ດ້ວ ນັ້ນ
ນ້ຳ ນ ກໍ ຈ ຕອບ ຊ້າຍ ທຸດ ວ່ ຂ້ອຍ ກໍ ໄດ້ ນ ເກີດ ຕື່ນ ແທ້ ແລ ເຫ ວ່ ພຣະ
ຍ ເຈົ້າ ບໍ່ ນອນ ຫຼັ ຈັກ ເທື່ອ ນ ຄັ ວ່ ພຣະ ຍ ເຈົ້າ ນອນ ຫຼັ ແລ້ວ ຂ້ ກໍ ຈ້ ໄດ້
ນ ຫ ເຈົ້າ ແລ ນ້ຳ ວ່ ດ້ວ ນັ້ນ ຊ້າຍ ທຸດ ຕັ ນັ້ ນ ນັ ກ ເຫ ໃຫ້ ແກ່ ນ້ຳ ແລ້ວ ນັ
ເອົ ຝ່ ມື ຫ ແຫ່ ນ້ຳ ໆ ກໍ ບໍ່ ເຫ ກ ຈອນ ຫ ນ ນີ້ ກໍ ສ ເດ ຝ້ ອ ກ ຈ ກ ຫ
ແຫ່ ນ້ຳ ແລ້ວ ແລ ຕົ ລ ນ ຄ ຍ ຕິ ແຫ່ ກ ໆ ກໍ ບ ເອົ ໄ ແລ້ວ ກໍ ໜ ນ ຊ
ທີ່ ຢູ່ ແຫ່ ກ ແລ, ກ ຈ ຫ ແ ນ ນ ຍ ແ ນ ຊ ນ້ຳ ບໍ່ ຈ ພ ຍ ກ ວ ດ້ ວ
ນັ້ນ ແລ້ວ ກໍ ຖ້ ຍ ກ ຈ ຄ ນ ຕິ ເອົ ນ ນັ້ ຄືນ ໃຫ້ ແກ່ ນ ເຫ ແລ້ວ
ພ ຍ ກໍ ກ ວ ວ່ ຄ ນ ກ ວ ນ ນ ຍ ເ ນ ຕ ນ ນ ນ ກ ນ ແ ຫ ນ ນ ນ ກ ນ ແ ຫ ນ ນ ນ ກ ນ ແ ຫ

ສອາດຮາຊບັນດິດ ມະຫາເສນາອ່າ ດູລາ ມະຫາເສນາບັນດິດ ຄຳອັນທ່ານ
ກ່າວມານັ້ນກໍຫາກແມ່ນຄວາມແຫ່ງມະຫາເສນາບັນດິດແທ້ແລ ອັນວ່າໂທດອັນ
ບາງໄດ້ກະທຳນັ້ນຈັກເປັນດັ່ງລຶຈາ? ຮູ້ວ່າຂ້າເສັ່ງດີຫຼື? ພຣະຍາກໍຖາມຍັງ
ສງວສອາດຮາຊບັນດິດ ດັ່ງນັ້ນ ກໍມີແລ ເມື່ອນັ້ນ ສງວສອາດຮາຊບັນດິດມະ
ຫາເສນາກໍທູນໃຫ້ພຣະຍາວ່າ ເທວະຂ້າໃຫ້ມະຫາຣາຊເຈົ້າ ອັນວ່າຄຳ
ແຫ່ງມະຫາຣາຊເຈົ້າຕັດວ່າ ຂ້າເສັ່ງນັ້ນກໍຫາກຄວນແທ້ແລ ກັນອັນຂາກະທຳ
ນີ້ກໍຫາກເປັນກັນອັນໜັກຊາແສ່ນດິນແທ້ກໍຂ້າແລ ແມ່ນວ່າເຮົາຈັກຂ້າກໍເສັ່ງຄົນ
ດາບດາຍດອກແທ້ດີຫຼື ຫືວ່າເຮົາຈັກຕີກໍເສັ່ງຮິດທີຂານຸພາບ ກໍຂ້າແລ ເທດ
ດ້ວງນັ້ນ ຂໍແກ່ມະຫາຣາຊເຈົ້າຈົ່ງໃຫ້ຄົນທ້ວງຖວາຍເຮົາໄປປ່ອຍໄວ້ທີ່ໃກ ໃຫ້
ເຮົາທ້ວງສອງໄປຢູ່ຈົນແດນເມືອງສຸດເຂດບອກຄົນທ້ວງຖວາຍຢູ່ພັ້ນເຖີ້ນ ອັນນຶ່ງຂໍ
ແກ່ມະຫາຣາຊເຈົ້າຈົ່ງເອົາຍັງເຂົ້າຂອງທ້ວງຖວາຍ ຄືວ່າເສື້ອຜ້າແລະເງິນຄຳ
ພໍປະສົງໃຫ້ທານແກ່ຂາທ້ວງສອງແລ້ວແລະສົ່ງໄປ ກໍຂ້າເຖີ້ນ ປະການນຶ່ງຂ້າ
ໄຫວ້ມະຫາຣາຊເຈົ້າອັນວ່າຄົນທ້ວງຖວາຍເກີດມາໃນໂລກເຮົານີ້ ກໍເປັນອັນ
ຍາກນັກແທ້ແລ ລາງເທື່ອດີ ລາງເທື່ອຮ້າຍ ລາງເທື່ອມີລາງເທື່ອໄຮ້ ລາງ
ເທື່ອໄດ້ມາແລ້ວຊ້ຳພັດເສົ່ວພວຍສັ່ງ ແມ່ນວ່າ ເປັນຕົວເມັ່ງກັນກໍບໍ່ເຊື່ອກັນ
ໄດ້ ໃຜຈັກວ່າໃຜກໍບໍ່ໄດ້ ໃຫ່ມາແລ້ວກໍຈົ່ງຕັນກັນແທ້ດາຍ ເຮົາວ່າດ້ວງນັ້ນ
ອັນນຶ່ງ ຄົນທ້ວງຖວາຍກໍບໍ່ຄົນຮິບຢຳແຍ່ງລ້ຳສັກອັນແທ້ດີຫຼື ກໍຂ້າແລ ເມື່ອນັ້ນຣາ
ຊາອັນວ່າພຣະຍາຈຳປາຣະຄອນກໍຟັ່ງຍັງຄຳສອນສງວສອາດຮາຊບັນດິດ ອັນ
ສັ່ງສອນໃຫ້ນັ້ນຈຸ່ປະການ ກໍມີແລ ພຣະຍາກໍສະສາງອາງໄປຍັງເຂົ້າຂອງໃຫ້
ແກ່ນາງເທວີແລ້ວກໍໃຫ້ເຮົາພວກນ້ອຍເອົາຂາທ້ວງສອງນັ້ນໄປສົ່ງເສັ່ງໃນຂອບ

ແດນເນືອງສຸດເຂດ ອັນຄົນທັ້ງຫຼາຍບໍ່ຢູ່ພົ້ນແທ້ດີຫຼີແລ.

ນິທານທີ ๑๐

ເຣື່ອງ ນາງເທວີຂອງພຣະຍາພິມມະທັດ

ແຕ່ນັ້ນໄປພາຍໜ້າ ຣາຊາອັນອ່ານພຣະຍາກໍຊ້ຳຖາມຢ້ານຣາຊບັນດິດວ່າ ຜູ້ລາ ມະຫາເສນາ ບັນດິດຜູ້ໃຫ່ ອັນວ່າສັກຂີນິຍາຍອັນທ່ານບອກໃຫ້ຄັ້ງນີ້ ແຕ່ກ່ອນຍ້ານີອັນຈະລື ຮູ້ວ່າບໍ່ນີ້ຈາ? ເມື່ອນັ້ນສຸງອສອາດຣາຊບັນດິດກໍກາບທູນພຣະຍາວ່າ ເທອະຂ້າໃຫ້ມະຫາຣາຊເປັນເຈົ້າ ອັນວ່າ ສັກຂີນິທານແຕ່ບຸບເພສເນຫາກ່າວມາກໍຍ້ານີແທ້ ກໍຂ້າແລ ແຕ່ນັ້ນ ບັນດິດຜູ້ໃຫ່ກໍໃຫ້ພຣະຍາວ່າ ເທອະຂ້າໃຫ້ມະຫາຣາຊເຈົ້າ ຍ້ານີພຣະຍາພິມມະທັດກະສັດຣາຊາ ອັນປົວຣະບັດອຸປຖາກຮັກສາ ຍ້າເຈົ້າຣັດສີຕົນນີ້ແລະ ເຈົ້າຣັດສີຕົນນັ້ນ ກໍມາບິນດີບາດສັ້ນເຂົ້າໃນຫາສາດແຫ່ງພຣະຍາເຈົ້າທຸກອັນໆ ກໍມີແລ ແຕ່ນັ້ນຣາຊາອັນວ່າພຣະຍາພິມມະທັດຕົນນັ້ນ ກໍພາຍ້ານາເສນາອາມາດທັ້ງຫຼາຍ ໄປເຊີດເນື້ອ ກໍຈຶ່ງສັ່ງຍ້ານາງຣາຊເທວີໄວ້ໃຫ້ແຕ່ງຈ້ັງຫັນຖວາຍເຈົ້າຣັດສີ ທຸກໆອັນ ເຖິ້ນ ວ່າດັ່ງນັ້ນ ແລ້ວພຣະຍາກໍໄປເຊີດເນື້ອຢູ່ແຮມເຮື້ອຫຼາຍອັນຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນນາງຣາຊເທວີກໍແຕ່ງຈ້ັງຫັນໃຫ້ເຈົ້າຣັດສີຢູ່ທຸກໆອັນ.

ຍ້ານີໃນອັນນຶ່ງ ຣັດສີເຈົ້າກໍນາມນາ ນາງເທວີກໍມີຄວາມຍິນດີລຸກແຕ່ເດິກ ຕົກແຕ່ງຍ້ານເຂົ້ານ້ຳໂພຊະນະອາຫານ ແລ້ວແລະຍົນາຕັ້ງໄວ້ໃນທີ່ເຈົ້າຣັດສີນາສັ່ນຫັ້ນແລ້ວ ນາງກໍນັ່ງຢູ່ເຝົ້າພາຈ້ັງຫັນ ຕາວັນພ້ຳາຍອ່ອນ ນາງເຈົ້າກໍລອດເຕ້ົາບອນຕາຫຼັນໄປຊັກໃຊ້ ອົດບໍ່ໄດ້ນາງກໍລອດນອນໄປໃນທີ່ນັ່ງ ຮັກສາຍ້ານາຊນະຈ້ັງຫັນຖ້ານ ເຈົ້າຣັດສີຫັ້ນແລ ບໍ່ນານທີ່ໃດນາງກໍຫຼັນໄປ ຈິດ

ใจห้าเลียเล่าปะเมื้อเปือยคิ้าบ่ติ้าหับอู่ แต่นั้น ธัดสีกิเลียสยอามา
หาอากาด กิลอดเฮ้าไปที่ใภ้พาฉนะจ้าหันอั้นเคียสับอู่ทุกอันบ่ฮาดที่
นั้นเจ้าธัดสีกิห้าเห้นย้านาาธาฉเทอิ อันเปือยปะย้ากายเมื้อตินเสั้ง
ผล้อผละนอนอู่ด้ำนั้น คันอ่าเจ้าธัดสีเห้นผล้อย้าอ้าคะฉาด แต่าวา
—เทอิด้ำบั่น ธาโค อันอ่า ธาคะตันหาแต่าเจ้าธัดสีตินนั้น กินาห้นกั้น
เอิาย้าเจ้าธัดสีตินนั้นมากนัก เจ้าธัดสีตินนั้นกิลอดเฮ้าไปนอนดอม
นาาเทอิหั้นผล เมื่อนั้นนาาธาฉเทอิกิสะดุ้าตื่นฮื้นมานึนตาเบิ่าดูผล้อ
นาาแก้อกิฮู้เมื่ออ่าเจ้าธัดสีนาานอนดอมตินด้ำนั้น นาากิลอดบ่ปากบ่
ติ้าหานค้าตินหามฆ่าาหั้นผล เทดอ่าธัดสีเจ้า หากเฮ้ามาอู่บ้านแต่า
ตินผล้อนาาแก้อจี่าเปันอันกะเหินบาดย่าาเสั้งผล้อ นาาแก้อลอด
ป่อยให้ไปตามใจนักแต่าเจ้าธัดสีกิมิผล อันอ่านาดูคามแต่าฉาหั้า
สองนั้น กิเปันอันสเนหากันมากนัก เหื้อนด้ำเงื่อผละไฟเอิาใส่ที่
ใดกิบ่ฮินได้ผล แต่นั้นพิเอลายามนึ่าผล้อ ฉาหั้าสอา กิยกจากกัน
ผล้อธัดสีเจ้ากิจ่ามานั่าอู่เหื้อฮาสนาสันย้าเฮ้าบิยะบอนผล้อฉานแก้อ
แต่าเจ้าธัดสีตินนั้นกิฮาดเสั้งหั้นผล, อันอ่าเจ้าธัดสีตินนั้นจักไปหาา
ฮากาดกิบ่ได้ ผล้อกิลอดอู่ในที่นั่าสันเฮ้าจ้าหันนั้นผล.

เมื่อนั้น ธาฉาอันอ่าพยะยาไปเฉิดเมื้อมาผล้อด้ำนั้น สาเทอิ
อันอ่านาาธาฉเทอิฮุนั้น กิเฮ้าไปฉาบทูนพยะยาอ่า เทอะฮ้าไหอันยะ
หาธาฉเปันเจ้า อะตัา อันอ่าฮ้า กิได้ภะทำติดมะหาธาฉเจ้าเสั้ง
ผล้อกิฮ้าผล, แดนแต่มะหาธาฉเจ้าไปเฉิดเมื้อแฮมเฮื้อยู่หายอัน

ตัวข้าอยู่ลุนฐังกิตั้งยังพาจังตันถอายแก่อัคสิเจ้าทุกอันบ่ขาด ตามดั่งคำ
พระบาคเจ้าสั่งไอ้ฉุอัน กิอ้างแล ยังมีในอันบึ่งอัคสิเจ้านามมา ตัวข้า
กิแต่ยังพาจังตันไอ้ถ้าแล้อ ตัวข้ากินอนอยู่เตียงยังพาขนะเอ้าเลียเล้า
ฐันไป ในที่นั้นบ่รู้เมื่อคิง เจ้าอัคสิตินนี้ กิลอดเอ้ามาอยู่นานอนดอมตัว
ข้าแล้อตัวข้าจิ่งรู้เมื่อคิง แล้วกิจิ่งลุกพี พระอัคสิกิยังอยู่ถ้าแท้แล อิแก่
มะหาอาขเจ้าจิ่งอิดยัง โหดอันนั้นแก่ตัวข้าแด่กิข้าเถิ้น เมื่อนั้น อาขา
อันอ่าพระยากิใจ้ยังคินไปเอายังเจ้าอัคสีมาถามดูจ้องหน้ากัน ตันแล
อัคสิตินนั้นกิก่าอบอกตามนาง เหอีหากบอกแก่พระยาแต่ก่อนนั้น จุอัน
แท้แล ที่นั้นพระอาขากิคะนึงในใจแต่างตินอ่าดั่งนี้ อันอ่าบาบกันอัน
ขาหัวสองกะทำนี้ กิหากเป้นอันหักขาแผ่นดินแท้แล เท่าอ่าด้อยมีแท้
อะหังอันอ่าภูจักสั่งสอนยังอัคสิตินนี้แล้อและให้หนีไปเสีย เถิ้น พระยา
คะนึงดั่งนี้แล้อ กิก่าออ่า ดูลาอัคสิเธีย! ตั้งแสกแต่นี้เมื่อหน้า ท่านย่า
มาสักเที่อเถิ้น อันอ่ามาตุคามนี้ กิเป้นอันมืดมินอินทะกานแก่นักบอด
เจ้าหัวดายแท้แล บุกคินตัวใดแลมากะทำบ่จบในตันหานี้ กิจักมืดมือ
ขี่อนี้และขี่อหน้าแท้ดีถี เกิดมา เป้นคินนี้กิเป้นอันยากนักแล พระยาสั่ง
สอนยัง เจ้าอัคสิตินนั้นแล้อกิจำให้หนีตันแล อัคสิตินนั้นกิหนีไปด้อยทาง
ติน กิบ่ไปทางอากาดได้ตันแล แต่นั้นพระยาพิมมะท้อตินนั้น กิหันมา
ยัง เสนาอามาดหัวดายให้มาประชุมกัน เพื่อให้ซำระยังนาง เหอีแต่ง
ตินอันกะทำผิดจุ่สู่กับด้อยอัคสิตินนั้น เมื่อนั้น พระยากิถามยังตัวแต่ง
เมืองนั้นอ่า ดูลา เจ้าบันดิด อันอ่านาง เหอีแต่งเฮานี้จักให้เฮาซำ

ອະດົ້ງລືຈາ? ແຕ່ນັ້ນນັ້ນດິດຜູ້ນັ້ນ ກໍຂາບທູນພຣະຍາວ່າ ເທອະຂ້າໃຫ້ມະ
ຫາຣາຊເຈົ້າ ອັນວ່າ ນາງເທວີແຕ່ງມະຫາຣາຊເຈົ້ານີ້ ບໍ່ຄວນເປັນໂທດອັນ
ໃດກໍຂ້າແລ ເຫດໃດແລວ່າດົ້ງນັ້ນຈາ ອັນວ່າ ນາງຣາຊເທວີ ແຕ່ງມະຫາ
ຣາຊເຈົ້າຫາກນອນຢູ່ເຝົ້າພາຊນະຈ້ຽງຕັນ ຄັນວ່າພຣະອັຄສິນາ ນາງເທວີກໍບໍ່
ຕື່ນ ອັຄສິເຈົ້າຍືນມືບ່ວງຍກມນອນດອມຄົນຕ່ວຍກໍບໍ່ຮູ້ເມື່ອ ໂທດກັມອັນນັ້ນໄດ້
ແກ່ອັຄສີກໍຂ້າແລ ຢ້ານນີເຈົ້າພິກຂຸຕົນນຶ່ງ ໄປນອນຢູ່ໃນສາລາແຄມບ້ານ ປະ
ເປີ້ອຍໂຕລຶງ ໂຄຕ້ຽງຊັນຢູ່ ເມື່ອນັ້ນຢ້ານນີແມ່ຄ້ຳຣາງຜູ້ນຶ່ງ ເດີນທ່ຽງອອກມາ
ນອກບ້ານ ກໍມາເຫັນຢ້ານພິກຂໝ່ຳຕົນຂັ້ນອັນນອນຢູ່ໃນສາລາທີ່ນັ້ນ ມັນກໍເຫັນ
ຢ້ານລຶງ ໂຄແຕ່ງເຈົ້າພິກຂຸຕົນນັ້ນນີກ່ຳລັ້ງຕ້ຽງຊັນຢູ່ ມັນກໍຄ່ອຍເຂົ້າໄປຄຸກເຂົ່າ
ສຸບເອົາແລ້ວສອດນອນດອມ ຄັນວ່າ ນາງຕຸຄາມ ບໍ່ຮະບອນແລ້ວ ນາງແມ່ຄ້ຳ
ຣາງຜູ້ນັ້ນກໍຈ່ຽງອອກໜີ ສົນພາບພິກຂຸຕົນນັ້ນ ຈ່ຽງຕື່ນຂຶ້ນມາແລ້ວ ຈ່ຽງຮູ້ເມື່ອຄຶງ
ຕົນສົນລະອົນຄຶດຍາກ ສວ່ານາງແລ້ວມາກຕ້ວຍ ເພື່ອນຕ້ອຕ່ວຍດັບອ່ວຍຄ່ວ
ນີ້ແລນໍເຈົ້າພິກຂຸຄະນຶ່ງດົ້ງນີ້ ແລ້ວກໍຂຶ້ນໄປໄຫ້ພຣະພຸທເຈົ້າ ເລ່ົ້ຽແຕ່ເຄົ້າ
ເຖິງປ່ວຍກໍມີແລ ເມື່ອນັ້ນພຣະພຸທເຈົ້າກໍເທສນາແກ່ພິກຂຸຕົນນັ້ນວ່າ ດູລາພິກ
ຂຸ ຄ້ຳອັນທ່ານກ່າວມານີ້ ນີແທ້ຈັ່ງລີ ເມື່ອນັ້ນພິກຂຸຕົນນັ້ນກໍໄຫ້ພຣະພຸທເຈົ້າ
ວ່າ ຄ້ຳອັນຕົ້ວຂ້າກ່າວມານີ້ ກໍມີແທ້ກໍຂ້າແລ ເມື່ອນັ້ນພຣະພຸທເຈົ້າ ກໍກ່າວແກ່
ພິກຂຸຕົນນັ້ນວ່າ ໂທໂສ ອັນວ່າ ໂທດກໍບໍ່ມີແກ່ທ່ານແລ ພຣະພຸທເຈົ້າກໍໃຫ້ອະນຸ
ຍາດແກ່ພິກຂຸຕົນນັ້ນແລ້ວດົ້ງນັ້ນ ເມື່ອນັ້ນ ຢ້ານນີພິກຂຸຕົນນຶ່ງ ໄດ້ຍິນທັມມະ
ເທສນາແຕ່ງພຣະພຸທເຈົ້າວ່າພິກຂຸຕົນນັ້ນນອນຫ້ວນດອມແມ່ຄ້ຳຣາງບໍ່ເປັນໂທດ
ດົ້ງນັ້ນ ພິກຂຸຕົນນັ້ນກໍໄປລ້ຽນອນຢູ່ໃນສາລາທີ່ນັ້ນກໍມີແລ ເມື່ອນັ້ນ ສາ ອັນແມ່

คำธาวุฒินั้นกอยกมาด้อยกิดแต่วมัน กมาเตันพิกขุตินนั้นอันนอนยู่ดั
งงอด้วนั้น มันกิลอดเอ้าไปนอนดอมเจ้าพิกขุตินนั้นตันแล พิกขุตินนั้น
กิรู้เมื่ออ่าแม่นแม่คำธาวุมานอนดอมตินด้วนั้น กิลอดภุมกอดนอดคั้น
ฝันเยือดอมแม่คำธาวุฒินั้นกิมีแล คันอ่าแล้อบิธะบอนอันนั้นแล้อกิพีมา
ไหอ้พธะพุทเจ้ากิมีแล เมื่อนั้น พธะพุทเจ้ากิก่าออ่า ดูลา พิกขุท่าน
หากตั้งใจใส่ไปกะทำด้วลีและมาอ่าตินติอดีนี้จา ท่านจิ่งไปแด่นใดกิ
ตามท่านเถิน พธะพุทเจ้ากิมีใจกะรุนาแก่สัดทั่วถายทุกพุบ่อ่าติอร้าย
ติอดี กิสิ่งยังพิกขุตินนั้นใช้พีไปตั้นแล เมื่อนั้น พธะยาพิมมะทัดตินนั้น
ได้ยินยังคำแต่วบันดิดอันก่าอปุงบทุม ยังนาวเทอีแต่วตินอ่าบ่เป็น
โทดด้วนั้น กิมีใจอันชิมชื่นยินดีมว่ากนักแท้ดีถูแล ปันดิดโด อันอ่าสุง
สอางดธาชบันดิดกิชักเอิาบังนิท่าน อันนาวเทอีแต่วพธะยาพิมมะทัด
อันถูนชู่สู่ดอมกับเจ้าธัดสีนาทุงบเป็นสักดี นาวเทอีแต่วพธะยาจำปา
นะคอนอันถูนชุกับด้อยชายชีทูด กิบ่อธะบอนคอนแล้อเท้านี้ก่าแล.

นิทานที ๑๑

เรื่อว เสนาพาภชีกา

บัดนีจักก่าวเถิว พธะยาจำปานะคอนสะบังนาวเทอีให้ทาน
ชายชีทูดแล้อด้วนั้น ถัดนั้น พธะยากิให้ตีดสิวยังกะสัดตีกุมมาธีตู่ใหม่
อันเวาขึ้นใหุ่ได้ ๑๗ บี มีสีใสบ่เสัว เพือนด้วคำ อันยู่ในเบ้าบ่เสัว
เสาะใสดี ให้เป็นนาวเทอีทุงมพ่าว ให้เป็นนาวพธะยาเจ้าช้าวอัน
เป็นใหุ่กว่านาวนักสนิมท้าถาย อันได้พัน ๗ พันนั้นแล พธะยากิให้

ฐิ้นมะโหสิบคิบวันสิมโพดนางเทอิฐุใหม่เถิง ม อัน คันอ่า พระยาฐิ้น มะโหสิบแล้วดั่งนั้น พระยาภ็ใต้ไปเอิาย้างพากฮ้ากามาฮันบิ๋า อันฐุกางนเดาเฮ้นมาตั้งไอ้ฮ้อยพ้าพู่เสนาธงาฮันพากจงาฮันบิ๋าทั้นแล แต่นั้นพระยาภ็บายเอิาย้างพากฮ้ากาแล้วอยายใต้แก่เสนาท้าฐายฐิมฐุและคินและน้อย อันอ่าสงอสอางเท้าอค่อยบายเอิา ที่นั้น พระภ็สเอ็ยย้างพากจงาอันสุกเฮ้นเล็อกเล้นฐุเบิ๋าาม เมื่อนั้น พระยาภ็ถามย้างเสนาท้าฐายอ่า ฐุลา เสนาท้าฐายเอ็ย! พากจงาอันบิ้ย้างหอมบ่เด๋? อ่าดั่งนั้น เสนาท้าฐายภ็ฮู้อ่าพากฮ้ากาฮิมแท้ดั่งนั้น พระยาเจ้าสเอ็ย ภ็อ่าหอมแล เอิาท้าฐายภ็อ่าหอมดอมเถิ้น เสนาพิจาระนากันดั่งบิ้แล้วภ็พ้อมกันทูนพระยาอ่า หอมฐุคินภ็มีแล เมื่อนั้นธาฐา อันอ่า พระยาภ็ถามเฮื่าสงอสอางเธาฐบันดิดอ่า ฐุลา มะหาเสนาธาฐบันดิด ท่านกินพากจงาอันบิ้ย้างหอมบ่จา? แต่นั้น สงอสอางเธาฐบันดิด ภ็ทูนพระยาอ่าเทอะข้าไหอ้สิมเด้ดมะหาธาฐเจ้า อันอ่า พากจงาหอมอันต้ข้ากินบิ้ภ็หากมาฮิมมาเผื่อนแท้ภ็ข้าแล แต่นั้นพระยาภ็ก่าอ่า อ่า ฐุลา บันดิด เสนาท้าฐายกินภ็ย้างอ่าหอมฐุคินแล เหดั่งลืมะหาเสนาบันดิดแลอ่าฮิมต้งอบิ้จา เมื่อนั้นสงอสอางเธาฐบันดิด ภ็ทูนไหอ้พระยาอ่าดั่งนี้= เทอะข้าไหอ้มะหาธาฐเจ้า อันอ่าปูนสิมพาบแท่าสิมเด้ดมะหาธาฐเจ้าแก่ก่อายิ่งก่อาฟ้าและแผ่นดิน ใต้ใผกินอันใดก็ย่อมอ่าหอมอันนั้นภ็ข้าแล ย้างฮิมแท้แต่ข้าน้อยต้งอภ็ข้าแล เมื่อนั้นธาฐาอันอ่าพระยา ภ็ถามย้างเสนาท้าฐายอ่า ฐุลา ๖เสนาท้า

ฎายอันอ่า มะหาเสนาบันดิดกินย้างพากจงๆอันนี้กำมาอ่าฮิมมากนักแล
ท่านห้ามฎายกินกำมาอ่าหอาบ พากจงๆอันนี้กำหอาบแน่บ่?? แด่นั้นเสนา
ห้ามฎายฝูานั้นกำคะนิงในใจอ่า อันอ่าเจ้าสงอสอาดอาฉบันดิดตู้นี้นิบุน
สินพานเป็นอันมาก มิเดจะปันยาอันมากนักแน่ดีฮู้แล คอนเสิาห้า
ฎายอ่าฮิมดอมเจ้าสงอสอาดอาฉบันดิดตู้นี้เถิ้น เสนาห้ามฎายพ้อมกัน
คะนิงในใจดั่งนี้แล้อ กำหุนไหอ้พระยาอ่าเหอะข้าไหอ้มะหาอาฉเจ้า
ฮำแก่สินเด้อมะหาอาฉเจ้าจิ่งฮู้ภมาย้างฝูข้าห้ามฎายแด่กำข้าเถิ้น ฝูา
ข้าห้ามฎายกินย้างพากจงๆอันนี้ กำเป็นอันฮิมแน่ฮู้คินกำล้าแล เมื่อนั้น
อาฉาอันอ่าพระยาจำปามะคอน กำต้ามจาระจากับ ดอมสงอสอาด
อาฉบันดิดอ่า ดูลา มะหาเสนาบันดิด อันอ่าเสนาห้ามฎายฝูานี้ มีใจ
อันบ่ฮ้ายแน่แล เหดั่งลือแล้วจักรักสาย้างบ้านเมืองแต่าเสิาได้นี้จา อัน
อ่าเสนาห้ามฎายฝูานี้กำหากเป็นเสนาพากฮ้ายแน่แล ดูลามะหาเสนา
บันดิด จักให้เสิากะทำโหดแก่เสนาห้ามฎายฝูานี้ด่งสิจา? เมื่อนั้น
พระยากำฉ้ำถามย้างสงอสอาดอาฉบันดิดอ่า ดูลา มะหาเสนาบันดิด
อันอ่าโหดแต่าเสนาพากฮ้ายนี้อันเป็นสักขีแต่ก่อนย้างบ่นิจา?

นิทานที ๑๑

เรื่อง นายพานเบ็ดกับกา

เมื่อนั้น สงอสอาดอาฉบันดิด กำหุนไหอ้พระยาจำปามะคอนอ่า
เหอะข้าไหอ้มะหาอาฉเจ้า อันอ่าโหดแต่าเสนาพากฮ้ายนี้ กำย้างบ่
แต่ก่อนแน่กำล้าแล แต่ก่อนพ้นกำย้างมีนายพานเบ็ดฮู้นึ่ง มันกำไปตึกเบ็ด

ในท้องบอกสะอันบึ่งทุกอันๆกินแล แต่นั้นย้างมีกาตือบึ่ง ชื่อ่า ตาสา อะดี ใหง่ที่คอายน้อยฮอบปีมันกินาจับยู่เค้าไม้ตันบึ่ง แต่นั้น กาตือนั้นมันกินถามย้างนายพาบเบ้ดตั้นอ่า ดูลา สะตายเฮีย! สะตายมา ตึกเบ้ดกินย้างได้กินปาบ่จา เมื่อนั้นนายพาบเบ้ดเต้นกาตือนั้น ปากเพื่อนดั่งคินมันกินะบึ่งในใจอ่า กาตือบี้ร้อยที่แม่นมันเป้นพระยางกาแล แต่นั้นนายพาบเบ้ดกินาถามนายพาบเบ้ดอ่า ดูลา สะตายเฮีย! สะตายมาตึกเบ้ดกินย้างได้กินปาบ่จา เมื่อนั้นนายพาบเบ้ดเต้นกาตือนั้น ปากเพื่อนดั่งคินมันกินะบึ่งในใจอ่า กาตือบี้ร้อยที่แม่นมันเป้นพระยางกาแล แต่นั้นนายพาบเบ้ดกินาขานคำตอบกาตือนั้นอ่า ดูลา เจ้ายสะตายข้ากินาหากง่อตึกเบ้ดมาบี้ โตกินาหากตือะ โตกินามากมีหายแล ลาๆเพื่อกินได้ อันบ่ได้กินามากมีหายแท้แล เมื่อนั้นกาตือนั้นกินาก่าออ่า ธา สะตายมีกินาสี่างเงอกันกับโตนั้นแล ลาๆเพื่อกินได้กินพิมื่นท้อา ลาๆเพื่อกินบ่ได้กินแล ธาท้าสองมาเอากันเป้นสะตายกับเถิ้น อ่าดั่งนั้นแล แต่นั้นกาตือนั้นกินาถามนายพาบเบ้ดอ่า ดูลา สะตายเฮีย โตย้างยากเป้นพระยาบึ่งเมืองบ่จา แต่นั้นนายพาบเบ้ดตั้นตอบคำกาอ่า ดูลา สะตาย คันอ่าสะตายแลคือใต้เป้นกินยากเป้นพระยาย่แล กาตือนั้นจ้ำก่าออ่า ดูลา สะตาย คันอ่าสะตายจักบึ่งเมืองา แท้ดั่งนั้น ย้างมีเมืองอันบึ่งชื่อ่าพาธานะสี พระยาเมืองนั้น กินาตายเสั่งได้สามอันบี้แล คันอ่าสะตายจิไปแท้ดั่งนั้น ธาจักอ่องบูนสิมพาบสะตายก่อน คันอ่าเป้นอันดีแท้ธาท้าสองกินจิ่งพากันไปเถิ้น แต่นั้นกาตือนั้นมันกินเบ่าย้างพากไม้อันย่ในท้องออกมาหน่อยบึ่ง แล้วกินเอาใช้ให้สะตายกินดูก่อนเถิ้น คันอ่าบูกคิดผู้ใดกินย้างพากไม้หน่อยบี้ คันอ่าตอวนกินจักได้บึ่งเมืองแล คันอ่าอิมกินจักได้เป้นเสนาผู้ใหง่แล อัน

อ่า ໝາກໄມ້ໝ່ອຍນີ້ຊື່ອ່າໝາກໄມ້ນີ້ໂຄ ຮາສະຫາຍນີ້ຫາກໄປຂໍກິນດອມເຈົ້າ
ອັດສີ ຢູ່ໃນປ່າຫົນພາບທຸກໆອັນຜລ ອັນອ່າເຈົ້າອັດສີຕົນນັ້ນ ກໍ່ຍ່ອມເອົາໝາກ
ໄມ້ນີ້ໂຄດັ່ນນັ້ນເປັນອາຫາບຜ່າຕົນຢູ່ທຸກອັນຜລ ຜ່ນ່ອ່າອາສົນຜ່າເຈົ້າ
ອັດສີຕົນນັ້ນ ກໍເອົາຕາກມັ່ງນໄວ້ ເຫດອ່າອີ່ຖຸກນາຍັງສັດທັ້ງຫຼາຍ ຄັນອ່າບຸກ
ຄົນຜູ້ໃດໄປຮອດກໍເອົາໄປເປັນຢາ ຄັນອ່າຢາກໄດ້ເງິນຜ່ລະຄ່ຳ ກໍເອົາໃສ່ໜ້ໍ
ຕົ້ມເອົານ້ຳມູດນາເປັນນ້ຳ ເອົາກ່ອຜລະຊຶ້ນໃສ່ຜ່ລ້ອ ຜລະບ້ານ ເກີດເປັນເງິນ
ຜລະຄ່ຳ ຕາບຕໍ່ເທົ້າເຖິງເປັນເສດຖີພັນຜລ ອັນອ່ານ ກາຕ໊ອນັ້ນ ມັນກ່ານ ຍັ້ງນີ
ເຫດຄຸນວ່ເສດຜ່ານ ໝາກໄມ້ໝ່ອຍນັ້ນ ໃຫ້ຜ່ນ ານພານເບ້ດຜ້ານ ດ້ານັ້ນຜ່ລ້ອ
ຜ່ນັ້ນນ ານພານເບ້ດຜ້ນັ້ນກໍເຂ້ານ ໃຈໄວ້ຜ່ລ້ອຜລະມັນກໍກິນຢ້ານ ໝາກໄມ້ໝ່ອຍນັ້ນ
ໜ້ອຍນ່ານ ຜ່ລ້ອມັນກໍເອົາໃສ່ຜ້ກຢ່ານໄວ້ ກໍ່ກ່ານ ຕ໊ກ ານ ຕ໊ອນັ້ນ ອ່ານ ດ້ລ ານ ເຈ້ານ ສະ
ຫ ານ ຍັນ ອ່ານ ໝ ານ ກ ໄມ້ໝ ່ ອ ຍ ນ ້ ຂ ້ ານ ກິ ນ ກໍ ຫ ອ ານ ຜ ລ ດ ້ ອ ຍ ຜ ທ ້ ມ ັ ນ ຜ ້ ນ ັ ້ ນ ກ ິ ນ ກໍ ຂ ົ ມ ຜ ລ
ເຫ ດ ອ ່ ານ ມ ັ ນ ຢ ້ ານ ກ ານ ບ ໍ ່ ເ ອ ົ ານ ມ ັ ນ ໄ ປ ນ ້ ານ ເ ມ ື ອ ານ ມ ັ ນ ຈ ່ ານ ອ ່ ານ ຫ ອ ານ ຕ ໍ ່ ກ ານ ຕ ໍ ່ ອ ນ ັ ້ ນ ໆ ກ ໍ
ເ ອ ົ ານ ຢ ້ ານ ສ ັ ດ ອ ະ ຜ ່ ານ ານ ພ ານ ເ ບ ້ ດ ອ ່ ານ ດ ້ ລ ານ ສ ະ ຫ ານ ຍ ຄ ັ ນ ອ ່ ານ ສ ະ ຫ ານ ຍ ຫ ານ ກ ໄ ດ ້
ນ ້ ານ ເ ມ ື ອ ານ ຜ ລ ້ ອ ດ ້ ານ ັ ້ ນ ຢ ້ ານ ຊ ີ ຂ ້ ານ ຄ ອ ານ ໃ ຫ ້ ເ ອ ົ ານ ກ ິ ນ ເ ດ ື ອ ນ ລ ະ ຕ ໍ ່ ອ ໍ ່ ຈ ານ ຄ ັ ນ ບ ໍ ່
ເ ປ ັ ນ ດ ້ ານ ຮ ານ ສ ະ ຫ ານ ຍ ອ ່ ານ ນ ັ ້ ຮ ານ ກ ໍ ບ ໍ ່ ເ ອ ົ ານ ສ ະ ຫ ານ ຍ ໄ ປ ຜ ລ ຜ ່ ນ ັ ້ ນ ານ ພ ານ ເ ບ ້ ດ ຜ ້
ນ ັ ້ ນ ມ ັ ນ ກ ໍ ອ ່ ານ ຖ ້ ານ ສ ະ ຫ ານ ຍ ຫ ານ ກ ຊ ຶ ເ ອ ົ ານ ໄ ປ ນ ້ ານ ເ ມ ື ອ ານ ແ ທ ້ ດ ້ ານ ັ ້ ນ ກ ໍ ຫ ານ ກ ຈ ັ ກ ໄ ດ ້
ໃ ຫ ້ ກ ິ ນ ດ ້ ານ ຄ ້ ານ ສ ະ ຫ ານ ຍ ອ ່ ານ ນ ັ ້ ນ ຜ ລ ຜ ່ ນ ັ ້ ນ ກ ານ ຕ ໍ ່ ອ ນ ັ ້ ນ ມ ັ ນ ກ ໍ ບ ິ ນ ລ ົ ງ ນ ານ ຜ ລ ້ ອ ກ ໍ ໃ ຫ ້ ຍ ້ ານ
ນ ານ ຍ ານ ເ ບ ້ ດ ຜ ້ ນ ັ ້ ນ ຂ ້ ນ ຂ ີ ້ ເ ໝ ື ອ ຖ ົ ວ ຜ ່ າ ຕ ິ ນ ຜ ລ ້ ອ ກ ໍ ບ ິ ນ ໄ ປ ລ ່ ເ ມ ື ອ ານ ພ ານ ອ ານ ຍ ສ ິ
ຮ ອ ດ ພ ໍ ່ ານ ງ ຄ ືນ ນ ັ ້ ນ ກ ໍ ມ ີ ຜ ລ ເ ມ ື ອ ນ ັ ້ ນ ກ ານ ຕ ໍ ່ ອ ນ ັ ້ ນ ມ ັ ນ ກ ໍ ເ ອ ົ ານ ຍ ້ ານ ນ ານ ຍ ານ ເ ບ ້ ດ ຜ ້ ນ ັ ້ ນ
ໄ ປ ໄ ວ ້ ນ ອ ກ ຜ ານ ສ ານ ດ ທ ີ ່ ນ ານ ຜ ລ ້ ອ ນ ັ ້ ນ ກ ໍ ລ ່ ອ ານ ເ ຂ ້ ານ ໄ ປ ໃ ນ ໂ ຮ ານ ທ ີ ່ ເ ອ ົ ານ ໂ ກ ດ ໂ ລ ານ ຄ ່ ານ

ແຕ່ງພຣະຍາພາຣານະສີໄວ້ນັ້ນ ອັນວ່າຄົນແລະ ເສນາອາມາດທັ້ງຫຼາຍກໍພ້ອມ
ກັນນອນຫຼັບຢູ່ຊຸ່ຄົນຕົ້ນແລ ກາຕິອນັ້ນມັນເຂົ້າໄປໃນໂກດແຕ່ງພຣະຍາແລ້ວມັນ
ກໍຄາບເອົາຍ້າງຊາກແຕ່ງພຣະຍາພາຣານະສີແລ້ວ ກໍເອົາໄປຖິ້ມເສັ່ງນອກຄຸ້ມ
ວຽງທີ່ລັບພຸ້ນແລ້ວ ມັນກໍຄືນມາເອົາຍ້າງນາຍພານເບັດຕຸ້ນັ້ນ ເຂົ້າໄປໄວ້ໃນ
ໂກດທີ່ນັ້ນ ແລ້ວກາຕິອນັ້ນມັນກໍຈ່ຽງອອກຈາກໂຮງຫຼວງມາຈັບຢູ່ເຄົ້າໄມ້ໃນທີ່ບ່
ໄກຕົ້ນແລ ແຕ່ນັ້ນນາຍພານເບັດຕຸ້ນັ້ນມັນກໍຕີຍ້າງໂກດໂລງຄຳອັນນັ້ນ ໃຫ້ດັ່ງ
ຕ່ຽງໆຢູ່ຕົ້ນແລ ແຕ່ນັ້ນເສນາອາມາດທ້າວພຣະຍາທ້າວຫຼາຍ ກໍພ້ອມກັນຕື່ນຊຸ່ຄົນ
ເຂົາກໍຮູ້ວ່າພຣະຍາຕາຍແລ້ວແລະຄືນມາ ດ້ວຍນັ້ນເຂົາກໍຍິນດີວ່າ ສາທຸດີ!
ວ່າດັ່ງນັ້ນແລ້ວເຂົາກໍເສບຍ້າງຕຸຣິຍະນິນຕີນາກນັ້ກຕົ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນ ເສນາທ້າ
ຫຼາຍ ກໍພ້ອມກັນເຂົ້າໄປເຊີນສະເດັດອອກຈາກໂກດທີ່ນັ້ນມາ ແລ້ວກໍເອົາຍ້າ
ນ້ຳພຸດທາພິເສກມາຫົດສົງສີດີດ້ຳເກົ່າ ເຈົ້າກໍນີ່ເນື້ອຕົນອັນປະດັບປະດາໄປ
ດ້ວຍເຄື່ອງຄຸນິນອາພອນນາກນັ້ກແລ້ວກໍສະເດັດມານັ່ງຢູ່ເໜືອອາສນາແຕ່ງຕົນ
ກໍນີແລ.

ແດນແຕ່ນັ້ນໄປພາຍໜ້າ ອັນວ່ານາຍພານເບັດແລ ໄດ້ເປັນພຣະຍາ
ເມືອງພາຣານະສີແລ້ວດ້ວຍນັ້ນ ກໍໃຫ້ຄົນທ້າຫຼາຍຂ້າຄວາຍຕິອນ່ຶງ ໄປໄວ້ແດນ
ປ່າແຕ່ງນ່ຶງ ແລ້ວກໍໃຫ້ຮ້ອງເຮັ້ນວ່າ ດູລາ ເຈົ້າກາອອກມາເອົາໆ ວ່າດັ່ງ
ນັ້ນແລ້ວຄົນທ້າຫຼາຍກໍໜີມາຕົ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນກາຕິອນັ້ນກໍມາກິນຍ້າງຄວາຍຕິອນັ້ນ
ເດືອນນ່ຶງກໍຈ່ຽງໝົດຕົ້ນແລ ຕັ້ງແຕ່ນັ້ນຮາຊາ ອັນວ່າພຣະຍາພາຣານະສີໃໝ່ຕົນ
ນັ້ນກໍຕ້ານຈາຣະຈາກັບດອມເສນາທ້າຫຼາຍຝ່ານັ້ນວ່າ ດູລາ ເສນາອາມາດ
ທ້າຫຼາຍເຮີຍ ເຮົາພຣະອົງກໍຕາຍໄປແລ້ວແລະຄືນມາດ້ວຍນັ້ນ ດ້ວຍເຫດອັນ

ເຮົາໄດ້ກິນຢ້າງໝາກໄມ້ໜ່ອຍນຶ່ງແລ ອັນວ່າໝາກໄມ້ໜ່ອຍນັ້ນ ເປັນຢາອັນປະ
ເສີດແທ້ແລ ບຸກຄົນຜູ້ໃດໄດ້ກິນດັ່ງນັ້ນ ບຸກຄລະຜູ້ນັ້ນກໍມີອາຍຸໝັ້ນຍືນນານກັນ
ແລ ເຮົາກໍຖ້ວຽບຖ້ວ ໂສມໄປໝົດຊຸ່ອັນ ຈິດໃຈໂອຍະປາກຕ້ານຈາຣະຈາກໍ
ຖ້ວອັນເກົ່າສັ່ງໝົດແລ ເຮົາພຣະອົງໄດ້ກິນຢ້າງໝາກໄມ້ໜ່ອຍນັ້ນແລ້ວ ເຮົາ
ພຣະອົງກໍຈຶ່ງຖ້ວຽບ ໂສມຕະໂນມພັນອັນນະ ແລະປາກຕ້ານຈາຣະຈາຫຼາກໍ
ເປັນອັນໃໝ່ສັ່ງໝົດແທ້ດີຫຼີແລ ແຕ່ນັ້ນພຣະຍາພາຣາມະສີໃໝ່ອົງນັ້ນ ກໍເຮົາ
ຢ້າງໝາກໄມ້ນີ້ໂຄດອັນຕົນໄດ້ມານັ້ນ ໃຫ້ແກ່ເສນາທ້ວຖ້ວຍ ຊົ່ນແລະຄົນແລະ
ນ້ອຍຊຸ່ຄົນແລ້ວດັ່ງນັ້ນ ແຕ່ນັ້ນພຣະຍາພາຣາມະສີໃໝ່ຕົນນັ້ນ ກໍຖາມເສນາ
ທ້ວຖ້ວຍວ່າ ດູລາເຈົ້າເສນາທ້ວຖ້ວຍເອີຍເຈົ້າທ້ວຖ້ວຍຊົ່ນຢ້າງໝາກໄມ້ໜ່ອຍ
ນັ້ນຫວານປໍ່ຈາ ເມື່ອນັ້ນເສນາທ້ວຖ້ວຍກໍທູນພຣະຍາວ່າ ເທອະຂ້າໄຫວ້ນະ
ຫາຣາຊເຈົ້າ ຊຸ່ງຂ້າທ້ວຖ້ວຍຊົ່ນຢ້າງໝາກໄມ້ໜ່ອຍນີ້ ເປັນອັນຫວານຍິ່ງນັກ
ແທ້ດີຫຼີກໍຂ້າແລ.

ເມື່ອນັ້ນຣາຊາອັນວ່າພຣະຍາພາຣາມະສີໃໝ່ອົງນັ້ນ ກໍມີໃຈອັນຊົ່ນຊື່ນ
ຍິນດີດອມຣາຊເທວີແລະຊົ່ນບົດເຂົ້າຂອງນາກນັກແລ້ວ ກໍລຶ່ນສັ່ງຢ້າກາລະ
ຫາຍຕົນນັ້ນຕັ້ນແລ ແຕ່ນັ້ນກາຕິອັ້ນນັ້ນກໍບໍ່ໄດ້ກິນຄວາຍສັກເທື່ອ ນັ້ນຈຶ່ງໄປ
ຫາກິນແຕ່ງອື່ນ ລາງຄາບກໍໄດ້ກິນລາງຄາບກໍບໍ່ໄດ້ກິນຕັ້ນແລ ແຕ່ນັ້ນອັນວ່າ
ກາຕິອັ້ນນັ້ນກໍຄ່ງດແລ້ວບິນໄປຕິປອງເອົ້າອາຈາເອົາຢ້ງພຣະຍາພາຣາມະ
ສີໃໝ່ຕິອັ້ນວ່າ ດູລານະຫາຣາຊເຈົ້າ ຕູ້ຂ້າກໍໄປເຕັ້ນ ແກ້ວມະນີໂຊດໜ່ອຍ
ນຶ່ງ ຂ້າຈັກເອົານາຖວາຍແກ່ນະຫາຣາຊເຈົ້າກໍບໍ່ໄດ້ ເທດ່ວ່າຂ້າໄດ້ເປັ້ນ
ກາເສັ່ງ ຂໍແກ່ນະຫາຣາຊເຈົ້າໄປເອົາດອມຕູ້ຂ້າເຖີ້ນ ອັນວ່າແກ້ວລຸກນັ້ນ

ค้นอ่าถือเอาแล้วจักไปด้วยหางอากาศกางหาวคาวไก่ ในจักกะวาน
ห้างนอนกำธอดแห่งถือแล เมื่อนั้นธาฆาอันอ่าพธะยากำมีใจชื่นชื่นยินดีกับ
ด้วยกาติอันนั้นแล แต่นั้นกาติอันนั้นมันกำได้ย้างพธะยาพาธานะสี คือ่า
นายพานเบ็ดผู้นั้นแล้วมันกำบินมาธอดมา เถิงย้างที่ อันนายพานเบ็ดตึก
เบ็ดแต่เก่า มันกำเอาย้างนายพานเบ็ดผู้นั้นไปไว้ในที่เก่านั้นแล้ว มัน
กำบินมาจับอยู่ กะทำสะตายกับด้วยนายพานเบ็ดแต่คืนกับตัวทีผู้นั้นกำมีแล
จำดับทัมมะเทสนาจาย้างสงฆสาวธาฆนั้นถือติดตื่มา แต่เค้านัก
ปาดเจ้าผู้มีผลาเผิาธู้เถิ้น.

อะถะในกาละเมื่อนั้น บันดิโต อันอ่าสงฆสาวกัมมิกะบันดิ
ผู้นั้น กำไหว้ย้างพธะยาจำปามะคอนอ่า เทอะข้าไหว้สิมเด้ดมะหา
ธาฆเป็นเจ้า ภาโกอันอ่ากาติอันนั้น มันกำเอาย้างพธะยาพาธานะสี คื
นายพานเบ็ดผู้นั้นมาไว้ด่ำเก่า กำด้วยเหตอันบ่เต้นย้างคนแต่าท่านอัน
กะทำคนใต้แม่ตินแล้วและลืมคนแต่าท่านสังกำจื่าเป็นด่ำนั้นกำข้าแล.
เมื่อนั้นธาฆาอันอ่าพธะยาจำปามะคอนตินนั้นกำมีใจอันชื่นชื่นยินดีแล้ว
กำไหว้อะนุยาดแก่เสนาพวกฮีกาท้าวถายผู้งนั้น ด้วยอานุพาบปูนยะธาสี
และปันยาแต่างเจ้าสงฆสาวกัมมิกะบันดินั้นแท้ดีถือแล. อันอ่าเสนา
ท้าวถายผู้งนั้นกำมีใจชื่นชื่นยินดีมามากพ้นกำมีแล. แต่นั้น ธาฆา อันอ่า
พธะยาอาทะ กำก่าวเถิงสงฆสาวกอ่า ดูลา มะหากัมมิกะบันดิ ตะ
อ้า อันอ่าท่านกำจื่าไปสั่งสอนย้างธาชนผู้นั้นแด่เถิ้น . ส่อนอันอ่า
ธาชนกำเป็นอันสอนยากมากนัก มันถือพวกฮูกพวกสะกา มักโถงฮู้

ສ່ສາວເປັນປະລາປະລະໄປແທ້ດີຫຼາ. ເມື່ອນັ້ນບັນດິດໂຕ ອັນວ່າສຸງອ
ສວາຄມະຫາທັມມິກະບັນດິດຜູ້ນັ້ນ ກໍໄປສ້ຳສອນຮາຊບຸດຜູ້ນັ້ນ ວ່າດັ່ງນີ້:
ຮາຊບຸດເອ ຂ້າໃຫ້ເຈົ້າຮາຊບຸດເປັນເຈົ້າ ອະຫັງ ອັນວ່າຂ້າກໍມາພ້ຳ
ເພ້ົາສົມພາບແຕ່ງຮາຊບຸດເຈົ້າກໍຂ້າແຫຼ. ອັນວ່າ ທິສຮາດທັມນີ້ມີສິບປະ
ການແຫຼ.

ນິທານທີ ๑๗

ເຣື່ອງ ເສືອກັບຣັດສີ

ອັນນຶ່ງ ຄືວ່າ ເມດຕາ ກະຮຸນາ ມຸທຕາ ອຸບເປກຂາ ເປັນເຄົ້າ
ດາບຕໍ່ເທົ້າຮອດສຸຮາແຫຼ ບຸກຄົນຜູ້ໃດຄັນວ່າບໍ່ນຳທາງແຫ່ງສັບປຸຣິສະເຈົ້າ
ດັ່ງນັ້ນກໍຈັກໄດ້ສເວີຍຫຼກໃນອະບາຍທັ້ງ ๔ ແທ້ດີຫຼາແຫຼ. ເມື່ອນັ້ນຮາຊບຸດຜູ້
ນັ້ນກໍ່ວ່າວ່າ ດູລາ ມະຫາທັມມິກະບັນດິດເອີຍ ອັນວ່າທິສຮາດທັມ ๑๐
ປະການນັ້ນດັ່ງລ້ຳຈາ? ບຸບເຜ ໃນກາລະເມື່ອກ່ອນ ກໍບໍ່ທ່ອນໄດ້ຍິນແທ້ດີຫຼາ
ແຫຼ ແຕ່ນັ້ນສຸງອສວາດທັມມິກະບັນດິດ ອາຫະ ກໍ່ວ່າວ່າ ຂ້ົາໃຫ້ຮາຊບຸດ
ເຈົ້າ ອະຫັງ ອັນວ່າຜູ້ຂ້ົາກໍຈັກ່ວ່າຢ້ັງທິສຮາດທັມ ๑๐ ປະການ ໃຫ້ແກ່
ຮາຊບຸດເປັນເຈົ້າຟັງກ່ອນກໍຂ້ົາເຖີ້ນ. ອັນນຶ່ງ ເປັນເຈົ້ານີ້ໃຫ້ຮັກໄພ່ທ້ົາ
ຫຼາຍ ເປັນນາຍໃຫ້ຮັກໝູ່ ເປັນປູ່ໃຫ້ຮັກຫຼານ ເປັນກອງໃຫ້ຮັກລູກບ້ານຄົ້ນ
ຊີຕ້ານໃຫ້ຄ່ອຍພຸ່ງນຈາ ຢ່ານກິນນາໃຫ້ພຸ່ງນຂອງຢ່ານ ຢ່ານຢ່າຢ່ານຫຼາຍ
ຕິອຊີຕາຍເມື່ອໃດກໍບໍ່ຮູ້ ຢ່າຫຼັ້ນຊູ້ສູ່ເມັ່ງທ່ານ ຢ້ັງນີ້ເສືອລາຍຕິອນຶ່ງ ມີໃຈ
ໂຫດກ້ານັ້ນກໍ່ເຫ້ົ່ງອຂ້ົາຂົບກິນແລ້ວອີດ່ອນ ລອດນາບອນຢູ່ເທ້ົາຈອມປອກ
ເລີຍລອດຫຼັ້ນໄປທີ່ນັ້ນ. ຢ້ັງນຶ່ງ ເຕ້ົາຫ້ອນຕິອນຶ່ງ ນັ້ນກໍຂົດປ້ອນເຂ້ົາຢູ່ໃນຮູ

ดูฝีใจมันยู่บ่ได้เผื่อว่าเสือติอนั้นมาบอนตันปากธูมันไอ้บ่ให้ลืมหงอ
แต่นี้นาติอนั้นมันก็ออกมาขบตอดย้างเสือหั้นแล เสือติอนั้นมันก็เจ้บ
ปวดผิดร้ายดิ้นคว่างยู่ห้อยบึงแล้วลอดตายไปหั้นแล แต่นั้นยังมีเจ้า
ธีสีตินบึงเดินมาพบพ้ ธีสีก็มาน้ำย่องยั้ อ่านคาถามินยาแล้วเลีย
เป่าสามเลี่ยเสือคืนมา คันว่าเสือติอนั้นคืนมาแล้วดั่งนั้น เสือก็มี
ใจโกหาเค้มโกดก้า ตามต่ีพ้าธีสีว่า ภูตาภนอนตื่นดีแลมาปุกค้น
มีงตาภมายอกพ้นจั่งไธ ภูจักกินย้างธีสีไอๆย่าให้มันไปพ้า เสือโกด
ก้าว่าจักกินก็มีแล ตาปะโส อันว่า เจ้าธีสีตินนั้น อาตะ ก็ว่าต่ี
เสือว่า ดูลา เสือเธิง มีงตาภตายไปแล้ว ภูจี่งเอายามาใส่แล้ว
และเป่าให้มีงคืนมาบ้ดเงอนี้แล ดั่งลีแลมาว่าชิกินย้างภูบ้จา ธีสีว่า
แก่เสือดั่งนั้นแล้ว แต่นั้นเสือติอนั้นมันก็บ่เชื่อ ย้างว่าจักกินยู่ห้นแล
เจ้าธีสีตินนั้นก่าอต่ีเสือว่า ดูลา เสือเธิง คันว่ามีงบ่เชื่อภูแท้ดั่ง
นั้น ธาท้างสองมาพากันไปสู่ที่ท้างถายตัดให้ก่อนเถ้น คันว่าท้างถาย
คอนให้มีงกินมีงก็จี่งกินเถ้นว่าดั่งนั้น แต่นั้น พะยักโค อันว่าเสือ
ติอนั้นก็เฮ้าใจแล้ว ก็พาย้างธีสีตินนั้น ไปสู่เหอะดาอันยู่ในเค้าไม้
น่องในป่าที่นั้นหั้นแล แต่นั้นธาท้างสองคือธีสีและเสือติอนั้น ก็พ้อมกัน
เล่าย้างเหดอันนั้น แต่เค้าเถิงปายให้แก่เหอะดาตินนั้นฟังจุอ้น หั้น
แล ตะหาในภาละเมื่อนั้น สองอันว่า เหอะดาตินนั้น ก็พิจาธะนา
ว่าดั่งนี้ อันว่าคำอันนี้ก็ตากแม่นคำอันเจ้าธีสีว่าแท้แล ดั่งภูธ่ำเผิง
ดูนี้ อันว่าธีสีตินนั้น บ่เป้นที่เผิงแก่ภูแล ที่แท้เสือติอนี้ ก็ย้างเป้นที่

ເຜົ່າແກ່ກູແລ ແຕ່ນັ້ນມາຢູ່ທີ່ນີ້ ຄົນທ້າວຫລາຍກໍຍັ້ງບໍ່ມາພົ້ນໄມ້ປ່າດົງທີ່ນີ້ກູໄດ້ ເຜົ່າເສືອຕົວນີ້ທີ່ມາຢູ່ນີ້ແລ ກູຍັ້ງສຸກຍ້ອນນັ້ນນີ້ແລ ແຕ່ນັ້ນ ເທອະດາອັນຢູ່ ເຄ້າໄມ້ນ່ອງນັ້ນ ຕົວ່າໃຫ້ເສືອກິນຍັ້ງຈືສີ່ຫັ້ນແລ ເຫດໃດແລ ວ່າອັນຈາອັນ ວ່າ ເສືອຕົວນີ້ກໍຫາກນອນຫຼັບຢູ່ຫັ້ນແລ ເຫດດັ່ງຈີ່ທ່ານບໍ່ຮູ້ຈັກວ່າ ເສືອນອນຫຼັບ ຄອງອັນໃດກໍໃຫ້ຫາ ຄອງອັນນັ້ນ ຄັນວ່າບໍ່ແມ່ນຄອງຕົນກໍຢ່າຄົ້ນຢ່າປຸກ ກໍ ຄອນໃຫ້ເສືອກິນຍັ້ງທ່ານແທ້ແລ ແຕ່ນັ້ນເຈົ້າຈືສີກໍ່ກ່າວວ່າ ເທອະດາມາຕົ ຄອງມັນນີ້ກໍຫາກແມ່ນອະນິສຄອງ ຄັນວ່າຕາຍໄປກໍຈັກໄປຕົກນາຮົກແລ ແຕ່ນັ້ນເຈົ້າອັຄສີກໍພາເສືອໄປຫາພຣະຍາໜາຕົວນຶ່ງ ແລ້ວກໍເລົ່າຍັ້ງເຫດແຕ່ ເຄ້າເທົ້າເຖິງປ່າຍໃຫ້ແກ່ໜາຕົວນັ້ນຟັ້ງຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນ ສຸນັກຂາ ອັນວ່າ ໜາຈອກຕົວນັ້ນກໍພິຈາຣະນາໃນໃຈວ່າ ຄອງອັນນີ້ກໍຫາກແມ່ນຄອງອັຄສີ ເຈົ້າເອ້ານັ້ນແທ້ແລ ບັດນີ້ກູຈັກຕັດໃຫ້ເສືອກິນຍັ້ງອັຄສີ ດ້ວຍດອກເສັ້ງ ເຖິ້ນ ອັນວ່າຊີ້ນຊ້າງນັ້ນກູກໍຍັ້ງໄດ້ກິນນຳແທ້ແລ ມັນຄະນຶງໃນໃຈດັ່ງນີ້ແລ້ວ ສຸນັກ ຂາ ອັນວ່າໜາຈອກຕົວນັ້ນກໍ່ກ່າວເຊີ່ງອັຄສີວ່າ ດູລາອັຄສີ ເຫດສັນໃດແລ ມາໄປປຸກຍັ້ງເສືອນີ້ຈາ ທ່ານກໍຍັ້ງຮ້ວ່າເປັນສະມະນະພາມແລະມາບໍ່ຢ່ຕາມ ຄອງນອງເນດ ເຫດດັ່ງນັ້ນ ທ່ານນີ້ຄອນໃຫ້ເສືອກິນແທ້ແລ ແຕ່ນັ້ນ ຕາປະ ໂສ ອັນວ່າ ເຈົ້າອັຄສີຕົນນັ້ນກໍ່ກ່າວວ່າ ຄອງອັນນີ້ຊື່ວ່າສັນທາຄະຕິແລ ເປັນຄອງແຫ່ງຄົນບາບ ຄັນວ່າຕາຍແລ້ວກໍໄດ້ໄປໄໝ້ໃນອາເວຈີ ແທ້ດີຫຼີແລ ທີ່ນັ້ນ ຕາປະໂສ ອັນວ່າ ເຈົ້າອັຄສີຕົນນັ້ນ ກໍພາຍັ້ງເສືອຕົວນັ້ນ ໄປຫາຍັ້ງ ພຣະຍາງົວຕົວນຶ່ງ ແລ້ວກໍເລົ່າຍັ້ງເຫດການອັນຕົນໄດ້ກະທຳນັ້ນ ໃຫ້ແກ່ງົວ ຟັ້ງຊຸ່ອັນຫັ້ນແລ ແຕ່ນັ້ນ ໂຄໂນ ອັນວ່າງົວຕົວນັ້ນ ກໍພິຈາຣະນາໃນໃຈແຫ່ງ

ตินอ่า คอวมอันนั้นกิตาวกแม่นคอวมด้ำอัดสิอ่าแท้แล อัดสิกิตาวกไว้ยา
เสือคืนมาแท้แล ภูมิกิตาวกยำนกิอแต่เสือหุกมื้ คอนภูตัดใต้เสือกินยำ
อัดสิเสิ่งเถิ้นอ่าด้ำบั้น แต่บั้น โคโม อันอ่าวิอติอนั้นกิก่าออ่า ดูลา
ท่านอัดสิ อันอ่าคอวแต่วท่านกะทำนี้เป้นคอวอันจ้าไธ ธู้ห่งอ ธู้คอ่า
ธู้แตง่ เตดด้ำธื มาไปปุกไปคันท่านตาวนอนยู่ดีนดี ท่านอัดสิกิไป
เอิาตันเอินอนแต่ที่ใดมาแตนเสือได้นี้จา ท่านนี้เป้นคินกาละธีนิแล
คอนใต้เสือกินดีกอ่ามีชีอิดแล วิอก็ตัดใต้เสือกินยำอัดสิด้ำนี้ แต่บั้น
ตาปะโส อันอ่าเจ้าอัดสิตินนั้นกิบ่มัก ภูบ่เอิายำคอวอันนี้ เป้นคอว
พะยาคะติ คันตายไปตินกะธึกแท้แล ตาปะโส อันอ่าเจ้าอัดสิตินนั้น
กิพายำเสือติอนั้นไปตาลิวติอนี่ว อันยู่ในเค้าไม้ตันนี่วตั้นแล อัดสิกิ
เล่ายำอันตินได้ยา เสือตายแล้วและคืนมาใต้แก่ลิวฟ้าฐุปะกานตั้นแล
แต่บั้นลิวติอนั้นกิพิจาละนาในใจอ่าด้ำนี้ ภูมิกิยู่ในดิงป่าไม้ที่นี้ ภูกินา
ยำนแต่เสือท้าตายฝูงนี้มาคะทำอ้ายแก่ภู ภูจักตัดอ่าใต้เสือกินยำอัด
สิตินนี้เสิ่งเถิ้น ลิวคะนิวด้ำนี้แล้ว กิก่าอต่เสือและอัดสิอ่า ดูลาเจ้า
อัดสิ อันอ่าคอวอัดบิอละบัดแต่วเจ้าอันอื่นบ่มีบั้นลี? เตดสันใดแลมา
ตักไม้แตง่ทำเสือสันนี้จา มาบ่ยู่สินตินสินติอ เป้นอัดสิละเธือนหีอก
บอดนี้จา คอนใต้เสือกินยำท่านเสิ่งดีกอ่าอันมีชีอิด เสียโย แอนปะ
เสิดแท้แล เมื่อบั้น ตาปะโส อันอ่าเจ้าอัดสิตินนั้นกิก่าออ่า ดูลาลิว
ภูบ่เอิาคอวมืวแล คอวมอันนี้เป้นโมหาคะติลอวล่าย คันอ่าตายไป
แล้วกิจักได้ไปเพ้ในละเอจิแท้ดีถีแล - เมื่อบั้น ตาปะโส อันอ่าเจ้า

ອັດສີຕົນນັ້ນກໍພາ ເສືອຕົວນັ້ນໄປຫາພຣະຍາກະຕ່າຍຕົວນຶ່ງ ອັນຢູ່ໃນດົງປ່າຫີ
ນັ້ນຕົ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນ ເຈົ້າອັດສີກໍເລົ່າຍ້ຽ ເຫດອັນຕົນໄດ້ຢາ ເສືອຕາຍແລ້ວ
ແລະຄືນມາ ຄັນວ່າ ເສືອຕົວນີ້ຄືນມາແລ້ວ ມັນວ່າກູນີ້ໄປປຸກໄປຄົ້ນມັນ ມັນ
ວ່າມັນນອນຫຼັບຢູ່ ເສືອຕົວນີ້ມັນວ່າກູນີ້ຕິດມັນ ມັນວ່າຊິກິນກູ ກໍບໍ່ໃຫ້ມັນກິນ
ກູຈັ່ງພາ ເສືອຕົວນັ້ນມາຫາມຶ້ງ ກະຕ່າຍເຈົ້າຈຶ່ງຕັດສິນໃຫ້ແກ່ເຕືອທັ້ງສອງ
ແດ່ເຖີ້ນ ເມື່ອນັ້ນ ສະໂສ ຮາຊາ ອັນວ່າພຣະຍາກະຕ່າຍຕົວນັ້ນ ກໍພິຈາ
ຣະນາໃນໃຈວ່າ ໂອນໍອັນວ່າອັດສີຕົນນີ້ກໍຫາກເປັນຄຸນແກ່ເສືອມາກນັ້ກແທ້ດີ
ຫຼີແລ ກູຈັກໃຫ້ໄດ້ດົ່ງຄຳມັກແຫ່ງອັດສີຕົນນີ້ເຖີ້ນ ເຈົ້າອັດສີຕົນນີ້ເສືອຊິກິນກໍ
ບໍ່ຮ່ວ່າຈັກໄດ້ກິນດ້ວຍງ່າຍແລ ຄັນວ່າໄດ້ກິນແລ້ວກໍບໍ່ຮ່ວ່າຈັກມາຮອດ
ກູແລ ອັນວ່າອັດສີເຈົ້າຕົນນີ້ກໍມີເດຊະອິດທິ ມີບຸນຍະສົມພາມອາບູພາບມາກ
ແທ້ດີຫຼີແລ ອ້າຍກະຕ່າຍຄະນິງດົ່ງນີ້ແລ້ວ ກໍກ່າວຕໍ່ເສືອແລະອັດສີວ່າ ດູລາ
ເຈົ້າທັ້ງສອງອັນວ່າທີ່ແຫ່ງເຈົ້າທັ້ງສອງແລຢູ່ທີ່ໃດ ໄດ້ກະທຳແກ່ກັນແລ້ວ
ແລະມາຫາຂ້ານີ້ຈາ? ເຈົ້າທັ້ງສອງຈຶ່ງພາຂ້ານ ໄປເບິ່ງກ່ອນເຖີ້ນ ຜ້ຽວ
ເຫັນແລ້ວຢ້ານທີ່ຂັ້ນ ເຈົ້າທັ້ງສອງກະທຳຕິດຖຸງກັນນັ້ນຜ້ຽວກໍຈຶ່ງຊິຮູ້ຈັກອັນຕົ
ຢ້ານຄຳສັ້ງສົ່ງກາ ໃຫ້ແກ່ເຈົ້າທັ້ງສອງແທ້ແລ ແຕ່ນັ້ນຕາປະໂສອັນວ່າ ເຈົ້າ
ອັດສີຕົນນັ້ນກໍພາ ເສືອກັບອ້າຍກະ ຕ່າຍໄປສ່ ໂພນຈົມປ່ອກທີ່ເສືອຕາຍຢູ່ນັ້ນແລ
ເມື່ອນັ້ນ ສະໂສ ອັນວ່າກະຕ່າຍຕົວນັ້ນ ກໍກ່າວຕໍ່ເສືອວ່າ ດູລາ ເຈົ້າພຣະ
ຍາ ເສືອຕົວປະເສີດ ເຈົ້າກູນອນຢູ່ທີ່ໃດ ກໍຈັ່ງໄປນອນໃນທີ່ນັ້ນເບິ່ງກ່ອນເຖີ້ນ
ແລະໃຫ້ຫຼັບຢູ່ສະບາຍດົ່ງ ເມື່ອເຈົ້ານອນແຕ່ກ່ອນໃຫ້ຜ້ຽວ ຕົ້ນກ່ອນ ຜ້ຽວທັ້ງ
ສອງກໍຫາກຊິໄປຢູ່ທີ່ໄກໝ້ອຍນຶ່ງແລ້ວໃຫ້ເຈົ້ານອນຢູ່ສະບາຍກໍ ຂ້ານ ແຕ່ນັ້ນ

ອ້າຍກະຕ່າຍກໍພາຍ້ຳຈັດສີໜ້ອຍນຶ່ງຕັ້ນຜລ ເມື່ອນັ້ນ ພະຍັກໂຄ ອັນອ່າ ເສືອ
ໂຄ່ງຕົວນັ້ນ ມັນກໍເຂົ້າໄປນອນຢູ່ໃນໂພນຈຸມປອກຜລ້ອກໍຫຼັບໄປຕັ້ນຜລ ແຕ່ນັ້ນ
ສັປໂປ ອັນອ່າງຸເຕົ່າຕົວນັ້ນມັນກໍຄະນຶງໃນໃຈອ່າ ສອນອັນອ່າ ເສືອຕົວນີ້ ກຸກໍ
ຫາກຕອດມັນແຕ່ກ່ອນແລ້ວ ມັນບໍ່ຕາຍຫຼືຮູ້ອ່າບຸກຄະລະຜູ້ໃດ ມີສາຕສິນມິນຢາ
ຄາຖາອັນກ້າອັນແຮງ ແລະມາແກ້ຍ້ຳພິດແຕ່ກ່ອນແລ້ວ ເສືອຕົວນີ້ຈຶ່ງຊ້ຳຄືນມາ
ນອນຢູ່ທີ່ນີ້ສອງເລົ່ານີ້ຈາ ກຸຊິຊ້ຳຕອດຕ່ານີ້ເລົ່າສອງທີ່ກ່ອນ ໃຫ້ນັ່ນດີກ່ອ
ເກົ່າແທ້ດີຫຼືແລ ງຸຄະນຶງໃນໃຈດ່ຳນີ້ແລ້ວ ກໍອອກມາຕອດຍ້ຳໜ່ອຍຕ່ ເສືອໆກໍ
ລີເລືອຕາຍຕົກໂພນຈຸມປອກຢູ່ນັ້ນຜລ ແຕ່ນັ້ນເຈົ້າຈັດສີກໍມີຄຳຍິ ກໍຈຶ່ງຖາມ
ພຣະຍາກະຕ່າຍວ່າ ດູລາ ສະຫາຍກະຕ່າຍເອີຍ ອັນອ່າ ເສືອຕົວນີ້ງກໍອອກ
ມາຕອດຕາຍແລ້ວແລະຊ້ຳໃຫ້ກຸໄປຢ່າໃຫ້ນັ່ນຄືນມາຫຼື? ແຕ່ນັ້ນອ້າຍກະຕ່າຍກໍ
ຫ້ານເຈົ້າຈັດສີວ່າ ດູລາ ເຈົ້າຈັດສີ ອັນອ່າ ເສືອຕົວນີ້ກໍເປັນອະທັມແທ້ພ່າ ໂລ
ສາໂຫດເຈົ້າເອີຍ ໃຫ້ນັ່ນເນົ່າຢູ່ນັ້ນກ່າ ແລ້ງຫາກຊິມ້ຽນຄາບນັ່ນ ເຈົ້າ ເອີ
ເມື່ອນັ້ນ ຕາປະໂສ ອັນອ່າ ເຈົ້າຈັດສີຕົນນັ້ນກໍຄິດສລາຮູ້ຕົ້ນຄຸນ ອ້າຍກະ
ຕ່າຍ ກໍເອົາຍ້ຳກະຕ່າຍຕົວນັ້ນໄປສ່ອ່າສົມບິດສາລາແຕ່ງຕົນແລ້ວກໍໃຫ້ກິນຍ້ຳ
ໝ່າກດຸກລຸກໄມ້ແລະຫົວມັນ ອັນເປັນຂອ່ງສັນແຕ່ງເຈົ້າ ເຖິງສອ່ງວັນ ສ່ວນວັນ
ແລ້ວ ກໍລ່ຳໄປຫາທີ່ຢ່ແຕ່ງມັນກໍມີຜລ ປັນດິໂຕ ອັນອ່າ ສງ ສອ່ງ ທັມມິກະ
ປັນດິ ເອົານິຍາຍອັນນີ້ມາເວ້ົາໃຫ້ຮ່ າ ຊບຸດເຈົ້າຟ້ັງ ອັນອ່າ ຄົນທ້ັງຫຼາຍແລະ
ຮ່ າ ຊບຸດເຈົ້າກໍມີໃຈຊົ່ນຊື່ນຍິນດີຊ່ຳຄົນ ກໍມີຜລ.

ນິທານທີ ๑๔

ເຣື່ອງ ລີງກັບນາຍພານ

ແຕ່ນັ້ນ ປັນດິດໂຕ ອັນວ່າສງ່ອສອາດທັມນິກະບັນດິດກໍຊ້ຳເອົານິທານອັນໃໝ່ ມາເວົ້າໃຫ້ແກ່ເສນາແລະຮາຊບຸດຟັງດ້ຳນີ້ ຂ້າໃຫ້ຮາຊບຸດເຈົ້າຍັ່ງມີນິຍາຍ ອັນນຶ່ງຍັ້ນບໍ່ຮູ້ຈັກຄຸນທ່ານນັ້ນກໍຂ້າແລ. ຍັ່ງມີນາຍພານປ່າຕັ້ນຶ່ງ ອັນຕະເດີນ ຄ່ວາຫາກິນໃນກາງປ່າ ເມື່ອນັ້ນ ຍັ່ງມີເສືອຕົວນຶ່ງ ມັນກໍມາພົບຍັ່ງນາຍພານ ເລີຍທະຍານຄຸບຢຸບເອົາບໍ່ຖືກ ນາຍພານມັນກໍຫຼົບຫຼີກຂຶ້ນຕົ້ນໄມ້ ເທິງຕົ້ນໄມ້ ນັ້ນມີລີງສອງຕົວແມ່ລູກອັນຢູ່ເທິງຕົ້ນໄມ້ນັ້ນ ມັນກໍຮີບຢ່ອນເຄືອເຂົາລົງໃຫ້ແກ່ ນາຍພານແຂວນຂຶ້ນເມື່ອຮອດ ວ່າເຄ້ຳຢູ່ສະບາຍຫັ້ນແລ ແຕ່ນັ້ນເສືອຕົວນັ້ນມັນ ກໍມາບ່ຽງເຝົ້າຍັ່ງໄມ້ຕົ້ນນັ້ນ ແຕ່ງນໜ້າເບິ່ງນາຍພານແລ້ວກໍລອດຄ້ຳຕະອັນຕົກ ໄປກໍມີແລ ເມື່ອນັ້ນເດີກນ້ອຍແລ້ວລີງກໍຈ່ຳນາຍພານນອນຢູ່ ຂ້ອຍຈັກປຸ່ກ່ອງນີ້ ຄືນນີ້ປ່ຽນກັນເທາະນໍ ເມື່ອນັ້ນພານກໍຟັ່ງຄຳເວົ້ານາງລີງອັນກ່ວ່ອພານກໍນອນ ຫຼັບຢູ່ຫັ້ນແລ ແຕ່ນັ້ນ ພະຍັກໂຄ ອັນວ່າເສືອໂຄ່ງຕົວນັ້ນ ມັນກໍເຍັ້ນກ່ວ່ອຕ້ານ ຈາຣະຈາດອນລີງວ່າ ດູລາ ລີງ ນຶ່ງຈັ່ງຊຸກພານລົງມາໃຫ້ກິນເສັ່ງດ່ວຍ ດອກເທາະນາ ນຶ່ງກໍຈັ່ງຮັກສາລູກອ່ອນຢູ່ດ້ວຍກວ່ານສ່ວ່ານສະບ່ວຍ ທ່ານເຮີຍ ອັນວ່າພານຕັ້ນີ້ໃຈມ່ານສ່ວ ໂຫດ ມັນກໍຄືໜ້າໄມ້ຍ້ວ ແທ້ພ່ລີງແທ້ນ່ວ ເມື່ອນັ້ນລີງ ຕົວນັ້ນກໍກ່ວ່ອຕໍ່ເສືອວ່າ ດູລາ ເສືອເຮີຍ ອັນວ່າມະນຸດສ່ວນີ້ ໜ້ຕ່ວຍມ່ານເຜ່ວ ແທ້ນ່ວ ຄັນວ່າເຮົ່ວບໍ່ ໂຫດແທ້ຫ ຫ ເຮີຍບຸຮ່ວນຜົນນ່ວ ແຕ່ນັ້ນ ຮ່ວຕີຄ້ອຍລີງກ້ວ ໜ່ວ ອ ໜ່ວ ອ ພ່ານກໍເລ່ົ່ວຕື່ນແລ້ວລີງຕ້ານຕໍ່ພ່ານ ເຈົ້ວ ຢ່ວ ໄດ້ນອນຫຼັບແທ້ປ່ຽນ ເວນກັນຢູ່ນັ້ນເນີ ແມ່ນວ່າເສືອບອກໃຫ້ ຈ ຳ ກ່ວ ກ ລີງກໍດີ ຢ່ວ ໄດ້ຟັ່ງຄ ຳ ມັນຕ່ວະ

ยิอะกินเธิ้าแท้ แต่บั้นลิ้วก็ฆับแล้วนายพานธักสาอยู่ เสือก็จ้ำก่าวต้าน พ่านเจ้าฆากเมือบ่เด! เมื่อบั้นพ่านก็ก่าวต่ำเสือว่าฆากเมื่อแท้ ที่บั้น เสือก็จาธะจาว่าดั่งนี้ คันว่าท่านเธ็ดใต้แม่นใจภูก็จ้ำเต้นเมืองบ้าน แต่ท่านแล ลูกหะโก อันว่านายพานผู้บั้นก็ก่าวว่า เธ็ดสิ่งใดใต้แม่นใจท่านบ้จา? เสือก็ก่าวว่า คันมีงหากที่งถิ่มลิ้วลิ้วมาใต้เป้นอาหานแก่ภูดั่งบั้น เมื่อภูได้กินย้างลิ้วติอบี้แล้ว ภูซิหนีไปพ้าแท้แล แต่บั้น นายพานผู้บั้น มันก็ฟังย้างคำแต่ เสือแล้วลองถิ่มลิ้วลิ้วแท้ดั้นแล เสือก็เลียจับคั้นคิ้วไว้ เมื่อบั้นลิ้วก็ทิอย่างแล้วซิกๆทิอล้ำต่ำเสือดั้นแล เสือก็ก่าวว่า มึงบ่ก็อคำตายมาฮ่าวทิอสันบ้จา แต่บั้น ลิ้วก็ลาดฮ้อยาย คำล่าย ว่าดั่งบี้ ภูพายแท้เสือคั้นแต่คำ ฆาดที่คำตายลิ้วบี้ยู่ปายหาง ทุกเมื่อ ใฆยากเต้นคำตายลิ้วใต้ดูปายหางทุกเมื่อดั้นแล แต่บั้นเสือก็ฟังคำยิอะลิ้วแล้วก็อางคิปะป่อย ปับคูคั้นหางล้อยแต่ลิ้ว ลิ้วก็ดูดาดซั้นตั้นไม้พลันธีบเถิงพาน ลิ้วก็จาคำดีติพานคิค้อย ภูก็ฆับไปแล้ว สะดุ้งตื่นเลียติกพานเธีย เสือก็คอาคียายแม่นคำจิงแท้ ภูก็เอ้ำอบายให้เสืออางปะป่อย ก็จ้ำพันคำตายแท้ธอดพานแท้แล เมื่อบั้น เสือก็แหงนเบิ่งหัาลิ้วยู่ตูงอแล มันก็มีปันยาติอะเธิ้าบั้นหมีพันแท้บ่ แต่บั้นย้าง มีพาธอกติอบ่งเดินมา และเต้นเสือเบิ่งเมือเมืองฟ้า มันจ้ำอาจาต้วนถามเสือตาเตด ท่านมาแหงนเบิ่งฟ้าเป้นด้อยเตดใด บั้นจา? เมื่อบั้นเสือก็ก่าวต่ำพาธอกอ่า ดูลาสะตายภูก็แหงนเบิ่งไม้ ต้นบี้มีลิ้วและพานยู่ ภูก็พิปธางแท้คืนบี้บ่ลิ้ว เมื่อบั้น สิ้งคาโล อันว่าพาธอกติอ

ນັ້ນ ກໍກ່າວວ່າ ດູລາ ເສືອ ເຫດໃດແລນາ ເອົາຫົວຊ້າຍ້ານສັດຕົວຖ່ອຍຮ້າຍນີ້ ຈາ ອັນວ່າລີງໝູ່ນີ້ ເຂົາກໍບໍ່ຮູ້ ຕັນ ຄຸນແຕ່ງ ທ່ານຢ່າ ຊາ ຄ້ອນ ເສືອ ເອີ ລີງຕົ້ງບໍ່ຮູ້ ຄຸນແທ້ແຕ່ງ ໃຫ ແທ້ດີຫຼາຍ ແຕ່ນັ້ນ ໜາ ຈອກຕົວນັ້ນນັ້ນກໍ ເອົາ ຍ້ານ ນິທານ ອັນ ນີ້ ມາ ກ່າວ ຕ້ານ ສູ່ ເສືອ ຟັ ງ ວ່າ :

ນິທານ ແຫ່ງ ທີ ๙

ເຣື່ອງ ລີງ ກັບ ນົກ ຈອກ ຟ້າ

ຍ້ານ ມີ ລີງ ຕົວ ນຶ ງ ຢູ່ ເທິ ງ ປ່າ ຍ ໄມ້ ຍ້ານ ມີ ນົກ ຈອກ ຟ້າ ຕົວ ນຶ ງ ຢູ່ ໃນ ຮ້ ງ ເຫ ໂອ ອັນ ວ່າ ຝົນ ອະ ສັນ ຕະ ກໍ ຕົກ ລົ ງ ມາ ກ ນັ ກ ແຕ່ ນັ້ ນ ລີ ງ ກໍ ໜາ ວ ກະ ດ້ ງ ຄ ງ ສັ່ ນ ລີ ງ ຄ ງ ນາ ງ ລີ ງ ໜາ ວ ຫຸ ນ ຫ ວ ຍ ເໜ ອ ນ ໄ ຂ ເມື່ ອ ນັ້ ນ ນົ ກ ກ່ າ ວ ຕ້ ານ ຈາ ຕໍ່ ລີ ງ ກ້ ງ ລີ ງ ເ ອີ ຍ ເ ຈ້ ງ ກໍ ມີ ມື ແ ທ້ ຄ ຄົ ນ ຊ ກ ຊ ງ ເ ສ ັ ງ ຊ ້ ກ ຊ ງ ເ ສ ັ ງ ຊ ້ ກ ຊ ງ ເ ສ ັ ງ ຊ ້

ใจดั่งนี้แล้ว มันก็ตีฮ้าเอาย้างลูกลิงแล้วก็เอาลิงมาลุ่ม คันอ่าลิงตัวแม่นั้นมาฮอดแล้วพาบก็ฉ้าฮ้าวเอาแท้แล พาบตั๊นมันก็หีจากภิกไม้ตันนั้นไปฮอดดูไก อันอ่าแม่นดีดูดาวลอางหาได้สองแสนสี่พัน เลียเล้ายะฮ่อางไอ้ใต้พาบนั้นลอดลิงตั๋นแล มันก็ลิงไปไพ้อะเจจินะธิกใหง่เผื่ออ่าม์นบ่ฮู้คนแท้บาบหาตั๋นแล อันอ่าอะภะตันยูนั้น เป็นอันสาโหดใจโภดก้าหักห้าบ่ฤอย พระสัดถาสับพันยูบ่มีย์ย้อาง นักปาดเจ้าทั้งดูายพายมีสับพันยูเจ้า อ่า บุกคละตั๊นเป็นคนใจบาบหาแท้ดีถีแล.

นิทานที ๑๕

เรื่อง ว๊อแม่กับลูก

บันดีดีโด อันอ่าสงอสอางดีนมีภะบันดีด ภิฮ้ำก่าอนิทานแต่างภะตันยูอันฮู้จักคุน แต่างหานมาให้เจ้าฮาฆุดและ เลนาอามาดฟังอ่า ดูลา เจ้าทั้งดูาย อันอ่าภะตันยูนั้นเป็นคองนักปาด ย้างมีว๊อแม่ลูกอันสลาดอยู่ในดิง แต่นั้นย้างมีในอันนึ่ง แม่ว๊อก็ปะสิงไปคอ่าหากินไกลูก ก็ไปพินย้างเลือๆก็เต็นคะโยงคาบคำว๊อไอ้ เมื่อนั้นว๊อก็ร้องไจอ้าๆไหอ้อยนอ่า ดูลา เจ้าพระยาเลือเอีย ข้อฮ้อเมือส่างลูกพ้อให้กินนม ฮ้อเมือฉิมลูกน้อย ลูกน้อยข้อยยื่มแล้วข้อยจักต่าวคืนมาหา เจ้าแท้แลแต่นั้นเลือก็อางคำให้ว๊อไปโดยธีบ ที่นั้น แม่ว๊อมันก็เต้นลูกน้อยบ่ำตาน้อยตั๋งลิง อ่าดูลาลูกธักแม่เอีย อันนี้แม่ก็ไปพินเลือโคงตัวที่คอายเลือลายตัวที่น้า มันบ่ฮ้าโคมคำแม่แล้วอ่าจักกินย้างกูแม่ แม่ก็มาหาลูกแม่ก็คืนมาส่างเจ้า แล้วแม่ก็ฉิได้ต่าวไปตาย คืนไปหาเลือลายให้มั้น

ภินเป้นเตงื่อแลนา. อะฤะ ในกาละเมื่อนั้น ลูกวิอน้อย คาโอ
ปุตโต ฮ่ไปตายตางแม่อ่า แม่เธีย! คุนแม่มีมากลัมเถ็อย่างอะอิใส
ข้อยภ่บ่ใท้เคื่องมามดา บุดตาจักไปตายตางเจ้า เมื่อนั้นบุดตาน้อย
เลียไปดอมแม่ ธอดที่เสือโฆ่าแล้วิอน้อยเล่าจา อ่าดูลาเจ้าพธะ
ยาเสือฮ้อยเธีย ข้อยภ่ฮ่ดอมเจ้าพธะยาใหง่เสือตูอาก่อนเถ็น ฮ่ภู
นาโตดมามดาข้อย อันอ่าแม่ข้อยบี้เถ้าแก่ฉะธาภาม เมื่อพ้ายามดภ
ลั่น แค่างฮาสั่นไปมาแท้มา บัดนี้ข้อยภ่ฮ่อาสาตายตางแม่ เจ้าจิ่งมี
ใจตายแต่ภูมาแด่ก้อน ฮ่ใท้แม่ฮยางข้อยสภย่ย้อนเจ้าเท้าเถ้าเท้งธะ
คาภ่ข้าเถ็น เมื่อนั้นเสือโค่างถือใจดีอิดขันตีสยางเล่า ได้ยินคำวิอ
น้อยเอ้าเสือเล่าฮิด บัดนี้ภ่ใท้เสือเจ้าแม่ลูกมีชีวิดท้างสยา เสือจิ่ง
ลาวาพยาภินหง้าแล้อแลฮยู่สะบายเท้าอันเถ็น เสือภ่อิดขันตีได้ใน
ใจยิดยิ่งแท้แล อันอ่าวิอแม่นั้นมันภ่พ้าจากคำตายแล้อ ย้างฮ้าเล่าคืน
มาตายด้างอีนี้จา? อันอ่าคำสัดจะเป้นคยางนักปาด คันอ่าสังสัดจะนี้
ถือตายดีก่อา นักปาดเจ้าย่อยอ่าดีแท้แล อันอ่าคาโอ น้อยขันตาย
ตาวแม่ปาวนั้น สับพันยูเจ้าภ่ย่อยอ่าดี อันอ่า สามเสือเจ้าเป้นสัด
ถือปะเสิดแท้แล สักโภอันอ่าพธะยาอิน ภ่ลืมมาถู่ใท้ท้าสามเจ้าแล้อ
เอาฮั้นสู่สอันถั้นแล ตาสาดสามถูางตั้างธยางกันถ้านถ่อา เฮ้าพุ้นพี้เดิน
ถั้นธอดกัน ลอาสูนั้นมีปะมาน ๑๘ โยด มีพู่บาวเทพอับสอนสยบวับ
สามเจ้าภ่มีแล. บันดีดโต อันอ่าสงอสอาดทันมีกะบันดีด ภ่เอาย้างบี
หานอันอ่าวแล้อ มาสั่งสอนท้าอพธะยาสนาอามาดธาฮุดท้าถูาย

ด้วยนี้ภิมิผล. ปุคคะโล ອັນอ่าบุภคละผู้ใดผละธู้จักคุนผ้อสามปะภาน ผล้อจี่ๆใต้ยังหานผละเมดตาพาอะนาธักสาสินฟังทันย่าฮาด ภิฏ้าๆ จักได้ยังฆาด ອັนเป็นเหอะฮาดผล้อฮื้นสู่สอันผหัดิฐิผล.

ผต้นั้น ย้างมีหมื่องผู้นี้ๆ ອันสลาดภิฤามย้างบันหาอันนึ่งเชี่ๆสงอ สอาดทันมีภะบันดิดอ่า ดูลา เจ้าทันมีภะบันดิด ອันอ่าเมดตา พาอะนา ธักสาสิน ฟังทันนี้เป็นด้วยธิผหัผละจักได้แก่อันใดบ้อา? เมื่อนั้น บันดิดโด ອันอ่าสงอสอาดทันมีภะบันดิด ฮาตะภิก่าออ่า ดูลา เจ้าหมื่องื่ ອันอ่าเมดตานั้นคือ่า ผม่นอิงพธะพุทเจ้าเกิดมา โดยย้าง สัดโลภทั้าฏายใต้ข้ามมันจากโอคะสิงสาน ใต้ได้เถิงนิธะพานเป็นที่ ผล้อ ภิจี่ๆได้ชื่อ่า เมดตา ผล. ອันอ่าพาอะนา นั้น คือ่า ผม่นคำ สอนแต่าพธะพุทเจ้าเทสนาไอ้ใต้แก่ปานะสัดทั้าฏาย ฟังทันจำสินไอ้ ใต้ได้เถิงสุภสามปะภาน ผม่นอ่าฝูาพินมานภิบ่มีหำได้ผหัดิฐิผล. ปะ ภานนึ่ๆ ອันอ่าภานธักสาสินนั้น คือ่าได้แก่บุภคละเจ้าทั้าฏายติมปะ เสิดอันเกิดมาในโลภเธ้านี้ คือได้แก่ โสดา สะกิทาคา อะนาคา ผละ อะระหันตานั้นผล. ปะภานนึ่ๆ คือ่า ได้แก่พธะธัดสีเจ้าติมปะ เสิดกับทั้าพธะปัดเจกเจ้าอันเฮ้าสู่นิธะพาน มีทั้าสะมะนะพามเจ้า ติมหะธิงกันมะอาจาผละสูดอะพิทันมาอ่า สับเพสัดตา ทุภฮันทาปะ มุนจันตุ ด้วยนี้ได้ชื่อ่าธักสาสินผหัดิฐิ. ອันอ่า ฟังทันนั้น คือ่า ได้แก่ ทั้าอพธะยา เสนาอามาด นักปาดเจ้าทั้าฏาย ອันได้สั้างผปายังที่ ทั้าฏายอันได้ ๕ พื้น ๑ พัน ອันผล้อด้อยแก้อผละคำทั้ามอบ ฮื้นฮิม

ຍິນດີນາກນັກແທ້ດີຫຼີ ອັນນີ້ ໄດ້ຊື່ວ່າຟັ່ງທັມແລ ບໍ່ດວ່ຢ່າໄດ້ຂາດນັ້ນ ຕັ້ງ
ແຕ່ ກໍ່ຟ້າ ແລະ ກໍ່ດິນ ຄືວ່າ ນ້ຳ ກໍດີ ແຜ່ນດິນ ກໍດີ ກໍເກີດນາໃນໂລກ
ອັນນີ້ບໍ່ຂາດສັກເທື່ອແລ ອັນນຶ່ງ ສັດທ້ັງຫຼາຍກໍດີ ມະນຸສສາ ອັນວ່າຄົນທ້ັງ
ຫຼາຍກໍດີ ອັນເກີດນາໃນໂລກນີ້ບໍ່ຂາດຢ້ັງສັດແລະຄົນສັກເທື່ອແລະເກີດນາກໍ
ດີ ຕາຍໄປກໍດີ ກໍບໍ່ຂາດສັກເທື່ອແລ ອັນນຶ່ງ ດູລາ ໜ້ເມືອງ ອັນວ່າຊົມພູ
ທິບກໍດີ ອຕຣະກຣທິບກໍດີ ບຜວິເທຫະທິບກໍດີ ອະນໍຣະໂຄຍາທິບກໍດີ ທິບ
ໃຫ່ ໔ ອັນນີ້ກໍຕ້ັງຢູ່ໃນ ໔ ທິດແຫ່ງເຂົາສເນນ ອັນວ່າເຂົາສິເນໂນຣາ
ນັ້ນກໍຕ້ັງຢູ່ໃນຖ້ັ່ງກາງທິບໃຫ່ທ້ັງ ໔ ອັນນີ້ກໍບໍ່ຫ່ອນຂາດຢ້ັງສັຕໂລກສັກເທື່ອ
ແລ ອັນນຶ່ງຄືວ່າພຣະອາທິດ ແລະພຣະຈັນກໍດີ ອັນສະເດັດອ້ງນອ້ອມໄປໃນ
ລ່ງນເຂົາສເນນອັນໃຫ້ຮຸ່່ງໄປໃນ ໔ ທິບນີ້ກໍດີ ກໍຫ່ກອ້ງນໄປທ້ງອນ່ງບໍ່
ຂາດໃນໂລກອັນນີ້ແທ້ດີຫຼີແລ ດູລາ ໜ້ເມືອງ ອັນວ່າ ທ້ີຢູ່ແຫ່ງເທອະດາທ້ັງ
ຫຼາຍຟ້ງນ້ັນພາຍລຸ່ມນິອະເວຈີເປ້ນທ້ີສຸດ ພາຍບ້ນນີພຣະອັກຄະພ້ມລວ່ງກ້ມ
ແຕ່ອະນ້ັນຕະຈັກກະວານແສນໂກດຫ່ວກເປ້ນທ້ີຢູ່ແຫ່ງເທອະດາທ້ັງຫຼາຍ ແທ້
ແລ ອັນວ່າ ອິນພ້ມແລະເທອະບຸດທ້ັງຫຼາຍຟ້ງນ້ັນ ອັນແຕ່ງຢ້ັງໂລກທ້ັງສາມ
ຄືວ່າ ອະດຸຮ້ອນ ອະດຸໜາວ ແລະອະດຸຝ້ນສືບໆນາບໍ່ໃຫ້ຂາດກໍນິແລ ອັນນຶ່ງ
ຄືວ່າ ໂລກຫ່ວກແຕ່ງຕ້ັງໄວ້ໃຫ້ເປ້ນແກ່ນເປ້ນລວ່ນແກ່ຄົນທ້ັງຫຼາຍເປ້ນທ້ີຈ້ັ່ງ
ທ້ີເຜ້ົ ຄືວ່າ ສ້ັງກາດ ປີ ເດືອນ ມ້ືວ້ັນ ຍາມ ກັບທ້ັງຣ້ກດາວ ໔ກ ຄືວ່າ
ອັສວະນີ ພໍຣະນີ ຕາບຕ່ໍເທ້ົ ໔ກ ພ້ັນແລ. ແຕ່ນ້ັນ ໜ້ເມືອງກໍຊ້ຳຖາມນ້ັນ
ຫ່ວ ເຊ້ົ່ງສ່ງອສອາດທ້ັມມິກະບ້ນດິດວ່ ດູລາ ເຈ້ົ້ານະຫ່ວ ທ້ັມມິກະບ້ນດິດ ອັນ
ວ່ ໂລກຫ່ວກສືບ ໂລກນ້ີເປ້ນດ່ັ່ງລ້ືຈ ? ເມ້ືອນ້ັນ ບ້ນດິດ ໂຕ ອັນວ່ ສ່ງອ

ສວາດທັນນິກະບັນດິດ ອາຫະ ກໍກ່າວເຊິ່ງໜໍເມືອງວ່າ ດູ່ລາ ເຈົ້າໜໍເມືອງ ອັນວ່າໂລກທາກສິບໂລກນີ້ນີ ມ ປະການ ແຕ່ແຕ່ນດິນນັ້ນໜາໄດ້ສອງແສນສີ່ ໝື່ນໂຍດ ນ້ຳກໍນາຄ້ຳແຕ່ນດິນນີ້ໄວ້ໜາໄດ້ ๔ ແສນ ๕ ໝື່ນໂຍດແລ ແຕ່ນັ້ນ ລົມກໍນາຄ້ຳໝຸນນ້ຳກັບແຕ່ນດິນນັ້ນໄວ້ ລົມໜາໄດ້ ๙ ແສນ ๗ ໝື່ນ ໂຍດແລ ແດນແຕ່ນັ້ນລົງໄປ ກໍເປັນອາກາດທ້ານອນຫາທີ່ສຸດທີ່ສັ່ງບໍ່ໄດ້ແລ . ດູ່ລາ ເຈົ້າໜໍເມືອງ ອັນນຶ່ງນັ້ນ ສິ່ງຄ້ຳໂລກນີ້ໄວ້ນີ ມ ປະການ ອາຈານເຈົ້າຍັງ ກ່າວໄວ້ວ່າ ດັ່ງນີ້ ພຸທຣັຕນ້ຳ ທັມມະຣັຕນ້ຳ ສັງຄະຣັຕນ້ຳ ມ ປະການນີ້ກໍ ປະເສີດກວ່າ ໂລກທ້ຳຫຼາຍແທ້ດີຫຼີແລ ອັນວ່າ ພຸທຣັຕນ້ຳອົງນັ້ນ ຫາກກໍເກີດ ມາສັ່ງສອນຍັງ ໂລກທ້ຳຫຼາຍໃຫ້ຫາຍ ທຸກຂະອິນາດ ອຸບາດພະຍາດທິໂຣຄາ ກັບທ້ຳ ເທອະບຸດແລະ ເທອະດານະບຸດສາອິນພິນກໍຊິມຊື່ນຍິນດີດອມ ພຣະ ພຸທຣັຕນ້ຳອົງນັ້ນຕັ້ນແລ, ອັນວ່າທັມມະຣັຕນ້ຳນັ້ນ ເປັນຄຳສອນແຫ່ງພຣະ ພຸທເຈົ້າອົງນັ້ນສິ່ງດຽວແລ, ສັງຄະຣັຕນ້ຳນັ້ນ ອັນວ່າພຣະພຸທເຈົ້າຫາກຕັ້ງ ໄວ້ຢ້ຳສາສນາ ຄືວ່າ ສິນ ๕ ແລະສິນ ๘ ແລະສິນ ๑๐ ກ ທ້ຳຫຼາຍຕັ້ນແລ ອັນນຶ່ງນັ້ນ ຄືວ່າ ຈິອະຣະປັດໃຈ ບິນທະບາດປັດໃຈ ເສນາສະນະປັດໃຈ ແລະຄິລານະປັດໃຈ ອັນພຣະພຸທເຈົ້າທ້ຳຫຼາຍຫາກຕັ້ງໄວ້ສິ່ບ ๗ນາແທ້ດີຫຼີແລ.

ເມື່ອນັ້ນ ຣາຊ່າ ອັນວ່າພຣະຍາຈຳປານະຄອນຕົນນັ້ນ ກໍມີໃຈຊິມຊື່ນ ຍິນດີແລ້ວກໍຖາມຍັງບັນຫາອັນນຶ່ງ ເຊິ່ງສງອສອາດທັມມິກະບັນດິດວ່າ ອັນ ວ່າພຣະພຸທເຈົ້າຫາກຕັ້ງໄວ້ຍ້ຳສິນ ๕ ສິນ ๘ ນັ້ນເປັນດັ່ງລີ້ນຈາ? ແຕ່ ນັ້ນສງອສອາດທັມມິກະບັນດິດກໍຂາບທູນພຣະຍາວ່າ ເທອະ ຂ້າໄທ້ສົມ ເດັດມະຫາຣາຊເຈົ້າ ອະຕ້ງອັນວ່າ ຜູ້ຂ້ຽ ຈັກກ່າວຕາມຕິກາອາຈານເຈົ້າ

ก่าอไอ้อ่า บันดิดโต ย้างมีบันดิดตุ้มีๆอันล่อางไปพุ้น บันด๊ดตุ้มั้นก็มีใจ
เถ้ดือมใส เอ๊้าไปฟังทัมเทสนาแต่างพระพุทเจ้าปางบั้นก็มาได้ยินย้าง
ทัมเทสนาแต่างพระพุทเจ้าอ่า ใซ้สักสาสิน ๕ สิน ๕ ก็จักได้ย้าง
ตละอาบิสิางมากนักแท้ดิถิแล อ่าด้างบั้น แต่บั้น บันดิดตุ้มั้นก็มาสู่บ้าน
แต่างดินแล้อ ก็คะบิางในใจอ่า อันอ่าสิน ๕ และสิน ๕ บิ้จักเป้นด้าง
อิ ภูจักลอางย้างสิน ๕ และสิน ๕ เบิ่างก่อนเถิ้น อ่าด้างบิ้แล้อบันดิด
ตุ้มั้นก็มาส้างย้างสาลาสอางถ้า และถ้างบิ่างก้อาง ๕ ต้อางก็ใซ้ขึ้นเป้น
ส้อม เพื่อนด้างส้อมแต่างเรือนคินเอ๊าบิ้แล แต่บั้นบันดิดตุ้มั้นก็เอ๊าย้าง
สัดท้าถายอันมีชีอิด คือ่า ผู ผา เป้ด ไก่ใส่ยางไอ้ในต้อาง ปะถิม
บั้น ต้อางถ้อนสอางบั้นบันดิดก็เอ๊าเอ๊าสอางใส่ไอ้ต้อางถ้อนสามบั้นก็เอ๊า
ย้างลูกยิง ถ้านสาอและนางส้างนางพ้ายมาไอ้ใต้เอ๊าอยู่ตั้นแลต้อาง
ถ้อนสีบั้น ก็บ่ใส่อันใดสักสิ่ง คือ่าใต้เบิ่าเสังตั้นแล ต้อางถ้อนต้าบั้น
บันดิดเจ้าก็ใต้เอ๊าเถ้ายามาใส่ไอ้ ๕ ไผหามตั้นแล อันบิ้จาแต่สา
ลาถ้างบิ่างก่อนแล ตะโต ถ้ดบั้น บันดิดโต อันอ่าสงอสอางทันมีกะ
บันดิดก็ใหอ้พระยาอ่า เหอะ ข้าใหอ้มะหาสาวุเจ้า อันอ่าบันดิดตุ้
บั้นก็มาติกแต่างย้างสาลาถ้างถ้อนสอางบั้นเลิ่าตั้นแล ต้อางปะถิมบั้น บัน
ดิดเอ๊าย้างเอ๊าน้ำ โผจะนะอาหาน มาใส่ไอ้ใต้ดิบ่ใต้แมางพื่แมางอัน
ตอมกินได้ตั้นแล ต้อางทิสอางบั้น ก็เอ๊าย้างเคื่องถ้วนท้าถายมาใส่ไอ้
คือ่า เผิ้ง ผิน แคน จุ๊ ขุ่ย และ ปี่แต้ เป้นเค้าตั้นแล ต้อางทิ
สามบั้น บันดิดก็เอ๊าย้างเคื่อง ไล้ลาหาสอางตอมท้าถายหมายมีจอา

ຈັນເປັນເຄ້າກໍເອົາມາໃສ່ໄວ້ຫັ້ນແລ ຫ້ອງທີ່ສີ່ນັ້ນ ກໍເອົາຢ້າງເສື່ອສາດອັນດີ
ງາມມາປູລອາດໄວ້ຫັ້ນແລ ຫ້ອງທີ່ຫ້ານັ້ນ ກໍເອົາຢ້າງໂຫມ້ມາຕັ້ງໄວ້ໂຫນຶ່ງ
ແລະບອຍເງິນບອຍຄໍາແລໂຫແລະອັນສອງອັນ ກໍເອົາມາໃສ່ໄວ້ທີ່ຂອກໂຫມ້
ຫັ້ນໃຫ້ຕັກກິນກໍມີແລ ໂສ ອັນອ່າບັນດິດຜູ້ນັ້ນ ກໍຢາກຮູ້ຈັກຢ້າລັກຂນະແຕ່ງສິນ
ໃ ແລະສົນ ຊ ນັ້ນ ແລ້ວກໍຈຶ່ງສ້າງຢ້າສາລາສອງຫຼັງນັ້ນໄວ້ຫັ້ນແລ ຕະໂດ
ພາຍໜ້າແຕ່ນັ້ນບັນດິດຜູ້ນັ້ນກໍຂຸງນຢ້າໜ້າສືແຂວນໄວ້ຊຸ້ຫ້ອງ ໜ້າສືອັນນັ້ນອ່າດັ່ງ
ນີ້ ອັດທີ່ຄ້ອຍຫ້ອງ ๑ ໜ້ດນ້ອຍດິດຊ້າງສານຕາຍຫ້ອງ ๑ ແມ່ງອັນໜາຍຈະ
ຫາມໂຫສົ້ນຫ້ອງ ๑ ຈື່ລໍ່ໃຫ້ຫາຫຼົ່ວອີ່ອນຫ້ອງ ๑ ຫົ່ວຫ້ອງທ້າໂຄມໄຕ້ຕື່ນ
ແສງຫ້ອງ ๑ ບັນດິດຂຸງນແລ້ວກໍເອົາແຂວນໄວ້ຊຸ້ຫ້ອງຫັ້ນແລ ອັນນຶ່ງກໍເລົ່າ
ຂຸງນໃສ່ໄວ້ໃນທີ່ທ່ວງຂົ້ນນັ້ນອ່າດັ່ງນີ້ ສາລາສາໄລບຸຄລະຕູ້ໃດແລະຈ້ງໄຮໃນ
ນອກຂອກໄຕ້ແລະຫ້ໍາໄມ້ໃສ່ໄຟ ໄດ້ບາບນາກຍິ່ງໜ້ກໜາແທ້ແລ ຄັນອ່າບຸກ
ຄລະຕູ້ໃດແລະຮ້ກສາຢ້າຫຸຈອິດ ม ປະການ ໄດ້ແລ້ວກໍຫ່ວກຈ້ກໄດ້ເມື່ອຊຸ້ນ
ໜ້ານິຣະພານພ້ນແລ ບັນດິດກໍຂຸງນໜ້າສືໃສ່ໄວ້ດັ່ງນີ້ ໃນທ່ວງຂົ້ນສາລາຫັ້ນກໍມີ
ແລ ບັນດິດໂຕ ອັນອ່າສຸງອສອາດທ້ມນິກະບັນດິດ ກໍກ່າວແກ່ພຣະຍາອ່າດັ່ງນີ້
ເທອະ ຂ້າໃຫ້ມ້ະຫາຣາຊເຈ້ົ້າ ບັນດິດຜູ້ນັ້ນກໍຊ້ໍາຂຸງນໜ້າສືໃສ່ໄວ້ໃນສາລາ
ຫຼັງຄ້ອນສອງນັ້ນອ່າດັ່ງນີ້ ຣະທີ່ຈ້ອຍ ປົດນີ້ໄວ້ຫ້ອງປະຖົມ ໄກນ້ອຍໃຫ້ກິນນົມ
ນ້ໍາກາ ໄວ້ຫ້ອງຄ້ອນສອງ ລຸກໜາໃຫ້ກິນນົມນ້ໍາເສືອໂຄ່ງ ປົດນີ້ຂຸງນໄວ້ຫ້ອງ
ຄ້ອນສາມ ບອກຢູ່ນາມ່ານ້ອຍຫາເຕົ່ າ ປົດນີ້ຂຸງນໄວ້ຫ້ອງຄ້ອນສີ່ ໜາເນົ່ າ
ຕາຍຄາແກ້ງຈາຄາບແຮ້ງຮ່ອນບິນ ປົດນີ້ຂຸງນໄວ້ຫ້ອງຄ້ອນຫ້ າຫັ້ນແລ ເລົ່ າ
ຊ້ໍາຂຸງນໜ້າສືໃສ່ໄວ້ໃນຖ້ໍ້ກ່ ງສາລານັ້ນອ່າດັ່ງນີ້ ສາລາສາເລົ່ າຄົນໃດມ່ າ

ເຊົາ ຢ່າໄດ້ບາຍຕ້ອງຂອງແຕ່ງໄວ້ໃນຫ້ອງເຂົ້ຽໍາແທ້ດີຫຼີແລ ອັນວ່າບັນດິດ
ຕຸ້ນັ້ນກໍຂຸງນຍ້ານໜ້ານີ້ໃສ່ໄວ້ໃນຖ້ໍາກ້ວາງແຫ່ງສາລາສອງຫ້ັ້ນນັ້ນດ້ໍ່ານີ້ແລ້ວ ກໍມາ
ນ້ໍ່ງຄອງຢູ່ເຝ້ົ້າທຸກຄ່ໍ່ຳ ເຊົ້ົ້າອັນຄືນແທ້ດີຫຼີແລ ແຕ່ນັ້ນຄ່ໍ່ຳຊ່ໍ່າເອ້ົ້ືອງບັນດິດສ້ໍ່ວ
ສາລາ ສັບເພນະນຸດສາ ອັນວ່ໍ່າຄົນທ້ໍ່ວຫ້ໍ່ວຍອັນນ່ໍ່ວກກໍມ່ໍ່ງແວ່ເຊົ້ົ້າ ເອ້ົ້ົ້ານ
ຫ້ັ້ນນ່ໍ່ວນຄວນຊົ້ົ້ນຍ້ົ້ນດີ ລ່ໍ່ວງພ່ໍ່ອງຕ້ົ້ກັນຕ່ໍ່ວຍຮ້ໍ່ອງໄຫ້ ສັດສ້ໍ່ວອັນຕຸກນ້ໍ່ດໄວ້
ນັ້ນກໍຂ້ໍ່ານ້ົ້ນຫ້ັ້ນແລ ສຸອັນນະຈັຊຕ້ົ້ງ ອັນວ່ໍ່າເງ້ົ້ນຄ່ໍ່ຳອັນປ້ົ້ກ່ໍ່ງ່ໍ່ຳໄວ້ເຊົ້ົ້ານຊອກໃຊ້
ລ້ົ້ກເອ້ົ້ົ້ານ້ໍ ລູກຍ້ົ້ງນ່ໍ່ວງສ່ໍ່ວອຕຸ້ດີແລະຮ້ໍ່ວງພ້ົ້ວຍ ເຂ້ົ້ານກໍເລ້ົ້ຍເຊ້ົ້ຍຊ້ົ້ນນອນຊ້ອນ
ນ້ົ້ືລຸບຕຸ້ນສອງນ້ົ້ນຊ້ົ້ນຄ່ໍ່ວງຄ່ໍ່ຳຈຸບແກ້ົ້ມແຍ້ົ້ມໆແລ້ວເລ້ົ້ົ່ວຈ່ໍ່ວຈະຈ່ໍ່ວ ລ່ໍ່ວງພ່ໍ່ອງນ່ໍ່ວ
ຍ່ໍ່ວງຕ້ົ້ອະລ່ໍ່ວຍ ເລ້ົ້ຍເຂ້ົ້ົ່ານ່ໍ່ວຍນ່ໍ່ວງຕຸ້ຄ່ໍ່ວງ ເຕ້ົ້ົ່ານ້ົ້ຍ່ໍ່ວງຫ່ໍ່ວງນ້ົ້ໄປກິນເລ້ົ້ຍຮ່ໍ່ວງ ປ່ໍ່ວງ
ຕ້ົ່ານນ່ໍ່ານ່ໍ່ວອ່ໍ່ານຕ້ົ່ານ ຄົນທ້ໍ່ວຫ້ໍ່ວຍຕ້ົ້ົ່ານ ເຂ້ົ້ົ່ານ ສ່ໍ່ວງລ່ໍ່ວບັນດິດເຈ້ົ້ົ່ານທ້ໍ່ວສ່ໍ່ວງຕ້ົ້ົ່ານ ໂພ
ຊະນ້ົ້ານ ຕ່ໍ່ວລະ ຕ່ໍ່ວລ້ົ້ານ ລ້ົ້ານ ເອ່ໍ່ວລ່ໍ່ວ ເຂ້ົ້ານ ນ້ົ້ານ ໂພຊະນ່ໍ່ວ ຊ່ໍ່ວ ອ່ໍ່ວ ຫ້ານ ໜ່ໍ່ວ ກ ຫ້ານ ໜ່ໍ່ວ ກ ພ້ົ້ົ່ວ ອ
ເຂ້ົ້ົ່ານ ຈ້ົ້ົ່ານ ອ່ໍ່ອນ ກິນ ດີ ລ່ໍ່ວງ ພ່ໍ່ອງ ກໍ ດີ ເ ສ ຕິ ເ ປ ່ ົ ້ ລ ່ ວ ງ ພ ່ ອ ງ ລ ຸ ບ ເ ກ ້ ົ ້ າ ຫ ່ ວ ງ ນ ້ ົ ້ ໍ ່ ມ ັ ນ ທ ້ ົ ້ ວ
ຫ ່ ວ ງ ຈ ັ ນ ທ ້ ັ ້ ນ ດ ່ ວ ຍ ກ ໄ ມ ້ ລ ່ ວ ງ ພ ່ ອ ງ ໄ ດ ້ ເ ສ ື ອ ສ ່ ວ ງ ດ ່ ວ ຍ ສ ່ ວ ງ ນ ່ ວ ງ ນ ອ ນ ໜ ອ ນ ເ ທ ້ ົ ້ ົ ່ ານ ຊ ອ ນ ອ ິ ່ ວ ງ
ເ ທ ້ ົ ້ ົ ່ ານ ທ ິ ່ ວ ງ ເ ໜ ດ ຢ ູ ່ ຊ ້ ໍ ່ ວ ງ ້ ໍ ່ ວ ລ ່ ວ ງ ພ ່ ອ ງ ບ ່ ວ ຍ ບ ອ ຍ ຄ ້ ໍ ່ ຳ ຕ ັ ກ ຍ ້ ົ ້ ານ ນ ້ ົ ້ ໍ ່ ມ ່ ວ ງ ກ ິ ນ ຍ ່ ວ ງ ດ ຊ ິ ່ ວ ງ ກ ັ ນ ກ ິ ນ
ບ ອ ຍ ເ ງ ິ ນ ແ ລ ະ ບ ອ ຍ ຄ ້ ໍ ່ ວ ກ ໍ ແ ຕ ກ ໄ ຕ ໃ ສ ່ ນ ້ ົ ້ ໍ ່ ວ ກ ໍ ຊ ້ ໍ ່ ວ ພ ັ ດ ແ ຕ ກ ເ ອ ົ ້ ົ ້ ານ ກ ໍ ຮ ້ ອ ງ ແ ຮ ກ ໆ ຫ ີ ດ
ດ ຸ ງ ກ ັ ນ ໄ ປ ມ ່ ວ ງ ຫ ້ ັ ້ ນ ແ ລ ດ ະ ໂ ຕ ພ ່ ວ ຍ ໜ ້ ານ ແ ຕ ່ ນ ັ ້ ນ ອ ັ ນ ວ ່ ່ ານ ສ ່ ວ ງ ລ ່ ວ ງ ສ ອ ງ ຕ ້ ົ ້ ົ ່ ານ ນ ັ ້ ນ ກ ໍ
ເ ປ ັ ນ ຂ ້ ົ ້ ົ ່ ານ ເ ສ ິ ກ ສ ັ ດ ຕ ຸ ກ ັ ນ ບ ໍ ່ ຂ ່ ວ ດ ອ ັ ນ ວ ່ ່ ານ ສ ່ ວ ງ ລ ່ ວ ງ ຕ ້ ົ ້ ົ ່ ານ ກ ່ ່ ານ ອ ່ ່ ອ ນ ນ ັ ້ ນ ກ ໍ ເ ປ ັ ນ ອ ັ ນ ຈ ິ ບ ຫ ່ ວ ງ
ທ ້ ົ ່ ວ ງ ສ ່ ວ ງ ລ ່ ວ ງ ໄ ຟ ກ ໍ ຊ ້ ໍ ່ ວ ມ ່ ວ ງ ໄ ໝ ້ ຍ ້ ົ ້ ານ ຍ ່ ວ ງ ດ ດ ໄ ດ ້ ແ ຕ ່ ຕ ້ ົ ້ ົ ່ ານ ດ ຸ ງ ອ ຄ ົ ນ ຫ ງ ອ ຫ ່ ວ ງ ບ ໍ ່ ມ ີ ທ ີ ່ ເ ຜ ົ ້ ົ ້ ົ ່ ານ ຍ ້ ົ ້ ານ
ແ ຕ ່ ຍ ່ ວ ່ ່ ານ ໄ ມ ້ ເ ຊ ົ ້ ົ ້ ານ ຢ ູ ່ ດ ອ ນ ຊ ອ ນ ນ ິ ກ ນ ້ ອ ຍ ນ ອ ນ ຊ ້ ົ ້ ນ ປ ິ ກ ຕ ຸ ້ ົ ້ ົ ່ ານ ບ ໍ ່ ໄ ດ ້ ຕ ິ ກ ຕ ່ ວ ຍ ແ ທ ້ ດ ີ ຫ ຼ ີ ແ ລ
ອ ະ ທ ິ ບ ່ ວ ຍ ອ ່ ່ ານ ນ ັ ້ ນ ດ ິ ດ ໂ ຕ ອ ັ ນ ວ ່ ່ ານ ສ ງ ອ ສ ອ ງ ດ ທ ັ ້ ນ ມ ິ ກ ະ ບ ັ ນ ດ ິ ດ ກ ໍ ຊ ັ ກ ເ ອ ົ ້ ົ ້ ານ ຍ ້ ົ ້ ານ ນ ິ

ทาบมา ปางบหงมมายังสิน ๕ สิน ๕ ใต้แก่พระยาจำปามะคอมฟัง ดั่งนี้แล้ว ถัดนั้น บันดิโตอันอ่านักปาดเจ้าท้าวฮาย เอหิตับโพ ภิ เผิ่งฮู้ยังอะหิบายแต่างสาลา สินอันบันดิดเจ้าฝูนั้นหากสิกแต่างไอ้ใต้ฮู้อันนั้นเถิ้น แต่นี้เมือหน้าหมื่เมืองภิตามจาระจาอ่า ดูลา เจ้ามะหาทัมมิกะบันดิด อันอ่าไฟไหม้สาลาสองฮ้างนั้น ผู้ใดเป็น บาบ บุน คุม โทด โดดสัดใต้ตายแลละจักได้แก่ผู้ใดบ้อจา? เมื่อนั้น บันดิโต อันอ่าสงอสองดทัมมิกะบันดิด อาตะ ภิม่าอ่า ดูลา เจ้าหมื่เมืองอันอ่าบันดิดผู้สร้างสาลานั้น คือ่าแม่นพระพุทเจ้าแล เกิดมาโผดสัตโลกท้าฮาย คือ่าใต้สักสาสิน ๕ สิน ๕ คันอ่าจุดตีมีระบาดแล้ว ภิจักได้เมือเกิดในจั้นฟ้านิระพานแท้ดีฮีแล แต่นั้น สับเผมะบุดสา อันอ่าคนท้าฮายฝูงอันเข้ามาแอ่เฮาย้างสาลาสองฮ้างนั้น ภิมาได้แก่โลกท้าสาม คือ่า บาคะ (๑) โลก มะนุสโลก เทอะโลกนั้น แท้ดีฮีแล อันอ่าบุกคละผู้จดย้างสาลานั้น ภิมาได้แก่คนท้าฮายฝูงอันเถื้อมใสในมิดสาทิดถิฝูงอันเป็นอะลัดฮิคนบาบ และมาม้างย้างฮูบ พระเจ้าและเจดิตัดไม้สีมะหา โผดและฮ้างหมื่โผทียานตั้นแล อันอ่าสาลาไฟไหม้และยาดได้แต่ฮ้างดงอนั้น คือ่า ได้แก่อาบัดสังคาเป็นเค้า ดาบต่เท้าในภาละบัดนี้แท้ดีฮีแล สงอสองดทัมมิกะบันดิดก่าอ อันไฟไหม้สาลาใต้แก่หมื่เมืองฟ้าดั่งนี้ ถัดนั้น สงอสองดทัมมิกะบันดิด ภิฮว้าก่าอย้างบันหาอันมื่งอ่าดั่งนี้ ดูลา หมื่เมือง ย้างมีบุกคละตูมื่ง มี

---

(๑) ในคำพิยืนก่าออ่า ยิมมะโลก มะนุสโลก เทอะโลก

ใจใสสัดหามาสางยังสาลาฏังบิ๋งอันแล้วด้วยแก้วแลระคำห้วมอม แต่
บั้น เอโภปุธิโส ย้างมิฆายตุ๊บี๋ๆ กำเอิ๋างย้างพระพุทธุบ มาไอ้ในสาลาที่
บั้น กำเป้นอิ๋างดิ๋างมยี่างนักแล เอโภปุธิโส ย้างมิฆายตุ๊บี๋ๆ เดินหาๆมา
แอ่เฆิ๋าแล้ว กำเอิ๋างฟุๆมาแลอนบูฆาพระพุทธุบเจ้าแล้วกำหมีไป ตั๊นแล
เอโภปุธิโส ย้างมิฆายตุ๊บี๋ๆ กำเอิ๋างย้างเอกไม้กับห้างทงมไต้ติดต่ำไอ้บูฆา
พระพุทธุบเจ้าแล้วกำหมีไปตั๊นแล แต่บั้น อาโย อันอ่า ลามิกำมาพ้ดย้าง
หาๆฟุๆ ไปจ่อเถอยังไฟๆกำไพ้ย้างหาๆฟุๆลุกขึ้นเป้นแปอ แล้วกำไพ้
ย้างสาลาฏังบั้น อันอ่าพระพุทธุบเจ้ากำไพ้หมดสังๆไปจุ่อิ๋างตั๊นแล สงอ
สอาดหันมีกะบันดิดก่าอย้างบันหาแก่หมื่องอ่าด้ำบี้ ดูลาหมื่องๆ อัน
อ่าฆาห้า ๔ คนบี้ บาบ บุน คุน โทด บั้นจักได้แก่ตู้ใดบี้จา? แต่บั้น
หมื่องกำก่าออ่า ข้าแต่เจ้าบันดิดจิ่งก่าอบอกให้ตู้ข้าฮู้แจ้ง แด่เถิ้น
เมื่อบั้น บันดิโด อันอ่าสงอสอาดหันมีกะบันดิด อาตะ กำก่าออ่าด้ำ
บี้ ดูลา เจ้าหมื่องๆ อันอ่าเฆิ๋าห้า ๔ คนบั้น ตู้บี๋ๆกำยากได้ย้างบุนกำ
จิ่งส้างย้างสาลาไอ้ให้ดี ตู้คือว่าดีกำจิ่งเอิ๋างพระพุทธุบเจ้ามาไอ้ ตู้บี๋ๆ
ยากได้ย้างผลกำจิ่งเอิ๋างฟุๆมาแลอนไอ้บูฆา ตู้บี๋ๆคือยากได้ตากำจิ่ง
เอิ๋างไฟมาได้ อันอ่าบาบแลระโทดบั้นกำมาได้แก่ตู้เอิ๋างบิกยี่อ้งๆมาล้งๆ
บิกติอบั้นกินพากโพไฆแลอๆสงๆบ่มีติอร้อๆ แต่บั้น หมื่องกำมาคิดธ่ำ
ฮู้ในอาดหูฮา ในกิๆฆาตาเกิดมาทงมน้อๆ บุนบาบต้อๆใผแท้กำจิ่ง
เตินตั๊นแล ตะโด พายหน้าแต่บั้น หมื่องกำก่าอถามย้างบันหาอันบี๋ๆ
เฆิ๋าสงอสอาดหันมีกะบันดิดอ่า ดูลา เจ้าบันดิด อันเป้นที่จ้ๆที่เผ่ๆ

ແກ່ບ້ານເມືອງແລະໃຫ້ໝັ້ນໃຫ້ຄົງ ເປັຍດີວິເສດນັ້ນຈັກແມ່ນອັນໃດໆ? ເມື່ອ
ນັ້ນ ບັນດິໂ ອັນວ່າສງ່ອສອາດທັມມິກະບັນດິ ອາຫະ ກໍ່ວ່າອ່ານ້ຳນີ້ ຸ
ລາເຈົ້າໜໍເມືອງ ອັນວ່າເຂ່ືອນເມືອງນັ້ນ ກໍຫາກແມ່ນແກ້ອສາມປະການເປັນ
ເຂ່ືອນແກ່ເຮົາແລ ອັນວ່າເປັນມ່ືງບ້ານມ່ືງເມືອງນັ້ນ ກໍຫາກແມ່ນເທພດາ
ແລະອາຣັກທ້ັງຫຼາຍຄ້ຳເປັນຄ້ຳຕາຍຢູ່ດອນທ່ີນັ້ນຫັ້ນແລ ອັນວ່າຂອງເມືອງ
ກ້ວ່ານຄົນມ່ີດຂຸດນັ້ນ ກໍຫາກແມ່ນຂຸນເຈ້ົາກອງຕັດຖ້ອຍຣິດຄອງຫັ້ນແລ ອັນ
ວ່າເກນເມືອງໄດ້ແກ່ໝ້ືຫຼສາກາຈະໂຍກ ເຂ້ົາຫາກຖ້ືກບ້ານເມືອງເສ້ົາໃຫ້
ຮຸ່ງເຮືອງນັ້ນແລ ອັນວ່າແຂງເມືອງນັ້ນ ໄດ້ແກ່ໜ້ານ ໄມ້ປ້ືນໄຜຫອກ ດາບຂວາ
ລາ ຂ້ານ ເສ້ົກຢ້ານນານຮ້ານພ່ານໜ້ີແທ້ແລ ອັນວ່າ ໃຈເມືອງໄດ້ແກ່ກຸ້ນາຣີ
ນາງອ່ອນ ອັນວ່າໄມ້ແກ່ນຫ້ັອນ ແມ່ນພຣະຍາເຈ້ົາຍອດເມືອງແທ້ແລ ອັນວ່າ
ຕາເມືອງໄດ້ແກ່ຫູຕາໃຊ້ສອນຄຸ້ຍ້ານເຫດ ອັນວ່າ ຫູເມືອງນັ້ນໄດ້ແກ່ຄ້ອງກອງ
ຂອງເສບ ເທພດາຢູ່ຟ້ານ ກໍ້ຍ້ານ ຍ້ອງວ່ານ ບຸນແທ້ແລ ອັນວ່າ ນອດເມືອງໄດ້ແກ່
ໂຈນນານຫານປ່ານ ເຂ້ົາກໍ່ລ່ານໄດ້ຂ້ານເຈ້ົາ ເອ້ົາຂອງແທ້ແລ ອັນວ່າ ຂຸນດ່ານ
ນັ້ນໄດ້ແກ່ຝ່ານເມືອງກັ້ນຂອກແດນ ຂອັນເມືອງແຂງ ແມ່ນດ່ານດ່ານຣຶກ ຄັ້ນ
ແມ່ນສຸນເສ້ົາຮ້ານເມືອງບ້ານບ່ໍດີແທ້ແລ ອັນວ່າຄຸນເມືອງນັ້ນໄດ້ດ້ຳຫີນຊ້ານຝ້ົນ
ຫ້ັກໜ້ານເຮ້ົາດີເປັນພ້ານ ອັນວ່າຄ້ຳເມືອງນັ້ນ ໄດ້ແກ່ສັພຊ່ານ້ານ ທ້ັງຫຼາຍ ນ້ານ້ານ
ອັນວ່າເຮືອທ່ຽວຂ້ານໄປຄ້ານ ໄປທ້ານ້ານ ທ້ານຄ້ານ ທ້ານຊ້ານ ທ້ັງຖ້ືຕ້ານ
ພ້ອມທ້ັງບ້ານ້ານ ປ້ົນຄ້ຳແທ້ດ້ືຫຼ້ແລ ແຕ່ນ້ັນໜໍເມືອງໄຫ້ສ້ານຫ່ານ້ານນ້ັກປ້ານ ສ່ງອ
ສ້ານເຈ້ົາທ້ິສ້ານ້ານຄອງທ້ັນ ນ້ຳເອ້ົາຍ້ັງນ້ິທ້ານນ້ານ້ານສ້ອນສ້ັ່ງຄົນທ້ັງຄ້ານ ແຕ່
ນ້ັນ ອ້ິນພ້ິນ ຍ້ິນ້ານ ເທພດ້ານ້ານ້ານ້ິ ກໍ່ໃຫ້ຍ້ານ ສ່ງ ນ້ານ້ານ ດ້ອມບຸນ

ยะสิมพานแต่ๆทันมีกะบันดิดอ่า ๆลา ฆาอเฮิาท้าๆฆายเฮีย อันอ่า สงอสอางดันมีกะบันดิดเจ้านี้ มีบุนยะสิมพานเป้นอันมาก ตากจักได้เป้นพสะยาพายพ้าบ่สิกากาแท้แล เฮิาท้าๆฆายกิคอนใต้ต่าฝันแก้อตึกลิงแล้อบุฆาด๋ำคำปาถนา ใต้สีฆาตากิดไปในฆิมพูอันนั้นเถิ้น อีนพิมท้าๆฆายเอ้าอาจาภันด๋ำนี้ แล้อเป็ใต้ต่าฝันแก้อ ตึกลิงมาเต้นมะคอนเมืองใหง่แลมะบ้านนอกขอกแดนที่นั้นกิมีแล เมื่อนั้นบุดพะอิยา อันอ่า ลูกแลมะเมิงพ่แม่ คือ่านายสะเพิานั้น กับท้าท้าวพสะยาเสนาอามาด ท้าๆฆายแลมักปาดต่างปะเทด เขดบ้านนอกแลมะในนา กิพ้อมกันมา สาทุภาวนาของฝากบันนางกางมาบ่นั้อย ธ้อยเฮ็ดเมืองมาห้อยส่อยสี ฆื่นฆิมยินดีดอมเจ้า ทุกค่ำเช้าบ่ขาดสักอัน คนท้าๆฆายกิพาภันย้องยอบ่ขาด เฮิาอ่านักปาดเจ้าสงอสอางมีบุนแท้ดีถีแล.

นิทานที ๑๗

เรื่อง พสะยากับยัก

เมื่อนั้น สงอสอางดันมีกะบันดิด กิขาบทูนใหว้พสะยาจำปามะคอนอ่า เทอะ ข้าใหว้มะหาสาขุเจ้า อันอ่าบุกคะตุใดแลมักถืนยังพากลุกพากสะกาด๋ำนั้น กิเป้นจิบหายฉิ่อนี้แลมะฉิ่อหน้าแท้ดีถีแล ที่นั้น พสะยากิถามอ่า อันอ่าจิบหายฉิ่อนี้แลมะฉิ่อหน้านั้นเป้นด๋ำริ? เมื่อนั้น บันดิโด อันอ่าสงอสอางดันมีกะบันดิด สาทะ กิก่าออ่า เทอะ ข้าใหว้มะหาสาขุเจ้า ย้างมิพสะยาเมืองนี้างนั้น กิเคียถืนพากลุกพากสะกาทุภอันทุภคืน แต่เฮ็ดสเอียเฮ็ดแล้วกิเล่าถืนเท็าสอยตั้นแล แต่นั้น

ย้างมียักโฮธ้ายตือบี้ๆ เดินมา เต้นพธะยาถั้นพากสะกาอยู่ด้ำนั้น ยักตัวนั้น
มันกีขี่ม้ามะนิกาบเดินมามันกีถือเอาแก้อมะนิโฆดลูกดีมาพ้อม ยักกี
น้อมตินเฮ้ๆสู่สำนักแต่าพธะยาแล้อกีถั้นพากสะกา เอมพธะยะถั้นแล
พธะยากีเต้นย้างแก้อมะนิโฆดแต่าพธะยายัก กับท้ามะนิคันถักลอดพ้น
เอาแท้ คันอ่ามามะอะแพ้เธาจิใต้ย้าง เมือง คันอ่า เธาพธะอิงจมะ
ท่านเธาจิเอาย้างแก้อมะนิโฆด กับท้ามามะนิกาบคันถัก เธามักอ้น
ใดย่าอินเธาเถิ้น อ่าด้ำนั้น แต่นั้นปุนมะกะยักตันั้นกีโดยคำพธะยาจุ่
อันถั้นแล พธะยากีตั้งย้างพากสะกาอื้นแล้อ พธะยากีใสไปย้างพากสะ
กาและสับไปและสับมา พธะยากีแพ้ย้างปุนมะกะยักทิปะถิมถั้นแล โส
อันอ่า ปุนมะกะยักตันั้น มันกีก้ำตาเบี่งไปเบี่งมาในโธงตาสาดีนั้น
เมื่อนั้น อันอ่าพิสนุตีท้าญายกีมีใจอันย้านสะท้านแล้อ และพ่ายหนีไปลี้
ถั้นแล ตะโต พายหน้าแต่นั้น โส อันอ่าปุนมะกะยักตันั้น มันกีตั้งย้าง
พากสะกาอื้นแล้อมันกีใสไปย้างพากสะกาสับไปสับมา แล้อยักกีแพ้ย้าง
พธะยาๆกีจ้ำถั้นไปเถิง ๑ ทิ ม ทิ กีบ่แพ้ย้างปนมะกะยักสักเดื่อถั้น
แล เตอ่าอิดทิบพายยักมีมากมักถั้นแล แต่นั้น พธะยากีใต้ย้างเอ้า
ธอางอันอื่นตางบ้านเมืองแต่าดินด้ำนั้น ยักกีบ่เอา ยักกีก่าอ่า สัด
จะแต่าพธะยามะหาธาดุเจ้า หากอ่าจิใต้บ้านเมืองแลอ่าด้ำนั้น คัน
อ่าพธะมะหาธาดุเจ้าแพ้ย้างตุ้ข้ากีย้างอ่าจิเอาย้างม้ามะนิกาบ กับท้า
แก้อมะนิโฆดแต่าตุ้ข้านี้ ค่ากีย้างญายกอ่า บ้านเมืองแต่ามะหา
ธาดุเจ้าแสนล่อน ตุ้ข้ากีย้างอ่าจิใต้แก่มะหาธาดุเจ้าแล คันอ่ามะหา

ธาฆเจ้าบ่ใช้บ้านเมืองแก่ตู้ข้าดั่งนั้น อันอ่าบ้านเมืองแต่างมะหา
ธาฆเจ้านี้ ภิจักจิบหายด้อยธิดที่แต่างม้ามะนิภาบกับทั่งแก้อลุภนี้แท้แล
แต่นั้น ธาฆาอันอ่าพธะยาตินั้น ภิมิใจอันสะท้านแล้อภิก่าอแก่ปุนนะ
กะยักอ่า ดูลา มาบะอะ ตีอ่าท่านอ่าฆยาท่านมีค่ามาก ภอ่าเมืองๆ
เธ้านี้แสนส่อนดั่งนั้น ท่านมาบะอะ จี่ๆเอ้าย้างม้าติอนี้กับทั่งแก้อลุภนี้
ออกไปสำแดงใต้เธ้าเบี่างก่อนเถิ้น พธะยาอ่าดั่งนั้นแล้อ เมื่อนั้นโส
ยักโฆ อันอ่าปุนนะกะยักตู้นั้น ภิเอ้าต้าแดงเป้นดั่งแสงพธะอาทิดนั้น
มาคงนย้างหิอแต่างมันแล้อก่าออ่า มะหาธาฆเจ้า ภิจี่งเบี่างย้างต้าอัน
คงนหิอแต่างตู้ข้านี้เถิ้น ปุนนะกะยักภิก่าอต่พธะยาแล้อดั่งนั้น มันภิ
บายเอ้าย้างแก้อมะนิโฆดแล้อภิยื้นยี่ย้างม้ามะนิภาบ แล้อภิไปด้อยทาง
อากาด เพื่อนดั่งสายทะนูฟ้าดสะเทือน องนไปมาเพื่อปายแมกองๆ
ฝ ธอบ คอบ ม ทิ แล้อภิโยนย้างแก้อมะนิโฆดลุภนั้นยื้นเมื่อบินฆินอา
กาด อันอ่าลมกับปะอินาด ภิมามืดมินอินทะการ เพื่อนดั่งเมื่อพธะ
ยามานมาปะจินพธะพุทเจ้าในเค้าไม้สีมะหาโพด มะนิโฆดแก้ออัน
ใท้มืดมินอินทะการนั้น อะหิแล้อ มะนิแก้อภิเบ่างรัสมิ รังสีไปใท้ฮุ่ง
เธือๆเธ้าเท้าอะการินดาพิม ลองภิมแต่จักอานแสนโภด โลดธอดทิ
ละนิ มิท้าคูดและนากปากเยื้นจากัน กับท้าภูมพันท้า ๔ และธอดทุภ
พายคินท้าฏายยิยัยา เท้าที่อท้อยาทัยาฆินพุดมานปะมานยามนี่าแล้อ
รัสมีแก้อสอ่างหายไปแท้ดีฏิแล แต่นั้น ยักโฆ อันอ่าปุนนะกะยักตู้นั้น
ภิลิงมาตั้าอยู่ฆ้อยาพ้าแต่างพธะยาตั้น โสธาฆา อันอ่าพธะยาตินั้น ภิ

ນອບບ້ານເວນເນືອງ ໃຫ້ແກ່ປຸນນະກະຍັກຕັ້ນ ຂຸ່ປະການຕັ້ນແລ ໂສຍັກໂອ
ອັນວ່າປຸນນະກະຍັກຕັ້ນ ກໍບໍ່ເອົາຍ້ຽງບ້ານ ກໍຂຶ້ນເນືອງ ໃຫ້ແກ່ພຣະຍາດ້ຳ
ເກົ່າ ແລ້ວເລົ່ານາເອົາແຕ່ຮີທຸນບັນດິດຕ້ຽງອ ໄປຕັ້ນແລ.

ທີ່ນັ້ນ ສງອສອາດທັມມິກະບັນດິດ ກໍຂາບທູນຍ້ຽງພຣະຍາຈຳປານະ
ຄອນວ່າ ເທອະຂ້າ ໃຫ້ມະຫາຣາຊເຈ້ົາ ອັນວ່າ ປຸນນະກະຍັກຕັ້ນກໍເອົາ
ຍ້ຽງ ຮີທຸນຂຶ້ນຂີ່ຖ້ຽງມ້າ ໄປອ້ອມຂອບຈັກກະວານ ນ ຮອບຄອບ ນ ທີ ແລ້ວເພື່ອ
ວ່າຢາກ ໄດ້ຍ້ຽງ ເຈ້ົາ ຮີທຸນ ຕັ້ນແລ ເນື່ອນັ້ນ ເຈ້ົາ ຮີທຸນ ກໍ ຖາມ ປຸນນະກະຍັກ ວ່າ
ດູ ລາ ທ່ານ ມາ ກະ ອະ ທ່ານ ເອົາ ເຮົາ ມາ ທີ່ ນີ້ ມີ ປະ ໂຍ ດ ອັນ ໃດ ຈາ ? ທີ່ ນັ້ນ ປຸນ
ນະ ກະ ຍັກ ຕັ້ນ ກ່າ ວ ວ່າ ດູ ລາ ເຈ້ົາ ຮີ ທຸນ ເຮົາ ໃຫ້ ຢາກ ໄດ້ ຫົວ ໃຈ ແຫ່ ງ
ທ່ານ ແທ້ ດີ ຫຼື ແລ ເຈ້ົາ ຮີ ທຸນ ກ່າ ວ ວ່າ ທ່ານ ຈັກ ເອົາ ຫົວ ໃຈ ເຮົາ ໄປ ດ້ວຍ ເຫດ
ອັນ ໃດ ຈາ ເນື່ອນັ້ນ ປຸນ ນະ ກະ ຍັກ ກໍ ກ່າ ວ ວ່າ ດູ ລາ ເຈ້ົາ ຮີ ທຸນ ເຮົາ ໄປ ຫາ
ລູກ ສາ ວ ພຣະ ຍາ ນາ ກ ຕັ້ນ ຊື່ ວ່າ ນາ ງ ວິ ຣັນ ທະ ຕີ ອັນ ພໍ່ ແລ ະ ແມ່ ນັ້ນ ກໍ ບໍ່ ໃຫ້
ນາ ງ ແກ່ ເຮົາ ຈຶ່ ງ ກ່າ ວ ແກ່ ເຮົາ ວ່າ ດ້ຳ ນີ້ ຄັນ ຢາກ ໄດ້ ຍ້ຽງ ລູກ ສາ ວ ແຫ່ ງ ເຮົາ
ແທ້ ທ່ານ ຈຶ່ ງ ໄປ ເອົາ ຫົວ ໃຈ ແຫ່ ງ ເຈ້ົາ ຮີ ທຸນ ມາ ໃຫ້ ແກ່ ເຮົາ ແລ້ວ ເຮົາ ກໍ ຈະ
ໃຫ້ ລູກ ສາ ວ ເຮົາ ແລ ດ້ຳ ນັ້ນ ເຮົາ ກໍ ຈຶ່ ງ ໄດ້ ໄປ ເອົາ ທ່ານ ມາ ທີ່ ນີ້ ແລ ທີ່ ນັ້ນ
ເຈ້ົາ ຮີ ທຸນ ກໍ ກ່າ ວ ແກ່ ປຸນ ນະ ກະ ວ່າ ດ້ຳ ນີ້ ດູ ລາ ທ່ານ ຜູ້ ຊາ ຍ ຕີ ແລ ນີ ດ້ຳ ນັ້ນ ທ່ານ
ຈຶ່ ງ ເອົາ ເຮົາ ໄປ ຫາ ພຣະ ຍາ ນາ ກ ພັ້ນ ແລ້ ວ ຈຶ່ ງ ໃຫ້ ພຣະ ຍາ ນາ ກ ເຈາ ະ ເອົາ ຫົວ
ໃຈ ເຮົາ ເຖີ້ ນ ທ່ານ ຢາກ ໄດ້ ລູກ ສາ ວ ພຣະ ຍາ ນາ ກ ແທ້ ທ່ານ ກໍ ຈຶ່ ງ ໄປ ເອົາ ເຖີ້ ນ
ອັນ ທ່ານ ຢາກ ໄດ້ ລູກ ສາ ວ ພຣະ ຍາ ນາ ກ ແລ ະ ມາ ກະ ທຳ ກັ ນ ອັນ ເປັ ນ ບາ ບ ເປັ ນ
ໂທ ດ ແກ່ ຕົ ນ ດ້ຳ ນັ້ ນ ຄື ວ່ າ ຈັ ກ ເອົ າ ຍ້ ຽ ງ ໝ າ ກ ຫົ ວ ໃ ຈ ເຮົ າ ກໍ ບໍ່ ຮ ້ ຽ ງ ວ ່ າ ຈັ ກ ໄ ດ ້ ແ ລ

ปุถุชนะตัปปีฯ ผลยากได้อันบ่ีฯ ผลใช้ให้ไปเอาอันบ่ใช่อันยากได้มาให้ กิบ่ได้ดั่งคำปาถนาสักเที่อผนัดีสู่ผล ผต่บั้น ปุนนะกะยักตุ๊บั้นกิมีใจชิม ชื่นยินดีผล้อกิเอายังเจ้าอิทุนเอ๊ำไปสู่พระยานากตั้นผล นางคะธาชา อันอ่าพระยานากกิตันยังเจ้าอิทุนผล้อด่ำบั้น กิมีใจอันชิมชื่นยินดี ผล้อกิเอายังลูกสาวผต่างตินให้ผก่ปุนนะกะยักตุ๊บั้นตั้นผล ที่บั้นปุนนะกะยักตุ๊บั้น คันอ่าได้ยังลูกสาวผต่างพระยานากผล้อด่ำบั้นมันกิพี่เมื่อสู่ที่ปู่ผต่างตินกิมีผล เมื่อบั้นนางคะธาชา อันอ่าพระยานากตินบั้น กิให้ เอายังเอ๊ำน้ำโพชะนะอาหาน กับท้างน้ำอิบน้ำหอมมาอาบสิ้งเกยังท้าวอิทุน บำระบอมผล้อด่ำบั้น ผต่บั้นสอนอันอ่า พระยานากกิอ๋ยังทันมะเหสนา เฮ๊ำเจ้าอิทุนอ่า ดูลา เจ้าบันดิตตุ๊ปะเสิด อ๋เจ้าจ่ำให้ หานยังทันมะเหสนา ผต่ฝูงข้าท้าฆายผด่เถ๊ิน เมื่อบั้น บันดิโต อันอ่า เจ้าอิทุนบันดิต อาตะ กิก่าออ่า นางคะธาชา ดูลา เจ้าพระยานากตินปะเสิดฮู่เฮืองยี่กอ่าผก้อบั้น จักได้ผก่อันใดจา? อันบ่ีบ่มิติอผละธู้ท่งอตะเดินไปนา จักได้ผก่อันใดจา? ปะกานบ่ีบ่มิจิตบ่มิใจผลมาธู้คังอกินยังคินได้ มะหาธาชเจ้าอ่าจักได้ผก่อันใดจา? ผต่บั้นพระยานากตินบั้น กิฆ้ำอ๋ยังทันมะเหสนาไปพายหันตั้นผล ที่บั้นบันดิโต อันอ่า เจ้าอิทุนบันดิต อาตะ กิก่าอต่ีพระยานากอ่า ดูลามะหาธาชเจ้า กิจ่ำฮักสายังสิน ๕ สิน ๔ เป็นนิจกาน ย่าฮากจักยามเถ๊ิน ปะกานบ่ีฯ ย่าถ๊ันน้ำถ๊ันไฟผละเบ่ียาคอันยังดิน ย่าบินบิน อากาดลื่นลั่นพันปะมานล่าวเสังฆานพายหัน อันบ่ีฯ ย่าถ๊ันพากฆะกา

ໂພຍພັຍອັນຈິບຫາຍຈັກເຂົ້າມາສູ່ບໍ່ຮູ້ເມື່ອ ຫຼັ້ນຊຸ້ກໍບໍ່ເຕັ້ນ ເໝືອນນົກເຕັ້ນກິນ ປາຊິອໃນນ້ຳ ຫີອຳບໍ່ໃຫ້ເຕັ້ນຕົວດາຍ .ຕາຍບໍ່ນິທີ່ເຜົ່ງຢ້ານ ເຜົ່ງໄດ້ແຕ່ຄຸນແກ້ອ ມ ປະການນັ້ນແທ້ດີຫຼີແລ ແຕ່ນັ້ນສັບເພນາຄະຮາຊາ ອັນອ່ານພຣະຍານາກກັບ ທ້ານາກທ້ານາກຫຼາຍຝູງນັ້ນ ກໍພ້ອມກັນຊຸມຊຸ້ນຍິນດີ ກໍຕົກແຕ່ງຢ້ານເຄື່ອງສັກກາຣະ ບູຊາເປັນອັນນາກນັກ ຄືວ່າເຂົ້າຂອງເງິນຄຳແກ້ວແຫວນ ແຜ່ນແພເສື້ອຜ້າ ແລະພ້າຂວານຊື່ອຊີ ໃຜຮູ້ນິອັນໃດກໍເອົາມາບູຊາທັນຄຳສອນ ແຫ່ງເຈົ້າວິທູ ບັນດິດແທ້ດີຫຼີແລ ເມື່ອນັ້ນສອນອັນອ່ານພຣະຍານາກຕົວນັ້ນ ກໍພາເອົາຢ້ານລົພົ ພະຫົນ ໂຍທາທ້ານາກມາສິ່ງຢ້ານ ເຈົ້າວິທູບັນດິດຮູ້ນັ້ນ ຕາບຕໍ່ເທົ້າຮອດເຖິງ ເມືອງແຫ່ງເຈົ້າວິທູບັນດິດແລ້ວ ນາກທ້ານາກກໍພ້ອມກັນກັບຄືນເມືອສູ່ເມືອງ ແຫ່ງຕົນຊຸ່ຄົນ ກໍນິແລ ບັນດິໂດ ອັນອ່ານສຸງອສອາດທັນນິກະບັນດິດ ກໍຊັກ ເອົາຢ້ານນິທານນາກ່ານອ້ານສອນທ້ານພຣະຍາ ເສນາອາມາດທ້ານາກ ອັນຢູ່ໃນ ເມືອງຈຳປານະ ຄອນຮາຊທານີດ້ານີ້ກໍນິແລ.

ຕະທາ ໃນກາລະເມື່ອນັ້ນ ພຣະຍາຈຳປານະ ຄອນກໍ່ານ່ານ ຊຸລາທັນ ນິກະບັນດິດ ອັນອ່ານ ເຈົ້າວິທູນຮ້ານນິສະຕິປັນຍາຫາທີ່ສຸດບໍ່ໄດ້ ດ້ານຣີແລມາໃຫ້ ປຸນນະກະຍັກເອົາຢ້ານຕົນໄປກະທຳໃຫ້ເປັນທຸກຢ່ານກລຳບ່ານກໃຈນ້ີຈ່ານ? ເມື່ອ ນັ້ນສຸງອສອາດທັນນິກະບັນດິດ ກໍຂ່ານບທູນພຣະຍ່ານ່ານ້ານ ໃຫ້ນະຫ່ານຮາຊເປັນ ເຈົ້ານ ອັນນ່ຶງກົກທຸ່ ປ່ານກອ້ານ່ານ ອັນນ່ຶງຄຸນທຸ່ເຂົ້ານ ໂທດນັ້ນທຸ່ຫ້ານ ເທ້ານ ແລມາ ເອົ້ານ ໄປກະທຳໄດ້ແທ້ແລ ແຕ່ນັ້ນພຣະຍ່ານ ກໍຖ່ານ ຊຸລ່ານ ທັນນິກະບັນ ດິດ ອັນ ກົກທຸ່ ປ່ານກອ້ານ່ານ ຄຸນທຸ່ເຂົ້ານ ໂທດທຸ່ຫ້ານ ເທ້ານ ແລມ່ານ ເອົ້ານ ໄປກະທຳໄດ້ ເປັນດ່ຶ້ານລ້ານ ๆລๆ

ปิหาบทิ ๓

เรื่อง ฆ่าวคำ

ในกาละเมื่อนั้น ทันมีกะบันดิดก็ก่าออ่า ข้าไทอันะตาธาฆเจ้า ยังมีโผทีสัดเจ้าเมื่อก่อนเกิดมาได้เป็นฆ่าวคำ มีฮูบอันงามหาที่สุดบ่ได้ก็ข้าแล แล้อยังมีลูกสาวอเสดถีตัปปีว่า อันยู่กินกับด้อยกันและฮักมักกันมากมักสอนอันอ่าเสดถีตัพ่นั้นก็เอิาย้างลูกสาวอแต่างตินไปถวายใต้แก่พธะยาเสังทันแล แต่นันขาท้าวสอง คือ่า สุอันนะฆ่าวคำ แลละลูกสาวอเสดถีนั้น ก็มาคิดเถิงกันมากมักทั้นแล ก็ชิบเชิาเตาิาย่ อันอ่า นาางลูกสาวอเสดถีตันั้น ก็มาติฮูบายแต่างฟ้าสี ใฮ้ไปหาสุอันนะฆ่าวคำอ่าดั่งนี้ พีตายน้องย้า เธือไตูท่าย้า น้ำเต้าแตก สายย้า ไฟไหม้ป่าดอนย้า น้ำเต้าจิม ตีนฟู ตีนตัก ตีนต่ คันอ่าต่ีบ่ได้ใตันุ่งสันมาหาใต้เอิาปันยาตีกแต่างมาเถิ้น อ่าดั่งนั้นแล้อนาางก็เอิาย้างคำพันปีว่า ไปใต้แก่แสนเมืองอ่า ฮิเจ้าจั่งเอิาไปยาสานจอดเฮอดเต้ามาใตัแด่เถิ้นอ่า ดั่งนั้น ทีนั้นแสนเมืองก็พิจาธะนาดอ่า บันหาอันนี้บุกคละตู้ใดย้างอาดแก้ได้บ้ีจามาภจักไปพิจาธะนาดกับดอมสุอันนะฆ่าวคำ ตูมีปันยาอันสลาดนั้นก่อนเถิ้นอ่าดั่งนั้นแล้อ แสนเมืองตูนั้นก็เอิาบันหาอันนั้นไปส่ำนักแต่าสุอันนะฆ่าวคำ แล้อก็ใตัพิจาธะนาดย้าบันหาท้าวฐายฝ่านั้น ก็ฮู้แจ้งด้อยปันยา แต่นั้นแสนเมืองก็ใตัสุอันนะฆ่าวคำ ตีกแต่างย้าบันนาางย้างธองฝากใตัแก่ตินแล้อ แสนเมืองตูนั้นก็เอิาขึ้นเมือภาบหุบพธะยาอ่า เหอะข้าไทอันะหาธาฆเจ้า ย้างมีสะหายแต่างนาางธองมะ

ຫາຣາຊເຈົ້າຊົ່ງ ໄ ອ່າຊື່ນາງສຸວັນນາ ນາງກໍຢາກມາຢາມເທອີແຕ່ງມະຫາ
ຣາຊເຈົ້າກໍຂ້າແລ ອ່າດັ່ງນັ້ນ ເມື່ອນັ້ນ ພຣະຍາກໍໃຫ້ອະນຸຍາດໃຫ້ມາຢາມ
ແທ້ຫັ້ນແລ ພາຍໜ້າແຕ່ນັ້ນ ແສນເມືອງກໍມາຕິກແຕ່ງ ຍ້ານສຸວັນນະຊ່ວງຄຳຊ໌
ນັ້ນ ໃຫ້ທະຫານຍ້ານເຄື່ອງແຕ່ງຊ໌ຍ້ານຊຸ່ວັນ ຄືອ່າ ນ້ານໃສ່ແຂນແຫວນໃສ່ກ້ອຍ
ປ໌ດນ້ອຍສ້ອຍສ້ານ ເຄື່ອງອະລ້ານການທຸກສິ່ງ ເປັນນາງແກ້ວ ມີ່ງສຸວັນນາ
ແສນເມືອງພາຂຶ້ນເມືອເຝົ້າພຣະຍາເຈົ້າຣາຊາແລ້ວເລີຍລີລາເຂົ້າສ໌ຫ້ອງ
ພາສາເທ້ອງທີ່ນອນນາງ ສອງຈຸ່ມປ່ານນາງແກ້ວໄດ້ເຕ້ນກັບແລ້ວລອດຍິ້ນ
ດີ ນາງເທອີກໍມີໃຈຊົ່ນຊື່ນເອມນາງທ້າວສຸວັນນາ ແຕ່ນັ້ນຣາຊາອ້ັນອ່າພຣະ
ຍາກໍ່ມີໄປໄກ້ຍ້ານນາງນາງໃຫ້ສອງສະຫາຍ ຄ້ັນອ່າຄົນທ້ານ ຫ ລ້ອນາງ
ນາງແກ້ວທ້ານສອງພ້ອມກ້ັນນອນໃນຫ້ອງ ນາງນາງນ້ອຍສຸວັນນາມື້ຊອນຄຸ້ບ
ແກ້ນ ແຍ້ນໆແລ້ວຊ໌ບຊົບຈາກ້ັນຍົນກະສ້ັນຮ໌ບຮຸບ ຈຸບແກ້ນຊ໌ານຍ້ານຈຸບແກ້ນ
ຂວາ ຈາເອມກ້ັນຊົ່ນຊື່ນ ສອງນາງນາງຢູ່ເອມກ້ັນ ເຖິງສອງອ້ັນສາມອ້ັນ
ຄາງແຄ້ວລາແລ້ວເລີກໜ້ານາງສ໌ຫ້ຽ ຢ່ແຕ່ງຕົນຕ້ັນແລ ບ້ັນດິ ອ້ັນອ່າສຸງ
ສວາງທ້ັນນິກະບ້ັນດິ ກໍ ໄ ຫ ອ້ັນ ຫ ຣາຊເຈ້ົ ອ້ັນອ່າສຸວັນນ ຫ ນ ຊ໌ ນ້ັ
ໄດ້ກະທຳນິດສາຈານກ້ັບເມ້ັງທ່ານ ຄ້ັນອ່າຈຸຕິຄາດຈາກອ້ັນນ້ັນແລ້ວກໍ ໄ ດ້ໄປ
ຕົກ ຫ ເວ ຈ ແທ້ດີ ຫ ກໍ ຂ້ າ ແ ລ ອ້ັນນ້ ຊ໌ ອ່ າ ຄຸ ນ ທ໌ ພຸ ເ ຂ ົ ໂ ຫ ດ ທ໌ ຫ ໍ ເ ຫ ົ ເ ມ ື ອ ນ
ດ້ ງ ເ ຮ ື ອ ສ ະ ເ ພ ົ າ ຄ ້ າ ບ າ ດ ຊ ີ ຖ ້ ົ ນ ກ ໍ ມ າ ຖ ້ ົ ນ ບ າ ດ ຈ ຍ ດ ຕ າ ຊ ີ ບ ອ ດ ກ ໍ ມ າ ບ ອ ດ ເ ມ ື ອ
ເ ຄ ົ ້ າ ຄ ້ ນ ອ ່ າ ເ ຄ ົ ້ າ ແ ກ ່ ແ ລ ້ ອ ກ ໍ ມ າ ພ ົ ບ ເ ຄ ື ອ ຫ ວ າ ຍ ຄ ້ ນ ອ ່ າ ຊ ີ ຈ ຸ ຕ ິ ນ ິ ຣ ະ ນ າ ດ ຕ າ ຍ
ແ ລ ະ ມ າ ພ ົ ບ ທ ີ ່ ຮ ້ າ ງ ແ ມ ່ ນ ອ ່ າ ໄ ດ ້ ເ ປ ັ ນ ພ ຣ ະ ຍ າ ເ ຈ ົ ້ າ ຊ ້ າ ງ ກ ໍ ຍ ັ ງ ໄ ດ ້ ຄ ຸ ກ ເ ຂ ົ ່ ຳ ຍ ່ າ ງ
ຕ າ ງ ຕ ີ ນ ແ ມ ່ ນ ອ ່ າ ເ ປ ັ ນ ອ ິ ນ ເ ປ ັ ນ ພ ິ ນ ກ ໍ ຍ ັ ງ ໄ ດ ້ ລ ົ ງ ມ າ ໃ ຊ ້ ຊ າ ດ ແ ທ ້ ດ ີ ຫ ຼ ແ ລ .

ນິທານທີ ๑๕

ເຣື່ອງ ເມັ່ງຫ ວາ ກັບ ເມັ່ງ ນ້ອຍ

ສ ງ ອ ສ ອ ງ ເ ທ ັ ນ ນ ິ ກ ະ ບ ັ ນ ດ ິ ເ ກ ໍ ໄ ຫ ອ ັ ພ ຣ ະ ຍ າ ອ ່ າ ຂ ້ າ ໄ ຫ ມ ້ ະ ຫ າ ຣ າ ຊ ເ ຈ ົ ້ າ ອ ັ ນ ອ ່ າ ຫ ິ ນ ຫ ັ ກ ຫ ິ ນ ຕ ່ ໍ ນ ັ ້ ນ ຍ ັ ງ ນ ິ ກ ະ ມ ຸ ພ ິ ເ ສ ດ ຖ ິ ປ ຸ ນ ີ ນ ິ ເ ມ ັ ່ ງ ແ ມ ່ ນ ້ ອ ຍ ແ ລ ະ ແ ມ ່ ຫ ວ າ ຢ ຸ ່ ດ ອ ມ ກ ັ ນ ອ ັ ນ ອ ່ າ ເ ມ ັ ່ ງ ແ ຕ ່ ງ ກ ະ ມ ຸ ພ ິ ຕ ຸ ນ ້ ອ ຍ ນ ັ ້ ນ ກ ໍ ທ ະ ຍ ິ ງ ຄ ັ ບ ໄ ດ ້ ๑๐ ເ ດ ືອ ນ ແ ລ ້ ອ ດ ໍ ້ ນ ັ ້ ນ ອ ັ ນ ອ ່ າ ເ ມ ັ ່ ງ ແ ມ ່ ຫ ວ າ ນ ັ ້ ນ ນ ັ ນ ກ ໍ ຄ ະ ນ ິ ງ ໃ ນ ໃ ຈ ອ ່ າ ອ ັ ນ ອ ່ າ ລ ຸ ກ ແ ຕ ່ ງ ແ ມ ່ ນ ້ ອ ຍ ນ ີ ້ ແ ລ ອ ອ ກ ມ າ ຄ ັ ນ ອ ່ າ ນ ັ ນ ໃ ຫ ຍ ່ ມ າ ແ ລ ້ ອ ນ ັ ນ ຈ ັ ກ ໄ ດ ້ ເ ປ ັ ນ ໃ ຫ ຍ ່ ແ ກ ່ ເ ຂ ົ າ ໃ ນ ເ ຮ ື ອ ນ ແ ຕ ່ ງ ກ ູ ນ ີ ້ ມ າ ກ ູ ຈ ັ ກ ເ ອ ົ າ ຢ າ ອ ັ ນ ຮ ้ າ ຍ ໃ ຫ ້ ນ ັ ນ ກ ິ ນ ແ ລ ้ ອ ໃ ຫ ້ ນ ັ ນ ຕ າ ຍ ສ ັ ່ ງ ເ ຖ ິ ້ ນ ນ ັ ນ ຄ ະ ນ ິ ງ ດ ໍ ້ ນ ັ ້ ນ ແ ລ ້ ອ ນ ັ ນ ກ ໍ ເ ອ ົ າ ຢ ັ ງ ຢ າ ອ ັ ນ ຮ ้ າ ຍ ໃ ຫ ้ ແ ມ ่ ນ ้ ອ ຍ ກ ິ ນ ຕ ັ ້ ນ ແ ລ ນ ັ ນ ກ ໍ ແ ລ ้ ອ ກ ໍ ສ ລ ົ ບ ຕ າ ຍ ໄ ປ ຫ ັ ນ ຍ ິ ງ ແ ລ ้ ອ ແ ລ ะ ໄ ດ ้ ສ ะ ຕ ິ ຄ ຶ ນ ມ າ ນ ັ ນ ກ ໍ ຮ ู ้ ອ ่ າ ແ ມ ่ ຫ ວ າ ຈ ັ ກ ໃ ຫ ้ ນ ັ ນ ຕ າ ຍ ດ ໍ ้ ນ ັ ้ ນ ນ ັ ນ ກ ໍ ປ າ ຖ ນ າ ອ ่ າ ດ ໍ ้ ນ ີ ้ ຂ ໍ ໃ ຫ ้ ຜ ู ้ ຂ ้ າ ໄ ດ ้ ສ ะ ທ ำ ເ ອ ນ ແ ກ ่ ນ ັ ນ ເ ຖ ິ ້ ນ ອ ่ າ ດ ໍ ້ ນ ັ ້ ນ ແ ລ ้ ອ ກ ໍ ຕ າ ຍ ໄ ປ ຕ ັ ້ ນ ແ ລ ນ ັ ນ ອ ่ າ ນ ັ ນ ຕ າ ຍ ໄ ປ ແ ລ ้ ອ ກ ໍ ໄ ດ ้ ມ า ເ ກ ิ ด ເ ປ ั น ແ ມ ອ ຕ ິ ອ ປ ຶ ๋ ງ ຢ ู ่ ໃ ນ ເ ຮ ื ອ ນ ແ ຕ ่ ງ ຕ ิ ນ ຕ ั ้ ນ ແ ລ ນ ພ າ ຍ ໜ ้ າ ແ ຕ ่ ນ ั ้ ນ ອ ั ນ ອ ่ າ ເ ມ ั ่ ງ ແ ຕ ่ ງ ກ ะ ມ ຸ ພ ິ ແ ມ ่ ຫ ວ າ ນ ั ้ ນ ອ ั ນ ພ ะ ຍ າ ດ ຳ ມ າ ບ ຽ ง ບ ั ง ค ั บ ແ ล ้ ອ ແ ล ะ ต า ย ไ ป ต ั ้ น ผ ล แ ม ่ ห ว า ง ต ั ้ น น ั น ก ็ ไ ด ้ ม า เ ก ิ ด เ ป ็ น ไ ก ่ ต ิ อ ป ี ๋ ง ู ่ ใ น เ ร ื อ น ท ี ่ น ี ้ แ ต ่ น ั ้ น อ ั น อ ่ า ไ ก ่ ต ิ อ น ั ้ น ส ั ง ๋ ง ห ิ ว ไ ป ต ั ้ น ผ ล อ ั น อ ่ า ผ ม อ ต ิ อ น ั ้ น ค ื อ แ ม ่ น ผ ม ่ น แ ม ่ น ้ อ ย ต ั ้ น ผ ล ใ น ก า ล ะ เ ม ื ่ อ น ั ้ น ผ ม อ ต ิ อ น ั ้ น ก ็ ต า ย ไ ป แ ล ้ ว ก ็ ไ ป เ ก ิ ด เ ป ็ น ก อ ๋ ง ต ิ อ ป ี ๋ ง น ั น ก ็ ส ั ง ๋ ง ล ู ก น ั น ย ู ่ ต ั ้ น ผ ล อ ั น ไ ก ่ ต ิ อ น ั ้ น ต า ย ไ ป แ ล ้ ว ก ็ ไ ด ้ เ ป ็ น เ ส ื อ ต ิ อ ป ี ๋ ง แ ล ้ ว ก ็ ก ิ น ย ั ง ก อ ๋ ง ห ิ ว ส ั ง ๋ ง ต ั ้ น ผ ล แ ต ่ น ั ้ น ค ั น อ ่ า เ ส ื อ ต ิ อ น ั ้ น ต า ย ไ ป แ ล ้ ว ก ็ ไ ด ้ ม า เ ก ิ ด เ ป ็ น ค น ก ็ ไ ด ้ ต ิ อ ผ ม ะ ม ี ล ู ก เ ต ้ า เ ร ื อ น ช า น ท ี ่ ย ู ่ ต ั ้ น ผ ล แ ต ่ น ั ้ น ส อ น อ ั น อ ่ า

ภอางตือนั้น คันอ่าตายแล้วกิได้ไปเกิดเป็นยักตือนี่ๆอยู่ในป่าที่นั้นยัก
ตือนั้นคือแม่นแม่บ้อย อันอ่าคินฐนั้นคือแม่นแม่ฐอางแต่ก่อนตั้นแล พาย
หน้าแต่นั้นสอนอันอ่ายิงนั้นมันกิปะฐุลุกแล้วกิภำเดือนอยู่ตั้นแล แต่นั้น
ยักตือนั้นมันกิกับเผดเป็นตัสาอตูนี่ๆ อันฐูจักกันแต่ก่อนกิมาฮามถาม
ฮ่าออ่าอ้อยฮือันจบฉินลุกฮักหาธะภาเจ้าแดอ่าด่ำนั้นแล้อ มันกิอ้ม
เอิาย้างเด็กน้อยตูนั้น แล้วกิจบฉิน มันกิฉินตามฉิน ลอดสอบก็นก็น
ย้างเด็กน้อยตูนั้นตั้นแล แต่นั้นเอิากิย้านลอดฟ่ายพันหี อันอ่ายักยีนี
ตือนั้นกิลอดหีไปสู่ป่าตั้นแล แต่นั้นเถิงฮอบปีลุนมา ภิจ่ำมีลุกเล่าอัน
อ่ายิงตูนั้นมันกิหีจากเฮือนตินไปลี้อกลุกอยู่ในเฮือนพี่ตือตั้นแล มันกิ
ภำเดือนแล้วแลออกมาหาบ้านบ่อนเฮือนตินด่ำนั้น แต่นั้น ยักยีนีตือ
นั้นทำเผดเป็นยิงตูนี่ๆปะดับปะดาเอ้ยังๆแล้วกิออกมา มันกิมาจอบ
หาธะภาอ่อนน้อยกับหัวพี่แม่ตือเม็ง มันกิจาคำถามละต้อย ฮือจบฉิน
ภูมมานน้อยลุกฮักสะตายแด่เถิ้น อ่าด่ำนั้น เมื่อนั้นฮาตือเม็งเอิากิ
มีใจอันย้านแล้วและ เอิาลุกแต่าตินแล่นหี เอ้ำไปสู่เฮดป่าเฮตะอัน
เมื่อนั้นยักยีนีตือนั้นมันกิแล่นบำเอิาไปฮอดจอดเถิงที่ฮาตือเม็งย่างตั้น
แล ที่นั้น สัดถา อันอ่าสับพันยูเจ้า ฮาตะ กิก่าอ่า ดูลา เฮือหัว
ตายแล่นเอ้ำมาในอาฮามเฮตแต่าภูสัวบี้จา? แต่นั้น ฮาตือเม็งกิ
ก่าอ่า ข้าใหอ้สับพันยูเจ้า อะตา อันอ่า ตูข้าหัวฮอา กิมีใจอัน
ย้านแต่โพยพัย คืออ่ายักตือนั้นกิมาไล่กินย้างลุกแต่าข้าหัวฮอาบี้แลข้า
หัวฮอากิจ่าได้เอ้ำมาเผิ่งย้างพธะพุทเจ้ากิข้าแล เมื่อนั้น สับพันยู

ເຈົ້າກໍກ່າວເທສນາແກ່ຍັກນັ້ນກັບທັງຂາສອງຫືອເມັ່ງນັ້ນວ່າ ດູລາຍັກສູທ່ານ
ທັງຫຼາຍກໍຫາກໄດ້ຂອດກັນທຳເອນແກ່ກັນໄປມາໃນກາລະເມື່ອກ່ອນ ແລະ
ບ່ງດບ່ງນກັນກິນຢູ່ຕາບຕໍ່ເທົ້າຊາດອັນມາ ເຖິງກູພຣະຕະຖາຄະຕາໃນບັດນີ້ແລ
ຕັ້ງແຕ່ນີ້ເມື່ອໜ້າທ່ານທັງຫຼາຍ ຄືຍັກແລະທ່ານທັງສອງຫືອເມັ່ງ ຈົ່ງຮັກສາສິນ
໕ . ເປັນນິຈກາມທຸກເມື່ອທ່ານກໍຫາກຈັກຫາຍຍ້ັງກັນເອນ ແລະພະຍາດ
ບາດອັນເກີດໃນຕົນກໍຫາກຈັກລະງັບກັບຫາຍສັ່ງບັດນີ້ແລ ແຕ່ນັ້ນ ຍັກຊື່ນີ້ຫືອ
ນັ້ນກໍໄຫວ້ພຣະພຸທເຈົ້າວ່າ ຂ້າໄທຈັ່ງສັບພັນຢູ່ເຈົ້າ ອັນວ່າກາມຮັກສາສິນ ໕
ເປັນເຫດອັນໃດຈາ? ເມື່ອນັ້ນພຣະພຸທເຈົ້າກໍເທສນາໃຫ້ແກ່ຍັກຊັ່ນ ຟ້າວ່າ
ດູລາຍັກອັນວ່າກາມຮັກສາສິນ ໕ ນີ້ເປັນຄອງອັນປະເສີດ ກ່ອາໂລກທັງຫຼາຍ
ໃນຊົ່ນພຸທະວິບທັ້ງນອນແທ້ດີຫຼີແລ ບຸກຄລະຜູ້ໃດບໍ່ຂ້ານ້ັງສັດຕັດຊີວິດມາກິນນັ້ນ
ໄດ້ຊື່ວ່າເມດຕາແລ ຄັນວ່າຫາກບ່ງດບ່ງນຍ້ັງທ່ານແລະໄປຂ້ານ້ັງສັດ
ມາກິນດ້ັ່ງນັ້ນ ໄດ້ຊື່ວ່າຜິດາຍນ້ອງຍ້ັງ ແລະເຂົ້າໄດ້ພັດພາກຈາກກັນເປັນທຸກ
ຂາເອທນາໃຈແຕ່ງເຂົ້າສັ່ນໃດ ຕົວກໍໄດ້ໄປຕົກນາຮົກເປັນເຜດເອທນາມາກ
ນັກແລ ອັນນ້ຶ່ງບຸກຄະລະຜູ້ໃດບໍ່ລັກເຂົ້າຂອງແຕ່ງທ່ານແລະບໍ່ຂ້ານ້ັງ ເອົາ
ຂອງດ້ັ່ງນັ້ນ ໄດ້ຊື່ກະຖຸນາແລ ອັນວ່າເຮືອໄຕ່ທ່ານ້ັ້ນ ອັນເຂົ້າພັດພາກ
ຈາກເຂົ້າຂອງແຕ່ງເຂົ້າດ້ັ່ງນັ້ນຕົວກໍໄດ້ໄປຕົກອະບາຍນ້ະຮົກເປັນທຸກເອທນາ
ມາກນັກແລ ອັນວ່າບຸກຄລະຜູ້ໃດ ໄດ້ຮັກສາສິນບໍ່ກະທຳມິດສາຈານກັບດ້ວຍ
ເມັ່ງທ່ານນັ້ນໄດ້ຊື່ວ່າມຸຫຕາແລ ອັນວ່ານ້ຳເຕ້ົາຈົ່ມຫົນຟຸນ້ັ້ນ ຄັນວ່າໄດ້ກະທຳ
ມິດສາຈານພານເມັ່ງທ່ານແທ້ດ້ັ່ງນັ້ນ ກໍຈັກໄດ້ໄປຕົກນະຮົກນາກກວ່າ ແລນປີ
ແທ້ແລ ອັນວ່າ ມຸສາວາທານ້ັ້ນຄັນວ່າບຸກຄລະຜູ້ໃດ ບໍ່ຕົວະບໍ່ລ່ວຍ ໄດ້ຊື່ວ່າ

ອ.ເປກຂາແລ ອັນວ່ານ້ຳເຕົ້າແຕກສາຍຍ້ານນັ້ນ ໄດ້ແກ່ບຸກຄລະຜູ້ມັກຕິອະນັກ
ລ່ານ ຄັນວ່າຕາຍໄປກໍຈັກໄດ້ໄປໃໝ້ໃນອະເວຈີແທ້ດີຫຼືແລ ດຸລວຍັກບຸກຄລະ
ຜູ້ໃດບໍ່ກິນຍ້ານນ້ຳເຫຼົ້ານ້ຳຢານັ້ນ ໄດ້ຊື່ວ່າໄຟໃໝ້ປ່າດອນຍ້ານແລ ຄັນວ່າໄດ້
ກິນແລ້ວຢ່າບິນບິນອາກາດໃນອາຣາມສາສນາ ຄັນວ່ານະບຸດສາຜູ້ກິນເຫຼົ້າ
ນັ້ນຕາຍໄປກໍຈັກໄດ້ໄປຕົກນະຣົກແທ້ແລ ແຕ່ນັ້ນຕິຍັກຜູ້ນັ້ນໄດ້ຍິນຍ້ານທັມມະ
ເທສນາແຕ່ງພຣະພຸທເຈົ້າແລ້ວດ້ວຍນັ້ນ ກໍລວດໄດ້ເຖິງໂລດາປັນບັດຜົນນັ້ນ
ກໍມີແລ ທີ່ນັ້ນຍັກຊື່ນີ້ຜູ້ນັ້ນກໍມີໃຈອັນຣັກແພງຍ້ານຂາຕິອເມັ່ງທ້ານອງແລ້ວ ກໍ
ກ່າວຂໍອຸ້ມຍ້ານລູກຂາຕິອເມັ່ງຈັກໜ່ອຍວ່າດ້ວຍນັ້ນ ຂາຕິອເມັ່ງນັ້ນ ກໍຍ້ານຍ້ານຢູ່
ບໍ່ໃຫ້ຍັກອຸ້ມຍ້ານລູກແຕ່ງຕົນກໍເອົາຍ້ານລູກຊົກໄປເບື້ອງຫຼັງເສັ່ງ ແຕ່ນັ້ນສັບພັນ
ຢູເຈົ້າກໍກ່າວເຊື່ອງຂາຕິອເມັ່ງນັ້ນວ່າດຸລາເຂືອທ້ານອງ ອັນວ່າຍັກຜູ້ນີ້ນັ້ນໄດ້
ເຖິງຍ້ານໂສດາປັນແລ້ວສຸທ່ານຈິ່ງເອົາຍ້ານລູກໃຫ້ນັ້ນອຸ້ມເຖິ້ນວ່າດ້ວຍນັ້ນ ເມື່ອ
ນັ້ນຂາຕິອເມັ່ງກໍຈິ່ງເອົາລູກໃຫ້ແກ່ຍັກຜູ້ນັ້ນອຸ້ມ ຄັນວ່າຍັກຜູ້ນັ້ນ ໄດ້ຊົມລູກ
ເຂົາແລ້ວກໍມີໃຈອັນຣັກແພງນາກນັກ ທີ່ນັ້ນສັບພັນຢູເຈົ້າກໍໃຫ້ຂາຕິອເມັ່ງນັ້ນ
ເອົາຍັກຜູ້ນັ້ນໄປຍປຖາກຣັກສາເພື່ອນດ້ວຍແມ່ແຕ່ງຕົນ ຂາຕິອເມັ່ງກໍເອົາຍ້ານ
ຍັກຜູ້ນັ້ນໄປລ້ຽງເຂົາກໍປຸກເຮືອນໃຫ້ຢູ່ໃນປ່າແຕ່ງນຶ່ງແລ້ວ ເອົາຍ້ານເຂົ້ານ້ຳ
ໄປສິ່ງໃຫ້ແກ່ຍັກຜູ້ນັ້ນກິນຢູ່ທຸກວັນທຸກຄ່ຳເຊົ້າບໍ່ໃຫ້ຂາດຕົ້ນແລ ແຕ່ນັ້ນອັນວ່າ
ຍັກຜູ້ນັ້ນນັ້ນກໍຣັກຍ້ານຂາຕິອເມັ່ງເພື່ອນດ້ວຍລູກແຕ່ງຕົນ ນັ້ນກໍບອກຍ້ານຂາຕິອ
ເມັ່ງໃຫ້ເຮັດນາ ຄັນວ່ານ້ຳຊີ້ຄ້ອມນັ້ນກໍບອກໃຫ້ເຮັດນາໂພນ ຄັນປີໃດຊີ
ແລ້ງນັ້ນກໍບອກໃຫ້ເຮັດນາໜອງ ແຕ່ນັ້ນໄປເມື່ອໜ້າ ຂາກໍຟ້ຳຄ່ຳຍັກນັ້ນຊຸ່ອັນ
ຂາກໍບໍ່ຍຶດຢາກຣ້ານຣັກປີນີ້ເຂົ້າຂອງເງິນທອງນາກນັກ ຕາບຸກຄລະຜູ້ໃດຈັກ

ສເມີ່ ໄດ້ຜລ ເມື່ອຊາວບ້ານທັ້ງຫລາຍຟຸ່ງນັ້ນ ເຂົາກໍພ້ອມກັນຕັ້ງແຕ່ງ ໃຫ້ຂາ
ຫີອເມັ່ງເປັນກອງນບ້ານ ເຂົາຊາວບ້ານທັ້ງຫລາຍຟຸ່ງນັ້ນ ຄັນອ່ ກອງນບ້ານ
ຫີອເມັ່ງ ໄປສົ່ງເຂົ້າຍັກ ເຂົາກໍພ້ອມກັນ ໄປສົ່ງ ເຂົ້າຍັກນັ້ນ ຈຸ່ ຄົນກໍມີຜລ ແຕ່
ນັ້ນຍັກຕຸ ນັ້ນກໍມີ ໃຈ ຊົ່ນ ຊື່ ນ ຍິນດີ ຕ ອ ມ ຊາວ ບ້ານ ທັ້ງ ຫລາຍ ຟຸ່ງ ນັ້ນ ກໍ ສົ່ງ ສ ອ ນ ໃຫ້
ເຮັ ດ ໃ ຮ່ ຜ ລ ະ ນ າ ເ ພື ອ ນ ດ ້ ງ ຂ າ ຫີ ອ ເ ມ ັ ງ ນ ັ ້ ນ ຈ ຸ ່ ຄ ົ ນ ກ ໍ ມ ີ ຜ ລ ແ ຕ ່ ນ ັ ້ ນ ຍ ັ ກ ຕ ຸ ນ ັ ້ ນ ກ ໍ ບ ອ ກ
ໃ ຫ ້ ເ ຂ ົ າ ໄ ປ ປ ຸ ກ ຕ ບ ແ ຊ ກ ໃ ສ ່ ໄ ອ ັ ກ າ ງ ໄ ຮ ່ ກ າ ງ ນ າ ແ ລ ້ ອ ຈ ່ ຶ ງ ເ ອ ົ າ ເ ລ ົ ່ ຫ ຜ ະ ຄ າ
ນ າ ປ ຸ ກ ຕ ອ ມ ເ ຂ ົ ້ າ ແ ຊ ກ ຈ ່ ຶ ງ ເ ອ ົ ່ ໄ ມ ້ ຕ ອ ກ ປ ່ າ ຍ ດ ້ ອ ນ ນ າ ຂ ອ ່ ຍ ເ ປ ັ ນ ຕ ່ າ ແ ຕ ງ ອ
ຕ ງ ອ ງ ຫ ້ ອ ຍ ແ ຊ ອ ນ ໄ ອ ້ ຍ ັ ກ ກ ໍ ບ ອ ກ ຄ ວ າ ມ ໃ ຫ ້ ແ ກ ່ ໄ ທ ນ າ ອ ່ າ ດ ົ ້ ງ ນ ີ ້ ຜ ລ າ ຕ າ ແ ຊ ກ
ຈ ່ ຶ ງ ເ ອ ົ ່ ເ ຂ ົ ້ າ ນ ້ ໍ ມ າ ໃ ສ ່ ນ າ ເ ອ ົ ່ ປ ່ າ ມ າ ໃ ສ ່ ຕ ້ ອ ນ ມ ້ ອ ນ ຢ ູ ່ ດ ີ ຊ ົ ່ ໃ ຫ ້ ຂ ີ ້ ປ ີ ໃ ຫ ້ ໝ ົ ດ ອ ້ າ ງ
ຈ ່ ຶ ງ ໃ ຫ ້ ເ ຂ ົ ້ າ ຄ ້ ອ ນ ຫ ັ ງ ຊ ້ າ ງ ຫ ັ ງ ມ ້ າ ແ ລ ະ ເ ລ ົ ່ ຫ ຄ າ ນ ີ ້ ເ ນ ີ ່ ໝ ວ ກ ເ ຂ ື ອ ກ ັ ບ ປ ່ າ ແ ດ ກ
ແ ຊ ບ ຊ ້ ອ ຍ ຈ ່ ຶ ງ ກ ິ ນ ກ ຸ ນ ີ ້ ຊ ື ່ ວ ່ າ ສ ິ ລ ະ ຍ ັ ກ ຂ າ ຫ ີ ອ ເ ມ ັ ງ ເ ອ ນ ກ ັ ນ ຫ ລ າ ຍ ຊ າ ດ ນ ັ ກ ປ ່ າ ດ
ເ ຈ ົ ້ າ ສ ັ ບ ພ ັ ນ ຢ ຸ ນ າ ກ ຸ ນ າ ຕ າ ຍ ໂ ຕ ດ ໃ ຫ ້ ໄ ດ ້ ເ ຖ ິ ງ ຊ ັ ້ ນ ຟ ້ າ ນ ິ ຮ ະ ພ ານ ແ ທ ້ ດ ີ ຫ ຼ ີ ແ ລ ້ ວ ແ ຕ ່
ນ ັ ້ ນ ຄ ົ ນ ທ ັ ້ ງ ຫ ລ າ ຍ ຊ າ ອ ບ ້ ານ ອ ັ ນ ນ ັ ້ ນ ເ ຂ ົ າ ກ ະ ທ ໍ ່ ຕ າ ມ ຄ ໍ ່ ຍ ັ ກ ຕ ຸ ນ ັ ້ ນ ບ ອ ກ ສ ື ບ ມ າ
ເ ຂ ົ າ ກ ໍ ມ ີ ເ ຂ ົ ້ າ ຂ ອ ງ ເ ງ ິ ນ ຄ ໍ ່ ເ ປ ັ ນ ອ ັ ນ ນ າ ກ ຕ າ ບ ຕ ໍ ່ ເ ທ ົ ້ າ ກ າ ລ ະ ນ ັ ດ ນ ີ ້ ແ ທ ້ ດ ີ ຫ ຼ ີ ແ ລ ້ ວ
ນ ັ ນ ດ ິ ໂ ດ ອ ັ ນ ວ ່ າ ສ ງ ອ ສ ອ ງ ດ ທ ັ ມ ມ ິ ກ ະ ນ ັ ນ ດ ິ ດ ກ ໍ ຊ ັ ກ ເ ອ ົ ່ ນ ິ ທ ານ ນ າ ໃ ຫ ້ ແ ກ ່ ພ ຣ ະ
ຍ ານ ້ ໍ ດ ົ ້ ງ ນ ີ ້ ກ ໍ ຈ ິ ແ ລ

ນ ິ ທ ານ ທ ີ ๑๗

ເ ຣ ື ່ ອ ງ ນ ົ ກ ໄ ສ ່ ກ ັ ບ ຊ ້ າ ງ

ເ ມ ື ່ ອ ນ ັ ້ ນ ຣ າ ຊ າ ອ ັ ນ ວ ່ າ ພ ຣ ະ ຍ ານ ້ ໍ ຈ ໍ ່ ປ ານ ະ ຄ ອ ນ ກ ໍ ຊ ໍ ້ ຄ ວ ນ ຍ ັ ງ ນ ັ ນ ຫ ານ ໄ ປ
ພ ານ ້ ໍ ວ ່ າ ດ ູ ລ າ ມ ະ ຫ ານ ທ ັ ມ ມ ິ ກ ະ ນ ັ ນ ດ ິ ດ ອ ັ ນ ວ ່ າ ສ ັ ດ ທ ານ ສ ັ ດ ທ ່ ອ ງ ອ ິ ໄ ນ ອ ິ

ນ່ອງ ນັ້ນເປັນສັນໃດຈາ? ໃນກາລະເມື່ອນັ້ນ ສຸງອສອາດທັມມິກະບັນດິດກໍ
ກ່າວວ່າ ຂ້າໃຫວ້ມະຫາຣາຊເຈົ້າ ອັນວ່າ ສັດທາ ສັດທ່ອງ ວິໄນ ວິນ່ອງ
ນັ້ນ ຍັງມີນົກໄສ່ນ້ອຍເປັນຄູ່ຕົວເມັ່ງ ຂາກໍແປງຮອງຮັງຢູ່ເທິງປ່າຍໄມ້ ຂາກໍ
ມີລູກນ້ອຍຍັງອ່ອນໃນຮັງ ຂາກໍຂົນຂວາຍຫາອາຫານຊູ້ລ້ຽງຍັງລູກແຫ່ງ
ຕົນຕັ້ນແລ ແຕ່ນັ້ນຍັງມີນາໂຄຊ້ວງ ໂພທິຍານຕົວປະເສີດ ເຈົ້າກໍພາໝູ່ຊ້ວງມາ
ຫຼັ້ນທ່ຽງກິນກໍມີແລ ເມື່ອນັ້ນ ສັກກຸນາ ອັນວ່ານົກໄສ່ສອງຕົວເມັ່ງຢູ່ທີ່ນັ້ນ ຂາ
ກໍຢ້ານຍັງຊ້ວງທ້ວງຫ້ວາຍມາຮາວີຍັງລູກແຫ່ງນັ້ນອັນຍັງອ່ອນດ້ວຍນັ້ນ ນົກໄສ່ຕົວ
ເມັ່ງນັ້ນກໍບິນມາຊາບໄຫວ້ຍັງ ໂພທິສັດເຈົ້າ ຕົນເປັນພຣະຍາຊ້ວງນັ້ນວ່າດ້ວຍນ້ຳ
ໃຈລາ ພຣະຍາຊ້ວງລູກຂະນ້ອຍຍັງອ່ອນຢູ່ໃນຮັງ ຂໍກຸນາຍັງຂ້ານ້ອຍແດ່ ພໍໃຫ້
ລູກບິນເປັນຂະນ້ອຍເຖີ້ນ ວ່າດ້ວຍນັ້ນ ພຣະຍາຊ້ວງຕົວນັ້ນກໍຢຸດຢູ່ທີ່ພຸ້ງຮ້ວງນົກ
ຕັ້ນແລ ຊ້ວງທ້ວງຫ້ວາຍຟຸ້ງເປັນບໍ່ອ້ວນນັ້ນ ໄປໝິ່ນໝູ່ຕົວແລ້ວເຈົ້າກໍຈ່ຽງໄປຕ່ວນ
ບໍ່ອ້ວນແຫ່ງຕົນຕັ້ນແລ ຕະໂຕ ຄ້ດນັ້ນ ຍັງມີຊ້ວງໝ້ຽງອັນມາພາຍຫ້ວງມາກ
ນັກ ແຕ່ນັ້ນນົກໄສ່ສອງຕົວເມັ່ງນັ້ນກໍຊ້ຳບິນໄປຮາບໄຫວ້ດ້ວຍເກົ້າຕັ້ນແລ ເມື່ອ
ນັ້ນ ເທອະທັດ ຊ້ວງຕົວໃຫ່ງ່ເປັນພຣະຍາ ໄດ້ຍິນນົກໄສ່ຂໍໄຫວ້ໃຫ້ຫຼຸກໄກຮ້ວງ
ດ້ວຍນັ້ນ ນັ້ນກໍມີໃຈຄຸ່ງດ ໂກຫາໃຫ້ແກ່ນົກໄສ່ກຸນີ້ທັມຊາດຊ້ວງຕົວໃຫ່ງ່ເປັນພຣະ
ຍານາຕ້ານກຸສ້ວງຈາ ວ່າດ້ວຍນັ້ນ ຊ້ວງຕົວນັ້ນກໍເອົາງວ່ງອເອົາຫ້ກເອົາຮ້ວງ
ນົກໄສ່ນາຟ້າດຢ່ງບຢ່ຳຍິເສ້ງ ອັນວ່າລູກນົກອັນຢູ່ໃນຮ້ວງນັ້ນ ກໍຕ່ວຍໄປຕັ້ນແລ
ແຕ່ນັ້ນນົກໄສ່ສອງຕົວເມັ່ງນັ້ນ ເຫັນລູກແຫ່ງຕົນຕ່ວຍເສ້ງດ້ວຍນັ້ນ ກໍຮ້ອງໄຫ
ຮ່ຳໄຮໄປນາ ແລ້ວກໍພາກັນບິນໄປຫາຍ້ງກາຕົວນ້ຳອັນຢູ່ທີ່ນັ້ນ ກາຕົວນັ້ນກໍ
ກ່າວຄຸ່ງນວ່າ ເຈົ້າສະຫ່ວຍນາຫາເຮົາດ້ວຍກິຈການອັນໃດນັ້ນຈາ ເມື່ອນັ້ນ

ນົກໄສ່ຫີວເມັ້ງກໍ່ກ່າວວ່າ ດູລາເຈົ້າສະຫາຍຊ້ວາກໍມາຢ່ຽບຍ້ວາຮວາຮ້ວາແຫ່ວ
ຫ້ຂ້ວ ລຸກຫ້ຂ້ວາຕາຍເສັ້ງແລ ຂໍເຈົ້າຈົ່ງກູນາຂ້ວາຫີວເມັ້ງແດ່ເຖີ້ນ ເມື່ອນັ້ນ
ກາຕີວນັ້ນນັ້ນກໍ່ກ່າວຕໍ່ນົກໄສ່ວ່າ ດູລາສະຫາຍໃຫ້ງ່ວງຄ່ວາຍກໍ່ບໍ່ນີແພ້ຍ້ວ
ທ່ວ່ງແທ້ແຕ່ນີຮະພາບນັ້ນແລ.

ນິທານແຮ້ນທີ ๑๐

ເຮື່ອງ ພຮະອິນ ກັບ ນົກແຮກ

ຫີບໍ່ດ້ວ່ງນັ້ນ ເປັນດ້ວ່ງພຮະຍາອິນອັນລ້ວ່ງນົກແຮກເຕ້ວ່ຫີວນ້ວ່ງ ອັນວ່າ
ນົກແຮກເຕ້ວ່ຫີວນັ້ນກໍ່ໝິດອາຍຸໃນວັນນັ້ນ ພຮະຍາອິນກໍ່ໃຫ້ເທວະບຸດເທວະ
ດາມາສືບຍ້ວ່ງອາຍຸນົກຫີວນັ້ນກໍ່ບໍ່ໄດ້ ທີ່ນັ້ນ ພຮະຍາອິນກໍ່ຮ້ວ່ງເອ້ວ່ງຍ້ວ່ງນົກແຮກ
ເຕ້ວ່ຫີວນັ້ນໄປສ່ພຮະຍາຢົມແລະເວດສຸວັນ ກຸມພັນທ້ວ ๔ ໃຫ້ສືບເອ້ວ່ງຍ້ວ່ງຊ
ວ່ິດນົກຫີວນັ້ນກໍ່ບໍ່ໄດ້ຕັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນພຮະຍາອິນກໍ່ພ່ວ່ງຍ້ວ່ງພຮະຍາທ້ວ ๔ ເຂ້ວ່ວ
ໄປຫ່ວ່ງຈິຕຄຸດເທວະບຸດຕົນຍືນກ່ວ່ວ ເທວະບຸດທ້ວ ຕ້ວ ນັ້ນໃຫ້ສືບຍ້ວ່ງອາຍຸແຫ່ວ
ນົກແຮກຫີວນັ້ນກໍ່ບໍ່ໄດ້ ວັນ່ວ່ວ ຈິຕຄຸດເທວະບຸດກໍ່ກ່ວ່ວ ດູລາເຈົ້າທ້ວ ຕ້ວ
ເຮ້ວ ວັນ່ວ່ວ ກັນສ ດນີ້ໃຫ ເອ້ວ່ງຄືນກໍ່ຍ້ວ່ງຍາກ ແມ່ນ ວ່ວ ເອ້ວ່ງ ເງິນແລະ ຄ່ວ ແສນ
ໂກ ດມ ວ ຈ ວ ກໍ່ບໍ່ຍືນແທ້ແລ ຢ່ງ ວ ຄ່ວ ປ ວ ດຸ ນ ວ ນັ້ນ ຫ ວ ກ ໄ ດ້ ກັ ດ ວ ທິ ກ ວ ນ ມີ
ແຕ່ ຊ ວ ດ ກ ່ ອ ນ ບໍ່ ຮູ້ ຄັ ນ ວ ່ ວ ເປັ ນ ດ ້ ວ ່ ງ ນັ ້ ນ ໃ ຫ ສ ື ບ ກ ໍ ຫ ວ ກ ຍ ື ນ ແ ທ ້ ດ ິ ຖ ິ ແ ລ ແ ຕ ່ ນ ັ ້ ນ ນ ົ ກ
ແຮກເຕ້ວ່ເລີຍລ ວ ດ ມ ໍ ຮ ະ ນ ວ ອັ ນ ວ ່ ວ ຄ ່ ວ ປ ວ ດ ຸ ນ ວ ນ ໃ ຫ ວ ຫ ວ ກ ມ ວ ເ ຖ ິ ງ ບ ໍ ່ ຫ ່ ອ ນ ຄ ື ນ ມ ວ
ໄ ດ ້ ແ ທ ້ ແ ລ . ກ ວ ກ ໍ ອ ຸ ປ ະ ມ ວ ໃ ຫ ້ ນ ົ ກ ໄ ສ ່ ล ว ว ฟ ั ง ด ั ่ ง ນ ั ้ น ม ื ง จ ่ ี ง ไ ป ห ว ย ั ง ส ะ
ຫ ວ ຍ ຫ ວ ຍ ແ ຫ ่ ว ก ่ อ น เ ถ ิ ้ น ค ั น ห ว ก ว ่ ว ฮ ิ เ ป ั น ป โ ย ด แ ທ ้ ເ ม ื ่ อ ฟ ั ง ก ็ จ ่ ี ง ม ว ต ั ้ น
ถ ้ อ น ค ั น ว ่ ว ก ว ว ก ว ่ ว ย แ ล ้ อ น ก ไ ส ่ แ ส ้ อ ป ิ น ไ ป ห ว ย ั ง พ ร ะ ย ว ก ็ บ ต ิ อ ม ื ่ ง พ ร ะ

ຍາກິບກໍອອກມາຈາເອ້ົາ ອ່າ ດູລາສະຫາຍເອີຍ ມາຟ້າວຟ້ຳສ້ັງເດ ຫຼືອ່າ ເປັນຫຍັງຮ້ອນສະຫາຍເຈ້ົາກ່າວມາທ່ຽວເຖ້ີນ ເມ່ືອນ້ັນ ນົກໄສ່ຈາຣະຈາ ຕ້ານດອນກິບຟ້ັງກ່ອນ ອ້ັນອ່າຈ້ັງກໍມາຢຽບສ້ັງຢ້ັງຮ້ັງລຸກຂ້ອຍຕາຍແລ້ວບໍ່ ຄືນເຈ້ົາເອີຍ ຂໍເຈ້ົາຈ່ິງກຸນາຂ້ອຍປຸນປອງຄິດຈ່ອຍແດ່ເຖ້ີນ ຈ້ັກສົມຄວນເຮ້ັດສ່ິງໃດເຈ້ົາຈ່ິງບອກແກ່ຂ້ານ້ອຍເມ້ັງນ້ີແດ່ເຖ້ີນ ເມ່ືອນ້ັນ ກິບກໍຈາຣະຈາຕ້ານດອນນົກໄສ່ອ່າ ດູລາ ເຈ້ົາສະຫາຍເອີຍ ອ້ັນອ່າຄຳຕາຍນ້ີໃຫ້ເອົາຄືນກໍຍິນຍາກ ດີທ່ີຕິປອງດ້ວຍຕຍາດີອ້ັນລ້ຳເລີດເອົາບາຊຸ້ນຢ້ັງຊ່ີໄດ້ຕອບນ້ີແທ້ແລ.

ນິທານແອ້ັນທ່ີ ໑໑

ເຮ່ືອງ ຄຸ ກ້ັບເຕ່ົາພະນ້ັນກ້ັນ

ແຕ່ນ້ັນ ກິບກໍຊ້ັກຊຸປະມາໃຫ້ນົກໄສ່ຟ້ັງພໍຮູ້ເຮ່ືອງ ໃຫ້ຈຳຈ່ີໄວ້ໃນໃສ້ ທຸ່ນທອງແດ່ເຖ້ີນ ຢ້ັງມ່ີພຣະຍາຄຸດຕ່ືອນ້ີ້ງນ້ັນມາໄດ້ເຕ່ົາຫ້ັງເປ້ັນ ນ້ຳຫາກເປ້ັນອາຫານແຕ່ງກຸຈ້ົງແທ້ ແຕ່ນ້ັນເຕ່ົາກໍຈາຣະຈາດອມຄຸດອ່າ ດູລາ ຄຸ ເອີຍ ກຸກໍຢູ່ພ້ົກແລະຫາກິນພ້ົກ ນ້ຳຫາກມາຊຸດຫຼອນເອົາຢ້ັງກຸແລະກຸກໍບ່ໍ່ງ້ຶດ ງ້ໍ ນ້ຳແທ້ແລ ແມ່ນໃຜກໍຫາກໄດ້ກິນກໍບ່ໍ່ອ່ືດບ່ໍ່ຢາກສ້ັງແລ ຊາດທ່ີຊ້ັມ້ືຣິດທ່ີນ້ີ້ບ່ໍ່ ເປ້ັນສ່ິນທ່ານດີດາຍ ກໍຄວນຫາກິນດ້ວຍຊອບ ຄ້ັນອ່ານ້ຳຊ່ີກິນກຸແທ້ດ່ຳນ້ັ້ນຮາ ທ້ັງສອງນາພະນ້ັນກ້ັນເສ້ັງກ່ອນ ຄ້ັນອ່າທ່ານແພ້ທ່ານຈ່ີ່ກິນກຸເຖ້ີນ ເມ່ືອນ້ັນ ຄຸດກໍ່ກ່າວອ່າ ນ້ຳຊ່ີຊ່ອງກຸອ້ັນໃດຈາ ເຕ່ົາກ່າວອ່າ ຢ້ັງແຕ່ນ້ີ້ໄປເຖ່ິງ ກຸອ້ັນ ຮອດອ້ັນຄ້ອນ ๔ ນ້ັ້ນເອົາຈ່ີ່ງຊ່ອງກ້ັນເຖ້ີນ ແຕ່ນ້ັ້ນຄຸດຈ່ີ່ງກ່າວອ່າ ນ້ຳຊ່ີ ຊ່ອງກ້ັນທ່ີ່ໃດຈາ? ເຕ່ົາກ່າວອ່າ ຮານາພາກ້ັນໄປຊ່ອງແມ່ນ້ຳ ຄ່ງ ພ້ັນ

ເຖິ້ນ ຄັນວ່າໃຜຕູ້ແພ້ນັ້ນນັ້ນຈີ່ງກິນຂອບແລ ແຕ່ນັ້ນຄູດກໍວາງຍັ້ງເຕົ່າໄວ້ລອງ
ນ່ອນຫຼາຍທີກ່ອນເຖິ້ນ ກູຫາກຢາກຫ້ອເຕົ່ານີ້ເດ ມັນຈັກດີປານໃດວາງໃຫ້
ເຫັນເດ໊ເຕີນນັ້ນເຖິ້ນ ຄູດກໍວາງແລ້ວໜີໄປຕາມປະເທດແຕ່ງຕົ້ນແລ ແຕ່
ນັ້ນເຕົ່າສະກົນຕ໊ອນັ້ນ ມັນກໍນາບອກເຕີນຍັ້ງເຕົ່າຫ້າຫຼາຍອັນຢູ່ໃນນ້ຳຄູງຄາທີ
ນັ້ນໄດ້ ๙ ລ້ານ ๙ ໂກເຕ໊ອ ໃຫ້ຍາຍລົງນ໊ອກັນໄປຕາບຕໍ່ເຫົ້າສຸດແຄມແມ່
ນ້ຳຄູງຄາບໍ່ຮະບອນໄວ້ແລ້ວ ເຖິງອັນດ໊ອນ ๗ ນັ້ນ ພຣະຍາຄູດຕ໊ອນັ້ນກໍນາ
ຖາມເຕົ່າວ່າ ນ້ຶງຈັກຊ່ວງແທ້ລື ເມື່ອນັ້ນເຕົ່າກ່າວວ່າ ຊ່ວງຄູດອັນວ່າສັດຈາ
ໄດ້ເວົ້າແລ້ວລືທ່ອນຫົນໜີໄດ້ເດ ນ້ຶງຈ່ຳບິນໄປໄດ້ພໍຄາວເຮັ້ນກູກຫາ ເນ ກ
ຫາກຈັກຂານກູກຮ້ອງຂານຄ້ອຍແຫ່ງນ້ຶງແທ້ແລ ແຕ່ນັ້ນ ຄູດກໍບິນໄປໄດ້ພໍຄາວ
ເຮັ້ນກູກ ເຕົ່າກໍຂານຢ່ໜ້ານາຜີ້ຄູດເຮີຍ ທີ່ນັ້ນ ຄູດກໍບິນໄປເປ້ອງພ້ນເປ້ອງ
ເຮັ້ນກູກໆ ເຕົ່າເຮີຍ ແຕ່ນັ້ນເຕົ່າກໍຂານເອ໊ໆລ່ວງໄປພາຍໜ້າ ແຕ່ນັ້ນຄູດກໍບໍ່
ຊ້ານັ້ນຕົກໜ້າກ່ວາກ ຄູດກໍບິນໄປເປ້ອງທັນເຕົ່າ ແຕ່ນັ້ນຄູດກໍອີດ່ອນແລ້ວທ້ຳ
ມ້ຶ່ອຍໄປ ບິນລ່ວງແລ້ວບິນຄືນຫຼັນຕ່ວ ເຕົ່າເລ໊ຍ້ຳກູກຮ້ອງ ຂານໜ້າຮຸງກ
ເອ໊ງ ຄູດກໍບິນໄກລ້ຳເລ໊ຍແຄມອີດ່ອນຄູດກໍຕົກຢ່ພື້ນດິນແລ້ວລອດຕາຍໆ ໄປ
ດ໊ອຍໝາດີຄອບເຕົ່າແລນາ ອັນວ່າໝາດີນ້ີຫາກຄ່ອຍແພ້ຄົນໃຫ້ຄ່ອຍໝາແທ້
ແລ ເລີ່ງໆອ້ວງເຫັນວ່າຕົນນ້ີປ໊ກ ພອຍເລ໊ຳງ່ວຍອ້ວງຕ໊ອນ້ອຍບໍ່ຢ້ຳແທ້ແລ້ວ
ອັນວ່າກົບກໍອະທິບາຍ.ໃຫ້ນົກໄສ່ຫ໊ອເມ້ງຟ້ວ ແລ້ວກໍ່ກ່າວວ່າ ເຈ້ົ້າທ້ວງສອງຈ່ຳ
ໄປທ້ຳສະຫາຍຫຼາຍຄົນຕື່ນກັນພິຈານແຈ້ງກ່ອນເຖິ້ນ ແຕ່ນັ້ນນົກໄສ່ກໍບິນໄປຫາ
ພຣະຍາແມ່ງອັນຊ່ຽງຕ໊ອນ້ຶ່ງ ແລ້ວກ່າວຕ້ານດ້ຳຫົນຫ້ວງນັ້ນແລ ນົກໄສ່ກ່າວ
ເຊ້ຶ່ງແມ່ງອັນຊ່ຽງວ່າ ຂໍເຈ້ົ້າຈ່ຳກູນາຂ້ອຍຫ໊ອເມ້ງນ້ີແດ່ເຖິ້ນ ຫຼ໊ອນວ່າໄດ້

ໂຊກແລ້ວມາຕ້ອນໃຫ້ສະຫາຍແທ້ແລ ແຕ່ນັ້ນ ແມ່ງອັນຊ່ຽວຮູ້ໃນໃຈແຈ້ງແຈ້ງ
ເຮືອຢ່າໄດ້ນ້ອຍໃຈທີ່ໃຍທ່ານເຮີຍ ຮ່ວາກຈັກຄິດຊ່ອຍສະຫາຍ ຄັນອ່ານໃຈ
ເຄືອງໃຈອັນໃດຢ່າໄລກັນດ້ອນ

ນິທານຜ້ວມທີ ๑๑

ເຮື່ອງ ຄົນຕິອະຂາຍງົວ

ແຕ່ນັ້ນແມ່ງອັນກໍອປະມາໃຫ້ນົກໄສ່ຟ້ວ່າ ດ່ວ ເຈົ້າສະຫາຍເຮີຍເຈົ້າ
ຢ່າໄດ້ຕິອະຖິ້ນເປັນຄ່ຳພາຍໜ້າ ຈົ່ງໃຫ້ມີສັດຈ້ຳແທ້ ຢ່າພ່ວງເປັນດັ່ງຄົນຕຸ້ມ
ນັ້ນມັນກໍໄປຄ່ວ່ານ້ວງຍ້ວງງົວເຂມໝູ່ນັ້ນແລ ກໍຕີແປ່ງເຮ້ດຍ້ານ້ຳຫ່ວານໄວ້ຊຸ່ວັນ
ນັ້ນກໍເອົາໄປໃຫ້ເຂົາສູ່ກັນກິນນັ້ນແລ ເຂົາກໍຖ່ວມວ່ານ ເຈົ້າເອົານ້ຳຫ່ວານອັນ
ໃດມ່ວ ໃຫ້ຕູ້ຂ້ອຍທ້ວງຫ່ວາຍຊິມນີ້ຈ່ວ ກໍຫ່ວາກ໋ດແຊບຊ້ອຍຫ່ອມແທ້ເລີ່ນນ່ວແທ້ແລ້ວ
ເມື່ອນັ້ນຊ່ວຍຕຸ້ນັ້ນກໍກ່ວ່ວວ່ວ ບ່ໄຊ່ນ້ຳເຮົ່ວແຕ່ງແປ່ງເປັນເຈົ້ານ ເຮ້ຍ ຕ້ວ່ງຫ່ວາກ
ແມ່ນນ້ຳນົມງົວນ່ວ ເອົາມ່ວແທ້ ຫ່ວາກແມ່ນສັບປົນນ້ຳນົມງົວນ ອ ອ ນ ກໍໃຫ້ເປັນ
ທ ທ ນ້ຳຫ່ວານນັ້ນນ່ວ ເອົາແທ້ແລ້ວ ແຕ່ນັ້ນຍ້ວງມີບ໋ກ ຄ ລ ຕຸ້ນ່ວ ໄປກ່ວ່ວ ໂອມເອົາ
ຍ້ວງງົວຕິອນັ້ນຕັ້ນແລ ຊ່ວຍ ອ ນ ຕຸ້ນັ້ນມັນກ່ວ່ວວ່ວ ສ ງ ວ ງົວນົມຫ່ວານບ່ຢ່ວາກ
ຂ ວ ຍ ມັ ນ ໄ ດ້ ອັ ນ ວ່ ວ ງົ ວ ຂ້ ວ ຕິ ອ ນ ີ້ ເ ງ ິ ນ ໜ ື ່ ນ ຄ ຳ ພ ັ ນ ເ ຂ ົ ວ ກ ໍ ມ ວ ນ ອ ບ ໃ ຫ ້ ຖ ວ ມ ທ ີ ແ ລ ້ ອ
ຂ ້ ວ ກ ໍ ບ ່ ຂ ວ ຍ ແ ທ ້ ນ ວ ຂ ້ ວ ກ ໍ ຍ ້ ວ ງ ເ ສ ່ ງ ວ ຍ ກ ິ ນ ນ ົ ມ ນ ັ ນ ກ ວ ່ ວ ເ ງ ິ ນ ເ ຂ ົ ວ ໃ ຫ ້ ແ ທ ້ ແ ລ ອ ັ ນ
ວ ່ ວ ຊ ວ ຍ ຕ ຸ ້ ຊ ຸ ້ ນ ັ ້ ນ ມ ັ ນ ກ ໍ ມ ອ ບ ເ ງ ິ ນ ນ ັ ້ ນ ຊ ວ ຍ ຕ ຸ ້ ຂ ວ ຍ ມ ັ ນ ກ ໍ ຕ ິ ເ ຮ ັ ດ ບ ່ ຢ ວ ກ ເ ອ ົ ວ ເ ງ ິ ນ ພ ັ ນ
ນ ັ ້ ນ ຕ ັ ້ ນ ແ ລ ແ ຕ ່ ນ ັ ້ ນ ຊ ວ ຍ ຕ ຸ ້ ຊ ຸ ້ ນ ັ ້ ນ ມ ັ ນ ກ ໍ ວ ວ ງ ເ ງ ິ ນ ມ ອ ບ ໃ ຫ ້ ແ ລ ້ ອ ມ ັ ນ ກ ໍ ຖ ຸ ເ ອ ົ ວ ຍ ້ ວ ງ
ເ ຊ ຼ ອ ກ ງ ົ ວ ແ ລ ້ ອ ກ ໍ ຈ ວ ງ ໜ ີ ຕ ັ ້ ນ ແ ລ ຄ ້ ນ ວ ່ ວ ຮ ວ ດ ທ ີ ່ ຢ ຸ ່ ແ ຫ ່ ງ ຕ ົ ນ ແ ລ ້ ອ ນ ັ ້ ນ ກ ໍ ຫ ວ ໂ ອ ມ ວ ຕ ິ ່ ງ
ຍ ້ ວ ງ ນ ້ ຳ ນ ົ ມ ງ ົ ວ ແ ລ ້ ອ ມ ັ ນ ກ ໍ ກ ຸ ມ ບ ິ ບ ຄ ັ ້ ນ ຍ ້ ວ ງ ນ ົ ມ ເ ພ ື ່ ອ ວ ່ ວ ຈ ັ ກ ເ ອ ົ ວ ຍ ້ ວ ງ ນ ້ ຳ ນ ົ ມ ງ ົ ວ ຕ ິ ອ ນ ັ ້ ນ

ເລີຍເຕັ້ນຕ່າວຊົນຕັ້ນແລ ທີ່ນັ້ນ ມັນກໍຈ່ວງ ງ ວ ເຂົ້າຫຼັກໜີ ໄອ້ແລ້ວ ມັນກໍຕີແລະ ປົບຄ້ັນຕັ້ນແລ ງ ວ ຕ ວ ນັ້ນມັນກໍດັ້ນສະ ເດ ໃນຫຼັກ ມັນກໍຕີຕາມຕີລອດຕາຍໄປ ແທ້ດີຫຼີແລ ເມື່ອນັ້ນຊາຍຕຸ້ນັ້ນມັນກໍຮ່ຳຄືນຫຼັງ ເສັ ງ ວ ຍ ເງິນຄຳພັນຖົ້ມເສັ ງ ວ ຍ ດອກແທ້ນໍ ຢ ງ ອ ວ່ າ ເປັນປ ໂ ຍ ດ ພຸ້ນພາຍພີ້ກໍ ບ່ ເປັນແລນ ວ ແມ ງ ວ ນ ຂ ງ ວ ອ ະ ທິ ບ ວ ຍ ໃ ຫ້ ຟ ງ ໄ ສ ຟັ ງ ດ ໍ ນີ້ ແ ລ ນ ກ ໍ ຈ ວ ຍ ະ ຈ ວ ຊ ວ ນ ຫ ວ ກ ມ ີ ຄ ຳ ເ ວ ົ ້ ວ ແ ທ ້ ແ ລ ແ ມ ່ ນ ທ ໍ ່ ນ ຄ ນ ເ ຈ ົ ້ ວ ກ ຸ ນ ວ ໃ ຫ ້ ເ ປ ັ ນ ປ ໂ ຍ ດ ເ ຕ ື ່ ອ ຂ ້ ອ ຍ ຫ ວ ກ ຈ ັ ກ ຮ ູ ້ ເ ມ ື ່ ອ ໜ ້ ວ ຫ ວ ກ ຈ ັ ກ ເ ຫ ັ ນ ແ ທ ້ ດ ີ ຫ ຼ ີ ແ ລ ເ ມ ື ່ ອ ນ ັ ້ ນ ນ ກ ໄ ສ ່ ກ ໍ ພ ວ ກ ຈ ວ ກ ທ ີ ່ ນ ັ ້ ນ ແ ລ ້ ວ ໄ ປ ຫ ວ ຫ ໍ ່ ສ ະ ຫ ວ ຍ ນ ໍ ້ ສ ັ ດ ຕ ິ ອ ໄ ໝ ່ ອ ີ ກ ຕ ັ ້ ນ ແ ລ ແ ຕ ່ ນ ັ ້ ນ ຍ ັ ງ ມ ີ ນ ກ ໄ ສ ່ ເ ຮ ື ້ ອ ຕ ິ ອ ປ ີ ່ ງ ອ ັ ນ ຢ ູ ່ ໃ ນ ໂ ກ ນ ມ ັ ນ ທ ັ ກ ອ ່ ໍ ສ ະ ຫ ວ ຍ ເ ຮ ີ ຍ ເ ຈ ົ ້ ວ ມ ວ ດ ີ ແ ລ ້ ວ ແ ຕ ່ ນ ັ ້ ນ ນ ກ ໄ ສ ່ ຕ ິ ອ ເ ມ ັ ງ ນ ັ ້ ນ ຂ ວ ກ ໍ ທ ໍ ່ ສ ະ ຫ ວ ຍ ດ ອ ມ ນ ກ ໄ ສ ່ ໂ ກ ນ ຕ ິ ອ ນ ັ ້ ນ ຂ ວ ກ ໍ ຈ ວ ຍ ະ ຈ ວ ຕ ້ ວ ນ ດ ອ ມ ກ ັ ນ ອ ່ ໍ ດ ລ ວ ເ ຈ ົ ້ ວ ສ ະ ຫ ວ ຍ ເ ຮ ີ ຍ ເ ຕ ື ່ ອ ຂ ້ ວ ມ ວ ເ ຜ ົ ່ ວ ເ ຈ ົ ້ ວ ສ ະ ຫ ວ ຍ ຈ ົ ່ ວ ກ ຸ ນ ວ ແ ດ ່ ເ ຖ ົ ້ ນ ອ ັ ນ ອ ່ ໍ ຈ ້ ວ ງ ກ ໍ ມ ວ ງ ຢ ງ ບ ລ ຸ ກ ຂ ້ ວ ຕ ວ ຍ ແ ທ ້ ນ ວ ແ ຕ ່ ນ ັ ້ ນ ນ ກ ໄ ສ ່ ໂ ກ ນ ຕ ິ ອ ນ ັ ້ ນ ກ ໍ ຈ ວ ຍ ະ ຈ ວ ດ ອ ມ ສ ະ ຫ ວ ຍ ສ ່ ງ ອ ອ ່ ໍ ດ ລ ວ ເ ຈ ົ ້ ວ ສ ະ ຫ ວ ຍ ອ ັ ນ ອ ່ ໍ ວ ເ ປ ັ ນ ຜ ູ ້ ໃ ຫ ່ ງ ນ ີ ້ ແ ລ ະ ມ ວ ຖ ິ ແ ພ ້ ພ ັ ນ ນ ້ ອ ຍ ກ ໍ ຍ ່ ອ ມ ມ ີ ແ ທ ້ ແ ລ

ເຮື່ອງ ເສືອ ກັບ ນົກໄສ່

ຍ ັ ງ ມ ີ ເ ສ ື ອ ໂ ຄ ່ ງ ຮ ້ ວ ຍ ຕ ິ ອ ປ ີ ່ ງ ອ ັ ນ ຢ ູ ່ ໃ ນ ດ ົ ງ ມ ັ ນ ກ ໍ ຫ ວ ຍ ອ ວ ຫ ວ ນ ມ ວ ກ ິ ນ ຊ ຸ ່ ອ ັ ນ ໆ ຕ ັ ້ ນ ແ ລ ຍ ັ ງ ມ ີ ໃ ນ ອ ັ ນ ປ ີ ່ ງ ມ ັ ນ ກ ໍ ກ ິ ນ ຍ ັ ງ ຊ ິ ້ ນ ຄ ວ ກ ະ ດ ຸ ກ ໆ ເ ລ ົ ່ ວ ແ ຫ ວ ງ ຟ ັ ນ ແ ຕ ່ ວ ມ ັ ນ ລ ອ ດ ຄ ວ ຍ ັ ງ ແ ຂ ້ ອ ຕ ັ ້ ນ ແ ລ ແ ຕ ່ ນ ັ ້ ນ ມ ັ ນ ກ ໍ ບ ່ ໄ ດ ້ ກ ິ ນ ຍ ັ ງ ອ ວ ຫ ວ ນ ສ ັ ກ ສ ີ ່ ວ ມ ັ ນ ກ ໍ ທ ໍ ່ ອ ້ ວ ປ ວ ກ ໄ ອ ້ ນ ້ ໍ ລ ວ ຍ ຍ ້ ອ ຍ ຢ ູ ່ ເ ລ ີ ວ ແ ທ ້ ແ ລ ແ ຕ ່ ນ ັ ້ ນ ຍ ັ ງ ມ ີ ນ ກ ໄ ສ ່ ເ ຮ ື ້ ອ ຕ ິ ອ ປ ີ ່ ວ ນ ອ ນ ໂ ກ ນ ມ ັ ນ ກ ໍ ຖ ວ ມ ຍ ັ ງ ເ ສ ື ອ ຕ ິ ອ ນ ັ ້ ນ ອ ່ ໍ ດ ໍ ນ ີ ້ ດ ລ ວ ເ ສ ື ອ ເ ຮ ີ ຍ ປ ີ ່ ວ ຊ ິ ມ ວ ນ ອ ນ ຢ ູ ່ ສ ້ ວ ທ ຸ ກ ອ ັ ນ ທ ຸ ກ ຄ ືນ

ນ້ຈາ ຫຼືອ່າ ເປັນພະຍາດຮ້າຍສ້າ ແທ້ຈ້ຳ ນອນນັ້ນລະ ເມື່ອນັ້ນ ເສືອກໍກ່າວອ່າ ຸ
ລາ ເຈົ້າ ສະຫາຍ ກູກໍມາປອດຍ້ານ ແຂ້ ເສັ້ນກະດູກ ແຫ ງ ຟັນ ກູ ນາ ຕີ ອ່າ ນ້ຳ ມາ
ສັບ ຕອດ ເສັ້ງ ຄອ ນ ອອກ ດ່ຳ ນັ້ນ ອັນ ອ່າ ຄົນ ນ້ຳ ນັ້ນ ກູ ບໍ່ ລືມ ຈັກ ເທື່ອ ຈ້ຳ ແລ້ ຄັນ
ອ່າ ກູ ຫາ ກ ໄດ ກິນ ຊີ້ ນ ເມືອ ໜ້າ ຊິ ແບ່ ງ ປັນ ທ່ານ ເຮີ ຍ ເມື່ ນັ້ ນ ນົກ ໄສ ຕໍ ນັ້ ນ ມັ ນ ກໍ
ສັບ ຕອດ ໃຫ ຍ້ານ ກະ ດູກ ອອກ ຈາ ກ ຟັນ ເສືອ ມັນ ກໍ ຫາຍ ຍ້ານ ຄ ຳ ເຈັບ ແລ້ ລອດ ໜີ ໄ ຫ
ຕັ້ນ ແລ ແຕ ນັ້ ນ ເສືອ ກໍ ມາ ໄ ດ ຍ້ານ ອາ ຫານ ອັນ ໃ ໝ ມັ ນ ເລົ່ າ ໄ ດ ກິ ນ ແລ້ ວ ກໍ ເລົ່ າ ລືມ
ຕັ້ ນ ແລ ທີ ນັ້ ນ ນົ ກ ໄ ສ ຕໍ ນັ້ ນ ມັ ນ ກໍ ຄ ະ ນ ້ ງ ໃ ນ ໃ ຈ ອ ່ າ ໂ ອ ນ ກູ ກໍ ມ າ ສັ ບ ກ ະ ດ ູ ກ ອ ອ ກ
ຈ າ ກ ຟ ັ ນ ແ ຂ ້ ໃ ຫ ້ ເ ສ ື ອ ຕ ໍ ນ ີ ້ ລ ອ ດ ລ ື ມ ແ ທ ້ ນ ໍ ນ ົ ກ ກ ໍ ເ ອ ີ ້ ນ ກ ່ າ ວ ຕ ້ ານ ຈ າ ຕ ່ ຍ ້ ານ ເ ສ ື ອ ອ ່ າ
ດ ູ ລ າ ເ ສ ື ອ ເ ຮ ີ ຍ ນ ້ ງ ນ ີ ້ ຕ ້ ງ ຫ າ ກ ມ າ ພ ອ ກ ພ ັ ນ ມ າ ລ ່ າ ຍ ສ ັ ດ ຈ າ ແ ທ ້ ນ ໍ ຄ ັ ນ ອ ່ າ ໂ ອ ຄ ວ
ຫ ຍ ເ ລ ົ ່ າ ລ ື ມ ຄ ຳ ເ ອ ້ ວ ແ ທ ້ ນ ໍ ແ ຕ ນ ັ ້ ນ ເ ສ ື ອ ກ ໍ ກ ່ າ ວ ຕ ້ ານ ດ ອ ມ ລ ວ ງ ນ ົ ກ ໄ ສ ອ ່ ວ ກ ູ ບ ໍ ່
ໄ ດ ເ ປ ັ ນ ຂ ້ ອ ຍ ຫ າ ຊ ີ ້ ນ ໃ ຫ ນ ້ ງ ກ ິ ນ ທ ່ ານ ເ ຮ ີ ຍ ຄ ັ ນ ອ ່ າ ນ ້ ງ ຫ າ ກ ຢ ວ ກ ນ ້ ງ ຈ ່ ້ ງ ໄ ປ ຫ ວ ໃ ຫ ້
ໄ ດ ຄ ື ສ ່ ້ ງ ກ ູ ນ ີ ້ ເ ນ ີ ນ ້ ງ ຈ ່ ້ ງ ນ ອ ນ ຢ ູ ່ ຄ ້ ອ ນ ໃ ນ ປ ູ ມ ທ ້ ອ ງ ໂ ຄ ່ ງ ອ າ ຫ ານ ຫ າ ກ ແ ລ ່ ນ ມ ວ ເ ຂ ້ ວ
ທ ້ ອ ງ ນ ້ ງ ແ ລ ້ ວ ຈ ່ ້ ງ ກ ິ ນ ເ ຫ ວ ະ ເ ນ ີ ແ ຕ ນ ັ ້ ນ ນ ົ ກ ໄ ສ ຕ ໍ ນ ັ ້ ນ ມ ັ ນ ກ ໍ ຄ ງ ແ ລ ້ ວ ມ ັ ນ ກ ໍ ໄ ປ ຫ ວ
ສ ່ ງ ອ ສ ະ ຫ າ ຍ ກ ວ ຂ ວ ກ ໍ ມ ວ ຈ ອ ບ ດ ູ ທ ້ ວ ລ ້ ີ ທ ີ ນ ັ ້ ນ ເ ສ ື ອ ຕ ໍ ນ ັ ້ ນ ໄ ດ ກ ິ ນ ອ ີ ່ ມ ແ ລ ້ ວ ກ ໍ ນ ອ ນ
ຫ ັ ບ ຢ ູ ່ ຕ ັ ້ ນ ແ ລ ຂ ວ ກ ໍ ບ ິ ນ ມ ວ ຫ ລ ອ ນ ຕ ອ ດ ຕ ວ ແ ຕ ່ ວ ເ ສ ື ອ ຕ ໍ ລ ະ ເ ບ ້ ອ ວ ເ ສ ື ອ ຕ ໍ ນ ັ ້ ນ
ມ ັ ນ ກ ໍ ເ ຈ ັ ບ ປ ອ ດ ຮ ້ າ ຍ ຍ ້ ານ ແ ກ ້ ອ ໜ ່ ອ ຍ ຕ ວ ທ ້ ວ ລ ົ ່ ເ ອ ີ ຢ ວ ກ ຮ ້ າ ຍ ຫ ອ ມ ແ ລ ້ ອ ລ ົ ່ ເ ຕ ວ ຍ
ແ ທ ້ ນ ໍ ນ ົ ກ ໄ ສ ໂ ກ ບ ເ ອ ົ ວ ນ ີ ຫ ານ ນ ມ ວ ລ ົ ່ ເ ໃ ຫ ້ ແ ກ ່ ນ ົ ກ ໄ ສ ຕ ໍ ເ ນ ັ ້ ງ ຟ ັ ້ ງ ດ ່ ້ ງ ນ ັ ້ ນ ພ ວ ຍ
ໜ ້ າ ແ ຕ ນ ັ ້ ນ ອ ັ ນ ອ ່ ວ ນ ົ ກ ໄ ສ ່ ມ ຕ ໍ ນ ັ ້ ນ ຂ ວ ກ ໍ ພ ້ ອ ມ ກ ັ ນ ບ ິ ນ ມ ວ ຫ ວ ຍ ້ ານ ແ ມ ວ ອ ັ ນ ຂ ງ ອ
ຕ ໍ ນ ັ ້ ນ ຕ ັ ້ ນ ແ ລ ອ ັ ນ ອ ່ ວ ແ ມ ວ ອ ັ ນ ຂ ງ ອ ກ ໍ ບ ິ ນ ໄ ປ ພ ້ ອ ມ ນ ົ ກ ໄ ສ ່ ເ ລ ີ ຍ ເ ລ ົ ່ ເ ຂ ້ ວ ໄ ປ ໃ ກ ້
ຮ ງ ກ ເ ອ ວ ກ ິ ບ ແ ລ ້ ອ ເ ລ ົ ່ ໄ ປ ແ ທ ້ ນ ໍ ແ ລ ເ ຂ ວ ກ ໍ ພ ວ ກ ັ ນ ໄ ປ ຮ ອ ດ ປ ່ ວ ເ ຂ ດ ກ ອ ້ ວ ງ ດ ວ

ใหญ่พระยากา ภากิดาดีตีกแต่งตือไปพ้อม ที่นั้นอันอ่ากาตือนั้นกิบอก
ใต้นิกไส่ไปดูยังฉ้างตั้นผล ที่นั้น ฉ้างกินอนยู่ผล้อเลีย เลี่ยงตับตาเมื่อ
นั้นสักภูบานิกไส่ ขากิดันไต่เฮ้าแหบไก้พ้อมกับผล้อตอดตางแต่งฉ้าง
ตือนั้นกิแตกละดันมุ่นตีกไป แต่นั้นแมงอันลงอกิไส่ต้างพูนไอ้ ที่นั้น
ฉ้างกิหิงทุกได้ ๑ - ม อันยืดยากก ฉ้างกิคึดยากนว้ กิบธ้องยู่เหิงพู
ตั้นผล เมื่อนั้นฉ้างตือนั้นมันกิคองอ่ามีบอกนว้นัดหิย่เหิงพ มันกิเลีย
ปินขึ้นพูดลี่ง เลียเลี่งกี้ง เกือกตีกลิง เตลอดตายไปแท้ดีฐีผล.

แต่นั้นสัดห้างฐายฝูงนั้น คืออ่ากากิดี กิบผละนิกไส่กิดี ผมงอันกิ
ดี อันมีนิกไส่ตือเมั่ง เป็นเค้าเฮากิไปบอกเตินกันมากินยังฉ้างตือนั้น
นานได้ ม เดือนกิจี่งพิดกิมีผล บันดีโต อันอ่าลงอลองดันมีกะบัน
ดีด กิเฮ้ายังบิหานนิกไส่ฮ้าฉ้างลานมาลำแดงใต้แจ้ง แก่พระยาจำ
ปานะคอนฟังดั่งนี้กิมีผล แต่นั้นลงอลองกิก่าออ่า อันอ่าบุกคละตู้ใด
ผลได้เป็นตู้ใหญ่แล้วผละมาอิ่นต้าวต้าวเฮ้ายังเฮ้าละอางสินบัด ผละ
ยาดบ้านชีงเมืองกิดี ผละตีงลานาหิบางดำนกิดี ผละบ่ฮักบ่แพงยังลั
ดติอนัอย มักฮ้ามักติดั่งนั้น บุกคละตู้นั้นกิบ่พันบ่ยืนเป็นดั่งฉ้างตือนั้น
ผล ปะกานบี่งบุกคละตู้ใด คือ่า พ่ แม่พี่น้อง ลูกฐาน ฮ้อยคินกิดี
ท่านบ่ธู้จี่ง เป็นลูกเป็นฐานผลมาพูกมาติอิ่นต้าวยังท่าน บุกคละตู้นั้นกิ
บ่พันบ่ยืนผล

ນິທານທີ ๔๐

ເຣື່ອງ ໂคสะกะเสดถี

ເພື່ອນດົ້ງ ໂคสะกะเสดถีปางก่อนนั้น แต่ก่อนชาดถ้วยอันได้เป็น ໂคสะกะนั้น ได้เป็นกะฎุมพีน้อยยิอเมั่งฑุกยาก ภิหาภอีเยากเฮ้าทั้ง บ้านฑุกคินตั้นแล แต่นั้นชาภิเฮาย้างลูกน้อยแล้อแลพ่ายหีจากบ้านแต่ง คินไปหาที่อันมิเฮ้า ชาเดินทางไปได้ถ้วยอันอีดอ่อน ยิอภ็อางลก น้อยเสั่งแล้อเล่าไป พ็คาอได้เมั่งถามหาอ่อน อันอ่าลูกอ่อนน้อยธา ไอ้ที่ใดนี้เด แต่นั้นยิอภ็บินบอกให้เดินมาอีดอ่อน ฮ้อยภ็ปะอ่อนน้อย เสั่งไอ้ฮอกทางตั้นแล้อ แต่นั้นเมั่งภ็จำยิอให้คืนไปเฮาภ่อน คันบ่ได้ ลูกน้อยฮ้านี้ภ็บ่ไปแท้แล้อ แต่นั้น ยิอภ็จิ่งคืนไปเฮาลูกน้อยมาแล้อภ็ ลอดไป แต่นั้นเมั่งภ็อุ้มเฮาย้างลูกน้อยป่งนยิอคิน เลียเล่าไปเถิง เมืองโภสัมพีลอดเฮาเฮือนฮ้าอ อันอ่าเจ้าเฮือนถ้วนั้น <u>เป็นไหอี เสดนายคิอ</u> (๑) แต่างพระยา คันอ่าเถิงยามงายภ็แต่ง ไปถอายเจ้าตั้นแล อันอ่านายคิอตั้นภ็ลั่งยังพาแม่ยิอบี่างำปอดนายคิอภ็ให้ ภินเฮ้า<u>เพื่อไดคำ</u> (๑) ตั้นแล เมื่อนั้นเฮาไหเฮือนคิอที่นั้น ภ็เฮา เฮ้าให้ฮายิอเมั่งกะนางบี่างภินที่นิ้ก่อน ถอนเมื่อพ้าจิ่งภินถ้วยแท้เนี ที่นั้น เมั่งภ็เฮาเฮ้าให้ยิอตินภินก่อน ยิอภ็อดบ่ได้ภินแท้ก่อนเมั่งตั้น แล เลียเล่าคิดฮอดพาแม่ำยิอปอด อันอ่าจิตเจดเจ้าแคันเฮ้าเล่า

---

(๑) ไหอีเสด พี่คิอฮองพระเจ้าแผ่นดิน

(๑) ไดคำ ถ้อยคำ

ตาย ค้นอ่าตายไปแล้วลอดเกิดเอมหา อ้นอ่าสุนักขาเลียออกมาย้า ลูกขั้นแล แต่นั้นหาก็เคียตั้นเจ้าโพทิยาบพระปัดเจกเลียเล่าธู้จักฮู้ อ้นขั้นแล แต่นั้นเธิาก็จาย้างหาไปไหอ้โพทิยาบพระปัดเจกมาสันเฮ้า ในเฮือนแท้ฮู้อ้นขั้นแล เมื่อนั้นหาก็ไปไหอ้เจ้าทั้งเท่าท้าวหอบ พระก็มาเถิงหาฐีภ่านเลียเอ้น หาที่นั้น หาก็คาบแจ่งต้าจีอมดึงใส่ อ้นอ่าพระปัดเจกเจ้ามาแท้ฮอดเฮือนขั้นแล แต่นั้น พระปัดเจกสัน เธิ้าแล้วก็ปั้นใซ้หากิน หาติอนั้นก็มีใจฮักแล่นมาบาหาไปสิ่า เมื่อนั้น <u>พระปัดเจก</u> (๑) ก็สะเด็ดไปหาอากาด หาก็เตาะหอบเต้นทะยานขึ้นเท่าบา เลียเล่าก้นอิกแตกตายไปขั้นแล ก็ลอดได้เมื่อเกิดในสอ้นยู่สุกสา้ฮานบานใจในเมื่อาฟ้า ตาสาดอีมานสูาได้ ๑๘ โยด ชื่อ่าสุนักขาเหอะปุด อายุยืนได้พื้นปีก็มีแล แต่นั้นหิดปุนแล้วลีาม่าใฮ้ฮาดเอบปิ่แล้วบ้าใฮ้แก่ติบขั้นแล ก็เล่าลีามาเกิดเอมแม่คำ ฮาาได้ ๑๐ เดือนก็ออกมาที่นั้นขั้นแล แม่ก็เธิาไปถิ้ม อาาเส้งปะป่อย ยอาไอ้กอายักเตุ้อ้อหินหาากอ้าาย่อมาือก็มีแล อ้นแต่ฮาดก่อนนั้นได้ปะลูกน้อยไอ้เฮดหินหาา เอบก็มาจำจินคอบเบิดาอมิ้แท้แล.

บัดนี้ จักก่าอเถิาเสดถิเค้ามิเาีบคำฆายแสบโกด อ้นอ่าเม้ง แต่าเสดถิผู้นั้น ก็ทะธิาคับได้ ๑๐ เดือนยังไป่ถ้อม ย้า ภ อ้นจิ่าจะออกขั้นแล แต่นั้นอ้นอ่าเสดถิผู้นั้นก็ฮื้นเมือไหอ้พระยาแล้วเล่าคืนมา

---

(๑) พระปัดเจก มาจากคำอ่า ปัจเจกพุทธะ แปอ่า ผู้ธ้จำเพาะคีพระปัดเจกเจ้าบี้ เป้นพุทเจ้าพอกนึ่า มีคอามธู้จำเพาะตินเทสนาสอนคินอื่นบ่ได้

ເວ້ົາໜໍເມືອງດຸຂຶກ ໜໍກໍບອກໃຫ້ແຈ້ງອັນນີ້ຂຶກດີ ອັນອ່ານຸກຕູ້ໃດຫາກເກີດມາ ໃນອັນນີ້ດີແທ້ຍອດຄົນແທ້ແລ ໜໍເມືອງບອກໃຫ້ເສດຖີດ້ວ່ານີ້ ອັນອ່ານ <u>ໂຄຈອນ</u>

(๑) ລັກຢ່ານ້ອນໃນທີ່ຮາສີ ອາທິດຈອນເປົ້າໃນເມດ ໄດ້ຍ່ດຈາກະເສດ ພ້ອມອັນໄດ້ຂຶກດີ ແຕ່ງຕັ້ງຫໍອະຄຸນໄວ້ອ່ງງກັນ ๑๐ ເລກດ້ານຕ່ໍາໄດ້ ก ຊັ້ນຈ່ົງຫານ ຄັນອ່ານໄດ້ເລກຜລ້ອອັນຢ້ັງເສດເຫຼືອຫານກໍຫາກໄດ້ພີລາບພ້ອມ ທ້ັງກະເສດຍ່ດຈາ ອັນອ່ານຮາຫຸຫຼວງ ๔ ຄັນເປ້ນດ້ານຜທ້ັຜລ ໂຊກອັນນີ້ຊ່ີ ອ່ານວ່ານພ້ອນຕ້ານປົກຫ້ອນອນຢູ່ຂຶກອັນນີ້ມີເຂ້ົາຂອງ ອັນຈັກກິນບ່ໍໄ້ເຫຼືອໄວ້ອະ ເນກນອງ ໃຜຜ້ັປະສຸດໄດ້ຢ້ັງລຸກຍ່ງງຊ່ວຍກໍດີນ້ັນຈັກບຸນຫຼ່ວຍຍ່ດໃຫ່ງ່ສຸງເປ້ນ ເຈ້ົາແທ້ດີຖ້ືຜລ ແຕ່ນ້ັນເສດຖີພ້ານເມ້ືອເຮ້ືອນທ້ັງຮ້ືບ ຄອງອ່ານເມ້ັງຈັກປະ ສຸດລຸກແທ້ນ້ານພ້ານອ່ານຸດ້ັນຜລ ກໍເລ່ົາເຕ້ັນເມ້ັງຕິນຢູ່່ສະບ່ວຍໃນຫ້ອງ ເມ້ືອ ນ້ັນເສດຖີກໍເຮ້ັດໂລກເລກເອ້ັນຢ້ັງຂ້ານຫ່ານ ອ່ານ ດຸລ ນ່ານ່ານ ມ່ືງຈ່ົ່ງ ໄປ່ງ່ອບ້ານຖ່ານຊ່ີຢ້ັງເດ້ັກນ້ອຍ ອັນເກີດມ່ານ ໃນອັນນ້ີຫ່ານ ໃຫ້ໄດ້ຢ່ານ່ອມແທ້ ເນ ເມ້ືອນ້ັນນ່ານ່ານ ຮ່ານ ນ້ັນກໍບ່ານ່ຍ ຈ້ານ ພ່ານ ແລ້ອທ້ັງຕ້ານ ໃບພ່ານ ບ່ານ້ັນ ກໍລ່ົງ ຈ່ານ ເຮ້ືອນ ໄປ ນ້ອຍ ປ່ົ່ງ ແລ້ວ ກໍເລ່ົາ ໄປ ເຕ້ັນ ອ່ອນ ນ້ອຍ ໄຕ້ ຢ່ນ ອນ ພ ອ ຕ້ັນ ຜລ ນ້ັນ ກໍ ຈ່ານ ສ ງ ຫ ອ ນ ອ່ານ ລຸ ກ ໃ ຕ ເ ເ ຈ້ົ່ ເ ລ ອ ່ ານ ດ ່ ານ ນ ້ ັ ນ ທ ີ ່ ນ ້ ັ ນ ບ ່ ໍ ມ ີ ໃ ຕ ເ ອ ີ ້ ນ ຂ ວ ນ ຕ ອ ບ ກ ່ ານ ລ ີ ນ ້ ັ ນ ກ ໍ ອ ຸ ້ ມ ໄ ປ ຫ ່ ານ ເ ສ ດ ຖ ີ ທ ້ ັ ງ ພ ້ ່ ານ ອ ຕ ້ ັ ນ ຜ ລ ເ ມ ື ່ ອ ນ ້ ັ ນ ເ ສ ດ ຖ ີ ໄ ດ ້ ຢ ້ ັ ງ ລ ຸ ກ ນ ້ ອ ຍ ຍ ິ ນ ດ ີ ລ ້ ່ ານ ອ ານ ແ ລ ້ ອ ກ ໍ ເ ອ ົ ່ ານ ໃ ສ ່ ຂ ້ ່ ານ ຕ ີ ນ ຜ ລ ນ ບ ກ ້ ່ ງ ງ ອ ່ ອ ນ ຄ ອ ນ ຄ ່ ່ ານ

---

(๑) ໂຄຈອນລັຄນ່ານ ແມ່ນເວລ່ານພ ອ ະ ອ ່ ານ ທ ິ ດ ຕ ່ ານ ເ ສ ັ ນ ທ ່ ງ ງ , ເ ມ ດ ແ ມ ່ ນ ຮ ່ ານ ສ ີ ເ ມ ສ ່ ານ ຄ ື ເ ດ ືອ ນ ๕ ຢ ຸ ຈ ່ ານ ກ ະ ເ ສ ດ ຊ ື ່ ດ ວ ່ ານ ຈ ່ ານ ຕ ່ ານ ທ ີ ່ ນ ັ ບ ອ ່ ານ ດ ີ ເ ອ ີ ້ ນ ອ ່ ານ ດ ວ ່ ານ ຢ ຸ ດ ຈ ່ ານ ດ ວ ່ ານ ກ ະ ເ ສ ດ .

ได้ผสมคำขับผล ผต่นั้นไปได้ ๗ อัน เมั่งสอถึ ภิจ่ำปะสุดได้ลูก
น้อยๆมผหัสุขายขับผล ผต่นั้นไปห้าได้ ๘-ม อัน สอนอันอ่าสอถึ
สุนั้นคะนิ่งในใจอ่า อันอ่าลูกภสุนี้เกิดมาภิผม่นอันยามอันร้ายผหัผล
อันอ่าโคสะภะน้อยสุนี้ภิเป้นลูกท่านอันขุหานมาล้ั่งผล พิบอกอ่าสุ
ใดเกิดอันนั้น มิบุนสิมพานมากนักผล อ่าดั่งนั้น คันอ่านันใหญ่มาภิ
จักได้เป้นเจ้าแก่เฮ้าขอๆผต่าภูนี้ผล ลูกภูภิบ่ฮู้อ่าจักได้ผหมย้า
เฮ้าขอๆผต่าภูผหัดีบ่ คันอ่าสอถึคะนิ่งดั่งนี้ผล้อ ภิอานันดใต้นางภา
สิเฮ็าย้า โคสะภะสุนั้นไปไอ้ในปะตูคอกภิอขับผล ผต่นั้น ภิออสุพะ
อาดเค้าติอนี่ๆ อันเป้นผก่อ่าภิอห้าตูายภิอยกมาก่อนภินาเต้นย้า
อ่อนน้อย ผล้อเลียพบกอนไอ้ใต้ภิอห้าตูายกายไปพิดผล้อ ภิจ่ำไป
ตาม เมื่อนั้นเจ้าขอๆภิออยกมาจากคอก ภินาเต้นอ่อนน้อยเลียสุ้ม
ทอบเฮ็าไปล้ั่งเป้นลูกบุดตาขับผล เมื่อนั้นสอถึสุนั้น ภิสุจ้ำเฮ็าคำ
ใต้ผก่นางภาสิพันนี่ๆไปขุชี้ไถ่เฮ็า คันอ่าได้มาผล้อ สอถึภิบอกใต้
นางภาสิหาสีสุนั้น เฮ็าไปไอ้ในหาๆกองนเมื่อจักใก้ฮู้ขับผล ผต่
นั้นนายกองนภิสับย้ากองนมาเถิงที่นั้น อันอ่า ภิอคุนั้นภิลอดบ่ไปขับ
ผล เมื่อนั้นนายกองนภิตีย้าภิอไป ภิอคุนั้นภิบ่ไป ภิพบยู่ นายกองน
ภิจ่ำลาไปเบิ่ๆ ภิเต้นย้าหาสะภาอ่อนน้อย ลอดเฮ็า อันนี้สอยอ่ามี
บุนผหัสิมพานมีมาก อันอ่าลูกอ่อนน้อยภูนี้ภิบ่มีผหัผล นายกองนภิ
เฮ็าไปล้ั่งเป้นลูกบุดตา อันอ่านางภาสีภิพัดเฮ็าคำมาใถ่ไปขับผล
เฮ็ามาผล้อยู่เดือนปาย สอถึภิบอกใต้นางภาสิ เฮ็าไปอาๆไอ้ใน

ຄົນທາງແພະ ແຕ່ນັ້ນແພະໂທນຕົວນີ້ງນັ້ນ ມັນກໍອອກມາເຕັ້ນອ່ອນນ້ອຍເລີຍ
ເລົ່າໝູບໃຫ້ກິນນ້ຳແທ້ແລ ຝ່ງໝູ່ແພະທັ້ງຫຼາຍກາຍໄປແລ້ວ ແພະເຂົ້າແກ້ວຈ້ຳ
ໄປຕາມ ແຕ່ນັ້ນຈ່າລ້ຽງແພະ ກໍມາເຕັ້ນຢ້ຳອ່ອນນ້ອຍ ເລີຍອຸ້ມຫອບເອົາໆ
ເມືອລ້ຽງເປັນບຸດຕ່ານ້ອ່ອນຕັ້ນແລ ແຕ່ນັ້ນນາງກາລີເລົ່າພັດໄປໄຖ່ເອົາມາ
ເລີຍເລ່ຳເອົາໄປຖິ້ມໃສ່ຕອຊັ້ນເປັນປ່ອງ ເຈ້ົາອ່ອນນ້ອຍເລີຍຄ້ຽງທີ່ຮ້ຽງຕັ້ນ
ແລ ເມືອນັ້ນຢ້ຳມີຄົນຜູ້ນີ້ງ ໄປເອົາຕອກສ້ານນັ້ນກໍມານັ່ງເຊົາຂີ້ໝ້ຳ ສ້ຽງໃຕ
ຮອດຕູນັ້ນກໍເອົາເກີນກ່ອຍຂຶ້ນ ເມືອເອົາເຈ້ົາອ່ອນ ມັນກໍເກັບເອົາມາຮອດ
ບ້ານອ້ຽງໃຫ້ແກ່ເມ້ຽ ເມ້ຽກໍນ່ານປ້ອນເຂົ້າແລ້ວເລ່ານອນຕັ້ນແລ ແຕ່ນັ້ນ
ເສດຖີຜູ້ນັ້ນກໍຊ້ຳໃຫ້ນາງກາລີທາສີເອົາຄ້ຳພັນນີ້ງໄປໄຖ່ຊື້ເອົາ ນັ້ນກໍເອົາມາ
ແລ້ວ ໝ ປີເລີຍໃຫ່ ທ້ົາວກໍຮູ້ເຖ້ົນເປ້ັ້ງທ້ົາໝາກຮຸກສະກາແທ້ແລ ຕະຫາ
ໃນກາລະເມືອນັ້ນ ສອນອ່ານເສດຖີຜູ້ນັ້ນກໍຊ້ຳເອົາຢ້ຳຄ້ຳພັນນີ້ງໃຫ້ແກ່ນາງກາ
ລີໄປໃຫ້ແກ່ສະຫາຍຊ່ານ ໄຕອັນຢູ່ໃນບ້ານນອກອ່ານດັ່ງນີ້ ຽລາ ເຈ້ົາຊ່ານ ໄຕ
ອັນອ່ານພໍ່ເສດຖີໃຫ້ຂ້ານເອົາຄ້ຳພັນນີ້ງມາໃຫ້ແກ່ເຈ້ົາອັນໜ້ານເຊ້ົານເສດຖີຊີໃຫ້ໂຄ
ສະກະມາຫານເຈ້ົາໆຈ່ຳເບ້ົາຄ້ອຍຄ້ຳໃນໜ້ານສືຕັ້ນເຖ້ົນ ເສດຖີໃຊ້ໃຫ້ນາງກາລີ
ໄປບອ່ກແກ່ຊ່ານ ໄຕທ່ານັ້ນແລ້ວກໍຄືນມ່ານຕັ້ນແລ ແຕ່ນັ້ນເສດຖີຜູ້ນັ້ນ ກໍຂຽນໜ້ານສື
ໃຫ້ຢ້ຳໂຄສະກະກຸມານໄປແທ້ຕັ້ນແລໜ້ານສືນັ້ນອ່ານດັ່ງນີ ຽລາ ເຈ້ົາຊ່ານ ໄຕ
ຄັນອ່ານໂຄສະກະກຸມານໝາຕາເຈ້ົາແລ້ວ ເຈ້ົາຈ່ຳເອົາຖິ້ມໃສ່ໃນເຕົ້ານໄຕ ໃຫ້
ນັນຕາຍເສ້ັ້ງເຖ້ົນ ຂຽນໜ້ານສືວ່ານດັ່ງນັ້ນແລ້ວ ຂໍຂອດໃສ່ໃນແຈ່ງຕ້ານສະໃບໃຫ້
ແລ້ວ ກໍໃຊ້ຢ້ຳໂຄສະກະໄປຫາຊ່ານ ໄຕຕັ້ນແລ ແຕ່ນັ້ນສອນອັນອ່ານໂຄສະກະ
ໄປແລ້ວ ກໍໄປຮອດໝູ່່ເດັກນ້ອຍທ້ົາຫຼາຍຫຼິ້ນຢ້ຳໝາກບ້ານຕັ້ນແລ ສອນອ່ານ້ອ

ฆ่ายแต่ๆโคสะภะลูกเสดถีตูนั้น ภันาถ้ำนยังพาภบ้าอิดอ่อนเสังเวินบ่ แพ้เด็กน้อยทังถ่ายตั้นแล แต่นั้นน้องภิบายยังเคียใส่มีผีอ้าย อ่าอ้าย จ่าถ้ำนป่งนฮ้อยเถ็น ฮ้อยภิถ้ำนอิดอ่อนเสังเวินแท้บา ฮ้าจักเอ็าหยังพ้า สีไปใท้แก่ฆ่าๆไทตาๆเจ้าเถ็น อ่าดั่งนั้น แต่นั้น โคสะภะภุมาน ภิบายเอ็าหยังเคียแล้อ ภิไปถ้ำนยังพาภบ้าภิแพ้หยังเอ็า ภิได้เวินคืนดั่งเก่าพิดตั้นแล เมื่อนั้นอันอ่าน้องฆายตูนั้น ภิเอ็าหยังพ้าสีไปตาฆ่าๆไท ตูนั้น คันอ่าไปฮอดฆ่าๆไทแล้อ มันภิไฮดูหยังพ้าสีเต้นแล้อดั่งนั้น มันภิอุ้มเอ็าหยังน้องฆายตูถีพ้าสีไปตาใส่ในเต็าไทอันใหญ่แล้อภิตายไปตั้นแล

บัดนี้จักก่าวเถิงโคสะภะภุมานคอยถ้าน้องอยู่ บ่เต้นน้องมาเลียจอนค่ำเสังแล้อภิบายเอ็าหยังถิงเบิ้งใส่พาภบ้าแล้อภิพิเมือตั้นแล คันอ่าเมือฮอดเฮือนแล้อ เสดถีภิหอางถามอ่าน้องบ่มานั้นสี เมื่อนั้น โคสะภะน้อยจาต่เสดถีอ่า ฮ้อยเอ็าพ้าสีไปแล้อน้องเต้นเอิ้นใส่ อ่าฮ้ายเฮียเจ้าจ่ามาถ้ำนบ้าป่งนฮ้อยถ้อม ฮ้อยตาภฮีไป น้องภิตาภเอ็าเคียมายังใส่มีใต้ฮ้อย น้องเล่าเลียไปส่าพ้าสีตางฮ้อยๆ ภิคอางตาน้องทังมีภิบ่เต้น ฮ้อยป่งอ่าน้องตาภพ้มาอยู่บ้านแล้อปานนี้บ่เต้นมานี้จา ฮ้อยภิคะนิงดั่งนี้แล้อภิพ้มาแท้แล แต่นั้น เสดถีภิฮ้องใต้ตีหอางก้าเกื่อน ดับฆาดนี้ฆายเค้าส่อนตายแลฮิ แต่นั้นเสดถีภิธิบแล่นไปตาแท้ตีหอางเอิ้นก่าอ อ่า สะตายเฮียย่าพ้าอใต้จิบตายแท้ใส่ไฟ เจ้าเฮีย เมื่อนั้นฆ่าๆไทได้ยินคำเสดถีก่าอ ธาบ่ใต้เคียงแท้ที่ไย ธาภิเอ็าใส่

ແລ້ວຢາມງາຍແຕ່ນາຮອດ ບໍ່ໃຫ້ຮ້ອນສະຫາຍເຈົ້າຢ່ານາ ເຈົ້າເອີຍ ເມື່ອ
ນັ້ນເສດຖີກໍບໍ່ເຫັນຍ້າງລູກກໍສລົບໄປລົ້ມທ່ວງຕາຍຕໍ່ໜ້າຊ່ວງ ໄຫແທ້ເປົ່າຫູ ຕັ້ນ
ແລ ທີ່ນັ້ນເສດຖີກໍຄືນມາແລ້ວ ເຂົ້າກໍເອົາ ເມືອສ່ວງຮອດເຂດບ້ານ ເສດຖີ
ເຈົ້າຂຶ້ນສູ່ເຮືອນຕັ້ນແລ ແຕ່ນັ້ນເຖິງນານໄດ້ສອງສາມປີ ເສດຖີກໍຄະນຶງໃນ
ໃຈຄຶດເຖິງຍ້າງລູກແຫ່ງຕົນ ແລ້ວກໍຄຶດໃຄ່ຈັກຂ້ານ້ຍ ໂຄສະກະກຸມານ ເຫດ
ວ່ານ່ານ ໃຫ້ຫຼຸດຕ່ຳແກ້ວກຸຕາຍຕ່ວງກ່ອນ ຄັນວ່ານັ້ນບໍ່ຕາຍສິ່ງລູກກຸແທ້ກໍບໍ່ຍອມ
ເສດຖີກໍຄຶດໃນໃຈດັ່ງນີ້ແລ້ວ ເມື່ອນັ້ນເສດຖີກໍໃຊ້ໃຫ້ໂຄສະກະໄປຫາບ້ານ
ເສດຖີອັນຢູ່ນອກອ່ງງທີ່ພົ້ນຕັ້ນແລ ກໍຂຽນໜັງສືໃຫ້ເປັນຄຳຮະຫັດຮູ້ຂ່າວ ອັນ
ວ່າຄວາມຫວາກໝິດທີ່ນັ້ນໃນຕັ້ນຊຸປະການແທ້ແລ ແຕ່ນັ້ນ ທ້າວກໍລຸກຮີບຟ້າວ
ເລີຍແລ່ນໄປເປືອງ ພໍທ່ຽງວັນຮອດເຖິງບ້ານບາກໍໄປເຊົ້ານັ່ງໃນເຮືອນ
ເສດຖີຫຼວງຄົນພໍ່ພາຍພົ້ນ ອັນຢູ່ນອກອ່ງງແທ້ຂອກເມືອງຕັ້ນແລ ທີ່ນັ້ນທ້າວກໍ
ເຫັນແຕ່ລູກສາວເສດຖີເອັ້ນປາກຄອມຂ້ານ້ຍ ແຫ່ງຕົນຢູ່ ອັນວ່າພໍ່ແມ່ແລະ
ຂ້ອຍຂ້ານ້ຍ ປ່ານັ້ນ ໄປນາສ່ຽງຊຸ່ຄົນຕັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນລູກສາວເສດຖີເຫັນຍ້າ
ໂຄສະກະກຸມານ ນາສ່ເຮືອນແຫ່ງຕົນດັ່ງນັ້ນບ່ານ ກໍບອກໃຫ້ຂ້ານ້ຍ ເອົາສາດ
ນາປູ ເອົາຢູ ນາກວາດ ນ້ຳເຕົ້າຕົ້ງຂັນພາກນາຮ່ຽງ ແລ້ວເລົ່າ ເອົາພາ
ເຂົ້ານ້ຳໂພຊນະອາຫານນາໃຫ້ແກ່ໂຄສະກະກຸມານກິນຕັ້ນແລ ຄັນວ່າ ໂຄ
ສະກະກິນເຂົ້ານ້ຳແລ້ວ ຂ້ານ້ຍນັ້ນກໍເອົາພາຊະນະນັ່ງໄອ້ບໍຮະບອນຕັ້ນແລ
ທີ່ນັ້ນໂຄສະກະກໍນອນຫຼັບຢູ່ຂ້ານ້ຍຕັ້ນ ນັ້ນກໍໄປເອົ້າລູກສາວເສດຖີວ່າ ດູ
ລາ ເຈົ້ານາງເອີຍ ອັນວ່າຊາຍງ່ອຕຸ້ມານອນຢູ່ເຮືອນຮານັ້ນ ກໍຫາກເປັນ
ລູກເຈົ້າເສດຖີໃນອ່ງ ທ້າວກໍຄຶດຢາກເຫັນນາງງາມອອກມາຢາມເຈົ້າ ດູ

ທີ່ສົມສີພັ່ງງາຄືເຈົ້າຍອດນາງແທ້ແລ ແຕ່ນັ້ນ ນາງກໍໂສມະນັດກັ້ນຍິນດີຫລາຍ
ເທື່ອ ຫີ ວ່າເປັນດັ່ງຄຳທ່ານເວົ້າຮາ ເຈົ້າເບິ່ງດູກ່ອນເຖີ້ນ ເມື່ອນັ້ນຮາກໍ
ພ້ອມກັນແລ້ວລົງຈາກເຮືອນຫລວງມາ ເບິ່ງຄອຍດູທ້າວ ກໍຫາກຫັນຢູ່ແລ້ວນາງ
ຢັ່ງມເບິ່ງແຍງຕັ້ນແລ ແຕ່ນັ້ນນາງກໍມາ ຕັນຍ້າຂອດແຈຕ້າສະໃບບາ ເປັນຕໍ່
ນາງກໍຄ່ອຍຢ່ອງເຂົ້າໄປແກ້ເບິ່ງດູ ນາງກໍຕັນໜ້າສືຢູ່ໃນແຈຕ້າຕັ້ນແລ ແຕ່
ນັ້ນນາງອ່ານດູໜ້າສືອັນນັ້ນ ອ່າດັ່ງນີ້ ໜ້າສືອັນນີ້ມາຫານ້ອງອາຈອງພໍ່ກູ
ເອີຍ ຄັນອ່າ ໂຄສະກະມາຮອດແລ້ວເຂືອເຈົ້າຈົ່ງໃສ່ຂຸມຟ້າໄວ້ແຕ່ຄໍແລ້ວຈົ່ງ
ເອົາຄວາຍມາໄຖໃຫ້ຄໍຂາດຕາຍໄປສັ່ງເຖີ້ນ ຢ່າໃຫ້ຄຳຊ່າເວົ້າໄປແທ້
ຊ່ອຍອຳແດ່ເນີ ອ່າດັ່ງນັ້ນ ຄັນອ່ານາງດູແລ້ວກໍເອົາໄປເຜົາໄຟສັ່ງຕັ້ນແລ
ນາງກໍຂຽນຍ້ັງໜ້າສືໄປໃໝ່ ໃຫ້ເປັນຄຳນ່ອນແນ້ງຄຳຮະຫ້ອຍຊອບກົນ ແລ້ວ
ນາງກໍເອົາຂອດແຈຕ້າສະໃບໄວ້ດີ່ງເກົ່າດີໆ ນາງກໍແຍງບາໄທ ດັ່ງອິນຕາ
ແຕ້ນ ນາງກໍລົງໜ້ານເມືອເຮືອນລີ້ຢູ່ ທ້າວກໍນອນຕື່ນແລ້ວ ຍາມຊ້ວຍຄ່ຳ
ຈອນຕັ້ນແລ ແຕ່ນັ້ນພໍ່ແລະແມ່ແຕ່ງນາງກໍລຸກມາສ່ເຮືອນຊຸ່ຄົນຕັ້ນແລ ຄັນອ່າ
ກິນແລງແລ້ວເລີຍຈາຖານອ່ອນ ບາບ່າວທ້າວກໍເອົາໜ້າສືໃຫ້ໃສ່ຂັ້ນ ແລ້ວ
ແລະນົບນ້ອມໄຫວ້ເສດຖີຜູ້ອາວຸໂສນັ້ນ ຕາມດັ່ງຄຳສັ່ງເຈົ້າ ເສດຖີເຖົ້າ
ສັ່ງມາຕັ້ນແລ ແຕ່ນັ້ນເສດຖີກໍບາຍເອົາຍ້ັງໜ້າສືແລ້ວອ່ານດູອ່າດັ່ງນີ້ ດູລາ
ເຈົ້າ ເສດຖີອັນເປັນລຸງອາຈອງພໍ່ ອັນອ່າ ເຊື້ອຊາດໜ່ໍສາຍໃຈຮາທ້ັງສອງຕ
ປອງຫາບ່ໍໄດ້ ຄັນອ່າ ໂຄສະກະລູກຮາ ໄປຮອດແລ້ວກໍຈົ່ງພ້ອມກັນກະທຳວິວາ
ຫະມຸງຄຸນໃຫ້ຮາຢູ່ກິນກັບດ້ວຍກັນສັ່ງເຖີ້ນ ໜ້າສືວ່າດັ່ງນີ້ກໍມີແລ ເສດຖີດູ
ຍ້ັງໜ້າສືແລ້ວ ກໍມີໃຈຊົມຊື່ນຍິນດີນາກນັກຕັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນເສດຖີກໍໃຫ້ຄົນທ້ັ

ฆ្លាយติកដ៉ាដ្បាប្ដូនយ៉ាងគើ្ងាមុ្ងគុនប្ដូនដ្បាដ្លាំងនឹ្ង ដេពើ្ងកេីងយ៉ាង
គេសៈកៈភ្លាំងហ្ន៎ាងដ៉ាដ៉ាមាងេដ៉ាំាមាខំនឹ្ងភ្លាំង ដ្លាំងកៈហ៎ាំង៎ាគេសៈ
ីីាងហៈបំខៈបងនឹ្ងដ្លាំងនឹ្ង ដ៉ានឹ្ងគេសៈកៈភុ្មាង ដ្លាំងភ្លាំងភ្លាំងដេមគុក
ស្មាងដេពើ្ងាងដ្លាំងស្មាងដើ្ងាងនឹ្ងង ពាំខំនឹ្ងកេីងដ្លាំងដេពើ្ង
ខំងដេីងពុំដ៉ាដ៉ា គេសៈកៈខំងយ៉ូភ្លាំងដ្បាយ ស្មាងង៎ាដេពើ្ងខ្លួនឹ្ង កេីងដ្លាំង
ដ្លាំងដ្លាំងដ្លាំង

ຄືอ่า ເຫຼັກແລະຫອງເງິນຄຳກອງບໍ່ໄຮ້ ທັດເອກໄມ້ເຄື່ອງເງິນຄຳເຫຼືອງ
ຮ່ຽງເຮົ້າ ໃຫ້ເຈົ້າທັງສອງໄດ້ເປັນເຈົ້າແກ່ຂ້ອຍຂ້າຊ້າງມ້າຊຸ່ອັນ ກໍພໍ່ເຖິ້ນ
ເສດຖີໃຫ້ພອນແກ່ລູກທັງສອງດ້ວຍນີ້ແລ້ວ ກໍສົ່ງໄປຫັ້ນແລ ແຕ່ນັ້ນ ອັນອ່າ
ເຈົ້າໂคສะกะติอเมังนั้น ก็บิไหอ้ยั้งพໍ່ແລะแม่แต่ๆตินแล้ว ก็พากัน
ตักแต่ๆยั้งเคื่องทั้งหลาย คือ่า ผาภบ้ำและกะจับผาภบ่อหิอแต้อแล้ว
บ่อะบอนชุ่อันด้วนั้น ก็ใต้ข้อยคินแต่ๆตินยายไปก่อนหั้นแล ในกาละ
เมื่อนั้น สอนอันอ่าโคสะกะภุมาบนั้น ก็พายั้งพะอิยาเมังธักแต่ๆติน
มายามพ่ีของติน คันอ่ามาธอดบ้านแล้วด้วนั้น อันอ่าคินทั้งหลายอันอยู่
ในเรือนที่นั้น เอิาก็ไปต้อนไปธับเอิายั้งโคสะกะติอเมังมาสู่เรือน
เอิาก็มีใจชืมชื่นยินดีมากนักแต้แล เมื่อนั้นเสดถีผู้เป้นพ่ีนั้น คันได้
ยินคินทั้งหลายอ่าโคสะกะภุมาบ มาแล้วด้วนั้น อันอ่าจิดใจแต่ๆเสด
ถีนั้นก็สลิบทิบท่าอ่อนอวน แล้วก็ตายไปในก็บ่ฮู้บ่เต้นตากเป้นตาย
ผู้งอยู่ในผ้าก้ำหั้นแล เตดอ่าคินทั้งหลายปะหี มาถามฮ่าวโคสะกะ
หีอยู่คินแต้แล คินทั้งหลายเอิาก็บ่ฮู้อ่าเสดถีลักตายด้วนั้น เอิาก็ใต้
อ่า ดูลาเจ้าพ่ีเอีย อันอ่าโคสะกะภุมมาบอันเป้นลูกแต่ๆเจ้า ก็มา
แล้วแลเจ้าพ่ีจ่ำลูกมากินเฮ้าก่อนเถิ้น ที่นั้นเสดถีก็บ่ตำ เตดอ่า
ตายแล้วกะด้างยู่หั้นแล คินทั้งหลายเอิาก็บ่ลุบบ่คำ เอิาก็ห่ออ่าเจ้า
เสดถีผัวหั้นแล เอิาก็พ้อมกับออกมาน้ำยู่พายนอก ในเรือนคือดอม
โคสะกะหั้นแล แต่นั้นพ่อลาค่ำมืดแล้อ เอิาก็ใต้ปะหิบน้ำมันไอ้ใต้
ฮ่ารเรืองหั้นแล ที่นั้น สา อันอ่าลูกสาวเสดถี คือ่า

ນາງກໍໄດ້ທຸງນເຂົ້າໄປຫາພໍ່ເສດຖີແຕ່ຜູ້ດຽວ ເພື່ອວ່າຈັກໄປປຸກໃຫ້ລຸກກິນເຂົ້າ
ນ້ຳ ດ້ວຍນັ້ນນາງກໍເປີດຜ້າເຂົ້າໄປ ກໍລຸບບາຍຍ້ຳຕີນຊັກຊື່ນວ່າ ພໍ່ເອີຍໆ ວ່າ
ດ້ວຍນັ້ນ ອັນວ່າຄົງແຕ່ວ່າເສດຖີກໍກະດ້ຳງແຂງຢູ່ແລ້ວດ້ວຍນັ້ນ ເມື່ອນັ້ນ ນາງກໍພິ
ຈາລະນາດູວ່າດ້ວຍນີ້ ອັນວ່າເສດຖີນີ້ຕາກຕາຍແລ້ວແລ ອັນວ່າ ເຂົ້າຂອງທ້າ
ຫລາຍຝ່ານີ້ ກໍຕາກຈັກເປັນສາທາລະນະສົ່ງແລ ນາງຈັກທຳບາຍໃຫ້ ມັນ
ເປັນຂອງໂຄສະກະຕິອຮັກແຕ່ວ່າຜູ້ດຽວເຖີ້ນ ນາງພິຈາລະນາດູ ດ້ວຍນີ້ແລ້ວ
ນາງກໍຕີນັ່ງນປ້ອແປງທີ່ນັ້ນແລ້ວກໍເອົາຍ້ຳໃບລານນາຂຽນໜັງສືໄວ້ວ່າດ້ວຍນີ້ ດູ
ລາ ສຸທ້າຫລາຍເອີຍ ຄັນວ່າຜູ້ຕາຍແລ້ວເຂົ້າຂອງຝ່ານີ້ ຜູ້ກໍໃຫ້ແກ່ໂຄສະກະອັນ
ເປັນລູກແຕ່ວ່າຜູ້ອື່ນແລ ນາງຂຽນແລ້ວກໍເອົາຊ້ອນໄວ້ໃນທີ່ໜອນໝົນ ຫົວແຕ່ວ່າ
ເສດຖີນັ້ນແລ ອັນວ່າເສດຖີນັ້ນຫາກລັກຕາຍບໍ່ໄດ້ຍືນສຽງປາກ ຫາກບໍ່ໄດ້ສັ່ງ
ຂອງໄວ້ໃຫ້ແກ່ໃຜແທ້ແລ ແຕ່ນັ້ນນາງກໍອອກມາຈາຕີ່ເຖົ້າແກ່ທ້າຫລາຍວ່າ ດູ
ລາພໍ່ແມ່ທ້າຫລາຍເອີຍ ຂ້າເຂົ້າໄປເບິ່ງພໍ່ເສດຖີ ຂ້າກໍບາຍຍ້ຳຕີນຊັກຊື່ນດູກໍບໍ່
ຕົງບໍ່ປາກແລະຂ້າຈັກຊັກຊື່ນຫລາຍຫົນກໍຈຸງນ ເຫດວ່າຂ້າໄດ້ເປັນລູກສະໃພ້ໃໝ່
ໄປ່ເຄີຍເທື່ອແລ ເຈົ້າທ້າຫລາຍຈົ່ງໄປປຸກໃຫ້ເພິ່ນກິນເຂົ້າກ່ອນເຖີ້ນ ນາງວ່າ
ດ້ວຍນັ້ນແລທີ່ນີ້ຄົນທ້າຫລາຍກໍພາກັນໄປປຸກຄັ້ນເບິ່ງຍ້ຳ ເສດຖີຜູ້ນັ້ນ ກໍເປັນອັນກະ
ດ້ຳງຢູ່ກໍພ້ອມກັນຮ້ອງໄຫ້ວ່າ ພໍ່ຕາຍໆ ວ່າດ້ວຍນັ້ນກໍມີແລ ແຕ່ນັ້ນ ເຂົາກໍນັ່ງນ
ນັ້ດຈັດທີ່ທ້າຫລາຍແລ້ວ ກໍເຫັນຍ້ຳໃບລານອັນຢູ່ເທິງຫົວເສດຖີນັ້ນ ເຂົາມາ
ອ່ານດູວ່າດ້ວຍນີ້ ດູລາ ສຸທ້າຫລາຍເອີຍ ອັນວ່າເຂົ້າຂອງສົມບັ້ຕແຕ່ວ່າຜູ ອັນໄດ້
ສ ໂກດທ້າຫລາຍຝ່ານີ້ ຜູ້ກໍໃຫ້ແກ່ໂຄສະກະອັນເປັນລູກແຕ່ວ່າຜູ້ທ້ານອນແລວ່າ
ດ້ວຍນີ້ ແລ້ວເຂົາກໍນັ່ງນຍ້ຳໜັງສືອັນນັ້ນໄວ້ໃຫ້ດີຫັ້ນແລ ແຕ່ນັ້ນຄົນທ້າຫລາຍເຂົາ

ພ້ອມກັນເລີກຊາກສົ່ງສະການເສດຖິບໍຣະບອນແລ້ວ ທີ່ນັ້ນເຖົ້າແກ່ແລະເສ
ນາອາມາດທັ້ງຫຼາຍ ກໍພ້ອມກັນເອົາຍັງໜ້າສີອັນນຸ່ງນໄວ້ນັ້ນ ໃສ່ຂັນເງິນຂັນ
ຄຳ ທຸງນເງິນທຸງນຄຳ ດອກໄມ້ເງິນດອກໄມ້ຄຳ ແລ້ວເອົາເມືອຖວາຍແກ່
ພຣະຍາອັນເປັນເຈົ້າເມືອງທີ່ນັ້ນວ່າ ເທອະຂ້າໄຫວ້ສົມເດັດມະຫາຣາຊເຈົ້າ
ອັນວ່າເສດຖິແຫ່ງມະຫາຣາຊເຈົ້າກໍຕາຍແລ້ວກໍຂ້າແລ ເສດຖິກໍຍັງສົ່ງໃສ່
ໜ້າສີໄວ້ວ່າດັ່ງນີ້ ດູລາ ຂຸ່ທ່ານທັ້ງຫຼາຍເອີຍ ອັນວ່າເຂົ້າຂອງ ສ ໂກ
ທັ້ງຫຼາຍຝູງນີ້ ກູກໍອາງໄວ້ໃຫ້ແກ່ໂຄສະກະກຸມານທັ້ງມວນແລ ເອົາກໍຂາບ
ທູນພຣະຍາດັ່ງນີ້ແລ ແຕ່ນັ້ນພຣະຍາກໍໃຫ້ໄປຫັ້ນເອົາຍັງ ໂຄສະກະ ກຸມານ
ນາຫັ້ນແລ ອັນວ່າໂຄສະກະກຸມານຊັ້ນນັ້ນ ກໍຟ້າວປົບແລ່ນເຂັ້ນຄະໂຍງເລີຍ
ຣອດ ທີ່ນັ້ນຍັງມີສະນ້ຳບອກຮ່ອງນ້ອຍອັນນຶ່ງຢູ່ຂ້າງຫົນທາງ ອັນນັ້ນ ຄົນທ້າ
ຫຼາຍນາກໍເວັ້ນຊຸ່ຄົນຫັ້ນແລ ແຕ່ນັ້ນອັນວ່າ ໂຄສະກະນາຣອດຮ່ອງບອກອັນນັ້ນ
ກໍບໍ່ເວັ້ນກໍເຕັ້ນຂ້ານໄປຫັ້ນແລ ພຣະຍາກໍເຫັນຍັງ ໂຄສະກະເຕັ້ນໂຕນນາແທ
ແລ ແຕ່ນັ້ນໂຄສະກະຂຶ້ນເມືອເຄົາຈົບນົບບາດເຕົ້າຍັງພຣະຍາຢູ່ຫັ້ນແລພຣະ
ຍາກໍບອກໃຫ້ຍັງ ໂຄສະກະຜັ້ນໃຫ້ເປັນ ໂຄສະກະເສດຖິແທນພໍ່ກໍມີແລ ແຕ່
ນັ້ນ ໂຄສະກະ ເສດຖິຜັ້ນກໍອຳລາຄາຈາກພຣະຍາແລ້ວ ກໍໜີນາຣອດອອກນ້ຳ
ທີ່ນັ້ນກໍບໍ່ເຕັ້ນຂ້ານ ກໍຄ່ອຍທ່ອງໄປດ້ວຍລີລາອັນງາມ ເຫດ່ວ່າຕົນໄດ້ເປັນ
ເສດຖິຜູ້ໃຫ່ຍ່ແລ້ວຫັ້ນແລ ເມືອນັ້ນພຣະຍາກໍເຕັ້ນຍັງອີຣິຍາບົດອັນງາມແຫ່ງ
ໂຄສະກະເສດຖິຜັ້ນ ກໍມີໃຈຊົມຊື່ນຍິນດີນາກນັກກໍມີແລ ອັນວ່າ ໂຄສະກະ
ເສດຖິຜັ້ນ ກໍຢູ່ກິນກັບດ້ວຍລູກເມັ່ງຂ້ອຍຄົນແຫ່ງຕົນ ສນຸກສນຸກສຳຣານບານ
ໃຈ ຫາຄຳກັ້ງອົນອົນຕາຍບໍ່ໄດ້ ຢູ່ທ່ານທຳບຸນໃຫ້ທານ ຕາມສັດທາທັມຄຳ

ເຫຼື້ອມໃສໃຈນັກແຫ່ງຕົນ ມີອາຍຸໄດ້ຮ້ອຍເອັດປີ ຄັນວ່າ ດັບຈິດສິ້ນຊີວິດແລ້ວ ກໍໄດ້ເມືອເກີດໃນສອັນເທອະໂລກພຸ້ນກໍມີຜລ ເຣື່ອງນິທານແຫ່ງໂຄສະກະ ເສດຖີອັນສງອສອາດອາຊບັນດິດ ຫາກຊັກນາສຳແດງໃຫ້ແຈ້ງແກ່ພຣະຍາຈຳ ປານະຄອນ ກໍແລ້ວທີ່ນີ້ກ່ອນແລ.

ຕະໂຕ ພາຍໜ້າແຕ່ນັ້ນ ບັນດິໂຕ ອັນວ່າສງອສອາດທັມມິກະບັນດິດ ກໍເອົາຍັງນິທານໂຄສະກະ ເສດຖີມາກ່າວບອກໃຫ້ແກ່ພຣະຍາຈຳປາ ນະຄອນ ແລະສອນໃຫ້ແກ່ເສນາອາມາດ ແລະໄພ່ບ້ານສະພານເມືອງ ເຣື່ອງຮຸ່ງພຸ່ງ ແດນໄກ ຄືກຫະຣືໄທໃຕ້ລຸ່ມຟ້າ ກໍກ່າວວ່າ ດູລາເຈົ້າທ້າວຫລາຍເຣີຍ <u>ເສຍໂຍ</u> (ອ່ານວ່າ ເສັຍໂຍ) ໂພທິຍານອັນປະເສີດ ໃຈແກ້ວເກີດຂັນຕິ ເຈົ້າທ້າວຫລາຍຈຶ່ງມີອາຍຸຍືນຍາວໄດ້ຮ້ອຍຊາວອັດສາເຖິ້ນ ວ່າດັ່ງນີ້ ອະຕີຕະໂທສ້ຳ ອະນາຄະຕະໂທສ້ຳ ປັດຈຸປັນນະໂທສ້ຳ ອັນວ່າໂທດແຫ່ງໂຄສະກະອັນໄດ້ກະ ທຳຜິດເມື່ອກ່ອນ ແລະໄດ້ເປັນຊາຍເຖົ້າແກ່ຕືອເມັ່ງ ແລະພາກັນໜີຈາກບ້ານ ປ່ງນກັນອຸ້ມເອົາຍັງລູກນ້ອຍຄ່ອຍໜີໄປເຖິງໄພສົນປ່າໄມ້ ຊາຍເຖົ້ານັ້ນກໍປະ ລກໄວ້ກາງທາງ ແລ້ວໜີໄປໂກຄາວໂຍດ ແຕ່ນັ້ນເມັ່ງກໍບໍ່ຕັນຍັງລກເລີຍກັ ໂກດໂກທາ ຈຳຕືອຄືນມາເອົາໄປເລົ່າ ເມັ່ງກໍຕັນລູກອ່ອນນ້ອຍແລ້ວ ແລະ ອຸ້ມເອົາມາເຖິງນະຄະຮາເມືອງໃຫ່ ຕືອໄດ້ກິນເຂົ້າໃໝ່ ແລ້ວຕາຍໄປເກີດ ເປັນໝາ ຕາຍຈາກສຸນັກຂາ ແລ້ວກໍແມ່ນໂຄສະກະໃຊ້ຊາດ ອັນວ່າ ລູກນ້ອຍ ແຫ່ງຊາຍເຖົ້ານັ້ນ ກໍຫາກແມ່ນເສດຖີອັນເປັນພໍ່ລ້ຽງແຫ່ງໂຄສະກະ ນັ້ນແລ ອັນວ່າເສດຖີເອົາໂຄສະກະນ້ອຍໄປໃສ່ທ່ວງງ່ວແລະທ່ວງກອງນທ່ວງແຜ້ເພື່ອ ວ່າໃຫ້ນັ້ນຕາຍ ນັ້ນກໍບໍ່ຕາຍ ດ້ວຍກັນອັນໂຄສະກະໄດ້ເປັນຊາຍເຖົ້າເອົາລູກ

ถิ้มปะไอ้ในหินทางๆ แล้วพายลุนซ้ำคืนไปเอามาไอ้ปางนั้น ตั้นแล
อันอ่าคำอันซายซ่างไหฮุ้มลูกซายคิงแต่งเสดถิถิ้มใส่ในเตาไห อัน
ไปตายตางโคสะภะภูมาบปางนั้น แม่นโทดอันได้ภะทำเมื่อก่อน
นั้นแล มันกำได้เป้นคินเถ้าแก่ตู้ปี่ๆ ถ่องหาภิบหาฮงเมาเป้นอาหาน
แต่างกิน ภิบฮงบ่ตายมันกำบ่ายถิ้มใส่เตาไฟ ภิบฮงอีๆตายปางนั้น
ตั้นแล อันอ่าภิบฮงนั้นกำหากแม่นตู้ซ่างไห ท้างฆ่ายท้างมอบฆู้นั้นแล
อันอ่าซายตู้เอาภิบฮงอใส่ไฟปางนั้น กำหากแม่นภูมาบอันเป้นลูก
เสดถินั้นแล อันอ่าเสดถิฮงนพ้าสือยอดแจต้าสะใบไฮ้ย้างโคสะภะไป
หาเสดถิตู้ยู่พายนอกอองๆใต้ฮ้าเส้งอ่าดั่งนั้น อันอ่าโคสะภะตู้นั้นกำ
ไปนอนยู่เฮือนแต่งเสดถิ ลูกสาวเสดถิกำมาแก้เย่า ย้างพ้าสือนั้น
แล้วกำเอาไปเตาไฟเส้ง แล้วจี่งมาฮงนพ้าสือนั้นใหม่ใส่ใต้เป้นคาม
อันม่อนหอมใส่ปากโตแล้วกำจี่งเอาไปฮอดไอ้ในแจต้าสะใบดั่งเก่า
โคสะภะเล่าบ่ตายด้อยปะอิยายถ้อยคำในพ้าสือนั้น กำด้อยผละบุน
อันโคสะภะได้เป้นพาหอมเถ่าแสะคาบดึงเอาแจต้าจ่อยแต่งพอะ
ปัดเจกเจ้ามาหาหินทางตั้นแล อันอ่า นางลูกสาวแต่งเสดถิตู้ได้
เป้นเม้งแต่ง โคสะภะเสดถินั้น กำหากแม่นเม้ง แต่ซาดก่อนพายตั้ง
ตั้นแล กำย้างเล่าผัดได้กันเป้นผัวเป้นเม้งดั่งเก่า เทดอ่านางได้ใต้
เอ้ำเป้นหานแก่พอะปัดเจกเจ้า ปางเมื่อได้มาอาสัยยู่กินกับดอม
นายคืออีเสด เทดั่งนั้นกำจี่งได้มาเป้นเสดถิแท้ดีถูแล สงอสอาด
ทันมีภะบันดิดกำก่าอย้างซาดก่อนแต่ง โคสะภะเสดถิกำแล้วท่านี้ก่อนแล๚

ນິທານທີ ๔๑

ເຣື່ອງ ກົບກັບຈ່າລັ່ງງົວ

ບຸກຄະລະຜູ້ໃດໄດ້ເກີດມາໃຍສົງສານ ອັນໄດ້ເປັນພໍ່ແລະແມ່ພີ່ນ້ອງລຸກ ເມັ່ງແຫ່ງກັນ ໃຫ້ແບ່ງປັນກັນ ກຢ່າຊ່ອ່າ ກຢ່າຊຸຕົງ ມຶງຢ່າຍົກຍໍສໍ່ໂທດ ຢ່າ ໂກດຢ່າເຄັ້ນ ໃຫ້ຫຼັ້ນໃຫ້ລອຍ ຢ່າປ້ອຍຢ່າເວນ ໃຫ້ແກ່ກັນຢ່າກ່າວຕຽນຂ້ອນ ຢ່າຊ້ຳຫ້ອພຣະ ຢ່າຣະຫ້ວຈ້ວ ຢ່າຍ້ອະນັກປາດ ຢ່າຈາດຄົນດີ ຢ່າຕິຄົນຄຸນ ຢ່າມຸນຄວາມເກົ່າ ຢ່າເອົ້າຄຳຣະຫັດ ຢ່າຊັ້ດລົງນ້ຳ ຢ່າຊ້ຳຮູເກົ່າ ຢ່າເປົ່າ ປີ່ສີຊໍ ໃຫ້ເປັນຄົນກ້າອົນແກ່ຜູ້ມີສິນມີທັມ ໃຫ້ຈື່ຈຳໄວ້ ຫາກຈັກໄດ້ຟັ່ງຄຳ ປາຖນາ ຊະນາ ອັນວ່າຄົນທັ້ງຫຼາຍ ຈົ່ງໃຫ້ມີສັດທາຫຼາຍເຫຼືອຫຼ່ ບັນວ່າ ສຸງວສວາດແຜ່ຍາຍຄວາມ.

ຍ້ັງມີນິຍາຍປາງກ່ອນອັນເປັນບ່ອນສາສນາ ແຄມທີ່ແມ່ນ້ຳ ຍ້ັງມີສາລາ ຫຼັ້ງນຶ່ງ ຕັ້ງຢູ່ກາງໜອງ ສ້ັງຄະເຈ້ົາທັ້ງຫຼາຍ ກິນາບໍ່ງຄອງສຸດມີນແຕ່ເຊົ້ົາຕັ້ນ ແລ ແຕ່ນັ້ນຍ້ັງມີກົບຕົວນຶ່ງອັນຢູ່ໃນຂ່ອງໃກ້ແຄມໜອງ ໄດ້ຍິນຍ້ັງສຸງທັມສ້ັງ ຄະເຈ້ົາສຸດ ກົບກໍຕັ້ງຫູໄວ້ດົງຟັ່ງຍ້ັງສຸງສຸດມີນ ມັນຫະໂກເລີ່ມເຖິງແລ້ວຍ້ັງ ຍອດແກ້ວໂສດາແລ້ວລີ້ຢູ່ຫຼັ້ນຕາໃນແຄມໜອງກອງຫ້ັງຕັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນຍ້ັງມີ ຈ່າລັ່ງງົວຕົວນຶ່ງ ມັນກໍປ່ອຍຍ້ັງງົວຮອກຄອກແລ້ວ ມັນກໍລັກໄມ້ເຫົ້າໄຕ່ໄລ່ງົວ ມາ ໄມ້ເຫົ້າແຫ່ງຈ່າງົວກໍສັກຖືກຫົວກົບຕົ້ນແຕກຕາຍໄປ ອັນວ່າຕົ້ວະໄທ ແຫ່ງກົບກໍໄດ້ເມືອເກີດໃນຊັ້ນຟ້າ ປາກົດຊື່ວ່າມັນທະກະເທວະບຸດ ຄັນວ່າສຸດ ອາຍຸແລ້ວກໍລົງມາເກີດເປັນຄົນຕົວນຶ່ງ ມັນກໍໄປບວດເປັນພຶກຂຸຕັ້ນແລ ແຕ່ນັ້ນ ພຶກຂຸຕົນນັ້ນກໍຕະແອ່ວເດີນໄປໃນຫົນທາງ ເພື່ອວ່າ ຈັກໄປເມດຕາບ້ານພາຍ

ฆ้าผู้นกิมิแล เมื่อนั้น ส่อนอันอ่าฉายผู้นั้น มันกิแบกตอกแล้วไป
ถ่งอตาภินตามกาละแต่างมันตั้นแล อันอ่าฉายผู้นั้นกิมาแตันย้างเจ้า
พิกขุตินนั้นไปก่อนพ้าตินทางพิอ่อตาแล ดั่งนั้น ฉายผู้นั้นมันกิคะนิง
ในใจอ่า ภูจักย่างไปให้ทันสมมะนะตินนี้และ จักเอ้าอาจา กันไป
ให้ม่อนชื่นเถ้น อ่าดั่งนั้นแล้อ มันกิรีบย่างไปพลันตั้นแล โส พิกขุ
อันอ่าพิกขุตินนั้น แลถงอตั้งเบี่งกิมาแตันย้างฉายผู้นั้น อันย่างมา
พลันดั่งนั้น พิกขุตินนั้น กิมาคิดเย้านย้างฉายผู้นั้น กิฝ้าอย่างไปรีบ
พลันตั้นแล แต่นั้นฉายผู้นั้นมันกิแบกย้างตอกแล้อ ย่างไปพลันตั้นแล
มันย่างไอปานใด เจ้าพิกขุตินนั้นกิย่างไอปานนั้น ฆาท้างสองกิบ่
ทันกันสักเที่อแท้แล เมื่อนั้น พิกขุตินนั้นกิคะนิงในใจอ่า ภูจักเอ้น
ย้างตินทางแล้อสี้ยู่ในพุ่มไม้ที่นี้ ให้มันไปก่อนแล้อภูจึ่งไปตามตั้งมัน
เถ้น พิกขุคะนิงดั่งนี้แล้อ กิเอ้าไปสี้ยู่ในพุ่มไม้อันตีบอันหาบ่ให้มัน
เตันตั้นแล แต่นั้น โส อันอ่าฉายผู้นั้นมันกิแบกย้างตอกไปก่อน มัน
กิบ่ทันเจ้าพิกขุตินนั้นสักเที่อ ดั่งนั้น มันกิคะนิงในใจอ่าดั่งนี้ อัน
อ่าสมมะนะเจ้าตินนี้ ดั่งฮึกมาอย่างนำปานนี้กิบ่ทันสักเที่อสันนี้แย่อ
อ่าสมมะนะเจ้าตินนี้ชิมาย้านย้างตอกแต่ภูนี้จึ่งบ่ให้ภูทันแล ภูจัก
เอ้าย้างตอกแต่ภูจุ๊เอื่องไอ้ในพุ่มไม้ที่นี้แล้อ ภูตากจักไปทันสม
มะนะเจ้าตินนี้บ่อ่าจะแล ฉายผู้นั้นมันคะนิงในใจดั่งนั้นแล้อ มันกิ
เอ้าตอกแต่มันเอานั้นจุกจ่อมไอ้ในพุ่มไม้ อันสมมะนะเจ้าตินนั้น
เอ้าไปสี้ยู่ตั้นแล ฉายผู้นั้นมันกิบ่ฮู้อ่าสมมะนะเจ้าสี้ยู่ตั้น คอยอ่ามี

ແຕ່ພຸ່ມໄມ້ດາຍດອກ ມັນກິຍອກຍ້ອງຫອກດວງນັ້ນເຂົ້າໄປໃນພຸ່ມໄມ້ທີ່ນັ້ນ ອັນ
ວ່າຫອກດວງນັ້ນກໍໄປຖືກຍ້ອງພິກຂຸຕົນນັ້ນ ກໍຕາຍໄປໃນພຸ່ມໄມ້ທີ່ນັ້ນຕຸ້ງອຕັ້ນ
ແລ ພິກຂຸຕົນນັ້ນ ຄັນວ່າຕາຍແລ້ວ ກໍໄປເກີດເປັນຄົນຕູ້ນີ້ ໃຫ່ນາແລ້ວກໍ
ສ້າງຄາຣະວາດຢ້ອງເຮືອນລູກເມັ່ງຢູ່ຕັ້ນແລ ແຕ່ນັ້ນ ໂສ ອັນວ່າຊາຍຕູ້ນັ້ນ
ນັ້ນກໍເຊື່ອງຍ້ອງຫອກແລ້ວໜີໄປຕາມເຈົ້າພິກຂຸຕົນນັ້ນນັ້ນກໍຄອງວ່າພິກຂຸຕົນນັ້ນ
ຢູ່ພາຍໜ້ານັ້ນກໍໜ້ານໄປປໍ່ເຫັນສັກເທື່ອຕັ້ນແລ ຊາຍຕູ້ນັ້ນຄັນວ່ານັ້ນຕາຍແລ້ວ
ກໍໄປເກີດເປັນກວາງຕົວນຶ່ງ ໂສ ມີກຄາ ກວາງຕົວນັ້ນກໍອາໄສເຊື່ງຮຸ່ມຮຸ່ມ
ໄມ້ອັນນຶ່ງ ເປັນທີ່ຢູ່ທີ່ນອນແຕ່ງຕົນເປັນປົກກະຕິແຫ້ແລ ๓ะ ๑๓ ພາຍໜ້າ
ແຕ່ນັ້ນ ໂສ ປຸຣິໂສ ອັນວ່າຊາຍຕູ້ມີຄາຣະວາດຢ້ອງເຮືອນ ແລະລູກເມັ່ງຢູ່
ນັ້ນ ມັນກໍເປັນຊ່ວງແປງເຮືອນ ມັນກໍໄປຢືມຍ້ອງຂວານແຫ່ງເສດຖີຕູ້ນຶ່ງ ໄດ້
ແລ້ວມັນກໍໄປຖາກແປງຍ້ອງເຮືອນຫຼັງນຶ່ງ ໃນທີ່ໃກ້ພຸ່ມໄມ້ອັນເປັນທີ່ຢູ່ນອນ
ແຫ່ງກວາງຕົວນັ້ນທຸກໆອັນຕັ້ນແລ ແຕ່ນັ້ນ ຍ້ອງມີໃນອັນນຶ່ງມັນກໍໄປຖາກເສົາ
ເຮືອນກ່ອນຈ້ອງຕັ້ນ ມັນກໍຖາກໄປຖາກນ້ອຍນຶ່ງແລ້ວ ທີ່ນັ້ນຂວານກໍຫຼຸດ
ອອກຈາກບ້ອງແລ້ວກໍລ່ວງໄປເຂົ້າພຸ່ມໄມ້ຖືກທ້ອງແຫ່ງກວາງຕົວນັ້ນຕາຍໄປ
ໃນພຸ່ມໄມ້ທີ່ນັ້ນຕັ້ນແລ ຊ່ວງເຮືອນຕູ້ນັ້ນນັ້ນກໍບໍ່ຮູ້ເມື່ອວ່າຂວານລ່ວງເຂົ້າໄປ
ຖືກທ້ອງກວາງຕາຍ ມັນກໍໄປຄ່ຽງຊອກຫາຍ້ອງຂວານດວງນັ້ນຊຸ່ແຫ່ງຊຸ່ທີ່ ຕົ້ງ
ແຕ່ເຊົ້າເທົ້າສວາຍພຶ້ງຍຫ່າເຂົ້າກໍບໍ່ເຫັນທ່ວງໃດຈັກແຫ່ງ ມັນກໍແຕ່ງຕົວ
ເຂົ້າເມືອບ້ານ ແລ້ວກໍເຂົ້າໄປໃຫວັນະຫາເສດຖີຕູ້ເປັນເຈົ້າຂອງຂວານວ່າ
ດັ່ງນີ້ ຂ້າໃຫວັນະຫາເສດຖີເຈົ້າ ອັນວ່າຂວານແຫ່ງມະຫາເສດຖີເຈົ້າ ອັນ
ຕູ້ຂ້ານີ້ນໄປຖາກເສົາເຮືອນນັ້ນກໍຫຼຸດຍ້ອງບ້ອງແລ້ວກໍບໍ່ເຫັນນາ ຂ້າກໍຊອກຫາ

ทางใดกิบ่เตันจักแต่ ตูข้าอีแต่งดองใหม่แทนเจ้ามะตาเสดถีเถิ้น
เสดถีได้ยินอ่าฮอานแต่งตินเสิ้งดั่งบั้น กิลุบเอิกแต่งตินอ่าดั่งบี้
โอมี! ดับคิอเรือนภูท่าบี้เสิ้งแทัแลบี อันอ่าเฮ้าฮองภูทั้งมอนบี้ กิ
บ่ที่ฮอานดองเสิ้งบั้นแล แม่นอ่าท่านจักเอิาดองใหม่มาแทน ผื้น
ดอง แสนดอง กิบ่ที่ดองบั้นแทัแล ตันอ่าตาดองเก่าเราบั้นมาคืน
เราก็บ่เอิาแล ฮอานดองบั้นกิตากบั้นฮอานเก่า ฮอานเค้า
ฮอานมูน แต่ปู่ม่อนพันสิบมาได้ ก เฮ่นเสดถีบี้แล เราก็คือว่าอี
เอิาภะพุกบ่ก้งๆโลมแล้วอีเอิาคำพอกไอ้อ่าดั่งบั้น บ้ดบี้กิมาบ่ได้
ดั่งคือเสิ้งแทับี! โอมี! คือว่าทุกยางกะหักแผงกับจี่ๆให้แทัแล ธ้อ่า
อีเสิ้งสี่างบี้อีบ่มีใกเอิาฮอานดองค่าก็อปู่บี้ไปแลนา เสดถีกิจ่มอ่า
ดั่งบี้ แต่บั้นจ่างเรือนตูบั้นมันกิคั่งแค้นแพ้นหอางปู่ฐ้างมา ตีกะมะ
บ่างใจจักไอจักจามกิบ่ถามไปพ้า เลียเล่าจับเอิาพ้า แล้อนบ่าตา
ย้อยหญ้างลา กิลอดลาพีจากเรือนเสดถี แล้อกิพีไปตาเรือนแต่งติน
กิมีแล เมื่อบั้น มันอ่าลูกเมิงแต่งจ่างเรือนตูบั้น กิฟ้าอแล่นมา
ถามฮ่าวเมืออ่า ดูลาเจ้าพี่ฐ้าเมือฮอัน ใตอ่าส้างแก่เจ้าแล มาโสก
เล้าพี่มาบี้จา ที่บั้นเมือกิก่าวอตี่เมิงอ่า ดูลาเจ้าตูเป้นเมิงธักพี่เอ้ย
มันอ่าเราท้างสามพี่ลูกบี้กิตากจักได้เป้นฮ้อยแต่งมะตาเสดถี บ่ย่า
ฮะแล พีบี้กิได้ไปยืมฮอานแต่งเสดถีไปถากเล้าเรือน ฮอานบั้นกิ
ตากต่อนเสิ้ง พีกิฮอกตาที่ใดกิบ่ได้ พีกิคืนมาใตอ้เสดถีฮีแทนดอง
อื่น เผื่นกิบ่เอิา เราอีเฮ้ดสิ่งใดอีได้ฮอานดองเก่ามาแทนบี้จา

ເມື່ອນັ້ນ ພະອິຍາ ອັນອ່າເມັ່ງກິກ່າວອ່າ ຮາເຈ້າຂ້ອຍທ້າສາມຄົນພໍ່ແມ່ ລູກນີ້ ມາພາກັນໄປຊ້ຳຊອກເບິ່ງກ່ອນເດີ້ນ ຫຼອນອ່າຫຼາຍຫຼາຍຕາ ຊອກແລນາເຕັນບູ໋! ລາງເທື່ອບຸນຜູ້ນີ້ງນີ້ຍ້ານີ້ເດ້ງ່າຍບູ໋! ອ່າດັ່ງນັ້ນ ເມື່ອນັ້ນຂ້າທ້າສາມຄົນພໍ່ແມ່ລູກກິພ້ອມກັນໄປຊອກຍັ້ງຂວາງຕົ້ນແລ ອັນອ່າ ແມ່ຖ້ານັ້ນ ມັນກິຖືຍັ້ງພ້າແລ້ວແລຄາງໝູ່ຫງ້ານ່ຳໝູ່ນັ້ນຊອກໄປ ເລີຍເລົ່າ ຄາງເຂົ້າໄປໃນພຸ່ມໄມ້ ອັນອ່າປາຍພ້າຖ້ານ້ຳກິໄປຖືກຂາກອາງ ນາງກິທະ ຕື່ນເຕັນບໍ່ຖືກເວັນໜ້ໄກເລີຍເລົ່າຫງ້ນເຂົ້າໄປຢັ້ງນໍ ກິນາເຕັນເນື້ອໃຫ ເຕັນຕາ ນິກຄາ ອັນອ່າກອາງກິນາຕາຍຢູ່ຄາພຸ່ມໄມ້ນີ້ ພໍ່ອີ່ນ້ອຍເອີ່ຍເຈ້າ ຈ້ຳເອີ້ນເວົ້າລູກນ້ອຍຮາມາ ຮ້ອຍອ່າຂອານເຈ້າ ຫຼ່ອນນາຄຶກທ້ອງກອາງ ຕາຍ ແມ່ຖ້ານ້ຳຂາກອາງດ້ຳແກ່ ພໍ່ຖ້ານ້ຳກິເລີຍເອີ້ນ ເອົ້ານ້ຳລູກແຕ່ງຕົນມາ ນາງທິດາສາວຖ້ານ້ຳໄດ້ຍິນພໍ່ຮ້ຽກຫາ ກິຟ້ານ້ຳປົບນາຫາແມ່ ຂານ້ຳກິພ້ອມກັນແກ່ ນາຍັ້ງຂາກອາງອອກຈາກພຸ່ມໄມ້ ແລ້ວຂານ້ຳກິພ້ອມກັນປາເຍັ້ງກອາງຕົນນັ້ນ ກິລອດເຕັນຍັ້ງຂອານດອາງນັ້ນຢູ່ໃນທ້ອງກອາງຕົ້ນແລ ແຕ່ນັ້ນ ຂາທ້າສາມ ກິນີ້ໃຈຊົມຊື່ນຍິນດີ ໂຊກເຮົານີ້ຊອກຂອານໄດ້ເນ້ີ ຂອານຕາກໄດ້ພ້ອມ ໃນທ້ອງແຕ່ງກອາງຕົ້ນແລ ຂາທ້າສາມພໍ່ແມ່ລູກນັ້ນ ຄັນອ່າໄດ້ຂອານແລ້ວ ກິປາເຮົາຍັ້ງຊົ້ນກອາງແລ້ວ ຂາກິພາກັນຕາບເມືອເຮືອນ ຄັນອ່າເມືອ ຮອເບ້ານເຖິງເຮືອນແຕ່ງຕົນແລ້ວດັ່ງນັ້ນ ຊ່າງເຮືອນຜູ້ນັ້ນນັ້ນກິເຮົາຍັ້ງ ຂາກອາງຂານ້ຳ ເກັບໃສ່ຍັ້ງໜ້ງທ້ອງເຄື່ອງໃນຈຸ່ອັນແລ້ວ ກິເອົາເມືອໃຫ ແກ່ເສດຖ້ຕົ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນ ອັນອ່າມະຫາເສດຖ້ຜູ້ນັ້ນ ກິນາເຕັນຍັ້ງຂາ ກອາງກັບທ້ຳຊົ້ນເນ້ີ ກິນີ້ໃຈຊົມຊື່ນຍິນດີ ກິກ່າວອ່າດູລາເຈ້າສະຫວາຍ

ฆ่างเรือนเรีย! ตั้งแต่บ้เมือฟ้า คันอ่ามีภาบอันใดสะตายจ่ามา
เอียังเคื่องสำลับทำภาบบั้น คืออ่าฟ้าและะฆอาบ เภ้กสาอและ
เลื่อยอันใดกีดขวางเรามีฆุ่อันฆุ่สี่า จักทำภาบอันใดจ่ามาเอาเถิ้น
อ่าดั่งบั้นฆายฆ่างเรือนตู้บั้นกีฆาบอ่าสาฬุดีๆแล ก่าอตอบคำเสดถิ่
บั้นแล้อกีสิ้างเรือนพ้นาสู่เรือนแต่างดิ้น แล้อกีกินยังเฮี้างบ้ โพฆนะอา
ทาบลาบก้อยอันลูกเมิ้งตีกแต่างไอ้ถ้า ฆาทั้งสามกีพ้อมกันกินยังเฮี้า
แล้อ กียู่สำฆาบทั้นแล ตะโต ในภาละเมื่อบั้น บันดีโต อันอ่า
สงอสอางเดินมีกะบันกิเตู้บั้น อาตะ กีก่าอยังบิหาบอันบ่ได้ใส่ใจกะ
ทำมาเป้นกันเป้นเอนกับด้อยกันบ่แล้อ ให้แก่เสนาผู้จำนำกับทั้า
พธะยาจำปาบะคอน สอนให้ฟังยังบิหาบอันบี้ ยู่ในตีภาบะไล อะติ
ตะฆาดปาวก่อนอ่า จ่าลั้งาก็อกันมาฆำฉัก ไม้ค้อนสักกีอกับตาย
ปาวบั้น อันอ่ากับตือบั้นตายแล้อ กีมาเกิดเป้นคนตู้ถีหอกยอกเฮี้า
พุ่มเฮื่อา ไอ้เล่าไปถึกพิกขุอันลี้ยู่ในพุ่มไม้ลอดตายทั้นแล อันอ่าจ่า
ลั้งาก็อตู้บั้น ค้นตายไปแล้อ กีได้ไปเกิดเป้นพิกขุอันถึกหอกตายใน
พุ่มไม้ทั้นแล ค้นอ่าพิกขุดินบั้นตายแล้อ กีมาเกิดเป้อคนตู้บี่า ชื่อ่าพี่
ฏ้าฆ่างเรือนทั้นแล อันอ่าฆายตู้เฮื่อายังหอกไอ้ยังพุ่มไม้บั้น ค้นอ่า
ตายแล้อ กีได้มาเกิดเป้นกอางอันนอนยู่ในพุ่มไม้ทั้นแล อันอ่าพี่ฏ้า
ฆ่างเรือนกีมาฤากยังเสาเรือนให้ฆอานฏ่อนบ้อางไปถึก ท้อางแต่า
กอางตายในพุ่มไม้ทั้นแล อันอ่าจิดอันบ่ฮู้ใส่ใจกะทำให้ตายกียังมา
เป้นกันบำมาใฉ้ฆาด กีมาได้แก่ฆาทั้งสองฆุ่นคนแท้ดีถ้แล บุคละตู้ใด

ກິດທຸງອໄປນາໃຫ້ຄຶດຮອດນິທານອັນນີ້ເຖີ້ນ. ບັດນີ້ຈັກກ່າວເຖິງເສດຖີ ກັບຊາຍຊ່າງເຮືອນ ອັນປັນກັນກິນຢ້ຽຊີ້ນເນື້ອອາຫານ ກັບທ້າຂວານດວງ ດ່ອນເສດຖີອ່ອນໃຈດີ ມີອາຈີຍາຍແຜ່ກອ້ວງແລ້ວແລະນາຢູ່ລ້ວງເຮືອນຕົນ ບໍ່ສົນລະຄົນສັກສິ່ງ ກິນໃຈຮັກລູກແກ້ວແລະເມັ່ງນີ່ງ ໃຫ້ເປັນຄຸນກິນຜົນ ແຕ່ ນັ້ນ ສອນອັນວ່າເສດຖີຊັ້ນກິນລູກຊາຍຊັ້ນນີ່ງຊື່ນໃຫ່ນ່ານີອາຍຸໄດ້ ๑๗ ປີ ກໍເກີດມີພຍາດອັນໃຊ້ໜາວຢ່ບໍ່ສະບາຍ ຄົນານັ້ນ ກິນາຢາກກິນເຂົ້າ ຕອກແຕກ ຈ້ຽງກ່າວເຊ້ຽງພໍ່ເສດຖີວ່າ ຂ້ອຍກິນາຢາກກິນເຂົ້າຕອກແຕກແທ້ ແລ ແຕ່ນັ້ນພໍ່ເສດຖີກິນາບອກແກ່ເມັ່ງວ່າ ດູລາ ເຈ້ົາແມ່ເອີ! ຮາວ່າ ຢາກກິນເຂົ້າຕອກແຕກແລ ເຈ້ົາຈ່ຶ່ງໄປຂ້ໍເຂົ້າຕອກແຕກ ນາໃຫ້ລູກເຮົາ ກິນແດ່ເຖີ້ນວ່າດ່ັ່ງນັ້ນ ເມື່ອນັ້ນນາງເສດຖີຊັ້ເປັນແມ່ນັ້ນ ກໍໄປຖ່ຽງຫາຢ້ຽ ກະເປ້ືອງໜ້ອັນແຕກນັ້ນກໍບ່ໍມີສັກອັນ ແມ່ນວ່າຈຸແວ່ງແລະໜ້ົ່ງຫ້ຽ ກິນ ນາກມີຫຼາຍດ້ວຍຮ້ວຍພັນກິດ ກໍບ່ໍແຕກສັກໜ່ວຍ ນາງເສດຖີຊັ້ນນັ້ນ ຈ້ຽງໄປ ຢືນກະເປ້ືອງຄວນຊ່າງເຮືອນຫັ້ນແລ ແຕ່ນັ້ນ ອັນວ່າ ພໍ່ຫ້ຽຊ່າງເຮືອນ ຊັ້ ນັ້ນກໍບອກແກ່ເມັ່ງແຫ່ງຕົນໃຫ້ເອົາໃຫ້ຫັ້ນແລ ສ່ວ ສອນວ່າແມ່ຫ້ຽເມັ່ງ ຊ່າງເຮືອນນັ້ນ ກິໄປເອົ້ຽຢ້ຽກະເປ້ືອງໜ້ນາໃຫ້ແກ່ນາງເສດຖີຊັ້ນນັ້ນ ແລ້ວ ກ່າວວ່າ ດູລາເຈ້ົາແມ່ເສດຖີເອີ! ຄັນວ່າເຈ້ົາຫ່ວກເອົ້ໄປຂ້ໍຢ້ຽເຂົ້າ ຕອກແຕກແລ້ວ ເຈ້ົາແມ່ຈ່ຶ່ງເອົ້ານາສົ່ງຂ້ານ່ເຖີ້ນ ວ່າດ່ັ່ງນັ້ນ ແຕ່ນັ້ນ ສອນອັນວ່ານາງເສດຖີຊັ້ນນັ້ນ ກໍເອົ້ຽຢ້ຽໜ້ກະເປ້ືອງເນືອຮອດເຮືອນ ແຫ່ງ ຕົນ ຂ້ໍຢ້ຽເຂົ້າຕອກແຕກໄດ້ທະນານນ່ຶ່ງແລ້ວກໍເອົ້ໄປໃຫ້ແກ່ລູກແຫ່ງຕົນ ກິນ ແລ້ວກໍປ້ຽຢ້ຽກະເປ້ືອງໜ້ອັນນັ້ນໄວ້ໃນເຮືອນຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນຢ້ຽນ

ผมอสองตัว ตัวนึ่งเป็นผมอป่อง ภิมาฮิบกันในที่คิไผก็มันผล เมื่อนั้น นางเสงถีซุนั้นภิเก็มันย้างผมอป่องมาฮิบผมอผก่าตันด้งนั้น ภิมาติย้าง ผมอ ภิบ่ถีภย้างผมอ ผละมาถีภย้างกะเบ้องผ้อันนั้น ภิผตภมุ่นไปก็มัน ผล นางเสงถีซุนั้น ภิมาเก็มันย้างกะเบ้องผ้ผตภเสังด้งนั้น ภิไปบอก เสงถีอ่า ดูลา เจ้าพ่เธีย! กะเบ้องผ้อันฮ้างยืมฮองผม่ถีตู้า มาฮ้อ เฮ้าตอภนั้น ภิมาผตภเสังผล้อ เมื่อนั้น เสงถีก่าออ่า ดูลา เจ้า เธีย! อันบ่คอมเอ้าผล่มาเอ้าสังจา อันอ่าผ้ผละไหผก่าฮาเจ้าฮ้า บ่อาดจักคันนะมาได้ผล ตาภมีผต่อันดี อันงาม บ่มีอันจักผตภผล มาเอ้าสังจา กะภูนผต่ผ้กะเบ้องผตภที่นั้นภิมาเอ้าบ่เต็นคีซู้ไหง่ไม้ สูงผท้ผล เสงถีก่าอที่นั้น ภิยู่บ่ปากก็มันผล นางเสงถีซู้นั้น ได้ยินคำ ถือผก่าตันก่าอด้งนั้นผล้อ ภิลุภหีไปตาที่ยู่ผก่าตันภิมีผล ในกาละ เมื่อนั้น อันอ่าเมังผก่านายฆ่างเธือนนั้น คันอ่า เถิงยามงายมา ผล้อ มันภิมาตีภผต่ายังผลางาย คันบ่เต็นย้างกะเบ้องผ้ด้งนั้น มันภิ คิดตาอ่า โอมิ! อันอ่าผม่เสงถียืมไป ภิไป่เฮ็ามาส่างผท้บา ผต่นั้น มันภิไปบ่าเฮ็าย้างกะเบ้องผ้ผก่าตัน คันอ่าไปฮอดผล้อ ภิถามอ่า ดูลา ผม่เสงถีเธีย! เฮ็ากะเบ้องผ้ใต้ซู้ฮ้าผด่ถิ้น เมื่อนั้น นาง เสงถีภิก่าออ่า ดูลาเจ้าอาเธีย! อันอ่ากะเบ้องผ้ผก่าเจ้านั้นฮ้าภิ มาเธ็ดผตภเสังผล้อผล ผต่นั้น เมังฆ่างเธือนซู้นั้น ภิฆ้ำถามอ่า เผ้องอันผตภนั้นไปไอ้ที่ใดจา นางเสงถีฮามอ่า เผ้องอันผตภนั้น ฮ้าใต้เฮ็าเฮ็าไปถิ้มเสังผล้อผล ผต่นั้น เมังฆ่างเธือนซู้นั้น มันภิ

ຕີຍ້ງເອີກຮ້ອງໄຫ້ຮ່ຳໄຮໄປນາອ່າ ດູລາ ເຈົ້າແມ່ເສດຖີເອີຍ! ອັນອ່ານະ
ເປ້ອງໜ້ແຫ່ງຂ້ານີ້ ບໍ່ໃຊ່ການະສົນພິປະນານ ກິຫານເປັນຫະເປ້ອງມຸນດູນ
ແທ້ນາ! ອັນອ່ານະເປ້ອງໜ້ອັນນີ ກິຫານຕັ້ງແຕ່ປູ່ເລົ່ານາ ແຕ່ຕາເລົ່າໄວ້
ໄດ້ເຈ້ດເຊ່ນກະສັດແລ້ວແມ່ເອີຍ! ແຕ່ນັ້ນ ນາງຕ້ານ້ອຍຄ່ອຍຍ່າງນາຫາ
ເຕັນນານ ນາງແມ່ຄົນຮ້ອງໄຫ້ໃນແຄມເຮືອນແຫ່ງເສດຖີ ນາງຕ້ານ້ຳກໜ້ກິບໍ່ໄດ້
ຊ້ຳຮ້ອງໄຫ້ທ້ານສອງຄົນ ເມື່ອນັ້ນເຈ້ານເສດຖີຄົນຫວ່ານເລີຍໄປຫ້ານ ສອນ
ອ່ານຊ່ານຊ່ານເຮືອນຕູ້ນັ້ນ ກະທ້ານການຢູ່ແຄມເຮືອນແຫ່ງຕົນ ໄດ້ຍິນສຽງໄຫ້
ເໜືອນດ້ານສຽງລູກແລະເມັ່ງແຫ່ງຕົນ ມັນກິຮີບຮ້ານເມືອເປ້ານໃນເຮືອນກິບໍ່
ເຕັນຍ້ານລູກແລະເມັ່ງແຫ່ງຕົນ ມັນຄະນ້ານໃນໃຈວ່າ ອັນວ່າ ລູກແລະເມັ່ງ
ແຫ່ງກູນີ້ໄປສ້ານນໍ! ມັນກິໄປນ້ຳຫານລູກແລະເມັ່ງແຫ່ງຕົນ ເລີຍເລົ່າເຕັນທ້ານ
ສອງຄົນຮ້ອງໄຫ້ ຕ້ອກິເຂ້ານໄປໃກ້ແລ້ວແລະຖ່ານດູ ວ່າ ດູລາ ເຮືອເຈ້ານ
ແມ່ລູກ ພ້ອມກັນຮ້ອງໄຫ້ດ້ວຍເຫດອັນໃດຈາ? ເມື່ອນັ້ນ ແມ່ຕ້ານຕູ້ເປັນເມັ່ງ
ກ່ານວ່ານ ດູລາ ເຈ້ານພໍ່ເອີຍ! ເຈ້ານກິບອກໃຫ້ຂ້ານເອົ້ານກະເປ້ອງໜ້ໃຫ້ແກ່
ເສດຖີນານັ້ນ ກິເລົ່ານເອົ້ານມ້ານເຣີດແຕກເສັ່ງນາ ເມື່ອນັ້ນ ຕູ້ຕ້ານໄດ້ຍິນເມັ່ງ
ກ່ານວ່ານ ກະເປ້ອງໜ້ແຕກເສັ່ງດ້ານນັ້ນ ກິມີໃຈອັນຕ່ຳຕ້ອນຄ້ອນລົ້ານແລ້ວກິຊົບ
ເຊົ້ານເຕ້ົ້ານຢູ່ຕັ້ນແລ ແຕ່ນັ້ນແມ່ຕ້ານກິຮ້ອງໄຫ້ແລ້ວ ກິກ່ານວເຊ່ືານຕືອແຫ່ງຕົນ
ວ່ານ ເຈ້ານກິນ້ານໃຈໝ່ໜ້ນປະນານແລະບອກໃຫ້ຂ້ານເອົ້ານໃຫ້ໜ້ນ ມັນກິຈ່ືານແຕກ
ເສັ່ງສັນນີ ສ້ານແຕ່ນີ້ເມືອໜ້ານຮ້ານຈັກເປັນກ່ຳໜ້ານຶດຢ່ານກໃນໃຈແລນໍ! ໂອນໍ!
ລູກຕ້ານ້ອຍລ້ອຍສ້ານໃຈແມ່ ເອີຍ! ແມ່ກິລັ້ງເຈ້ານໃຫ້ນ່ານ້ານໄດ້ ๑๗ ປີນີ
ແຕ່ກະເປ້ອງໜ້ອັນນັ້ນ ແມ່ກິຕົ້ນ ເອາະ ແລະແກ ລັ້ງຈອນແໜ້ານໜ່ລູກ

ເຈົ້າທ້າສອງແມ່ນາ ບັດນີ້ຈັກເອົາອັນໃດມາແກງແຕ່ງແລງ ງາຍລັ່ງລຸກຫຼ້ານີ້ ! ໃນການະເມື່ອນັ້ນ ສອນອັນອ່ານເສດຖີຜູ້ນັ້ນ ກໍມີໃຈອັນຄ້ຳແຄ້ນແໜ້ນ ຫອງຢູ່ນຳຄຳຫຼ້ານ້ອຍ ເວົ້າເຫົ້າສອງດ້ຳນັ້ນ ເສດຖີກໍກ່າວວ່າ ດູ ລາ ແມ່ຫຼ້ານ ! ຄັນຫາກແມ່ນຄຳດ້ຳທ່ານວ່ານັ້ນແທ້ ເຮົາຂໍແທນທ່ານ ດ້ວຍໝັ້ນ ໝ່ວຍໃໝ່ ເຖິ້ນວ່າດ້ຳນັ້ນ ແຕ່ນັ້ນ ເສດຖີກໍໃຫ້ຂ້ອຍແຫ່ງຕົນເຈົ້າໝັ້ນມາ ໃຫ້ແມ່ຫຼ້ານ້ອຍນ້ຳທັ້ນແລ ແມ່ຫຼ້ານຜູ້ນັ້ນນັ້ນກໍບໍ່ເອົາ ນັ້ນທີ່ກ່າວວ່າ ບໍ່ໄດ້ຢ້ານ ກະເບ້ືອງໝ້ອນເກົ່ານັ້ນມາໃຫ້ຂ້ານ້ອຍກໍບໍ່ເອົາແລ ເມື່ອນັ້ນ ເສດຖີຜູ້ນັ້ນ ກໍຄະ ນຶງໃນໃຈວ່າໂອນໍ ! ຄືວ່າກູນ້ີຜູ້ກະດ້ຽ ບັດນີ້ແມ່ຫຼ້ານ້ີ ກໍເປັນຜູ້ກະດ້ຽແທ້ນໍ ! ເສດຖີຄະນຶງດ້ຳນ້ີແລ້ວ ເສດຖີກໍໃຫ້ເອົາໝ້ັນມາໃຫ້ແມ່ຫຼ້ານຜູ້ນັ້ນ ນັ້ນກໍບໍ່ເອົາ ນັ້ນກໍກ່າວວ່າ ດູ ລາ ເຈົ້າເສດຖີເອີ ! ຂ້ານ້ອຍບໍ່ເອົາ ເຫດໃດແລ ເກັບເອົາໝ້ັ ມາໃຫ້ແກ່ຂ້ານ້ອຍ ແມ່ນວ່າຈັກເອົາມາໃຫ້ຜູ້ຂ້ານ້ີ ນ້ອຍ ແລນໜ່ວຍກໍດີ ຂ້ານ້ອຍກໍບໍ່ເອົາແລ ຜູ້ຂ້ານ້ອຍ ແຕ່ກະເບ້ືອງໝ້ັນ ຜູ້ຂ້ານ້ອຍ ນັ້ນເກົ່ານັ້ນແລ ແຕ່ນັ້ນ ເສດຖີກໍກ່າວວ່າ ດູ ລາ ແມ່ຫຼ້ານ ! ນ້ອ ວ່ານ້ານ ບໍ່ເອົາແທ້ດ້ຳນັ້ນ ນາຮ ທ້າສອງກໍພາກັນໄປຫາເຈົ້ານຸນມຸນນາຍ ຜູ້ຈັກວ່າ ໃຫ້ແກ່ຮ ທ້າສອງນັ້ນກ່ອນ ເຖິ້ນ ຄັນວ່າເຈົ້ານຸນມຸນນາຍຫາກຕັດ ໃຫ້ ໃຊ້ ສັນ ໃດ ກໍ ຈ່ຳ ເອົາ ແຕ່ ເພ້ີນ ເປັນ ເຖິ້ນ ໃຜ ກໍ ບໍ່ ຫ້ອນ ຊ ອ້ານ ກ ານ ຄ ຳ ແຫ່ງ ເຈົ້ານຸນມຸນນາຍ ໄດ້ ສັກ ຄົນ ແທ້ ແລ ແຕ່ ນັ້ນ ເສດຖີ ກໍ ພາ ແມ່ ຫ ຼ້ານ ຜູ້ ນັ້ນ ໄປ ຫາ ເຈົ້ານຸນມຸນນາຍ ທ້ານ ຫ ຼ ານ ຫ ັ້ນ ແລ ເມື່ອ ນັ້ນ ເຈົ້ານຸນມຸນນາຍ ທ້ານ ຫ ຼ ານ ກໍ ອ ່ ານ ໃຫ ້ ເສ ດ ຖ ີ ເ ສ ັ ງ ທ ່ ີ ນ ັ ້ ນ ທ ່ ີ ນ ້ ີ ແມ ່ ຫ ຼ ້ ານ ກ ໍ ອ ່ ານ ບ ໍ ່ ເ ອ ົ ້ ານ ກ ໍ ອ ່ ານ ຈ ັ ກ ເ ອ ົ ້ ານ ແ ຕ ່ ກ ະ ເ ບ ້ ິ ອ ງ ໝ ້ ັ ນ ຂ ອ ງ ເ ກ ົ ່ ານ ັ ນ ນ ັ ້ ນ ສ ີ ່ ງ ຽ ງ ຈ ໍ ທ ັ ້ ນ ແ ລ ແ ຕ ່ ນ ັ ້ ນ ເ ຈ ົ ້ ານ ຸ ນ ມ ຸ ນ ນ າ ຍ ທ ້ ານ ຫ ຼ ານ ກ ່ ານ ອ ເ ຊ ີ ່ ງ ເ ຈ ົ ້ ານ ເ ສ ດ ຖ ີ ອ ່ ານ ດ ູ ລ ານ ເ ສ ດ ຖ ີ ເ ອ ີ ! ນ ັ ້ ນ

ອ່າແມ່ຫຼ້ານີ້ ເຮົາທັ້ງຫຼາຍຕ້ໃຫ້ມັນທໍ່ໃ ມັນກິບໍ່ເອົາແລ ມັນກິທໍ່ອ່າຈັກ
ເວົ້າແຕ່ກະເປ້ອງໜ້ມັນສິ່ງ໋ງອແລ ຕູທັ້ງຫຼາຍເຄີຍອ່າຄວາມກິນມາບໍ້ຕ້ັ
ແຕ່ຫ້ວທໍ່ກ່ໍ້ປັ້ນພຸ້ນມາ ຕາບຕໍ່ເທົ້າຈົນຫ້ວຫາຍກໄດ້ ๕ ຮ້ານນ້ແລ ກິບໍ່
ຫ່ອນເປັນສິ່ງແມ່ອ້ີຫຼ້ານ້ສັກຄົນ ອັນນ້ຮ້ອຍທ້ີແມ່ນເປັນກັບດ້ວຍບຸນຍະກັມແຕ່
ພາຍຫຼ້ງມາແລ ຕູລາ ເຈ້ົາເສດຖ ເຈ້ົາຈ່ໍ ໄປຫາຢ້ງກວ່ານທ້ີໃໝ່ກ່ອນ
ເຖ້ນ ເຈ້ົາຂຸນກວ່ານທ້ັງຫຼາຍກິກ່ວ່ອຕ໋ເສດຖ້ອ່າດ່ັ້ງນ້ກິມ້ແລ ແຕ່ນ້ັນອ້ັນອ່າ
ເສດຖ້ຜ້ັນ ກິພ່ານ້ແມ່ອ້ີຫຼ້ານ ໄປຫາຢ້ງກວ່ານນອກກິດ ກວ່ານໃນກິດ ເຈ້ົາ
ກວ່ານທ້ັງຫຼາຍກິບໍ່ຕ້ໃຫ້ໄດ້ຈັກກວ່ານຫ້ັນແລ ເຫດ່ວ່ າ ແມ່ອ້ີຫຼ້ານ້ນ້ນກິບໍ່
ເອົາຄວາມໃ ມັນທ່ໍ່ຈັກເອົາແຕ່ກະເປ້ອງໜ້ແຫ່ ງມ້ນຫ້ັນແລ ເຈ້ົາກວ່ານກິ
ບອກໃຫ້ຢ້ງ ເສດຖ້ໄປຫາຢ້ງ ເຈ້ົາກວ່ານຕູ້ໃໝ່ຫ້ັນແລ ເມ່ືອນ້ັ ເສດຖ້ກິພ່ າ
ຢ້ງແມ່ອ້ີຫຼ້ານ ໄປຫາກວ່ານເຈ້ົາມະໂຫສົດຫ້ັນແລ ແຕ່ນ້ັ ເສດຖ້ກ້ັບທ້ັງແມ່ອ້ີ
ຫຼ້ານກິກ່ວ່ານຄ່ໍາກິອ້ຍ່ ວ່ ານກ່ານທ້ັງນອນແຕ່ເຄ້ົ່ ານເທ້ົ່ ານເຖ້ົ່ ງປ່ ານ ໃຫ້ແກ່ມ້ະໂຫ
ສົດຟ້ັງຈຸ່ ອ້ນຫ້ັນແລ ເຈ້ົາມະໂຫສົດຄ້ະນ້ົ່ ງໃນໃຈອ່າດ່ັ້ງນ້ ອ້ັນອ່ານ ່ໍາແມ່ອ້ີ
ຫຼ້ານ ່ວ່ ານ້ ເພ້ືອນດ່ັ້ງຄົນຕ່ ານ ່ວ ຍແລ້ອແລ້ະໃຫ້ຄ້ືນມ ່ານ ່ດ່ັ້ງເກ ່ົ່ ານ ່ວ່ ານ ່ດ່ັ້ງນ ່ັ້ນ ຊ ່ ານ
ຄົນຕ ່ ານ ່ວ ຍນ ້ ກິບໍ ່ ໍ ່ ນ ່ ອ ນ ຄ ້ ນ ມ ່ ານ ສ ັ ກ ເ ທ ້ ່ ອ ແ ລ ອ ັ ນ ່ ວ ່ ານ ກ ະ ເ ປ ້ ອ ງ ໜ ້ ອ ັ ນ ໃ ເ ອ ັ ນ ປ ້ ່ ງ ກ ິ ດ
ບ ໍ ່ ໍ ່ ນ ່ ອ ນ ຕ ິ ເ ຕ ໍ ່ ກ ັ ນ ໄ ດ ້ ສ ັ ກ ເ ທ ້ ່ ອ ແ ລ ເ ຈ ້ ົ ່ ານ ມ ະ ໂ ຫ ສ ົ ດ ຄ ະ ນ ້ ົ ່ ງ ດ ່ ັ ້ ງ ນ ້ ້ ແ ລ ້ ອ ກ ິ ຊ ໍ ້ ່ ຄ ວ ານ
ຢ ້ ງ ແ ມ ່ ອ ້ ີ ຫ ຼ ້ ານ ່ ວ ່ ານ ່ ອ ່ ານ ່ ຕ ູ ລ ານ ່ ແ ມ ່ ອ ້ ີ ຫ ຼ ້ ານ ເ ອ ີ ຍ ! ເ ປ ັ ນ ສ ັ ນ ໃ ເ ເ ດ ທ ່ ານ ມ ານ ້ ໍ ່ ເ ອ ົ ່ ານ ຢ ້ ງ
ເ ຂ ້ ົ ່ ານ ຊ ອ ານ ວ ັ ນ ອ ື ່ ນ ທ ່ ໍ ່ ອ ່ ານ ຈ ັ ກ ເ ອ ົ ່ ານ ແ ຕ ່ ກ ະ ເ ປ ້ ອ ງ ແ ຫ ່ ງ ທ ່ ານ ນ ັ ້ ນ ສ ິ ່ ງ ດ ່ ງ ອ ສ ັ ່ ງ ນ ້ ້
ຈ ່ ານ ? ແ ຕ ່ ນ ັ ້ ນ ອ ັ ນ ່ ວ ່ ານ ແ ມ ່ ອ ້ ີ ຫ ຼ ້ ານ ຕ ູ ້ ນ ັ ້ ນ ມ ັ ນ ກ ິ ເ ລ ່ ົ ່ ານ ຢ ້ ງ ເ ຫ ດ ວ ັ ນ ເ ສ ດ ຖ ິ ກ ະ ທ ໍ ່ ໃ ຫ ້
ແ ກ ່ ມ ໃ ຫ ້ ແ ຈ ້ ົ ່ ງ ແ ມ ່ ມ ະ ໂ ຫ ສ ົ ດ ຟ ້ ັ ງ ອ ່ ານ ຕ ູ ລ ານ ເ ຈ ້ ົ ່ ານ ບ ັ ນ ດ ິ ເ ຕ ູ ້ ປ ະ ເ ສ ິ ດ ມ ານ

ເປັນທີ່ເຜົ່າແກ່ຢ່ຽງຂ້າທ້າງຫຼາຍ ອັນແຕ່ໃນກາລະເມື່ອກ່ອນພຸ້ນ ຕົວແຫ່ງຂ້າ
ໄດ້ໄປຢືມເອົາຂອງນຂອງເສດຖີໄປຈາກໄມ້ແປ້ນເຮືອນເລີຍຫຼ່ວນຊອກຫາ
ທາງໃດກໍບໍ່ເຫັນ ຕົວຜູ້ຂ້າຈຶ່ງມາຄອບເສດຖີຂໍແທນດອງ ໃໝ່ ເສດຖີກໍວ່າບໍ່
ເອົາ ຄັນວ່າບໍ່ໄດ້ຂອງເກົ່າດັ່ງນັ້ນກໍບໍ່ເອົາແລ ວ່າດັ່ງນັ້ນ ແມ່ນວ່າເອົາ
ດອງໃໝ່ມາແທນແລນດອງກໍບໍ່ເອົາ ເຕືອຕົວເມັ່ງກໍຈຶ່ງພາກັນໄປຊອກ ໃນ
ພຸ່ມໄມ້ ໃນຂ່ອງໃກ້ອັນຖາກຍັງໄມ້ເຮືອນ ກໍຈຶ່ງເຫັນກ່ອງງາຍເອົ້ອເລືອ
ຢູ່ໃນພຸ່ມໄມ້ ກໍຈຶ່ງມາປາດຍັງກອງ ກໍຈຶ່ງໄດ້ຂອງນຄົນບາງຢູ່ໃນທ້ອງ
ຕົວຜູ້ຂ້າຈຶ່ງເອົາມາໃຫ້ແກ່ເສດຖີ ກໍຂ້າແລ ຜູ້ຂ້າກໍມາເຫຼືອໃຈທີ່ນີ້ ກໍຈຶ່ງ
ໄດ້ວ່າບໍ່ເອົາຍັງເຂົ້າຂອງອັນອື່ນລື່ນກວ່ານະເປ້ອງພໍ້ແຫ່ງຜູ້ຂ້າ ຄໍາເຫຼືອ
ໃຈນີ້ດັ່ງນີ້ກໍຂ້ານາ ເມື່ອນັ້ນ ນະໂຫສົດໄດ້ຍິນຍັງໃຈຄວາມອັນນັ້ນແລ້ວ ກໍ
ຈຶ່ງເຂົ້າເມືອກາບທູນພຣະຍາຕົນເປັນເຈົ້າແກ່ຄົນທ້າງຫຼາຍ ກໍເລົ່າຍັງກອນ
ຄວາມແຕ່ເຄົ້າເທົ້າເຖິງປາຍແລ້ວດັ່ງນັ້ນ ສອນອັນວ່າພຣະຍາກັບທ້າວັນ
ດີດອງຈານຜູ້ນັ້ນ ກໍພ້ອມກັນຖາມຍັງເສດຖີວ່າ ດູລາ ເສດຖີທ່ານມີລູກຈັກ
ຄົນນັ້ນຈາ? ເມື່ອນັ້ນ ເສດຖີກໍກ່າວວ່າ ຜູ້ຂ້າກໍມີລູກຊາຍຜູ້ນຶ່ງ ມີວ່າຢູ
ໄດ້ ๑๗ ປີນີ້ແລ້ວ ທີ່ນັ້ນແມ່ຕົ້ວກໍກາບທູນພຣະຍາວ່າ ຂ້າໄທອັນຍະຕາ
ຣາດເປັນເຈົ້າ ຜູ້ຂ້າມີລູກຍິງຜູ້ນຶ່ງ ມີວ່ຍວັນຂຶ້ນໃຫ່ມ່ານໄດ້ ๑๗ ປີນີ້ກໍຂ້າ
ແລ ແຕ່ນັ້ນ ຣາຊາ ອັນວ່າພຣະຍາກໍກ່າວວ່າ ຕໍ່ເສດຖີວ່າ ດູລາ ເສດຖີ
ທ່ານຈຶ່ງຟັງຍັງຄໍາແຫ່ງເຮົາພຣະອົງ ທ້ງສອງປັນດີນີ້ກ່ອນເຖີ້ນ ທ່ານ
ເສດຖີກໍຈຶ່ງເອົາລູກຊາຍມາສູ່ແມ່ຕົ້ວ ມາກ່າວໃຫ້ເປັນລູກເຂີຍແມ່ຕົ້ວ ນັ້ນ
ແລ ອັນວ່າລູກຍິງແຫ່ງແມ່ຕົ້ວນັ້ນ ຈຶ່ງໃຫ້ເປັນລູກສະໃພ້ແຫ່ງເສດຖີ ເຖີ້ນ

ค้นอ่าท่านทาภป้อแปงสองอาให้แก่กันแล้วดั่งนั้น ข้อจิ่งให้ท่านเสดถิ
แบ่งเฮาย้งสิมบัดเฮ้าอองอันได้แปดสิบโภดนั้นมาบันถ่อาให้เฮาไป
ล้งาอาห้า ๑ พี่แม่ลูก แม่ฐ้าสือเมิง แลละลูกชายแต่างท่านกับห้าลูก
สะใพ้แต่างท่านเสดถิ อันเปันลูกแต่างแม่ฐ้านั้นเถ้น ค้นอ่าฐ้ใดบ่ฟัง
คำเฮาพระยะอิง เฮาจักใส่โหดฐ้นั้นแล แต่นั้น เสดถิภ็ฟังคอามแต่าง
พระยาแล้อ ภิเมื่อถ้าแต่างแปงปูนย้งเคื่องมุงคุนอิอาทะให้แก่อาห้า
สองเปันสือเมิงกับแล้อ เสดถิภ็ถ้าแต่างย้งเฮ้าของเปันสองส่อนดั่ง
คำพระยานั้นทาภบวกขุ่อันห้นแล อันดีโด อันอ่าสงอสอางดห้มมิกะ
ปันดิด ภิขุ้ก่าออ่า ดูลา เจ้าห้าฐายเธีย! อันอ่าลูกชายแต่างเสด
ถินั้น ภิมาฆู่กินกับนางฐ้านั้นได้ ม ปี ภุมาธิ นางฐ้าภิมาห้างย้งคับ
ห้องนับมาได้ ๑๐ เดือนแล้วดั่งนั้น เมื่อนั้น พระยาอินถินภินสอง
สอันฟากฟ้า ภิออ่ายห้าสิงมาสู่เรือนแต่างนางแล้อ ภินิระมิดเปันสัก
ภุมาฌ้กน้อย แล้อภิค่อยบินเฮ้าไปในห้องแต่างนางฐ้าฐ้นั้น แล้อภิ
คายเฮ้าย้งลภน้อยแต่างนาง บินพ้นไปเถิงไพสนป่าภอ้าง ในที่เจ้า
แต่างอัดสีสิ้างในป่าหิมมะพาน พระยาอินภิเฮ้าย้งนางภุมาธีน้อยฐ้
นั้นไปไอ้ในภาบดอกบัว บ่มีคำย้านภ็อสิ้งสักแต่า อินภิถ้าแต่างไอ้ขุ่
อันแล้อภิลอดขึ้นเมืองสู่สอันดั่งเก่าภิมีแล แต่นั้น ย้งมีอัดสีตัวนึ่ง มี
ริดทิยาฆุพาบ เจ้าภิมาอาบน้ำในสะดอกบัว ภิมาได้ยินสงงหาระ
ภาเด็กน้อยไห้จ้อยๆในภาบดอกบัว เจ้าอัดสีภิขี่เฮ้ามาล้งาให้
ใหง่ก้งาเปันสาอ ชาภิดชื่อ่า นางปะทุมมาภุมาธีนั้นแล เมื่อนั้น

ເຈົ້າສຸດທະກຸມນາມ ໄປເຊີດເນີ້ອໃນປ່າຫິມະພານ ກີຈຶ່ງໄປເຕັ້ນນາງປະ
ທຸມມາ ເປັນອັນງານ ເຈົ້າຈຶ່ງຂໍເອົາເມືອ ເປັນອັຄມະເຫສີເທວີແຕ່ງ
ຕັ້ນອັ້ນນັ້ນກີມີແລ.

ທີ່ນີ້ສຸງອສອາດທັມມິກະບັ້ນດິດ ກີແຈກຍັ້ງບັ້ນຫາແຕ່ພັດຄັດກັບດ້ວຍ
ນິທານວ່າດັ່ງນີ້ ອະຣີ ນັ້ນໄດ້ແກ່ເສດຖີອັ້ນນີ ໃຈຢາກໃໝ່ຍັ້ງພໍ່ຮີ່ຫ້ວງດ້ວຍ
ຊອາມກີບໍ່ໄດ້ໃໝ່ຫັ້ນແລ ອັ້ນວ່າ ອະແຮມ ນັ້ນກີນາໄດ້ແກ່ແມ່ຫ້ວງແລະໄດ້
ໃໝ່ຍັ້ງເສດຖີດ້ວຍກະເປົ້ອງໝໍ ກີລອດໄດ້ຍັ້ງສົມບັດເຮົ້າຊອງນາກນັກກີມີ
ແລ ອັ້ນວ່າ ໂອນໍ! ນັ້ນກີນາໄດ້ແກ່ນາງຫ້ວງກຸມາຣີ ນີ້ລຸກໄດ້ ๑๐ ເດືອນ
ຍັ້ງໄປ່ທັນປະສູດ ກີນາບໍ່ໄດ້ລັ້ງງ ທ້ອງແອບກ້ຽງກົນງານ ເປັນສາຍຮານ
ດ່ັ້ງເກ່ົ່າ ພຣະຍາອິນເຈ້ົ້າຟ້ົ້າຫາກມາລັກເອົ້າໜ້ີແທ້ດີຫຼີແລ ຄຸລາສັບປຸຣິສາ
ທ້ົ້ານຫ້ວງ ຄັ້ນວ່ານ້ັ້ນບໍ່ໄດ້ ໄມ້ອ້ີກຍັ້ງມີແກ່ນ ກ້ອຍແນ່ນກຍັ້ງມີເຈ້ົ້າ ອັ້ນວ່າ
ເຮົ້ານ້ົ້ານຫ້ວງປ່ານກເຈ້ົ້ານ ຫ້ວ່ານຈັກມີຄວາມອັ້ນນ້ີ່ ຈຶ່ງເອ້ົ້ານ້ັ້ນດີຫຼີແລ ເຕັ້ນ
ວ່ານ້ັ້ນຕ້ອງໄດ້ຊ້ີ້ນ່ານ້ັ້ນ ເທ້ົ້ງແລ້ວກໍ່ນ້ັ້ນຟ້ົ້ານ້ັ້ນຫ້ວງນ້ັ້ນ ລ້ານ ເທ້ົ້ານ້ັ້ນ ເລ້ົ້ຍຫ້ວ
ເປັນ່ານ້ັ້ນ ່ານ້ັ້ນໄດ້ປ້ົ້ນຊ້ີ້ນຢູ່ເທ້ົ້ງກໍ່ມີດ່ານ.

ນິທານທີ ๔๔

ເຣື່ອງ ຄຳອະທັ້ຍ່ານ້ັ້ນ ເຖ້ົ້ງສອງ

ຍັ້ງມີນິທານອັ້ນນ້ີ່ ວ່ານ້ັ້ນ ຄຳອະທັ້ຍ່ານ້ັ້ນ ເຖ້ົ້ງສອງ ຄັ້ນວ່ານ້ັ້ນ ຄຳ
ອະທັ້ນ້ັ້ນ ເຖ້ົ້ງສອງ ປ່ານ້ັ້ນ ເປັນໂທດ ຄັ້ນວ່ານ້ັ້ນ ມີຍ່ານ ໂສດ ແທ້ກີ ເປັນ
ດີແທ້ດີຫຼີແລ ຍັ້ງມີ ຊ່ານ ສະຫ່ານ ສອງ ອັ້ນ ອັ້ນນ້ີ່ ເປັນ ປ່ານ ຄ່ ອັ້ນນ້ີ່ ເປັ້ນ
ອ້ານ ກະ ຕ່ານ ຊ່ານ ກໍ ຢູ່ ຕ່ານ ກັ້ນ ຫ້ັ້ນ ແລ ອັ້ນ ວ່ານ ພໍ່ ແມ່ ຊ່ານ ຫ້ວ ສອງ ກໍ ບ ອກ ຊ່ານ ວ່ານ

ດູລາ ເຈົ້າລູກຮັກ ຄັນວ່າເຈົ້າຢາກມັນຈາກຄວາມຕາຍ ຄຳຂະຕັດຢ່າໃຫ້ເຖິງສອງພໍ່ເນີ ວ່າດັ່ງນີ້ແລ ພໍ່ໃຜພໍ່ນັ້ນ ກິຫາກບອກສອນຍັງລູກໃຜລູກນັ້ນດັ່ງນີ້ແລ ແຕ່ນັ້ນ ຍັນວ່າຄົນຊາວບ້ານທັ້ງຫຼາຍ ເຂົ້າກໍພາກັນໄປຫາກິນຍັງປ່າແລະວາງຫານຊື່ນເນື້ອໃນປ່າກໍໝົດສັ້ງໆ ໄປທັ້ງນ້ຳທັ້ງບົກຫັ້ນແລ ທັ້ງບົກນັ້ນກໍຍັງແຕ່ອ້າຍກະຕ່າຍຕົວດຽວນັ້ນຫັ້ນແລ ທັ້ງນ້ຳນັ້ນກໍຍັງແຕ່ອ້າຍປາຄໍ່ໃຫ່ຍ່ຕົວດຽວນັ້ນຫັ້ນແລ ແຕ່ນັ້ນ ປາຄໍ່ໃຫ່ຍ່ຕົວນັ້ນນັ້ນກໍນາຖ່ຽວຫາກິນຍັງເຫງື່ອແຄມສະທີ່ນັ້ນ ວັນວ່າກະຕ່າຍຕົວນັ້ນ ນັ້ນກໍນາກິນຍັງຫງ້ຳແຄມສະທີ່ນັ້ນ ເມື່ອນັ້ນ ຂາທັ້ງສອງກໍຜົນກັນແລ້ວດັ່ງນັ້ນ ອ້າຍກະຕ່າຍກໍຖາມຍັງປາຄໍ່ວ່າ ດູລາ ສະຫາຍເອີ! ໂຕກໍຍັງມີຊີວິດຢູ່ຫຼື ຮາຄິດວ່າປາຢູ່ໃນທີ່ນີ້ຕາຍເສັ້ງໝົດແລ ເຫດສັນໃດ ໂຕຈຶ່ງ ບໍ່ຕາຍ ຈຶ່ງມັນແຕ່ໂຕດຽວນີ້ຈາ? ໂຕຈຶ່ງບອກໃຫ້ແກ່ຮາແດ່ເຖີ້ນ ແຕ່ນັ້ນ ປາຄໍ່ຕົວນັ້ນກໍກ່າວວ່າ ດູລາ ເຈົ້າສະຫາຍເອີ! ອະຫັດບໍ່ໃຫ້ເຖິງສອງຂ້ອກໍບອກແກ່ເຈົ້າບໍ່ໄດ້ແລ ແຕ່ນັ້ນ ປາຄໍ່ຕົວນັ້ນກໍຖາມອ້າຍກະຕ່າຍວ່າ ດູລາ ເຈົ້າສະຫາຍ ເຈົ້າກໍຍັງບໍ່ຕາຍດ້ວຍເຫດສັນໃດຈາ? ຂ້ອກໍຄິດວ່າຄົນທັ້ງຫຼາຍນາຖ່ຽວເປາະບ່າງ ອ້າຍຍັງເນື້ອກິນໝົດເສັ້ງແລນໍ! ຂ້ອກໍຄິດວ່າດັ່ງນີ້ແລ ເຫດດັ່ງລືເຈົ້າສະຫາຍແລະມາບໍ່ຕາຍ ສະຫາຍຈຶ່ງບອກໃຫ້ແກ່ຂ້ອຍ່ງແດ່ເຖີ້ນ? ແຕ່ນັ້ນ ອ້າຍກະຕ່າຍຕົວນັ້ນກ່າວວ່າ ດູລາ ເຈົ້າສະຫາຍອະຫັດບໍ່ຫ່ອນໃຫ້ເຖິງສອງ ຂ້ອບໍ່ບອກແກ່ເຈົ້າໄດ້ແລ ຂາທັ້ງສອງນັ້ນມີນັ້ນຍາດຍາທໍ່ກັນ ຂາກໍເວົ້າວ່າຈາກັນໄປມາ ແລ້ວກໍບອກຍັງຄຳຂະຕັດນັ້ນໃຫ້ແກ່ກັນຊຸ່ອັນ ປາຄໍ່ກ່າວວ່າດັ່ງນີ້ ດູລາ ເຈົ້າສະຫາຍຂ້ານີ້ບໍ່ຕາຍດ້ວຍອັນຄົນຈັກຂ້ອກິນເປັນອາຫານນັ້ນສັກເທື່ອແລ

ເຫດໃດແລ່ວ່ານັ້ນຈາ ຄັນວ່າຄົນທ້າວໄດ້ຍິນຄ່ວງແຫ່ໄປທາງນັ້ງ ຂ້ານ້ອຍ
ມາຫາທາງຕັ້ງ ຄັນວ່າເຂົ້າຄ່ວງໄປຫາທາງຕັ້ງ ຂ້ານ້ອຍໄປຫາທາງນັ້ງ
ຂ້ານ້ອຍຫຼືກແຕ່ເຂົ້າຢູ່ສັນນີ້ ຂ້ານ້ອຍຈິ່ງບໍ່ຕາຍແລ ແຕ່ນັ້ນ ນ້ອຍກະຕ່າຍກໍ່ວ່າວ່ວ່າ
ຂ້ານ້ອຍສັນດ໋ງວ່ວ່ງສະຫາຍນັ້ນແລ ຄັນວ່າຄົນທ້າວໄປເປາະບ່ວ່ງໃນປ່າຂ້ານ
ກໍແລ່ນມາບ້ານ ຄັນວ່າເຂົ້າມາເປາະບ່ວ່ງແຄມບ້ານ ຂ້ານ້ອຍແລ່ນໄປທາງປ່ານ
ແລ ຮານີ້ບໍ່ຕາຍດ້ວຍຄົນຈັກຂ້ານ້ອຍສັກເທື່ອແລ ເມື່ອນັ້ນຍ້ານີ້ຊາຍຜູ້ນ້ອງມາຄ່ວ
ຫາກິນກ່ວງຄືນ ມັນກໍມາໄດ້ຍິນຍ້ານ ຄ່ຳປາຄໍ່ແລະກະຕ່າຍຈາກັນດັ່ງນັ້ນ ມັນກໍ
ຈິ່ໄດ້ຍ້ານ ຄ່ຳແຫ່ງຊາຫັ້ນແລ ຄັນວ່າຮຸ່ງເຊົ້າມາແລ້ວມັນກໍພາຍ້ານ ຄົນທ້າວ
ອັນຢູ່ໃນເຮືອນແຫ່ງ ນ-ຄ ຄົນແລ້ວກັບທ້ວແຫແລະຮຸ່ນໄປຫາສະອັນປາຄໍ່ຕ
ນັ້ນຢູ່ຫັ້ນແລ ອັນວ່າທ່ວງປ່ານັ້ນ ເຂົ້າກໍເຂົ້າຍ້ານ້ວ່ວ່ງກະຕ່າຍ ແລະໄມ້ຄ້ວນ
ແລ້ວ ເຂົ້າກໍໄປເປາະບ່ວ່ງໃນປ່າອັນກະຕ່າຍຕ໋ວນັ້ນຢູ່ຫັ້ນແລ ແຕ່ນັ້ນ ສ໋ວນ
ອັນວ່າພ໋ວກເຂົ້າໄປທ່ວງນ້ຳນັ້ນ ເຂົ້າກໍຄ່ວ່ງແຫລ້ງທ່ວງອ້ງ ແລະທ່ວງນ້ງ
ກໍສັກສຸ່ມອ້ວມເຂົ້າໃສ່ແຫ ເຂົ້າກໍໄດ້ຍ້ານປາຄໍ່ຕ໋ວນັ້ນຫັ້ນແລ ປາຄໍ່ຕ໋ວນັ້ນກໍກະ
ທ້ຳເພດເຮັ໋ດຕິຕາຍແຊ່ງກະດ້ວ່ງຢູ່ຫັ້ນແລ ເຂົ້າກໍເຂົ້າໃຈວ່ານ້ານ້ວ່ວ່ງ
ແລ້ວແທ້ ເຂົ້າກໍເຂົ້ານ້ວ່ເມືອຖ້ຳໄວ້ຂ໋ວກຊ່ວນຫັ້ນແລ ແຕ່ນັ້ນ ພ໋ວກເຂົ້າເປາະ
ບ່ວ່ງກໍໄດ້ຍ້ານກະຕ່າຍມາຫັ້ນແລ ອັນວ່າກ້ານກະຕ່າຍຕ໋ວນັ້ນ ມ່ວ່ງຕັ້ນເຂົ້ານ
ບ່ວ່ງເຂົ້າແລ້ວລ໋ວດຕິລັ້ນຕາຍຢູ່ ເຂົ້າກໍວ່ານກະຕ່າຍຕາຍແລ້ວ ເຂົ້າກໍເຂົ້ານ
ຖ້ຳໄວ້ຂ໋ວກຊ່ວນດ໋ວນປາຄໍ່ຕ໋ວນັ້ນຫັ້ນແລ ແຕ່ນັ້ນ ອັນວ່າຄົນທ້າວຜ່ວງນັ້ນ
ເຂົ້າກໍໄປຊ້ຳຂ໋ວກ່ວນນ້ຳໜ໊ວຍຮຸ່ນຄົນຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນ ປາຄໍ່ແລະກະຕ່າຍ ມືນ
ຕ່ວງເບ່ງຕັ້ນກັນແລ້ວ ກໍ່ວ່ວກຖ່ວມເຊ່ງກັນວ່ວ ສະຫາຍກໍມ່ວບໍ? ວ່ວ່ດັ່ງນັ້ນ

ขุ่ตือๆปาและภะต่ายอากิอบ่เฮี่งกับอ่าเฮิๆตั้นแล เมื่อนั้นอ้ายภะต่ายภิถามปาค่ำอ่า โตฐิเฮ็ดสันใด โตจี่งฐิไปมันจากคอามตายบี้? ปาค่ำตือนั้นภิก่าออ่าธาบ่คึดยากหิ่ใยบี้แล ภินก้อยตือเปื่อยยังยาก ก่อาฐิไปบี้แล แต่นั้น ปาค่ำถามอ้ายภะต่ายอ่า ดูลา สะตายเฮ็ดสันใดโตจี่งฐิไปได้นั้นจา? เมื่อนั้น อ้ายภะต่ายภิก่าออ่าบ่คึดยาก แล คันอ่าธาฐิไปใต้ดับคือเฮือนเฮาแล้อจี่งฐิไปแล คันอ่าโตฐิไป ภิจี่งไปก่อนเถิ้น เมื่อนั้น ปาค่ำใหงู่ตือนั้นมันภิบินไป ตาลุงจ้อม แล้อและเกือกตีมฮี้สีกยู่ตั้นแล เมื่อนั้น คันทั้งฐายอันยู่ในเฮือนหี่นั้นเฮาภิไปอาบน้ำมาแล้อ เฮาภินาเต้นยังปาค่ำตือนั้น อันเกือกฮี้สีกยู่ ฐายตู้บี่งมันภิเอาไปล้างในแม่น้ำอันใงู่ในหี่อันเฮาไปอาบตั้นแล มันภิล้างลูบไปลูบมา ปาค่ำตือนั้นภิถิ้นละเดนออกไป จากมีแต่งฐายตู้นั้น แล้อภิลุงไปสู่แม่น้ำใงู่ตอ้าง ลอดบ่เต้นหางใดตั้นแล แต่นั้น อันอ่าฐายตู้เอาปาไปล้างนั้น มันภิคืนมาจิ่มหาปาค่ำใงู่ มันคึดอ่าฐิเอาะฐิแภงภะต่ายตือนั้นภินายตั้นแล มันคืนเมือธอดแล้อภิด้างไฟให้ลุกเป้นแปอ แล้อมันภิลุกไปอ่าจักเอาภะต่ายมาเผาดั่งนั้น อ้ายภะต่ายมันภิลุกบั่งยู่ตั้นแล แต่นั้น คันทั้งฐายฝูงนั้น เฮาภิเอ็นกันมาอ่า ธาเอ๋ย! อ่าดั่งนั้นแล้อ เฮาภิพ้อมกันถือไม้ค้อนมาล้อมหางลุ่มแลละหางเหิงยู่ตั้นแล แต่นั้น อ้ายภะต่ายมันภิเต้นหะยานไปลับแยันฮ้างพี้พี้ เฮาภิพ้อมกันติยังภะต่าย ภิบ่ถืกภะต่ายลอดไปถืกพี้พี้ๆภิแตกเสังตั้นแล แต่นั้น ภะต่ายตือนั้นมันภิ

ເຕັນຂຶ້ນຢັ້ງຫົ້ງຂ່າແລະຫົ້ງເທອະດາ ແລະເຕັນໄປຫາແຂ່ງແລະໄຫໄພ ໂອ
ໄຕ ກະບວຍ ຄ້ອຍບ່ອງ ບຸງຊ້າ ອ່ຽງຄີ ເຂົ້າກໍພ້ອມກັນຕີຢັ້ງກະຕ່າຍຕົວ
ນັ້ນ ກໍບໍ່ຄືກຢັ້ງກະຕ່າຍກໍໄປຄືກຢັ້ງເຄື່ອງເຮືອນຫັ້ງຫຼາຍຝຸ່ງນັ້ນ ກໍແຕກມຸ່ນ
ເພພ້ັງໄປຊຸ່ຽນຊຸ່ເຢື່ອງຊຸ່ປະການຫັ້ນແລ ແຕ່ນັ້ນ ອັນອ່າກະຕ່າຍຕົວນັ້ນນັ້ນກໍ
ເຕັນລົງເຮືອນແລ້ວກໍເຂົ້າໄປຊັ້ນໃຕ້ລ່ຽງ ສອນອັນອ່າຄົນຫັ້ງຫຼາຍ ອັນຢູ່ລຸ່ມ
ນັ້ນ ເຂົ້າກໍໄປໄລ່ຕີຢັ້ງກະຕ່າຍ ກະຕ່າຍກໍແລ່ນອ້ຽນຢັ້ງໄຫໄພປ່າແດກແລະ
ພັ້ນນ້ຳຫ້ອມນ້ຳຄ້ວມ ເຂົ້າກໍໄລ່ນ້ຳຕີໄປກໍບໍ່ຄືກຢັ້ງກະຕ່າຍ ກໍໄປຄືກຢັ້ງພ້ັແລະ
ໄຫຝຸ່ງນັ້ນມຸ່ນໄປໝົດຊຸ່ອັນຊຸ່ໜ້ອຍຫັ້ນແລ ແຕ່ນັ້ນ ກະຕ່າຍຕົວນັ້ນ ກໍເຕັນເຂົ້າ
ໄປໃນຄົ້ງ ກໍລອດບໍ່ເຕັນສັກເທື່ອຫັ້ນແລ ແຕ່ນັ້ນ ສອນອັນອ່າໄຜອັນເຂົ້າດ້ຽ
ໄອ້ອ່າຊິເອົ້າກະຕ່າຍຄ້ວກິນນັ້ນ ກໍລອດລ້ວນອວກໄປໄໝ້ຢັ້ງເຮືອນແຫ່ງ
ເຂົ້າໆກໍຍາດເອົ້າໄດ້ແຕ່ຖ່ອງນຶ່ງຫັ້ນແລ ອັນນີ້ໄດ້ຊື່ອ່າ ອະຫັດບໍ່ໃຫ້ເຖິງ
ສອງຫັ້ນແລ ຄັນອ່າບຸກຄົນຜູ້ໃດຫາກໄດ້ເຖິງຢັ້ງທຸກແລ້ວ ກໍຈົ່ງໃຫ້ເອົ້າຢັ້ງ
ຕ້ວມັນຈາກທີ່ຄ້ວຕາຍນັ້ນເຖິ້ນ ເໝືອນດັ່ງປ່າຄໍ່ແລະກະຕ່າຍ ຂາກໍຢັ້ງເອົ້າ
ຕ້ວມັນໄດ້ຈາກຂ້ຽເສັກແຫ້ດຖືແລ ໃນການະເມື່ອນັ້ນ ບັນດິໂຕ ອັນອ່າ
ສງ່ອສອ້ວດທັມມີກະບັນດິດ ກໍກ່າວປຸ້ນກັນແຫ່ງເຂົ້າທ້ັງຫຼາຍຝຸ່ງນັ້ນອ່າ ແຕ່
ໃນການະເມື່ອກ່ອນພຸ້ນ ຢັ້ງມີສ້ວງສະຫາຍໄປຄ່ອາແລ້ວແລະມາເຊົ້າຢູ່ແຫ່ງ
ນຶ່ງຫັ້ນແລ ສະຫາຍຜູ້ນັ້ນນັ້ນກໍດ້ຽໄຜຕົ້ນເຂົ້າ ຜູ້ນຶ່ງກໍໄປຕັກນ້ຳມາກິນຫັ້ນແລ
ຄັນອ່າຂາກິນເຂົ້າແລ້ວ ຂາກໍພາກັນໜີໄປຫັ້ນແລ ຂາກໍບໍ່ນອດໄຜ ໄຜກໍລ້ວນ
ໄປໄໝ້ຢັ້ງເຮືອນໄຮ່ຜ້ັງນຶ່ງຫັ້ນແລ ເຈ້ົ້າເຮືອນໄຮ່ຜ້ັງນັ້ນ ກໍນ້ຽງດາດເອົ້ຽຢັ້ງ
ໄດ້ຖ່ອງນຶ່ງແລ້ວ ອັນອ່າເອຂ້ວກັນກໍນ້ຽງຂ້ວດໃຊ້ກັນແຫ້ແລ ອັນອ່າເຈ້ົ້າ

ตอนั้นมันกิจงมไปองมมายากฆินกือฮ้ายก่ำพ้าอู่ดั่งนั้น แลยะฮุดไปฮุด
มาเฆือกกิยาด แล้วกิลู่เฮ้าไปหากือฮ้ายก่ำพ้าตั้นแล เมื่อนั้น กือ
ฮ้ายก่ำพ้านั้นกิรับยังกือโหมตือนั้นแล้วกิเร็ดตีกอยตู้ไปพ้อยบี่แล้ว
กือโหมตือนั้นกิอั้นใจฆินไป เด้กน้อยห้าฏายฝูงนั้น แลยะกิพ้อมกันโย
แลยะตบมือเป้นดั่งสงพ้าสาสันตกอันใหงอู่ตั้นแล แต่นั้นกือฮ้ายก่ำพ้า
คยะบิงในใจอ่า บัดนี้ ภูฆิเจ้าใต้กือเฮ้าแตกสยะเด้นไปตกป่าพุ้นหีดอู่
ตือตั้นแล กือฮ้ายก่ำพ้าฆิดไล่กือโหมตือนั้น แล้วกิไล่ฆินยังกือพ้อห้า
ฏายฝูงนั้นกิแตกเฮ้าป่ากะจัดกะจายไป แล้วกือฮ้ายก่ำพ้ากิกินมา
ตาที่อู่แต่งคนกินี้แล แต่นั้น ฮ้ายก่ำพ้าตู้นั้น กิกินยังเฮ้าแล้วกิจุงยัง
ฮ้ายแต่งคนไปรอดบ้านพ้าพุ้นแล แต่นั้น เด้กน้อยห้าฏายพ่อบี่ เฮา
กิเจ้ายังคอายมาล้งงในกางที่งมาสังขยางได้แสมปายตั้นแล แต่นั้น
ฮ้ายก่ำพ้าตู้นั้น กิไปพะนันกินยังที่เฮ้าดั่งก่าอมาแล้วแต่คนตู้งตั้นแล
แต่นั้น ฮ้ายก่ำพ้าตู้นั้น กิจุงยังกือฮ้ายแต่งคนไปยังบ้านพ้าพุ้น ฆาอ
บ้านห้าฏายเฮากินางล้งงยังฆ้างมากพ้ากยางจักนับบ่ได้ ฮ้ายก่ำพ้ากิ
จุงยังกือเฮ้าไปพะนันฆินฆ้างแต่งเฮา แพ้แล้วกิกินยังที่เฮ้าตั้นแล
ฮันอ่าฆ้างห้าฏายฝูงนั้น กิตายไปสองร้อยสามร้อยกินี้แล แต่นั้น
คำฮันนั้นกิลือฆางยากิดไปรอดพยะยาพางายะสีกินี้แล แต่นั้น พยะยา
คนนั้นกิใจ้ยังคนไปถาม ยังฮ้ายก่ำพ้าอ่าดั่งนี้ ดูลา ฮ้ายก่ำพ้า กือ
เจ้ายังฆินฆ้างแต่งพยะยาเจ้าบ่? คันอ่ากือเจ้าแพ้เผิ่นฆิเฮา
เมืองใต้ถ่องบี่ คันอ่าฆ้างพยะยาแพ้ ฆิเฮาเจ้าเป้นฮ้อยแท้แล

ແຕ່ນັ້ນ ອ້າຍກ່ຳພ້າຕູ້ນັ້ນກໍໄປເອົ້າຢັ້ງອ້າຍແຫ່ງຕົນຈຸ່ປະການຕົ້ນຜລ ງ້ວ
ຕ໋ວນັ້ນກໍຂານວ່າຈັກຊົນຢັ້ງຊ້ານ້ຳແຫ່ງພຣະຍາຕົ້ນຜລ ແຕ່ນັ້ນ ຄົນໃຊ້ກໍເຂົ້າ
ໄປຫູນຢັ້ງພຣະຍາ ຕະຫາ ໃນການະເມື່ອນັ້ນ ວັນວ່າພຣະຣາຊາຕົນນັ້ນ
ກໍໃຫ້ຄົນຫ້ານ້ຳຫລາຍເອົານ້ຳມັນນັ້ນອອກໄປຕັ້ງຢູ່ຊ້ານ້ຳແຫ່ງງ້ວ
ອ້າຍກ່ຳພ້າຕົ້ນຜລ ແຕ່ນັ້ນ ນາຍຊ້ານ້ຳຕ໋ວນັ້ນກໍໃຊຊົ່ນຢັ້ງຊ້ານ້ຳໃສ່ງ້ວຕົ້ນຜລ
ເມື່ອນັ້ນ ງ້ວກໍຊົນຢັ້ງຊ້ານ້ຳ ๆ ກໍແຫ່ງຢັ້ງງ້ວ ກໍບໍ່ຖືກງ້ວຈັກບ້ານ ແຕ່ນັ້ນ ງ້ວ
ກໍຄະນຶງໃນໃຈວ່າ ບັດນີ້ກູຈັກຊົນຢັ້ງຊ້ານ້ຳຕ໋ວນີ້ ໃຫ້ນັ້ນຕາຍບັດດຽວນີ້ເຖິ້ນ
ງ້ວຄະນຶງດັ່ງນັ້ນແລ້ວ ຊ້ານ້ຳກໍແຫ່ງຢັ້ງງ້ວ ๆ ຊົນຢັ້ງຊ້ານ້ຳ ๆ ກໍຕາຍໄປບັດດຽວ
ນັ້ນ ແມ່ນວ່າພຣະຍາໃຫ້ເອົາຊ້ານ້ຳອອກມ້ານ້ຳແຫ່ງງ້ວເທົ່າໃດກໍດີ ງ້ວກໍຊົນ
ຢັ້ງຊ້ານ້ຳແຫ່ງພຣະຍາຕົນນັ້ນຕາຍໄປຈຸ່ຕ໋ວຕົ້ນຜລ ຄົນນະນ້ານ້ຳທ້ານອນໄດ້
ຮ້ອຍຕ໋ວຊ້ານ້ຳ ແລ້ວພຣະຍາກໍບ່ຍອມໃຫ້ອ້າຍກ່ຳພ້ານັ່ງເມືອງສັກເທື່ອຜລກໍ
ທ່ານ້ຳປອງເອົາອ້າຍກ່ຳພ້ານ້ານ້ຳເປັນຮ້ອຍຢູ່ຕົ້ນຜລ ແຕ່ນັ້ນພຣະຍາກໍໃຫ້ຄົນຫ້ານ
ຫລາຍໃຊຢັ້ງປັກຖຸຄອກເຕັ້ກຜລ້ອກໍໃຫ້ເອົາຢັ້ງ ๆ ເທົ່າຕ໋ວນຶ່ງອອກມ້ານ້ຳ ໃຫ້ງ່ທ່ານ
ລ້ຳຕ້ານ ເພື່ອວ່າຈັກໃຫ້ຕ້ານຢັ້ງງ້ວອ້າຍກ່ຳພ້ານ້ຳໃຫ້ຕ້ານເສັ້ງຕົ້ນຜລ ແຕ່
ນັ້ນ ງ້ວກໍເຫັນຢັ້ງ ๆ ເທົ່າຕ໋ວນັ້ນກໍບ່ມີຢ້ານທ່ານ້ຳໃຍຕົ້ນຜລ ງ້ວຕ໋ວນັ້ນກໍສ້ຳຢັ້ງ
ນ້ອງແຫ່ງຕົນວ່າດັ່ງນີ້ ດູລາ ນ້ອງຮັກພີ່ເອີ! ຄົນວ່າພີ່ຕ້ານກຕາຍແທ້ເຈົ້າ
ຈ້ຳໄປຂໍເອົາຢັ້ງເຊົ້ານ້ຳແຫ່ງພີ່ນ້ານ້ຳຄ້ຳຊູບພຣະເຈົ້າ ໄອ້ໃຫ້ນັ້ນບູຊ້ານ້ຳເຖິ້ນ
ງ້ວສ້ຳນ້ອງຊ້ານ້ຳແຫ່ງຕົນດັ່ງນີ້ແລ້ວ ແຕ່ນັ້ນ ๆ ເທົ່າຕ໋ວນັ້ນອອກມ້ານ້ຳແລ້ວ ກໍ
ເພີ່ນຄໍ້ນສ້ຳຫ້ານ້ຳລ້ຳຕ້ານ ๆ ກໍຄິດວ່າຈັກຕ້ານງ້ວໃຫ້ຕາຍບັດດຽວວ່າດັ່ງນັ້ນ
ແຕ່ນັ້ນ ງ້ວອ້າຍກ່ຳພ້ານັ້ນກໍແລ່ນເຂົ້າໄປໜ້ານ້ຳຢັ້ง ๆ ເທົ່າຕ໋ວນັ້ນກໍຊ້ານ້ຳໄປ

ເປັນສອງປັ້ນ ສາມປັ້ນ ໆ ເຫົ່າຕົວປັ້ນກິຕາຍໄປຕັ້ນແລ ອັນອ່າຫາງໆຕົວ
ປັ້ນກິຕີງຢູ່ດ່າວດ່ອໆ ກົວຕົວປັ້ນກິຊ້ ເຂົ້າໄປຊິດຊົນຍ້າງໆຕົວປັ້ນ ພິດແຫ່ງໆ
ປັ້ນກິເຂົ້າໄປກັ້ນຍ້າງຕາແຫ່ງກົວຕົວປັ້ນກິຕາຍໄປຕັ້ນແລ ເມື່ອປັ້ນ ຍ້າຍກ່ຳ
ພ້າຕູ້ປັ້ນກິເຂົ້າໄປຄົ້ນດຶງເອົາຍ້າງເຂົາກົວຍ້າຍແຫ່ງຕົນນາຄວັດຍ້າງສຸບພຣະ
ເຈ້ົາໄຫວ້ບູຊາຕັ້ນແລ ບັນດິໂຕ ອັນອ່າສງ ອສອາດທັມມິກະບັນດິດ ກິ
ກ່າວຍ້າງນິທານ ຫຼັກເມືອງຟ້າ ງ່າວເມືອງຄົນ ໃຫ້ແກ່ພຣະຍາຈຳປານະ
ຄວນສັ່ງສອນໃຫ້ແກ່ຊາວເມືອງທ້າງຫຼາຍຟັງດັ່ງນີ້ ກິມີແລ ແຕ່ປັ້ນ ທັມມິກະ
ບັນດິດກິຊ້ ກ່າວອ່າ ຄູລາ ເຈ້ົາທ້າງຫຼາຍ ກົວຕົວປັ້ນຄັນອ່າຕາຍແລ້ວ ກິ
ໄດ້ເມືອເກີດເປັນພຣະອິນ ກິນສອງສວັນຊັ້ນຟ້າ ຄື ຈະຕຸມມະຫາຣາຊິກາ
ແລະຕາອະຕີງສາຕັ້ນແລ ແຕ່ປັ້ນ ອັນອ່າພຣະຍາພາຣາມະສີຕົນປັ້ນກິມີໃຈ
ຈັນຄຸງໃຫ້ແກ່ຊາຍກ່ຳພ້າຕູ້ປັ້ນອ່າ ອັນອ່າທີ່ເຜົ່ງແຫ່ງມັນກິຕາຍໄປແລ້ວ
ບັດນີ້ກູຈັກຕິປອງຂ້າມັນດ້ວຍຈຸບາຍເຖິ້ນ ອ່າດັ່ງປັ້ນແລ້ວ ແຕ່ປັ້ນ ຣາຊາ
ອັນອ່າພຣະຍາ ກິອາມັດບອກໃຫ້ຍ້າຍກ່ຳພ້າໄປຟັນໄຮ່ ໃຫ້ໄດ້ສາມຮ້ອມພູ
ໃຫ້ແລ້ວມື້ໜຶ່ງອັນດຸງ ໃຫ້ແກ່ເຮົາໃຫ້ຈຸດເຜົ່າພ້ອມບໍຣະບອນ ຄັນອ່າບໍ່
ແລ້ວຈັກຂ້າເສັ່ງແລ ແຕ່ປັ້ນ ພຣະຍາກິໃຫ້ເຮົາພອກນ້ອຍແປງຍ້າງພ້າແລະ
ຂວານອັນແລ້ວດ້ວຍຮີ້ຄ້ຳ ໃຫ້ຄືພ້າຂວານເຫຼັກ ແລ້ວກິເອົາໃຫ້ຍ້າຍກ່ຳພ້າ
ໄປແທ້ແລ ຄັນອ່າຍ້າຍກ່ຳພ້າໄປຮອດປ່າຕູ້ດຸງອແລ້ວ ກິເອົາຍ້າງພ້າຂວານ
ໄປຟັນຍ້າງໄມ້ ອັນອ່າພ້າແລະຂວານອັນປັ້ນກິຫັກຖ່ອງໄປ ຍ້າຍກ່ຳພ້າຕູ້ປັ້ນ
ກິປ້ຳໃຫ້ຢູ່ ແຕ່ປັ້ນ ສັກໂກ ອັນອ່າພຣະຍາອິນຕົນປັ້ນກິໄດ້ຍິນສຽງໃຫ້ນ້ອງ
ແຫ່ງຕົນ ກິເອົາເສື້ອຜ້າແລ້ວລະເດັດລົງມາຫານ້ອງແຫ່ງຕົນ ຖາມອ່າ

ดูลา ฆายก่ำผ้า เทดใดท่านแลมาบั่ๆใต้ฝูบิ้จา เมื่อนั้น ย้ายก่ำ
ผ้าก่าออ่า พระยาเจ้าใต้ตู้ฮ้าพันยังใส่ ใต้แล้วมีบี่ๆอันงอแล้ว
และจูเดาใต้กังๆรายดี คันอ่าบ่แล้วจักฮ้าเสังอ่าดั่งนั้นกีฮ้านา!
แต่นั้น สักโภ อันอ่าพระยาอินกีก่าออ่า ตีอ่ามีดั่งนั้น ท่านกีจิ่งคืน
เมือบอกแก่พระยาอ่า มะหาราฆาเปันเจ้า บอกใต้ตู้ฮ้าไปพันใส่
นั้น กีแล้วบีระบอมกีฮ้าแล อ่าดั่งนี้เถิ้น แต่นั้น ย้ายก่ำผ้าตู้นั้น กี
ไปกาบทูมพระยาตามดั่งคอามพระยินดาภบอกใต้แก่ตนนั้นจุ่อันกีมี
แล แต่นั้น ราฆา อันอ่าพระยาได้ยินยังคำย้ายก่ำผ้า บอกใต้แก่
ตนดั่งนั้น กีบ่มีเจื่อคอามยันนั้น กีเถ้ายังเจือกตูกแอออ้ายก่ำผ้า
กับฏ้าฮ้างแล้วกีไปเบี่ๆยังใส่ทั้นแล อันอ่าใส่อันนั้นกีเปันอันราบ
ฮงๆกังๆคามสเมิดีนักแล คันอ่าคนแฮงเดินไป คาอมีกีบ่เถิงฮอบ
แล แต่นั้น คนห้างฆายฝูงนั้นเฮากีดีใจ้ยันจับมากนักกีมีแล ราฆา
อันอ่าพระยาตนนั้น กีใต้ย้ายก่ำผ้ากินยังเฮ้าจี่ปันนั้น แล้วกีหมีคืน
มาส่เมืองแต่างตนทั้นแล แต่นั้น พระยากีฆ้ำบอกย้ายก่ำผ้าอ่าท่าน
จิ่งเถ้าเฮ้าไปใส่ยังใส่ใต้มันเต็มใส่บั้นแล้วจิ่งใต้มันลูก ใต้มันแก่
แล้วเกาะกังอ ใต้ท่านกังอแล้วมีบี่ๆอันงอเถิ้น คันอ่าบ่แล้วจัก
ฮ้าเสังแท้แล แต่นั้น ย้ายก่ำผ้าตู้นั้นกีไปตามคามแต่างพระยาคัน
ไปฮอดใส่แล้ว กีเถ้ายังเฮ้าไปตอ่านใส่ ส่อนอันอ่าเฮ้าอันนั้นกีบ่
อยกมาเปันดั่งคอามพระยาอ่านั้น ที่นั้นย้ายก่ำผ้าตู้นั้นกีมาบั่ๆใต้ฝู่
ทั้นแล แต่นั้น พระยาอินตนเปันเจ้าแก่เทอะดาห้างฆาย กีได้ยิน

ຢ້ານສຸງ ໃຫ້ແຕ່ງຊາຍກ່ຳພ້າຊຸ້ນັ້ນ ໂອຕະລິຕອາ ກິສະເດັດມາຖວາຍອ້າຍ
ກ່ຳພ້າຊຸ້ນັ້ນດັ່ງກ່າວມາແລ້ວແຕ່ຕົນຫຼ້ານັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນ ພຣະຍາວິນກິໃຫ້
ຊາຍກ່ຳພ້າໜີຄືນມາບອກແກ່ພຣະຍາວ່າ ຂ້າໃຫ້ອັມະຫາອາຊະເຈົ້າ ໄຮ່ອັນ
ມະຫາອາຊະເຈົ້າບອກໃຫ້ຊູ້ຂ້າໄປໃສ່ຢ້ານເຂົ້ານັ້ນກິສຸກແລ້ວບໍ່ຮະບວນ ກິຂ້າ
ແລ ແຕ່ນັ້ນ ອາຊາ ອັນວ່າພຣະຍາໄດ້ຍິນຄຳອັນນັ້ນກິບໍ່ເຊື່ອຫັ້ນແລ ພຣະ
ຍາກິຊຸກຢ້ານແຮ່ອ້າຍກ່ຳພ້າກັບຫຼ້ານ້ອງແລ້ວກິຂີ່ໄປເບິ່ງເຂົ້າໄຮ່ ອັນພຣະ
ຍາວິນຫາກນິຮະນິດໄວ້ນັ້ນ ເຂົ້າໄຮ່ອັນນັ້ນກິສຸກກິກ່ຽວດັ່ງພຣະຍາ ອ່າໄວ້
ຫັ້ນແລ ທີ່ນັ້ນ ພຣະຍາເຫັນແລ້ວກິເວົ້າເຂົ້ານ້ອຍໃຫ້ອ້າຍກ່ຳພ້າກິນ ປັ້ນປັ້ງ
ແລ້ວກິໜີເມືອສູ່ເມືອງແຫ່ງຕົນຫັ້ນແລ ແຕ່ນັ້ນ ອາຊາ ອັນວ່າພຣະຍາຕົນ
ນັ້ນກິຊ້ຳກ່າວບອກວ່າ ດູລາ ອ້າຍກ່ຳພ້າເອີຍ! ອັນໜ້າບ້ີທ່ານຈົ່ງໄປກ່ຽວ
ເວົ້າຢ້ານເຂົ້າໃສ່ເລົ້າໃຫ້ນັ້ນເຕັມທັ້ງເກ້າຫຼ້ານ ເກ້າຫ້ອງ ນັ້ນຊຸ່ຫຼ້ານ ກິໃຫ້
ທ່ານປຸກແປງເວົ້າໆໃຫ້ແລ້ວມ້ືປ້ັງອັນດຽວ ຄັນວ່າບໍ່ແລ້ວຈັກຂ້າເສັ້ງແທ້ແລ
ແຕ່ນັ້ນ ອ້າຍກ່ຳພ້າຊຸ້ນັ້ນກິໄປກ່ຽວຢ້ານເຂົ້າແທ້ຫັ້ນແລ ທ້ານກ່ຽວໄປກ່ຽວ
ມາກິບໍ່ເຫັນອັນໃດ ເບິ່ງໄປທາງໜ້າຫາທີ່ສຸດແສງຕາບໍ່ໄດ້ ກິນ້ັ່ງລົງແລ້ວກິ
ຮ້ອງໄຫ້ຫັ້ນແລ ແຕ່ນັ້ນ ສັກໂກ ອັນວ່າພຣະຍາອິນ ກິໄດ້ຍິນຢ້ານສຸງຮ້ອງ
ໄຫ້ອັນນັ້ນກິສະເດັດລົງມາຫາອ້າຍກ່ຳພ້າ ກ່າວວ່າ ດູລາ ອ້າຍກ່ຳພ້າ
ທ່ານຈົ່ງໄປບອກແກ່ພຣະຍາວ່າດັ່ງນ້ີ້ເຖ້ີນ ຂ້າໃຫ້ອັມະຫາອາຊະເຈົ້າ ອັນ
ວ່າໄຮ່ເຂົ້າອັນມະຫາອາຊະເຈົ້າບອກໃຫ້ຊູ້ຂ້າກ່ຽວນັ້ນ ຊູ້ຂ້າກິກະທຳຕາມ
ຄ້ອຍຄຳແຫ່ງມະຫາອາຊະເຈົ້າ ຊູ້ຂ້າກິຂົນຂ້ືນມາໃສ່ເລົ້າເຕັມທັ້ງເກ້າຫຼ້ານ
ເກ້າຫ້ອງບໍຮະບວນແລ້ວກິຂ້າແລ ວ່າດັ່ງນ້ີ້ເຖ້ີນ ແຕ່ນັ້ນ ອ້າຍກ່ຳພ້າຊຸ້ນັ້ນ

ภิเมืือบอภแก่พระยาจุ่ปะภาบต้นผล เมื่อบั้น พระยาได้ยินยั้งคำ
อันบั้นภิบ่เชื่อสักอัน ภิจุ้งถูภยั้งแลอแต่างถ้ายก่ำพ้ากับถั้งจ้างแล้อภิ
ถี่ยั้งจ้าง ไปเบิ่งไร่แลระเล้าเข้าภิเต็นแล้อบิระบอบ เข้าภิเต็น
เล้าท้างเก้าถั้งเก้าต้อบั้นผล พระยาภิแก้ยั้งเชือภอันถูภแลอแต่าง
ถ้ายก่ำพ้า แล้อภิให้ภินยั้งเข้าจี่บั้นบิ่งต้นผล แต่บั้น พระยาคนบั้น
ภิผิปอบจ้ายั้งถ้ายก่ำพ้าถูบั้นอ่า ดูลา ถ้ายก่ำพ้าเธีย! ท่านจิ่งไป
แปงยั้งติเย็นให้แก่เราถั้งบิ่ง ให้แล้วถ้อยแก้อแลระคำ ในถ่ำภาง
แม่น้ำมะหาสมุดให้แล้อมิบิ่งอันยาวเถิ้น คับอ่าบ่แล้อจักจ้างเสังแท้
แล แต่บั้น ถ้ายก่ำพ้าถูบั้น คับอ่าพระยาบอภแล้อภิหาไม้มาไอ้ต้น
แล ถับอ่าจายก่ำพ้าถูบั้น ภิเอิาย้ังไม้ถิ้มใส่บ้ำลำใดภิโตพ้เสังบ่ฮู้
ยู่ค้าง จักลำต้นแล แต่บั้น ถ้ายก่ำพ้าถูบั้นภิมาบั่งให้ยู่แคมฝั่งบ้ำมะ
หาสมุดต้นแล แต่บั้น สักโภ ถับอ่าพระยาอิน ภิได้ยินสยางให้ถับ
บั้นภิสะเด็ดสิงมาหาถ้ายก่ำพ้า แล้อภิก่าออ่า ดูลา ถ้ายก่ำพ้า
ท่านร้องให้ถ้อยเตดสับใดจา? เมื่อบั้น จายก่ำพ้าถูบั้นภิบอภให้
แก่พระยาอินแจ้งจุ่ปะภาบตามคอามแต่างพระยาหาภบอภให้แก่ถน
ภะหำสร้างแปงยั้งติเย็นในถ่ำภางมะหาสมุด ให้พระยาอินพังจุ่ปะ
ภาบภิมีแล เมื่อบั้น พระยาอินภิบอภให้ถ้ายก่ำพ้าอ่า ดูลา ท่าน
จาย ท่านจิ่งเมือบอภเล่าให้พระยาเจ้าแต่างท่านเถิ้นอ่า มะหา
ธาจเจ้าให้ถูข้าไปภะหำสร้างแปงยั้งติเย็นในบ้ำมะหาสมุดบั้น ภิ
แล้อบิระบอบหิข้าแล ให้บอภอ่าดั่งนี้เถิ้น แต่บั้น ถับอ่าถ้ายก่ำพ้า

ผู้นั้นกินตามคำสั่งของพระยาอินแล้วก็ไปหาพระยาตามคำสั่งของ
พระยาอินนั้นให้แก่พระยาทั้นแล แต่นั้น พระยาพาธานะสีตินนั้น
ก็บ่เชื่อยังคำแต่ก่อนก่ำพ้าสักหน่อยแท้แล แต่นั้น พระยาอินก็บอก
ให้ยังเกือกและนากทั้งหลายอันอยู่ในน้ำมะหาสมุด ให้มาแปงที่เป็น
ด้อยคำอ่า ณัมพา อันอ่าเสือและช้างตัวพื้นผาลาดก็ดี ก็ให้แล้ว
ด้อยเกือกและๆทั้งมอน แม่นอ่าช้างเผือกก้างด้งสีสีย้อ ก็ให้แล้วด้วย
เกือกและๆนั้นเถิ้น แม่นอ่าแปช้างและกอนเคื่องมุงกะดานนั้นก็ดี
ก็ให้แล้วด้วยเกือกและๆทั้งมอนเถิ้น ปะการนี้ อันอ่าช้อสะพาน
แก้อ อันจักให้ไต่เต้าเข้ามาหาที่เป็นนั้นก็ดี ก็ให้แล้วด้วยเกือก
และๆทั้งมอนเถิ้น ดูลา ท่านทั้งหลายเอ๋ย! คันอ่าก่ำพ้าพายัง
พระยาพาธานะสีกับทั้งลิพนเสนาเข้าอยู่ในที่ที่แล้วดั่งนั้น จั่งเว้า
แต่คำคึดสูท่านทั้งหลายเป็นเถิ้น พระยาอินสั่งแก่เกือกๆทั้งหลายให้
แปงผาลาดดั่งนั้นก็มีแล แต่นั้น เกือกและๆทั้งหลายฝูงนั้น เขาก็
พ้อมกันตีกแต่งแปงยังผาลาดก็ให้แล้วด้วยแก้อและคำทั้งมอน บิ
ธะบอมทุกสิ่งทุกอันแท้ดีถ้วนแล แต่นั้น อันอ่าพระยาพาธานะสีตินนั้น
คันอ่าก่ำพ้ามาบอกเล่าอ่าผาลาดที่เป็นแล้วบิธะบอมอ่าดั่งนั้น
พระยาก็บ่เชื่อยังคำอันนั้น พระยาก็ให้เว้าเชือกทุก ยังแอออ้าย
ก่ำพ้ากับตัวข้าวแล้ว พระยาก็ขี่ข้าวไปเบิ่งดู ก็เห็นยังผาลาดตัว
นั้น เป็นอันงามเพื่อนดั่งผาลาดอินอันอยู่ในฮั้นฟ้าทั้นแล แต่นั้นพระ
ยาก็มีใจอันฮื่นยินดี แล้วก็ให้แก้เส้งยังเชือกอันทุกแอออายก่ำ

ผ้าปั้นแล้ว ก็ให้ก็นย้างเอ๊ำนิ้วโพธนะอาหาน แล้วพระยาก็ฟ้นาสู่ที่
ยู่แห่งตนก็มีแล แต่นั้น พระยาก็คะนึงในใจแห่งตนอ่า อันหั้าเจ้า
ภูจักพาลิพ้นเสนาอามาดหั้างฆ่ายไปยู่เย็นถิ้นฆื่นม่อนแล พระยาคะ
นึงในใจดั่งนี้แล้วก็นอนยู่ตั้นแล เมื่อนั้น สักโก อันอ่าพระยาอิน
ไปสู่ที่ยู่แห่งฆ่ายก่ำผ้าแล้ว ก็บอกย้างคาถายิดนึงอ่าดั่งนี้ ชัง ไก
ฐสุพะธาฐา อิไธพะลุด สุดยอดสอดอินตา ไธยะพุดหา ทุกฮันนา
ลอด สอดสัดตู นันตะสุฮัง. คาถาอันนี้พระยาอินให้แก่อ้ายก่ำผ้า
แล พระยาอินก็บอกให้ไปหั้วอ่า ดูลา ฆ่ายก่ำผ้าท่านจิ่งเอ็าย้าง
เอ็างอมาคอ้ดให้เป้นก็อทะนูสอางตือแล้วจิ่งเอ็าคาถายิดนี้เสกใส่
ย้างก็อสอางตือนั้น แล้วก็จักเห้นในตั้นฐุ่อันแท้แล แม่นอ่าดูปัทอะอิน
ตายฮ้างเสิกสัดตูก็ดี ปิทูกและปิร่าเย็าป่าและคนก็ดี โจนก็ดี ก็บ่
อาดจักกะทำร้ายปะจันแพ้ได้แล อันปี่คันอ่าไฮ้และเจ็บก็อมือตา
และปอดท้องบอางเลือดและมานฮูก็ดี ให้เอ็าลางแฆ่นั้ำให้กิน ก็
จักมีอายุพั้นยืนแท้ดีถ้วแล คันอ่าจักให้มีสมบั้เอ็าฮองบอางลาบ ก็ดี
ให้เอ็าลางแฆ่นั้ำสันป่วยสะสา จิ่งปืนก็อก็อให้ไปเบี้อางตนจักไปนั้น
ก็ตากจักได้ดั่งคำปาถนาแห่งตนแท้ดีถ้วแล พระยาอินสั่งสอนอ้าย
ก่ำผ้าดั่งนี้ก็มีแล แต่นั้น อาฐา อันอ่าพระยาพาอานะสีตนนั้น ก็
เอ็าย้างลิพ้นพะทิลโยหาท้างถ้ายกับท้างฆ่ายก่ำผ้าตู้นั้น แล้วก็เอ๊าไป
ฐู่ที่เย็นถิ้น เป้นอันสุกสำอานบานใจในถ่ำกางมะหาสมุด ก็สนุก
ฆื่นยืนดีพักผ่อนก็มีแล แต่นั้น อันอ่าตาสาดที่เย็นถ้างนั้น ก็ตึงไป

ตีวมา ๆเป็นยูยู้ยูยาง ด้วยนั้น ๆเมื่อนั้น อันอ่า๎ๆสมาอามา๎งทั้ง
ฎายอันมีพระยา๎งเป็น๎ค้า ก็พ้อมกันทัอๆยู่๎ๆอๆทั้นๆล ๆต่นั้น อัน
อ่าพาสา๎งตี๎ๆเป็นฎ้างนั้น ก็มุ๎ๆฆ้มสิงไปในมะหาสมุ๎งที่นั้นทั้นๆล ๆต่
นั้น อันอ่า๎ๆวือกา๎ยูปปาๆระม่อยทั้งฎายฝูงนั้น ก็กินย้างคนทั้งฎายมี
พระยา๎งเป็น๎ค้า ก็สิ่งๆฆ้า๎ไปบ่๎ๆสๆสลีๆทัดีฎีๆล ในกา๎ระ๎ๆเมื่อนั้น
สอนอันอ่าอ้ายก่ำพ้าตู้นั้น ก็ยืนยู่๎ๆหื้อๆแม่น้ำมะหาสมุ๎งที่นั้น ๎เป็นปะ
ทุ๎จด้วยืนยู่๎ๆหื้อๆแม่นดินนั้นก็ด้อยอิ๎ๆแต่ๆคาถาบิดนั้นๆล ๆต่นั้น อัน
อ่าพระยาอินๆลระนาก๎วือกา๎ทั้งฎายฝูงนั้น ก็พ้อมกันมาๆแต่๎ๆอ้างย้าง
อ้ายก่ำพ้าตู้นั้น ๎เมื่อกิดสิงป้างย้างน้ำมุ๎งหาพิ๎ๆสภ ให้๎เป็นพระยา
๎ๆภาๆสๆอียเมืองพาราณะสี มียศสักบริอาน๎เป็นอันมาก ร้อย
๎เอ็ดท้าวน้อมๆเข้ามาส่อยใๆ บ่มีพระยาตนใดจักๆเฮ็ดๆแข่งได้ ด้วย
๎ๆหุระคาถาอันนี้ ๆและมีฦิอหะมุ๎งหื้อๆแก้อ อันให้ๆแล้วด้วยคำมักคำ
ปาถนาๆแทัดีฎีๆล. ๆต่นั้น ปันดีโต๋ อันอ่าสงอสอา๎งทันมีกะปันดิ๎ๆ
ตู้นั้น ก็ก่าอย้างนิหามมาปงบหงบ อันชื่อ่าฎักเมืองฟ้า๎ว่า๎อ๎เมืองคน
นั้น ให้ๆแจ้งๆแก่พระยา๎จำปามะคอน สอนให้ๆแก่ๆว๎อ๎เมืองทั้งฎาย
ฟ้างด้วยนี้ก็มีๆล อันอ่าฎักเมืองฟ้านั้น ได้ๆแก่พระยินๆลลิงสาใจ้ๆว๎อ๎
เป็นๆอนั้นๆล อันอ่าว่า๎อ๎เมืองคนนั้น ได้ๆแก่ๆจายก่ำพ้าตู้๎เป็นน้อง
ๆอนั้นๆล อันอ่าพระยาพาราณะสีตนนั้นพาบิริอานไปตาย ในถ่ำ
กา๎งแม่น้ำมะหาสมุ๎งนั้น ๆต่ก่อนได้๎เป็นๆจายตู้นี้ๆ ได้๎เอ๊าปอกๆลระ
มิ๎ดไป๎เคาะใส่น้ำให้ปากิน ก็มันนั้นก็บำมา๎ถิงตนๆทันๆล ๆต่นั้น

ຍ້ານີ້ຊາຍຕູ້ນີ້ ອຸປຄາກຍ້ານີ້ກຸ ສາມເນນຕົນນີ້ ອັນຢູ່ກິນດອມກັນ
ຕັ້ນແລ ອັນວ່າພິກຂຸຕົນນັ້ນ ກໍກ່າວຕໍ່ອຸບາສົກຕູ້ນັ້ນວ່າ ດູລາ ອຸບາສົກເຮົາ
ຈັກໄປທີ່ນັ້ນກ່ອນແລະທ່ານຈົ່ງຮັກສາຍ້ານີ້ກ່ອນເຖີ້ນ ອັນວ່າຂອງແຫ່ງ
ເຮົານີ້ກໍເປັນເພື່ອນດົ່ງຂອງທ່ານແຫ້ແລ ອັນວ່າພິກຂຸຕົນນັ້ນ ສົ່ງອຸບາສົກຕູ້
ນັ້ນແລ້ວກໍໄປແລ້ວກໍມາຕັ້ນແລ ແຕ່ນັ້ນ ເທິງນາມາອັນວ່າພິກຂຸຕົນນັ້ນກໍ
ໃຫ້ເນນຕົນນັ້ນໄປຢືມຍ້າພ້າແລະຂອງນດອມອຸບາສົກຕູ້ນັ້ນ ທີ່ນັ້ນສາມເນ່ນ
ຕົນນັ້ນກໍໄປກ່າວຕໍ່ອຸບາສົກຕູ້ນັ້ນວ່າ ດູລາ ອຸບາສົກ ພຣະອາຈານໃຫ້ມາ
ຢືມຍ້າພ້າແລະຂອງນດອມເຈົ້າແລ ແຕ່ນັ້ນ ອັນວ່າອຸບາສົກຕູ້ນັ້ນ ກໍກ່າວ
ວ່າດົ່ງນີ້ ເຮ້ຍອັນໃດແລມາເອົາພ້າແລະຂອງນນັກໄປນັກມາດົ່ງນີ້ ບາດນີ້
ເອົາເຊືອກຫູກແອວ່ານໄວ້ເຖີ້ນເນນເຮີຍ! ວ່າດົ່ງນັ້ນ ທີ່ນັ້ນຊາຍຕູ້ນັ້ນກໍ
ເອົາຍ້າພ້າອັນບໍ່ໄດ້ເຂົ້າດ້ານໃຫ້ແກ່ສາມເນນວ່າເຈົ້າເຂົ້າຄົ່ງ ເອົາເຖີ້ນ
ສາມເນນຕອບວ່າ ເຮົາເຂົ້າຄົ່ງດ້ານພ້າບໍ່ເປັນນາ! ວ່າດົ່ງນີ້ ເມື່ອນັ້ນ
ຊາຍຕູ້ນັ້ນກໍກ່າວວ່າ ຄັນວ່າເຂົ້າຄົ່ງດ້ານພ້າບໍ່ເປັນກໍຢ່າຖືເອົາເຖີ້ນ ວ່າ
ດົ່ງນັ້ນແລ ແຕ່ນັ້ນ ອັນວ່າສາມເນນຕົນນັ້ນ ກໍໜີຄືນມາບອກເລົ່າແກ່ພຣະ
ອາຈານວ່າ ອັນວ່າພ້າແລະຂອງນນັ້ນບໍ່ໄດ້ກໍຂ້າແລ ອຸບາສົກຕູ້ນີ້ນີ້ວ່າ
ດົ່ງໂ(ວ)ວ່າວ່າວ່າຄ່າວ່າໃບ້ນີ້ແລ ແຕ່ນັ້ນ ພຣະອາຈານຕູ້ນັ້ນ ກໍບໍ່ປາກໄປພາຍໜ້າ
ອັນວ່າເຈົ້າພິກຂຸຕົນນັ້ນກໍຫາກແມ່ນພຣະຍາພາຄວນະສິຕົນນີ້ແລ ອັນວ່າອຸ
ບາສົກຕູ້ນັ້ນກໍຫາກແມ່ນຊາຍກ່ຳພ້ານັ້ນແລ ອັນວ່າສາມເນນຕົນນັ້ນ ກໍຫາກ
ແມ່ນງົວຕົນເປັນພີ່ຊາຍແຫ່ງ ອ້າຍກ່ຳພ້ານັ້ນແລ ອະທິບາຍ: ນາກວ່າບຸກ
ຄົນຜູ້ໃດແລະປາກຜິດອັນໃດກໍຫາກຜິດກັບດ້ວຍໂທສະອັນນັ້ນແຫ້ແລ ຄັນວ່າ

ปากแม่นอันเป็นบุนแท้ ปากอ่าใต้เป็นคุน ก็เป็นคุน ปากอ่าใต้เป็น
โทด ก็เป็นโทบแท้แล อันอ่างอดอันก็ได้ฆ่นยังงุ้เต่าดอบั้น ก็ลอด
ตายด้อยปายเสียแต่างดินดั่งบั้น คันอ่าดีอตายไปแล้อ ก็ได้เมือเกิด
เป็นพระยาอินกินสองสอันฮั้นฟ้า แต่ก่อนบั้นก็ได้เป็นสามเนน เดิน
หาๆไปเต้นท่านอ้างอดีอบี๋า และเต้นแล้อก็บ่ห้ามยังเสียงบั้น อัน
อ่าสินแต่างเนนดินบั้นก็ยากเสังแท้แล อันอ่างอดีอเสียอ้าบั้น ก็มา
เกิดเป็นงุ้อันพระยาพาธานะสิสังงบั้นแล อันอ่าสามเนนดินบั้น ก็
ตากแม่นอดีอเสียพ้อได้ให้ไปฆ่นยังงุ้ งุ้กตายดีอกตาย ด้อยคอามอิ
บาก อันได้เป็นสามเนนได้เต้นท่านอ้างอดีอและบ่ห้ามเสังบั้นแล บุก
คนตู้ใดก็ดี ให้พิจาละนางกู่ถี่ถ้อบ คันอ่าเต้นเตดอันใดก็ดี ให้พิจา
ละนางกู่ คันอ่าเป็นที่คอบห้ามให้ห้ามไอ้เถ้น คันอ่าบ่ห้ามแท้ก็จักได้
เป็นเพื่อนดั่งนิทานอันก่าอมาแต่ฝ้างบั้นแล อันอ่าบุกคนตู้ใดก็ดี คือ่า
ฆ่ายก็ดี ยิงก็ดี และมักบอดก็ดี ย่าปมาดแก้อสามปะกาบ และพี่แม่
เถ้าแก่คูบาอาจาบ ห้าอพระยาเสนาอามาดห้ากายก็ให้เป็นตู้ยู่สุก
สำบายหายยังโทดแท้ดีถ้แล.

นิทานที่ ๔๔

<u>เสื่อา ภะต่ายตื่นพาภตุม</u>

๓ะโต ปัดถายะ ตั้งแธภแต่บี้เมือฟ้า บันดิโต อันอ่าสงอ
สอาดทันมีภะบันดิด ก็ขำเสียยังนิทานใพ่มาให้อ้แก่พระยาจำปาบะ
คอบ สอนให้แก่ฆาอเมือาห้ากายอ่า งุ้ลา เจ้าห้ากายเสีย! อัน

อ่าฟังที่ตู ๆที่ตา ลักขะนาในใจรู้แล้วอย่าเนิๆนั้น เจ้าท้าวฆายจ่าฟ้า ไอ้เถิ้น แต่ก่อนพุ้นยังมีป่าไม้ตามป่าบี๋ๆ อยู่ที่จี่มใกัแคมน้ำคุงคาหั้น แล ยังมีตุกขาไม้พาภตุมตันบี๋ๆ อันอยู่สับแคมป่าตามที่นั้น เมื่อนั้น มิภะต่ายตือบี๋ๆ อันตะเดินเข้ามาอาสัยนอนอยู่ใกัเค้าตุมตันนั้น มันภิคะบิๆในใจอ่าดั่งนี้ ซิอ่าภูมอนอยู่ดั่งนี้ แต่นดินภิบ่ปั้นเอ๋าฟังภูมิ้เสัง บ่! อ้ายภะต่ายตือนั้นมันคะบิๆดั่งนี้แล้วและนอนหลับไปหั้นแล เมื่อนั้นยังมีพาภตุมหน่อยบี๋ๆ อันสูภก่อนพู่ท้าวฆายภิถิ่นลิงมาถึกใบตาม อันเจ็บจามตี่กันไปและดังหาดๆดั่งนั้น แต่นั้น อ้ายภะต่ายตือนั้น มันภิสะดุ้งตื่นฮื้นท้าวถับอ่าภูตายแล้วๆ อ่าดั่งนี้ ภิเตาะภอบเต้นเป้นดั่งจักบินไปหั้นแล แต่นั้น ยังมีภะต่ายพู่บี๋ๆ อันยู่พายหน้านั้น ภินาเต้นยังอ้ายภะต่ายตือนั้นแล่นไปดั่งนั้น เลิาภิถามอ่า ดูลา เจ้าสะหาย เอ๋ย! เตใดแลมาแล่นเป้นอันมากนี้จา? ที่นั้น อ้ายภะต่ายตือแล่นมานั้นภิก่าวอ่า ดูลา เผื่อนท้าวฆายเอ๋ย! คันอ่าบ่ยากตายอีบมาเอาๆเถิ้น แต่นดินภิบ้นแล้วแล อ่าที่นั้นแล้วมันภิแล่นไปหั้นแล แต่นั้น ยันอ่าภะต่ายพู่นั้น เลิาภิย้านแต่คำตายแท้ เลิาภิพ้อมกันแล่นไปตามอ้ายภะต่ายตือนั้นหั้นแล แต่นั้น ยังมีพู่พู่บี๋ๆ เลิาภิมาเต้นยังพู่ภะต่ายแล่นไปดั่งนั้น เลิาภิเอิ้นถามอ่า ดูลา เผื่อนเอ๋ย! แล่นไปพลันด้อยเตใดอันใดจา? เมื่อนั้น ภะต่ายพู่นั้นเลิาภิก่าวอ่า ดูลา เผื่อนเอ๋ย! พู่เผิ่นอ่าแต่นดินบ้นอ่าเด! คันอ่าเจ้าท้าฆาย บ่ยากตายอีบมาเถิ้น ภะต่ายอ่าที่นั้นแล้วภิแล่นไปหั้นแล แต่นั้น ยันอ่าพู่

ທ້າວໄຊຍເຂົາກິແລ່ນໄປຕາມຫຼັງກະຕ່າຍຫັ້ນແລ ແຕ່ນັ້ນ ຢັງມີກອາງໝູ່ນຶ່ງກິ
ມາເຫັນຢັງໝູແລ່ນໄປດັ່ງນັ້ນ ກອາງກິຖາມວ່າ ດູລາ ເພື່ອນເອີຍ! ຈັກ
ແລ່ນໄປພລັນໜ້ກດ້ວຍເຫດໃດຈາ? ທີ່ນັ້ນໝູ່ກ່າວວ່າ ດັ່ງໄດ້ຍິນວ່າແມ່ນ
ແຜ່ນດິນປັ້ນແລ ຄັນວ່າບໍ່ຢ່ານກຕາຍຮີບມາໄປຢ່າຊ້າເຖີ້ນ ໝູ່ວ່າທໍ່ນັ້ນແລ້ວກິ
ຟ້າວແລ່ນໄປແທ້ແລ ແຕ່ນັ້ນ ກອາງທ້າໄຊຍເຂົາກິຟ້າວແລ່ນນຳ ຕັ້ນແລ
ແຕ່ນັ້ນ ຢັງມີງົວໝູ່ນຶ່ງ ເຂົາກິເຫັນເປັນອັນຕ່າງດັ່ງນັ້ນ ເຂົາກິຖາມ ຢັ້ງ
ກອາງວ່າ ດູລາ ກອາງເອີຍ! ທ່ານທ້າໄຊຍແລ່ນໄປຟ້າວໆສ້ງຈາ? ເມື່ອ
ນັ້ນ ກອາງກ່າວວ່າ ດູລາ ງົວເອີຍ! ດັ່ງໄດ້ຍິນມາວ່າແຜ່ນດິນປັ້ນແລຄັນ
ວ່າບໍ່ຢ່ານຈັ່ງຢູ່ຕັ້ນເຖີ້ນ ກອາງວ່າທໍ່ນັ້ນແລ້ວກິແລ່ນໄປຕັ້ນແລ ແຕ່ນັ້ນ ງົວ
ທ້າໄຊຍເຂົາກິຟ້າວແລ່ນໄປນຳກອາງແທ້ແລ ແຕ່ນັ້ນ ຢັງມີຄວາຍໝູ່ນຶ່ງ ກິ
ຖາມຢັ້ງງົວວ່າ ດູລາ ເຈົ້າສະຫວາຍເອີຍ! ເຫດໃດແລມາພາກັນແລ່ນ
ເປັນອັນມາກນີ້ຈາ? ເມື່ອນັ້ນ ງົວກ່າວວ່າ ດູລາ ເຈົ້າຄວາຍເອີຍ! ຄັນ
ວ່າເຈົ້າທ້າໄຊຍບໍ່ຢ່ານກຕາຍຮີບມາເຖີ້ນ ງົວວ່າແລ້ວກິຟ້າວແລ່ນໄປຕັ້ນແລ
ແຕ່ນັ້ນ ຄວາຍຝູງນັ້ນເຂົາກິຟ້າວແລ່ນໄປນຳງົວຕັ້ນແລ ແດນແຕ່ນັ້ນໄປ
ພາຍໜ້າ ຢັ້ງມີເສືອໝູ່ນຶ່ງກິຖາມຄວາຍວ່າ ດູລາຄວາຍເອີຍ! ທ່ານທ້າ
ໄຊຍມາແລ່ນໄປສ້ງຈາ? ເມື່ອນັ້ນ ຄວາຍກິກ່າວວ່າ ເຂົາວ່າແຜ່ນດິນປັ້ນ
ແລ ຄັນວ່າທ່ານທ້າໄຊຍບໍ່ຢ່ານຕາຍກິຈັ່ງມາ ຄັນວ່າບໍ່ຢ່ານຕາຍກິຈັ່ງຢູ່ຕັ້ນ
ເຖີ້ນ ຄວາຍກ່າວທໍ່ນັ້ນແລ້ວກິແລ່ນໄປຕັ້ນແລ ແຕ່ນັ້ນ ເສືອທ້າໄຊຍເຂົາກິ
ພ້ອມກັນຮ້ອງໄປວ່າ ອາວ໋ໂອໆແທ້ແລ ແຕ່ນັ້ນ ຊ້າງທ້າໄຊຍເຂົາກິຖາມ
ຢັ້ງເສືອວ່າ ດູລາ ເສືອເອີຍ! ເຫດສັນໃດແລມາພ້ອມກັນແລ່ນໄປສ້ງຈາ?

ເມື່ອນັ້ນ ເສືອກໍກ່າວວ່າ ດູລາ ຊ້າງເອີຍ! ທ່ານທ້າວຫລາຍເປັນຜູ້ໃຫຍ່ບໍ່ ຢ້ານລີເຂົ້າວ່າແຕ່ນດິນບ້ີນນາແລ້ວ ເສືອກ່າວຕໍ່ຊ້າງທໍ່ນັ້ນແລ້ວກໍແລ່ນໄປແທ້ ແລ ແຕ່ນັ້ນ ຊ້າງໝູ່ນັ້ນເຂົ້າກໍຢ້ານແລ້ວເຂົ້າກໍໜ້າວແລ່ນໄປຕາມຫຼັງ ເສືອຫັ້ນ ແລ ແຕ່ນັ້ນ ຍັງມີຮາຊສີໝູ່ນ້ີ ກໍຖາມຊ້າງວ່າ ດູລາ ຊ້າງ ເຫດສັນໃດແລ ນາໜ້າກັນແລ່ນໄປສ້ຽງຈາ? ເມື່ອນັ້ນຊ້າງກໍກ່າວວ່າ ດູລາ ເຈ້ົ້ານະຫາຍ ເອີຍ! ດັ່ງໄດ້ຍິນວ່າແຜ່ນດິນບ້ີນວ່າດັ່ງນັ້ນແທ້ແລ ຄັນວ່າເຈ້ົ້າບໍ່ຢ້ານຕໍ່ຄຳ ຕາຍແທ້ດັ່ງນັ້ນ ເຈ້ົ້າຈ່ຶ່ງໜ້າກັນຢູ່ຫັ້ນເຖ້ີນ ຊ້າງວ່າທໍ່ນັ້ນແລ້ວ ກໍໜ້າກັນແລ່ນໄປຫັ້ນແລ ແຕ່ນັ້ນ ຮາຊສີໝູ່ນັ້ນເຂົ້າກໍຢ້ານຕໍ່ຄຳຕາຍ ເຂົ້າກໍພ້ອມກັນແລ່ນໄປຕາມຫຼັງຊ້າງຫັ້ນແລ ອັນວ່າສັດທ້າວຫລາຍຝູງນັ້ນ ກໍແລ່ນໄປຕາມຫຼັງ ອ້ານ ກະຕ່າຍຕົວນັ້ນ ຄັນນະນາຕາດູຢັ້ງຄົນທາງອັນເຂົ້າແລ່ນໄປນັ້ນ ກວ້າງໄດ້ ໂຍຊນະນ່ຶງແທ້ແລ ປາທະສັດທ້າອັນວ່າສ້ຽງບ້າງຕົນແລ່ນ ແຫ່ງສັດທ້າຫລາຍ ຝູງນັ້ນ ເປັນປະດູຈ່ຶ່ງສ້ຽງຟ້າລັ່ນອັນໃຫ່ຍ ໄດ້ແຜ່ນດິນບ້ີນອາກາດແທ້ດ້ີຫຼືແລ ແຕ່ນັ້ນ ຍັງມີພຣະຍາຮາຊສີຕົວນ່ຶງ ອອກຈາກຖ້ຳຄູຕາມາພ້ຳຢ້ຽງສ້ຽງອັນນັ້ນກໍ ມາເຫັນຢ້ຽງອ້ານກະຕ່າຍນ້ອຍຕົວນັ້ນຕ້ືນໜ້າກຕມນັ້ນມາກ່ອນໝູ່ທ້າຫລາຍຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນ ພຣະຍາຮາຊສີຈ່ຶ່ງຖາມກະຕ່າຍນ້ອຍວ່າ ດູລາ ປັກກະຕ່າຍເອີຍ! ທ່ານແລ່ນໄປສ້ຽງຈາ? ເມື່ອນັ້ນ ກະຕ່າຍຕົວນັ້ນ ນັ້ນກໍເລ່ົ້າຢ້ຽງເຫດອັນຕົນ ແລ່ນມານັ້ນວ່າ ດູລາ ເຈ້ົ້າຮາຊສີຕົວປະເສີດ ເຈ້ົ້າບໍ່ຮູ້ເມື່ອວ່າແຜ່ນດິນບ້ີນ ລີ ຄັນວ່າເຈ້ົ້າກູຢ້ຽງຍາກໜ້ັນຢືນແທ້ດັ່ງນັ້ນຈ່ຶ່ງມາໄປນ້ຳຮ້ຳຂ້ານ້ີເຖ້ີນ ກະຕ່າຍ ກ່າວທໍ່ນັ້ນແລ້ວກໍແລ່ນໄປຫັ້ນແລ ແຕ່ນັ້ນ ຮາຊສີກໍຖ້ຳຖາມຢ້ຽງສັດທ້າຫລາຍຝູງ ລ້ຳດັບໄປທຸກຕົວ ຖາມໄປຕົວໃດກໍວ່າແຜ່ນດິນບ້ີນໆ ວ່າດັ່ງນັ້ນຈຸ່ຕົວຕາບຕໍ່

ເທົ້າສິ້ນໝົດຊຸ່ດ ວ ຫັ້ນແລ ແຕ່ນັ້ນພຣະຍາຣາຊສີເຈົ້າກໍຮ້ຳເພິ້ງວ່າ ອັນວ່າສັດ
ທ້ຳຫຼາຍຢ່ຽງນີ້ເຂົາຊິໄປຕົກນ້ຳຄຸງຄາຕາຍເສັ້ງແລນໍ! ຄວນກູໄປເມດຕາ
ເຂົາໃຫ້ໄດ້ຍ້ັງຊີວິດກ່ອນເຖີ້ນ ຄັນວ່າເຂົາຢູ່ດຢູ່ເຊົ້າແຮງແລ້ວ ກູຈຶ່ງຊ້ຳພັດ
ຕາມດູທີ່ລຸນເຖີ້ນ ເຈົ້າຮ້ຳເພິ້ງດັ່ງນັ້ນແລ້ວ ກິຣິບທະຍານໄປ ລັ ສ ຫ ສ ທ້ຳ
ຫຼາຍຢ່ຽງນັ້ນ ແລ້ວກິຣ້ອງຍ້ັງສຽງອັນດ້ັງເປັນປະດຸຈດ້ັ່ງສຽງຟ້ຳ ອັນຜ່ຳໄມ້
ແຂນທີ ແຕ່ນັ້ນສັດທ້ຳຫຼາຍຢ່ຽງນັ້ນ ເຂົາກໍຕື່ນຍ້ັງສຽງພຣະຍາຣາຊສີເຈົ້າ
ແລ້ວເຂົາກໍຢູ່ດຢູ່ທີ່ນ້ຳ ເປັນປະດຸຈດ້ັ່ງເປັນບ້ານນັ້ນແລ ແຕ່ນັ້ນ ພຣະຍາ
ຣາຊສີເຈົ້າເຫັນຍ້ັງສັດທ້ຳຫຼາຍຢູ່ດຢູ່ດ້ັ່ງນັ້ນເຈົ້າກໍໄປຖາມດູຍ້ັງສັດ ທ້ຳຫຼາຍ
ຢ່ຽງນັ້ນວ່າ ອັນວ່າແຜ່ນດິນປ້ັນໆວ່າດ້ັ່ງນັ້ນ ແມ່ນສັດຕົວໃດ ເຫັນກ່ອນນ້ຳ
ແມ່ນໃຜເຫັນກ່ອນແທ້ຈ້ຳບອກມາເຖີ້ນ ແຕ່ນັ້ນສັດທ້ຳຫຼາຍກໍພ້ອມກັນກ່າວວ່າ
ບ່ໍເຫັນສັກຕົວເທ້ຳໄດ້ຍິນແຕ່ຄ້ຳວ່າແຜ່ນດິນປ້ັນໆວ່າດ້ັ່ງນັ້ນ ຄັນວ່າໃຜບ່ໍຢາກ
ຕາຍຮີບມາເຖີ້ນວ່າດ້ັ່ງນັ້ນ ແລ້ວຕູ້ຂ້ຳທ້ຳຫຼາຍກໍພ້ຳວແລ່ນມາ ຈ້ຳຢູ່ດຢູ່ນ້ັ້ນແລ
ແຕ່ນັ້ນພຣະຍາຣາຊສີຕົວນັ້ນກໍຊ້ຳກ່າວຍ້ັງສັດຕົວນ້ອຍ ຄືວ່າອ້ຳຍກະຕ່ຳຍທ້ຳ
ຫຼາຍວ່າ ດູລາ ສູອ້ຳຍກະຕ່ຳຍທ້ຳຫຼາຍເອີ! ອັນວ່າແຜ່ນດິນປ້ັນນ້ັ້ແມ່ນສູ
ໃດແລໄດ້ຮູ້ໄດ້ເຫັນຈ້ຳບອກມາໃຫ້ແກ່ກູແດ່ເຖີ້ນ ແຕ່ນັ້ນ ອ້ຳຍກະຕ່ຳຍທ້ຳ
ຫຼາຍຢ່ຽງນັ້ນ ເຂົາກໍຊ້ຳບອກໃຫ້ແກ່ພຣະຍາຣາຊສີວ່າແມ່ນອ້ຳຍກະຕ່ຳຍຕົວອັນ
ຢູ່ຂອກຂ້ຳງແຕ່ງເຈົ້າກູນັ້ນເຫັນກ່ອນໝູ່ທ້ຳຫຼາຍມັນຈ້ຳບ່ຳຍມາ ຕູ້ຂ້ຳທ້ຳ
ຫຼາຍຢ່ຽງນ້ັ້ຈ້ຳພ້ຳຄວາມແຕ່ງມັນແລ້ອ ກໍຈ້ຳໄດ້ບ່ຳແລ່ນມານ້ຳມັນກໍຂ້ຳແລ.

ແຕ່ນັ້ນອ້ຳຍກະຕ່ຳຍຕົວນັ້ນ ມັນໄດ້ຍິນຍ້ັງຄວາມອັນກະຕ່ຳຍທ້ຳຫຼາຍຊ້ີ
ບອກຕົວດ້ັ່ງນັ້ນ ມັນກໍຢ້ານກົວແຕ່ພຣະຍາຣາຊສີກະທ້ຳຮ້ຳຍໃຫ້ແກ່ຕົວ ມັນກໍ

ສັ່ນສາຍແລ້ວກໍຢູ່ຕັ້ນແລ ພຣະຍາຣາຊສີຕ໊ອນັ້ນຮ້ອງຫ້າຖາມຢ້ໍາກະຕ່າຍຕ໊ອ
ນັ້ນວ່າ ດູລາ ກະຕ່າຍນ້ອຍເອີຍ! ນ໊ໍາກໍຮູ້ ກໍເຕັນຢ້ໍາແຜ່ນດິນປ້ັນແທ້ລື ແຕ່
ນັ້ນກະຕ່າຍຕ໊ອນັ້ນ ມັນກໍຢ້ານສັ່ນສາຍຫ້ໍາໃຫ້ວ່ອ້ໍາດັ່ງນ້ີ ຂ້ານ້ອຍຢູ່ໃນປ່ໍາຕ່ານ
ທີ່ນັ້ນ ກໍນ່ານເຕັນຢ້ໍາແຜ່ນດິນປ້ັນແທ້ກໍຂ້ານແລ ແຕ່ນັ້ນພຣະຍາຣາຊສີກ່ານວ່ານ້ັນ
ວ່ານ່ານເຕັນແຜ່ນດິນປ້ັນແທ້ດັ່ງນັ້ນ ນ໊ໍາຈ່ໍາພ່ານ້ໍາໄປເປ່ໍາກ່ອນເຖ້ີນ ເມ່ືອນັ້ນ
ກະຕ່າຍຕ໊ອນັ້ນ ກໍກ່ານວ່ານູ້ຂ້ານ້ໍ່ໄປໄດ້ແລ ຂໍແກ່ເຈ້ົ້ານ້ໍ ຈ່ໍາໄປເປ່ໍາຕ້ົງງ
ເຖ້ີນ ຕ້ົ ຂ້ານ້ີກໍນ່ານ້ໍ່ານ້ັນ! ແຕ່ນັ້ນພຣະຍາຣາຊສີຕ໊ອນັ້ນກໍກ່ານວ່ານ້ ນ໊ໍາຢ່ໍາ
ຢ້ານເຖ້ີນ ອັນວ່ານ້ັນແຜ່ນດິນປ້ັນກໍຫ່ານ້ົມນ່ານ້ັນແທ້ນ້ໍ ຫ່ານ້ົມຊ້ໍ ຂ້ານ້ົມລ້ໍ ພຣະຍາຣາຊສີ
ກ່ານວ່ານ້ັນແລ້ວ ກໍເອ້ົາຢ້ໍ ກະຕ່າຍຕ໊ອນັ້ນໃສ່ເໜ້ືອຫ້ໍ ແຫ່ານ້ົນແລ້ວ ກໍແລ່ນໄປ
ຕັ້ນແລ ພຣະຍາຣາຊສີຕ໊ອນັ້ນກໍໄປຮອດໄປເຖ້ີງຢ້ໍ ທ່ີໃກ້ແຫ່ານ ປ່ໍາຕ່ານທ່ີນັ້ນອັນ
ວ່ານ້ັນ ກະຕ່າຍຕ໊ອນັ້ນ ມັນກ໊ົງອເຕັນບ່ອນມັນນອນນັ້ນ ມັນກໍຢ້ານສັ່ນສາຍ
ໄປນ່ານ້ໍ ດູລາ ເຈ້ົ້ານ້ໍ ເອ້ົາຂ້ານ້ອຍໄປ້ທ່ີນ້ໍ ເຖ້ີນ ອັນວ່ານ
ແຜ່ນດິນປ້ັນຢູ່ຕັ້ນແລ ແຕ່ນັ້ນພຣະຍາຣາຊສີກໍບ່ໍ້ຟ້ັງຄ່ໍານັ້ນ ກໍເອ້ົານັ້ນໄປຮອດ
ຈອດເຖ້ີງໃນທ່ີນັ້ນນອນນັ້ນແທ້ຕັ້ນແລ ເມ່ືອນັ້ນ ພຣະຍາຣາຊສີກໍເອ້ົາຢ້ໍ ກະ
ຕ່າຍຕ໊ອນັ້ນລ້ົ ຈາກຫ້ໍ ແຫ່ານ້ົນແລ້ວກໍໄປພິຈາຣະນ່ານູ້ຢ້ໍ ທ່ີຫ້ໍ ຫ້ໍ ຫ້ໍ ແລ້ ລ່ານ
ເຫັນຢ້ໍ ພ່ານ້ົ ຕ້ົ ສຸກໜ່ອຍນ້ໍ ອັນຢູ່ໃນທ່ີນັ້ນ ເຈ້ົ້ານ້ໍ ພິຈາຣະນ່ານູ້ວ່ານ້ັ ດັ່ງນ້ີ ອັນ
ວ່ານ້ັ ທ່ີອັນນ້ີ ຫ່ານ້ົ ແມ່ນພ່ານ້ົ ຕ້ົ ມ ຢູ່ທ່ີນ້ີ ອັນວ່ານ້ັ ກະຕ່າຍຕ໊ອນ້ີ ມັນກໍນອນຢູ່ແລ້ວແລະ
ຫ້ໍ ລັບໄປ ອັນວ່ານ້ັ ພ່ານ້ົ ຕ້ົ ມ ໜ່ອຍນັ້ນ ກໍຫ່ານ້ົ ຫ້ໍ ລ້ົ ຫ້ໍ ລ້ົ ຫ້ໍ ລ້ົ ໃສ່ໃບຕ່ານຕັນຕ່ໍານ້ີແລ ກະ
ຕ່າຍຕ໊ອນ້ີ ມັນຕ້ືນຫ້ໍ ຫ້ໍ ລ້ົ ແລະວ່ານ້ັ ແຜ່ນດິນປ້ັນແລ້ວ ມັນກໍແລ່ນໄປເຜ້ົ ງ ມ້ີ ຊະແລ
ດ້ວຍແທ້ ອັນວ່ານ້ັ ແຜ່ນດິນບ່ໍ ອາດ ຈ ັ ກ ປ້ັນແທ້ແລ ອັນວ່ານ້ັ ຄ້ໍ ວຍຄ່ໍາແຫ່ານ ຕ້ົ ນ້ອຍນ້ີ ຕ້ົ

ใຫ່ภิบ่ค่อมฟังคอามมันแล อันอ่าสัดทังฎายฐูานี้ภิบ่ใฐ่ดอนัอยสักดอ
ภิมาฟังคำมันฐู่ดอ แล้อภิมาพาภันแล่นไปตายบำมันฐู่ดอแท้แล บ่มีภู
ที่นี้ภิตากจักตายไปในแผ่นน้ำมะหาคูาคาบ่ย่างแล พธะยาธาฐสี ผีจา
ธะนาดูแล้อดั่งนี้ เจ้าภิเอาย้างภะต่ายดอนั้นฮื้นสู่เพื่อฎังแต่างคน ภับ
คืนมาหาที่ฐู่แต่างคนแล้อ ภิไปสั่งสอนย้างสัดทังฎายฐูานั้นอ่า ดูลา
เจ้าทังฎายจิ่งไปฐู่สอัสดีตามทันคำสอนแต่างพธะองัน เป็นเพื่อฐาด
ปะเพนีอันดูงอกัน ย่าได้บังฮ้างเทิงสาบังบูงคงดฮ้างกัน มันตะย้างสู
จิ่งต้านจาธะจาเป็นอันพิลึนชุนยืนดีเฐิ่งกันไปมาแท้ดีถูเถ้น แต่
นั้นอันอ่าสัดทังฎายฐูานั้น เอาภิฟังทันคำสอนแต่างพธะยาธาฐสีแล้อ
ภิพากันไปฐู่ในที่สันคอนแก่นฐู่ดออาแท้ ดีถูแล แต่นั้นพธะยา ธาฐสี
เจ้าดอปะเสิดอันนิใจเกิดเมดตา ภิสั่งสอนย้างสัดทังฎายฐูานั้นแล้อ
ภิหนีไปสู่ที่ฐู่แต่างคนภินีแล.

บันดีโด อันอ่าสูงอสอาดทันนิภะบันดิดสู่นั้น ภิเอาย้างนิหานอัน
ภะต่ายตื่นพาภดมมาสั่งสอนแก่พธะยาจำปานะคอม แลพะเสนาอา
มาดทังฎายใต้เป็นคะติใจ อันคำไหอ่า ฟังที่ฐู ดูที่ตา ลักธะนาใน
ใจ ธู้แล้อย่างนิๆ ดั่งนี้.

แต่บุบเพสนาตามาอ่า ย้างมีเจ้าพิภธูคนนึ่ง อันเทสนาใต้แก่
ฐูาคนทังฎายฟัง ย้างมีธนะอันนึ่ง หาธะภา อันอ่าเด็กน้อย ภินาถิ้น
ในเธอบุนที่นั้นมาภนักแล ย้างมีเด็กน้อยสู่นึ่งชื่อ่า ชฎางติฎอกเอาภิ
มามัดสอกเถิ้นแล้อแลพะมาธ้อๆไปมาภนักแล เมื่อนั้น อันอ่า คนทัง

ฐายฝูงฟังทัมมะเทสนานั้น ภิมานื่นแล้วภิพ้อมกันไปเบิ่ง คองอ่า เป้นเตดภาบอันใหง่ ภิจี่ๆได้พ้อมกันไปแห้แล อันอ่ากันอันเสาถั้นนั้น ภิตากเป้นอันถั้นใหง่ใส่ถูอางแห้แล อันอ่ากันอันนั้น ภิยังมาเถิงยู่แล อันอ่าสุงสิถูอกตู้มันธ้อางนั้น ภิตากแม่นสุงน้อยหื้อมาอ้ายภะต่ายตื่นพากตุมนี้แล อันอ่าคันหั้งฐายฝูงนั้นภิตากมาแม่น สัดหั้งฐายฝูงพ่ายพินำอ้ายภะต่ายนั้นแล อันอ่าเจ้าพิภุถีบเทสนาทัมใต้แก่คัน หั้งฐายหั้งปวงนั้น ภิตากแม่นพระยาอาสิถีถือปะเสิด อันเกิดมาแต่ในถ้ำคูหาคำนั้นแหัดีถูแล ก่าอเสื่องภะต่ายตื่นพากตุมภิแล้วที่นี้แล.

นิทานที ๔๕

เสื่อา ฐูพอกหั้า ๔

๓ะโด พายพ้าแต่นั้น บันดิโด อันอ่าสงอสอางหันมีกะบันดิด ภิจำจักเฮาย้างนิทานอันนึ่งมาเล้าใต้แก่พระยาจำปานะคองมสอนใต้แก่จาวเมืองหั้งฐายอ่า ดูลา เจ้าหั้งฐายเอีย! อันอ่าข้ามเพื่อมาถึงใต้ คำไหอ่า จาตาสิงแล อ่าดั่งนี้ ย้างมีจาสี่คนฐูพอกหั้า ๔ อัน ยู่กินกับเฮมกันสื่อ่า พี่และแม่ภิดี ลูกจายและลูกสะไพ้ภิดี ภิตากเป้นคนฐูพ้อกจู่คนแห้แล อันอ่าจายพี่เสื่อมฐูพอกตู้นั้น ภิไปไถนาในภาละเมื่อเช้า มิกิจสอยติอาบ่างสื่อ่า อ้ายก่ำ ติอบ่างสื่อ่า อ้ายกอาง ไถแต่างมันนั้นแม่นไม้สีสงแห้แล นาแต่างมันแม่นยู่บ้อมหาง สามเสันมาคบกัน แต่นั้น ย้างมีจาย ๆ คนเดินมาแต่บ้านมอก เพื่ออ่าจักเช้าไปสู่เมืองพาธานจสิ ภิมาเต้นย้างจายฐูพอกตู้นั้นไถนายู่

ภะ ไหฆาย ภ คันนั้น เอิ๋ากินาถามฆายตู้นั้นอ่า ดูลา เจ้าตู้ใถนา เอีย! ตันหาๆ ไปสู่เมืองพาธานะสีแม่นเสันใดจา? แต่นั้นฆายตูหมอภ ตู้นั้น มันภิก่าถอ่าดั่งนี้ อันอ่าก็อแต่าข้าอ้ายก่านี้ ข้อยภิเอิ๋าหม่อยถ่อฮี้ เอิ๋ามาแต่บ้านที่พุ้นแล เมื่อนั้นเอิ๋าทั๋า ภ คันนั้นภิฆ้ำถามอ่า ข้อยทั๋า ฆายถามตาตันหาๆ ไปสู่เมืองพาธานะสีพุ้นแม่นเสันใดจา? ตูหมอภตู้ นั้นคือถ่าเอิ๋าพี้อ่าภลักเอิ๋าก็อเอิ๋ามาแล ภจักบอกใต้เอิ๋าแจ้ๆ ก่อน เถิ้น ดั่งนี้แล้อ ก่าถอ่า ดูลา เจ้าทั๋าฆายเอีย! อันอ่า ก็อตอนี้ฮี้อ่า ปักภอาๆแล ข้อยเอิ๋านั้นแลภเอิ๋าถอมยี่อาอในบ้านที่พุ้นมาลังๆ คัน ทั๋าฆายภิตาภฮู้เตันบ่ำฆายแท้แล ย่าอ่าข้อยลักเอิ๋าก็อเจ้าทั๋าฆายมา เถิ้น เมื่อนั้นฆายทั๋า ภ คันนั้น เอิ๋าภิก่าถอ่า พ่อข้อยบ่ได้เอ้าอ่าเจ้า ลักเอิ๋าก็อมานา! ข้อยทั๋าฆายภิที่ถามตาตันหาๆ อันจักไปสู่องๆพุ้น ถอภนา! แต่นั้นฆายตูหมอภตู้นั้น มันภิฆ้ำก่าถอ่าข้อยบ่ได้ลักยั๋งใถเจ้า ทั๋าฆายมานา! ใถอันนี้ข้อยภิไปพันเอิ๋าไม้สิลงมาแปๆเอิ๋าดาย คัน ทั๋าฆายในบ้านพุ้นภิตาภเตันบ่ำทั๋าบ้านนั้นแล ดั่งลือแล มาตู่อ่า ข้อย ลักเอิ๋ายั๋งใถแต่าเจ้าทั๋าฆายบ้จา อ่าดั่งนั้น แต่นั้นฆายทั๋าฆาย ภคัน เอิ๋าภิก่าถอ่า ดูลา เจ้าฆายเอีย! ตูข้าทั๋าฆาย บ่ได้อ่าเจ้าลักเอิ๋า ยั๋งคาถแลละใถสั๋งนา! ตูข้าทั๋าฆายภิถามตาตันหาๆอันเมือสู่เมืองพา ธานะสีถอภนา! แต่นั้นฆายตูหมอภตู้นั้นมันภิฆ้ำคงถ แล้อก่าถอ่า ดูลา เจ้าทั๋าฆายเอีย! เจ้าทั๋าฆายบ้ตาภฮีพากันมาอ่า ยั๋งคอามเอิ๋านา แต่าข้านี้ลือ! นาอันนี้ข้าภิได้ไปฮี้เอิ๋า ถอมเจ้าฮี่ตาจ่าภอานบ้านที่พุ้น

ดาย ด่ำลืแลพากันมาฤงาเธิาอ่านาธยางโดนิ้จา ธันอ่านาธันนิ้ ธิบ
ซู้เถ้า เก้าซู้ฆุ่มมาธู้มาเต้นด้อยข้าฆุ่คนดาย แด่นั้น คนหั้า ก คน
นั้น เธิาก็เอ้าอาจากันอ่า ดูลา ฆายเธิาหั้าฆายเธีย! ธันอ่าฆาย
คนนิ้ธ้อยที่เป้นคนฆูหอกบ่ย่าแล ธิบ่มีด่ำนิ้ ก็แม่นคนธิบ้าแล เธิาหั้า
ฆายพากันหิไปเสังเถิ้น แด่นั้นเธิาหั้าฆายสุงนั้น ก็พากันหิไปหั้นแล
ในขนะบ้ดาองอนั้น ธันอ่าเมิงแต่างฆายซู้นั้น ก็มาส่ำยังเธ้า แต่างผิอ
ในนาหั้นแล มันก็เธิายังกะฉ้าเธ้าธันนั้นไปตัยไอ้ว่าไม้ในที่ใกันา
หั้นแล มันก็เธ้าไปหาผิอแต่างคนหั้นแล แด่นั้นภาหั้าฆายเต้นฉ้าเธ้า
ธันตัยไอนั้น ก็บินมาจับฆู่ใก้เพื่ออ่าจักกินยังเธ้าหั้นแล แด่นั้นฆาย
ซู้นั้นมันก็เต้นยังภาฐีกินยังเธ้าด่ำนั้น มันก็บายเธิายังไม้ค้อนแล้อ
และฉ้ำเจ็อดเธิ้นธ้อยอ่าภาๆหั้นแล สอนอ่าเมิงมันเต้นยังผิอแต่างคน
ถืไม้ค้อนเจ็อดเธิ้นด่ำนั้น มันก็มีใจธันคง ค็ดอ่าผิอภูนิ้ธ้อยอ่ามันจัก
เธิาเมิงซู้ใหม่แท้แล มันจี่ๆฐีเธิาไม้ค้อนติผิอภูนิ้ใต้ตายแท้ แลยา !
แล้อมันก็จิ่มอ่า มีๆฐีเธิาก็ใต้มีๆเธิาสาเถิ้น เมิงมันจิ่มอ่าด่ำนิ้แล้อ
ก็หิเมิอฆู่เธือนแต่างคน ค้นอ่าเมิอธอดเธือนแล้อ มันก็เอ้าติ่ลูกสะ
ใพ้แต่างคนอ่า ดูลา ลูกสะใพ้เธีย! ธันนิ้แม่ไปส่ำเธ้าแต่างพ่อจ้า ก็
เล่ามาเจ็อดว้ายังไม้ค้อนใส่อ่าฐีติผิอแต่างภูแม่นิ้แลยา! แด่นั้น ธัน
อ่าลูกสะใพ้มันได้ยินยังคำธันแม่ย่าเอ้านั้นจี่ๆก่าออ่า ดูลา แม่เธีย
ธ้อยก็บ่ได้ลักเธิายังเธ้าและเถ้าไปฆู่ผิอธ้อยกินยา! ด่ำลืแลมาตู่
อ่าธ้อยลักนิ้เด! ธ้อยตั้งปิอธะบ้ดพี่แม่ทุกคำเฮ้านอนเอ้น แท้มา!

ເມື່ອດາເອັນຕົາຂ້ອຍກິນອນກ່ອນເຈົ້າແທ້ນາ! ຄັນວ່າຮຸ່ງມາແລ້ວ ຂ້ອຍກໍຕື່ນ
ຈຸນແທ້ນາ! ອັນວ່າເປັນຍິງລູກສະໃພ້ນີ້ກໍຈຸດແຕ່ຈຸປຖາກປານນີ້ແລເດ! ຄັນ
ວ່າກາຍກ່ອວນີ້ກໍກິນບໍ່ແຊບແນບໆແທ້ນາ! ແຕ່ນັ້ນຊາຍຜູ້ພໍ່ນັ້ນ ໄຖນາແລ້ວກໍ
ເຮົ້ານາສູ່ບ້ານສູ່ເຮືອນແຕ່ງຕົນ ນັ້ນຈຶ່ງເວົ້າຈາກັບເອມລູກແລະເມັ່ງແຕ່ງຕົນ
ວ່າ ດູລາ ເຈົ້າແມ່ລູກເອີ! ໃນວັນນີ້ຍັງມີຊາຍຫົ້ງໝາຍ ກ ຄົນນາຖ່ຽ
ເອົາຢັ່ງນາແລະງົວແລະຄາດແລະໄຖ ວ່າກູພໍ່ນີ້ ໄປລັກເອົາຂອງເອົາວ່ວ
ນັ້ນ ກູພໍ່ກໍວ່າຕອກໃສ່ໜ້າຜາກເຂົ້າ ເຂົ້າກໍໜ້າເປື້ອໄປແລ້ວ ເຂົ້າກໍຈຶ່ງພາ
ກັນຫຼີໄປແທ້ແລ ເມື່ອນັ້ນສອນອັນວ່າຍິງຕູ້ເປັນເມັ່ງນັ້ນ ກໍເວົ້າແກ່ລູກສະໃພ້
ແຕ່ງຕົນວ່າ ດູລາ ລູກສະໃພ້ເອີ! ອັນວ່າພໍ່ເຈົ້ານີ້ ຫາກແມ່ນຄວາມອັນແມ່
ເວົ້ານເຈົ້າແຕ່ຕ້ວທີ ວ່າຊີຕ້ວແມ່ແຕ່ຢູ່ນາພຸ້ນແລ ປັດນີ້ຊ້ຳພົດນ້ຳມາວ່າໂຕບໍ່
ໄດ້ກິນຍັ່ງເຂົ້າ ແມ່ກໍຍັ່ງເອົາຊ້ານເຂົ້າໄປຫ້ອໄວ້ໃນບ່ອນລາວກິນນັ້ນເດ ແຕ່
ນັ້ນລູກສະໃພ້ຜູ້ນັ້ນກໍບໍ່ໄດ້ຍິນຍັ່ງຄຳແມ່ຕົວເວົ້ານ ກໍເຫັ້ນວ່ານ ແມ່ຕົວຈັ່ນໃຫ້
ແກ່ຕົນສິ່ງດຽວ ນັ້ນກໍວ່າວ່ຕ່ແມ່ຕົວວ່າ ດູລາ ແມ່ເອີ! ເຂົ້ານ້ອຍກໍຍັ່ງໜ່ວ
ໄວ້ໃນແອ່ງອັນໜາກິນນັ້ນເດ ດັ່ງລືແລມາວ່ານ້ອຍຮ້ານນີ້ວ ຂ້ອຍຫາກນອນ
ກ່ອນລູກລຸນເຈົ້າແທ້ດີຫຼືແລ ລູກສະໃພ້ກ່ວວດັ່ງນັ້ນແລ້ວ ກໍເອົາຍັ່ງຊ້ານເຂົ້າໄປ
ສົ່ງຕົວແຕ່ງຕົນອັນຢູ່ນາພຸ້ນ ຄັນໄປຮອດແລ້ວ ນັ້ນຈຶ່ງກ່ວວເຊີ່ງຕົວແຕ່ງຕົນວ່ວ
ດູລາ ພໍ່ແອດເອີ! ອັນນີ້ພໍ່ແລະແມ່ແຕ່ງເຈົ້າກິນວຕີຍັ່ງຂ້ອຍນາກນັກແທ້ ວ່ວ
ຂ້ອຍນີ້ລັກເອົາຍັ່ງເຂົ້າແລະເຫຼົ້ານາໃຫ້ເຈົ້າກິນແທ້ນາ! ເມື່ອນັ້ນຊາຍຜູ້ເປັນ
ຕົວກໍບໍ່ໄດ້ຍິນຍັ່ງຄຳເມັ່ງແຕ່ງຕົນເວົ້ານລັກຄຳແທ້ແລ ກໍເຫັ້ນວ່ານດັ່ງນີ້ ດູລາ
ແມ່ແອດເອີ! ດັ່ງລືແລນາຄ່ງດໃຫ້ແກ່ກູສັ່ງນີ້ວ? ຕັ້ງແຕ່ເອົາກັນນາ ໄດ້ປີ

ปาย ๕ ຂວບນີ້ແລ້ວ ບັດນີ້ພວຍເຂົ້າມາຄຸງ ມາດ່າໃຫ້ແກ່ກູສັ່ງຈາ? ຄັນ
ວ່າບໍ່ມັກກໍສັ່ງບໍ່ວ່າແຕ່ກໍ ກູຫາກຊິເອົາເມືອສົ່ງໃຫ້ພີ່ນ້ອງ ພໍ່ແມ່ແຕ່ງມື້ງເອກ
ເດ ແຕ່ນັ້ນເມັ່ງແຕ່ງຊາຍຕູ້ນັ້ນ ມັນກໍບໍ່ໄດ້ຍືນ ຍັງຄຳອັນຕົວມັນດ່າແລະຈົ່ມ
ດ່ັງນັ້ນມັນກໍຊ້ຳກ່າວວ່າ ດູລາ ພໍ່ແອເດີຍ! ເຈົ້າຈົ່ງມາກິນເຂົ້າກ່ອນເດີ້ນ
ຂ້ອຍກໍໄປເກັບຜັກກັບໜ້ຳໝາກປົມມານີ້ເດ ເຈົ້າຈົ່ງມາກິນກ່ອນເດີ້ນ ແຕ່ນັ້ນ
ຕົວກໍກ່າວວ່າດູລາ ແມ່ແອເດີຍ! ແຕ່ເມື່ອກູຫາຄົນທ້ັງຫຼາຍໄປກ່າວໂອ້ມ
ມ້ຳ ຕູ້ນ້ຳນັ້ນ ກໍມີໝາກພູຄ້ຳໃສ່ໃນຂັນໄປຫານັ້ນສ້ັງບໍ່ວ່າ ບໍ່ເອົາແລ້ວ! ສ້ັງ
ບໍ່ວ່າແຕ່ກໍ ບັດນີ້ຊິມາຈົ່ມມາຄຸງວ່າຊິໜີສ້ັງເດ ຄັນວ່າຊິໜີເປັນແທ້ກໍຕາມແຕ່
ມ້ຳເດີ້ນ ທີ່ນັ້ນ ເມັ່ງກໍບໍ່ໄດ້ຍືນຍັງຄຳອັນນັ້ນ ຊ້ຳກ່າວວ່າເຈົ້າພໍ່ແອເດີຍ!
ວັນໜ້ານີ້ຂ້ອຍຊິຕ້ຳໝາກພິກກັບແຈ່ວມາຫາເຈົ້າກ່ອນສວາຍແທ້ແລ ເຈົ້າຢ່າ
ໄດ້ຄຸງເແກ່ຂ້ອຍແດ່ເດີ້ນ ແຕ່ນັ້ນຕົວກໍບໍ່ໄດ້ຍືນຍັງຄຳອັນເມັ່ງເວົ້າວາຈາອັນ
ໃດຈັກສ່ີງ ກໍທ່ີເວົ້າວາຈາໄປອັນອ່ືນແລ້ວແລະບໍ່ຄືກັນຈັກເທ່ືອແທ້ແລ. ນັ້ນ
ດີໂດ ອັນວ່າສຸງອສວາເທ້ນ້ີກະນັ້ນດີເ ກໍເອົາຍັງບຸພ້ັນແຕ່ງຂາທ້ັງ ๔
ຄົນນັ້ນ ມາເວົ້າໃຫ້ແກ່ພຣະຍາຈ້ຳປາມະຄອນ ສອນໃຫ້ແກ່ຊາວເມືອງທ້ັງ
ຫຼາຍວ່າ ແຕ່ໃນກາລະເມ່ືອກ່ອນພຸ້ນ ຍັງມ້ີສອງຕົວເມັ່ງແລະມ້ີລູກຊາຍຕູ້ນ້ຳ
ກັບທ້ັງຫຼານຍິງຕູ້ນ້ຳ ອັນຢູ່ໃນບ້ານເຮືອນໃກ້ວັດວາສາສນາ ອັນວ່າຂາຕົວ
ເມັ່ງລູກຫຼານນັ້ນ ກໍພາກັນກະທ້ຳໃຮ່ນາລ້ັງຊ່ືວິດແຕ່ງຕົນ ແຕ່ນັ້ນຊາວບ້ານ
ທ້ັງຫຼາຍເອົາກໍພາກັນໃຫ້ທານ ຮ້ັກສາສ້ິນ ຟ້ັງທ້ັນບໍ່ຂາດ ອັນວ່າພິກຂຸສ້ັງອັນ
ຢູ່ໃນວັດທ່ີນັ້ນນ້ີ ๗ ຕົນອັນວ່າຕົນແກ່ນັ້ນກໍເປັນຜູ້ໃຫ້ຢ້ັງສ້ິນ ແລະທ້ັນມະ
ເທສນາແກ່ອຸບາສົກອຸບາສິກາທ້ັງຫຼາຍຫຼາຍອັນແທ້ດີຫຼີແລ ສອນດ່ັງຂາຕົວ

ເມັ່ງແລະລູກຫວ້ານອັ້ນເຮືອນນັ້ນຢູ່ໃກ້ວັດທີ່ນັ້ນ ເມື່ອຄົນທັ້ງຫຼາຍ ເຂົ້າມາຟັງ ທັມມະເທສນາ ສ່ວນເຂົ້າຝ່ານັ້ນ ກໍບໍ່ຫ່ອນມາຟັງເລີຍ ເພິ່ນຈັກເທື່ອ ແທ້ດີຫຼື ແລ ກໍທີ່ຄິດຈາແຕ່ຄຳອັ້ນເປັນໃຮ່ນາຮ້ອສອນກ່ວ່າຄວາຍຢູ່ຊຸ່ວັນ ຫາຜູ້ຈັກໄປ ຊ່ວນກັນວ່າ ນາພາກັນໄປຮັກສາລົ້ນຟັງທັມນຳເພິ່ນຈັກເທື່ອນ໋ໍ ກໍບໍ່ມີແລດ້ວຍ ກັນວິບາກອັ້ນນັ້ນ ນາຕິດເນື່ອງກັບດ້ວຍກັນ ຊາດ້ວເມັ່ງແຕ່ກ່ອນນັ້ນກໍຕາກ ໄດ້ນາເປັນຕ້ວເມັ່ງແຕ່ງກັນແທ້ແລ ອັ້ນວ່າລູກຊ່ວຍແຕ່ງຊາດ້ວເມັ່ງນັ້ນ ກໍ ຕາກນາໄດ້ເປັນລູກຄົ້ງເກົ່າແລ ອັ້ນວ່າລູກສະໃພ້ນັ້ນ ກໍຕາກແມ່ນຫຼານຍິງ ແຕ່ງຊາແຕ່ກ່ອນນັ້ນດາຍ ອັ້ນວ່ະກັນວິບາກແຕ່ງເຂົ້າທັ້ງຫຼາຍ ๑ ຄົນນັ້ນ ແມ່ນບໍ່ໄດ້ຮັກສາລົ້ນຟັງທັມແຕ່ໃນກາລະເມື່ອກ່ອນນັ້ນແລ ກໍຈຶ່ງໄດ້ເປັນຄົນຫ ວກຊູ່ຄົນແທ້ແລ ອັ້ນວ່າພິກຂຸເຈ້າທັ້ງ ๗ ຄົນແຕ່ໃນກາລະເມື່ອກ່ອນປາ ນັ້ນ ກໍຕາກແມ່ນຊ່ວຍທັ້ງຫຼາຍ ๗ ຄົນອັ້ນຕະເດີນນາຖ່ວມຫາຄົນທາ ອັ້ນ ໄປສູ່ເມືອງພາຣານະສີເອນຊ່ວຍຫ ໝວກໃນທີ່ອັ້ນນັ້ນໄຖ່ຍັ້ງນາຫັ້ນແລ.

ບັດດິໂຕ ອັ້ນວ່າສ ງ ອສວາດທັມມິກະບັບດິ ກ່າວຍັ້ງອະດີຕະຊາ ແຕ່ງບຸຄລະທັ້ງ ๔ ຄົນນັ້ນນາສັ່ງສອນແກ່ພຣະຍາຈຳປາມະ ຄອນສອນໃຫ້ແກ່ ຊາວເມືອງທັ້ງຫຼາຍກໍແລ້ວທໍ່ນັ້ກ່ອນແລ.

ນິທານທີ ๔๗

ເຮື່ອງ ຊາຍກ່ຳພ້າ

ບັດນີ້ ຈັກກ່າວຍັ້ງນິທານ ອັ້ນຊື່ວ່າເຮັດເປັນນ໋ຳຈຶ່ງ ເຕັ້ນໜ້າປ້າ ຄັ້ນວ່າ ເຮັດບໍ່ເປັນນ໋ຳຫ້ຽງ ກໍເປັນເພິ່ນເສັ່ງແລ ແຕ່ໃນກາລະເມື່ອກ່ອນພຸ້ນ ຍັ້ງ ນ໋ຳຊາຍກ່ຳພ້າຫ້ຽງຢູ່ໃນເມືອງສາວັດຖີ ອັ້ນຫາພໍ່ແມ່ນ໋ບໍ່ໄດ້ ນ໋ແຕ່ລຸງປ້ານ້ານ້ອງ

ຊາຍກ່ຳພ້າຕູ້ນັ້ນໄດ້ອາສັຍພິກຂຸເຖຣະເຈ້າຕົນນຶ່ງ ອັນພິກຂຸເຖຣະເຈ້າຫາກ
ໄດ້ລົ່ງງາມາແຕ່ນ້ອຍຕົ້ນແລ ແຕ່ນັ້ນ ຊາຍກ່ຳພ້າຕູ້ນັ້ນກໍມີໃຈຢາກຄ້າດອມນາຍ
ສະເພົາ ຈຶ່ງເຂົ້າໄປໄຫວ້ເຖຣະເຈ້າ ເຖຣະເຈ້າຕົນນັ້ນກໍເອົາຄຳໃຫ້ພັນນຶ່ງ
ສັ່ງຢ້ານຊາຍກ່ຳພ້າຕູ້ນັ້ນວ່າ ດູລາ ຊາຍກ່ຳພ້າກູເອີຍ! ອັນວ່າເປັນຄົນນີ້ຕາມ
ອາຈານສັ່ງສອນໄວ້ຢ່າ ເຮັດເປັນນີ້ ກໍຈຶ່ງເຕັ້ນໜ້າປ້າ ອັນວ່າເຮັດບໍ່ເປັນນີ
ນ້າຕູ້ງອກໍເປັນເພິ່ນແທ້ຖືແລເຖຣະເຈ້າສັ່ງສອນຊາຍກ່ຳພ້າດັ່ງນີ້ແລ ແຕ່
ນັ້ນຊາຍກ່ຳພ້າຕູ້ນັ້ນກໍໄຫວ້ລົ່ງລາເຖຣະເຈ້າ ແລ້ວກໍລົ່ງໄປສູ່ສະ
ເພົາຕົ້ນແລ ອັນວ່າສະເພົາເຫຼັ້ນນັ້ນກໍໄປຮອດຈອດເຖິງ ຢັ້ງເມືອງທ້າວຫຼາຍ
ເຂົາກໍຊື້ແລະຂາຍຢັ້ງເຂົ້າຂອງທ້າວຫຼາຍຕາມຄຳນັກ ແຕ່ເຂົາບໍ່ຮະບອມແລ້ວ
ສອນອັນວ່າຊາຍກ່ຳພ້າກະໂຍມບ່າວມະຕາເຖນ ກໍບໍ່ຊື້ບໍ່ຂາຍອັນໃດຈັກສິ່ງ
ເທົ່າໄປຮຽນເຂົ້າຢັ້ງສາຕສິນອັນນຶ່ງດອມປຸໂຣຫິດອາຈານຕູ້ນຶ່ງຕົ້ນແລ ອັນວ່າ
ສາຕສິນອັນນັ້ນແມ່ນມັນເປົ່າໃຫ້ເປັນຄົນອັນໃຫ່ຍ ແມ່ນວ່າເປົ່າພູຜາປ່າໄມ້ທ້າ
ຫຼາຍກໍຫັກຍ້າຍສະເດັ່ນໜີໄປບໍ່ເສດສະດຸ/ ອັນນຶ່ງຄືວ່າເປົ່າໃບໄມ້ໃຫ້ເປັນຄົນກໍ
-ແລ
ເປັນ ຈັກເປົ່າຄົນໃຫ້ເປັນໃບໄມ້ແລະຫັນຫາເສັ້ງກໍເປັນບໍ່ໃຫ້ເລດໃຫ້ຖືຈັກອັນ
ແທ້ແລ ອັນວ່າຄຳພັນນັ້ນກໍເຂົາໄປບູຊາຮຽນເຂົ້າຢັ້ງສາຕສິນອັນນັ້ນ ດອມອາ
ຈານແລ້ວກໍໜີຄືນມາສູ່ສະເພົາແຕ່ນຶ່ເປົ່າດ່ວຍກໍມີແລ ແຕ່ນັ້ນອັນວ່າຊາວໄທສະ
ເພົາທ້າວຫຼາຍເຂົາກໍເບີກຢັ້ງສະເພົາໜີຄືນມາສູ່ເມືອງແຕ່ງຕົນ ກໍມາຮອດບ້ານ
ຮອດເຮືອນເຖິງລູກເຖິງເມັ່ງແຕ່ງເຂົາຈຸ່ຄົນຕົ້ນແລ ແຕ່ນັ້ນອັນວ່າຊາຍກ່ຳພ້າ
ກະໂຍມອັດມະຕາເຖຣະນັ້ນນັ້ນກໍໜີເມືອຫາເຖຣະເຈ້າແຕ່ໂຕສິ່ງດຽວແລ ເຖ
ຣະເຈ້າເຕັ້ນຢັ້ງຊາຍກ່ຳພ້າມາແລ້ວເຈ້າກໍຖາມວ່າ ດູລາ ຊາຍກ່ຳພ້າທ່ານ

ปค้ามาแล้วลือ? ที่นั้น ฉายก่ำพ้าภิไทอัเถระเจ้าอ่า มาแล้วภิข้าแล
เถระเจ้าภิถามอ่า ท่านไปค้าสิ่งได้อันใดมาแด่จา ฉายก่ำพ้าภิไทอั
เถระเจ้าอ่า ข้าไทอัพระอาจารยเจ้า ผู้ข้าไปค้าเที่อนี้ ภิบ่ได้อันใด
สิ่งแล ท่อ่าผู้ข้าได้ธงนเอาสิ่งสาตสินอันนี่ๆ ลอมปูโธหิดอาจารยเจ้าผู้
นี่ๆ อันอยู่ในเมืองที่พุ้นด้วยคำพันนี่ๆ อันเจ้าภูเอาไห้นั้นภิข้าแล ปูโธ
หิดผู้นั้นภิมาสั่งสอนสิ่งคุณธู่ส่อนโลภเธานี้อ่า ดูลา ท่านฉายมาณะ
อา อันอ่าเป็นคนมาในโลภอันนี้ภิตายภมายาภแท้แล สิบซุ้นบ่ปรานปรา
แม่นสิบพี่น้องลูงป้าน้าอา ภิบ่ปรานพี่และแม่ อันอ่าสิบพี่และแม่ ภิบ่
ปรานตัวและเมั่งแท้แล สิบตัวและเมั่ง ภิบ่ปรานแก้อสามประภานและคู
บาอาจารยแท้แล อันอ่าปูโธหิดอาจารยเจ้าผู้นั้นภิสั่งสอนผู้ข้าดั่งนี้ภิข้า
แล ผู้ข้าภิคนธรรมดาไทอัยังอาจารยเจ้าแล้วภิพ้นาแต่โตภิข้าแล แต่นั้น
อันอ่าเถระเจ้าคนนั้น ภิตัดส่องแจ้งยังบันหาอันนั้นแล้วภิอยู่บ่ปราภ ตั้น
แล พายพ้าแต่นั้น ส่อนอันอ่าสะเดาค้าท้างฆาย อันได้ท้าร้อยเล้นมาที่
มาจอดอยู่ในท่าน้ำที่นั้น แต่นั้นอันอ่าน้ำอันนั้นภิมาดีแท้ท้างลิ้มมากภักภิมี
แล . อันอ่าสะเดาท้างฆายท้าร้อยเล้นนั้น ภิมาค้างอยู่ในภาวหาดมะหา
สมุดอยู่เล้นภิมีแล แต่นั้นมายสะเดาท้างฆาย เอาภิโธมเอาคำได้แสน
นี่ๆ แล้วภิพ้อมกันเอาเมืองฤาชแก่พระยาดินเป็นเจ้าแผ่นดิน ธิใท้
เอาคนท้างฆายไปแก่สะเดา คันอ่าสะเดาหากดีกาน้ำหมดอยู่เล้น ดั่งนั้น
ธิฤาชยังเฮ้าธองเล้นละถ่องอยู่เล้นสะเดาแท้ดีแล แต่นั้น มายสะ
เดาท้างฆายเอาภิเอาอังคนเป็นอันมาก แล้วภิไปแก่ยังสะเดา ท้าง

ฐายฝูงนั้น นานปะมานอ่าได้เดือนปีงแล้อ อันอ่าสะเดาท้าฐายฝูง นั้นกิบ่เพ้าบ่ตีงไปมาสักพ่อยแท้แล เฮาย้งคนแก่ยู่ทุกๆอันตั้นแล แต่นั้นสะเดาและคนท้าฐายฝูงนั้น อันเป้นฐาอบ้าน ฐาอเมืองอันพระยาตากใต้มาแก่ย้งสะเดานั้น กิเป้นอันดีสะดีกำล้งเส้งตั้นแล.

บัดนี้จักก่าอเถิงฐายก่ำพ้า อันเป้นภะโยมอัด อันยู่กินกับดอมเถสะเจ้านั้นก่อนแล มันกิอุปถากธักสาย้งเถสะเจ้าคนนั้น ด้อยน้ำอุ่นน้ำเยินทุกๆอันกิมีแล แต่นั้นย้งมีในอันนึ่ง ฐายก่ำพ้าตูนั้น กิสิ่งไปดักน้ำในห่า มันกิป้างย้งตายภะถุ้งน้ำไว้แล้อกิตะแอ่อไปมา กิจึ่งเต้นคนท้าฐายอันแก่ย้งสะเดาดั่งนั้น เป้นปะถุจดั่งสายมิด แลสะสายปอกอันตะเดินไปนั้นแล ฐายก่ำพ้าตูนั้นกิไปยืนยู่ในที่ใกับนายสะเดาแล้อกิเล้าอาจาถึ้นอ่าดั่งนี้ อันอ่าสะเดาพู้นี้ ซิอ่าแม่นเฮานี้แท้ซิเป่าให้ปือไปตักน้ำปานสิมบ่ยากสั่งแล แต่นั้นนายสะเดาท้าฐายเฮากิคงดมากนัก กิพ้อมกันหงุบยูกเฮาย้งฐายก่ำพ้าตูนั้น เมือทูนย้งพระยา เจ้าเมืองที่นั้นอ่า ข้าขอไทอัเจ้าภูขอท่านจ่งข้าเสังกิข้าเถิ้นอ่าดั่งนั้น เมือนั้นธาฐาอันอ่าพระยากิให้ตัเฮาข้าตั้นแล แต่นั้น นายสะเดาท้าฐายเฮากิบ่พิจาถะนาสัง เฮากิเฮาย้งฐายก่ำพ้าตูนั้นไปแท้ตั้นแล อันอ่าฐายก่ำพ้าตูนั้นกิก่าออ่าดั่งนี้ ดูลา เจ้านายสะเดาเอีย! คันอ่าซิข้าข้อยแท้ดั่งนั้น ข้อยขอไปสั่งลาพี่น้องลูงป้าข้าอาก่อนเถิ้น แต่นั้นเฮากิพาไปตาแท้ตั้นแล ที่นั้น อันอ่ายาดพี่น้องท้าฐายฝูงนั้น คืออ่าลูงป้าน้าอาแลละอาอเฮากิอ่าฐายก่ำพ้าตูนั้นบ่แม่นลูกแม่นฐานสักคนแท้แลเฮา

ກໍທີ່ເຈົ້າວ່າ ມັນຕູ້ນີ້ແມ່ນຕີບ້າ ເມື່ອມັນກ້ວຕາຍ ມັນຄ່ວ່ານ່ວ່ານຕູ້ທ້ວງຖວາຍເປັນພີ່ ນ້ອງສ້ວງຈາ ເຈົ້າທ້ວງຖວາຍຈົ່ງເອົາມັນຕູ້ນີ້ໄປເຖີ້ນ ຝ້ວງພີ່ນ້ອງທ້ວງຖວາຍນັ້ນເຂົ້າ ກໍພ້ອມກັນວ່ານ້ຳ ກິ້ນກໍມີແລ ແຕ່ນັ້ນນາຍສະເໜົ້າທ້ວງຖວາຍ ເຂົ້າກໍເອົ້າຢ້ວງ ຊ້ວຍກ່ຳພ້ວງຕູ້ນັ້ນ ໄປເຜື່ອຈັກຂ້ວງສ້ວງແທ້ນັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນຊ້ວຍກ່ຳພ້ວງກະໂຍນ ວ້ວຕູ້ນັ້ນ ກໍຊ້ຳເວົ້າຈາຕໍ່ນ້ວຍສະເໜົ້າທ້ວງຖວາຍວ່ານ ດ້ວຽ ເຈົ້າທ້ວງຖວາຍເອີ! ຂ້ອຍຂໍໄປສົ່ນມາຄ້ວຍະອະຢ້ວງພຣະອ້ວຈ້ວນແຫ້ວງຂ້ວງກ່ອນເຖີ້ນ ແຕ່ນັ້ນ ເຂົ້າກໍ ພ້ວຊ້ວຍກ່ຳພ້ວງໄປຫ້ວພຣະອ້ວຈ້ວນແຫ້ວງນັ້ນຕັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນ ພຣະອ້ວຈ້ວນກໍ ເຕັ້ນຢ້ວງຊ້ວຍກ່ຳພ້ວງອັ້ນນ້ວຍສະເໜົ້າຕ້ວກຕູ້ກມ້ວນັ້ນ ເຖຣະເຈົ້າກໍຖ້ວມວ່ານ ເຕດສັ້ນໃດທ່ວນແລມ້ວໃຫ້ເພີ້ນຕູ້ກຢ້ວງທ່ວນນີ້ຈ້ວ? ເມື່ອນັ້ນ ຊ້ວຍກ່ຳພ້ວງຕູ້ນັ້ນ ນັ້ນກໍເລົ່ານ່ວ່ານ ເຄ້ວ ເທ້ວ ເຖິ້ວປ້ວຍ ອັ້ນຕົນວ່ານຈັກໄດ້ເປ້ວຢ້ວງສະເໜົ້ວອັ້ນນັ້ນໃຫ້ ປ້ວໄປຕ້ວນ້ຳບັ ດ້ວຽ ນ້ວຍໃຫ້ແກ່ເຖຣະເຈົ້ວຟ້ວງຕັ້ນແລ ແຕ່ນັ້ນ ເຖຣະເຈົ້ວກໍ ຖ້ວມຢ້ວງນ້ວຍສະເໜົ້ວທ້ວງຖວາຍວ່ານ ດ້ວຽ ນ້ວຍສະເໜົ້ວຄ້ຳ ອັ້ນນັ້ນວ່ານັ້ນກໍໃຫ້ ນັ້ນເປ້ວແລ້ວບໍ? ມັນບໍ່ເປັນສິ່ງຄ້ຳນັ້ນວ່ານັ້ນ ກໍສິ່ງຕູ້ກສິ່ງຕິນັ້ນຫຼືຮ້ວ່ານ ຢ້ວງໄປ ໃຫ້ນັ້ນເປ້ວນັ້ນຈ້ວ? ເມື່ອນັ້ນນ້ວຍສະເໜົ້ວທ້ວງຖວາຍເຂົ້ວກໍຢ້ວນສິ່ງກ່ວ່ານວ່ານ ກໍ ຢ້ວງໄປ່ໄດ້ໃຫ້ນັ້ນເປ້ວ ໃຫ້ເຮ້ວລ້ວງສ້ວກສິ່ງ ກໍທ່ວ່ານຈ້ວຈັກເປ້ວທ່ວນັ້ນດ້ວຽ ຝ້ວງ ຂ້ວທ້ວງຖວາຍຄ້ວງເຜລ້ວກໍພ້ວມກັນຕູ້ກຕິນັ້ນແຫ້ວກໍຂ້ວງແລ ເມື່ອນັ້ນເຖຣະເຈົ້ວກ່ວ່ານ ວ່ານ ດ້ວຽ ທ່ວນທ້ວງຖວາຍ ອັ້ນວ່ານອ້ວກ້ວນທ່ວນທ້ວງຖວາຍປ່ວີ້ຈ້ວຣະນ້ວນແລະນ້ວ ກະທ້ຳດ້ວຽນີ້ ກໍເປັນປ້ວຣະຊ້ວກອັ້ນໃຫ້ຍ່ແຫ້ວແລ ເມື່ອນັ້ນ ນ້ວຍສະເໜົ້ວທ້ວງຖວາຍ ເຂົ້ວກໍຢ້ວມຄ້ຳຕິເຜລ້ວ ເຂົ້ວກໍກ່ວ່ານວ່ານ ຂ້ວແຕ່ເຖຣະເຈົ້ວ ອັ້ນວ່ານ້ວ ຊ້ວຍຂ້ວທ້ວງ ຖວາຍກໍຕິເຈົ້ວກູ້ແຫ້ວແລ ຂໍແກ່ເຖຣະເຈົ້ວຈ່ວ ໃຫ້ຊ້ວຍກ່ຳພ້ວງຕູ້ນີ້ໄປເປ້ວຢ້ວງສະ

ເຫົ້າແຫ່ງຂ້າທັ້ງຫຼາຍໃຫ້ໄປຕາມນ້ຳພຸ້ນຈຸ່ເຖັ້ນແລ້ວດັ່ງນັ້ນ ອັນວ່າເຂົ້າຂອງ
ທັ້ງຫຼາຍອັນຢູ່ໃນສະເພົ້ານັ້ນຂໍຂົນໃຫ້ແລະລ້ຳແລະຖ່ອງເຖັ້ນຈຸ່ເຖັ້ນ ກໍຂ້າແລ
ແຕ່ນັ້ນນາຍສະເພົ້າທັ້ງຫຼາຍເຂົ້າກໍແກ້ຍັ້ງເຊືອກອັນຫຼຸກຍັ້ງຊາຍກ້ຳພ້າ ຕູ້ນັ້ນ
ແລ້ວກໍໃຫ້ອາບນ້ຳຊຳລະສະຫົວບໍ່ຣະບອນແລ້ວ ແຕ່ນັ້ນອ້າຍກ້ຳພ້າຕູ້ນັ້ນ ກໍຂໍ
ອາຣາທນາພຣະມະຫາເຖຣະເຈ້າກັບທັ້ງຄນະສົງທັ້ງປວງ ໄປເປັນສັກຂີແກ່
ຕົນທັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນເຖຣະເຈ້າຕົນນັ້ນກໍພາບໍຣິວານແຫ່ງຕົນໄປ ເປັນສັກຂີ
ນາກນັກກໍມີແລ ບໍ່ແຕ່ທໍ່ນັ້ນຊາວຢ້ານແລະຊາວເມືອງເສນາອາມາດທັ້ງຫຼາຍ
ມີພຣະຍາເປັນເຄ້ົາກໍພ້ອມກັນຫຼັ່ງໄຫຼເຂົ້າສູ່ເຕັ້ນທ່ານສະເພົ້າ ເບິ່ງຊາຍກ້ຳ
ພ້າຕູ້ນັ້ນຈຸ່ຄົນຕັ້ນແລ ອັນວ່າຊາຍກ້ຳພ້າຕູ້ນັ້ນ ມັນກໍຄະນິງວ່າດັ່ງນີ້ ອັນສະ
ເພົ້າທັ້ງຫຼາຍຢ່ຽນນີ້ກຈັກເບ່ົາດ້ວຍປາກແຫ່ງກູນີ້ກໍບໍ່ຄວນແລ ເຫດວ່າເຂົ້າໄດ້
ທຳໂທດໃຫ້ແກ່ກູແທ້ແລ້ວ ແຕ່ນັ້ນຊາຍກ້ຳພ້າຕູ້ນັ້ນ ມັນກໍເຂົ້າໄປໃກ້ສະເພົ້າ
ແລ້ວກໍປິ່ນຫຼັງໃສ່ ແລ້ວກໍຕົດໃສ່ຍັ້ງສະເພົ້າທັ້ງຫຼາຍຢ່ຽນັ້ນຕັ້ນແລ ແຕ່ນັ້ນອັນ
ວ່າສະເພົ້າທັ້ງຫຼາຍ ອັນໄດ້ຕ້ຳຮ້ອຍເຖັ້ນນັ້ນກໍບໍ່ໄປຕາມນ້ຳພຸ້ນ ສ່ວນຈຸ່ເຖັ້ນ
ດ້ວຍຣິດທິລົນຕົດແຫ່ງຊາຍກ້ຳພ້າບາດຽວນັ້ນ ເປັນປະຈັກດັ່ງລົມເບ່ົາ ນຸ່ນ
ແລະງ້ວນັ້ນແທ້ດີຫຼີແລ ແຕ່ນັ້ນສຽງດົນນີໂຫ່ຮ້ອງກ້ຶກມາດ້ງທ່ວທ້ອງສນຸ່ທແທ້ແລ
ເທອະດາທັ້ງຫຼາຍອັນຢູ່ໃນອາກາດແລະພຸ້ນອຍກໍດີ ເທພດາອາຣັກຍັກຣະຄັນ
ທັບພະກໍດີ ກໍພ້ອມກັນໃຫ້ສຽງສາທຸການດອມຊາຍກ້ຳພ້າຕູ້ນັ້ນມາກນັກແທ້ດີຫຼີ
ແລ ແຕ່ນັ້ນເຖຣະເຈ້າຕົນນັ້ນກໍເຂົ້າຍັ້ງຊາຍກ້ຳພ້າຕູ້ນັ້ນຄືນມາສູ່ວິຫານແຫ່ງ
ຕົນກໍມີແລ ສ່ວນວ່ານາຍສະເພົ້າທັ້ງຫຼາຍຢ່ຽນັ້ນ ເຂົ້າກໍ້ຖ້ຽໃຈສຈັນມາກນັກ
ແລ້ວແລະຊົມຊື່ນຍິນດີ ເຂົ້າກໍເຕັ້ນກັນຂົນເຂົ້າຍັ້ງເຂົ້າຂອງທັ້ງຫຼາຍ ມາສ່ັ

ให้ແກ່ເຖຣະເຈົ້າກັບຊາຍກ່ຳພ້າຕູ້ເປັນກະໂຍມອັດນັ້ນນາກຢ່ຳໜັກໜາ ຄັນບະ
ນາດຢ້ານເຂົ້າຂອງທ້ານຫລາຍຝ່ານັ້ນໄດ້ສອງ ໂກດປ່ວຍແທ້ແລ ແຕ່ນັ້ນຊາຍກ່ຳພ້າ
ກະໂຍມອັດຕູ້ນັ້ນ ກໍບ້ານເກີດເປັນດີມີສຸກນາກນັກ ອັນວ່າຂ້ານ້ຽງຂ້ານຊາຍທ້ານ
ຫລາຍຝ່ານ້ອງເຂົ້ານ ກໍພ້ອມກັນນາອາສັຍເຊ່ຶ່ງເຂົ້າຂອງເງິນຄ່ຳດອມຊາຍກ່ຳພ້າຕູ້
ນັ້ນນາກຢ່ຳເຫຼືອຫລາຍ ອັນວ່າຊາຍກ່ຳພ້າຕູ້ນັ້ນກໍມີຂ້ານ້ຽງຂ້ານຊາຍບ່ໄຮ້ ຢູ່ທ່ານ
ເລືອກເອົານາງນາດໃຫ້ກ້ລຍານາເປັນເມັ່ງນອນຊ້ອນ ກໍບ່ໜ່ອນເດືອດຮ້ອນ
ດ້ວຍສົນບັດເຂົ້າຂອງເງິນຄ່ຳໄດ້ເນືອງນອງນັບໂກດ ທ້ານເຄ່ືອງບໍຣິໂພກ ຕ້ານ
ແຕ່ນອັດຖາ ອັນວ່ານາດຕິກາຝ່ານ້ອງຝ່ານເຂົ້ານຮ້ອງວ່າທ້ານບ່ແມ່ນລູກ ແມ່ນ
ຫລານນັ້ນ ເຂົ້ານກໍມີຄວາມຊ່ືນບານດອມທ້ານເຂົ້ານກໍພ້ານອວ່ານໜ້ານາຫານາອາ
ສານເປັນຮ້ອຍ ເຂົ້ານກໍຮ່ຽກວ່ານທ້ານອກ່ຳພ້ານເປັນຫລານປ້ານແລະລຸ້ານອານ ວ່ານຮ້ອຍ
ນ້ີເປັນນ້ານບ່ານວ້ານສານ ເຂົ້ານກໍສຸກຍ້ອນທ້ານອກ່ຳພ້ານຊຸ່ຄົນໆແທ້ດີຫຼ້ານແລ ກໍເພ່ືອ
ວ່ານຊາຍກ່ຳພ້ານເຮ້ັດເປັນນ້ືນັ້ນແລ ແຕ່ນັ້ນຮານຊານອັນວ່ານພຣະຍານ້ັນເປັນ ເຈ້ົ້ານ
ແຕ່ນດິນທ່ີນັ້ນ ກໍນານະພິເສກຢ້ານຊາຍກ່ຳພ້ານຕູ້ນັ້ນໃຫ້ເປັນແສນເມ້ືອງ ມ້ີຣິດທ
ເຮ້ືອງທ່ົວເທ້ານຮ້ອຍເອ້ັດທ້ານອເຂົ້ານນາສ່ອຍສົນພານແທ້ດີຫຼ້ານແລ ນ້ິທານອັນນ້ີ
ວ່ານເຮ້ັດເປັນນ້ືກ່ີຈ່ານເຕ້ັນໜ້ານປ້ານ ຄັນວ່ານເຮ້ັດບ່ເປັນນ້ືນ້ານຕູ້ຕ່ຽງອ ກໍແໜ້ັນແພ້ນ
ເສ້ັງແທ້ແລ.

ອັນແຕ່ໃນຣະດ້ານຊານປ່ານກ່ອນນັ້ນ ຢ້ານ້ືເຈ້ົ້ານພ້ກຸສອງຕົນ ສານເນນ
ຕົນ້ຶ່ງ ອັນ້ືໃຈເຫ້ຼ້ືອນໃສແລະນານໃຫ້ສານເນນແຕ່ານຢ້ານເຮ້ືອໄຟເຫ້ຼ້ືມ້ຶ່ງແລ້ວ
ກໍພ້ອມກັນໄຕ້ໄຟໃສ່ແລ້ວແລະໄຫ້ຢ້ານນ້ຳບູຊ້ານແກ້ວສານປ່ະການ ກ້ັບທ້ານ້ອິນທ
ແລະນ້ານກຸດທ້ານຫລາຍໃນເມ້ືອອກອ້ັດສານ້ປ່ະອ້ານ້ະນ້ານ້ັ້ນແລອັນວ່ານສານເນນ

ตันนั้นกิลักเอาเฌือกมาดูกย้างเรือไฟเถ้มนั้นบ่ให้พี่คูเตันแท้แล อัน
อ่าเจ้าพิกขุสองตันและสามเนนตันนั้นกิพ้อมกันไถ่เรือไฟเถ้มนั้นไป
ห้อยบ่างแล้อ กิยุดอยู่ด้อยเฌือกอันสามเนนลักดูกไอ้นั้นแล แต่นั้นเจ้า
พิกขุสองตันนั้นกิถามอ่า ดูลา เนนเอ๋ย! อันอ่าเรือไฟเอาสังมาบ่
ไถ่จา เมื่อนั้นสามเนนกิรู้ย้างอันตนได้ลักดูกไอ้นั้น แก่พี่คูแล้อกิแก้
เสังย้างเฌือกแล้อและเรือกิไถ่ไปแท้ดีถูแล อันอ่าตลาอานิสังแต่ง
ขาเจ้าทั้งสามได้พากันเร็ดเรือไฟนั้นกินิมากนักแท้แล อันอ่าเจ้า
พิกขุตันเป็นแก่นั้นกิตากแม่นมะตาเถนเจ้าตั้นแล อันอ่าพิกขุตันบ่าง
นั้น กิตากแม่นปุโธติดตะอาจานสู่สอนย้างสาดสินให้แก่ฉายก่ำพ้าตั้น
และ อันอ่าสามเนนตันเร็ดเรือไฟนั้น กิตากแม่นฉายก่ำพ้าภะโยม
อ้ดแต่งมะตาเถนเจ้านั้นแล อันอ่านายสะเพาท้าถายดูกย้างฉายก่ำ
พ้านั้น กิด้อยกันมะอิบากแต่เมื่อฉายก่ำพ้าได้เป็นสามเนน สังย้าง
เรือไฟแล้อและลักดูกย้างเรือไฟไอ้บ่ให้ไถ่ไปได้ให้พี่คูได้ถามนั้นแล
เมื่อพี่คูถามแล้อกิจ่างบอกพายลุน กิจ่างแก้เสังเรือไฟ อันนั้นกิจ่างไถ่
ไปด้อยกันที่นั้น นายสะเพาท้าถายกิจ่างได้ดูกตั้นแล ฉายก่ำพ้าดูนั้น
กิผันจากเจื้อมมือของนายสะเพาบ่นานแท้แล แต่นั้นฉายก่ำพ้าดูนั้นกิ
มาได้ย้างยกสักสินบัดเฮ้าของเจ้นคำนำนายสะเพาท้าถาย ฝูงนั้น
มากนักด้อยสาดสินแต่งตันนั้น กิด้อยตลาบุนอันตนได้เป็น สามเนน
อันมีสินบริสุดนั้น ให้ได้ย้างสาดสินอันเต่าย้างสะเพานั้นแล อันได้
สังย้างเรือไฟนั้น อันอ่าตลาอานิสังกินำมาให้ได้ ย้างยกสักสินบัด

:ນາກນັກແທ້ດີຫຼືແລ.

ບັນດິໂຕ :: ອັນວ່າສຸງອສອາດທັມມີກະບັນດິໂດຼຸ້ນັ້ນກໍຊັກເອົາຢ້ານີ້ທານ ອັນນີ້ ນາໄຫວ້ແກ່ພຣະຍາຈຳປານະ ຄອນແລະສອນແກ່ເສນາອາມາດ ແລະ ຊາວບ້ານຊາວເມືອງທັ້ງຫຼາຍອັນໄດ້ຮ້ອຍເຮັດເມືອງ ກໍເປັນປົກຕິທຸກໆອັນກໍ ມີແລ ບໍ່ທໍ່ແຕ່ນັ້ນ ອັນວ່າເທພດາທັ້ງຫຼາຍ ກັບທັ້ງອິນທຼມກໍພ້ອມກັນໂມທະນາ ສາທຸການກໍຫວ່ານຢ້ານເຂົ້າຕອກດອກໄມ້ລົງນາບູຊາທັມມະເທສນາ ຄ້ຳສັ່ງ ສອນແຕ່ງສຸງອສອາດທັມມີກະບັນດິໂດຼຸ້ນັ້ນບໍ່ຂາດແທ້ດີຫຼືແລ ບຸຄລະເຈົ້າທັ້ງ ຫຼາຍຜູ້ໃດໄດ້ຟັງທັມແລ້ວຢ່າໄດ້ປນາດຢ້ານີ້ທານ ສຸງອສອາດທັມມີກະບັນດິ ດັນໜ້ໂພທິຍານ ຢ້ານ ຄ່ອຍທ້ຳພຸ້ງນລ້ານສົມພານຢ້ານ ໄປ່ແກ່ຫ້ານ ໄດ້ຫ້ານແຕ່ໃຫ້ຢ້ານ ນີທານ ຕານບູຮານໂພທິຣາດ ນັກປາດເຈົ້າແຕ່ພ້ານຫຼ້ານນາ ແລນາ.

ນີທານທີ ๔ฦ

<u>ເຮື່ອງ ນ່ານ້ຳລ້ານໝາເຫົ່ານ ເຈົ້ານ ຄວາມເກົ່ານ ຕິດກັນ</u>

ຕະໂດ ພ້ານໜ້ານແຕ່ນັ້ນ ບັນດິໂດ ອັນວ່າສຸງອສອາດທັມມີກະບັນດິ ກໍຊັກກ່ານອ້ານ ນີທານອັນບຸຄລະທັ້ງຫຼ້ານຫ້ານກ່ານອ່ານ ໃນໂລກເຮົ້ານີ້ແລ ຄັນ ວ່ານບຸກຄົນຜູ້ໃດແລນ່ານ້ຳລ້ານໃຫ້ໝາເຫົ່ານ ຄັນວ່າຄັນຄວາມເກົ່ານ ຕິດກັນແທ້ ແລ. ຢ້ານ ນີອັດຖຸນີທານອັນນ້ຳແຕ່ກ່ອນພຸ້ນສືບນາແທ້ແລ ເຈົ້ານ ທ້ານ ຫຼ້ານ ຈ້ານ ຟ້ານ ເຖ້ານ ຢ້ານ ນີຍ້ານ ຜູ້ນ້ານ ຢູ່ໃນເມືອງພາຣານະສີ ອັນວ່ານ ຍ້ານ ຜູ້ນັ້ນ ນັ້ນ ຍ່ອນ ປ້ານ ເປັນນ້ານ ກັກ ກ່ານ ທ່ານ ທ້ານ ຫຼ້ານ ແທ້ແລ ອັນວ່ານ ຍ້ານ ຕິ ກ້ານ ພີ່ ນ້ອ ງ ແຕ່ ງ ນັ້ນ ນັ້ນ ກໍ ບໍ່ ຢູ່ ຄອນ ນັ້ນ ໄດ້ ຄືວ່ານ ໜ້ານ ຈ້ານ ກ ກັ ນ ນ ານ ກ ວ່ ານ ເ ຂ ົ ້ ານ ຕ ິ ດ ກ ັ ນ ຍ ້ ອ ນ ນ ັ ້ ນ ປ ້ ານ ກ ເ ປ ັ ນ ນ ັ ້ ນ ແ ລ ບ ໍ ່ ທ ໍ ່ ແ ຕ ່ ພ ່ ໍ ແ ນ ່ ນ ຍ ້ ານ ຕ ິ ກ ້ ານ ພ ີ ່ ນ ້ ອ ງ ຕ ິ ດ ກ ັ ນ ແ ນ ່ ນ ເ ຮ ື ່ ອ ງ ນ ັ ້ ນ ຢ ູ ່ ໃ ກ ້ ຢ ູ ່ ຄ ຸ ້ ດ ນ ັ ້ ນ ກ ິ ດ ກ ิ

ตาภษีดญงๆกันอยู่บ่ไดขาดอยู่ๆอันคอบยิงตูมักปากเป็นมั่นแล อันอ่ายิงตู
มั่นกีเฮ็ดถวายเจ้า เพื่ออ่าษีปากให้เพิ่นอ่าโดก่อน แล้วโดจิ่งชิอ่า
เพิ่นพายลุนมั่นแล มันกีนุ่งตัวอันลายไปถ่งอบ้านอื่นตั้นแล เมื่อมั่น
สุนักขา อันอ่าพาทังถวายเจ้าเต้นตัวอันลายมั่นพากีเต้า เมื่อมั่น
เจ้าของพากีด่าย้างพาตั้นแล แต่มั่นอันอ่า ยิงตูนุ่งตัวอันลายๆมามั่น
มันกีอ่าเพิ่นด่ามันๆกีจับเอาคอามอันมั่น ไปหาเจ้ากอามแล้วมันกี
ดญงเอาย้างเฮ็ดแต่งท่านตั้นแล คันอ่าได้เฮ็ดของบ้านมั่นแล้ว มัน
ของ
กีจำษีปอยเฮ็ดอาดใพ่อันอื่นไปให้เพิ่นทังถวายตีอะอันกีมีแล ลาๆ
เทื่อท่านกีตื่น ลาๆเชื่อท่านกีด่า ลาๆเทื่อท่านกีชิ้ตังและดินมีใสตัง
ตั้นแล แต่มั่นอันอ่ายิงตูษีปอยมั่น มันกีเอาย้างคอามทังถวายฝูงอ่ามัน
มั่นเฮ็ดไปหาเจ้ากอามแล้ว มันกีดญงกีเธอเอาย้างเวิน และคำบ่
ขาดทุกๆอันตั้นแล แต่มั่น อันอ่าขาอบ้านขาอเมือง ทังถวายฝูงมั่น
เอากีเป็นฮ้างเสิกสัดตูแก่มั่นจุ่งคนคอบอ่ามันษีปอยและปากเป็น เฮ็ด
ให้คอามลุก ปุกให้คอามมั่นตื่นแต่ดีถ้อแล อันอ่าคอามอันยิง ตูษีปอย
ปากเป็นมั่น กีลืขาพากีไปธอดไปถึงพธะยาดินเป็นเจ้าเมืองพา
ธานะสี อ่ายิงตูมั่นกีมาปากเป็นยิงหักหา ทาบุกคนตูใดจักขาบแผ่
ย้างมันกีบ่ได้สักคนแต่แล พธะยาได้ย้างคำอันมั่นแล้วกีใช้ให้คนไปหัม
ยิม
เอาย้างยิงตูมั่น แต่มั่นคนใช้กีไปธอดไปถึงย้างยิงตูมั่นแล้วกีก่าออ่า
ดูลา มาๆเธีย พธะยาเจ้าให้ตาดีอท่านเมืองอยู่นี้ ย่าฉ้าเถ้น อ่า
ดั่งมั่น สอนอันอ่ายิงตูมั่น ก่าออ่า ดูลา เจ้าตูขายเป็นยิงสิ่งฮ้านี้

ພຣະຍາເຈົ້າກິບ່ໄດ້ງາງ່ວ່າຈັກໃຫ້ຫາດ້ວເມືອສັກເທື່ອແລ ຂ້ານ້ກິບ່ເມືອແລ ວ່າ
ດັ່ງນັ້ນຕອບຄົນໃຊ້ນັ້ນແລ ແຕ່ນັ້ນຄົນໃຊ້ກິຄືນເມືອຄອບພຣະຍາ ພຣະຍາຊ້ຳ
ເລ່ົາໃຊ້ຜູ້ໃໝ່ໄປວ່າດັ່ງນີ້ ດູລາ ນາງ ບັດນີ້ພຣະຍາຢາກເຫັນໜ້າເຈົ້າ ໃຫ້
ເຈົ້າຮີບເມືອຫາພຣະຍາຢ່າຊ້າເຖີ້ນ ສ່ວນວ່າຍິງຜູ້ນັ້ນກ່າວວ່າ ດູລາເຈົ້າ
ຜູ້ຊາຍ ຂ້ານ້ກິບ່ໃຊ່ດ້ວເຫັນ ເຫດສັນໃດພຣະຍາເຈົ້າກິມາຢາກເຫັນຢ້ງຂ້ານ
ນ້ອາ ຂ້ານ້ກິບ່ເມືອແລ ວ່າດັ່ງນັ້ນ ເມື່ອນັ້ນ ອັນວ່າຄົນໃຊ້ຂອງພຣະຍາກິຄືນ
ເມືອຄອບຢ້ງພຣະຍານັ້ນແລ ແຕ່ນັ້ນພຣະຍາຊ້ຳໃຊ້ຢ້ງຜູ້ໃໝ່ໄປຫາຄັນວ່າໄປ
ຮອດແລ້ວ ກ່າວວ່າດັ່ງນີ້ ດູລາ ເຈົ້ານາງເອີຍ ພຣະຍາເຈົ້າໃຫ້ຕູຂ້ານາ
ທັນເອົາເຈົ້າເມືອເປັນນາງເທວີ ໃຫ້ເຈົ້າຮີບເມືອດ່ຽວນ້ເຖີ້ນ ວ່າດັ່ງນັ້ນ
ເມື່ອນັ້ນສ່ວນອັນວ່າຍິງຜູ້ນັ້ນກິກ່າວຕອບຄົນໃຊ້ວ່າ ດູລາ ເຈົ້າຜູ້ຊາຍ ຂ້ານ້
ກິບ່ເຄີຍແກ່ວກອັດຢ້ງວິແຫ່ງ ເຈົ້າພຣະຍາສັກເທື່ອນາ ຂ້ານ້ກິບ່ເມືອໄດ້ແລທີ
ນັ້ນຄົນໃຊ້ກິຫ້ືຄືນເມືອຄອບພຣະຍາດັ່ງເກ່ົາຕັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນ ພຣະຍາກິຄິດ
ຄ່ງແລ້ວຈ່ຶງບອກໃຫ້ຄົນທ້ັງຫ້ລາຍໄປຜູກເອົາຍິງຜູ້ນັ້ນມາຕັ້ນແລ ແຕ່ນັ້ນພຣະ
ຍາກິຄວາມຢ້ງຍິງຜູ້ນັ້ນວ່າ ດູລາ ທ່ານຜູ້ຍິງ ກູໃຊ້ໃຫ້ຄົນໄປ ຫ້ນເອົາມ້ງມາ
ມ້ງສ້ງບ່ໄນ້ງາ ສ່ວນອັນວ່າຍິງຜູ້ນັ້ນກິໄຫວ້ພຣະຍາວ່າ ຜູ້ຂ້ານ້ກິບ່ເຫັນຢ້ງ
ເອົາໄປຫາຜູ້ຂ້ານ້ສັກເທື່ອແລ ແຕ່ນັ້ນພຣະຍາກິຊ້ຳກ່າວວ່າ ເຫດສັນໃດມ້ງ
ຈ່ຶງ ບ່ເຫັນຢ້ງເອົາໄປຫາມ້ງນ້ເນ? ກູກິຢ້ງໃຫ້ນ້ນຜູ້ນັ້ນໄປຫາຕັ້ນແລ ມ້ງ
ນາກ່າວອ່ານ້ກ່ານ້ບ່ເຫັນໃຜສ້ງເນ? ເມື່ອນັ້ນສ່ວນອັນວ່າຍິງຜູ້ນັ້ນນ້ນກິກ່າວວ່ານ
ຫ້ານ້ານ ເປັນເຈົ້າໃຊ້ຢ້ງຕ້ວນ້ນຜູ້ນັ້ນໄປຫາຜູ້ຂ້ານ້ກິບ່ເຫັນຢ້ງຕ້ວນ້ນຜູ້ນັ້ນສັກ
ເທື່ອແລ ອັນວ່າຍິງຜູ້ນັ້ນນ້ນກິມີຫ້ຍາອັນກ້ານ້ອຍ ນ້ນກິບ່ຢ້ານບ່ຢ້ານເກ້ງ ຢ້ງ

ບຸคละตู้ใดสักคົน ๆม่บอ่ายธะยาดินเป้นเจ้าๆต่นดิน มันกิย้างฐั้นยยา
ดอบย้างพธะยาเจ้าอยู่ต้นๆล มันตู้มันกิเป้นยิงปากเป้นมากมัก มัน
ปากดอมน้ำอันอยู่ในพี้กิใถ ปากดอมไฟๆกินอดๆหัดิฐิๆล ๆต่บันธาฆา
อันอ่ายธะยากิเอิาย้างมันตู้มันไอ้ใต้มันเป้นไหอิเสด (๑) ใต้มัน
เธ็ดขนายบธำใต้พธะยาเจ้าสเอียหุภาๆอันต้นๆล ๆต่บันพธะยาเจ้ากิ
อานัดย้างยิงตู้มันอ่า ดูลา ท่านตู้ยิง ภูกิใต้ปืงเธ็ดขนายบธำ มาใต้ภู
กินด่างมันปืงย่าเอ้าอาจาต้ายตี่บุคละตู้ใด ปืงย่าใต้ตู้ใดรู้เมื่อสักคน
เถิ้น คันอ่าหากไปเอ้าย้างตู้ใดกิดี อันอ่าคอามอันปืงเอ้ามันมาธอด
ฆอดตูภูเมื่อใด ภูจักฮ้าปืงท่งางๆหัๆลย่าสิงสัยเถิ้น พธะยากิอานัด
ย้างยิงตู้มันด่างนี้ๆล ๆต่บันสอนอันอ่ายิงตู้มันมันกิคือยากเอ้า ยากจา
ดอมตู้อื่นด้อยอันมันได้ภะทำย้างขนายบธำใต้ๆก่พธะยาเจ้าสเอีย มัน
คือด่างๆคันๆพ้นใจยู่บ่ได้ มันกิลักเอ้าไปในป่าดิงหามันกิเต้นย้างฮุก
ฮาไม้ใหง่ต้นฮี่ อันยู่ที่จิ่มใกัๆดนเมืองที่บันต้นๆล มันกิเอ้าไป
ใตอ้ย้างเหผดาต้นไม้ใหง่ที่บันอ่า ดูลา เหผดาต้นไม้ใหง่เจ้าเธีย
อันอ่าพธะยาเจ้าตนนี้ ใต้ตุข้าเธ็ดขนายบธำใต้โตกินหุภาๆอัน บ่คือ
ฆาดเฮือปะดอนิท้าวพธะยาสั่งๆหัๆล มันก่าวต่ต้นไม้ใหง่ที่บันๆล้อ
กิพี้มาสูที่ยู่ๆต่างตนกิมีๆล ฆาดที่คนปากเป้นนี้ คันอ่าดอยดสั่งกิจี่ๆ
ๆล้อๆหัดิฐิๆล ๆต่บันพายลุนมาได้สองสามเดือนมาดิงด่างบันสอน
อันอ่ากองฐอง คือ่า กองยามๆลางพธะยาเจ้า กิๆตกดสั่งต้นๆล

---

(๑) ไหอิเสด คนคือกิน, ๆม่คือ

ເມື່ອນັ້ນຝ່າໄທກອງທ້າຫຼວຍ ເຂົາກໍເຂົ້າໄປທູນພຣະຍາອ່າກອງຍາມຫຼວງ
ແຕກເສັ່ງອ່າດັ່ງນັ້ນ ແຕ່ນັ້ນພຣະຍາກໍໃຫ້ຄົນທ້າຫຼວຍໄປສ່ຽງເສັ່ງເຂົາຍັ້ງ
ໄມ້ຕົນໃດຍັ້ງເປັນນ້ຳຄະລະຈ່ຳຫົນເຂົາເຖິ້ນ ພຣະຍາສັ່ງເຂົາດັ່ງນັ້ນແລ້ວ
ຄົນທ້າຫຼວຍເຂົາກໍພາກັນໄປສ່ຽງເອົາຍັ້ງໄມ້ກໍມາໄດ້ໄມ້ຕົນ ອັນຍິງຜູ້ນັ້ນ
ຕາກໄປເຂົ້າໄປຈາຕໍ່ເທພດາດັ່ງກ່າວມາແຕ່ຫຼັ້ງຕົ້ນແລ ແຕ່ນັ້ນຄົນທ້າຫຼວຍ
ເຂົາກໍຟັນຕັດຄ່ອນແລະສ້ອມແປງໃຫ້ດີຮ້ຽໄລໃສ່ພ້ອມແລ້ວ ກໍຫາມເອົາມາ
ພຣະຍາກໍໃຫ້ເຂົາຫຸ້ມແລ້ວປິຣະບອນ ໜ້ຳໂຫນຫາອັນຍາມແລະຮີກດີ ມື້ປອດ
ຮອດນັກຂັດຮີກດີແລ້ວ ກໍເອົາຂຶ້ນໄວ້ທີ່ເກົ່າ ແລ້ວກໍມາຕີຍັ້ງກອງຫຼວງໜ່ອຍ
ນັ້ນຕົ້ນແລ ອັນອ່າສ່ຽງກອງໜ່ອຍນັ້ນກໍບໍ່ຄືສ່ຽງກອງທ້າຫຼວຍຕົ້ນແລ ແຕ່ນັ້ນ
ພຣະຍາກໍໃຫ້ຍັ້ງໜ້ຳຫຸ້ມຮາມາຄຸນຫາບດຸຍັ້ງເສດສ່ຽງກອງໜ່ອຍນັ້ນຕົ້ນແລເມື່ອ
ນັ້ນໜ້ຳຫຸ້ມຮາຜູ້ນັ້ນນັ້ນກໍຄຸນແລ້ວຫາບດຸ ກໍຮູ້ຈັກຍັ້ງເສດໃນຄຳພີນາມທັກ ແລ້ວ
ກໍກ່າວອ່າ ເທອະຂ້າໄທອັນະຫາຮາດເປັນເຈົ້າຕາມຫຸ້ມຮາອາຈານເຈົ້າອ່າ
ຍັ້ງຄາບເຂົ້າສຸມຈັນນີ້ແທ່ນ ກໍນາໄດ້ຮີກແມ່ນອ່າຊາຮອຍອ່າມີຜູ້ຍິງຄົນນີ້ງ
ເຂົ້ານາອານັດ ຣິຈັກຕັດຕາມລັກຂນະແມ່ນຜູ້ຍິງໄປເຂົ້າຕໍ່ແທ້ແລ ຣິຈັກຄັນ
ນະນາຕາດຸໄດ້ ๙ ອັນ ๑๐ ອັນແລ ຄັນອ່າຕາມເສດຄັ້ງ ຄາບ ແລະຫໍຮະ
ຄຸນ ແຕ່ເຂົ້ານາໄດ້ ๕ ເດືອນນີ້ກໍຂ້າແລ ແຕ່ນັ້ນພຣະຍາກໍຮະຮຶກຄຶດຮູ້ຍັ້ງ
ຄຳໜ້ຳຫຸ້ຮາທອາຍດັ່ງນັ້ນ ແລ້ວກໍໃຫ້ຄົນທ້າຫຼວຍໄປທັນເອົາຍິງຜູ້ນັ້ນນາຖາມ
ອ່າ ດຸລາ ທ່ານຜູ້ຍິງ ກຸບອກໃຫ້ນ້ຳຍ ຈຳຄຳຮະຫັດ ດ້ວຍອັນກຸໃຫ້ນ້ຳເຮັດ
ຂນາບຮຳດັ່ງນັ້ນນ້ຳກໍໄປເຂົ້າຕໍ່ຕົ້ນໄມ້ໃຫ່ຍ່ອັນກຸໃຫ້ເຂົາໄປເອົາ ນາເຮັດ
ກອງນີ້ແທ້ລື! ເມື່ອນັ້ນຍິງຜູ້ນັ້ນກໍຮານຄຳພຣະຍາອ່າ ຂ້າໄທອັນະຫາຮາດ

ເປັນເຈົ້າ ຕູ້ຂ້ານກໍໄດ້ບອກແທ້ກໍຂ້ານແລ ເມື່ອນັ້ນພຣະຍານກໍບອກໃຫ້ເພັຊຄານ
ທ້ານຫຼາຍເອົາຍັງຍິງຕູ້ນັ້ນປານເປັນນັ້ນໄປຂ້ານເສັ້ງໃນການຄືນ ຢູ່ທີ່ການໂຄກ
ພຸ້ນແລ. ອັນນີ້ຊື່ວ່ານິທານນຸ່ງຕ້ານລາຍໝານເກົ່ານ ຄັນຄວາມເກົ່ານຶດກັນແທ້ແລ
ສງວສວານທັນນິກະປັນດິດນຳເອົານາສັ່ງສອນຍັງຊາວເມືອງທ້ານຫຼາຍນີພຣະ
ຍານຈຳປານະຄອນເປັນເຄ້ານີດັ່ງນີ້.

ຕະໂຕ ພາຍໜ້ານແຕ່ນັ້ນ ອັນວ່າຍິງຕູ້ນັ້ນ ຄັນວ່າຕາຍແລ້ວສອນວ່າ
ກອງຍານຫຼວງແຕ່ງພຣະຍານເຈ້ານັ້ນ ກໍເໝືອນດັ່ງກອງທ້ານຫຼາຍຕັ້ນແລ ແຕ່
ນັ້ນໄປພາຍໜ້ານສານເນນເຈ້ານທ້ານຫຼາຍກິພານກັນໄປຄວ່ານຸ່ງອປ່ານ ໄປນານຕັ້ນ
ຍ້ານຖືກຕໍ່ອຄົນຫຼ້ອນ ຄືວ່ານຕໍ່ອແຕ່ງຍິງຕູ້ນັ້ນປານເປັນ ອັນເພິ່ນຂ້ານຕາຍນັ້ນແລ
ສານເນນຄົນນີ້ງກໍນານຄຶດໃນໃຈວ່ານ ກູຈັກເອົານຕໍ່ອຄົນຫຼ້ອນອັນນີ້ໄປຮອງທີ່ຕີນ
ສ້ອນອານບນ້ຳແຕ່ງພຣະຍານຈານເຈ້ານ ໃຫ້ເພິ່ນເນດຕານເອົານນັ້ນຕູ້ນັ້ນ ໃຫ້ໄດ້
ເມືອນເວັຍສູກເຖິ້ນ ຄັນວ່ານຄະນິງດັ່ງນັ້ນແລ້ວ ສານເນນຄົນນັ້ນກໍເອົານາ
ຍ້ານໄວ້ທີ່ຍງນຂື້ນອານບນ້ຳແຕ່ງພຣະຍານຈານເຈ້ານຄົນເປັນພໍ່ຄູແຕ່ງຕົນ ກໍນີແລ
ແຕ່ນັ້ນອັນວ່ານຍິງຕູ້ນັ້ນນັ້ນກໍຕານແລ້ວກໍນານເກີດເປັນເຕດ ຢູ່ກັບດ້ວຍຕໍ່ອແຕ່ງ
ນັ້ນໃນທີ່ບ່ອນລ້ອນອານບນ້ຳຕັ້ນແລ ແຕ່ນັ້ນໄປພາຍໜ້ານອັນວ່ານເຕດຕ໊ອນັ້ນນັ້ນກໍ
ໄປຮານີອັດຕານອານຮານກະທືບກະຕີທ້ານຫຼາຍທຸກໆອັນ ໄປພາຍໜ້ານຍ້ານມີໃນອັນ
ນຶ່ງ ເຈ້ານພິກຂຸທ້ານຫຼາຍອັນຢູ່ໃນອັດກ໊ະ ເໜືອກິພານກັນໄປຄວ່ານແລະຕັດເອົານໄມ້
ທ້ານຫຼາຍນານກະທຳກິຈການແຕ່ງຕົນຂຸ່ຄົນຕັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນ ເຕດຕ໊ອນັ້ນນັ້ນກໍ
ເຕັ້ນຍ້ານໄມ້ທ້ານຫຼາຍຟຸ່ງນັ້ນອັນເຈ້ານພິກຂຸເອົານາໄວ້ ນັ້ນກໍໄປເວົ້ານຕໍ່ເຈ້ານພິກ
ຂຸທ້ານຫຼາຍອັນຢູ່ໃນອັດດ້ານໃຕ້ໃນຍານພໍ່ທ່ຽງຄືນນັ້ນວ່ານດັ່ງນີ້ ຖຸລາ ເຈ້ານພິກ

ຊ ທ້າ ຫຼາຍ ເຂີ ຍ ປ ອນ ກໍ ຈ່ ງ ໄ ອ້ ຈິ ດ ຄຶ ດ ໄ ອ້ ໃ ຈ ແ ດ່ ເ ຖີ ນ ອັ ນ ວ່ າ ເ ຈ້ າ ພິ ກ ຊ ຸ ເ ຂ ດ ເ ໝືອ ນ ນັ ້ ນ ກໍ ມ າ ພ າ ກັ ນ ສ ້ າ ງ ຢ ັ ງ ໄ ມ ້ ຄ ້ ອ ນ ດ ້ າ ນ ຊ ຸ ່ ຄ ົ ນ ແ ລ ້ ອ ວ ່ າ ຊ ິ ມ າ ຕ ິ ມ າ ຂ ້ າ ຢ ັ ງ ເ ຈ ້ າ ພ ີ ່ ນ ້ ອ ງ ທ ້ າ ຫ ຼ າ ຍ ບ ໍ ຮ ູ ້ ເ ມ ື ່ ອ ຄ ິ ງ ຕ ວ ຊ ິ ຕ າ ຍ ຂ ້ າ ຍ ິ ດ ຸ ຂ ້ າ ກ ໍ ລ ັ ກ ມ າ ເ ອ ົ ້ າ ໃ ຫ ້ ແ ກ ່ ເ ຈ ້ າ ພ ີ ່ ນ ້ ອ ງ ທ ້ າ ຫ ຼ າ ຍ ຫ ົ ງ ແ ລ ະ ໃ ຫ ້ ທ ້ າ ງ ດ າ ຢ ັ ງ ໄ ມ ້ ຄ ້ ອ ນ ໄ ອ ້ ສ ່ ຳ ເ ພ ິ ່ ນ ... ນ ັ ້ ນ ເ ຖ ີ ນ ເ ຍ ດ ຕ ໍ ນ ັ ້ ນ ຄ ັ ນ ອ ່ າ ນ ັ ນ ເ ອ ົ ້ າ ດ ່ ຳ ນ ັ ້ ນ ແ ລ ້ ອ ນ ັ ນ ກ ໍ ໜ ີ ໄ ປ ຕ ັ ້ ນ ແ ລ ເ ມ ື ່ ອ ນ ັ ້ ນ ເ ຈ ້ າ ພ ິ ກ ຊ ຸ ທ ້ າ ຫ ຼ າ ຍ ດ ້ ວ ນ ໃ ຕ ້ ກ ໍ ໄ ດ ້ ຍ ິ ນ ຢ ັ ງ ສ ຽ ງ ອ ັ ນ ເ ອ ົ ້ າ ນ ັ ້ ນ ກ ໍ ພ ້ ອ ມ ກ ັ ນ ຕ ື ່ ນ ຂ ຶ ້ ນ ມ າ ແ ລ ້ ວ ກ ໍ ໄ ປ ໄ ຫ ອ ້ ັ ພ ຍ ະ ອ າ ຈ ານ ແ ຕ ່ ງ ຕ ົ ນ ຊ ຸ ໆ ຄ ົ ນ ວ ່ າ ຝ ຸ ງ ຂ ້ າ ທ ້ າ ຫ ຼ າ ຍ ໄ ຫ ອ ້ ັ ພ ຍ ະ ອ າ ຈ ານ ໃ ນ ່ ຄ ືນ ນ ີ ້ ພ ໍ ່ ງ ຄ ືນ ແ ນ ່ ນ ບ ຸ ຄ ລ ະ ຮ ู ້ ໃ ດ ແ ລ ມ າ ເ ອ ົ ້ າ ໃ ນ ເ ມ ື ່ ອ ຝ ຸ ງ ຂ ້ າ ທ ້ າ ຫ ຼ າ ຍ ນ ອ ນ ຢ ู ່ ວ ່ າ ດ ັ ່ ງ ນ ี ้ ດ ຸ ລ າ ເ ຈ ້ າ ພ ິ ກ ຊ ຸ ທ ້ າ ຫ ຼ າ ຍ ເ ຂ ີ ຍ ນ ອ ນ ກ ໍ ໃ ຫ ້ ໄ ອ ้ ຈ ิ ด ใ จ เ ถ ิ ้ น อ ั น ว ่ า เ จ ้ า พ ิ ก ช ุ อ ั ด เ ໝ ືอ ย ื น ก ็ พ ้ อ ม ก ั น ส ้ า ง ไ ม ้ ค ้ อ ม ด ้ า ม ใ ห ้ เ ป ็ น ร ู ป ต ่ า ง ๆ ก ็ ม ี ... ไ ม ้ ค ้ อ ม ด ้ า ม ช ื ่ อ ว ่ า ช ิ ม า ต ิ ย ั ง ไ ม ่ ร ู ้ ว ่ า ต ั ว ข ้ า จ ะ ต ้ อ ง ต า ย ใ น ว ั น ใ ด ว ั น ห ນ ึ ่ ง ... ข ้ า ก ็ ล ั ก ม า ใ ห ้ แ ก ่ เ จ ้ า พ ี ่ น ้ อ ง ท ้ า ห ล า ย ห ົ ง แ ล ะ ใ ห ้ ท ้ า ง ด า ย ั ง ไ ม ้ ค ้ อ ม ไ ว ้ ส ่ ว น ห ນ ึ ่ ง ... ม ั น ก ็ ม ี ... ม ั น เ ป ็ น ข ้ า ด ั ่ ง น ั ้ น แ ล ้ ว ม ั น ก ็ ห ັ ก ไ ป ต ั ้ น แ ล ... ເ ມ ื ่ อ ນ ั ้ น ເ ຈ ้ า ພ ิ ก ช ุ ท ้ า ห ล า ย ก ็ ย ก ย ่ อ ง ว ่ า ... ด ู ก ่ อ น ... ด ู ก ่ อ น ... ท ่ า น ... ท ่ า น ... ท ่ า

ພິກຂຸທ້າງຫຼາຍອັນຢູ່ອັດໃຕ້ຈາກັນດັ່ງນັ້ນແລ້ວ ກໍພ້ອມກັນໄປຕ່າເອົາຢ້າງໄມ້ຖຸ
ແລະໄມ້ແດ່ງ ໄມ້ກະຢູ ມາໄວ້ທັ້ນແລ.

ແຕ່ນັ້ນເອລາຕ່າເວັນຄ້ຳຕ່ຳມືດໄປພໍທ່ຽງຄືນແລ້ວດັ່ງນັ້ນ ສອນອັນ
ວ່າຜີເຫດຕ້ອນັ້ນ ມັນກໍໄປເຂົ້າຕໍ່ເຈົ້າພິກຂຸທ້າງຫຼາຍ ຝ່າຍວັດເໜືອວ່າ ຖຸ
ລາ ເຈົ້າພິກຂຸທ້າງຫຼາຍເຮີຍ ນອນກໍໃຫ້ໄວ້ຈິດໄວ້ໃນແດ່ເຖີ້ນ ເຈົ້າພິກຂຸ
ທ້າງຫຼາຍວັດໃຕ້ກໍມາພ້ອມກັນລ້ຽງຢ້າງໄມ້ຄ້ອນດ້ວນ ວ່າຊິມາຕິຢ້າງເຈົ້າພິກຂຸ
ທ້າງຫຼາຍແທ້ແລ ຝ້ຽວ້ານອີຖຸເຈົ້າທ້າງຫຼາຍກໍຈ່ຳລັກມາບອກເຈົ້າທ້າງຫຼາຍ ເຫດ
ຕ້ອນັ້ນ ຄັນວ່ານັ້ນເວົ້າທໍ່ນັ້ນແລ້ວມັນກໍໜີໄປຫັ້ນແລ ພິກຂຸທ້າງຫຼາຍຝ່າຍວັດ
ເໜືອນັ້ນ ກໍພ້ອມກັນລຸກມາແລ້ວກໍໄປໄຫວ້ພຣະອາຈານວ່າດັ່ງນີ້ ໃນຣາຕີ
ຄືນອັນນີ້ພໍທ່ຽງຄືນ ບຸຄລະຜູ້ໃດມາເວົ້າວ່າ ຖຸລາ ພິກຂຸທ້າງຫຼາຍເຮີຍນອນ
ກໍຈ່ຳໄວ້ໃຈແດ່ເຖີ້ນ ເຈົ້າພິກຂຸວັດໃຕ້ກໍສ້າງແປງຢ້າງໄມ້ຄ້ອນດ້ວນຊຸ່ຄົນວ່າ
ຊິມາຕິຢ້າງເຈົ້າພິກຂຸທ້າງຫຼາຍ ແລະຂ້ານ້ອຍກໍຈ່ຳມາເວົ້າໃຫ້ແລ ນັ້ນວ່າດັ່ງ
ນັ້ນ ຈັກວ່າແມ່ນບຸຄລະຜູ້ໃດກໍບໍ່ຮູ້ແລ ເມື່ອນັ້ນພຣະອາຈານດ້ວນວັດເໜືອກ.
ກ່າວຕໍ່ລຸກສິດວ່າດັ່ງນີ້ ຫີວ່າເປັນດັ່ງນັ້ນແທ້ນັ້ນໜ້າກິຫ້ວກຈັກເຕັ້ນ ແທ້ແລ
ແຕ່ນັ້ນຮຸ່ງມາແລ້ວ ອັນວ່າພິກຂຸທ້າງຫຼາຍດ້ານໃຕ້ກໍພ້ອມກັນເອົາພ້ານວາຖວາຍ
ແປງຢ້າງໄມ້ຄ້ອນດ້ວນຊຸ່ຄົນຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນເຈົ້າພິກຂຸທ້າງຫຼາຍ ດ້ານເໜືອກໍ
ມາເຕັ້ນຖຸຕ່າງແທ້ດັ່ງນັ້ນ ກໍມາເວົ້າກັນວ່າ ຖຸລາ ຊ້ວຍເຮົາທ້າງຫຼາຍເຮີຍ
ອັນວ່າຄ້ຳອັນເຮົາເວົ້າຄືນນີ້ກໍມາມີແທ້ດີຫຼືແລນໍ ເຮົາເຈົ້າຂ້ານ້ອຍທ້າງຫຼາຍກໍ
ພ້ອມກັນຕ້ານຕ້ອໄວ້ຊຸ່ຄົນເຖີ້ນ ແຕ່ນັ້ນເຈົ້າພິກຂຸທ້າງຫຼາຍດ້ານໃຕ້ແລະດ້ານ
ເໜືອ ກໍບໍ່ເຂົ້າສັດທາອາວ່າດັ່ງນັ້ນ ຫີວ່າເປັນດັ່ງນັ້ນແທ້ນັ້ນໜ້າກິຫ້ວກຈັກເຕັ້ນ ແທ້ແລ

ม่า ม่ายกันไป ม่ายกันมาอู่ บ่เฮ็ดสังผ่กันสักเทื่อ เตาอ่อยบ่ได้ [illegible]
ฝีดญงกันสัง มิหื่นต่ได้ยินคำเอ้าเบ่าดายตั้นแล แต่บั้นนางมาได้
ฝ อัน ภ อัน ฐาอบ้านห้ำฐายภ็อยภมาพิจาอะนากันอ่า ดูลาเจ้า
พิภฺหุห้ำฐายเธีย ภานอันเจ้าห้ำฐายภะหำมาบี้เฝ้นต้อยเตาดั่งลี
จา? แต่บั้นเจ้าพิภฺหุถินแภ่ด้านเหนือบั้น ภ็สิงมาเอ้าจากับตอมฐ
บ้านห้ำฐาย ด่ำถินตาภได้ยินบั้น ให้แภ่ฐาอบ้านห้ำฐายพ้ำ ฐุ่ปะ
ภานตั้นแล ที่บั้นพิภฺหุถินเป้นแภ่ด้านใต้บั้น ภ็สิงมาเอ้าจากับ ตอม
ฐาอบ้านห้ำฐาย ภ็เป้นด่ำเจ้าด้านเหนือก่าอถึกกับอยู่ตั้นแล แต่บั้น
ฐาอบ้านห้ำฐายภ็พิจาอะนาดูยั้งเตาอะหิภอมอันบั้นแล ภ็เอ็าย้ำ
เจ้าพิภฺหุแลอะสามเบนมาถามดูยั้งเตาภานอันบั้นอ่าดั่งนี้ ดูลาเจ้า
ห้ำฐายเจ้าภูอ็าใดได้เอ็าอันใดอันบึ่งดูต่างมาไอ้ในเฮือนที่นี้ บ่จา
เมื่อบั้นสามเบนถินเอ็าย้ำตัอยิถูอภมาบั้น ภ็ฮานคำอุบาอ็าห้ำฐาย
เอ็าภ็ย้ำได้เอ็าตัอยิถ้อนมาฝ้ำไอ้ในที่ถินย่ำยี้นอาบน้ำฮอางพอะอา
จาน คือว่าใต้มันได้เกิดในสอันเหอะโลภสเอ็ยสุภแท้แล มิแต่ที่
บั้นแล แต่บั้นฐาอบ้านห้ำฐายเอ็าภ็พาภันไปอุดอยภเอ็าตัอยิบั้นไป
ถิ้มเสังที่เก่าพุ้นภ็มีแล ตั้งแต่เอ็าตัอยิถ้อยไปถิ้มแล้อด่ำบั้น อันอ่า
ส้าห้ำฐายด้านเหนือและด้านใต้ภ็มีใจฆุ่นยินดีตอมกันด่ำเก่าแล.

อะหิบาย มาภอ่า บุคละตู้ใดและยั้งได้อ่าให้แภ่กัน ยิปอา
สับพุ้น ใสยี้ ด่ำนี้ ภ็มาได้แภ่บิหานอันยิเผดถ้อนี้ ไปเอ็าเจ้าด้าน
ใต้ใส่เจ้าด้านเหนือแท้ดีหลีแล. แต่บั้นไปพายหน้า อันอ่าตัอยิถ้อนอัน

ນັ້ນ ກິລອດກາຍເກີດເປັນເຕົ່າຄຳຕ້ອນີ້ງ ຢູ່ໃນໂຄກໃນດົງໝາຫາສັ້ງຈັກ
ກິນກິບໍ່ໄດ້ ມັນກິເຮັດຕິຕາຍອ້າປາກຢູ່ດັ່ງນັ້ນ ແຕ່ນັ້ນ ປອກແລະມົດກິນາ
ຕອມຍັ້ງປາກແຕ່ງນັ້ນ ມັນກິສອບກິນຍັ້ງປອກແລະມົດ ກິບໍ່ອີ່ມທ້ອງສັກເທື່ອ
ຕັ້ນແລ ແຕ່ນັ້ນເຕົ່າຄຳຕ້ອນັ້ນ ມັນກິຕະເດີນໄປ ກິນາເຕັນຍັ້ງລີງກິນໝາກ
ໄມ້ຢູ່ ມັນກິເອີ້ນຫາລີງວ່າ ດູລາ ສະຫາຍເອີ! ຈັ່ງເອົາຍັ້ງໝາກໄມ້ຖິ້ມ
ລົງມາໃຫ້ເຮົາກິນແດ່ເດີ້ນ ເຮົາຍັ້ງເຕັນໄຂ່ແລນນາກນັກ ເຮົາຊິບອກຍັ້ງ
ສະຫາຍໄປກິຂແທ້ແລ ແຕ່ນັ້ນລີງຕ້ອນັ້ນມັນກິວ່າຊິໄດ້ກິນຍັ້ງໄຂ່ແລນແທ້ນັ້ນ
ກິເອົາຍັ້ງໝາກໄມ້ຖິ້ມລົງ ໃຫ້ແກ່ເຕົ່ານາກນັກກິນີແລ ເຕົ່າຕ້ອນັ້ນມັນກິໄດ້
ກິນຍັ້ງໝາຍໄມ້ອີ່ມທ້ອງແລ້ວມັນກິໜີໄປທີ່ອື່ນຕັ້ນແລ ສອນວ່າລີງຕ້ອນັ້ນມັນກິ
ຄືເວ່າຊິໄດ້ກິນໄຂ່ແລນເຂອມເຕົ່ານັ້ນແທ້ ມັນກິໄປນຳຢູ່ຕັ້ນແລ ເຕົ່າໄປ
ທາງໃດ ລີງຕ້ອນັ້ນກິໄປນຳ ແຕ່ນັ້ນລີງຕ້ອນັ້ນມັນກິຖາມຍັ້ງເຕົ່າວ່າ ດູລາ
ເຕົ່າເອີ ນີ້ງວ່າຊິໃຫ້ກູກິນຍັ້ງໄຂ່ແລນນັ້ນຢູ່ທີ່ໃດຈາ? ແຕ່ນັ້ນເຕົ່າຕ້ອນັ້ນ
ມັນກິກ່າວຕໍ່ລີງວ່າ ດູລາ ເຈົ້າຄຸນຫຼວງເອີ ຂ້ານກິໄປຊອກຫາຍັ້ງໄຂ່ແລ່ນ
ອັນຂ້ານເຕັນໄວ້ນັ້ນກິນາຫຼາຍເສັ້ງແລ ຂໍເຈົ້າຈົ່ງເອັ້ນດູຂ້ານກ່ອນເດີ້ນ ເຈົ້າ
ຈົ່ງເອົາຍັ້ງໝາກໄມ້ໃຫ້ກິນກ່ອນເດີ້ນ ຄັນວ່າຂ້ານາກເຕັນຫ່າໜ້າຂ້ານາກຊິ
ເອັ້ນຫາເຈົ້າແທ້ແລ ແຕ່ນັ້ນລີງຕ້ອນັ້ນມັນກິເອົາຍັ້ງໝາກໄມ້ ໃຫ້ເຕົ່ານກິນ
ເຕົ່າຕ້ອນັ້ນກິນແລ້ວມັນກິໜີໄປດົ່ງເກົ່າ ອັນນີ້ ຊື່ວ່າຫ່ານທ້ອງກິນໄຂ່ແລນບໍ່
ຄອງແທ້ແລ. ແຕ່ນັ້ນຍັ້ງມີຫົ່ງສອງຕ້ອບົນນາຈັບຢູ່ຫົ່ນງ່ານໄມ້ທີ່ນີ້ງ ຕັ້ນແລ
ເຕົ່າຕ້ອນັ້ນມັນກິເຕັນຍັ້ງຫົ່ງອັນຈັບຢູ່ຫົ່ນງ່ານໄມ້ນັ້ນ ມັນຮ້ອງເອັ້ນຫາຫົ່ງວ່າ
ດູລາ ເຈົ້າ ສະຫາຍຫົ່ງສອງຈັກໄປທາງໃດຈາ? ເມື່ອນັ້ນ ຫົ່ງກິກ່າວວ່າ

ดูลา เต่าเถียน ตูหั้งสองจักไปหาภินในที่พุ้นแล แต่นั้น เต่าตอนั้น
มันภิก่าวตี่ตางอ่างดั่งนี้ ธิเจ้าหั้งสองจิ่งเอาธ้อยไปบำแด่เถิ้น ที่นั้น
ตางภิก่าวอ่า เทดสันใดตูหั้งสองจิ่งฐิเอาท่านไปได้บิจา? เต่า
ก่าวอ่า สันใดธ้าฐิไปบำเจ้าหั้งสองได้ บ่ภอ่าคำผิปอง แต่วเจ้า
หั้งสองแล ธ้าภิยังธิ์ภสาไธ่ไอ้ในหั้องแต่วธ้านี้มากนัก คันอ่าธ้า
ตากไปธอดบ่อนสะน้ำที่ดีแล้วธ้าฐิไธ่ธอกให้เจ้าหั้งสองภินถ่องบิ่ง
แล แต่นั้นตางหั้งสองตอนั้นคองอ่าฐิได้ภินไธ่เต่าตอนั้น ภิพ้อมกัน
บินลางมาตาเอาไม้ฐ่อบิ่งมาแล้วภิก่าวอ่า ดูลา เจ้าเต่าเถียท่าน
จิ่งมาคาบหั้งภางไม้ส้าอันนี้ไอ้ให้ดีเบิ ตูหั้งสองตาภฐิพากันคาบ
ย้างสันไม้อันนี้แล้วฐิตามท่านไป ปะภามบิ่งคันอ่าตูตาภตามไปแล้วธ
และธอดบ้านเมิองที่ใดที่บิ่งภิดี คันอ่าพาหั้งฏายตาภเตันและเต่า
ตอนดั่งนั้นภิดี คนหั้งฏายธ้องภิดี ย่าติงสั่งเถิ้น คันอ่าติงสั่งธอน
เต่าดั่งนั้นแล้ว ภิพากันคาบเอาย้างสันไม้อันนั้นแล ให้เต่าคาบ
ตางภางแล้วจิ่งบินไปตั้นแล แต่นั้นธาหั้งสาม ภิพากันไปธอดจอด
เถิงบ้านเมืองอันบิ่ง อันอ่าคนฐาอบ้านหั้งฏาย เธิงมาทำหั้งคละ
ฐิ่งกันมากนักตั้นแล ฐูนักธา อันอ่าพาหั้งฏายเธิงภิมาโธมกันเธ้น
อันมาก เมื่อนั้นพาหั้งฏายเธิงภิเตันย้างติงตามเต่ามาดั่งนั้น . พา
หั้งฏายภิตอนแตางหน้าธิ้นเมืองบินฐู่ตอตั้นแล เมื่อนั้นคนหั้งฏายเธิง
ภิพ้อมกันเบิ่ง เตันแล้วภิพ้อมกันโธธ้องคนมืพีย้าอ่าติงตามเต่าอ่า
ดั่งนั้นฐู่คนตั้นแล แต่นั้นเต่าตอนั้นมันภิได้ยินคนหั้งฏายท้อา ดั่งนั้น

ມັ່ນກໍຄະນິ ໃນໃຈວ່າກູນີ້ຫາບຫົ ປ່ານນີ້ດັ່ ຣືຄົນທ້າຫຼາຍ ມາວ່າຫົ ຫາມ
ເຕົ່ານີ້ຈ ເຮົາບໍ່ຮູ້ວ່າກູນີ້ຫາບຫົ ແທ້ນໍ ຄວນທີ່ກູບອກໃຫ້ເຮົາ ຮູ້ເມື່ອວ່າກູ
ຫາບຫົ ກ່ອນເຖິ້ນ ເຕົ່ານັ້ນມັ່ນຄະນິ ໃນໃຈວ່າດັ່ ນີ້ແລ້ວມັ່ນກໍອ້າຍັ້ ປ່ານ
ແລ້ວກໍຕົ ລົ ມາແຕ່ວ່ານ ກ ເ ກໍລວ ເ ມາຖືກຍັ້ ໄມ້ຫຼັ ກ ຕໍ ຄົນທ້າຫຼາຍເຮົ ກໍ
ໂ ຮ ມ ກັ ນ ຕີ ຍັ້ ເຕົ່ ເ ຕົ ວ ນັ້ ນ ກໍ ແ ຕ ກ ມ ຸ ນ ກ ະ ຈ ວ ນ ແ ລ້ ວ ຕ ວ ຍ ໄ ປ ຕັ ນ ແ ລ ແ ຕ່ ນັ ນ
ອັ ນ ວ່ າ ເ ລ ວ ເ ຕ ົ່ າ ຕ ວ ນ ັ ້ ນ ກ ໍ ຕ ິ ເ ຍ ັ ້ ງ ໄ ມ ້ ຄ ້ ອ ນ ກ ້ ອ ນ ດ ິ ນ ພ ້ າ ຂ ວ ານ ສ ື ່ ອ ຖ ື
ທ້ າ ຫ ຼ າ ຍ ຢ ູ ່ ຕ ັ ້ ນ ແ ລ ຄ ົ ນ ທ ້ າ ຫ ຼ າ ຍ ຝ ູ ່ ງ ນ ັ ້ ນ ເ ຮ ົ ້ າ ກ ໍ ໄ ປ ເ ຮ ົ ້ າ ໃ ບ ໝ ຸ ແ ລ ະ ໃ ບ ພ ິ ກ ມ າ
ເ ຊ ັ ດ ຍ ັ ້ ງ ເ ລ ວ ເ ຕ ົ ່ າ ແ ລ ະ ຖ ີ ້ ເ ຕ ົ ່ າ ອ ັ ນ ຕ ິ ເ ແ ປ ເ ຍ ັ ້ ງ ເ ນ ັ ້ ອ ຄ ົ ນ ແ ຕ ່ ງ ເ ຮ ົ ້ າ ທ ້ າ ຫ ຼ າ ຍ ຝ ູ ່ ງ ນ ັ ້ ນ
ທ ຸ ກ ຄ ົ ນ ແ ຕ ່ ນ ັ ້ ນ ມ າ ອ ັ ນ ວ ່ າ ກ ິ ນ ແ ຂ ນ ແ ຕ ່ ງ ຄ ົ ນ ທ ້ າ ຫ ຼ າ ຍ ຝ ູ ່ ງ ນ ັ ້ ນ ເ ປ ັ ນ ອ ັ ນ ເ ພ ັ ນ ຖ ີ ້
ເ ຕ ົ ່ າ ຕ ັ ້ ງ ແ ຕ ່ ນ ັ ້ ນ ສ ືບ ມ າ ເ ຖ ົ ້ າ ກ າ ລ ະ ບ ັ ດ ນ ີ ້ ແ ລ ສ ອ ນ ອ ັ ນ ວ ່ າ ຕ ົ ນ ກ ໍ ຄ ິ ດ
ວ ່ າ ຖ ິ ໄ ປ ກ ິ ນ ຍ ັ ້ ງ ໄ ຂ ່ ເ ຕ ົ ່ າ ຕ ົ ວ ນ ັ ້ ນ ກ ໍ ຈ ່ ຽ ພ ້ ອ ມ ກ ັ ນ ຕ າ ມ ມ າ ດ ້ ວ ຍ ແ ທ ້ ໄ ຂ ່ ເ ຕ ົ ່ າ ຕ ົ ວ
ນ ັ ້ ນ ກ ໍ ບ ໍ ່ ມ ີ ໃ ນ ທ ້ ອ ງ ນ ັ ນ ສ ັ ກ ໜ ່ ອ ຍ ແ ລ ມ ັ ນ ກ ໍ ຕ ົ ວ ະ ຜ ິ ໃ ຫ ້ ຕ າ ມ ມ ັ ນ ໄ ປ ແ ລ ້ ວ ແ ລ ະ ມ າ
ຕ ວ ຍ ເ ສ ັ ງ ຕ ັ ນ ແ ລ ອ ັ ນ ນ ີ ້ ໄ ດ ້ ຊ ື ່ ວ ່ າ ຫ ້ າ ງ ທ ້ ອ ງ ກ ິ ນ ໄ ຂ ່ ເ ຕ ົ ່ າ ດ ວ ຍ ແ ລ ອ ັ ນ ວ ່ າ
ເ ລ ວ ເ ຕ ົ ່ າ ແ ລ ະ ຖ ີ ້ ເ ຕ ົ ່ າ ອ ັ ນ ຕ ິ ເ ແ ປ ເ ຍ ັ ້ ງ ຄ ົ ນ ທ ້ າ ຫ ຼ າ ຍ ຝ ູ ່ ງ ນ ັ ້ ນ ກ ໍ ຍ ັ ້ ງ ເ ກ ິ ດ ເ ປ ັ ນ
ພ ຍ າ ດ ທ ້ າ ຫ ຼ າ ຍ ຄ ື ວ ່ າ ຖ ີ ້ ກ ວ ກ ຖ ີ ້ ເ ຮ ັ ້ ອ ນ ແ ລ ະ ຖ ີ ້ ເ ຕ ົ ່ າ ປ ີ ກ ປ ່ ານ ດ ໍ ປ ່ ານ
ແ ດ ງ ແ ຕ ່ ນ ັ ້ ນ ສ ືບ ມ າ ເ ຖ ົ ້ າ ກ າ ລ ະ ບ ັ ດ ນ ີ ້ ແ ລ ແ ຕ ່ ນ ັ ້ ນ ອ ັ ນ ວ ່ າ ໝ າ ທ ້ າ ຫ ຼ າ ຍ ເ ຮ ົ ້ າ ກ ໍ
ພ າ ກ ັ ນ ກ ິ ນ ຍ ັ ້ ງ ຊ ັ ້ ນ ແ ລ ະ ກ ະ ດ ູ ກ ເ ຕ ົ ່ າ ຕ ົ ວ ນ ັ ້ ນ ເ ຮ ົ ້ າ ກ ໍ ຄ ວ ນ ໄ ປ ທ ີ ່ ບ ້ ານ ທ ີ ່ ເ ມ ື ອ ງ
ໄ ຮ ່ ນ າ ຮ ້ ອ ສ ອ ນ ກ ໍ ຫ ວ ກ ເ ປ ັ ນ ຜ ິ ດ ເ ປ ັ ນ ຄ ວ າ ມ ດ ອ ມ ກ ະ ດ ູ ກ ເ ຕ ົ ່ າ ຕ ົ ວ ນ ັ ້ ນ ອ ັ ນ ວ ່ າ
ຄ ົ ນ ທ ້ າ ຫ ຼ າ ຍ ກ ໍ ຍ ວ ດ ກ ັ ນ ເ ຮ ົ ້ າ ແ ດ ນ ໄ ຮ ່ ແ ດ ນ ນ າ ຮ ້ ອ ສ ອ ນ ເ ຮ ື ອ ນ ຊ ານ ວ ່ າ ກ ັ ນ
ເ ຮ ົ ້ າ ດ ັ ່ ງ ນ ັ ້ ນ ກ ໍ ຫ ວ ກ ດ ້ ວ ຍ ເ ຕ ົ ່ າ ຕ ົ ວ ນ ັ ້ ນ ອ ັ ນ ຕ ິ ດ ແ ປ ດ ໄ ປ ສ ືບ ມ າ ບ ັ ດ ນ ີ ້ ແ ທ ້ ດ ີ ຫ ຼ ີ ແ ລ

ผล ผต่ชาดก่อนเต๋าตือนั้น ได้เป็นช้างยิงผหาเสดถีผู้นี้ๆ อันอ่าช้า
ยิงผู้นั้นมันกิบ่ปาก เป็นผต่คึดในใจฮู้ทั้นผล เสดถีภะหำภิจภาบอัน
ใดภิเท๋าเอ๊นใช้สอยผต่ช้ายิงผู้ปากเป็นฮุ่ปะภาบฮุ่อันผหัดิถูผล อัน
อ่าคนหั๋วถายฝูงปากเป็นนั้นเอาภิย้อะไยใช้สอย อ่าถูนบ่ฮาด ผหั
ผล อันอ่ายิงผู้ปากบ่เป็นนั้น มันภิคะนิงในใจปาถนาอ่า ฮาดพาย
หน้านิฮิใช้ผู้ช้างปากเป็นบุคละผู้ใดมาผพ้ยิงผู้ช้าย่างได้มีสักคนเถ๊นยิง
ผู้ปากบ่เป็นมันกิปาถนาอ่าดั่งนี้ คันอ่ามันตายแล้อภิมาเกิดเป็นยิง
ปากเป็นดั่งก่าอมาผล้อผต่คืนถั่งทั้นผล อันอ่าเสดถีผู้เป็นเจ้ายิงผู้
ปากบ่เป็นนั้น ผม่นพระยาผู้ช้ายิงปากเป็นนั้นผล ฮาดผู้ปากเป็น
ผม่นตายแล้อ ยังผต่ฤกคือภิยังเอ๋า ใช้พิกขุอัดใด้ ใส่พิกขุอัดเพื่อ
เอ๋าพิกขุอัดเพื่อใส่พิกขุอัดใด้ผหัผล คนหั๋วถายภิเอาไปถิ้มเสังใน
กาวป่า ภิลอดเกิดเป็นเต๋าคำคอ่ายู่กาวดง ผล้อภิตือะสิงภินพาก
ไม้ อ่าฮิได้ภินไข่ผลน สิงภิคอยภินเลียเป๋า ผต่นั้นเต๋าภิฮู้ตือะ
ทิงอ่าใช้ทิงหามตือไป อ่าฮิใช้ภินยังไข่เต๋าอ่าตือธัภสาเข้มาล่าย
ตือะใช้ทิงหามเลียตายเสังเป๋า เพราะเอ๋าปากเป็นนั้นผหัดิถูผล.

ดูลา สับปุริสาหั๋วถาย จิ่งจีจำนำนิหาบฝูงนี้ไอ้เถ๊น อันอ่า
บุคละผู้ใดผละมิใ/ม่สาอาดตือะล่ายยังท่านภิดี สับสี่ สัมมะนะชิสัม
เจ้าใช้เป็นโหดพระเจ้าโผดบ่ได้ลอดไปใ/นใยละเอสิผหัดิถูผล
ปะภาบนี้ๆ ดูลา เจ้าหั๋วถายเธ๊ย! อันอ่าปากเป็นภอ่าเผิ่นนี้ภิบ่ดี
ผหัดิถูผล ผม่นอ่าเป็นยิงฮายในโลภนี้ คันอ่าปากเป็น ผพ้เผิ่นดั่ง

ນັ້ນ ແມ່ນອ່າຈັກກະທຳກິຈການບ້ານເມືອງ ເຮືອນຊານກໍບໍ່ຂຶ້ນໄດ້ແລ ແມ່ນ
ອ່າເປັນເທພດາອາຣັກກໍດີ ເປັນຕິມານ ຕິມ້ອນກໍດີ ເປັນສັດເດັ່ງຣະສານຄື
ອ່າ ຊ້າງ ມ້າ ງົວ ຄວາຍ ໝູ ໝາ ເປັດ ໄກ່ ກໍດີຄັນອ່າປາກກ້ອງຮ້ອງ
ດ້ວຍອ່າທ່ານທ້ວງຖວາຍດ້ວຍນັ້ນກໍບໍ່ດີແທ້ແລ.

ນິທານທີ ๑๕

<u>ເຣື່ອງ ສຸກສາມປະການ</u>

ຕະໂຕ ປັດຖາຍະ ຕ້ວແຮກແຕ່ນັ້ນໄປໜ້າ ອັນອ່າພຣະຍາຈຳປາມະ
ຄອມ ກໍຖາມຢ້ານສງ ອສອາດທັມມິກະບັນດິດອ່າ ດູລາ ມະຫາທັມມິກະບັນດິດ
ອັນອ່າຄົນທ້ວງຖວາຍປາຖນາອ່າໃຫ້ໄດ້ໄປເຖິງສຸກສາມປະການແດ່ເຖີ້ນອ່າດັ່ງ
ນັ້ນ ອັນອ່າເຖິງສຸກສາມປະການນັ້ນເປັນດັ່ງຮີຈາ? ເມື່ອນັ້ນສງ ອສອາດທັມ
ມິກະບັນດິດ ກໍໃຫ້ອັພຣະຍາອ່າ ເທອະຂ້າໃຫ້ອັມະຫາຣາຊເຈ້າ ອັນອ່າສຸກ
ສາມປະການນີ້ ໃນກາລະເມື່ອກ່ອນພຸ້ນ ຢ້ານອີ່ຢ່າເຄ້າຕູ້ປີ້ງລ້ຽງຖານກ່ຳພ້າ
ສາມຄົນ ແຕ່ກ່ອນນັ້ນຢ່າເຄ້າຕູ້ນັ້ນກໍໄດ້ເປັນເສດຖີ ຄັນອ່າໝົດບຸນເສດຖີ
ແລ້ວກໍວິນາດຈິບຫ້ວຍໄປ ຢ້ານແຕ່ຢ່າເຄ້າກັບຖວາຍສາມຄົນນັ້ນແລ ແຕ່ນັ້ນ
ຖານຊ້ວຍສາມຄົນນັ້ນກໍຂຶ້ນໃຫ້ງ່ມ້ວ ມີປັນຍາອັນສລາດກໍຖາມຢ້ານຢ່າເຄ້າອ່າ
ດູລາ ຢ່າເຮີຍ! ເງິນຄ້ຳຢ່າກໍມີແດ່ບໍ? ເມື່ອນັ້ນຢ່າກ່າວຕໍ່ຖານທ້ວງສາມອ່າ
ດູລາ ຖານທ້ວງສາມເຮີຍ! ຄ້ຳຢ່າກໍຢ້ານສາມພັນແລ ຖານຈັກກະທຳອັນໃດກໍ
ຈົ່ງເອົາໄປຕາມຄ້ຳນັກເຖີ້ນ ເມື່ອນັ້ນຖານກໍກ່າວອ່າຕິອ່ານິດ້ວຍນັ້ນແທ້ ເຕືອ
ຂ້ານ້ວງສາມພີ່ນ້ອງນີ້ກໍຈັກເອົາໄປສ່ງນຢ້ານສາຕສິນຄ້ຳຮູ້ກ່ອນແລ ແຕ່ນັ້ນຢ່າ
ກ່າວອ່າ ຕິອ່າຖານທ້ວງສາມຄຶດດ້ວຍນັ້ນດີແລ ຊ່ວນທີ່ເປັນຕູ້ຊ້ວຍນີ້ກໍຫ່ວງກຄອນ

ສແວງຫາຍັງຄຳຮູ້ແທ້ແລ ຢ່າກໍຊ້ຳກ່າວຕໍ່ຫຼ້ານອ່າ ດູລາ ຫຼ້ານເຮີຍ! ຢ່າ
ໄດ້ຍິນປູ່ເຈົ້າວ່າ ບຸກຄົນຜູ້ໃດຮຽນຍັງສາຕສິນສຸກສາມປະການນີ້ບຸຄລະຜູ້ນັ້ນ
ກໍຈັກໄດ້ທີ່ອັນປະເສີດແທ້ແລ ຫຼ້ານທ້າວສາມກໍ່ຈົ່ງຮຽນເອົາຍັງສາຕສິນອັນນັ້ນ
ເຖີ້ນ ຢ່າກ່າວຕໍ່ຫຼ້ານດັ່ງນັ້ນ ທີ່ນັ້ນຫຼ້ານກໍຄາມເຊິ່ງຢ່າວ່າ ດູລາ ຢ່າເຮີຍ!
ອັນວ່າສາຕສິນສຸກສາມປະການນັ້ນເປັນດັ່ງຮຶຈາ? ເມື່ອນັ້ນ ຢ່າກໍກ່າວວ່າ
ອັນວ່າສາຕສິນສຸກສາມປະການນັ້ນຢ່າກໍບໍ່ຮູ້ຈັກແລ ຄັນວ່າຫຼ້ານໄປແລ້ວກໍຈົ່ງ
ຖາມຍັງອາຈານຜູ້ຈັກສອນນັ້ນເຖີ້ນ ອາຈານຜູ້ຈັກສອນນັ້ນກໍຕາກຈັກຮູ້ແລແຕ່
ນັ້ນຢ່າເຖ້າຜູ້ນັ້ນກໍເອົາຄຳໃຫ້ແກ່ຫຼ້ານຄົນລະພັນ ເປັນສາມພັນແລ ເຈົ້າພີ່
ນ້ອງທ້າວສາມຄົນນັ້ນ ຄັນວ່າໄດ້ຍັງຄຳຄົນລະພັນແລ້ວ ກໍພາກັນຕະເດີນໄປ
ໃນປ່າໄມ້ໄພໜາບານນັກກໍໄປຮອດເອົາສົມປັດສາລາແຫ່ງເຈົ້າຮັດສິດົນປີ່ງຊາ
ພີ່ນ້ອງສາມຄົນນັ້ນກໍເຂົ້າໄປແອະເຊົາດອມເຈົ້າຮັດສິດົນນັ້ນ ເຈົ້າຮັດສິດົນ
ນັ້ນກໍຄາມວ່າ ດູລາ ທ່ານມານະອະທ້າວສາມພີ່ນ້ອງເຮີຍ! ຈັກພາກັນໄປ
ທາງໃດຈາ? ເມື່ອນັ້ນຊາພີ່ນ້ອງທ້າວສາມກໍໄຫວ້ຍັງຮັດສີວ່າ ຜູ້ຂ້າທ້າວສາມ
ຄົນພີ່ນ້ອງນີ້ ພາກັນມາກໍເພື່ອວ່າຢາກໄດ້ຍັງສາຕສິນອັນດີແລະປະເສີດກໍຂ້າ
ແລ ເຈົ້າຮັດສິດົນນັ້ນກໍຄາມວ່າ ສາຕສິນອັນທ່ານທ້າວສາມຢາກໄດ້ນັ້ນ ແມ່ນ
ອັນໃດຈາ? ເມື່ອນັ້ນຊາພີ່ນ້ອງທ້າວສາມ ກໍກ່າວຕໍ່ເຈົ້າຮັດສີວ່າຂ້າໄຫວ້ພຣະ
ຮັດສີເຈົ້າ ອັນວ່າຢ່າແຫ່ງຜູ້ຂ້າທ້າວສາມຄົນນີ້ ກໍມາສົ່ງຍັງຜູ້ຂ້າທ້າວສາມວ່າ
ຄັນວ່າຈັກຮຽນສາຕສິນແທ້ ຫຼ້ານຈົ່ງຮຽນເອົາສາຕສິນ ອັນສຸກສາມປະການ
ນັ້ນເຖີ້ນ ວ່າດັ່ງນັ້ນກໍຂ້າແລ ຂ້າທ້າວສາມກໍບໍ່ຮູ້ຍັງສາຕສິນ ສາມປະການນັ້ນ
ແລ ຂ້າແຕ່ພຣະເປັນເຈົ້າຈົ່ງບອກແກ່ຂ້າທ້າວສາມແດ່ເຖີ້ນ ແຕ່ນັ້ນພຣະຮັດສີ

ตันนั้นกิเอ้าย้างฐานเต้นแล้วย้างสาตสินอันสุภสามปะภานนั้น แล้วกิ
ก่าอต่ายังท้าสามพี่น้องอ่าดั่งนี้ ดูลา ฮาพี่น้องเธีย! คันอ่าฐิอยู่พ้อม
เธาแท้เธาจักบอกใต้แล แต่นั้นฮาพี่น้องท้าสามกิก่าออ่าดั่งนี้ คัน
อ่าพระรัตสิตินเป้นเจ้าจักบอกแท้ดั่งนั้น ตูฮ้าท้าสามพี่น้องจักอยู่อม
รัตสิเจ้าแล อันอ่าพระรัตสิเจ้าตินนั้น กิใต้ฮาพี่น้องท้าสาม อยู่อม
ต้นแล แต่นั้นพระรัตสิกิก่าออ่า ดูลา ฮาพี่น้องท้าสามเธีย! อันอ่า
สาตสินเธาบี้มีสามปะภานต้นแล อันปี่งนั้นมันใต้บ้างเกิดเป้นอาจม
มากมักแล้อและใต้ฌมย้างฮ้าเสิกสัดตู แม่นอ่าพูผาป่าไม้ท้างหลาย กิ
ตายแพ้เพย้างไปแล ปะภานปี่งจักภะทำไธ่มา กิเอิาอาจมอันนั้นฌม
ไปกิบ้างเกิดเป้นตันเฮ้ามากมักเป้นดั่งปูกดั่งตอ่านนั้นแล แม่นจักทะ
ยานฮี้นสูงกิได้เจ็ดฮ่อตันตาน แลละสาตสินบิดบี้เธาจักใต้แก่ท่านตู้พี่
แล สาตสินอันปี่งนั้น มันใต้เป้นน้ำมูดไหลไปมากมักกิสเมิดั่งก่าออา
จมนั้นแล สาตสินอันบี้กิจักใต้แก่น้องตู้ถ้อนสองแล สาตสินอันปี่งนั้น
มันใต้เป้นติดดั่งลมออนฮอน เป้นดั่งสงาตุอิยะมันติ เป้นอันคอนพี
ลมฌมฮื่นยินดีมากมักแท้ดีหลี แม่นอ่าฮ้าเสิกสัดตูท้างหลาย บ่ำละทำฮ้าย
ได้แล สาตสินมันอันบี้เธาจักใต้แก่น้องตู้ถ้อนสามแล แต่นั้น ฮาท้า
สามพี่น้องนั้นกิสงบเธิาย้างสาตสินแลละคันแลล่เยื่อง กิจบเพดบิธะ
บอมแล้อดั่งนั้น กิเธิาย้างคำบูฮาคุนแท่างพระรัตสิเจ้าคันละพัน เป้น
สามพันคำต้นแล อันอ่าฮาพี่น้องท้าสามนั้น กิยู่อมเจ้าธัตสินามได้
สามเดือนแล้อกิอำลาคาสั่งย้างเจ้าธัตสิ แล้อกิพากันหีมาสู่บ้านสู่

ເມືອງແຕ່ງຕົນ ຄັນວ່າມາຮອດເມືອງແລ້ວ ກໍເມືອສູ່ເຮືອນຍ່າແຕ່ງຕົນຊຸ່ຄົນ
ກໍມີແລ ແຕ່ນັ້ນໄປພາຍໜ້າ ຍັງມີໃນອັນນຶ່ງ ອັນວ່າຍ່າຮູ້ນັ້ນກໍມາລຸກໜ້ຳເຂົ້າ
ແຕ່ເດິກຕັ້ນແລ ຄັນວ່າເຂົ້າລຸກແລ້ວກໍປ້ຳມາຖອກໃສ່ພາເພື່ອຈັກສວ່າຍວີ
ຍັງເຂົ້າໃຫ້ເຢັນດັ່ງນັ້ນ ເມື່ອນັ້ນຫຼາຍຊາຍຖ້ານັ້ນ ກໍລຸກມາຫາຍ່າອັນວີເຂົ້າ
ຢູ່ນັ້ນວ່າດັ່ງນີ້ຍ່າເຮີຍ! ຂ້ອຍກໍມາປອດລົມຕິດແທ້ແລ ທີ່ນັ້ນສອນອັນວ່າຍ່າ
ຮູ້ນັ້ນກໍກ່າວວ່າດັ່ງນີ້ ຕັ້ງແຕ່ຍ່າເກີດມາ ບຸຄລະຮູ້ໃດບໍ່ຫ່ອນຊີຕິດລົມເປັນສັ
ເທື່ອແລ ແຕ່ນັ້ນຫຼາຍຊາຍຖ້ານັ້ນ ນັ້ນກໍຕິດລົມໄປແທ້ຫັ້ນແລ ອັນວ່າລົມອັນ
ນັ້ນກໍແຕກໄປເປັນເຈັດແຕ່ງ ມີສຸງອັນນ້ອນເໜືອນ ຖຸຣິຍະຫົນຕີສີຄັນທັບຂັບ
ເສບແຕ່ງເທອະດາບັ້ນແທ້ຕິຖືແລ ສຸງນຶ່ງກໍຂຶ້ນເມືອຫົນຈົນອາກາດສຸງນຶ່ງ
ກໍລົງໄປເຖິງນາກທໍຣະນີ ສຸງນຶ່ງກໍໄປກ້ຳຕາເວັນຕົກ ສຸງນຶ່ງກໍໄປກ້ຳຕາ
ເວັນອອກ ສຸງນຶ່ງໄປຫົນເໜືອ ສຸງນຶ່ງນັ້ນກໍຢູ່ລ້ອມໃນຫົນຖ້ານ ຢ່າງກໍຝ້ຳ
ຍັງສຸງຕິດແຕ່ງຖ້ານຊາຍເລີຍເສັ້ງດາຍເປັນສາວ ๑๕ ຫົນຢ່າເຈົ້ານີເຂົ້າ
ຢູ່ສະເທີນກໍມີແລ ອັນວ່າສຸງຕິດລົມແຕ່ງຊາຍກ້ຳພ້າຮູ້ນັ້ນກໍຫອມໄປທົ່ວເທ້ຳ
ທ້ຳເມືອງຫາບຸຄລະຮູ້ໃດຈັກຫຼັບຈັກນອນກໍບໍ່ໄດ້ ກໍມີໃຈຊຸ່ມຊື່ນຍິນດີຝ້ຳຍັ
ສຸງຕິດລົມແຕ່ງຊາຍກ້ຳພ້າຮູ້ນັ້ນແທ້ແລ ແມ່ນວ່າພຣະຍາເຈົ້າຫົນເປັນເຈົ້າ
ເມືອງກໍດີ ກໍມີໃຈອັນຊຸ່ມຊື່ນຍິນດີຮອມສຸງອັນນັ້ນນາກນັກແທ້ແລ ແຕ່ນັ້ນຮູ່ງ
ມາແລ້ວ ຮາຊາ ອັນວ່າພຣະຍາກໍໃຊ້ໃຫ້ຄົນໄປຖ່ຽງຮຸ່ງອອກຫາຍ້ຳ ສຸງເສບ
ອັນນັ້ນຮູ່ແຕ່ງຮູ່ພາຍແທ້ແລ ກໍນາໄດ້ຍິນຊາຍກ້ຳພ້າຮູ້ນັ້ນແລ້ວກໍເອົາຍ້ຳຊາຍ
ກ້ຳພ້າຮູ້ນັ້ນເມືອຫາພຣະຍາຫົນເປັນເຈົ້າແຕ່ນດິນຫັ້ນແລ ແຕ່ນັ້ນຮາຊາ ອັນ
ວ່າພຣະຍາຫົນນັ້ນກໍອ່ານອຖາມວ່າ ດູລາ ຊາຍກ້ຳພ້າ ເຫດດັ່ງຣີທ່ານນາກະ

ทำให้เป็นสงฺฆสุธียะมันติ มิด้อยปะการนันใดท่านจิ่งกะทำให้เธิ
ฟังแด่เถิ้น ในกาละเมื่อนั้น สอนอันอ่าฉายก่ำผ้าตุ้นั้น ศีโหอัพธะ
ยาอ่า ข้านัอยได้ฮงนบทำคุบามาแท้แล คันอ่านะทาธาฐุเป็นเจ้า
ใท้อะนุยาดแท้ดั่งนั้นจิ่งใท้เธิาข้ามาภั้งไอ้แล้อ ตุ้ข้าทากจักกะทำ
แท้แล แต่นั้นพธะยากีใท้เธิาข้ามาภั้งแอดธะอังยังฉายก่อผ้าตุ้นั้น
บิธะบอนแล้อดั่งนั้น คันทังฎายกีพากันเธ้ามา ฟังมากนักบ่อาดจัก
คันบะนาได้ตันแล แต่นั้นฉายก่ำผ้าตุ้นั้น มันกะทำยังธิดดิดแต่งตัน
ใท้เป็นสงฺอันดั่งไปเท้าท่อหิดสาเจ้แต่งแต่งใท้เป็นสงฺฎายปะ
กานต่างๆ คือว่าใท้เป็นดั่งสงฺงแล่งแลกองน้อยนัอยแลน้อยใหง่
ไต่ดาดตี่งที่งแลกะดิงปางลาง ทอยสังกังสะดาน เธ้งเธ้งะ
แคนขีสงฺงิแธแกมอุ่ย อุ่ยอุ่ยนั้นเป่าบิแถ แกงิสะเด้เป้ดโถง
นั้น พาดค้องเผือนดั่งนางนัองตีต่องๆดิดสายขี สงฺงยายยั้งเป็น
ท้องกองกีทากดัง ลังคังกีทากมี สงฺงดังกัองตัองท่อทังเมืองสงฺง
นันเมืองบ่ฉาด พธะบาดเจ้าธาฉากีมีใจอิดภูนายังฉายก่ำผ้า กี
ลอดเธิาย้างฉายก่ำผ้าตุ้นั้นทิดสิงขึ้นเป็นอุปธาด แต่งตางตินกีมีแล
แต่นั้นฉายก่ำผ้าได้เป็นอุปธาดแล้อดั่งนั้น อันอ่าพอกเสบทังฎาย
แต่เก่านั้น พธะยากีใท้มาเป็นบิธีอานแท่งอุปธาดตุ้นั้นมากนัก ตั้น
แล อันอ่าอุปธาดตุ้นั้น กีพายังพอกเสบทังฎายฝุงนั้น เธ้ามาเสบ
ยังพธะยาเจ้าภูกาจันแท้ดีถีแล แต่นั้นไปพายหันางนมา ปุดติทิตา
อันอ่าลูกสาวแต่งพธะยานั้น มีสามคนมีรูบโสมางาม ยิ่งแย้มเผือน

ดั่งฉ่างแต้มธิจนา ธาฉาโม อันอ่าท้าวพธะยาท้าวฆาย อันได้ธ้อย
เอ้ดเมืองนั้น ภิเอ๋าลิฒนฉ้างม้ามะหาธาฉธิดเฮ้ามาส้างธยา ตาวุ
อ่าได้ ๑๔ ฮักโธะเผ่นิ เฮ้ามาแอดละอ้างยู่ล้อมอ้อมย้าง เมืองอันนั้น
ได้เจ้ดฮั้น เพื่ออ่าจักธับเล้อเฮ๋าย้างมาท้าธามพี่น้อง อันย่นั้นลูกา
ธาวแห่งพธะยานั้นแล แต่นั้นท้าวพธะยาท้าวฆายธ้อยเอ้ดเมืองนั้น
ภิเอ๋าลิฒนธับเล้อเฮ้ามามากนัก เฮาภิจุดเต๋า ย้างบ้านนอกธอกสี
มานิคมอ่างท้าวฆายอันเป็นเมืองตาอ่านนั้น ภิเป็นอันแตกฟ้างมุ่น
ตีงไปแท้แล แต่นั้นฐาวเมืองท้าวฆายฝูงนั้น พ้อมกันธ้องไห้เป็นบ้า
แล่นไปมา ตาตู้จักคึดต้านเฮาบ้านเมืองภิบ่ได้เท่าเป็นบ้าธ้องไห้
ยู่ฮั้นแล แต่นั้นธาฉา อันอ่าพธะยาฌเป็นเจ้าเมืองหิ่นั้น ภิให้คน
ท้าวฆายฝูงพอกน้อยติค้องธ้องป่าวบอกฮ่าวแก่ฐาวเมืองท้าวฆายอ่า
ดูลา ฐาวเธ๊า ท้าวฆายเธ๊ย! บุคละตู้ใดจักไปฮาบแพ้ฮ้างเสิกสัด
ตูท้าวฆายฝูงนั้นได้ พธะยาฌเป็นเจ้านั้นภิจักให้ฌเวียเมืองกับท้า
นางกะสัดติอันเป็นลูกฐาวแห่งฌนั้น ภิจักได้เป็นเมืองแก่บุคละตู้
นั้นแท้แล แม่นอ่าธ้อยท่านภิดี ธ้อยฉ้างคนม้าท่านภิดี ภิให้บอกมา
เถิ๋น ใฒย่าได้อ้ำไอ้ คันอ่าได้ยินคำฐอดตูพายลุนนั้น จักฮ้างเส้ง
แท้แล แต่นั้น อันอ่าฐาวเมืองท้าวฆายฝูงนั้น ตาตู้ใดจักฮาบแพ้ฮ้าง
เสิกท้าวฆายนั้นภิบ่มีสักคนฮั้นแล แต่นั้นคนท้าวฆายฝูงไปป่าวนั้นเฮา
ภิติค้องธ้องป่าวไปได้ ๗ วัน ๗ วันแล้วภิตาตู้จักฮามอ่าจักได้ไป
นั้นภิบ่มีสักคนแท้แล แต่นั้นย้างมีในอันบึ่ง ธ้ายก้ำฟ้าสองพี่น้องนั้น

ภิมาถามยังย่าเถ้าแก่ว่าดังนี้อ่า ดูลา ย่าเธีย! อันอ่าคนทั้งหลายติภอง
ป่าอมานั้น เผิ่นอ่าอันใดจา? สอนอันอ่าย่าสู่นั้น ภิก่าอเฮ็ดหลานอ่า
ดูลา หลานทั้งสองเธีย! พระยาเจ้าเผิ่นใช้คนมาป่าออ่าดั่งนี้คันอ่า
บุคละสู่ใดแลอาดจักสาบแผ่ยังข้าเสิกได้แล้วเผิ่นจักใช้สเอียเมียง
กับทั้งบ่าวภูมาอิ่นภอพระยาเจ้านั้นภิใช้เป็นเมิงอ่าดั่งนั้นภิย่าแล
เมื่อนั้นหลานทั้งสองก่ำพ้าภิก่าอตีย่าอ่า อันอ่าข้าเสิกทั้งหลายปุนปาน
ดั่งนี้เฮาภิมานัอยนักแท้แล ซิอ่ามาหลายกอ่านั้น ภิบ่พ้นม่อนมือแท้แล
สองอาก่ำพ้าเอ้าตีย่าท่านั้น แล้วภิอยู่ตั้นแล แต่นั้น คนทั้งหลายฝูงเฮา
มาป่าอนั้น ภิพากันมาพบพ้ได้ยินคำอันฆ่ายก่ำพ้าทั้งสองเอ้าตีย่าตน
ดั่งนั้น เฮาภิเฮาคำนั้นเมือภาบทูนยังพระยา โดยดั่งคำอ้ายก่ำพ้า
ทั้งสองตากเอ้าตีย่านั้นใช้แก่พระยาฟังตั้นแล แต่นั้น ธาฆา อันอ่า
พระยาภิใช้คนทั้งหลายไปทันเอายังฆ่ายก่ำพ้าทั้งสองมาย่างนางเถ้น
แต่นั้นคนใช้เฮาภิพากันไปทันเอายังฆ่ายก่ำพ้าทั้งสอง มาถวายแก่
พระยาตั้นแล พระยาตนเป็นเจ้าภิถามฆ่ายก่ำพ้าทั้งสองอ่า ดูลา
ท่านสู่ฆ่ายดั่งใดได้ยินอ่าท่านทั้งสองฆิบาบแผ่ยังข้าเสิกทั้งหลายฝูงนี้ยัง
ฆิได้บ่จา? คันอ่าบาบแผ่ยังข้าเสิกทั้งหลายฝูงนี้ได้แล้วดั่งนั้น เฮา
พระยาภิจักใช้ท่านทั้งสองสเอียเมียงกับทั้งลูกสาวแต่เฮาภิจัก ใช้
เป็นเมิงแก่ท่านทั้งสองแท้ดีแล แต่นั้นฆ่ายก่ำพ้าทั้งสองภิใดอ้ายพระ
ยาอ่า ซิอ่ามะตาธาฆาเป็นเจ้ามีอาจาคะดีอันพ้นคาแท้ดั่งนั้นสู่ข้าทั้ง
สองภิตากจักใช้แล้วยังข้าเสิกทั้งหลายฝูงนั้นภิข้าแล ภิหื่นแต่พระยา

ຮ້ອຍເມືອງສິ່ງດ່ຽວ ແມ່ນວ່າທ້າວພຣະຍາທັ້ງຫຼາຍອັນໄດ້ແສນໂກດເມືອງ ກໍດີເຖິ້ນ ຕູ້ຂ້າທ້າສອງກໍຫາກຈັກໃຫ້ແລ້ວບໍ່ຣະບອນຍັ້ງຂ້າເສິກທ້າຫຼາຍຝຸ່ງ ນີ້ກໍຂ້າແລ ບໍ່ໃຫ້ເຄືອງຄົນພວນແກ່ນະຫາຣາຊເປັນເຈ້ົາກໍຂ້າແລ ແຕ່ນັ້ນ ຣາຊາ ອັນວ່າພຣະຍາກົມໃຈຊົ່ນຍິນດີແລ້ວກໍເບີກບາສີ ຍັ້ງຣາສອງພີ່ ນ້ອງແລ້ວກໍປຶ້ງຣາຊທານເສື້ອເຄື່ອງປະດັບປະດາ ຄື ອ່ານ້ຳອໃສ່ແຂນ ແຕອນໃສ່ກ້ອຍພາກປັດນ້ອຍສ້ອຍສ້ຽງວານ ເຄື່ອງອະລ້ຽການທ້ຽມອນບໍ່ຣະ ບອນທຸກສິ່ງກໍມີແລ ແຕ່ນັ້ນຣາຊາໂນ ອັນວ່າທ້າວພຣະຍາທ້ັງຫຼາຍ ຮ້ອຍ ເອັດເມືອງນັ້ນ ກໍຈັດຍັ້ງລີ້ຟ້ນຊ້ຳງມ້ານຣາຊຣົດພ້ອມກັນຍ້ຶງເຂ້ົາມາສຸ່ດ້ານສຸ່ ທາງ ເພື່ອວ່າຈັກເລ້ືອເອົາເມັ່ງໃນອັນນ້ັ່ງກ່ອນງ່ວຍຕ້ັນແລ ອັນວ່າຄົນເສິກ ທ້ັງຫຼາຍຝຸ່ງນ້ັນເຂ້ົາກໍຍ້ຶງແລະຈຸດເຂ້ົາເຂ້ົາມາມາກນັກ ເປັນອັນມືດມົນອົນ ທະການຍ້ຶງນັກແທ້ດີຫຼີແລ ອັນວ່າຊ່ວຍເມືອງທ້ັງຫຼາຍຝຸ່ງນ້ັນ ກໍເປັນອັນອົນ ລະຄົນຮ້ອງ ໃຫ້ທ່ວທ້ັງເມືອງນອກນັກ ແຕ່ນ້ັນຍ້ັງຍ່ຳຟ້ັງທ້ັງສ່ອງພີ່ນ້ອງນ້ັນ ກໍອອກໄປຫ້ັາຄອງແລ້ວ ອ້ຽຍກ່ຳພ້ັາຕູ້ພີ່ນ້ັນ ກໍນ່ຳກະທ່ຳອິດທິອານຸພ່ຳບ ແຫ່ງຕົນເຕ້ັນຂ້ຶ້ນສຸ່ອ່ຳກ່ຳເຊ່ຽງສຸດຊ່ືອ ກ ຕ້ັນຕ່ານ ແລ້ວກໍເບ່ຽ່ອ່ຳຈົນຊ່ືໃຫ້ ລ້ຳນ່ຳທຶບຖ້ືນຍ້ັງຂ້ຳເສິກທ້ັງຫຼາຍຝຸ່ງນ້ັນ ອັນໄດ້ ๑๑ ອ້ັກໂຂ ເພ່ນ້ັນ ເຂ່ົາກໍລອຍຍ້ັງອ່ຳຈົນຊ່ືຢູ່ຊຸ່ຄົນອັນມີພຣະຍາຮ້ອຍເອ້ັດຕົນເປັນເຄ້ົາ ກໍມີແລ ອັນວ່າຊ່ວຍກ່ຳພ້ັາຕູ້ນ້ອງຄ້ອນສອງນ້ັນ ກໍຊ້ົ່ວທ່ຳອິດທິອານຸພ່ຳບ ແຫ່ງຕົນ ເຕ້ັນຂ້ຶ້ນສຸ່ອ່ຳກ່ຳເປ່ະມ່ານເຈ້ັດຊ່ືອຕ້ັນຕ່ານແລ້ວ ກໍກະທ່ຳອິດທິໃຫ້ເປັນດ່ັ່ງ ນ້ຳມຸດທຶບຖ້ືນຍ້ັງຂ້ຳເສິກທ້ັງຫຼາຍຝຸ່ງນ້ັນ ແລ້ວຊ່ວຍກ່ຳພ້ັາທ້ັງສອງພີ່ນ້ອງກໍ ນ້ັ່ງຢູ່ໃນອ່ຳກ່ຳເບ່ຽ່ເຂ່ົາລອຍອ່ຳຈົນແລະນ້ຳມຸດນ້ັນຕ້ັນແລ ແຕ່ນ້ັນຂ້ຳ

ເສິກທ້າວຫລາຍຝ່າງນັ້ນເຂົາກໍຮ້ອງໃຫ້ອ່ອນໂຍນແລ້ວເຂົາກໍກ່າວວ່າ ຝູງຂ້າ
ໃຫ້ເຈົ້າຕູ້ມີບຸນມີຄຸນອັນປະເສີດ ຝູງຂ້າທ້າວຫລາຍ ຂໍຖວາຍຕົວເປັນຂ້ອຍ
ຊ່ອຍດອກໄມ້ເງິນຄຳແກ່ພຣະເປັນເຈົ້າທຸກຂອບເຂົ້າຣະຄຸບີ ຂໍພຣະເປັນ
ເຈົ້າທ້າສອງຈ່ຳໄວ້ຍັງຊີວິດແຫ່ງຝູງຂ້າທ້າວຫລາຍແດ່ກໍຮ້ານເຖີ້ນ ທ້າວພຣະ
ຍາທ້າວຫລາຍຮ້ອຍເອັດເມືອງນັ້ນ ເຂົາກໍມີໃຈອ່ອນນ້ອມຄ້ອມສົງແລ້ວ ກໍ
ຖວາຍຕົນເປັນຂ້ອຍໝົດທ້າ ๑๑ ອັກໂຂເພນີນັ້ນແລ ແຕ່ນັ້ນ ສອນອັນວ່າ
ຊາຍກ່ຳພ້າທ້າສອງນັ້ນກໍໃຫ້ຍັງຣິດທິຂ້ຍ່ງອທ້າວຫລາຍຝູງນັ້ນຂໍຣະທາຍຕາຍໜີ
ເປັນແຜ່ນດິນດ່ຳເກົ່າແລ້ວອ້າຍກ່ຳພ້າທ້າສອງພີ່ນ້ອງ ກໍພາກັນລົງມາຈາກ
ອາກາດ ກໍເຂົ້າໄປສູ່ພຣະຍາຕົນເປັນເຈົ້າເມືອງນັ້ນກໍມີແລ.

ແຕ່ນັ້ນຣາຊາ ອັນວ່າພຣະຍາກັບທ້າໝູ່ເສນາອາມາດທ້າຊາວເມືອງ
ທ້າວຫລາຍກໍພ້ອມກັນຊົມຊື່ນຍິນດີດອມຊາຍກ່ຳພ້າທ້າສອງຄົນນັ້ນກໍມີແລ ແຕ່
ນັ້ນພຣະຍາກໍໃຫ້ຄົນທ້າວຫລາຍປຸກແປງຍ້ານຊານສ່ານຫຼ້ານັ້ນແລ້ວຮ້ອຍແກ້ວ
ແລະຄຳທ້າມອນບໍຣະບອນທຸກສິ່ງ ແລ້ວພຣະຍາກໍໃຫ້ປະດັບປະດາຢ້ານຕ່ານ
ທ້າມອນໃຫ້ແລ້ວໄປດ້ວຍທຸງກະດາດແລະທຸງໄຊ ສອນລອນໄປດ້ວຍໄມ້ທ້າ
ຕົ້ນກ້ວຍຕົ້ນອ້ອຍປຸກໄວ້ທຸກພາຍແລ້ວກໍເອົາຍ້ານລຸກຊາວແຫ່ງຕົນມາທ້າສາມ
ນາງນັ້ນ ແລ້ວກໍຕົກລົງຍ້ານອ້າຍກ່ຳພ້າທ້າສາມກັບທ້ານາງກຸມາຣີ ກະສັດຕີ
ທ້າສາມພີ່ນ້ອງແລ້ວກໍໃຫ້ຂຶ້ນສູ່ຫໍຊາຊາດສເວີຍເມືອງຣາດ ແທນຕົນເປັນ
ເຈົ້າແກ່ຜົນຕ່ອງແສນສ່ຳໃນເມືອງທີ່ນັ້ນກໍມີແລ ຕູ້ພີ່ນັ້ນກໍໃຫ້ເປັນພຣະຍາຕູ້
ຄ້ອນສອງນັ້ນໃຫ້ເປັນແສນເມືອງ ຕູ້ຄ້ອນສາມນັ້ນໃຫ້ເປັນອຸປຣາດ ຂ້າທ້າ
ສາມພີ່ນ້ອງກໍພ້ອມກັນລ້ຽງຍ້ານຢ່າແຫ່ງຕົນຊຸ່ຄົນຕັ້ນກໍມີແລ ແຕ່ນັ້ນ ໄປພາຍ

ໜ້າ ອັນວ່າທ້າວພຣະຍາທັ້ງຫຼາຍຮ້ອຍເອັດເມືອງຟຸ້ງນັ້ນ ກໍມີໃຈຊົມຊື່ນຍິນດີ ແລ້ວກໍພ້ອມກັນເອົາຍັ້ງເຄື່ອງບັນນາການທັ້ງຫຼາຍໜ້ວຍມີ ຊ້າງ ມ້າແລະຍາ ວຸດຫລກດາບທັ້ງຫຼາຍອັນໄດ້ ๑๔ ອັກໂຂເພນີນັ້ນນາຂາບຖວາຍພຣະຍາທ້ຽ ສາມພີ່ນ້ອງຕັ້ນແລ ທ້າວພຣະຍາທ້ຽຫຼາຍຟຸ້ງນັ້ນ ກໍພ້ອມກັນຫົດສ້ຽຍັ້ງພຣະ ຍາທ້ຽສາມພີ່ນ້ອງ ໃຫ້ເປັນພຣະຍາເອກຍາດົນປະເສີດແທ້ດີຫຼີ ແຕ່ນັ້ນທ້າວ ພຣະຍາທ້ຽຫຼາຍຮ້ອຍເອັດເມືອງນັ້ນ ກໍພ້ອມກັນເຂົ້ານາສັ້ງອ່ານ ຍັ້ງພຣະ ຍາທ້ຽສາມພີ່ນ້ອງແລະສັ້ງອ່ານຍັ້ງພຣະຍາດົນເປັນພໍ່ນັ້ນ ແລ້ວກໍພາກັນໜີ ຄືນເມືອສູ່ບ້ານເມືອງແຕ່ງດົນຊຸ່ຄົນຕັ້ນແລ ໄປພາຍໜ້າເຖິງຂອບຂະດຸປີນາ ຮອດແລ້ວ ເຂົ້າກິນຈຳປັນນາການຂອງຟ້ວກແລະດ່ອກໄມ້ ເງິນຄຳນາຖວາຍ ທຸກປີບໍ່ຂາດກໍມີແລ.

ບັດນີ້ຈັກກ່າວຢັ້ງອະດີຕຊາດແຕ່ງຊ້ວຍກ່ຳພ້າທ້ຽສາມກ່ອນແລ ອັນແຕ່ ປ້ວງກ່ອນພຸ້ນ ຢັ້ງມີເຈົ້າພິກຂຸດົນນຶ່ງ ພະຍາດຕ້ວກມ້ວງດ້ວງນດ້ວຍຈັກຢ້ວຍ ຢ່ວງໄປນ້ວງທ້ວງໃດກໍບໍ່ໄດ້ ເທົ່າແຕ່ພໍລຸກນັ່ງກັນທີ່ ທັ້ງຄ້ວນຖ້ວງນ້ວງເປັນ ເປັ້ງ ເຈົ້າພິກຂຸດົນນັ້ນ ກໍເທົ່ານັ່ງຢູ່ກັບບ່ອນບໍ່ຕ່ອນໄປນ້ວງທ້ວງໃດໄດ້ແລແຕ່ ນັ້ນຢັ້ງມີສາມເນນສາມດົນ ອັນເປັນລຸກສິດແຕ່ງພິກຂຸດົນນັ້ນ ອັນອ່ານສາມ ເນນສາມດົນນັ້ນ ກໍຕ້ວງກຂຸປຖ້ວກໃຊ້ສອຍກອຍໃຈປ້ອບ່ໍ້ຄ້ວນ ໃຈອ່ອນຢ້ານຄຸ ບ້ວ ກ້ວເວຮ້ວງອຸ້ງນຄອບ ອັນອ່ານສາມເນນດົນແກ່ນັ້ນ ກໍນ້ວງດົ້ກແຕ່ງໃຫ້ແກ່ ສາມເນນທ້ວງສອງປະຕິບັດຢັ້ງພຣະອ້ວງຈ້ວນແຕ່ງດົນຊຸ່ຄົນໆແທ້ແລ ເຈົ້ວສາມ ເນນດົນນ້ອຍນີ້ຈ່ຳ ໃຫ້ເປັນຜູ້ປະຕິບັດດ້ວຍຫອ້ວນຢ້ວ ແລະແກ່ວ ອີ ໃຫ້ເປັນ ປົກຕິເຖິ້ນ ອັນອ່ານສາມເນນດົນກ້ວງນີ້ ເຈົ້ວຈ່ຳປະຕິບັດເອ້ວຢັ້ງນ້ຳມຸດໄປ

ฤอภเสังหุภาๆอันเถิ้น อันอ่าอาจมนั้น บาฐุใหงนิ้ตาภฐิเอ็าไปเสัง
ผ่ล อันอ่าสามเบนตินนั้น ภิพ้อมกันเถ็้อมใสใจปะติปัด ยังอาจาบ
ผหว่าตินจุ่อันๆหั้นผล ผต่นั้นบ่มาบหั่ใด อันอ่าเจ้าพิภฐุตินนั้นภิจุดติ
ตายไปพายพ้าภิได้เมือเภิดในฮั้นฟ้าเมืองสอันภิมีผล อันอ่าสาม
เบนสามตินนั้น คันอ่าสังๆอายุผล้อภิได้ไปเภิดในหิ่ปะเสิดจุ่ตินหั้น
ผล ภิด้อยตินอานิสังอันตินได้ภะทำบ็อธะบัดผ่พธะอาจาบผหว่าติน
อันอ่าสามเบนตินผ่นั้น ภิได้ไปเภิดเป้นพธะยาจักภะอัดติธาดอัน
เป้นอาดผ่หิบหัๆ ๑ หั้นผล อันอ่าสามเบนตินเอ็าย้ๆ บ้ำมุดไป
ฤอภเสังนั้น คันอ่าจุติตายผล้อภิเอ็าตินเมือเภิดเป้นพธะยาฮืนภิน
สองสอันฮั้นฟ้าภิมีผล อันอ่าสามเบนตินน้อยอันบ็อธะบัดด้อยหอ้าน
ยาผละผก่อๆอีนั้นคันอ่าจุติผล้อภิได้เมือเภิดเป้น พธะยาฒิภิได้
สเวียสุภสำธานบานใจในเมืองฒินพุ้นภิมีผล อันนิ้ ได้สเวียสุภ
สามปะภานผละสุภในเมืองคินได้เป้นพธะยาจักภะอัดติธาด สุภ
ในเมืองฟ้าได้เป้นพธะยาฮืน สุภในเมืองฒินภิได้ฮื่อ่านิธะพานจำ
พอภบึ๋งก่อนผล ภิได้ผก่พธะยาทั้งสามตินนั้นผล คือ่าพธะยาอัก
ผละพธะยาฮืน พธะยาฒิน สามพธะยานิ้คันอ่าฒิดอายุผล้อภิได้สัง
มาเภิดในเมืองคิน ภิได้เอ็าทัองผม่งองกัน พี่แม่ภิตายเสังผต่
น้อย ย่าภิตากลังๆฐานก่ำพ้าไอ้เลียได้บั่งเมือง ภิด้อยตินอันเป้น
สามเบนผละได้ยอละบัดย้ๆคูบาอาจาบ ผหว่าตินมาผต่ก่อนหั้นผล
สามเบนตินผก่นั้นตากผม่นอ้ายก่ำพ้าตู้พี่หั้นผ่ล อันอ่าสามเบน ติน

ເມືອງ ກົນໃຈມັກຈັກຖາມຍັງປັນຫາອັນນີ້ ເຊິ່ງສຸງອສອາດທັນນິກະບັນດິດ
ວ່າ ດູລາ ມະຫາທັນນິກະບັນດິດ ຂ້າຂໍຖາມຍັງປັນຫາອັນນີ້ ເຊິ່ງເຈົ້າແດ່
ເຖີ້ນ ອັນວ່າຄົນໜຸ່ມນ້ອຍແລະເຖົ້າແກ່ມາກ່າວວ່າ ຢ່າຊູ່ເວົ້າຮອດຂ້ອຍເຖີ້ນ
ຂ້ອຍນີ້ແມ່ນຫອຍນ້ຳຄາດເອກວ່າດັ່ງນັ້ນ ຈັກວ່າຄື ຫຼືຮູ້ວ່າບໍ່ຄືຈາ ເຫດໃດ
ແລວ່າອັນຈາ? ອະທິບາຍ: ນາກວ່າຕ້ອເປັນລູກຄົນແລນາກ່າວວ່າ ຂ້ອຍນີ້
ແມ່ນຫອຍນ້ຳຄາດວ່າດັ່ງນັ້ນ ດລາ ເຈົ້າທັນນິກະບັນດິດ ອັນວ່າຫອຍນ້ຳ
ຄາດນີ້ເປັນດັ່ງລືຈາ? ຂໍເຈົ້າກູຈົ່ງແກ້ໃຫ້ຕູທ້ຳຫຼາຍຟັ່ງແດ່ເຖີ້ນ ຝ່ງຂ້າທ້ຳ
ຫຼາຍໄດ້ຍິນຍັງປັນຫາອັນເຈົ້າກ່າວນາແຕ່ກ່ອນນັ້ນ ກໍເປັນອັນຄືກເນື້ອເພິ່ງ
ໃຈແກ່ຝ່ງຂ້າທ້ຳຫຼາຍນາກນັກແລ ບັດນີ້ເຈົ້າກູຈົ່ງແກ້ປັນຫາ ອັນວ່າຫອຍນ້ຳ
ຄາດໃຫ້ແຈ້ງແດ່ເຖີ້ນ. ເມື່ອນັ້ນ ບັນດິດ ອັນວ່າສຸງອສອາດທັນນິກະບັນ
ດິດ ອາທະ ກໍກ່າວວ່າດັ່ງນີ້ ດູລາ ເຈົ້າອຸປຮາດ ຍັງມີເມືອງອັນນຶ່ງຊື່ວ່າ
ໂລສັນພີ ເມື່ອສະດູປີໃໝ່ນາເຖິງເດືອນ ຫ ດັ່ງນັ້ນ ມະຫາເມໂຄ ອັນວ່າ
ຟ້າຝົນຊົນລທາອັນໃຫ່ງ່ກໍຕົກລົງນາຮ້ຳບ້ານເມືອງນາກນັກ ນາກວ່າຕົກລົງນາ
ນານໄດ້ເຈັດວັນເຈັດຄືນບໍ່ຂາດສາຍຫັ້ນແລ ແຕ່ນັ້ນ ມັດສາ ກັສໂປ ອັນວ່າ
ປາ ແລະເຕົ່າ ແລະກົ້ງ ປູ ໜ້ງອ ຫອຍ ກໍຕົກລົງນາຕາມນ້ຳອັນນັ້ນ ແລ້ວ
ກໍຂວ່ານໄປທົ່ວບ້ານທົ່ວເມືອງໃຮ່ນານາກນັກ ຄົນທ້ຳຫຼາຍເຂົ້າກໍໄປກະທ້ຳ
ໃຮ່ນາໃຊ່ຄາດ ອັນວ່າ ປູແລະຫອຍທ້ຳຫຼາຍ ກໍຟູໄປຕາມຄາດຕາມໃຊ່ນ້ຳ
ນັກແລ ເຂົ້າກໍຈົ່ງຮ້ອງກັນໄປນາວ່າຫອຍນ້ຳຄາດໆວ່າດັ່ງນັ້ນ ຊູ່ຄົນຫັ້ນແລ
ແຕ່ນັ້ນຍັງມີຫອຍຕົວນຶ່ງໃຫ່ງ່ນັກ ຊື່ວ່າ ຫອຍປ້ງຄ້ຳ ອັນພຣະຍາອິນທາກໃຫ້
ຕົກລົງນາຕາມນ້ຳອັນນັ້ນ ແລ້ວກໍລົງນາໃນສອນຮຸດທິຍານ ປ່າດອກໄມ້ແຕ່ງ

ພຣະຍາຫັ້ນແລ ອັນວ່າຫອຍໜ່ອຍນັ້ນກໍມາໃຫ່ງ່ມ່ວາກນັກປ່ວາກກ້ວາງ ໄດ້ຮ້ອຍ
ວາ ທ່ວາງສູ່ງ ໄດ້ຫ້າຮ້ອຍວາ ມີຮ້ສມີເຫືອນດັ່ງ ຄຳ ກໍຢູ່ໃນສວນອຸດທິຍານ
ແຫ່ງພຣະຍາຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນນາຍຈ່າສວນອຸດທິຍານກໍຂຶ້ນເມືອທູ່ນພຣະຍາ
ຄົນເປັນເຈ້ົາວ່າ ເທວະຂ້ວ ໃຫ້ມະຫາຣາຊເຈ້ົາ ອັນວ່າຫອຍປ້ັງໜ່ອຍນີ່ງ
ໃຫ່ງ່ມ່ວາກນັກກໍຕົກລົງມ່ວາເຕ້ັງປ່ວາດອກໄມ້ໃນສວນອຸດທິຍານໃນຄືນວັນນີ້ວັນ
ວ່ານ້ອຍໜ່ອຍນັ້ນມີຮ້ສມີເຫືອນດັ່ງ ຄຳກໍຂ້ວາແລ ເມື່ອນັ້ນ ຣາຊາ ອັນວ່າ
ພຣະຍາກໍ ໄດ້ຍິນຄຳວັ່ນຈ່າສວນບອກວ່ວ ຫອຍປ້ັງ ຄຳຕົກລົງມ່ວາຢູ່ໃນສວນ
ແຫ່ງຄົນດັ່ງນັ້ນ ກໍຄິດຄະນິງວ່ວ ບຸນສົມພ່ວນແຫ່ງຄົນມີ ມ່ວາກນັກ ກໍມີ ໃຈວັ່ນ
ຊົມຊື່ນຍິນດີ ແລ້ວກໍ ໃຫ້ຄົນທ້ັງຫລ່ວາຍ ໄປຕີຄ້ວງຮ້ວງປ່ວາວບອກແກ່ຊ່ວາວເມືວ
ທ້ັງຫລ່ວາຍ ໃຫ້ ໄປແກ່ຍ້ັງຫອຍປ້ັງ ໃຫ່ງ່ໜ່ອຍນັ້ນມ່ວາ ໄວ້ໃນທ່ີຫໍສນ່ວາມຫລວງ ໃຫ້
ເປັນນ່ີງບ້ານນ່ີງເມືວ ເຮ່ວາທ້ັງຫລ່ວາຍເຖ້ີນ.

ແຕ່ນັ້ນຊ່ວາວເມືວ ທ້ັງຫລ່ວາຍກໍພ່ວາກັ້ນມ່ວາມ່ວາກນັກ ແລ້ວກໍພ່ວາກັ້ນ ໄປແກ່
ຍ້ັງຫອຍປ້ັງໜ່ອຍນັ້ນ ນ່ວາເຕ່ວາວ່ວ ຄົນທ້ັງຫລ່ວາຍ ໄດ້ແສນນ່ີງກໍດີ ສອງແສນກໍດີ
ມ່ວາແກ່ດັ່ງນັ້ນ ຈັກຕ່ີງໜ່ອຍນ່ີງ ກໍບ່ໍມີແລ ຕ້ັງແຕ່ພຣະຍາເຈ້ົາຍ້ັງ ຄົນທ້ັງ ຫລ່ວາຍ
ມ່ວາແກ່ຍ້ັງຫອຍປ້ັງໜ່ອຍນັ້ນນ່ວານ ໄດ້ເດືອນນ່ີງ ອັນວ່ວາທ່ີທ້ັງຫລ່ວາຍອັນຄົນທ້ັ
ຫລ່ວາຍທ່ວງ ໄປມ່ວານັ້ນ ກໍເປັນອັນມຸ່ນກະຈອນ ໄປເຫືອນ ດັ່ງຄົນທ້ັງຫລ່ວາຍຄ່ວາ
ນ່ວານັ້ນແລ ຫ່ວາຫ່ວ້ງອັນຈັກຮ້ືຮ້ືນກໍບ່ໍມີແລ ເມື່ອນັ້ນພຣະຍາກໍ ໃຫ້ຄົນທ້ັງຫລ່ວາຍ
ເຊ່ວາເສ້ັງກ່ອນ ຄົນທ້ັງຫລ່ວາຍເຊ່ວາກໍພ້ອມກັນເມືອສູ່ບ້ານສູ່ເຮືອນ ແຫ່ງຄົນຊຸ
ຄົນ ໆຫ້ັນແລ ๓๕๐ ພ່ວາຍໜ້ານ ແຕ່ນັ້ນຢ້ັງມີຢ່ວາ ຈ່ວາສວນຜ້ັນ ອັນເປັນຄົນທຸກ
ໄຮ້ຮ້ອນ ໃຈ ມີປ່ວາດີອັນພ່ວາຫ້ານກ່ວ່ໍາພ້ວາຄ່ວາທ່ວ່ງ ຮ້ອຍຮ້ອຍກໍນທຸກ ໆວັນ ອັນວ່ວາຫ້ານ

ກ້ຳພ້າຕູ້ນັ້ນ ກິຊັ້ນໃຫ່ຍ່ມ່ານໄດ້ ๑๗ ປີຕັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນຫ້ານກ້ຳພ້າຕູ້ນັ້ນ ກໍ
ຖ້ານວ່າ ດຸລາ ຢ່າເຮີຍ ອັນວ່າຄົນທ້ັງຫ້ລາຍ ເພ່ີນມ່ານກະທ້ຳອັນໃດແຊ່ຊ ๆ
ຂ້ອງໂຮເປັນດ່ັ່ງສ່ງ່ງພ້ານັ້ນທຸກ ๆ ອັນປ່ານັ້ນ ດ່ງ່ອນ້ີສ້ານ່ານ ເຢັນຢູ່ເພ່ີນໜ້ີໄປ
ທ່ານ ໃດເສ່ັ່ງນັ້ນຈ່ານ? ເມື່ອນັ້ນຢ່ານກໍກ່ານ ອຕ່ີ ຫ້ານວ່ານ ດຸລາ ຫ້ານເຮີຍ ເຮ້ົາ
ທ້ັ່ງສ ອ ງ ຢ່ານ ຫ້ານ ນ້ີ ກໍ ບ່ໍ ເ ຜ ິ ງ ຈ ັ ກ ກ່ ານ ອ ໄ ດ ້ ແ ລ ເ ຫ ດ ວ ່ ານ ເ ຮ ົ ້ າ ທ ຸ ກ ຢ ່ ານ ກ ໄ ຮ ້ ຂ ໍ ເ ພ ່ ີ ນ
ກິ ນ ດ ວ ຍ ຢ ່ ານ ກ ່ ານ ອ ຖ ່ ານ ຫ ່ ານ ເ ຖ ິ ນ ແ ຕ ່ ນ ັ ້ ນ ຫ ້ ານ ກ ໍ ຊ ້ ຳ ຖ ່ ານ ຢ ່ ານ ວ ່ ານ ດ ຸ ລ ານ ຢ ່ ານ ອ ັ ນ
ແ ຕ ່ ພ ໍ ເ ອ ົ ້ ານ ັ ້ ນ ນ ້ ີ ກ ໍ ບ ່ ໍ ພ ິ ຮ ້ ານ ດ ອ ກ ຕ ີ ່ ຢ ່ ານ ເ ຮ ີ ຍ ເ ພ ່ ີ ນ ທ ້ ານ ຫ ້ ານ ຍ ກ ໍ ຢ ັ ້ ງ ພ ້ ອ ມ ກ ັ ນ ນ ານ ໂ ຮ
ນ ານ ຮ ້ ອ ງ ກ ້ ອ ງ ສ ນ ັ ້ ນ ກ ອ ່ ານ ອ ັ ນ ຈ ານ ກ ັ ນ ນ ້ ີ ກ ໍ ຢ ັ ້ ງ ບ ່ ໍ ເ ປ ັ ນ ສ ັ ້ ງ ສ ັ ກ ຄ ົ ນ ຮ ານ ຢ ່ ານ ຫ ້ ານ ແ ຕ ່ ພ ໍ
ເ ອ ົ ້ ານ ກ ັ ນ ປ ານ ດ ່ ັ ້ ງ ນ ້ ີ ກ ໍ ບ ່ ໍ ມ ີ ໃ ຜ ຊ ິ ໄ ດ ້ ຍ ິ ນ ດ ອ ມ ເ ຮ ົ ້ ານ ດ ອ ກ ນ ານ ຢ ່ ານ ກ ໍ ຈ ່ ້ ານ ເ ອ ົ ້ ານ ໃ ຫ ້ ຫ ້ ານ ຫ ້ ານ ນ
ຟ ັ ງ ແ ດ ່ ເ ຖ ິ ນ ແ ຕ ່ ນ ັ ້ ນ ຢ ່ ານ ຈ ່ ້ ານ ກ ່ ານ ອ ຕ ່ ີ ຫ ້ ານ ນ ອ ່ ານ ດ ຸ ລ ານ ຫ ້ ານ ນ ເ ຮ ີ ຍ ຢ ັ ງ ມ ີ ຫ ອ ຍ ປ ັ ້ ງ
ຄ ້ ຳ ໜ ່ ອ ຍ ນ ້ ີ ງ ຕ ົ ກ ລ ົ ງ ນ ານ ແ ຕ ່ ຟ ້ ານ ານ ຢ ู ່ ໃ ນ ສ ອ ນ ດ ຸ ດ ີ ຍ ານ ແ ຕ ່ ງ ພ ຣ ະ ຍ ານ ເ ຈ ົ ້ ານ
ເ ມ ື ອ ງ ທ ີ ່ ນ ັ ້ ນ ແ ລ ເ ຈ ົ ້ ານ ຢ ່ ານ ປ ານ ກ ໄ ປ ປ ານ ກ ມ ານ ທ ານ ໃ ດ ເ ຖ ິ ນ ຢ ່ ານ ກ ໍ ເ ອ ົ ້ ານ ຕ ່ ີ ຖ ານ ທ ່ ີ ນ ັ ້ ນ
ແ ລ ້ ອ ກ ໍ ຢ ู ່ ບ ່ ໍ ປ ານ ກ ຕ ັ ້ ນ ແ ລ ຄ ັ ນ ອ ່ ານ ຖ ານ ໄ ດ ້ ຍ ິ ນ ຢ ั ง ค ้ ำ ย ่ า เ อ ้ า ใ ห ้ ฟ ั ง ท ่ ี น ั ้ น แ ล ้ อ ก ิ
ม ี ใ จ ม ั ก ใ ค ่ ย า ก เ ต ั ้ น ห อ ย ป ั ้ ง ค ้ ำ ห ่ อ ย น ั ้ น ม า ก ม ั ก ต ั ้ น แ ล ใ น อ ั น น ั ้ น ก ็ เ ป ั น
อ ั น เ ด ื อ น เ ผ ั ้ ง ใ ส ส ่ อ ง ต ั ้ น แ ล อ ั น ว ่ า อ ้ า ย ก ้ ำ พ ้ า ต ู ้ น ั ้ น ก ็ ค ่ อ ย ล ั ก ย อ ง อ อ ก
ไ ป ล ้ ำ ฐ ิ ง ด ู ย ั ง ห อ ย ป ั ้ ง ค ้ ำ ห ่ อ ย น ั ้ น ส ี ย า ม เ ด ื อ น ห ่ ง ๆ ต ั ้ น แ ล ค ั น อ ่ า ไ ป
ร อ ด ไ ป เ ถ ิ ง ย ั ง ห อ ย ห ่ อ ย น ั ้ น แ ล ้ อ ก ็ อ ง น อ ้ อ ม ไ ป ม า ล ุ บ ค ้ ำ ด ู แ ล ้ อ ก ็ ก ่ า ว อ ่ า
ไ ธ ม ิ อ ั น ว ่ า ห อ ย ห ่ อ ย น ี ้ ก ็ ม า ใ ห ่ ญ ่ ว ่ า ว ม แ ท ้ ม ิ ม า ย า ก ไ ด ้ ไ ป ไ อ ้ ท ี ่ ข อ ก
ต ู บ ด ู ด ว ม ิ อ ่ า ด ่ ั ง น ั ้ น เ ม ื ่ อ น ั ้ น ห อ ย ป ั ้ ง ค ้ ำ ไ ด ้ ย ิ น ย ั ง ค ้ ำ อ ้ า ย ก ้ ำ พ ้ า ก ่ า อ ่ า
ย า ก ไ ด ้ ด ่ ั ง น ั ้ น ก ็ ม ี ใ จ ฉ ม ฉ ื ่ น ย ิ น ด ี ม า ก ม ั ก จ ่ ึ ง ก ่ า ว ต ่ ี อ ้ า ย ก ้ ำ พ ้ า อ ่ า ด ุ ล า

ເຈ້ົາກ່ຳພ້ົາ ຄັນອ່ານເຈ້ົາຢາກໄດ້ຢ້ົາຂ້ົາແທ້ດັ່ງນັ້ນ ກໍຈົ່ງມ້ານເອ້ົາໄປໃນຄືນ
ນ້ັ້ເມ່ືອເດ ືອນເພ ັ້ງນ ້ັ້ເຖ ັ້ນ ເຈ ້ົາຈ ົ່ງເອ ົ້ານ ້ັ້ຢ ັ້ງຝ ້ົາຍແດ ັ ງ ອ ັ ນເ ປ ັ ນ ຂ ອ ັ ງ ແ ມ ່ ພ ັ ້ ົ ຍ
ມ ັ ານ ຄ ັ ອ ັ ງ ເ ອ ົ ້ ານ ແ ຫ ່ ັ ງ ຂ ້ ົ ານ ້ ັ ້ ແ ລ ້ ອ ແ ລ ະ ຈ ຸ ງ ໄ ປ ເ ຖ ັ ້ ນ ຂ ້ ົ ານ ຫ ັ ານ ກ ຊ ິ ໄ ຕ ່ ໄ ປ ນ ຳ ເ ຈ ້ ົ ານ ແ ລ
ແ ຕ ່ ນ ັ ້ ນ ອ ້ ົ ານ ກ ່ ຳ ພ ້ ົ ານ ຕ ຸ ນ ັ ້ ນ ຄ ັ ນ ໄ ດ ້ ຍ ິ ນ ຄ ຳ ແ ຫ ່ ັ ງ ຫ ອ ຍ ອ ່ ານ ຈ ັ ກ ເ ມ ື ອ ນ ຳ ດ ັ ່ ງ ນ ັ ້ ນ ກ ໍ ນ ິ
ໃ ຈ ຊ ຸ ມ ຊ ື ່ ນ ຍ ິ ນ ດ ີ ແ ລ ້ ອ ກ ໍ ຮ ິ ບ ຄ ື ນ ມ ານ ຫ ານ ຕ ຸ ບ ຢ ່ ານ ັ ້ ນ ແ ຫ ່ ັ ງ ເ ອ ົ ້ ານ ຢ ັ ້ ງ ຝ ້ ົ ານ ຳ ຝ ້ ົ ານ ແ ດ ັ ງ
ອ ັ ນ ເ ປ ັ ນ ຂ ອ ັ ງ ຢ ່ ານ ແ ຫ ່ ັ ງ ຕ ົ ນ ແ ລ ້ ອ ກ ໍ ອ ອ ກ ໄ ປ ຫ ັ ້ ນ ແ ລ ອ ັ ນ ອ ່ ານ ຢ ່ ານ ແ ຫ ່ ັ ງ ທ ້ ົ ານ ນ ັ ້ ນ ກ ໍ
ຫ ານ ກ ແ ມ ່ ນ ແ ມ ່ ພ ັ ້ ົ ຍ ແ ທ ້ ແ ລ ອ ້ ົ ານ ກ ່ ຳ ພ ້ ົ ານ ຕ ຸ ນ ັ ້ ນ ຄ ັ ນ ອ ່ ານ ໄ ດ ້ ຝ ້ ົ ານ ແ ລ ້ ອ ກ ໍ ກ ັ ບ ຄ ື ນ ມ ານ
ຫ ານ ຫ ອ ຍ ໃ ນ ຄ ື ນ ນ ັ ້ ນ ເ ອ ົ ້ ານ ຝ ້ ົ ານ ມ ານ ຄ ັ ອ ງ ຢ ັ ້ ງ ເ ອ ົ ້ ານ ຫ ອ ຍ ແ ລ ້ ອ ກ ໍ ດ ຶ ງ ຈ ຸ ງ ມ ານ ໜ ້ ອ ຍ ນ ີ ້ ງ
ແ ລ ້ ອ ກ ໍ ອ ງ ນ ເ ສ ັ ນ ຕ ັ ້ ນ ແ ລ ສ ອ ນ ອ ່ ານ ຫ ອ ຍ ປ ັ ້ ງ ຄ ຳ ໜ ້ ອ ຍ ນ ັ ້ ນ ກ ໍ ຫ ານ ກ ມ ານ ດ ້ ວ ຍ ຮ ິ ດ ທ ິ
ແ ຫ ່ ັ ງ ຕ ົ ນ ແ ລ ້ ອ ກ ໍ ມ ີ ຢ ູ ່ ຂ ອ ກ ຕ ຸ ບ ກ ່ ອ ນ ອ ້ ົ ານ ກ ່ ຳ ພ ້ ົ ານ ຕ ັ ້ ນ ແ ລ ແ ຕ ່ ນ ັ ້ ນ ອ ້ ົ ານ ກ ່ ຳ ພ ້ ົ ານ ຕ ຸ
ນ ັ ້ ນ ກ ໍ ມ ີ ນ ເ ຕ ັ ນ ຢ ັ ້ ງ ຫ ອ ຍ ນ ີ ້ ມ ີ ຢ ູ ່ ຂ ອ ກ ຕ ຸ ບ ກ ່ ອ ນ ຕ ົ ນ ດ ັ ່ ງ ນ ັ ້ ນ ກ ໍ ງ ົ ້ ວ ັ ສ ຈ ັ ນ ມ ານ ກ ນ ັ ກ
ແ ລ ້ ອ ກ ໍ ເ ຂ ົ ້ ານ ໄ ປ ບ ອ ກ ແ ກ ່ ຍ ່ ານ ອ ່ ານ ດ ຸ ລ ານ ຍ ່ ານ ເ ຮ ີ ຍ ຍ ່ ານ ຈ ົ ່ ງ ອ ອ ກ ມ ານ ເ ບ ິ ່ ງ ດ ຸ ຢ ັ ້ ງ
ຫ ອ ຍ ອ ັ ນ ຍ ່ ານ ບ ອ ກ ໃ ຫ ້ ຂ ້ ົ ານ ຟ ັ ້ ງ ນ ັ ້ ນ ກ ໍ ມ ີ ຢ ູ ່ ໃ ນ ທ ີ ່ ຂ ອ ກ ຕ ຸ ບ ແ ຕ ່ ນ ຮ ານ ີ ້ ເ ດ ເ ຈ ້ ົ ານ ຈ ົ ່ ງ ມ ານ
ດ ຸ ເ ຖ ັ ້ ນ ແ ຕ ່ ນ ັ ້ ນ ຍ ່ ານ ຕ ຸ ນ ັ ້ ນ ກ ໍ ພ ້ ົ ານ ອ ອ ກ ມ ານ ເ ບ ິ ່ ງ ກ ໍ ເ ຕ ັ ນ ຢ ັ ້ ງ ຫ ອ ຍ ປ ັ ້ ງ ຄ ຳ ໜ ້ ອ ຍ ນ ັ ້ ນ
ກ ໍ ຍ ິ ນ ຈ ັ ສ ຈ ັ ນ ມ ານ ກ ນ ັ ກ ຕ ັ ້ ນ ແ ລ ຍ ່ ານ ກ ໍ ກ ່ ານ ອ ຕ ີ ຫ ອ ຍ ອ ່ ານ ດ ຸ ລ ານ ເ ຈ ້ ົ ານ ແ ມ ່ ເ ຮ ີ ຍ ເ ຫ ດ
ສ ັ ນ ໃ ດ ເ ຈ ້ ົ ານ ແ ມ ່ ຈ ົ ່ ງ ມ ານ ຢ ູ ່ ດ ອ ນ ເ ຜ ື ອ ຂ ້ ົ ານ ທ ້ ົ ານ ສ ອ ງ ຢ ່ ານ ຖ ານ ນ ້ ົ ານ ຈ ົ ່ ງ ? ເ ຈ ້ ົ ານ ຈ ົ ່ ງ ໄ ປ ຢ ູ ່ ທ ີ ່
ຮ ີ ມ ກ ່ ອ ນ ເ ຖ ັ ້ ນ ຂ ້ ົ ານ ທ ້ ົ ານ ສ ອ ງ ນ ້ ົ ານ ກ ໍ ເ ປ ັ ນ ອ ັ ນ ທ ຸ ກ ຍ າ ກ ໄ ຮ ໄ ດ ້ ຂ ີ ເ ຂ ົ ້ ານ ເ ພ ີ ່ ນ ກ ິ ນ ທ ຸ ກ ໆ ອ ັ ນ
ແ ທ ້ ດ ິ ຖ ິ ແ ລ ນ າ ຍ ່ ານ ກ ໍ ກ ່ ານ ອ ຕ ີ ຫ ອ ຍ ດ ັ ່ ງ ນ ້ ົ ານ ແ ລ ້ ອ ກ ໍ ຮ ຸ ່ ງ ມ ານ ຕ ັ ້ ນ ແ ລ ຄ ັ ນ ອ ່ ານ ຮ ຸ ່ ງ ມ ານ ແ ລ ້ ອ
ສ ອ ນ ອ ັ ນ ອ ່ ານ ຢ ່ ານ ຕ ຸ ນ ັ ້ ນ ກ ໍ ພ ານ ຢ ັ ້ ງ ຖ ານ ແ ຫ ່ ັ ງ ຕ ົ ນ ໄ ປ ຫ ານ ຮ ຸ ປ ຮ ານ ແ ສ ນ ເ ມ ື ອ ງ ເ ພ ື ່ ອ ອ ່ ານ
ຈ ັ ກ ໄ ປ ໄ ຫ ອ ັ ສ ານ ທ ່ ານ ຕ ັ ້ ນ ແ ລ ຄ ັ ນ ອ ່ ານ ຮ ອ ດ ສ ຳ ນ ັ ກ ຮ ຸ ປ ຮ ານ ແ ສ ນ ເ ມ ື ອ ງ ແ ລ ້ ອ ກ ໍ

ไทอ้อ่า ข้าไทอ้เจ้าแสนเมือๆอันอ่าทอ่ยปัๆคำอันพธะยาเจ้าใต้คน
ท้าๆฐายไปแก่บ่ได้ดั่งนั้นบัดนี้ทอยหม่อยนั้นก็ไปยู่ธอกฐุบแต่างตู้ข้าทั้นแล
ธิเจ้าภูจ้าๆใต้คนไปแก่หีเสังเถิ้น เมื่อนั้นแสนเมือๆก็ก่าอตีย่าอ่า ฐู
ล่ายย่าเธีย ฐุข้าท้าๆฐายพ้อมกันไปแก่มีคนสองแสนก็บ่าๆได้แล บัดนี้
ย่ามาเอ้าอ่าทอ่ยหม่อยนั้นไปยู่ธอกฐุบย่าอ่าดั่งนั้น อันอ่าทอยหม่อยนั้น
ก็ทากฐีคากเคียเป็นทอยแต่างสองเธือย่าฐานแท้แล ย่าจุ่ธ้อนใจสัๆ
เถิ้น แสนเมือๆก่าอตีย่าดั่งนี้ก็มีแล แต่นั้นสอนอันอ่าอ่าตู้นั้นก็พาย้ๆ
ฐานแต่างคนไปคอ่าธีย้ๆเข้ามากินแล้อก็ยู่ในฐุบแต่างคนตั้นแล แต่นั้น
ไปพายพ้าอันอ่าย่าก็พาฐานไปธิเข้ากินทุกๆอัน ย้ๆมีในอันนี่ๆก็เป็น
อันเถ็อนเพ้า ๑๕ คำตั้นแล เมื่อนั้นอันอ่าทอยปัๆคำหม่อยนั้น พธะ
ยาอินทากแต่างลังมา มิเคื่อๆท้าฐาย ก ปะกาน คือ่า ม้าอใส่แสน
แทอนใส่ก้อยพากปั่นน้อยส้อยสังๆอานและเสตสัดพัดจำนอน ดาบ
กายสิด แก้อมะนิโชด ภิๆจักแก้อ และกะโจมหีอ และนาๆก็มี ก
นาๆ พธะยาอินทากแต่างไอ้ในทอยหม่อยนั้นเป็นธอๆหิบท้ามอน อัน
นี่ๆ คือ่า เธ้านั้ำโพธนะอาหานเคื่อๆหิบก็ยู่ในทอยปัๆคำหม่อยนั้นตั้น
แล แต่นั้นอันอ่าย่าก็พายั้ๆฐานไปธิเข้าแล้อดั่งนั้น สา สอนอันอ่า
นาๆตู้เค้านั้นชื่อ่า นาๆสุอันนะสังธานแล นาๆก็เอ้าพาธนะหิบกับ
ท้าๆเสือสาดอาสนาหิบธอกมาปูแปๆไอ้ในฐุบแต่างธาย่าฐานตั้นแลคัน
อ่าดีกแต่างแล้อ นาๆก็กอดแต้อยั้ๆฐุบใต้ดี แล้อก็เธ้าไปยู่ในทอยดั่ๆ
เก่าตั้นแล แต่นั้นอันอ่าย่าและฐานไปธิเข้ามาแล้อก็มาเตัน ย้ๆพา

ขนะเสือสาเอาสบาปูไอ้ในตูบดั่งนั้น ภิมีใจอันย้ามสะท้ามติกใจก็อ
มากนัก ก็อ่าบุคละผู้ใดและมาทำดั่งนี้จา ภูจักไปบอก ย้างขาอบ้าน
ท้างฆายมาเบี่งมากินเสังย้างพาขนะเฮ้าอันนี้เถิ้น อ่าดั่งนั้นแล้อก็ไป
ธงกย้างขาอบ้านท้างฆายมาเยี่งแท้ทั้นแล คันอ่าขาอบ้านท้างฆาย มอ
เบี่งก็บ่เต้น เฮาก็ก่าอ่า ธิย่าเป้นบ้ามาธ่าอ่าอันบ่มี ธิบ้าเต้น
ตาคนเฮาใดบ่แจ้งดั่งนั้นแล้อเฮาก็พาภันหีทั้นแล แต่นั้นย่าผู้นั้นก็พา
ย้างฆายก่ำพ้าก็นย้างเฮ้าบ้ำโพขนะอาตานอันนั้นแล้อก็พาภันนั่งยู่ในที่
นอนอันนางตาภูไอ้นั้นก็มีแล ตั้งแต่นั้นไปพายหน้า คันอ่าย่าผู้นั้นพา
ฆานไปธิย้างเฮ้ายามใด นางสุอันนะสังขานผู้นั้น ก็ออกมาจากหอย
แล้อ ก็ตกแต่างไอ้ถ้าดั่งแต่ก่อนนั้นขุ่างอันทั้นแล แต่นั้น อันอ่าอ้ายก่ำ
พ้าผู้นั้นก็ต้านจาธะจาตี่ย่าแต่งตินอ่า ดูลา ย่าเธียอันนี้เจ้าจั่งไปธิ
เฮ้าผู้งอเถิ้น ฮ้อยขียู่ในตูบนี้ลืกเบี่งดู ย้างผู้มาแต่างย้างเฮ้าไอ้ให้
แก่ธานั้นก่อนเถิ้น อ้ายก่ำพ้าเอ้าย่าดั่งนั้นแล้อ ย่าก็ไปธิเฮ้าผู้งอ
ทั้นแล อันอ่าอ้ายก่ำพ้าผู้นั้นก็ลี้ยู่ในที่แจตูบทั้นแล เมื่อนั้น สา สอน
อันอ่านางสุอันนะสังขานผู้นั้นก็เอาย้างเคื่องโพขนะขาตาน ออกมา
จากหอยแล้อก็มาตกแต่างย้างเฮ้านั่งโพขนะขาตานบิฮะบอนแล้อ ดั่ง
นั้น อันอ่าอ้ายก่ำพ้าผู้นั้น ก็เต้นย้างนางสุอันนะสังขานนั้นแล้อ ท้าอ
ก็ออกมาจากหีลี้แล้อก็เฮ้าไปกอดอุ้มเอาย้างนางด้อยมือแต่งติน แล้อ
ท้าอก็ต้านจาธะจาปางใดไปมาดอมนางตามพาสาแต่งโลกอันได้ปะ
สบผบพ้กันนั้น แล้อก็ลอางคุมขื่นยืนดีเผื่างกันด้อยคองแต่งโลก อัน

ເປັນທີ່ເພິ່ງ ໃຈແລ້ວກໍຢູ່ກັບດ້ວຍກັບເປັນຄູ່ຕ້ອເມັ່ງຕັ້ນແລ ແຕ່ນັ້ນຫອຍໝ່ອຍ ນັ້ນກໍເກີດເປັນຫີນເສັ່ງ ເຫດວ່ານາງໄດ້ເຂົ້າສູ່ອຳນາດແຫ່ງຄົນຊັ້ນແລ ສາ ສອນອັນວ່ານາງສຸວັນນະສ້ຽຂາມຕູ້ນັ້ນ ຄັນວ່າໄດ້ຖືກຕ້ອງກັບອ້າຍກ່ຳພ້າ ແລ້ວກໍຢູ່ໃນຕຸບກັບດອມອ້າຍກ່ຳພ້າຕັ້ນແລ ແຕ່ນັ້ນ ສາ ສອນອັນວ່າຢ່າຕູ້ ນັ້ນ ຄັນວ່າໄປຂໍເຂົ້າມາແລ້ວ ກໍນາເຕັ້ນນາງສຸວັນນະສ້ຽຂາມຕູ້ນັ້ນ ຢ່າກິ ນິຕາອັນກະດ້ຽງຄ້ຽງຢູ່ນາກວ່ານິ້ນຕາເປ່ຽ ບໍ່ພັບຕາສັກເທື່ອຕັ້ນແລ ອັນວ່ານາງສຸວັນນະສ້ຽຂາມຕູ້ນັ້ນ ກໍຕ້ຽງນຫາທີ່ສຸດບໍ່ໄດ້ ຄືວ່າ ມ້ຽວໃສ່ແຂນ ແຫວນໃສ່ກ້ອຍ ໝາກປັດນ້ອຍສ້ອຍສ້ຽວານນິເຄື່ອງອະລ້ຽການທຸກສິ່ງເປັນ ນາງແກ້ວມີ່ງເນືອງອິນຄ້ຽນາຢູ່ໃນເນືອງດິນໃນໂລກ ບຸກຄົນຕູ້ໃດນິໂຊກກໍ ຈີ່ງໄດ້ທຸງນສອງແທ້ດີຫຼີແລ ເມື່ອນັ້ນອ້າຍກ່ຳພ້າຕູ້ນັ້ນເຕັ້ນຍ່ຽມາແລ້ວ ກໍ ອອກມາຮັບເອົາຍັ້ງຊ້າເຂົ້າດອມຍ່ານາໄວ້ແລ້ວກໍຈາຣະຈາ ດອມຍ່າຊູ່ ເຍື່ອງຊູ່ປະການ ແລ້ວກໍພາກັນກິນເຂົ້າກິນນ້ຳໂພຊນະອາຫານແລ້ວ ກໍພາ ກັນຢູ່ຕາມສຸກສຳຣານແຫ່ງຕົນຊູ່ຄົນຕັ້ນແລ ແຕ່ນັ້ນໄປພາຍໜ້າ ສາ ສອນ ອັນວ່ານາງສຸວັນນະສ້ຽຂາມຕູ້ນັ້ນກໍກ່າວຕ້ຽງວ່າ ດູລາ ຢ່າເປັນເຈົ້າເຮີຍ ຕ້ຽງແຮກແຕ່ນີ້ເມືອໜ້າ ຢ່າຢ່າໄດ້ໄປຂໍເຂົ້າທ່ານນາກິນເຖີ້ນ ອັນວ່າເຂົ້າ ແຫ່ງຂ້ານ້ອຍນັ້ນພໍລ້ຽງຢ່າແລ ນາງກ່າວຫ້ານຢ່າວ່າດ່ັ່ງນີ້ ຢ່າຕູ້ນັ້ນກໍບ່ໄປຂໍ ເຂົ້າສັກເທື່ອຕັ້ນແລ ແຕ່ນັ້ນນາງສຸວັນນະສ້ຽຂາມກໍເອົາຍັ້ງ ເຄື່ອງເງິນ ແລະຄຳຂອກມາຈາກຖ້ຽແຫ່ງຕົນແລ້ວກໍໃຫ້ຢ່າໄປຊື້ຍັ້ງເຂົ້າຂອງ ອັນເປັນ ເຄື່ອງບໍຣິໂພກຊູ່ອັນຕັ້ນແລ ອັນວ່າຖ້ຽຄຳແຫ່ງນາງນັ້ນກໍບ່ຮູ້ໝົດ ຮູ້ສ້ຽງສັກ ເທື່ອ ຢາກໄດ້ເງິນຈັກເອົາກໍໄດ້ເງິນ ຄັນວ່າຢາກໄດ້ຄຳຈັກເອົາກໍໄດ້ຄຳ

ຫັ້ນແລ ຢາກໄດ້ໜ້ອຍຈັກເອົາກໍໄດ້ໜ້ອຍ ຄັນວ່າຢາກໄດ້ຫຼາຍຈັກເອົາກໍໄດ້ ຫຼາຍຫັ້ນແລ ປະການນຶ່ງຈັກຈັກໃຫ້ທານແກ່ຊາວບ້ານຊາວເມືອງກໍຈັກເອົາ ໃຫ້ທານຕາບຕໍ່ເທົ້າສັ່ງຊີວິດກໍບໍ່ໝົດບໍ່ສັ່ງສັກເທື່ອຫັ້ນແລ. ອະທິບາຍ: ນາກ່ວາພຣະຍາທັ້ງຫຼາຍຮ້ອຍເອັດເມືອງຫາກມາເຮອ ມີຣິຜົນດ້ວຍລ້ານ ດ້ວຍໂກດອະສົງໄຊກໍດີ ເອົາຍັ້ງຄົງຄຳໜ່ວຍນັ້ນ ໄປໄຊປາກໄວ້ແລ້ວແລະ ປັ້ນປາກໄປຫາເບື້ອງຂ້າເສິກມານັ້ນ ອັນວ່າກຳລັ້ງຣິຜົນທັ້ງຫຼາຍກໍອອກມາ ຈາກຄົງນາແລ້ວກໍໄປເຮອນາກນັ້ກ ກໍຜາບແພ້ຍັ້ງຂ້າເສິກສັດຕູທັ້ງຫຼາຍຝູງ ນັ້ນແທ້ດີຫຼີແລ.

ບັດນີ້ຈັກກ່າວເຖິງຄົນທັ້ງຫຼາຍທີ່ເຄີຍໃຫ້ເຂົ້າແລະອາຫານແກ່ຢ່າງກັບ ທັ້ງຫຼານນັ້ນກ່ອນແລ ເຂົາກໍຄອງໃຫ້ທານເຖິງສອງອັນ ແລະສາມອັນກໍບໍ່ ເຫັນໜ້າໄປຂໍກິນດັ່ງນັ້ນ ເຂົາກໍພ້ອມກັນນາຖາມຂ່າວຫາ ເຂົາກໍຄອງວ່າ ສອງຂາຍ່າຫຼາຍຕາຍເສັ່ງດັ່ງນັ້ນ ເຂົາກໍນາເຫັນຍັງນາງສຸວັນນະສັ່ງຂາມ ຜ້ນັ້ນ ເຂົາກໍລວາດກະດ້ວງອ້າປາກຕາຄ້ວງເບິ່ງຍັງນາງຢູ່ບໍ່ປາກບໍ່ຈາຄັນ ໃດສັ່ງສັກຄຳຫັ້ນແລ ແຕ່ນັ້ນຍ່າແລະຫຼານກໍອອກມາທ້ວງທັກເອົາແລ້ວກໍ່ງ ໄດ້ສະຕິແລ້ວເຂົາຈຶ່ງເຂົ້າໄປໃນຫ້ວຍຫັ້ນແລ ອັນວ່າຄົນທັ້ງຫຼາຍເຂົາກໍຖາມ ຂ່າວເອົ້າວ່າຈາກັນໄປນາແລ້ວເຂົາກໍຊົມຊື່ນຍິນດີດອມນາງນາກນັ້ກກໍມີແລ ແຕ່ນັ້ນອັນວ່ານາງສຸວັນນະສັ່ງຂາມຜ້ນັ້ນ ກໍເອົາຍັ້ງຄົງຄຳອອກມາແລ້ວ ກໍ ຈຶ່ງຈັກເອົາຍັ້ງຄຳໃຫ້ທານແກ່ຄົນທັ້ງຫຼາຍຜ້ນັ້ນຄົນລະພັນຄຳຈຸ່ຄົນໆຫັ້ນແລ ອັນວ່າໜຸ່ກຄົນຜ້ໃດອັນໄດ້ເປັນທາສີທາສາແຫ່ງທ່ານດັ່ງນັ້ນ ກໍຜັນຈາກອັນ ເປັນຂ້ອຍຂ້າແຫ່ງທ່ານຈຸ່ຄົນ ດ້ວຍອັນນາງສຸວັນນະສັ່ງຂາມ ໃຫ້ທານເງິນ

ควๆตั้นแล ควๆอันนั้นกิลิฐาตาภิดไปท่อท้างเมียา เถิงพระยาตันเป้น
เจ้าแผ่นดินที่บั้นตั้นแล แต่บั้นอันอ่าพระยา กิใช้ให้คันท้างถวายมา
เบิ่งดูตั้นแล อันอ่าคันใช้แต่ๆพระยาที่มาเบิ่งนางบั้น กิเป้นอันภะ
ด้างอ้าปากเบิ่งนางตากิค้างอยู่ตั้นแล อ้ายก่ำพ้ากิออกมาเติมสะติ
แล้วคันท้างถวายจิ่งรู้เมียคิงตั้นแล อันอ่าคันท้างถวาย อันพระยาตากภ
ใช้มาเบิ่งนางบั้น คันอ่าได้สะติแล้วกิพากันคืนเมียฉวบหูมพระยา
ตามในแต่ๆตาเต้นบั้นอยู่อันกิมิแล แต่บั้น ธาตุๆ อันอ่าพระยากิให้
ยังแสนเมียๆไปอาบัดสันยากับย่าอ้ายก่ำพ้า ดูลา ย่าเธีย! อัน
อ่านางผู้บี้กิตากถึกธาตุภาบคอนเป้นอัคมะเตสิเทอิ แต่ๆพระยา
เจ้าแท้แล ในอันถ้อน ก บั้น พระยาเจ้ากิจักมาเอิานางเมียแล
แสนเมียๆกิก่าอต่ย่าดั่งบี้แล้วกิพิเมียสู่เธียนแต่ๆตันตั้นแล แต่บี้ไป
พายพ้าสอนอันอ่าอันถ้อน ก กิมาเถิงแล้วดั่งบั้น ธาตุๆ อันอ่า
พระยากิให้แต่ๆแปงยังคันหาๆให้ปูกก้อยอ้อย ปะดับปะดาไปด้อย
ทูๆกะดาดและทูๆไฉเสตสัดพัดจำพอน เคี่ยงลอาดะยงปูท้างถวาย
แล้ว กิมาแต่เอิายังนางสุอันนะสังขาน เมียเป้นอัคมะเตสิ เทอิ
แต่ๆพระยาแล้วกิให้นางเป้นแก่กอ่านางท้างถวาย อันได้พื้นคาพันกิ
ให้นางอยู่ในพาสาดถังบี่ๆตั้นแล ธาตุๆ อันอ่าพระยาตันบั้น อันจัก
เฮ้าไปให้ยังนางสุอันนะสังขานสู่บั้นพ้อยบี่ๆกิบ่ได้เตดอ่าภายเบื้อ
ตันแต่ๆนางบั้น อันพระยาอินตากให้บังเกิดเป้นอันร้อนไพ้แก่พระ
ยา กิที่เอิามาร้ักสาไอ้บูชาตาดายดอกตั้นแล.

ปัดมีจักก่าวเถิงอ้ายก่ำพ้าอันอยู่พายห้างก่อนแล คันอ่านางพี่
เสังแล้วกิเป็นทุกโสกต่ำต้อยค้อยใจมากนักเป็นอันหาสะติบ่ได้เลย
ด่ำเป็นบ้าตายถ่องคิงทั้นแล ท้าวก่ำพ้าฝูนั้นกิก่าวตี่ย่าอ่า ดูลา ย่า
เธียอ้อยฐิพี่จากเจ้าไปตายกางป่าก่อนเถิ้น คันอ่าบ่ตายแท้ ท่านี้
เต้นพ้าจั่งอ่าย้างย่าเธีย คันอ่าอ้ายก่ำพ้าสั่งย่าแล้วด่ำนั้นกิมีพ้าเต้น
ไปด้อยน้ำตา บากิเฮ้าไปสู่ป่าไม้ไพพ้าอันอากงม เต้นไปด้อยฉ้าง
ด้อยแฮดแสะเสือพี ฮาฉะสีแสะคอายเถื่อนอยู่สะเลือนในไพ ท้าว
ก่ำพ้ากิโคจอมข้ามดงดอนดั้นป่าคอ่าหาคำตายเลียหินตายเป็นบ้า
เพื่ออ่าตันหาหากพ่าเป็นเฆ้นๆมาบั่งไ ท้เลียคั้ง ใค้อ่านางเธียๆเลีย
ลูกไปบ่ฮ้าเฮ้าป่าไม้ทีมะพานดูนางนได้ ๑๕ อัน กิจี่งไปเถิงย้างเจ้า
ฮ้ดสิถินบี่ง แล้วกิลอางอิยู่ดอมทั้นแล อันอ่าเจ้าฮ้ดสิถินบั้น กิรู้ด้วย
ทีพจักอยานแต่งถินแล้ว รู้ย้างเตดอันฆายก่ำพ้าเดินมาฮอด มาเถิง
ในฤาบะที่บั้นอุปะกานทั้นแล เจ้าฮ้ดสิฤาอันใดกิบ่รู้เตดอ่าจิดแต่ง
ฆายก่ำพ้าบ่ห่งจักเที่อ เตดอ่าท้าวก่ำพ้าคือฮอดเมิงถิน สินละถิน
ในใจเป็นบ้า เฮ้าไปหาแสะถูบห้าทั้นแล เจ้าฮ้ดสิถินบั้นกิเมือบินหิ
บางในฮั้นตาอะดิงสามาลังงฆายก่ำพ้าทุกๆอันทั้นแล แต่บั้นพอะยา
อินกิสั่งย้างเจ้าฮ้ดสิอ่า ดูลา เจ้าฮ้ดสิอันอ่าบุกคนผู้เดินมา อู่สำนัก
แต่งท่านเจ้าฮ้ดสิบั้น เจ้าภูจั่งสั่งสอนใท้ดีแล้วอิบสั่งเมือตาบ้านตา
เมืองย่าฮ้าเถิ้น เมื่อบั้นเจ้าฮ้ดสิกิลับเอิาคำแต่งพอะยาอินแล้ว กิ
สังมาหาอาสินปิดสาลาแต่งถินแล้วกิสั่งสอนสาดสิบห้าฆาย แก่ฆาย

ກ່ຳພ້າຊຸ້ນັ້ນ ໃຫ້ຈົບ ແຜ ບໍ ອະ ບອນ ແລ້ວ ຕາ ບຸກ ຄົນ ຊຸ ໃດ ຈັກ ສ ເມີ ບໍ່ ໄດ້ ແທ້ ຕິ ຫຼິ ແລ ແຕ່ ນັ້ນ ເຈົ້າ ອັ ສິ ຕົນ ນັ້ນ ກໍ ຊ້ຳ ແຕ່ ງ ຢ້ ງ ສ ງ ຕ ສິ ນ ອັ ນ ນີ ງ ຊື່ ວ່ າ ບໍ ອ ະ ຜ ີ ໃ ຫ ມ ີ ຈິ ດ ເ ພ ື ອ ນ ດ ່ ຳ ຄ ນ ຊ ມ ີ ອ ິ ດ ນ ັ ້ ນ ແ ລ ຈ ັ ກ ໃ ຊ ້ ບ ໍ ອ ະ ຜ ີ ນ ັ ້ ນ ເ ປ ັ ນ ນ ້ ຳ ເ ປ ັ ນ ລ ມ ເ ປ ັ ນ ໄ ຟ ອ ັ ນ ໃ ຫ ຍ ່ ໜ ງ ກ ໍ ໄ ດ ້ ພ ື ້ ນ ທ ່ ແ ສ ນ ທ ີ ບ ໍ ່ ໃ ຫ ້ ແ ສ ດ ໃ ຫ ້ ຖ ື ຈ ັ ກ ອ ັ ນ ແ ລ ແ ລ ະ ປ າ ກ ຕ ້ ນ ຈ າ ອ ະ ຈ າ ກ ໍ ເ ຊ ັ ດ ກ ິ ຢ ຳ ຢ ່ ງ ນ ັ ກ ແ ທ ້ ຕ ິ ຫ ຼ ິ ແ ລ ອ ັ ນ ວ ່ າ ເ ຈ ົ ້ າ ອ ັ ດ ສ ິ ຕ ົ ນ ນ ັ ້ ນ ກ ໍ ສ ັ ່ ງ ສ ອ ນ ຢ ້ ງ ສ ງ ຕ ສ ິ ນ ແ ກ ່ ຊ ຸ ໜ ່ ງ ກ ່ ຳ ພ ້ ຳ ຊ ຸ ນ ັ ້ ນ ບ ໍ ອ ະ ບ ອ ນ ຈ ົ ບ ໄ ຕ ແ ຜ ດ ທ ັ ້ ງ ມ ອ ນ ທ ຸ ກ ສ ິ ່ ງ ແ ລ ້ ອ ເ ຈ ົ ້ າ ອ ັ ດ ສ ິ ກ ໍ ເ ອ ົ ້ າ ຢ ້ ງ ນ ້ ຳ ເ ຜ ິ ້ ງ ນ ັ ້ ນ ກ ັ ບ ທ ັ ້ ງ ນ ້ ຳ ມ ິ ອ ະ ພ ິ ໜ ່ ອ ຍ ນ ັ ້ ນ ໃ ຫ ້ ແ ກ ່ ຊ ຸ ກ ່ ຳ ພ ້ ຳ ແ ລ ້ ອ ກ ໍ ບ ອ ກ ຄ ຸ ນ ອ ິ ເ ສ ດ ແ ຫ ່ ງ ນ ້ ຳ ເ ຜ ິ ້ ງ ວ ່ າ ດ ຸ ລ າ ທ ້ າ ວ ກ ່ ຳ ພ ້ ຳ ຕ ິ ວ ່ າ ທ ່ ານ ຢ າ ກ ກ ິ ນ ເ ຂ ົ ້ າ ຍ າ ມ ໃ ດ ຈ ່ ຳ ເ ອ ົ າ ນ ້ ຳ ມ ິ ອ ະ ພ ິ ອ ັ ນ ນ ີ ້ ຈ ຸ ່ ມ ນ ້ ຳ ເ ຜ ິ ້ ງ ແ ລ ້ ວ ດ ຸ ດ ກ ິ ນ ເ ຖ ິ ້ ນ ກ ໍ ຫ າ ກ ອ ີ ່ ນ ສ ເ ມ ີ ດ ່ ຳ ກ ິ ນ ເ ຂ ົ ້ າ ນ ັ ້ ນ ແ ລ ເ ຈ ົ ້ າ ອ ັ ດ ສ ິ ສ ັ ່ ງ ດ ່ ຳ ນ ີ ້ ແ ລ ້ ອ ກ ໍ ນ ຳ ໄ ປ ສ ັ ່ ງ ຢ ້ ງ ອ ້ າ ຍ ກ ່ ຳ ພ ້ ຳ ຊ ຸ ນ ັ ້ ນ ໃ ສ ່ ຫ ນ ທ າ ງ ອ ັ ນ ຊ ຶ ່ ງ ດ ີ ແ ລ ້ ອ ເ ຈ ົ ້ າ ອ ັ ດ ສ ິ ກ ໍ ຄ ຶ ນ ມ າ ຊ ຸ ່ ສ າ ລ າ ອ ັ ນ ເ ປ ັ ນ ທ ີ ່ ຢ ຸ ່ ແ ຫ ່ ງ ຕ ົ ນ ກ ໍ ມ ີ ແ ລ ແ ຕ ່ ນ ັ ້ ນ ອ ້ າ ຍ ກ ່ ຳ ພ ້ ຳ ຊ ຸ ນ ັ ້ ນ ກ ໍ ຕ ະ ເ ດ ີ ນ ໄ ປ ຊ ຸ ້ ງ ອ ຍ ຶ ບ ແ ລ ັ ບ ຄ ັ ້ ງ ທ ອ ງ ຮ ້ ອ ນ ໜ ັ ກ ໜ ໍ ເ ຂ ົ ້ າ ໄ ປ ເ ຊ ົ າ ນ ີ ້ ຊ ຸ ່ ໃ ນ ຕ ົ ນ ໄ ມ ້ ນ ີ ້ ໃ ຫ ຍ ່ ຕ ົ ນ ນ ຶ ່ ງ ແ ລ ້ ອ ກ ໍ ຢ ຸ ່ ສ ຳ ບ າ ຍ ຕ າ ຍ ຮ ້ ອ ນ ຕ ັ ້ ນ ແ ລ ແ ຕ ່ ນ ັ ້ ນ ຢ ັ ງ ມ ີ ຊ າ ຍ ຊ ຸ ນ ຶ ່ ງ ຊ ື ່ ວ ່ າ ວ ິ ຊ າ ເ ຕ ໂ ຊ ມ ັ ນ ກ ໍ ເ ອ ົ າ ຢ ັ ງ ໄ ມ ້ ນ ີ ໂ ຄ ດ ຕ ົ ນ ນ ັ ້ ນ ເ ປ ັ ນ ທ ີ ່ ຢ ຸ ່ ແ ຫ ່ ງ ມ ັ ນ ຕ ັ ້ ນ ແ ລ ມ ັ ນ ກ ໍ ໄ ປ ຫ ່ ງ ອ ຕ າ ກ ິ ນ ຄ ຶ ນ ນ າ ມ ັ ນ ກ ໍ ຫ ງ ອ ເ ຕ ົ ນ ຢ ັ ງ ຊ າ ຍ ກ ່ ຳ ພ ້ ຳ ນ ັ ້ ງ ຢ ຸ ່ ໃ ນ ຮ ົ ່ ມ ໄ ມ ້ ນ ີ ໂ ຄ ດ ແ ຫ ່ ງ ມ ັ ນ ດ ັ ່ ງ ນ ັ ້ ນ ມ ັ ນ ກ ໍ ຮ ້ ອ ງ ເ ອ ີ ້ ນ ນ າ ວ ່ າ ບ ຸ ກ ຄ ລ ະ ຊ ຸ ໃ ດ ມ າ ນ ັ ່ ງ ຢ ຸ ່ ໃ ນ ບ ່ ອ ນ ແ ຫ ່ ງ ກ ຸ ນ ີ ້ ຈ າ ມ ື ງ ຈ ່ ຳ ໜ ີ ຈ າ ກ ທ ີ ່ ແ ຫ ່ ງ ກ ຸ ຫ ່ ງ ອ ພ ລ ັ ນ ເ ຖ ິ ້ ນ ຄ ັ ນ ວ ່ າ ຮ ີ ບ ບ ໍ ່ ໜ ີ ກ ໍ ຫ ຼ ່ າ ວ ວ ່ າ ຈ ັ ກ ຕ າ ຍ ແ ທ ້ ແ ລ ມ ັ ນ ກ ໍ ກ ່ າ ວ ເ ຖ ິ ງ ສ ອ ງ ທ ີ ສ າ ມ ທ ີ ຕ ັ ້ ນ ແ ລ ອ ັ ນ ວ ່ າ ຊ າ ຍ ກ ່ ຳ ພ ້ ຳ ຊ ຸ ນ ັ ້ ນ ກ ໍ ບ ໍ ່ ໜ ີ ກ ໍ ທ ່ ນ ັ ່ ງ ຢ ຸ ່ ຕ ັ ້ ນ ສ ່ ງ ດ ງ ອ ແ ທ ້ ແ ລ ແ ຕ ່ ນ ັ ້ ນ ອ ້ າ ຍ ວ ິ ຊ າ ເ ຕ ໂ ຊ ຊ ຸ ນ ັ ້ ນ ມ ັ ນ ກ ໍ ຄ ງ ດ ແ ລ ້ ອ ກ ໍ ເ ອ ົ າ ຢ ັ ງ ໄ ມ ້

ເທົ້າແຫ່ງນັ້ນສັກແຜ່ນດິນແລ້ວກໍຍ້ຳເກີດເປັນໄຟລຸກເປັນແປວໃຫ່ ໄໝ້ແຜ່ນ
ດິ່ນເຂົ້າມາຫາຊາຍກ່ຳພ້າ ຊາຍກ່ຳພ້າຕູ້ນັ້ນກໍບ່ายเอົານິຍະພິແລ້ວກໍຖີ້ມໄປ
ບ້ຳເກີດເປັນນ້ຳມອດຍ້ຳໄຟອັນນັ້ນກໍຫ່ายສັ້ງໆໄປຫັ້ນແລ ແຜ່ນັ້ນ ຂ້ອຍອິຊາ
ເຕໂຊຕູ້ນັ້ນ ນັ້ນກໍເຫັ້ນຍ້ຳຮິດທີ່ແຫ່ງທ່ານແໜ້ດິນດ່ຳນັ້ນ ນັ້ນກໍມີໃຈອັນຢ້ານ
ສະທ້ານຕົກໃຈນາກນັ້ກແລ້ວກໍເຂົ້າໄປໄຫວ້ຍ້ຳຕີນແຫ່ງຊາຍກ່ຳພ້າ ຕູ້ນັ້ນວ່ຳ
ຂ້ານ້ອຍມາໂທດເອມເຈ້ານ້ຳແດ່ເຖີ້ນ ອັນນີ້ຂ້ານ້ອຍໄປຕາມຕີນແຫ່ງ ເຈ້ານ້ຳ
ຕ່ຳບຕໍ່ເທ້ານ້ຳສຸດຫ່ວ່ຍຫ່ວ້ຳງແລ ແຕ່ນັ້ນຊາຍກ່ຳພ້າຕູ້ນັ້ນ ກໍບອກໃຫ້ຊາຍຕູ້ຊື່ວ່ຳອິ
ຊາເຕໂຊກິນຍ້ຳນ້ຳສັດຈະແລ້ວກໍພ່ากັນໄປ ເພື່ອວ່ຳຈັກເມືອຫ່ายໆແຫ່ງຕົນ
ຫັ້ນແລ ຂ່ານ້ຳທ້ານສອງພ່ากັນໄປຫ່ายອັນແລ້ວກໍມ່ານ້ຳຫັ້ນຍ້ຳໄມ້ຊຸມພຸຕົ້ນນຶ່ງ ກໍ
ພ່ากັນເຊ່ຳຢູ່ໃນຮົ່ມໄມ້ຊຸມພຸຕົ້ນນັ້ນອັນເປັນທີ່ຢ່ຳບ່ายຫັ້ນແລ ທີ່ນັ້ນ ກໍຍ້ຳມີ
ຊາຍຕູ້ນຶ່ງ ຊື່ວ່ຳ ອິຊາເຕໂຊ ນັ້ນກໍຢູ່ໃນຮົ່ມໄມ້ຊຸມພຸຕົ້ນນັ້ນ ນັ້ນກໍຮ້ອງເອີ້ນ
ປ່ານ້ອມ່ານວ່ຳ ບຸຄລະຕູ້ໃດແລມ່ານນັ່ງຢູ່ທີ່ຢູ່ແຫ່ງກູນ້ີ້ຈ່ ເຂືອຈ່ຳພ່ากันໜ່ຳງ
ເຖີ້ນ ຄັນວ່ຳບໍ່ໜີຫ່ວ່ຍແຫ່ງເຂືອຈັກແຕກແຫ້ແລ ອ້ายอิชาเตโชนั้นวว่ำดั่ງນີ້
ເຖິງສອງສ່ามທີ່ດ່ຳນັ້ນ ອັນວ່ຳຂ່ານ້ຳທ້ານສອງຄືວ່ຳອ້ายกำพ้า ແລະอ้ายอิชา
ເຕໂຊນັ້ນກໍບໍ່ໜີ ທໍ່ເອົ້ານ້ັນວ່ຳດັ່ງນີ້ ດູລ່ານ້ະຕ່ານ ຄັນວ່ຳນັ້ນຕ່ານກ່ານ້ຳຮິດທີ
ອັນໃດກໍດີ ສະຕ່ານຈ່ຳຮົບເອ່ອໃຫ້ໄດ້ເຖີ້ນ ຄັນວ່ຳ ຕ່ານບໍ່ຟ້ຳແທ້ຂ້ານ້ຳຕ່ານຊີ
ເອົ້ານ້ານ້ານ້ານ ອ້ายกำพ้าจ่ำต໋ออิชาเตโชดั່ງນັ້ນແລ ກໍຢູ່ຫັ້ນແລ ແຕ່
ນັ້ນອັນວ່ຳອ້ายอิชาเตโชนั้ນ ນັ້ນກໍເຫັ້ນຂ່ານ້ຳທ້ານສອງບໍ່ໜີຈ່ากที่แຫ່ງນັ້ນ ນັ້ນ
ກໍຄ່ງດ່ານ້ານ້ານ ແລ້ວນັ້ນກໍຊ້ຳຍ້ຳຫ້ຳປະກ່ຳນັ້ນນ່ານ ເພື່ອວ່ຳຈັກໃຫ້ຕັດວ້ຳຍ້ຳ
ຄ່ານ້ານ້ານ້ານ ອ້ายกำพ้าจ่ำต໋ออิชาเตโชดั່ງນັ້ນ ອັນວ່ຳຫ້ຳປະກ່ຳອັນນັ້ນກໍ

มาหาวาอาภาดตั้นผล ผต่นั้นอันอ่าท้าวอิฐาเดโจ กินายเอาฝั่งไม้
เท้าผต่างคนกินจุดขึ้นไปรับเธอกับด้อยพ้าปะภาในอาภาดตั้นผล ไม้
เท้ากับพ้าปะภารับกันเป็นด่ายสายฟ้าต่างพุพะบังกิ้งเกือกไป ตั้นผล
ยาภินิธิดเดดสเมิกันบ่ยอมกัน ยังรับเธอกันอยู่บ่ฮู้แล้วด่านั้น .ผต่นั้น
อ้ายก่าพ้าตู้เพ็นบายนั้น กินายเอาฝั่งบิธะพิผล้อภิจุดไปตัดเสังฝั่ง
พ้าปะภาอันนั้นภุ่มน่อยเป็นสางฮูสิไปตั้นผล ผต่นั้น อ้ายอิฐาเดโจ
นั้นกิเตันฝั่งพ้าปะภาผต่างคนมุ่นไปดั่งนั้น ภินิใจอันต่าต้อยค้อยสาง
มากนัก กิเสียดายาอ่อนน้อมค้อมหัวสางไตอ้ฝั่งตินผต่างอ้ายก่าพ้า ข้า
ไตอ้เจ้าคนนิบุนเป็นอันมาก ข้าขอยะมาโทดโดดขีอิดผต่างข้าหิดงอ
นิ้ก่อนเถิ้น อันนึ่งข้าขีไปเป็นข้อยตัดบาดบาหาผด่เถิ้น อ้ายอิฐา
เดโจไตอ้ฝั่งอ้ายก่าพ้าดั่งนั้นผล้อ สอนอันอ่าขายก่าพ้าตู้นั้น กิให้
อ้ายอิฐาเดโจนั้นกินน้ำสัดจะผล้อภิพาภับหมีเมืองสู่เมืองา อันย่าผต่าง
คนยู่ตั้นผล ผต่นั้นอ้ายก่าพ้าตู้นั้นกิได้ฝั่งคนดีไปนำคนสองคน ผล้อ
ยาท้างสามภิพาภับมายอดบ้านเมืองา เมื่อนั้นสอนอันอ่าอ้ายก่าพ้าตู้
นั้นกิต้านจาธะจาภับดอมสะตายท้างสอง คือ่า ท้าวอิฐาเดโจผละ
ท้าวอิฐาเดโจนั้นอ่า ดูลา สะตายท้างสองเธีย ในคืนอันนี้ธาท้า
สามกิมาฮูดยู่ดอมย่านิ้ก่อนเถิ้น อันพ้าเจ้าเธาท้างสาม กิจี่พาภับ
ไปฏิ้นดอมพธะยาเถิ้น ผต่นั้นยาท้างสามกิพาภับเจ้ายู่ดอม ย่าผต่าง
คนตั้นผล สา สอนอันอ่าย่าตู้นั้นกิดีกผต่างยังเสียนำ โพธนะยาก
ตานใต้ผก่ฐานท้างสามกินผล้อภิพาภับนอนยู่ตั้นผล.

ปัดนี้จักกล่าวถึงนางสุวันนะสังขวานอันนอนอยู่ ในพาสาทอิใจ
ยินก่อนผล ในเมื่อปัดสีมะยานใกัจักรุ่งนานั้น นางกินันเต้น พระ
อาทิตอันออกมาทั้งสามพ่อยรงกันยู่มีพู่ดาวอทั้งหลาย ตากผอดล้อม
อ้อมเป้นปะธีอานดุรุ่งเธียงงามมากยิ่ง มิอันมีอ้างสิที่อไปในพิมพุ
ทะอิบทั้งมอนตั้นผล นางกินันที่นั้นผล้อกิสะดุ้งตื่นขึ้นมาผล้อกิบ่เอ้า
ตี่ในสักคนตั้นผล ผต่นั้น อัดติยาอันอ่าสีมอันนั้นผล รุ่งมาผล้อ ดั่ง
นั้น สอนอันอ่าฆายก่ำพ้าตุ้นั้น กิพาเธียงยังสะหายทั้งสองคนนั้น คือ
อ่า อ้ายอิฆาเตโช ผละ อ้ายอิฆาเตโจ อันเป้นคนดิผต่าคนผล้อ
กิพากันเฮ้าเมือในตำพ้าคองหูอง ผล้อกิลอาดขึ้นนั่งยู่เหิงผท่นผก้อ
ผต่าพระยาทั้งสามคนตั้นผล ผต่นั้น นายนักกานทั้งหลายเธียงกิเต้น
ยังอ้ายก่ำพ้าตุ้นั้นมาทำคนอิงอาดนั่งยู่เพื่อผท่นผก้อดั่งนั้น เธียงกิ
พ้าอเมือขาบทูนพระยาเจ้าอ่า เทอะข้าไทอัมะหาธาขุเป้นเจ้า
อันอ่าอ้ายก่ำพ้าขายไธ้นอกเมืองนั้น กิมาขาบผพ้ ยังบ้านเมือง
ผต่าเธียงผท้ผล มันกิมานั่งยู่เพื่อผท่นผก้อผต่าพระยาเป้นเจ้าในตำ
พ้าคองหูองบัดนี้กิข้าผล ผต่นั้น ธาขุา อันอ่าพระยากิมีใจอันคงด
ผล้อก่าออ่า ดูได้เป้นพระยาปานดั่งนี้ ตาบุกคนตู้ใดจักเถิงสอง
กอ่ากูนี้กิบ่อาดจักมี มันตู้นี้ผลมาทะทำดั่งนี้ ดั่งลือมันจักยู่ตั้นนี้จา
ผต่นั้น โอ อันอ่าอ้ายก่ำพ้าตุ้นั้น กิเต้นยังคนทั้งหลาย มาผอดล้อม
อ้อมยังตินมากนัก อ่าจักมาขุกยังตินดั่งนั้น ท้าวกิอ่า ดูลา ท่าน
ทั้งหลายเธีย สูจ่งออกไปยืนยู่พายนอกพุ้นเถิ้นอ่าดั่งนั้น ผต่นั้น คน

ท้าวฆายฝูงนั้น เธอกพ้อมกันออกไปยืนสั่นอยู่ฯ คนเพื่อนดั่งไม้อันบักไอ้
ตั้นแล กิบ่ปากบ่ติงได้สักคนตั้นแล แต่นั้นอันอ่ายท้าวฆายฝูงอยู่พากบอก เธอกเตันยังโหดอันนั้น เธอกเมือยายหูนพระยาโดยนัย ดั่ง
เธอเตันนั้นแล ข้าไทอัมะตายายจ้าอันอ่าอ้ายกำพ้าตูนั้น กิมีธิเทิมากนักตั้นแล คันอ่าเสือบ่ดีอีกูแท้ดั่งนั้น กิจักเสังบ้านเสังเมืองแก่
มันกิข้าแล แต่นั้นธายายอันอ่าพระยากิจำคงดมากนักกอ่าเก่า ก่อ
อ่าสูจ่างไปท้างจ้างมังคละมาให้แก่กู กูจักไปตัดหอฆายไอ้ ตูนั้นให้
ยายไปบัดเงอนี้ตั้นแล แต่นั้นฆายพอกน้อยท้าวฆาย เธอกิไปท้างย้าง
จ้างม้ามา พระยากิย้ดย้างดาบหะจิงย้างอายุดคุ่ดแสงแล้อ กิลื้นธี่ย้าง
จ้างมีพู่เสนายายุมายท้าวฆายแอดล้อมบ่อายจักคันนะนามันได้ กิสะ
เด็ดไปพลันนักเลียธอดอ้ายกำพ้าบ่มีนาม แต่นั้น พระยากิเติมย้างพู่
เสนาท้าวฆายให้แอดล้อมธะอังไปธอดหูกเบื้องหูกพายบ่ให้สเลดสลี
สักแต่างแต่างลัดไอ้ฆู่พาย คันอ่าฆายกำพวันนั้นไปทางใด ให้สูย้าเสัง
ทางนั้น คันอ่ามันล่องออกหน้าที่ตูใด ให้ย้าตูนั้นเสังป่าไอ้ พระยา
กิตกแต่างดั่งนั้นแล้อ พระกิบอกไทอาสาเย้าไปฆูกย้างฆายกำพ้าเพื่อ
อ่าชิเธอมาให้แก่พระยาตั้นแล อันอ่าพอกอาสาเธอกิเย้าไปแท้ตั้น
แล แต่นั้นสอนอันอ่าอ้ายกำพ้าตูนั้นกิเตันยังคนอาสา แต่างพระยา
เย้ามาอ่าจักฆูกเธอกินดั่งนั้น ท้าวกำพ้าอ่า ดูลา สูท่านท้าวฆายจ่าง
ออกไปยืนยู่พายนอกพู้นเถ้นแต่นั้นอันอ่าคนกำล้างท้าวฆายฝูงนั้น เธอ
กิออก ไปยืนยู่ฯ คนๆเป็นดั่งไม้อันสักไอ้บ่ติงไปมาสักคนตั้นแลแต่นั้น

พระยาก็เห็นดังนั้นหางยาวแต่นั้นมา พระยาก็ร้องถามนักว่า
เท่า ก็ใครฉ้างตอปะเสดนั้นเล้าไปเพื่อว่าจักให้แห่งยังอ้ายก่ำพ้า
ตั้นแล เมื่อนั้นอ้ายก่ำพ้าตู้นั้น ก็เห็นยังพระยาอันใครฉ้างเล้ามา
ตามดังนั้น ท้าวก่ำพ้าก็ว่าออ่าจิ่งให้พระยาตีกลิงจากคำฉ้างแล้ว
และให้เป็นหินเสังเถ้นอ่าดังนั้น แต่นั้นพระยาตีนั้นก็ตีกลิงจากคำ
ฉ้างมาในขนะนั้น อ้ายก่ำพ้าอ่าดังนั้น ก็ลอางเกิดเป็นหินเสังตั้น
แล อันอ่าฉ้างตอนั้นก็ลอางเป็นผู้บ่ตาย อ้ายก่ำพ้าตู้นั้น ก็ร้องตามแผ้
ยังข้าเสิกสัดตูท้างยาวยู่นั้นบ่ระบอมแล้วดังนั้น ตาตู้ฆายจักปาก
จากอามบ่างก็บ่มี ก็ทำแต่แม่ยิงท้างนอมตั้นแล แม่ยิงท้างยาวยู่นั้น
เล้าก็พ้อมกันเล้าหงมเงินหงมทองคำใส่ในฮันเงินฮันคำด้อยฮ้อย
ด้อยพัน และเคื่องภะภูทะพันท้างต้าปะภานก็เล้ามาพ้อม และมอบ
เอบเคนให้ยังเคื่องบ้านเมืองท้างนอน แล้วเล้าก็ฮ้องขีอีลูกเมีย
และอ้ายน้องแต่างตนจุ่คนตั้นแล แต่นั้นฮันอ่าอ้ายก่ำพ้าตู้นั้น ก็จิ่ง
เฮ็นธงภตาเล้าย้างเสนาท้างสี่อ่า ดูลาเสนาท้างสี่เฮีย ท่านท้างยาย
จิ่งเล้ามาตาเล้าบ้ดนี้เถ้น อ่าดังนั้น เมื่อนั้นฮันอ่าเสนาท้างสี่จิ่งรู้
เมื่อคืงแล้วก็พ้าอพาก้นเล้ามาโคจิบมิบไตอ้ยังอ้ายก่ำพ้าตู้นั้น อ่า
ฝูงข้าไตอ้เจ้าตนมีบุนสมพานฮันก้อาง เจ้าภูจ่าสเอียสิบล้านโฆด
ไพ่ภูนาฮ่ใต้ฝูงข้าท้างยายมีหีอีเป็นฮ้อยสมพานพูบานตนบุนภอ้างฮ่
ใต้เจ้าอยู่ก็อเป็นพระยาเจ้าฉ้างตาบหมิพู ฝูงสัดตูย่าได้มาบ้างบงด
ก็ฮ้างเถ้น เสนาท้างสี่มอบเอบเคนให้ยังบ้านเมือง ท้างยายแล้วดั่ง

ນັ້ນ ແຕ່ນັ້ນອັນວ່າອ້າຍກ່ຳພ້າຕູ້ນັ້ນກໍໄດ້ຍັ້ງເມືອງແລ້ວ ເຈົ້າກໍໃຫ້ຍັ້ງຄົນທີ່ ຢືນຢູ່ນັ້ນໃຫ້ມີສະຕິແລະຊີວິດຢູ່ຄົນໆແທ້ດີຫຼືແລ ແຕ່ນັ້ນຄົນທ້າໝາຍ ຝ່າຍນັ້ນ ເຂົ້າກໍເມືອຫາບ້ານຫາເຮືອນແຕ່ງຄົນຢູ່ຄົນຕັ້ນແລ ຣາຊາ ອັນວ່າພຣະຍາ ເຈົ້າເມືອງນັ້ນກໍໃຫ້ເປັນຫົນຢູ່ເທົ້າກາລະບັດນີ້.

ບັດນີ້ຈັກກ່າວເຖິງນາງສຸວັນນະສ້ຽງຂາບ ອັນຢູ່ໃນຫໍຊາຊາດນັ້ນກ່ອນ ແລ ນາງກໍຮູ້ວ່າຕົວແຕ່ງຄົນໄດ້ສເວີຍເມືອງແລ້ວຄັ້ງນັ້ນ ນາງກໍໜ້າເອົາ ບໍຮີວານທ້າໝາຍແລ້ວກໍສະເດັດອອກມາຫາທ້າວກ່ຳພ້າ ອັນຢູ່ໃນຣາຊໜ້າ ຄອງໝູ່ອງຕັ້ນແລ ແຕ່ນັ້ນອັນວ່າຫອຍປ້ຽງຄຳໜ່ອຍນັ້ນ ອັນເປັນຫົນຢູ່ດອມຢ່ານັ້ນກໍລວາດກາຍເກີດເປັນຊ້ຽງເຜືອກຕົວປະເສີດ ແລ້ວກໍເຂົ້າມາຫາທ້າວ ຕັ້ນແລ ອັນວ່ານາງທ້າໝາຍ ๗ ຄົນນັ້ນກໍດີ ກັບທ້າເຄື່ອງກະກຸທະພັນທ້າ ๕ ປະການນັ້ນກໍດີ ແລະນ້ຳອໃສ່ແຂນແຕອນໃສ່ກ້ອຍໜ້າກປັດນ້ອຍສ້ອຍສ້ຽ ວານເສດຕະສັດພັດຈຳນອນ ອັນເປັນເຄື່ອງທະຮົ່ງ ແລະກ້ຽຈັກແກ້ວແລະ ແກ້ວມະນີໂຊດອັນຢູ່ໃນຫອຍປ້ຽງໜ່ອຍນັ້ນ ກໍພ້ອມກັນສະເດັດເຂົ້າສູ່ຊ້ອງໜ້າ ແຕ່ງທ້າວກ່ຳພ້າ ຫາບຸຄລະຕູ້ໃດຈັກທຽບຈັກຖືບໍ່ໄດ້ ກໍຫາກຕັ້ງຊັ້ນຢູ່ອັນ ເປັນເຄື່ອງທິບທ້ຽນອນແທ້ແລ ອັຍກາ ອັນວ່າຢ່າງຈຳສອນແຕ່ງທ້າວກ່ຳພ້າ ນັ້ນກໍກັບກາຍເປັນນາງຕູ້ດີແລະປະເສີດເໝືອນດັ່ງນາງອັນເກີດ ແຕ່ທິບຢູ່ ດອນນັ້ນແລ ທ້າວກ່ຳພ້າກໍເອົາໃຫ້ແກ່ທ້າວວິຊາເດໂຊຕັ້ນແລ ແລ້ວກໍໃຫ້ ທ້າວວິຊາເດໂຊນັ້ນເປັນອຸປຣາດ ກໍໃຫ້ຢູ່ຊາຊາດຫ້ຽງນ້ຳຕັ້ນແລ ອັນວ່າ ທ້າວວິຊາເດໂຈນັ້ນ ທ້າວກ່ຳພ້າກໍເອົານາງໃຫ້ຕູ້ນ້ຳກໍໃຫ້ເປັນແສນເມືອງ ຢູ່ຊາຊາດຫ້ຽງນ້ຳ ມີບໍຮີວານທ້າຮ້ອຍຊຸ່ນຕັ້ນແລ ທ້າວກ່ຳພ້າຕູ້ນັ້ນ ກໍຫາ

ແຕ່ງແປງໃຫ້ແລ້ວຮຸ່ເຍືອງຮຸ່ປະການ ແຕ່ງຕັ້ງໄວ້ຢັ້ງເສນາທັ້ງ ๔ ເປັນ
ຄ້ານໃຫ່ຍ່ແລະຄ້ານນ້ອຍ ອາມາດແລະມຸນຕີ ນາງກຸມາຮີແຕ່ງໃຫ້ໄວ້ໃຊ້
ຮ່ອງດາງຕີນນີຮຸ່ຄົນໆແທ້ດີຫຼີແລ ແຕ່ນັ້ນ ອັນວ່າ ນາງສຸວັນນະສ້ຽງຂາບ
ອາຮາເທວີນາງຜູ້ດີສ້ຽງນາແຕ່ຟ້ານັ້ນກໍເອົາຢັ້ງຄຳ ຄຳອອກມາແລ້ວ ກໍເອົາ
ຢັ້ງຄຳໃຫ້ທາບແກ່ຄົນທັ້ງຫຼາຍ ຄືວ່າ ເສນາອາມາດ ຊາວບ້ານ ຊາວ
ເມືອງທັ້ງຫຼາຍ ແລະຄົນກ່ຳພ້າທຸກຂະນອດຂີນໃຈແລະຄົນລະພັນຮຸ່ຄົນຕາບ
ຕໍ່ເທ້າທ່ວບ້ານທ່ວເມືອງຮຸ່ແຕ່ງຮຸ່ພ້ານ ຄົນທັ້ງຫຼາຍເຂົ້າກໍຍິນດີສ້ຽງທຸກ້ານຢໍ
ຢັ້ງ ຢ້ອນບຸນສົມພ້ານສອງພຸບ້ານທັ້ງຄູ່ນ້ານທ້ານຢູ່ດອມກັນ ສເວີຍເມືອງ
ຕ້ານທິສຮາຊທັ້ນ ດ້ວຍສຸຈະຣິຕທັ້ນຢ້ອນປະກອບດ້ວຍທ້ານະປ້ານະມີເປັນ
ເຄ້ົ້າແທ້ດີຫຼີແລ.

ບັດນີ້ຈັກກ່ານເຖິ້ງພຣະຍ້ານຍີນ ອັນຢູ່ຊັ້ນຟ້າເຫັນທ້ານກ່ຳພ້າ ໄດ້
ສເວີຍຮ້ານທ້ານເມືອງຢັ້ງໄປ່ທັນສ້ຳເຣັດບໍຣະບອນທ່ວດັ່ງນັ້ນ ແຕ່ນັ້ນພຣະ
ຍ້ານຍີນກໍພ້ານເອົ້ານຢັ້ງ ເທພບຸດແລະເທພດ້ານ ມີນ້ານສຸຊ້ານ້ານເປັນເຄ້ົ້ານ ມີ
ນ້ານໝ່ນເໝ້ານ້ານເທ້ອະປ້ັນຮ້ານທ້ານຫຼາຍໄດ້ແສນໂກດເປັນປະຮ້ານ້ານແລ້ວ ກໍລ້ານ
ນ້ານຮຸ່ໂລກ້ານມະນຸສໂລກ ມີມືຖືຢັ້ງທຸ້ານກະດ້ານແລະທຸ້ານ ໄຊ ເສຕສັດພັດຈ້ຳ
ນອນ ແລະຕຸຮິຍະ ນ້ານຕີແລະເຄື່ອ້ານ ເສບພ້ອມຮຸ່ຕົນຮຸ່ອ້ານ ແລ້ວພຣະຍ້ານ
ຍ້ານກໍເອົ້ານປະຮ້ານ້ານລ້ານຮຸ່ມະນຸສໂລກເມືອ້ານຄົນ ເພື່ອວ່ານ້ານຈັກນ້ານຫ້ານລ້ານຢັ້ງ
ທ້ານ້ານກ່ຳພ້ານ ໃຫ້ເປັນພຣະຍ້ານຈັກກະວັດຕິຮ້ານ ໃຫ້ເປັນອ້ານ ໃນຊົມພູຫ້ານແທ້ດີ
ຫຼີແລ ພຣະຍ້ານຍີນກໍໃຫ້ອີຮຸ່ກັນ ເທ້ອະບຸດນ້ານະມ້ານຢັ້ງຕ້ານ້ານ ຮ້ອຍເອ້ົ້ານຫຼ້ານ
ອັນແລ້ວດ້ວຍແກ້ວ ເຈ້ົ້ານປະການຮຸ່ຫຼ້ານ ຫ້ັນແລ ອັນວ່ານ້ານອີຮຸ່ກັນ ເທ້ອະບຸດ ໂດຍ

ฮาดยพยะยาอินทาภบอกนั้นแล้วกินิยะมิด ให้แล้วบิยะบอนท้ามอน
ย้อยเอ้ดถ้า กิให้มีตันภาละพึกตั้งยู่ในสี่แจดาฮาดจุ่ถ้า อันตัยยัย
ไปด้วยเสื้อต้าแก้วแตอนท้ามอนแล้วดั่งนั้น กินิยะมิดยังกำแพง
ดูอาอันกอ้าง ได้ ๑๔ โยด อันแล้วด้วยแก้วเจ้ดปะภานท้ามอนทั้น
แล แต่นั้นอันอ่าพยะยาอินกับเทพบุดและะเทพดาท้าดูาย กิพ้อมกัน
ไปฮาทมาเอิาท้าอก่ำพ้ากับท้านาาสุอันนะสิ้งฮานสุ่ทิสา อันอิสุ
กันเทอะบุดทาภบิยะมิดเอ้แล้วด้วยแก้วเจ้ดปะภานแล้วดั่งนั้นพยะ
ยาอินกิถือเอาย้างบ้ำเต้าแก้ว กิยึดทาใส่ในฮาาอิน อันมีในทิดท้า ๔
ด้านแล้ว แต่นั้น อันอ่าเทพบุดท้าดูายกิดทสิงฮาาบี่า เทพดาท้า
ดูายกิดทสิงฮาาบี่า ท้าอพยะยาและะเสนาอามาดท้าดูาย กิดทสิง
ฮาาบี่าทั้นแล อันอ่าปุโยหิตอาจานท้าดูายกิบุ่ายังต้าทิบฮาอพาอบิ
ยะสุด แล้วกิพ้อมกันดทสิงยังฮาาอันพยะยาอินดทสิงก่อนแล้วนั้น
คันอ่าดทสิงแล้วดั่งนั้น อันอ่าต้าทิบกิสะเด็ดเล้ามาเฉ็ดยังเบื้อคิา
บิยะบอนแล้วดั่งนั้น อันอ่าเคื่องต้าและะเคื่องอาพอนท้าดูาย คือ่า
ม้าอใส่แฮนแตอนใส่ก้อยพากปัดน้อยส้อยส้างอาน อันเป็นเคื่องทิบ
กิสะเด็ดเล้ามาสิบสอดใส่เล้าไปปะดับปะดา ยังเบื้อดินแต่าท้าอ
ก่ำพ้าและะเบื้อดินแต่านาาสุอันนะสิ้งฮานบิยะบอนแล้วดั่งนั้น สอน
อันอ่าพยะยาอินและะเทพบุดและะเทพดาท้าดูาย กิเอาภันมาแต่ย้า
ท้าอและะนาาฮื้นสู่ฮาสาดอันแล้วด้วยแก้วเจ้ดปะภาน อันปะเสิด
แล้วกะทำอิอาทะมาคนให้ท้าอก่ำพ้าเป็นพยะยาจักกะวัดดิอาด ฮี

ว่า สังฆาธะจัก มาวุธันนะสังฆาฌปันเป็นอัคมะเหสิเหอิ อันแก่
กอ่านางทั้งฆายอันได้ฟื้นคืนพันนางกิมิแล แต่นั้น พธะยาอิน กิสั่ง
สอนยังพธะยาสังฆาธะจักอิงนั้นให้ตั้งอยู่ในคองทิสธาฌทัน ๑๐ ปะ
การ แล้วพธะยาอินกิเอิงยังเหฌบุดและเหพดาทั้งฆายสะเด็ดขึ้น
เมืออยู่สอันเหอะโลกอันเป็นที่อยู่แห่งตนอยู่อิงกิมิแล แต่นั้นอันอ่าพธะ
สังฆาธะจักตนนั้นกิทิสธาฌทันอยู่ตาบต่เหิ้าอายุได้พันปีทั้นแล นันดิ
โด อันอ่าสงอสอางเหทันมีกะบันดิดกิจักเอิงยังนิหานหัวอก่ำพ้าพาก
หอยปังคำมาให้แจ้งแก่อุปธาดและแสนเมืองกับหัวฆาอเมืองๆ จำ
ปานะคอนสอนให้ฟังดั่งนี้แล้อ ถัดนั้น เจ้ากิจ้ำก่าออ่า อุลา เจ้า
ทั้งฆายเธีย อันแต่ในกาลนะเมื่อก่อนพุ้นยังมิเจ้าพิกขุตนปี่ๆ มิใจ
ใสสัดหาสั่างยังพธะหาดเจดีลูกปี่ๆ ในสาสนาพธะพุทเจ้าแล แต่
นั้นอันอ่าเจ้าพิกขุตนนั้นกิมีสามเนนยู่ในอัดด้อยกับ ๔ รูบ กิพาภัน
สั่างเจดีกับดอมพธะอาจานแห่งตนอยู่คนทุกๆอันทั้นแล เธอดาสาม
เนโธ อันอ่าสามเนนตนแก่นั้น กิเป็นผู้ดีกแต่งยังการทั้งฆายใต้
แก่สามเนนตนอื่นอ่าดั่งนี้ อันอ่าเจ้าตนนั้นให้เป็นผู้ดังใฝ ตันน้ำ
อ้อยและหั้งเถ้น เจ้าตนนี้จ่าไปเมดาแต่เอิงยังน้ำอ้อย และหั้ง
มาเถ้น เจ้าตนนี้จ่ามาตำประหายกับดอมข้านี้เถ้น เจ้าตนใด ได้
กะทำการนอันใดกิจ่าให้โมหะนาเอิงอยู่ตนเถ้น กิหากแม่นการนอัน
เป็นบุนอยู่อันแล แต่นั้น อันอ่าสามเนนหั้งสามตนนั้น กิคุมชื่นยินดีอยู่
ตนๆทั้นแล แต่นั้นสามเนนตนนั้นกิไปเมดาบิณดิบาดเอิงหั้ง และ

ນ້ຳອ້ອຍດອມຢູ່ບາສິກຢູ່ບາສິກາທັ້ງຫຼາຍໄດ້ແລ້ວກໍເອົາມາໃຫ້ແກ່ ສາມເນນ
ຕົນຕົ້ນຕົ້ນແລ ຄັນວ່າສາມ່ເນນຕົນຍັ້ນຕົນຍັ້ງນ້ຳອ້ອຍແລະໜ້ຽງແລ້ວກໍເອົາໄປ
ໃຫ້ແກ່ສາມເນນຕົນແກ່ນັ້ນ ອັນວ່າສາມເນນຕົນແກ່ນັ້ນກໍເອົານ້ຳທ້ຽງຫຼາຍຢ່ຽ
ນັ້ນມາສົມເຂົ້າກັນແລ້ວກໍເອົາໃສ່ໃນຮາງປອທາຍແລ້ວກໍພາຍັ້ງສາມເນນຕົນ
ນຶ່ງຕ້ຳໃຫ້ແກ່ພອຮະອາຈານຕິດຖືຍັ້ງຍອດເຈດີຕົ້ນແລ ແຕ່ນັ້ນອັນວ່າສາມເນນ
ຕົນແກ່ນັ້ນກໍບອກຍັ້ງເນນຕົນເປັ້ນແຫ້ງຕ້ຳຍັ້ງການຢູ່ນອັນເປັ້ນຫີນແກມປູ່ນນັ້ນ
ຕົ້ນແລ ແຕ່ນັ້ນອັນວ່າສາມເນນຕົນນັ້ນກໍຕ້ຳຍັ້ງການຢູ່ນຕົ້ນແລເພື່ອວ່າຈັກໃຕ
ນັ້ນແຫ້ງກແລະຍ້ອຍໄປວ່າດັ່ງນັ້ນ ອັນວ່າການຢູ່ນອັນນັ້ນນັ້ນກໍບໍ່ແຫ້ງກ ບໍ່ຍ່ອຍ
ນາກວ່ານັ້ນເປັ້ນຫີນແກມປູ່ນຕົ້ນແລ ສາມເນນຕົນນັ້ນກໍຄຶງແລ້ວກ່າວວ່າປູ່ນ
ບໍ່ແຫ້ງກໃຕ້ນັ້ນເປັ້ນຫີນທ້ຽນວນວ່າດັ່ງນັ້ນແລ້ວກໍໜີໄປທາງອື່ນເສັ້ງຕົ້ນແລເມື່ອ
ນັ້ນຍັ້ງມີອຸບາສິກາຜູ້ນຶ່ງ ອັນພໍ່ແມ່ຫາກຕາຍເສັ້ງຈາກ ຍັ້ງແຕ່ພີ່ນ້ອງ ນາງຜູ້
ນັ້ນນັ້ນກໍເອົາຍັ້ງຖົ້ງເປ້ັ້ງໜ່ອຍນຶ່ງນາໃຫ້ແກ່ສາມເນນຕົນແກ່ນັ້ນ ວ່າຈັກໃຕ
ໃສ່ໃນເຈດີວ່າດັ່ງນັ້ນຕົ້ນແລ ໃນຖົ້ງເປ້ັ້ງນັ້ນກໍມີເຄື່ອງອັນດີນາກນັກຄືວ່າຄຸດ
ຫອຍແລະຄຸດຄ້າ ມີພາກປ້ັ້ງເກີດເປັ້ນຫີນເປັ້ນເຄ້ົາອັນວ່າສາມເນນຕົນນັ້ນກໍ
ເກັບເອົາເງິນບັກແລະຄ້ຳຊີກອັນຄ້ຳຢູ່ໃນຖົ້ງນັ້ນອອກນາຜ່ລ້ວກໍເອົາໄປຊື້ຄ້ຳ
ແລະນ້ຳກ້ຽງນາເພື່ອທາຍັ້ງເຈດີຕົ້ນແລອັນວ່າຖົ້ງເປ້ັ້ງໜ່ອຍນັ້ນກໍເອົາໄປບັ້ນ
ຈຸໄວ້ໃນທາດເຈດີຕົ້ນແລ ອັນວ່າອຸບາສິກອຸບາສິກາທັ້ງຫຼາຍຢ່ຽຢູ່ໃຕ້ນັ້ນ ກໍ
ພ້ອມກັນເຕ້ົ້ອມໃສຈຸ່ຄົນຕົ້ນແລ ຜູ້ນຶ່ງກໍນາໃຫ້ທານຍັ້ງໜ້ຽ ຜູ້ນຶ່ງກໍນາໃຫ້ທານ
ຍັ້ງນ້ຳອ້ອຍນາກນັກ ຜູ້ນຶ່ງກໍນາໃຫ້ທານຍັ້ງປູ່ນກໍເປັ້ນອັນນາກແທ້ແລ ນາງອຸ
ບາສິກາຜູ້ນຶ່ງກໍນາກະທ້ຳຍັ້ງຄິລານະອຸປຖາກລ້ຽງຈຸຍັ້ງເຈ້ົ້າພິກຸ ແລະສາມ

ເນນທຸກໆຢັນຕາບຕໍ່ເທົ້າແລ້ວເຈດີຢັນເຈົ້າພິກຂຸແລະສາມເນນຫາກພ້ອມກັນ
ສ້ວງນັ້ນບໍ່ນານທໍ່ໃດກໍບໍ່ຮະບວນຫັ້ນແລ ແຕ່ນັ້ນເຈົ້າພິກຂຸ ແລະສາມເນນທັ້ງ
ຫຼາຍຝ່ງນັ້ນກັບທັ້ງນາຍົກອຸບາສົກອຸບາສິກາທັ້ງຫຼາຍ ກໍພ້ອມກັນນາສລອງຢັ້ງ
ເຈດີຫາດແລ້ວກໍໃຫ້ນັບໂຄຣົບຢ່ໍາແຢ່ງ ອຸທິດສ່ວນບຸນໄປຮອດເທພບຸດ
ແລະເທພດາອິນທ໌ທັ້ງຫຼາຍຮຸ່ນຮຸ່ງຫັ້ນແລ ຢັນວ່າ ສ່ວນບຸນຢັນນັ້ນກໍໄປຄ້ໍ
ໄປຮຸ່ງຮຸ່ງຄ່ໍາໆຫັ້ນແລ ຢັນວ່ານາງອຸບາສິກາຕູ້ເອົາຖ້ງເປ້ງໄປໃຫ້ແກ່ສາມເນນ
ຄົນແກ່ໄປນັ້ນຮູ້ໄວ້ໃນທາດນັ້ນ ກໍຫາກແມ່ນນາງສຸວັນນະສ້ວງຮວນຢັນອອກມາ
ແຕ່ຫອຍປ້ງຄ້ໍາຫັ້ນແລ ຢັນວ່າຫອຍປ້ງຄ້ໍາໜ່ອຍນັ້ນ ກໍຫາກແມ່ນຄູດຫອຍ ຫັ້ນ
ແລ ຢັນວ່າກ້ຽງຈັກແກ້ວແລະແກ້ວມະນີໂຊດກັບທັ້ງເຄື່ອງທັ້ງຫຼາຍ ຢັນຢູ່ໃນ
ຫອຍປ້ງຄ້ໍານັ້ນ ກໍຫາກແມ່ນເຄື່ອງອາພູດຄູດແສງທັ້ງຫຼາຍ ຢັນຢູ່ໃນຖ້ງເປ້ງ
ຢັນໄດ້ນັບຮູ້ໄວ້ໃນເຈດີຫາດນັ້ນແລຢັນວ່າຖ້ງເປ້ງໜ່ອຍນັ້ນກໍຫາກແມ່ນຖ້ງຄ້ໍ
ແຫ່ງນາງສຸວັນນະສ້ວງຮວນນັ້ນແລ ຢັນວ່າຖ້ງຄ້ໍາແຫ່ງນາງໜ່ອຍນັ້ນ ນາງກໍ
ຈົ່ງເອົາຄ້ໍາໃຫ້ທານແກ່ຄົນທັ້ງຫຼາຍດ້ວ້ງນັ້ນກໍບໍ່ໝົດບໍ່ສ້ງໆຈັກເທ່ືອແລ ກໍດ້ວຍ
ຫລະຢັນນາງຫາກໃຫ້ຖ້ງເປ້ງທານນັ້ນແລ ຢັນວ່ານາງທັ້ງຫຼາຍເຈ້ດຄົນຢັນຢູ່
ໃນຫອຍປ້ງຄ້ໍານີ້ນາງສຸວັນນະສ້ວງຮວນເປັນເຄ້ົາ ກໍຫາກແມ່ນນາງອຸບາສິກາ
ທັ້ງຫຼາຍຝ່ງ ໃຫ້ທານຢັ້ງນ້ໍ້ອ້ອຍແລະນ້ໍ້ໜ້ໍ ກັບທັ້ງປຸນແລະຊ້ວຍ ນ້ໍ້ປ້ີ
ໂພກ ນ້ໍ້ອ້ວຍ ແລະນ້ໍ້ກິນແກ່ເຈ້ົາພິກຂຸສາມເນນແຕ່ກ່ອນຫັ້ນແລ ຢັນວ່າ
ກຸສົນຢັນໄດ້ສ້ວງຮ່ວມກັນນັ້ນກໍນາໄດ້ຮ່ວມກັນແທ້ແລ ຢັນວ່າອຸບາສິກາຕູ້ກະ
ທ້ໍາຄິລະນະອຸປຖສກລ້ຽງດູຢັ້ງພິກຂຸສາມເນນນັ້ນ ກໍຫາກແມ່ນຍ່ານ້ໍາສອນຢັນ
ໄດ້ລ້ຽງດູຢັ້ງຫຼາຍກ້ໍ່ພ້ວ ກໍລວາດໄດ້ກ້ວຍເກີດເປັນສ້ວຍສອງ ເທ່ືອ ແທ້ດີ

๔๑ ອັນວ່າພິກຂຸຕົນພາຍ້ຳສາມເບນຫ້ຳຫຼາຍສ້ຳາຍ້ຳທ່ານນັ້ນກິຫ້ຳາກແມ່ນເຈ້ຳ
ພິກຂຸຕົນນີ້ຄິດທີ່ອ້ານຸພ້ານບນັ້ນຕັ້ນແລ ກິໄດ້ສ້ຳ່ງສອນຍ້ຳງສ້ຳາຕສິນຫ້ຳມອນແກ່ອ້ຳ້ຍ
ກ້ຳ້ພ້ານນັ້ນແລ ອັນວ່ຳ້ສ້ຳາມເບນຕົນແກ່ແລະຕົກແຕ່ຳ ຍ້ຳງກ່ານບຸນຄອມພຣະອ
ຳ້ານແຕ່ຳ້ຕົນນັ້ນ ກິຫ້ຳາກແມ່ນອ້ຳ້ຍກ້ຳ້ພ້ຳາຫ້ອຍປ້ຳ້ງຄ້ຳ້ນັ້ນແລ ອັນວ່ຳ້ສ້ຳາມເບນ
ຕົນດ້ຳ້ງໄຟຕົນນ້ຳ້ອ້ອຍແລະນ້ຳ້ໜ້ຳ້ງນັ້ນ ກິຫ້ຳາກແມ່ນອ້ຳ້ຍວິຊ້ຳ້ຊ ໂຊນັ້ນແລ ຫ ລ ະ
ບຸນອັນນັ້ນກິຫ້ຳາກນ້ຳ້ຳ ກິຈ່ຳ້ໄດ້ໄມ້ເທ້ຳ້ສັກດິນເກີດເປັນໄຟ ຫ້ຳາບຸກຄ ລ ະ ຜູ້
ໃດບ່ໍ້ອ້ຳ້ດ ຈັກປ ງ ບ ຫ ງ ມ ໄ ດ້ ແ ທ ນັ້ ນ ແ ລ ອັ ນ ວ ່ ຳ ້ ສ ້ ຳ ້ ຳ ມ ເ ບ ນ ຕົ ນ ໄ ປ ຫ ້ ຳ ້ ຳ ຍ ້ ຳ ງ ໜ ້ ຳ ້ ງ ນ ັ ້ ນ ກ ິ
ຫ ້ ຳ ້ ຳ ກ ແ ມ ່ ນ ອ ້ ຳ ້ ຍ ວ ິ ຊ ້ ຳ ້ ຊ ໂ ຊ ນ ັ ້ ນ ແ ລ ອ ັ ນ ນ ິ ຣ ິ ດ ທ ິ ກ ັ ບ ດ ອ ມ ໜ ້ ຳ ້ ປ ະ ກ ັ ນ ນ ັ ້ ນ ກ ິ ດ ້ ວ ຍ ຜ ລ ະ
ອ ານ ິ ສ ງ ອ ັ ນ ຕົ ນ ໄ ດ ້ ໄ ປ ຫ ້ ຳ ້ ຳ ຍ ້ ຳ ງ ໜ ້ ຳ ້ ງ ມ ້ ຳ ້ ຳ ໃ ສ ່ ປ ະ ຫ ້ ຳ ້ ຳ ຍ ນ ັ ້ ນ ແ ລ ອ ັ ນ ວ ່ ຳ ້ ສ ້ ຳ ້ ຳ ມ ເ ບ ນ ຕົ ນ ຕ ້ ຳ
ຍ ້ ຳ ງ ກ ້ ຳ ້ ຳ ກ ປ ຸ ນ ບ ່ ໍ ້ ແ ຕ ກ ແ ລ ະ ອ ່ ຳ ນ ັ ້ ນ ເ ປ ັ ນ ຫ ິ ນ ຄ ງ ແ ລ ້ ອ ໜ ້ ຳ ້ ງ ໄ ປ ຫ ້ ຳ ້ ຳ ງ ອ ື ່ ນ ນ ັ ້ ນ ກ ິ ຫ ້ ຳ ້ ຳ ກ ແ ມ ່ ນ
ພ ຣ ະ ຍ ້ ຳ ງ ຕ ົ ນ ຕ ົ ກ ້ ຳ ້ ຳ ຈ ້ ຳ ້ ຳ ກ ຄ ໍ ້ ຳ ້ ຳ ງ ແ ລ ້ ອ ລ ອ ້ ຳ ້ ຳ ດ ກ ້ ຳ ້ ຳ ຍ ເ ກ ີ ດ ເ ປ ັ ນ ຫ ິ ນ ເ ສ ັ ງ ຕ ັ ້ ນ ແ ລ ອ ັ ນ ວ ່ ຳ ້
ຄ ້ ຳ ອ ັ ນ ຕ ົ ນ ໄ ດ ້ ຄ ງ ແ ລ ະ ປ ນ ້ ຳ ້ ຳ ດ ກ ອ ້ ຳ ້ ຳ ປ ຸ ນ ນ ັ ້ ນ ກ ິ ຈ ່ ຳ ້ ໄ ດ ້ ເ ກ ີ ດ ເ ປ ັ ນ ຫ ິ ນ ຕ ັ ້ ນ ແ ລ ອ ັ ນ ວ ່ ຳ ້
ນ ັ ້ ນ ຕ ົ ນ ໄ ດ ້ ເ ປ ັ ນ ພ ຣ ະ ຍ ້ ຳ ງ ນ ັ ້ ນ ຄ ື ວ ່ ຳ ແ ມ ່ ນ ນ ັ ້ ນ ຕ ົ ນ ໄ ດ ້ ເ ຫ ຼ ື ອ ມ ໃ ສ ສ ້ ຳ ້ ຳ ງ ແ ປ ງ ຍ ້ ຳ ງ ພ ຣ ະ
ທ ້ ຳ ້ ຳ ດ ນ ້ ຳ ວ ຍ ້ ຳ ງ ຈ ້ ຳ ນ ແ ຕ ່ ກ ່ ອ ນ ອ ັ ນ ນ ີ ້ ໄ ດ ້ ຄ ງ ດ ນ ັ ້ ນ ແ ລ ະ ຜ ລ ະ ບ ຸ ນ ອ ັ ນ ນ ັ ້ ນ ມ ້ ຳ ້ ຳ ຊ ກ ິ ຈ ່ ຳ ້ ໄ ດ ້
ເ ກ ີ ດ ເ ປ ັ ນ ພ ຣ ະ ຍ ້ ຳ ງ ອ ັ ນ ວ ່ ຳ ້ ພ ຣ ະ ຍ ້ ຳ ງ ອ ິ ນ ແ ລ ະ ເ ທ ພ ບ ຸ ດ ແ ລ ະ ເ ທ ພ ດ ້ ຳ ້ ຳ ທ ້ ຳ ້ ຳ ຫ ຼ ້ ຳ ້ ຳ ຍ ພ ້ ອ ມ
ກ ັ ນ ສ ົ ງ ມ ້ ຳ ້ ຳ ຫ ົ ດ ສ ົ ງ ຍ ້ ຳ ງ ອ ້ ຳ ້ ຳ ຍ ກ ້ ຳ ້ ຳ ພ ້ ຳ ້ ຳ ໃ ຫ ້ ເ ປ ັ ນ ພ ຣ ະ ຍ ້ ຳ ງ ຈ ັ ກ ກ ະ ວ ັ ດ ຕ ິ ຣ ້ ຳ ດ ຊ ື ່ ວ ່ ຳ ສ ້ ຳ
ຂ ້ ຳ ຣ ະ ຈ ັ ກ ນ ັ ້ ນ ກ ິ ດ ້ ວ ຍ ຜ ລ ະ ບ ຸ ນ ອ ັ ນ ຕ ົ ນ ໄ ດ ້ ສ ້ ຳ ້ ຳ ງ ທ ້ ຳ ດ ເ ຈ ດ ີ ນ ີ ໃ ຈ ເ ຫ ຼ ື ອ ມ ໃ ສ ແ ລ ະ ໄ ດ ້
ຂ ຸ ຫ ິ ດ ສ ່ ອ ນ ບ ຸ ນ ໄ ປ ຫ ້ ຳ ້ ຳ ເ ທ ພ ບ ຸ ດ ແ ລ ະ ເ ທ ພ ດ ້ ຳ ້ ຳ ອ ິ ນ ຜ ົ ນ ທ ້ ຳ ້ ຳ ຫ ຼ ້ ຳ ້ ຳ ຍ ສ ຸ ້ ຳ ນ ັ ້ ນ ແ ທ ້ ດ ີ ຫ ຼ ື ແ ລ ອ ັ ນ
ວ ່ ຳ ້ ນ ້ ຳ ້ ຳ ງ ສ ຸ ອ ັ ນ ນ ະ ສ ້ ຳ ຂ ້ ຳ ນ ອ ັ ນ ໄ ດ ້ ໃ ຫ ້ ທ ້ ຳ ້ ຳ ນ ຍ ້ ຳ ງ ຖ ິ ງ ເ ປ ້ ຳ ້ ຳ ຍ ອ ັ ນ ນ ັ ້ ນ ກ ິ ໄ ດ ້ ເ ປ ັ ນ ນ ້ ຳ ້ ຳ ງ
ອ ັ ຄ ມ ະ ເ ຫ ສ ິ ເ ທ ວ ີ ແ ຫ ່ ງ ພ ຣ ະ ຍ ້ ຳ ງ ສ ້ ຳ ຂ ້ ຳ ຣ ະ ຈ ັ ກ ນ ັ ້ ນ ກ ິ ຫ ້ ຳ ້ ຳ ກ ແ ມ ່ ນ ນ ້ ຳ ້ ຳ ງ ຈ ຸ ບ ້ ຳ ສ ິ ກ ້ ຳ ້ ຳ ທ ້ ຳ ້ ຳ

ฆ่ายอันได้ให้ยังทานคืนว่ายอยและห้ามปูนขายและบ่วบิธีโพภ และบ่
ใสประทายสร้างเจดีนั้นแล บุคละท้างฆ่ายฝูงนั้นก็ได้เถื้อมใส ให้ทาน
ส่อนบูนอันเงอกันในเจตียะทาเดอันเงอนั้น ก็จี่งได้มาเกิดพ้อมกัน
เป้นนางอัคมะเหสีเหอีแต่งพธะยาสร้างธาธะจักภะอัดติธาด ฮ้างเงด
นั้นแล อันอ่าพธะยาจักตินั้นก็มิธิดหิอาบูชาบชาบแพ้ย้างท้าฉพธะยา
ท้างฆ่ายในสะภะละฉิมพูหิบท้างมอบหาบุคละตู้ใดจักชาบแพ้บ่ได้ ก็จี่ง
ได้ชื่อ่าพธะยาจักแท้ดีฏิแล อะทิบายะ มาภอ่าบุคละตู้ใดจักโจทมา
อ่า เหดสันใดแลมาได้เป้นก่ำพ้าได้ธิเฮ้าห่านกินดั่งนั้นแล้อแลละมา
ได้เป้นพธะยาจักตินปะเสิดบิ้จา? บุคละตู้จักแก้อ่าดั่งบิ้ อันแต่ใน
ภาละเมื่อก่อนนั้น แม่นบุคละยิงฆ่ายแลละนักบอดท้างฆ่ายก็ดิ และ
ปาถนาเถิงสุภสามปะภาบอ่าดั่งนั้นด้อยแท้ธอยางแต่างตินอันจักให้ทาน
นั้นก็บ่มี ก็เท่าไปห่งอตาแตสัดหาเฮ้าธอยห่านมาให้ทานดั่งนั้น อัน
อ่าตละบูนอันนั้น ก็ตากไปได้แก่ห่านตู้ให้ทานมานั้นแล อันอ่าตินตู้
ได้ตักแต่างย้างทานนั้น ก็ตากมาได้แต่ก่ำลังธิดหิอันตินแต่างแปงให้ ดี
ให้ง่ามแล้อแลละตักไปให้ทานนั้นแล ธอยตือแท้นั้นก็บ่มีตั้นแล อันอ่า
พธะยาสร้างธาธะจักตินนั้น อันแต่ในภาละเมื่อก่อนพุ้น ก็ได้สร้างแปง
ในที่ท้างฆ่ายมากนักแท้ดีฏิแล อันนี่งคือ่าได้สร้างแปงย้างที่ตักที่คว้างที่ต่ำ
ที่สูงในธ่อางเธดแต่างแก้อท้างสามปะภาบและภูดติอีตาบ ในอัดอาธา
ธามนั้นแล อันนี่งคือ่าได้สร้างแปงติดตี่ยุดยางย้างสาธีธีภภะหาด เจดี
ปูกไม้มะหาโพดแลละสร้างธูบพธะเจ้าโสด.ใสงามกับท้างเคื่อง ธะล้ง

ภาบหูภสิ่ง คือว่า ตัวภั้งที่ตาสาดจอมพยุงทำมาดสงพระบั่งเทดกับ
ท้าวสิมและเสดสัดพัดจำมอบสอบล่อบหูไสและฆี่ฟ้า เพ็บใส่ไอ้บุรุ
มักใต้หานยังเคื่องบริขานของฎาก เสื้อด้ามากใต้หาน มิเคื่องสัง
ขานเผิงม้าอุราดาบพ้อมตลากินจำบ้อมไปใต้เป็นหาน แก่พระพุท
เจ้าดินปะเสิดอิใต้ได้เมือเกิดเมืองแก้วยอดนิระพานอันสุภสำราญ
บ่รู้เก้าบ่รู้เล้าพยาดทิโรคา อันว่าบุนยะธาสีท้าฎายสูงนั้น กินจำมา
คั้นรุยังรายก่ำพ้าบูนธอดฟ้า ลอาดได้เป็นพระยาจักกะอัดติธาดอิง
อาดในหะอิบสิมพู ดั่งก่าอมาแต่ฎ้างนั้นแล อันว่าบุนสิมพาน ท้าวก่ำ
พ้าอันได้สร้างกะทำมาแต่อะดิตชาดอันล่องแล้ว ท้าวกิที่ปาถนาเล้า
สู่องๆแก้วยอดนิระพานบูนกัดดาทิภาบยังไปค่อนธอดเมืองแก้วนิระ
พานดั่งนั้น อันว่าบุนสิมพานอันท้าวตากได้กะทำมานั้นตากจักมาใต้
เชาพักที่นักในเมืองคนใต้ได้เป็นพระยาจักกะอัดติธาด ตามบุนสิม
พานพยุงนั้น เป็นพักนั้นเมืองคน คันว่าบุนสิมพานตินมากกิจักได้ยิ้น
สเวียธาดแหนพระอินทาอันเป็นพักถ้อนสองตามคองบุน อันตินตาก
ได้สร้าง คันว่าบุนมากกล้างเถือฎาย จักได้กายเมือธอดเมืองยอด
แก้วนิระพานแท้ดีฎีแลนา บุคละเจ้าท้าฎายคือว่ายิงชายและนักบอด
ฝูงใดกิดี ถิว่าย้างยากมีคอามสุกฆ่อนี้และฆ่อหน้าดั่งนั้น เจ้าจ่งใต้รัก
สาสินพ้งทันพ่ำเผ้งพาอะนา หานย่างใต้ธาด ย่างยานดแก้อสามประ
การ กิจ่งพ้อมกันเถื้อมใส ใต้หานอันประเสิด ใต้ได้เมือเกิดใน
เมืองแก้วนิระพานเท้าอันเกิ้น ดูลา เจ้าท้าฎาย คันว่าฟ้งแล้วย่า

ได้ ปมาณยังนิทานท้าวฐายฝ่ายนี้ อันนักปาณเจ้าสงฆสอาณทันมีกะบัน
ถึงฉักเอามาแต่ตีกาทัมมะจัก อันพระสัณฐาถึงเป็นคู่แต่ๆ คัน และ
เทพดาท้าวฐายตากเทสนาสอนใส่ให้ฮงนได้เถิงฤอา ในพระอะพิทัม
ตัดส่องแจ้ง ก่าอแม่นแม้ว สงฆสอาณฐก อัณณะอะจะบ้า มิณถีตั้ง.

นิทานที่ ๓๐

เรื่อา ก่ำพ้าพวากส้าน

๓ะโต พายพ้าแต่ปั้น สัณฐา อันอ่าสับพันยเจ้า ปะภาเสนโต
อันจักสำแดงยังอัณณะทัน อาทะ ภิก่าอยังบันยาแต่ๆสงฆสอาณทันมี
กะบันถึณใต้แจ้งแก่มะตาอาญาถึงเป็นลูกสิณอ่าดั่งนี้ ๓ูลาอาญา ๓ะ
โต ในภาละเมื่อนั้น ธาตุา อันอ่าพระยาจำปานะคอนถึงนั้น ภิกขุ
ถามยังบันตาอันนึ่งเชื่าสงฆสอาณทันมีกะบันถึณอ่า มะนุดสา อันอ่า
คนท้าวฐายมาก่าอเชื่ากันอ่าดั่งนี้ เจ้านี้เป็นผู้สูาญิงเต้นต่ำแล เอิา
อ่าดั่งนี้ คำ อันอ่าสูาญิงเต้นต่ำนี้เป็นดั่งลือจา? เมื่อนั้น บันถึโต
อันอ่าสงฆสอาณทันมีกะบันถึณ ภิไทอัพระยาจำปานะคอนอ่า เทอะ
ข้าไทอันะตาธาณเป็นเจ้า อันอ่าผู้ยู่สูาญิงเต้นต่ำนี้ แต่ในภาละ
เมื่อก่อนนั้น ยังมีพระยาถึนึ่งภิได้สเอียเมืองมีถีลานะคอน และ
พระยาถึนนั้นมีลูกสาอต้นแล แต่นั้น อันอ่าพระยาถึนพ่ ภิเอิายังถือ
ให้แก่ลูกสาอแต่ๆถึนลุ่คนๆแท้แล สอนอันอ่านาๆลูกสาอแต่ๆพระยา
ผู้ผู้ๆนั้น ชื่อ่า นาๆสุนันทา และมีอายุได้ ๑๗ ปีต้นแล แต่นั้น พระ
ยาถึนเป็นพ่ภิอ่าหิเอิาให้เป็นเมืงแต่ๆอุปธาณแสนเมืองอ่าดั่งนั้นแล

ອັນອ່ານວ່າສຸນັນທາຕູ້ນັ້ນ ນາງກໍບໍ່ຍາກໄດ້ຍັງຕົວ ນາງກໍ່ເຂົ້າໄປໄຫວ້ພຣະ
ຍາພໍ່ແຫ່ງຕົນວ່າ ຂ້າໄຫວ້ພຣະບິດາເປັນເຈົ້າ ວ່າຈັກເອົາຕົວໃຫ້ຂ້ານ້ອຍດໍ້ງ
ນັ້ນ ຂ້ານ້ອຍຂໍພອນອະນຸຍາດກ່ອນແລ ຂ້າກໍຍັງອ່ານ້ອຍ ຄວາມຮູ້ໄປມີພຣະ
ເຮີຍ ແຕ່ນັ້ນ ຣາຊາ ອັນວ່າພຣະຍາກ່າວຕໍ່ລູກສາວແຫ່ງຕົນວ່າ ດູລາ ນາງ
ເຫດສັນໃດນຶ່ງແລບໍ່ຟັງຍັງຄຳພໍ່ແມ່ສັ່ງສອນນີ້ຈາ ມຶ່ງນີ້ຕັ້ງຫາກມາໃຫ້ຈິບຫາຍ
ບ້ານເມືອງແທ້ແລ ຄັນວ່ານຶ່ງຫາກບໍ່ເອົາຍັງຕົວຈັກເຕັ້ນເມືອໜ້າແທ້ແລ ພຣະ
ຍາກ່າວຕໍ່ລູກສາວແຫ່ງຕົນທໍ່ນັ້ນແລ້ວກໍມີໃຈອັນຄຸງຢູ່ບໍ່ປາກຕັ້ນແລ.

ບັດນີ້ຈັກກ່າວເຖິງອ້າຍກຳພ້າໜາກສ້ານນັ້ນກ່ອນແລ ທ້າວກຳພ້າໜາກ
ສ້ານຕູ້ນັ້ນ ກໍພາຍ່າແຫ່ງຕົນໄປແປງເຮືອນຢູ່ແຄມຝັ່ງນ້ຳມະຫາສມຸດ ໄກເຂດ
ເມືອງມິຖິລາເພື່ອນວ່າເປັນດ່ານແທ້ແລ ສອງຂາຍ່າຫຼານນັ້ນກໍພາກັນໄປເກັບ
ເອົາຍັງໜາກສ້ານມາໄວ້ໃສ່ຮ້ານ ຂາກໍພາກັນກິນຍັງໜາກສ້ານຕາງເຂົ້າ ຈຸ່ວັນ
ຂາກໍກິນຈຸ່ມື້ເລີຍລ້ຽງວ່າດີຕັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນຮັນວ່າອ້າຍກຳພ້າຕູ້ນັ້ນກໍໄປທ່ຽງຈຸດ
ນັ້ນ ທ້າວກໍມາເຫັນຍັງຈຸ່ມສາມຈຸ່ມແດງດີງາມສີ່ງຕາງຄົນແຕ້ມຕັ້ນແລ ອ້າຍ
ກຳພ້າຕູ້ນັ້ນກໍເອົາຍັງນັ້ນມາໜ້ຳທ້ຳໜາກສ້ານກິນແລ້ວເນື່ອງາຍຕັ້ນແລ ທ້າວກໍ
ຊ້ຳໄປທ່ຽງດົງດອນໃນປ່າຈຸດກິ່ນນັ້ນນັ້ນມາກ່ຽງຍແທ້ແລ.

ບັດນີ້ຈັກກ່າວເຖິງຣາຊາເຈົ້າມິຖິລານະຄອນຣາດກ່ອນແລ້ວ ພຣະບາກໍ
ຫາກຄຸງດຄ້ອຍໆແກ່ນາງຫຼ້າບໍ່ຫາຍແທ້ແລ ພຣະຍາກໍອ້ານ້ອຍໃຫ້ເໝດກນ້ອຍ
ເອົາຂ້າສະໃບນາມັດຄຸງນຍັງຕາແຫ່ງນາງສຸນັນທາແລ້ວກໍປ່ອຍໜີໄປ ຕາມແຕ່
ບຸນບຸຣານແຫ່ງນາງເປັນເຖີ້ນ ສ່ວ່ານາງຫາກຂຶ້ນສູ່ຫ້ອງເຮືອນແຫ່ງບຸກຄົນ
ໃດກໍດີສູ່ຈັ່ງແນນນ້ຳຖຸຣິບຄືນມາບອກກຸ່ຍ່າຊ້າວ່າດັ່ງນັ້ນ ແຕ່ນັ້ນຮັນວ່າຊຸນພວກ

ນ້ອຍໄທ ໃນ ເຂົ້າ ກໍ ເອົາ ນາງ ນ້ອຍ ສຸ ນັນ ທາ ໄປ ປ່ອຍ ໄວ້ ແລ້ວ ເຂົາ ກໍ ໄປ ແນມ ເບິ່ງ ຢັ້ງ ມ ນາງ ນ້ອຍ ຈຸ ຄົນ ຕັ້ນ ແລ ແຕ່ ນັ້ນ ນາງ ສຸ ນັນ ທາ ກຸ ມາ ສິ ຕຸ ນັ້ນ ກໍ ໄປ ຕາມ ບຸ ນ ຍະ ກັນ ແຕ່ ງ ຕົນ ນາງ ກໍ ຕັ້ງ ສັ ຈ ຈະ ອະ ທິ ຖານ ໃນ ໃຈ ແຕ່ ງ ຕົນ ວ່າ ສາ ທຸ ໆ ເທ ພ ດາ ອິ ນ ທ ພ ຣ ຫ ມ ລ ໂລ ກ ປານ ຕຸ ຢ່ ສຸ ງ ຖ້ ງ ເຕ ນ ຕຸ ຢ່ ຕ່ ຳ ແ ດ ເ ຖິ ນ ຂໍ ໃ ຫ້ ຖ້ ງ ລ ຳ ຂ້ າ ປ ງ ນີ ຢ່ າ ໄ ລ ຂໍ ໃ ຫ້ ບຸ ນ ນີ ໄ ດ້ ຢ້ ງ ຕ ອ ຕຸ ຢ ະ ເ ສ ດ ແ ດ ເ ຖິ ນ ຢ່ າ ໄ ດ້ ທຸ ກ ຍ າ ກ ໄ ຮ້ ຂ ເ ຂ້ າ ເ ພ ິ ນ ກ ິ ນ ນ ງ ອ ະ ທ ິ ຖ ານ ໄ ຕ ອ ິ ນ ແ ມ ຢ ້ ງ ມ ຢ ້ ງ ເ ຕ ັ ນ ທ ໍ ອ ເ ທ ົ ້ າ ຊ ົ ມ ພ ູ ກ ອ ້ າ ງ ທ ໍ ອ ແ ດ ນ ແ ຕ ່ ນ ັ ນ ນ ງ ກ ໍ ໄ ປ ດ ັ ງ ມ າ ຖ ຶ ງ ລ ຳ ຢ ັ ງ ມ ນ ີ ດ າ ກ ໍ ບ ໍ ່ ຊ ົ ນ ຮ ູ ກ ຂ າ ຈ ັ ກ ແ ຕ ່ ງ ແ ຫ ັ ແ ລ ນ ງ ກ ໍ ອ ອ ກ ໄ ປ ກ ໍ ່ ປ ະ ຕ ູ ເ ປ ິ ດ ອ ັ ນ ອ ອ ກ ເ ລ ີ ຍ ເ ລ ົ ່ ໄ ປ ຮ ອ ດ ບ ້ ານ ສ ອ ງ ເ ຈ ົ ້ າ ຢ ່ າ ຖ ານ ນ ງ ກ ໍ ຊ ິ ນ ເ ມ ື ອ ເ ຮ ື ອ ນ ຢ ່ າ ກ ໍ ບ ໍ ່ ຊ ົ ນ ປ ະ ຕ ູ ເ ຂ ົ ້ າ ໄ ປ ມ ີ ຊ ້ າ ຮ ອ ດ ຢ ່ າ ແ ລ ້ ວ ນ ງ ແ ກ ້ ອ ຢ ູ ່ ຄ ອ ມ ຫ ັ ້ ນ ແ ລ ແ ຕ ່ ນ ັ ້ ນ ເ ຂ ົ ້ າ ກ ໍ ນ ຳ ເ ບ ິ ່ ງ ຢ ັ ້ ງ ມ ເ ຕ ັ ນ ນ ງ ເ ຊ ົ ້ າ ຢ ູ ່ ຄ ອ ມ ຢ ່ າ ເ ຈ ົ ້ າ ເ ຂ ົ ້ າ ນ ັ ້ ນ ຮ ິ ບ ຄ ຶ ນ ເ ຂ ົ ້ າ ກ ໍ ເ ມ ື ອ ທ ູ ນ ໄ ທ ອ ັ ຍ ຍ ພ ຣ ະ ຍ າ ວ ່ າ ຂ ້ າ ໄ ທ ອ ັ ນ ະ ຫ າ ຣ າ ຊ ເ ປ ັ ນ ເ ຈ ົ ້ າ ອ ັ ນ ວ ່ າ ນ ງ ຄ ວ ນ ນ ້ ອ ຍ ນ ຳ ນ ງ ໄ ປ ຮ ອ ດ ເ ຮ ື ອ ນ ຢ ່ າ ກ ັ ບ ຫ ັ ງ ອ ้ ย ก ำ พ ้ า ฐ า น น ั ้ น ย ู ่ ค อ ม ก ิ ้ ว แ ล เ ม ื ่ อ ນ ັ ້ ນ ພ ຣ ະ ຍ າ ກ ໍ ຈ າ ຣ ະ ຈ າ ກ ັ ບ ຄ ອ ມ ຄ ົ ນ ໃ ຊ ້ ວ ່ າ ເ ຮ ົ າ ກ ໍ ໄ ລ ນ ງ ຄ ວ ນ ຕ າ ມ ໃ ຈ ນ ັ ້ ນ ເ ຖ ິ ້ ນ ສ ູ ່ ຈ ຶ ່ ງ ຄ ื น ไ ป แ ก ้ เ ฮ ็ า ย ั ง เ ส ื ้ อ ผ ้ า แ ล ะ ม ้ า อ เ ผ ิ ง ค ำ เ ค ื ่ อ ง ล ำ ม ำ ท ุ ก ส ิ ่ ง ค ื อ ว ่ า ม ้ า อ ใ ส ่ แ ข น แ ต อ น ใ ส ่ ก ้ อ ย ห ว า ก ป ั ด ม ้ อ ย ส ้ อ ย ส ั ง อ ว น เ อ ิ า ม า พ ้ อ ม ส ุ ่ อ ั น เ ถ ิ ้ น แ ต ่ น ั ้ น เ ฮ ็ า ก ็ ไ ป ม ำ แ ก ้ เ อ ิ า ม า ต า ม ค ำ พ ร ะ ย า น ั ้ น ท า ก ป อ ก ส ุ ่ อ ั น ต ั ้ น แ ล พ ร ะ ย า ก ็ เ ต ั น ย ั ้ ง เ ค ื ่ อ ง ช ุ ด น ั ้ น ม า แ ล ้ อ ก ็ ล อ ง ด ู จ ึ ง ม ว ง ต ั ้ น แ ล อ ั น น ั ้ น อ ั น อ ่ า ก ้ อ ย ก ำ พ ้ า ช ุ ด น ั ้ น ไ ป ป ่ า ค ื น ม า ด ั ่ ง น ั ้ น ก ็ ม า เ ต ั น ย ั ้ ง ม า ง ส ุ ด น ั ้ น ท า ง ย ู ่ ค อ ม ย ่ า ง แ ต ่ ง ต ั น ท ้ า ว ก ็ ม ี ใ จ อ ั น โ ก ด ก ้ า จ ิ ่ ง จ ำ ย ั ้ ง ม า ง ห ี จ า ก เ ร ื อ น แ ต ่ ง ต ั น ว ่ า ด ั ่ ง น ี ้ ม ี ง ย ่ า ม า ย ู ่ ใ น เ ร ื อ น ภ ู ม ิ เ ถ ิ ้ น ม ี ง ก ็ จ ่ า ห ี เ ถ ิ ้ น ย ่ า ไ ด ้ ม า เ ฮ ็ า ย ู ่

ดอมถ้อม ภูบ้ทูกยากไธ้ฮิมาฮ้นบ่อมใดบ้จา ภูบ้บ่ห่อมธู้มีคู่ทงมสอา
มีาจั่งพีจากเธือมภู่ามามดงอบ้ แต่บั้นมาาภิจาธะจาต้วมเฮ้าม่อม
ทอามทู สายคิภู่าฮ้ังออมน้อา ฮ้อยบ้พธะบาดเจ้าดินพ่บิตาใต้ฮ้อย
มาเปั้นเม้งแพาแต่าบาไทห้าอแห้แล มาาภิภอยปากต้วนดอมบาคำ
ม่อม อันอ่าฮ้ายก่ำพ้าภิยังฮ้ายบ่พ้าตั้นแล มาาภิอิดยู่เย็อมธูปฤาก
บาคามตั้นแล ทูภคืมอันค่อยพงนจิไจ้อ อันอ่าบาไทห้าอเจ้าอ่อมภะ
ปันมา ภิบ่จาคำดีติ่นาายังฮ้ายตั้นแล เมื่อจ้กเมานอมบั้น มาาภิภะ
ทำพงมนอมธอกฮ้าางบาห้าอธุ่คืมตั้นแล ห้าอภิบ่มีใจคึดฆ่ากล้าอ อัน
ใดจ้กสีา ภิห่ไปลี้นอมห่อืนตั้นแล สอมอันอ่ามาาธุนันหาตุ้นั้น ภิจุภ
ไปมอมดอมตั้นแล ห้าอภิชำ่จุภไปมอมลี้ยู่พิดินห่นีา มาาธุนันหาภิ
ชำ่ไปมอมดอมธุ่คืมาๆภิบ่ภ่อห้าอตั้นแล ตั้งแต่มาาไปมอมดอมห้าอสาม
เดือมหัดห่งา ห้าอภิบ่ห่อมให้ใจบั้นบ่เกิดมีแห้แล แต่บั้น มาาภิไปธิ
ยังเฮ้าธู่ห้าอกิน ห้าอภิจาธะจาต่ินาาอ่า ภูบ่เคียกินเฮ้าภ่อย่ามแต่
เบื่อตายภูหากเคียกินแต่ฆากสันหอามแธฉบดิถิ ภูบ่เคียเต้นถูอม
ตายบ่คอากินแล้อ เมื่อบั้นมาาภิบั้นเฮ้าให้ห้าอลอาชิมดูก่อมเจ้าจั่ง
กินเที่อน้อยเมือฆ้าหากชิเต้นแห้แล แต่บั้นห้าอภิก่าออ่า มีาหากมา
ยอะเย้าถิ้นกินแล้อให้เบื่อตายแห้แล เมื่อบั้นมาาธุนันหา ภิบั้นเฮ้า
ให้ยากยืนห้างกิน ห้าอภิบายเอานำ้นาาลอาดกินลอาแห้ แต่บั้นมาาภิ
ให้ห้าอกินยังเฮ้าธู่มื้ถายอันมีมากแห้แล ห้าอก่ำพ้าเคียกิน ยังเฮ้า
แล้อภิบังเกิดต้นหาแห้แล คันอ่ามอมคืมใดภิบ่อาางมาาได้ ลอาถึก

ต้องฮักฮ่อมมิมาย เลียเล้าฮามแลวๆายบ่ยากกินย้างเฮ้าตั้นแล อันอ่าสองฝนฮ้อนหายอันมีมากฯ อ้ายก่ำพ้าเลียค้ามห่าเถื่องแท้แล แต่นั้นมางกิไปฮิเฮ้าได้แล้อมาสู่กันกิน สามย่างหายะลออาดกินเลิงเล็ดย แต่นั้นอันอ่านางสุนันทาตูนั้น กิบอกย้างท้าวก่ำพ้าติอฮักแต่างดินไปค่อ ทางถือพืนในป่า ใต้เจ้าเอามาไอ้หองหายเถื่อมากฯ ทางกจักมีตูมาถ่องอยู่จาแท้ย่าเคืองท้าวเอ๋ย เมื่อนั้นท้าวกิเอาย้างพ้าแลละออนไปสู่ป่าแล้อกิปำย้างตันไม้เลียลันแล่างพืน ท้าวกิเอาย้างเคือเอามาแต่างแปงย้างทาบ ท้าวกิตกแต่างเบื้องขอนนั้นท่อนจั่นแท้แล เมื่อนั้นท้าวกิเอาย้างทาบพืนฮืนใส่ป่าแล้อเลียมาพิเอลายามแลง นางจอมแผงกิไปตัอม แต่นั้นท้าวกิจาละจาต้านดอมนางอ่าเจ้าจ่างเอาย้างพ้าแลละออนนิเถ้น อันอ่าพืนทาบนิกิพักย่างดีถูเจ้าเอ๋ย แม่นอ่าแสนคนท่ากิบ่มีพิลันแท้นา สอนอ่านางสุนันทาตูนั้นกิบายเอาย้างพ้าแลละ ออนแล้อกินำถังท้าวมาตั้นแล อันอ่าพืนทาบนั้นกิมาทอมฮื่นๆคือดั่งจั่นแลละ คันลันก้อกินสแนแท้บิ นางกิคือดั่งนั้นตั้นแล แต่นั้นท้าวกิเมื่อเถิงบ้านฯ แล้อกิป้างย้างทาบไอ้แล้อกิเฮ้าอยู่ตั้นแล อันอ่าสฯางป้างทาบนั้น กิเป้นเผือนดั่งแผ่นดินไหอ ไหฯาวเมื่องฟ้าเผือนดาลันแท้แล นางสุนันทากิเฮ้าไปถึงล่ำย้างมย้างทาบพืนท้าว ทันมะฯาวไม้แก่บจั่นแดงแท้แล้อ คอนที่ฮาคาแผงไอ้ไปฮายย่างดินเอาไอ้นางอ่าดั่งนั้น แต่นั้นท้าวกิจาละจาต้านดอมนางเถื่อป่าเจ้าเอ๋ย ฮู้ที่เอาพ้าเฮ้าสุมถูนั้นอยู่ดีๆเจ้าเอ๋ย เมื่อนั้นนางกิเอาย้างแก่บจั่นแดงอันนั้น ไปฮายใน

ตลาดจุ่มี้ๆ ฝูละเที่อได้เงินลางมื้นจุบพันแห้แล แต่ส้นอ้ายก่ำพ้าจาต่
บางคามเจ้ากิเอาหินขาอมาไอ้ใต้หิดเรือนธาสังนี้จา?. ส้นอ่าเรือน
ธาแฮ่างน้อยสร้ำสินหินมาใส่สังจา? เรือนชีพาหักท่าอสันดงอนี้คอบหิน
ฝ้แล้อ แตมื้นบางจี่างบอกใต้แม่นท่อนเงินลง่าง เจ้าจ่างจี่จ้างเอาสืบ
ไปเมือพ้าท้าวเธีย เมื่อมื้นท้าวอกิดามบางอ่าดั่งนี้ ส้นอ่าเงินลงานี้
เอามาเปันปโยดสันใดจา? บางจ่างบอกใต้ฮู้คุนมื้นแต่างเงินแด่เกิ้น
เมื่อมื้นบางกิบอกใต้แจ้างคุนแต่างเงินลง่าง ส้นอ่าบุกคละสู้ใดจ้กภะทำกาน
กามส้นใดกิยอมเอาเงินส้าง เอาเงินจ้างภะทำกามทุกสี่ง กิตากก
แล้อปโยดย้อนเงินมื้นจุ่ส้นท้าวเธีย ปะกามปี่งมื้น ส้นอ่าผิดคองท้าว
ธาชาพูอะนาดกิดิ คันอ่าคาธะอะแล้อตายย้อนคอบเงินแห้แล้อ ส้น
ปี่งคือยากส้างสัพสี่งส้นใดกิดิ คันอ่ายืเงินไปกิตากบิธะบอนแล้อแม่น
อ่าจ้กชีเอาเมิ่งส้างทำเรือนเปันคู่กิดิ คันอ่าเงินสินสูตากมา แต่ง
แล้อกินาได้คอบเงินแห้แล ส้นนี้เจ้าตากมาได้ย้อยปู่จ้อน กิเปันแต่บุ
ธาน บุนฝังจุแนบนบหน้าใต้ ส้นอ่าเงินบ่มีพิสังอสลึงเงอบ่ได้แต่ง บุน
เจ้ามีนากสันกินาได้ดั่งฝันแห้นา แต่มื้นท้าวก่ำพ้าคะนิงดูคือดึก ท้าว
กิจินชื่นแล้อบางแก้อเล่าหือ แตมื้นบางกิเฮ้าตลาดกอ้าง ไปใถ่เอา
คำ ทั้งอาหานจุ่ส้นมาพ้อมหั้นแล เมื่อมื้น บาคามท้าวเห้นคำฝึงล่ำ
ท้าวกิดามนาดน้อยส้นนี้แม่นส้างนี้เด สังมาเปันแดงๆคือสี่งตาง เอา
แต้มนางชีเอามาไอ้เปันปโยดภามใดบี้จา? บางจ่างไขคำจาบอกมา
เธ้าฮู้แด่เกิ้น เมื่อมื้นบางสุนั้นหากิบอกเยื่อางใต้ย้างคำส้นปะเสิด คัน

ວ່າຄົນທັ້ງຫຼາຍລ້ວນພຣະພຸທຮູບເຈົ້າ ຍ່ອມເອົາຄຳເປັນຍອດຕິດພອກແລ້ວ
ເຫຼືອງເຫຼື້ອມຮຸ່ງເຮືອງແທ້ແລ້ວ ອັນນີ້ງນັ້ນກໍເອົາໄປແປງເຄື່ອງເອ້ທັ້ງຫຼາຍ
ຄືວ່າມ້ວງໃສ່ແຂນແຫວນໃສ່ກ້ອຍພວກປັກນ້ອຍລ້ອຍລ້ວງວານ ແລະເຄື່ອງອະ
ລ້ວງການທຸກສິ່ງແທ້ດີຫຼີແລນາ ແຕ່ນັ້ນທ້າວກ່ຳພ້າຄຶດຖືກອະລ້ວງການຮາກໍເຫັນ
ຂຸມຄຳແດງອະເນກນວງພາຍພຸ້ນແທ້ແລ ຂຸມນີ້ງນັ້ນນິວັນນະເຫຼືອງແດງເປັນ
ດ້ຳຫາງປານັ້ນແລ ຂຸມນີ້ນີ້ເຈ້ດໂກດປ່ວຍຫ້າລ້ວນແດງເຂັ້ນຂຸມພຸ ຂຸມນີ້ງນັ້ນ
ເປັນດ້ຳຫາງຂີງແຄງນີ້ວັນນະແດງເປັນດ້ຳຫ້ວເຂົ້ານັ້ນນັ້ນແລ ຂຸມນີ້ນີ້ເກ້ົາ
ໂກດປ່ວຍສີ່ລ້ວນເປັນດ້ຳຫ້ວຂີງຫັ້ນແລ ຂຸມນີ້ງນັ້ນແດງສິ່ງພວກຊົ່ນພຸ ວັນນີ້ນີ
ຢູ່ຕີ້ປ່ວຍແປດລ້ວນຍ້ວງຫັ້ນຂຸ່ຂຸມເຈົ້າເຮີຍ ແຕ່ນັ້ນວັນວ່າຂຸນັ້ນທາກຸມາງີ ຕັ້ນັ້ນ
ຄັນໄດ້ຍິນທ້າວວ່າເຫັນຍ້ວງຂຸມຄຳດັ່ງນັ້ນ ນາງກໍໃຫ້ທ້າວພາໄປເບິ່ງ ຄັນວ່າ
ນິທ່ວງແທ້ຢ່າໄດ້ບອກຄົນໃດນັ້ນເນີ ເມື່ອນັ້ນທ້າວກ່ຳພ້າພານາງເຂົ້າໄປ ຂຸ່
ປ່າວັນຕົນເຄີຍໄປຂຸດນັ້ນນັ້ນແລ້ວ ທ້າວກໍພານາງເຂົ້າໄປເບິ່ງຂຸມຄຳຫັ້ນແລ
ນາງກໍເຫັນຍ້ວງຂຸມຄຳແດງຂຸ່ຂຸມງາມຍ້ວຍ ແຕ່ນັ້ນ ນາງນ້ວຍເລີຍຂຸບຕິຫວາ
ຂາກໍພາກັນໄປດຂຸມຄ້ວນສາມ ນາງຄາມເລີຍຫ້ວຂະອີ້ນແທ້ແລ ແຕ່ນັ້ນນາງ
ກໍກ່າວຕ້ານຈາຕີ່ທ້າວວ່າ ຮາຈ່ຳນາຂຸນເອົາຍ້ວງຄຳເນືອໄວ້ໃນທີ່ເຮືອນແຕ່ງ
ຮາພຸ້ນເຖີ້ນ ແຕ່ນັ້ນຂາສອງຄົນຫ້ວເມັ່ງກໍນາຂຸນເອົາຍ້ວງຄຳຂຸ່ນີ້ໆ ນາງໄດ້
ສາມເດືອນແລ້ວກໍຈ່ຳນາງເກີດຄ້ວນຂຸ່ຂຸມຫັ້ນແລ ທີ່ນັ້ນທ້າວກໍແປງຍ້ວງເລ້ົາ
ສາມຫຼ້ງແລະຫຼ້ງໃຫ່ຍ່ທ້າຫ້ອງແລ້ວກໍຂຸນຄຳໄປໃສ່ເລ້ົາໄວ້ ທ້ັງສາມເລ້ົາ ກໍ
ຫາກເຕັ້ນຫັ້ນແລ ແຕ່ນັ້ນໄປພາຍໜ້າ ມະນຸດສາ ວັນວ່າຄົນທ້ັງຫຼາຍ ເອົາກໍ
ນາຂີ້ຍ້ວງຄ້ວຍມທ້າວ ທ້າວກໍໃຫ້ຍ້ວງຄຳແກ່ຄົນ ແລະຄົນລະຮ້ອຍຂຸ່ຄົນຫັ້ນແລ

ອັນວ່າສາມຢ່າງນີ້ມີໃຮ ແຕ່ນັ້ນຄົນກໍຢໍຢ້ານ ເຫົ້າທ່ວທ້ວ ເມືອງ ເຂົາ
ກໍວ່າບາງຄາວມີຄຳເຫຼືອງກໍ່ງກອງເຫຼືອລົ້ນ ຄັນວ່າທ້າວຫາກຫຼົງລ້ຳໄມ້ຫິນແຮ່
ຫາດຊາຍກໍດີ ເລີຍລວາດເປັນເງິນຄຳເຮືອ ເຮືອງໄປແທ້ທັ້ນແລ ແຕ່ນັ້ນ
ນາງສຸນັນທາຕຸນັ້ນກໍນາຄຶດວ່າທ້າວຊາຍທຸກຕຸນັ້ນທຸກເຍື່ອງແທ້ແລ ອັນວ່າ
ທ້າວກ້ຳພ້າກໍບໍ່ຮູ້ຮ່ອມຄົນແທ້ນາ ສວນວ່ານາງສຸນັນທາຕຸນັ້ນກໍຫອມຫັບນັບໄວ້
ຢ້ຳ ເງິນຄຳອັນນັ້ນແລ້ວກໍເອົາໄປໄຖ່ເອົາຢ້ານ ຢ້ານ ຂ້ານ ຊາຍນ ໄວ້ຫຼວງຫຼາຍ
ພໍຮ້ອຍພໍພັນຫັ້ນແລ ອັນວ່າຢູ ສ້ຳຂ້ອຍໃຊ້ຊ່ວງຕົນນີ້ກໍດີ ນາງກໍເອົາຄຳໃຫ້
ແກ່ເຂົາໄປເປັນທຶນສິບເມືອພາຍໜ້າແລ ຄັນວ່າ ທ້ວ ທ່ານ ນ ນ ນ

ເມືອງນີ້ຖືລາຕົນນັ້ນ ກໍກ້ອໂກດໂກທາມາກນັກ ກໍເອົາມືຕົບອົນຜຕກກະຈອນ
ເພືອນສັ່ງ ກູຈັກໄປຊຸນຊ້ານເຂົ້າພຣະຍາເມືອງນອກ ຊູຈົ່ງຫ້ານຍັງຊ້ານຮີບ
ນາທ່ຽວເຖິ້ນ ເມື່ອນັ້ນອັນອ່ານຸກເຂີຍແຫ່ພຣະຍາທັ້ງປຄົນນັ້ນ ເຂົ້ານໍນາກັນ
ຂາບໄຫວ້ຂໍພອນອະນຸຍາດຝຸງຂ້າທັ້ງຫຼາຍ ຂໍໄປອາສາຄ້ຳຕ້ານເຈົ້າຢູ່ຫົວກ່ອນ
ເຖິ້ນ ອັນອ່ານ້ຶ້ນບໍ່ຂາດບໍ່ມີໃຫ້ຄ້ຽງຊ້ຽງ ຄັນອ່ານຝຸງຂ້ານາມໍຣະນາຕາຍ ກໍຈົ່ງ
ເຄືອງຈອມເຈົ້ານໍກໍຂ້ານເຖິ້ນ ແຕ່ນັ້ນ ປ ເຂີຍລານາດແລ້ວໄປສູ່ຫ້ຽມ ປ ເຂີຍ
ເຂົ້ານໍຈາຄ້ຳເຖິງຮອດຊາຍກ້ຳພ້າ ຄອນທີ່ໄປທັນເອົາອ້າຍກ້ຳພ້ານ້ອນນາຫຼ້ານ
ສຸນັ້ນທ່ານາຊ່ອຍເຮົ້ານເຖິ້ນ ທ່ານນັ້ນຫ້ານໍກເປັນເຂີຍຫຼ້ານຊ້ອຍຍັ້ງຊີ້ຮ້ອ່ານປອາບຸ
ດ ເມື່ອນັ້ນ ເຂີຍທ້ານ ປ ກໍພ້ານກັນຂຶ້ນເມືອຂາບທູນພຣະຍາອ່ານ້ຳນ້ີ ຝຸງຂ້ານ
ໄຫວ້ບ້ານພື້ນພຣະຍາພໍ່ປິດ້ານ ຝຸງຂ້ານທັ້ງຫຼາຍຂໍນ້ານຈາເຖິງອ້າຍກ້ຳພ້ານເຂີຍຫຼ້ານ
ແຫ່ານພຣະອົງ ຈັກໃຫ້ນັ້ນອ້ານສ້ານໄດ້ໃຫ້ນອກປ້ານຈ້ານແຈ້ງກໍຂ້ານເຖິ້ນ ເມື່ອນັ້ນອ້ານ
ຊ້ານອັນອ່ານພຣະຍາກໍ່ານ້ອ່ານ ເອົ້ານແຕ່ເຂືອພີ່ນ້ອງເຊິ່ນເຈົ້ານຊ່ອຍຊູ ຫັ້ນເຖິ້ນ
ແຕ່ນັ້ນ ເຂີຍທ້ານ ປ ກໍລ້ານ້ານ້ານ້ານ້ານ ກໍໃຫ້ຄົນໄປທັນເອົ້ານຍັ້ງເຂີຍຫຼ້ານ້ານ້ານ້ານ
ນ້ີ ອັນອ່ານ້ານເຂີຍພີ່ນ້ອງເປັນພີ່ທ້ານ ປ ໃຫ້ນ້ານ້ານເຊິ່ນເຈົ້ານເມືອສູ່ລນ້ານ້ານຫຼ້ານ ຮ້ານ
ນ້ານ້ານ້ານ້ານ້ານ້ານ ນ້ານ້ານ້ານ້ານ ນ້ານ້ານ ນ້ານ ນ້ານ ນ

ແດ່ເມືອງນີ້ ກໍບໍ່ຄືເພດທ້າວຄືຂ້ານ່ຽງແທ້ແລ້ວ ນ້ອງກ່າວແລ້ວກໍຮີບຕົກແຕ່ງ
ເຄື່ອງ ເອົາຄີລາໝາກພູກັບນ້ຳ ທ້າວກໍຕາຍາມດີແລ້ວ ຝ່າເຮືອນຍ່ອຍ
ຍາດ ນ້ອງແລະທ້າວເລີຍເຂົ້າສູ່ສນາມຫັ້ນແລ ອັນວ່າພີ່ເຂີຍທ້າ ຝ ນັ້ນກໍຊຸມ
ນຸມກັນວ່າ ເຮົາທ້າຖວາຍຈັກພັນຜ່ານ້ອງຊົມຊ້ອງເມື່ອຄືນແທ້ລື ແຕ່ນັ້ນ ອ້າຍ
ກ່ຳພ້ອກໍໄປນັ່ງຊຸມໝູ່ພີ່ເຂີຍທ້າ ຝ ທ້າວກໍບໍ່ຈາຍັ້ງຄ່ຳອັນໃດລ້ວ ກໍຫໍ່ເປົ່ງແຕ່
ຊ້ອງຫັ້ນແລ ທ້າວກໍກ່າວວ່າດັ່ງນີ້ ຕິວ່າເອົ້ານ້ອງຊຸບແລະໜ້ອມ ຜູ້ນ້ອຍຊັດ
ໃສ່ໃຫ້ຊ້ອງຄ້ຽວກິນປ່ອກມັນຊິແດ່ເບໍ່ນໍ ເມື່ອນັ້ນຝ່ານ້ອງເຂີຍພີ່ອ້າຍ ໄດ້ຍິນທ້າວ
ກ່ຳພ້ອເອົ້ານ້ອງກ່າວຄ່ຳຕິດສ້ານ້ອງຈາຄວາມຫ້ຽກຄວາມໜ້ານ້ອງຄືເປັນບ້ານ ນ້ອງບໍ່ຄິດ
ຈ່ອຍຊ້ານ້ອງຊ້ອງຊ້ອງກ່ອນພຣະອ້ານ້ຽນ ເອົ້ານ້ອງຈາຄ່ອມເຖິ້ນ ເຂີຍຫ້ານ້ອງບໍ່ຄືແທ້
ແລ້ວ ແຕ່ນັ້ນອັນວ່າເສນ້ານ້ອງເສີກເອົ້ານ້ອງກໍໄຫ້ນ້ອງນ້ອງນ້ອງກໍເຕ້ານ້ອງຊ້ອງ
ທ້ານ້ານ້ອງມ້ານ້ອງ ເອົ້ານ້ອງກໍແຈ້ຈ້ານ້ອງກ້ອງສ້ານ້ອງນ້ອນນ້ອ ເອົ້ານ້ອງກໍ່ໃສ່ຊ້ານ້ອງຊ້ອງຊ້ານ້ອງ
ຕົນແທ້ແລ ອັນວ່າເບ້ຍ້ານ້ອງຝ່ານ້ອງກ່ຳເສີກໃຫ້ງ່ໂຈນມ້ານ ເອົ້ານ້ອງກໍພ້ານ້ອງຕົນຕ້ານ້ອງ ມ້ານ
ຢ້ານ້ອງມ່ານ້ອງງ່ານ້ອງຕົນເພນ້ານ້ອງ ແຕ່ນັ້ນ ຝ ເຂີຍເລີຍຄ້ານ້ອງເຕ້ານ້ອຍໜ້ານ້ອງກ່ຳໂກຫ້ານ້ອງ ເອົ້ານ້ອງກໍ
ຂັ້ນອ້ານ້ອງສ້ານ້ອງຄ່ຳສ້ານ້ອງຄ້ານ້ອງບໍ່ນ້ອງມ່ານ້ອຍ ເອົ້ານ້ອງກໍຕັ້ງຢູ່ຫັ້ນບໍ່ນ້ອງມ້ານ້ອງຟ້ານ້ອງ ເພ້ານ້ອນແທ້ແລ້ວ ຂັ້ນ
ອ່ານ້ອງເສີກໜ່ານ້ອງນັ້ນ ເອົ້ານ້ອງກໍຕັ້ງຢູ່ຫັ້ນຊ້ານ້ອງຕ່ໍເຂີຍພຣະຍາ ງ້ານ້ອງສ້ານ້ອງນ້ານ້ອງກ້ານ້ອງດ້ານ້ອງ ນ້ອງ
ຊ້ານ້ອງ ຂັ້ນອ່ານ້ອງກູນຊ້ານ້ອງໂຣຊ້ານ້ອງເຂີຍພຣະຍ້ານ້ອງຊ້ານ້ອງຕ່ານ້ອງ ເອົ້ານ້ອງກໍຟ້ານ້ອງຜ່ານ້ອງນ້ານ້ອງຂ້ານ້ອງເສີກ
ຢ້ານ້ອງນ້ານ້ອງພ່ານ້ອງຍຄືນແທ້ແລ້ວ ແຕ່ນັ້ນຂັ້ນອ່ານ້ອງເຂີຍຫ້ານ້ອງ ຝ ນັ້ນກໍຊ້ານ້ອງ ໄລ່ຖ້ານ້ອງບຕ້ານ້ອງມ ໄປເຖິ້ງ
ຂອບເມືອງພຸ້ນແລ້ວ ເຂີຍຫ້ານ້ອງ ຝ ກໍຈ່ານ້ອງຄືນມ້ານ້ອງງ້ານ້ອງຂ້ານ້ອງບທູນພຣະຍ້ານ້ອງເຈ້ານ້ອງ ຫັ້ນ
ແລ ຣ້ານ້ອງຊ້ານ້ອງ ຂັ້ນອ່ານ້ອງພຣະຍ້ານ້ອງເຈ້ານ້ອງຕົນພໍ່ເນ້ຽງກໍຊ້ານ້ອງຊື່ນຍິນດີອ່ານ້ອງ ເຂືອກໍຕ້ານ້ອງກ້ານ້ອງ
ທ້ານ້ອງເປັນມືຂອບຄຸນເຂືອເຈ້ານ້ອງແທ້ແລ້ວ ອ່ານ້ອງດ້ານ້ອງນັ້ນ ພຣະກໍ້ານ້ອງຣ້ານ້ອງຊ້ານ້ອງທ້ານ້ອງນ້ານ້ອງເງີນຄ້ານ້ອງ

ເສື້ອຜ້າໃຫ້ແກ່ເຂົາຊຸ່ຄົນຕັ້ນແລ ອັນວ່າຕົກເຂີຍໄດ້ຮາງວັນເສື້ອຜ້າ ເຂີຍກໍ
ລາບາດໃຫ້ແລ້ວກໍເມືອຊູ່ເຮືອນແຫ່ງຕົນກໍມີແລ.

ບັດນີ້ຈັກກ່າວເຖິງອ້າຍກໍ່ພ້າພາກສ້ານນີ້ບຸນກ່ອນແລ້ວ ອັນວ່າເງິນ
ຄຳຫຼາຍທ່ວມເມືອງກາງບ້ານຕັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນເສນາຊາວເມືອງນີນາກເຂົາກໍ
ໄຫຼຫຼັ່ງເຂົ້າມາຂໍຄຳນຳທ້າວຊູ່ທາງຕັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນບາຄວນທ້າວ ເທທາມຊູ່
ເທື່ອແລະ ເທື່ອໃຫ້ທານສີ່ແສນຄຳ ບ່ໃຫ້ຂາດຕັ້ນແລ ກໍບໍ່ຫ່ອນຂາດແທ້ຄົນຫຼັ່ງ
ຂໍທານ ທ້າວກໍເທທານເຂົາບໍ່ເຊົາຄ້າງໄດ້ແທ້ຕິຫຼີແລ ອັນວ່າກຸມາຣີນ້ອຍສຸນັນ
ທານາງນາດ ກໍມີໃຈອັນເຫຼື້ອມໃສເອມຕົວແກ້ວບໍ່ຂີ້ນສັກສິ່ງກໍບໍ່ຕິດແຕ່ດ້ວຍ
ຄວາມທ້າວທ່ໃຍແທ້ແລ້ວ ເມື່ອນັ້ນອັນວ່ານາງສຸນັນທາຕຸນັ້ນກໍເຂ້າຈາຣະຈາ
ຕໍ່ຕົວແຫ່ງຕົນວ່າ ເຮົາຈັກເອົາຄຳເຂົ້ນ ເມືອຖວາຍພຣະຍາຕົນພໍ່ກ່ອນເຖ້ນ
ເອົາເມືອແຕ່ຫ້າລ້ານຖວາຍໄວ້ແຕ່ເບົາກ່ອນເຖ້ນ ສາ ສອນອັນວ່ານາງສຸ
ນັນທາຕຸນັ້ນ ກໍໃຫ້ຂ້າຍິງຊ້າຊາຍແຫ່ງຕົນອັນໄດ້ ๕๐๐ ຄົນ ຄືຫາບຄຳນຳ
ທ້າວຕັ້ນແລ ເຂົາກໍພາກັນເຂ້າເມືອວຽງສຽງສ່ນັ້ນ ນາງກໍເອົາຄຳຂ້ນເມືອ
ຖວາຍບາດເຈ້າເວນໃຫ້ແກ່ພຣະຍາ ຣາຊາ ອັນວ່າພຣະຍາກໍ່ວ່າຍໜ້າຈາ
ວ່ອນທ້າງສອງ ເຂືອເຄືອງໃຈອັນໃດແລນາຫາແທ້ນີ້ຈ່າ ແຕ່ນັ້ນນາງສຸນັນທາ
ຕຸນັ້ນ ກໍໃຫວ້ພຣະຍາຕົນເປັນພໍ່ວ່າດັ່ງນີ້ ເຕືອຂ້າທ້າງສອງກໍເອົາຍັ້ງຄຳ ๕
ລ້ານນາຖວາຍແກ່ພຣະຍາພໍ່ເຈ້າພໍ່ໄວ້ຕອບຄຸນກໍຂ້າແລ ເມື່ອນັ້ນພຸມີເຈ້າຍົນ
ດີຊຸນຊື່ນ ພຣະກໍບາຍເອົາຂ້ນໜາກຕັ້ງຂອງຕ້ອນໃຫ້ແກ່ນາງຕັ້ນແລ ແຕ່ນັ້ນ
ນາງກໍຈາຣະຈາຕ້ານຄອມພຣະຍາຕົນພໍ່ວ່າດັ່ງນີ້ ຄັນວ່າ ຍັງມັກໃຄ່ເອົາຄຳ
ໜ້ານໃຫ້ແຕ່ງກຸງນໄປພ້ອມກໍຂ້າເຖ້ນ ເມື່ອນັ້ນ ພຣະຍາໄດ້ຍົນຄຳຈາແຫ່ງ

ນາງດັ່ງນັ້ນແລ້ວ ພຣະຍາກໍຈຳຂຸນໝູ່ອາທ້ຳສີ່ໃຫ້ແຕ່ງກຸງນໄດ້ ๕๐๐ ເຫຼັ້ນນາ
ຕັ້ງໜ້າຄອງຫັ້ນແລ້ວ ເມື່ອນັ້ນອັນອ່ານາງສຸຍັນທາກັບທ້ຳສາມີກາທ້າວກ່ຳພ້າກໍ
ອຳລາຄາຈາກຢ້ຳພຣະຍາຕົນເປັນພໍ່ແລ້ວ ກໍພາກັນໜີເມືອສູ່ບ້ານແຕ່ງຕົນກໍມີ
ແລ ອັນອ່າເລນາຂ້ານະຮາດທ້ຳໝາຍ ເຂົາກໍພ້ອນກັນຂີ່ຢ້ຳກຸງນ ๕๐๐ ເຫຼັ້ນ
ໄປຕາມທ້ຳທ້າວຊຸ່ຄົນຫັ້ນແລ ແຕ່ນັ້ນທ້າວກ່ຳພ້າກໍເອົາຢ້ຳກຸງນ ๕๐๐ ເຫຼັ້ນ
ນັ້ນເຂົ້າໄປສູ່ແຄມນ້ຳຄອນຫາດຫີນໝາຍ ຫີນກໍຂຳເຂືອກພ້ອນບ້ຳເກີດເປັນຄຳ
ທ້າວກໍຄຳແດງໃສໃນກຸງນແກ້ວ ອັນອ່າກຸງນ ๕๐๐ ບາທ້າວກໍໃສ່ເຕັ້ມ ແທ
ແລ້ວ ແຕນັ້ນຄົນທ້ຳໝາຍເຂົາກໍໄປເກັບເອົາດອນທ້າວ ກໍບໍ່ເປັນຄຳແທ້ເປັນ
ຫີນສັນເກ່ົາ ກໍບໍ່ເປັນສິ່ງທ້າວຄ່ອຍລ້ຳດາຍຫັ້ນແລ ແຕ່ນັ້ນທ້າວກໍເອົາຄຳໃຫ້
ແກ່ຄົນທ້ຳໝາຍຜູ່ນັ້ນແລເພີ້ນປ່າຍຫັ້ນແລ ອັນອ່າເລນາຂ້ານະຮາດ ທ້ຳໝາຍ
ເຂົາກໍພ້ອນກັນນັບບາດທ້າວກັນຂາບທູນລາ ຍົປ່າທາໃສ່ຫ້ອເທ້ົາເກ້ົາ ລາ
ບາດເຈ້ົາຂຶ້ນສູ່ກຸງນຄຳ ຂັບກຸງນຄືນສູ່ອຸງາເມືອງບ້ານ ອັນອ່າສຸງາກະດິງດ້ົງ
ກ້ອງນັ້ນເມືອງຕົ້ນພ່ຳ ເຂົາກໍໄຫຼ້ເຂົ້າໃນຄຸ້ມນີ້ນັ້ນ ແຕ່ນັ້ນ ຮາຊາ ອັນອ່າ
ພຣະຍາພໍ່ກໍເຕີນເຂົ້າໃຫ້ຄົນຄຳໃສ່ໄວ້ໃນເຢ້ົ ອັນອ່າສອງເຢ້ົ ເຕັ້ມພ່ຳເພ້ົ
ເຖ້ົາຂອບ ເຕັ້ມຊຸ່ເລ້ົາຄຸນຂຶ້ນຮອດແປແທ້ແລ້ວ ອັນອ່າເລນາຂ້ານະຮາດທ້ົ
ໝາຍ ເຂົາກໍພ້ກັນໜີເມືອສູ່ເຮືອນແຕ່ງຕົນແລ້ວ ເຂົາກໍເອ້ົາຕິ່ລຸກ ແລະເມ້ົ
ແຕ່ງເຂົ້າວ່ໍ ຄ້ວຍກ່ຳພ້າຕູ້ນັ້ນຄຳປາກເຂັ້ດຢ່ຳເຈ້ົາເຮີຍ! ທ້າວກໍຈາຫີນຫ
ເກີດເປັນຄຳເຂັ້ນ ທ້າວກໍເອົາຄຳໃຫ້ເປັນທານທຸກໝ່ ກຸກໍໄດ້ຄຳເຂັ້ນເພີ້ນສາມ
ແທ້ແລ້ວ ເຮົາຈ້ັກສຸກຢຸ່ຍ້ອນບຸນທ້າວເຖ້ືອນໆ ຳແທ້ແລ້ວ ເຮົາຈ້ັກມີ ຄວາມສຸກ
ດ້ວຍຮາຊທານຈອມເຈ້ົາປ້ແລ້ວ ແຕ່ນັ້ນຄົນທ້ົໝາຍເຂົາກໍພ້ກັນເຂ້ົາໄປ ຮ

ทานดอมบาคานอะนันเนก ฮันอ่าคำช่าเต๊าเมือใต้ธอดเตือแท้แล้อ แต่นั้นเฮาก็ตกแต่งต้างสะเผ้าใหญ่นางอา เฮาก็พากันสิ่งฮู่สะเผ้า มอนพ้อมทั้นแล ฮันอ่าคนทุกไธ่ฮิลอบมานำนายสะเผ้าก็เฮ็ามาดอม ชู่คนจิงแท้ ฮันอ่าสะเผ้า ๕๐๐ ก็มาเต้าชู่พายทั้นแล เฮาก็จอดสะเผ้าแล้อพากันตกแต่งย้างเคื่องทั้งฏาย คือ่าเสื้อและต้าเคื่องปะดับกับทั้งร้าวและเฮ็ดหัวคำกับทั้งต้าจักคำแผงค่า เฮาก็พ้อมกันเฮ็ามาให้ท้าวอก่ำพ้าฤอายไอ้ชู่นายแท้แล้อ แต่นั้นฮันอ่าอ้ายก่ำพ้า ก็ฮิมให้ย้างคำเต้มชู่ลำสะเผ้าให้ตามใจชาวอค้าทั้งฏาย ฮันอ่านายสะเผ้าเฮาก็มิใจชิมชื่นยินดีมากมักทั้นแล สะเผ้าทั้ง ๕๐๐ ก็แชมลำชู่ลำแท้แล้อ แต่นั้นเฮาก็จาธะจาเอ้ายินดีชิมชื่น ฮันอ่าท้าวอก่ำพ้าปูนมีแท้โผดเฮาแท้แล้อ เมื่อนั้นฮันอ่าคนทุกไธ่ ฝูงฮิลอบมานำนายสะเผ้านั้น สิ่งฮยาได้ฟื้นปายท้าธ้อยแท้แล ท้าวก็เฮ็าคำให้สามแสนทานทอด ฝูงพู่คนทุกไธ่เฮาก็ได้ชู่คนแท้แล้อเฮาก็ฮิมไปใส่ท้อสะเผ้าใหญ่นางอา เฮาก็ทูนปาหาชู่คนย้อย แต่นั้น นายสะเผ้าทั้งฏายเฮาก็เมือทูนลาเจ้าพธะยาฏอางตินพื่แล้อและเฮ็ามาลาเจ้าบ้าท้าวชู่คนทั้นแล เฮาก็ลาจากท้าวแปะบาดปาหาจอมหัวเธีย! ค่อยสะฤงนยืนพั้น แต่นั้นเฮาก็สิ่งฮู่สะเผ้าแล้อคืาใบจักเฮือก ฌิมตอบฮู้มติต้องปิ่นกะโดา เสินๆต้ายกาางแปอสมุดใหญ่ เลียเล่าเมือธอดต้อาถึงบ้านแต่างติน เฮาก็ยู่สะบ่ายสุภชู่คนจิงแท้ตั้นแล. บัดนี้จักก่าวถึงท้าวอก่ำพ้าปากเฮ็ดยำ ฝูงพู่เฮาเสบาเฮ็ามาโฮมท้าว ตั้น

ແລ ມະນຸດສາ ອັນວ່າຄົນທັ້ງຫຼາຍເຂົ້າກໍໄຫຼ້ເຂົ້າມາຂໍຄໍ້ຈຸ່ເຊົ້າຄໍ່ທ້າວ
ນັ້ນຫາກມີບຸນມາກກ້ວາງ ເຂົ້າກໍທຸ່ງອມາເຕົ້າຈຸ່ອັນໆແທ້ແລ ຕະໂຕ ບ່ວ່ຍ
ໜ້າແຕ່ນັ້ນ ຣາຊາ ອັນວ່າພຣະຍາເມືອງມີຖິລານະຄອນດົນນັ້ນ ກໍມີໃຈອັນ
ຄຸ່ງໃຫ້ແກ່ທ້າວກໍ່ຳພ້ານາກນັກ ເຫດວ່າເສນາອາມາດທັ້ງຫຼາຍກໍບໍ່ຄິດຣາຊ
ການບ້ານເມືອງສັ່ງກໍເທົ່າພາກັນໄປເຕົ້າແຫ່ຍ້ັ້ງອ້ວຍກ່ໍ້ພ້າ ຢູ່ຈຸ່ຄົນຕັ້ນແລ
ພຣະຍາກໍຄະນິງໃນໃຈວ່າດັ່ງນີ້ ອັນວ່າອ້ວຍກ່ໍ້ພ້າຕົ້ນີ້ ຄັນວ່າເທົ່ງເມືອໜ້າ
ຄ່ໍ້ຄຶດມັນມີມັນຈັກເອົ້າລີ້ຫົນແຕ່ງກູແລ້ວ ຈັກມ່ວນລົບເລ້ວເອົ້າຍ້ັ້ງບ້ານເມືອງ
ແຕ່ງກູນີ້ແລ ຄອນກູໄປຂ້ານັ້ນໃຫ້ຕ່ວຍເສ້ັ້ງເຖ້ັ້ນ ຄັນວ່າບໍ່ຄຶດດັ່ງນີ້ມັນຊ້ືລ້ວ
ເມ້ືອຈຸ່ນແທ້ແລ້ວພຣະຍາຄະນິງດັ່ງນີ້ແລ້ວກໍຕ້ານຈ່ວຣະຈ່ວດອມເຂ້ັ້ຍ ທ້ັ້ງຕ່ໍ່ກ
ວ່ານ່ວນທ້ີ່ເຮົ້ັ້ງທ້ັ້ງຫຼ່ວຍຂ້ານ້ັ້ງຊ່ວຍກ່ໍ້ພ້ານ ເສ້ັ້ງແທ້ຈ້ັ້ງດີແທ້ແລ ແຕ່ນັ້ນອັນວ່າ
ເຂ້ັ້ຍທ້ັ້ງຕ່ໍ່ກ ໄດ້ຍິນຄ່ໍ້ານ້ັ້ນຊ້ືນ ນ່ວນທ້ີ່ພຣະບ່ວດເຈ້ົ້ານາຂ້ັ້ນ ເບ້ີກຕ່ານ ແທ້
ແລ້ວ ແຕ່ນັ້ນ ຣາຊາ ອັນວ່າພຣະຍາກໍຈ້ັ້ດ່ວນຟ້ານ ເພ້ັ້ຊຄ່ານ ເຂ້ົ້ານານ ຈ້ັ້ງ
ພ່ານ ກັນໄປ ຫ ຼ ກ ເອົ້ານ ້ັ້ງ ຊ ານ ຢ ້ ໃ ້ ແ ລ ້ ວ ຈ ້ ັ ງ ເ ອ ົ ້ ານ ໄ ປ ຂ ້ ານ ່ ານ ນ ານ ໂ ດ ຍ ຮ ິ ບ ຄ ັ ນ ວ ່ າ
ສ ຂ ້ ານ ແ ລ ້ ວ ບ ານ ຍ ຖ ້ ໍ ມ ໃ ສ ່ ນ ັ ດ ທ ິ ຕ ັ ້ ນ ເ ຖ ້ ັ ້ ນ ເ ມ ື ່ ອ ນ ັ ້ ນ ເ ພ ້ ັ ້ ຊ ຄ ານ ທ ້ ັ ້ ງ ຫ ຼ ານ ຍ ເ ສ ້ ັ ້ ນ ເ ຖ ້ ັ ້ ນ
ຮ ິ ບ ໄ ປ ເ ຖ ິ ງ ເ ຈ ້ ົ ້ ານ ເ ຂ ົ ້ ານ ກ ໍ ອ ັ ນ ຫ ານ ນ ິ ບ ນ ອ ກ ນ ິ ນ ບ ານ ແ ຈ ້ ັ ງ ອ ັ ນ ວ ່ ານ ຣ ານ ຊ ານ ໃ ຊ ້ ມ ານ ໃ ຫ ້ ັ
ຫ ຼ ກ ຍ ້ ັ ້ ງ ເ ຈ ົ ້ ານ ຕ ້ ັ ຊ ້ ັ ອ ຍ ເ ຂ ້ ັ ຍ ຫ ຼ ້ ານ ບ ໍ ່ ຊ ອ ບ ເ ມ ື ອ ງ ອ ່ ານ ອ ັ ນ ແ ຕ ່ ນ ັ ້ ນ ທ ້ ານ ອ ກ ໍ ່ ້ ພ ້ ານ ກ ໍ ່ ານ ອ ່ ານ
ຊ ້ ຈ ່ ານ ຫ ຼ ກ ກ ັ ນ ໄ ປ ມ ານ ຫ ັ ້ ນ ເ ຖ ້ ັ ້ ນ ເ ມ ື ່ ອ ນ ັ ້ ນ ເ ຂ ົ ້ ານ ເ ພ ້ ັ ້ ຊ ຄ ານ ເ ຝ ຸ ້ ານ ນ ັ ້ ນ ເ ຂ ົ ້ ານ ກ ໍ ພ ້ ັ ອ ມ ກ ັ ນ
ແ ລ ້ ວ ກ ໍ ຫ ຼ ກ ຍ ້ ັ ້ ງ ກ ັ ນ ໄ ປ ມ ານ ຊ ຸ ່ ຄ ົ ນ ນ ັ ດ ໄ ອ ້ ັ ້ ນ ແ ລ ເ ມ ື ່ ອ ນ ັ ້ ນ ຣ ານ ຊ ານ ອ ັ ນ ວ ່ ານ ພ ຣ ະ ຍ ານ ກ ໍ
ຮ ້ ູ ແ ຈ ້ ັ ງ ດ ັ ່ ງ ນ ັ ້ ນ ແ ລ ້ ວ ກ ໍ ຊ ້ ໍ ່ ໃ ຫ ້ ຄ ົ ນ ທ ້ ັ ້ ງ ຫ ຼ ານ ໄ ປ ຫ ຼ ານ ກ ່ ານ ເ ກ ົ ່ ້ ານ ັ ້ ນ ແ ລ ແ ຕ ່ ນ ັ ້ ນ
ອ ້ ວ ຍ ກ ໍ ່ ້ ພ ້ ານ ຕ ້ ັ ນ ັ ້ ນ ກ ໍ ຊ ້ ໍ ່ ບ ອ ກ ໃ ຫ ້ ັ ເ ຂ ົ ້ ານ ຫ ຼ ກ ຍ ້ ັ ້ ງ ກ ັ ນ ໄ ປ ມ ານ ຢ ່ ຸ ່ ຄ ົ ນ ແ ທ ້ ແ ລ ອ ັ ນ ວ ່ ານ ເ ສ

ນາອາມາດແລະຄົນທັ້ງຫຼາຍຟຸ້ງນັ້ນ ເຂົາກໍບໍ່ກະທຳອັນໃດໄດ້ແກ່ອ້າຍກຳພ້າ
ກໍທີ່ກຸມຜູກກັນໄປມາຢູ່ຫັ້ນແລ ๓ะ๐๓ ພາຍໜ້າແຕ່ນັ້ນສອນອັນອ່າເຂີຍທ້າ ฯ
ແຫ່ງພຣະຍານັ້ນເຂົາກໍມີໃຈອັນຄຸງດມາກນັກ ເຂົາຄືເຂົາຢ້ານກຳລັ້ງໄດ້ ๔
ຕີ້ແລ້ວ ກໍອອກໄປຈາກອຸງງ ເພື່ອອ່າຈັກໄປຂ້າເສັ້ງຢ້ານອ້າຍກຳພ້າໜາກສ້ານ
ຫັ້ນແລ ອັນອ່າເສນາອີຫົນຄົນເສິກທ້າຫຼາຍ ເຂົາກໍພ້ອມກັນຫຼ້ຳໄປ ເຂົ້າໄປ
ແວດລ້ອມອ້ອມຢ້ານບ້ານແຫ່ງ ອ້າຍກຳພ້າຢູ່ ฺ ແຫ່ງ ฺ ພາຍ ฺ ອັນອ່າຫົນຫຼາຍໄດ້
ເຈັດຊັ້ນແທ້ແລ ແຕ່ນັ້ນທ້າວກຳພ້າກໍເຫັນຢ້ານຄົນທ້າຫຼາຍ ມາລ້ອມບ້ານຕົນຢູ່
ດ້ຳນັ້ນ ກໍຄາມຄົນທ້າຫຼາຍອ່າ ดูลา ທ່ານທ້າຫຼາຍເຫດສັນໃດແລມາຢູ່ລ້ອມ
ຢ້ານບ້ານແຫ່ງກູນີ້ຈາ ເມື່ອນັ້ນ ຂ້ານະຮາດໃຫ ในเຂົາກໍກ່າວຕໍ່ທ້າວອ່າດ້ຳນີ້
ຮາຊາ ອັນອ່າພຣະຍາຕົນເປັນເຈ້າໃຫ້ມາຂ້ານ້ຳເຈ້າກູ ຕົນບຸນກ້ວາງໃຫ
ຕາຍແທ້ກໍຂ້ານ້ຳ ແຕ່ນັ້ນທ້າວກໍຄິດອ່ຳຮ້ຽຍາທິບມາທັນອ່າດ້ຳນີ້ ฐูเธีย! ฐู
ຈ່ຳຄືນເມືອອຸງງຂ້າພຣະຍາເສັ້ງຈັນນີ້ເຖີ້ນອ່າດ້ຳນັ້ນ ເມື່ອນັ້ນອັນອ່າເສນາ
ຂ້ານະຮາດທ້າຫຼາຍໄດ້ຍິນຢ້ານຄ່ຳທ້າວກ່ຳພ້າອ່າດ້ຳນັ້ນ ເຂົາກໍພ້ອມກັນໄປ
ຫຼ້ຳຄືນຂຶ້ນເມືອໂຮງແຫ່ງພຣະຍາຕົນພ້ຳຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນເຂົາກໍບາຍເອົາງ້າວ
ເອົາໃຫ ฺ ຂຶ້ນໄຊສີ ອັນເປັນຂອງມ ฺ ງ ฺ ຄຸນແຫ ฺ ງພຣະຍາ ເຂົາກໍຍ ฺ ່ຳຟັນນີ້ຊ້ຳ
ແຕ່ນັ້ນລອນອັນອ່າພຣະຍາຕົນນັ້ນກໍມີຣະນາມ ฺ ງນຕາຍໄປຄໍຂາດ ອັນອ່າຟ ฺ ງ ฺ ພ ฺ
ຂ້ານະຮາດເຂົາກໍຊັກລາກແກ ฺ ລົງ ฺ ໂຮງຫັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນອັນອ່ານາງຮາຊເທວີ
ກໍປົນມາຄຸ້ນຫາເຫດອັນພຣະຍາມີຣະນາຕາຍໄປອ່າ ดูลา ເຈ້າທ້າຫຼາຍ
ເຫດສັນໃດພຣະຍາເຈ້າແລມາຕ ฺ ່ຍຄໍຂາດນີ້ຈາ ເມື່ອນັ້ນ ฐูนเสนาຂາບ
ໄຫ້ຢ້ານຮາຊເທວີອ່າ ดูลา ເຈ້າເທວີ ຮາຊາ ອັນອ່າພຣະຍາກໍຫາກມີຣະ

ນາຕາຍເພື່ອອ່ານໂຕເປັນເຄົ້າແທ້ແລ ເພິ່ນກໍຫາກກິນຕາມດ້ວຍຄອງທັມ ອັນ
ປະເສີດພຣະຍາກໍຫາກເປັນຕູ້ໂລບລັ້ນຂຶ້ນໃຫ້ກໍບໍ່ພໍແທ້ແລ້ວ ອັນອ່ານເອນກໍ
ຫາກມາຈົນໃກ້ກໍເພື່ອພຣະຍາໂລພາ ຫີອ່ານຫາກຢູ່ໃນທັມກໍບໍ່ຕາຍ ດອນງ້ານ
ແທ້ແລ.

ຕະໂຕ ພາຍໜ້າແຕ່ນັ້ນ ສັກກັດສະພະອະນິງ ອັນອ່ານຫົນປັນດຸກັນໝົນ
ສີລາວາດ ອັນເປັນແທ່ນທີ່ນັ່ງແຕ່ງພຣະຍາວິນທາກະທ້ວາງກ່ານອັນກະດ້ານ
ແກ່ນແຂງ ສັກໂກ ອັນອ່ານພຣະຍາວິນກໍນາຢັ່ງມຕີ່ເຫັນຍັງທິບຊຸມພູ ຫຼັງລ້ານ
ຍ້ານເມືອງນີຄິລາສູນເປົ່າ ພຣະຍາວິນກໍບອກໃຫ້ວິສຸກັມມະເທອະບຸດອ່ານເຈົ້າ
ຈົ່ງລົງໄປດອນເຮົາສືບເວົ້າຊາຍໄຮ້ກ່ອນເຖີ້ນອ່ານອັນ ເມື່ອນັ້ນ ພຣະຍາວິນ
ແລະເທອະບຸດກໍລະເດັດຮີບລົງນານີ້ຈ້ານອັນອ່ານວິສຸກັມມະເທອະບຸດກໍນິຣະມິດ
ນາສາດແກ້ວແລະອຸງກອ້ານໂຍດໄກແທ້ແລ ພຣະຍາວິນກໍນິຣະມິດໃຫ້ເປັນ
ເມືອງຣາຊສີງຫານທ້ານຫໍຂອານ ຫໍຢືນແລະໂຮງຊາວພ້ອມຫັ້ນແລ ອັນອ່ານວິສຸ
ກັມມະເທອະບຸດ່ແຕ່ງແລ້ວບໍ່ຣະບອນດັ່ງນັ້ນ ພຣະຍາວິນກໍນິຣະມິດເປັນ
ພຣະຍາແລ້ວນັ່ງເມືອງເປັນເຈົ້າ ພຣະຍາວິນກໍອານັດໃຫ້ແກ່ເສນາທ້ານ ๔
ອ່ານ ດູລານເສນາທ້ານຫຼາຍ ເຈົ້າຈົ່ງພາກັນໄປປ່ານອ້ານ້ວມເຂດເມືອງແລ້ວ
ຈົ່ງໃຫ້ຄົນທ້ານຫຼາຍເຂົ້ານາໂຮມໃນສນາມຫຼວງດຸງອນີ້ ໃຜຜູ້ນີ້ບຸນຍະສົມພານ
ອັນກອ້ານນາແຍງເປົ້ານແອ່ນດີເຖີ້ນ ຄັນອ່ານຜູ້ໃດຫາກຄຶກໂຊກແທ້ເຮົາຊີ້ຕົ
ໃຫ້ນັ່ງເມືອງນີ້ແລ ແຕ່ນັ້ນຊຸນກໍໄປປ່ານອ້ານ້ານ້ວມທ່ານເມືອງຫັ້ນແລ ຢູ່ງ
ໃພ່ນ້ອຍເມືອງໃຫ່ງນີຄິລາ ເຂົ້າກໍຊົມຊື່ນໃຫ້ນາຢາກເປັນພຣະຍາແກ້ ເຂົ້ານ
ກໍເອົ້ານກັນເຂົ້ານາຊຸ່ແຕ່ງຊຸ່ທີ່ຢູ່ງໝູ່ນ່ານ້ານ້ອຍທ້ານ ເຖ້ານແກ່ປ່ານກ່ານ ກໍນ່ານ

ลาๆพ่อๆสิมตาๆอกฮาวแฮ้ฮถ้วนจำฟันกินา เฮ็าก็ไถ่มาปานฝัน ลืมบ่ได้ เฮ็ือนตั้นแล แต่บั้นพระยาอินก็ถิ่าคุยั้าคันห้าถ่ายฝุ่งบั้น แล้วก็บ่ได้ยั้า คันตุ้มีบุนสิมพานสักคันก็ที่เป้นจาวเฮ็ือฝุ่งธ้ายจุ่คันแท้แล พระยาอินก็จำใต้เฮ็าหุ่แต่าจุที่ เฮ็ายั้งเล่าไถ่ถั่าเฮ็ามาฟ้าอ ยากบั่าเมือๆตั้นแล อันอ่าฮ้าไพ่จาวเมือๆ อันมีในเมืองมีถิลาวนะคอนบั้น พระอินก็เตันหิดสังๆก็บ่ได้เตันคันบุนอันสิมคอนถึกๆจักแก้วแท้ แต่บั้น พระยาอินก็จุ้ำถามยั้งอามาวห้าถ่ายอ่า มะนุดสา อันอ่าคันห้าถ่าย เฮ็าก็ตากได้เตันหิดแล้วก็บ่มีคันบุนสักคัน อันอ่าฝุ่งไพ่บ้อยมาสังๆจุ่คันแล้วลิ? เมื่อบั้นอันอ่าอามาวหูนบาวสาจาอ่า ฮ้าไทอับาวสาจายั้งบ่มาแต่จ่ายภะปะนาย่เฮือนแคมน้ำก็ฮ้าแล เมื่อบั้นก็นหาทิสาวเจ้าได้ยินคำอามาวหูนดั่งบั้น เจ้าก็มีคำฉินฉีนยินดีอ่าจั่งไปเฮินยั้งท้าวก่ำพ้ามาดูก่อนเถิ้น เมื่อบั้นอามาวห้าถ่ายก็โดยอาวยาพระอินเฮ็าก็ไปเถิงบาตั่งคำพระอินเจ้า คันอ่าเฮ็าไปสวดแล้ว เฮ็าก็กันฮาบไทอ้ยั้งท้าวก่ำพ้าอ่า ฝุ่งฮ้าไทอ้เจ้าตินอาวบุนมี เฮินจวนสิเมือสมามตูอาสาหมาอันบี้ก็ฮ้าวเถิ้น อันอ่าพระยาเจ้าตินอาวสาจาเผิ่นยากเตันเจ้าผู้สลาวคอวบุน อันมีใจใสยู่ในคุนแก้วก็ฮ้าแล เมื่อบั้นสอนอันอ่านาๆนาวน้อยสุบันหา ก็ก่าวต้ามจาระจาตาๆถือ แต่าตินอ่า ดูลา เจ้านายนักภาบเจ้าจั่งเอิ้าเบื้อคอวมแต่าเสือฮ้าท้าสองคืบเมือคอบพระยอดไท้สาจาก่อนเถิ้น ฮ้าท้าสองก็แต่าดายั้ง เบื้อยามบี้ก็ไปทันแท้แล เมือบั้นคนใช้เฮ็าก็คืนเมือคอบ พระยอดไท้อิน

ทา ฆายคำจาดั่งคอามนางเอ้า อินทาทิธาเจ้าภิฎมฐิ่นยินดีแท้แล
ตะโต พายฑ้าแต่ปั้น สอนอันอ่านางสูฆันทาฐูปั้น นางภิเถ้าย้างต้า
ฆินดีมีค่ามาใต้แก่ท้าวทิ้งย้อยจู่อัน นางภิเถ้าดาพ้อม ฆินแผสะใบ
ป่างแล้วเล่าย้อธะยาดย้ายนางท้าวแปภอิน บาบ่าวท้าวทิ้งดาบสี
ฆันใธ อันอ่าปาทาสิบเกิบตินคำพ้อม ภับท้างมาลาล้อยไพคำ ปักปิ่น
ท้าวภิทิ้งเธิดแก้วคำเถื้อมล่วงใส สวงอ่อมน้อยย้อธะยาดสิลา ฐูง
พู่ฆาวเมืองแต่นำสวงเจ้า อันอ่าบาบ่าวน้อยงามย้อยสี่งฆงนสวงสิ
เฮ้างเมือในเถิงที่ อินหิธาดเจ้าคอยยั้งมล่ำแล แต่ปั้น พธะยาอินภิ
อานัดให้อิสูภันมะเทอะบุดไปธับเอิงสองอ่อมน้อยเจ้าเฮ้ามา ฆัน
อ่าอิสูภันภิไปเชิญท้าวภับนางธิ้นสู่สะถานเพื่อแท่นทั้นแล แต่ปั้นสอง
อ่อมน้อยภิทงมธาดอินทา พธะยาภิต้านจาธะจาตื่นางทั้งท้าวอ่า ฐู
ลาเจ้าฐูมีบุนอันมากเธิงพธะบิงภิปะสิงตาย้างเจ้าฐูใจบุนสเอียธาด
แท้แลภิตากคอนที่แท้เจ้าจั่งสเอียสืบสั่างเมืองนี้ให้ทานแท้แล้วเมื่อ
ปั้นท้าวภิจาธะจาต้านภับดอมพธะยาอินอ่าธิแก่พธะบาดเจ้า จอม
ธาดจั่งสเอียเมืองภิข้าเถ้น อันอ่าข้านี้ฆาดที่บ่เป้นภะสัดแท้ สเอีย
เมืองเป้นใหง่ คันอ่าบ่ทันธาดนี้ภิสิงไผ้ที่นอะสิงภิข้าแล ธิแก่มะตา
ธาฆเจ้าพายโผดภูนาข้าภิภอย่านบาบมาดนอง จอมหิวเธีย! จั่ง
สเอียเมืองนี้ภิข้าเถ้น เมื่อปั้นพธะยาอินภิยื่นฆันดอกไม้ดอายเจ้า
ธาหน่าภิตากสิมคอนบาบั่งปองเป้นเจ้าแท้แล้ว แต่ปั้นบาบ่าวเจ้าภิ
ธับธาดนิมน ตินพธะยาอินภิฎมฐิ่นยินดีย้อนแท้แล เมื่อปั้น บาบ่าว

ເຈົ້າກິຮ້ຍຮາດນິມນ ຕົນພຣະຍາອິນກິຖ້ນຍິນດີຍ້ອນແທ້ແລ ເມື່ອນັ້ນພຣະ
ຍາອິນກິບອກໃຫ້ອາມາດໄປຕີກອງເຕີນປ່າວບອກໃຫ້ແກ່ຕີເສ້ືອນ້ຳ ທັ້ງຄ້ວຍ
ຮີບໂຮມຫັ້ນແລ ອັນອ່ານ ເວດສຸອັນພ້ອມຄັນທະຍັກໂຂກິດ ເຂົ້ານກໍເອົ້ານ້ຳແກ້ວ
ມະນີໂຊດມາຖວ້ວຍໃຫ້ແກ່ພຣະອິນຫັ້ນແລ ອັນອ່ານພຣະຍາອິນ ກໍເຕີນໃຫ້ວິສຸ
ກັ້ນແຕ່ງແປງຍ້ານທ້ຽງແກ້ວວິສຸກັ້ນກໍດົກແຕ່ງແລ້ວຍ້ານຮາງອິນທ້ານ ๔ ເກາະ
ກ່ານໄວ້ທ້ແກ້ວຈຸ່ຮາງຫັ້ນແລ ແຕ່ນັ້ນ ຄົນຮາດພ້ອມຈະຖ້ວໂລກບານກິດ ກໍ
ເລ້ົານ້ຳເອົ້ານ້ຳຄ້ວມາຖວ້ວຍໃຫ້ແກ່ພຣະຍາອິນຫັ້ນແລ ອັນອ່ານກ້ານ້ຳຈັກແກ້ວ
ກໍຕັ້ນນາຕັ້ງຢູ່ຈ້ອງໜ້າແຕ່ງພຣະຍາອິນເຈົ້າຈຸ່ຣັ້ນຫັ້ນແລ ປັດນີ້ຄ່ວນທ້ເຮົ້ານ້ຳ
ສ້ານ້ຳ ເຈົ້ານ້ຳບຸນນ້ຳອິເສດ ໃຫ້ເປັນພຣະຍາຈັກກະວັດຕິຮາດເຈົ້ານ້ຳບຸນກອ້ານ
ນາບແຕ່ນດິນກິນທ້ານ ๔ ທ້ານພ້ອມນ້ອມເຂົ້ານ້ຳສຸ້ນ້ານພານແທ້ແລ ແຕ່ນັ້ນ ທຸກທ້
ພ້ອມຢູ່ງໃໝ່ນາໂຮມ ແລ້ວພຣະຍາອິນກໍເຊີນທ້ານວກ້ານ້ຳພ້ານ້ານ້ານ້ານ້ານ້ານ້ານ
ເຂົ້ານ້ຳໄປສຸ່ຫ້ສ້ານ ເຈົ້ານ້ານ້ານ້ານ້ານ້ານ ເຂົ້ານ້ຳສຸ່ຫ້ສ້ານ ແກ້ວ ສ້ານ ໂກ ວ້ານ ວ່ານ ພຣະ
ຍາກິທະສ້ານ ຫ້ານ ສ້ານ ອິນ ແກ້ວ ແມ່ນ ວ່ານ ພຣະຍາ ຄົນ ຮາດ ພ້ານ ນ ທ້ານ ທ້ານ ວ ຈະ ຖ
ໂລກ ບ ານ ກິ ດ ກ້ານ ທ້ານ ຄຸ ດ ແລ ະ ນ ານ ຕ ເ ສ ື ້ ອ ນ ້ ຳ ຕ ເ ສ ື ້ ອ ຍ ົ ກ ກ ິ ດ ເ ຂ ົ ້ ານ ້ ຳ ກ ິ ພ ້ ອ ມ ກ ັ ນ
ນ ານ ຕ ົ ດ ສ ້ ານ ຫ ັ ້ ນ ແ ລ ແ ຕ ່ ນ ັ ້ ນ ພ ຣ ະ ຍ າ ເ ສ ນ ານ ອ ານ ມ ານ ແ ລ ະ ທ ້ ານ ວ ພ ຣ ະ ຍ າ ຕ ິ ສ ານ ທ ້ ານ
ຫ ານ ຍ ກ ິ ພ ້ ອ ມ ກ ັ ນ ຕ ດ ສ ້ ານ ຢ ້ ານ ທ ້ ານ ວ ແ ລ ະ ນ ານ ແ ລ ້ ວ ພ ຣ ະ ຍ າ ອ ິ ນ ກ ິ ແ ຖ ມ ພ ອ ນ ອ ັ ນ ວ ິ
ເ ສ ດ ວ ່ ານ ຈ ່ ານ ໃ ຫ ້ ທ ່ ານ ທ ້ ານ ສ ອ ງ ຢ ືນ ຍ ານ ວ ອ ຄ ານ ວ ໄ ກ ຕ ານ ຕ ່ ເ ທ ົ ້ ານ ໝ ື ່ ນ ວ ະ ສ ານ ໄ ຂ ເ ທ ົ ້ ານ
ວ ັ ນ ເ ຖ ິ ນ ຄ ັ ນ ວ ່ ານ ຕ ດ ສ ້ ານ ບ ິ ວ ະ ບ ວ ນ ແ ລ ້ ວ ພ ອ ນ ແ ກ ້ ວ ແ ຕ ່ ານ ອ ິ ນ ທ ານ ອ ັ ນ ວ ່ ານ ເ ກ ິ ບ ຕ ິ ນ
ແ ກ ້ ວ ກ ິ ເ ລ ົ ້ ານ ມ ານ ສ ຸ ບ ໃ ສ ່ ປ ານ ທ ານ ຕ ັ ້ ນ ແ ລ ອ ັ ນ ວ ່ ານ ກ ານ ຈ ັ ກ ແ ກ ້ ວ ແ ລ ະ ກ ະ ໂ ຈ ມ ຕ ິ ວ ຄ ານ ກ ິ
ແ ລ ່ ນ ເ ຂ ົ ້ ານ ມ ານ ສ ຸ ບ ໃ ສ ່ ສ ິ ສ ະ ເ ກ ດ ເ ກ ົ ້ ານ ຕ ັ ້ ນ ແ ລ ຄ ັ ນ ວ ່ ານ ເ ຄ ື ່ ອ ງ ປ ະ ດ ັ ບ ເ ຂ ົ ້ ານ ມ ານ ປ ະ

ดับปรินิพพานทุกสิ่งแล้วพระยาจักกัปปัปกัปสะเด็ดขึ้นมาปั่ว ในกาลจักแล้ว
แล้วกัปสะเด็ดไปองบแอดล้อมอ้อมรอบจักภะอาบปะพาน ลัดบี้อมืดงอ
แล้วเสื่อมาคอบที่เก่าในที่บ่อนที่ดสิ้งทั้นผล แต่ปั้นอันอ่าอ้ายก่ำพ้า
พากสาบบุนนิปาธะมีมาจุจ่อย ทุกเมื่อน้อยปะฌมมา พายลุนมาลอด
ได้เป็นพะยาจักภะอัดติธาดอันเป็นธาดแก่คนท้าญายในจุมพุใพบ่อาด
จักเถิงด่ำสอา ทุมาบนบาาท้าอแท้ดีถูแล แต่ปั้น สักโก อันอ่าพระยา
อินกิสุนจื่นยินดีเจิ่งบุนยะธาสีแต่าท้าอแล้อ กิต้านจาธะจาสั่งย้างพระ
ยาจักอ่า ดูลามะหาธาชเจ้าจิ่งค่อยยู่ดีย่าปมาดจิ่งรักสาสิบ ๕ สิบ
๕ เป็นนิจภาบทุกเมื่อใท้มีใจไมตีตามปะเพนีทิสธาดทั้นสิบปะภาบย่า
ธาด ย่าปมาดคอาบุน จิ่งพ่ำเพ้างหามไปใต้เป็นปั้นได ใต้เถิงย้างสั่ว
พากภ้ำนิธะพาบแท้ดีถูเถิ้น พระยาอินสั่งพระยาจักแล้อ กัสะเด็ด
เมื่อจุจั้นฟ้าดาอะดีสาอันเป็นที่ยู่แต่าดินกินผล.

ในกาละเมื่อนั้น ปั้นดีโด. อันอ่าสงอสอาดทั้นมีกะปั้นดีดจุปั้น
กิเอ็าย้างนิหาบก่ำพ้าพากสาบได้เป็นพระยาจักภะอัดติธาดมาสำแดง
ให้แจ้งแก่พระยาจำปามะดอนสอนให้แก่เสนาอามาดและชาอเมื่อา
ท้าญายด่ำนี้แล อะทิบายอ่า: บุกคนตู้ใดและได้ภะทำย้างกุสิน บุนยะ
กันอันใดและได้มาเกิดเป็นก่ำพ้าและบ่มีย้าง สาดสิ่นอันใดสักสิ่งแล
มาปากยำคำเอ็ดอ่าอันใดกิเป็นอันนั้นแท้กิลอาดแก่ยิ้นกินาได้ เป็น
พระยาจักภะอัดติธาดดาบแพ้ทีบจุมพุนี้จา? แต่ปั้น บุคละตู้อิสัจนาแก้
อ่าด่ำนี้ ปุบเผ ในกาละเมื่อย่อมพุ้น ย้างมีปุธิโส ชายหมู่ตู้ปี่กิเป็น

ฅนทุกยามกลำบากด้อยอันฮีนฮอายลังๆฮีอีดฮายตู้มั้น ภิไปคว่ำในป่ำ
ตาฏิอและผืนมาฮายแล้วภิมาได้ยังคำลามลำทั้นแล แต่มั้นฮายตู้มั้น
ภิฮู้ไปหิฏังตาเอิาย้างฏิอและผืนได้แล้วภิตาบมา เพื่อว่าจ้ามาฮาย
ทั้นแล ฮายตู้มั้นตาบผืนใต่ทางมาภิมาเฮาอยู่ที่บ่ำอันเป้นที่ใก้วัด ฅน
ทั้งหลายภิพ้อมกันมาฟังทัมมะเทสนาอยู่ทั้นแล ฮายทุกตู้มั้นภิมาได้ยัง
ทัมมะเทสนาว่าดั่งนี้โย ปุกคะโล อันว่าบุคลุะตู้ใดเกิ้อมใส ในสา
สนาและมาสังๆอีดพักอีดเบิาเอิาย้างเงินและคำแก้อแตอน และตัม
รอๆใส่ไฮ้ดั่งมั้นแล้วและให้เป้นทานแก่นิกรุสังคะเจ้าทั้งหลาย โส
ปุกคะโล อันว่าบุคลุะตู้มั้นภิจักตายเสังย้างบาบกัม อันตนตากได้ภะ
ทำมั้นแล เกิดมาในยุาดอันใดภิดีภิจักได้เถิงย้างสุกสามประการ มีมี
ธะพานเป้นที่แล้วแท้แล แต่มั้น โส สอนอันว่าฮายตู้ ตาบย้างผืนมา
ฮับที่มั้น ภิมาได้ยินย้างทัมมะเทสนาดั่งมั้น ภิมีใจอันเกิ้ยมใสมากพัก
แล้วภิเอิาย้างคำแต่งตนสามลำมั้นไปป่อนใส่ในอีด อันท่านผู้อื่นตาก
สังๆแปงใหม่ในอัดที่มั้นทั้นแล อันว่าฮายตู้มั้น คันว่าเอิาคำไปบูฮา
ในอีดที่มั้นแล้วภิมาบั่งอยู่ที่ตาบผืนแต่งตนมั้นภิมีใจอันเกิ้อมใสยืนดีอยู่ตู้
ดงอตนภิบ่เอ้าต่ำกุคลุะตู้ใดสักคน เตดอ่าฮองหานโตน้อยจักเอ้าใก้
ท่านตู้อื่นฟังภิอายเผิ่นจ้างบ่เอ้าทั้นแล เมื่อมั้นย้างมีนางอุบาสิกาตู้บ่ำง
อันมาแต่งคือย้างเคื่องหานแล้วและจักตันเฮ้าถุางแกง อ่าจักไปด้ำ
ย้างไฟดั่งมั้น สอนอันว่าผืนภิบ่มี นางอุบาสิกาตู้มั้นจ้างมาเตันย้างตาบ
ผืนฮายหม่นตู้มั้น สา สอนอันว่านางตู้มั้นมันจ้างถามฮื้อเอิาว่าดั่งนี้ อ

ลา ເຈ້າພີ່ຊາຍ ເຈ້າຈ່ຶ ເອົາຢ້າງບຸນນຳຂ້ອຍແດ່ເຖີ້ນ ຂ້ານີ້ຂໍຊີ້ຢ້ານຫາບນີ້ ດອນເຈ້າໄປກະທຳຄືວແຈກທານແດ່ເຖີ້ນວ່າດັ່ງນັ້ນ ໂສ ສອນວ່ານ້ອງຊາຍຜູ້ ນັ້ນ ນັ້ນກໍເຖົ້ານໃສຍິນດີນາກນັກແລ້ວກໍກ່າວວ່າ ດູລາ ເຈ້ານ້ອງຍິງເອີຍ! ຄັນວ່າເຈ້າຊີ້ເອົາຢ້ານຫາບນີ້ໄປກະທຳຄືວຢ້ານທານແທ້ດັ່ງນີ້ຂ້ອຍຜູ້ພີ່ກໍຈັກໃຫ້ ທານດອນເຈ້າເອົາໄປຄືວທານແລວ່າດັ່ງນັ້ນແລ້ວຊາຍຜູ້ນັ້ນນ້ອຍກໍຫາບຢ້ານ ຫານ ໄປສົ່ງໃຫ້ແກ່ນາງສາວຜູ້ນັ້ນຮອດທີ່ຈັກກະທຳຄືວນັ້ນແລ້ວ ກໍປ່ານໄວ້ໃນທີ່ວ່ານຄົນ ທ້ານຖ້ານຢູ່ຄືວຕັ້ນແລ ແຕ່ນັ້ນສອນວ່ານວ່ານາງສາວຜູ້ນັ້ນນັ້ນກໍໄປເອົາຢ້ານລູກໄມ້ ແລະຫືວນັ້ນ ສົ້ນຫວານແລະໝາກພູມາໃຫ້ຊາຍຜູ້ເອົານຫານ ໃຫ້ທານຕັ້ນແລ ຊາຍຜູ້ນັ້ນຮັບເອົາແລ້ວນັ້ນກໍວອກໄປພາຍນອກແລ້ວນັ້ນກໍກິນຢ້ານລູກໄມ້ແລະຫືວ ນັ້ນສົ້ນຫວານແລ້ວ ນັ້ນກໍໜີເນືອຊູທີ່ຢູ່ແຫ່ງຄົນກໍນີແລ ອະປະຣະພາເຄ ພາຍ ໜ້ານແຕ່ນັ້ນສອນວ່ານວ່ານຊາທ້ານສວາງຄືຊາຍຜູ້ໃຫ້ທານໜີນແລະນາງຜູ້ໄປຖາມຊີ້ຢ້ານ ໜີນນັ້ນຊາກໍນາໄດ້ເປັນຄືວເປັນເມັ່ງແຫ່ງກັນ ຄືວ່າ ແມ່ນກ່ຳໜ້ານໜາກສ້ານ ແລະນາງສຸນັ້ນທາແລ ວ່ານວ່ານບຸຄລະຜູ້ໂຈທນາວ່າ ເທດສັນໃດ ພຣະຍາມີຖິ ລາຄົນພໍ່ແລະເອົາຫ້ານາມ້ດຕາລູກສາວແຫ່ງຄົນ ຄືວ່ານາງສຸນັ້ນທາແລ້ວແລະ ປ່ອຍໄປຫາຜູ້ຊາຍຄືວ່າອ້ອຍກ່ຳໜ້ານໜາກສ້ານນີ້ສ້ານຈາ? ອະທິບາຍ: ນາກວ່າ ບຸຄລະຜູ້ແກ້ວ່າດັ່ງນີ້ ສອນວ່ານວ່ານສຸນັ້ນທາຜູ້ນີ້ນາງກໍໄດ້ຄຸນ ຫ້ວເຂົ້າໄປ ໃນອາຮາມເຊດແກ້ວຫ້ານສາມນັ້ນແລ ດ້ວຍກັນວິບາກອັນນັ້ນພຣະຄົນພໍ່ກໍຈຶ່ງໄດ້ ເອົາຫ້ານມ້ດຕາແຫ່ງນາງແທ້ແລ ວ່ານວ່ານບຸຄລະຜູ້ໂຈທນາວ່າ ວ່ານວ່ານພຣະຍາ ຄົນພໍ່ແລນາໃຫ້ຄົນນຳໄປແກ້ເອົາຢ້ານເສ້ືອແລະຫ້ານໜາກປັດນ້ອຍສ້ວຍສ້ານວ່ານ ວ່ານນາງທ້ານໄປນັ້ນ ວ່ານວ່ານກັນວ່ານນັ້ນຈັກເປັນດັ່ງລືນັ້ນຈາ? ວ່ານວ່າເຈ້າຜູ້ວິ

สัฆนา ๘ก้อ่าด่ำนี้ ฮันอ่านางสูนันหาตูนี้กีมาได้เปีอย ยังคิง เนื้อตน เฮ้าไปในอาธามฮันเป้นฮ่อง๘ก้อหัางสามปะกานนั้น๘ล ภันฮันนั้นกี มาได้๘ก่ตนด้อยภันฮันตนตากได้ภะหำมา๘ต่ก่อนนั้น๘ล ปุกคละตู โจหนาไปพายพ้าอ่าด่ำนี้ ฮันอ่าลูกหัางอพธะยา ภะกูนฮันใหง่ใน เมืองฮันนั้นกียังมี๘ล เหดสันใดนางสูนันหาตูนี้ฮันเป้นลูกพธะยาสัง ปี่ไปหายังฆายตูเป้นภะกูนฮันใหง่ฮันส๘เมิดด้อยภะกูน๘ต่างตนสังมาไป หาอ้ายกำพ้าพากสัวนเหดใดนี้จา? ตู๘ก้อ่าด่ำนี้ ฮันอ่านางสูนันหา ตูนี้ ๘ต่ก่อนกีมาได้เป้นตูตีก๘ต่างยังหานแล้อ๘ละไปถามฆียังพืนดอม ฆายตูนั้น โส สอมฮันอ่าฆายตูนั้นกีลองเดื้อมใส๘ล้อปี่เอ่าค่าฆาย ตูนั้นกีเอ่ายังพืนตาบนั้นไปใต้หานดอมนางตันผลนางตูฆีกีมีใจเดื้อม ใส ตูฆีฆายกีมีใจเดื้อมใส ฆาหัางสองนั้นกีผ้อมกันเดื้อมใส ดอมกัน เหดอ่านางอุบาสีกาตูนั้นได้ไปสู่ฆายตูนั้น๘ต่ก่อน ๘ต่ฮันไปถามฆีพืน นั้น๘ล คันอ่าได้เกิดมาเป้นนางสูนันหา๘ล้อ กีจิ่งได้ไปสู่ฆายตูนั้น เพื่อด่ำนั้น๘ล ละหิบายอ่าะ มาก่อ่าปุกคละตูใดโจหนาอ่า ฮันอ่า หัางอก่ำพ้าตูนั้นเหดใด๘ลมากินพากสัวนตางเฮ้า ๘ละมาอ่ากินเฮ้า นิยานเบื่ออ่าด่ำนั้น ฮันอ่ากันฮันนั้นจักแม่นด่ำลีนั้นจา? เจ้าตูอิ สัฆนา๘ก้อ่าด่ำนี้ ฮันอ่า๘ต่ก่อนฆายก่ำพ้าตูนี้กีมาได้กินยังลูกไม้๘ละ ทือนันสันหอานก่อนฮันใต้หานนั้น๘ล ฮันอ่ากันมะอิบากฮันนั้น จิ่งได้ เกิดมาเป้นก่ำพ้า จิ่งได้กินยังหากสัวนตางเฮ้าเพื่อด่ำนั้น๘ล ตู โจหนาอ่าด่ำนี้: ฮันอ่าลุมคำฮันเกิดมาตายังอ้ายก่ำพ้า๘ล้อ๘ล ปี่ธู

ຈັກຢັ້ງຄຳອັນເກີດມາຫາຫ້ໍາສາມຂຸມນັ້ນ ດ້ວຍບຸນຍະກັມອັນໃດມາຄຸນອາຜລະ
ບໍ່ຮູ້ຈັກຢັ້ງເງີນຜລະຄຳນັ້ນຈາ? ອະທິບາຍມາກວ່າ: ບຸຄລະຜູ້ໃດຜກ້ວ່າດ່ໍາມີ
ຜ ໃນກາລະເມື່ອກ່ອນພຸ້ນອ້ວຍກ່ໍາພ້າຕູ້ນີ້ກໍມີໃຈອັນເຫຼື້ອມໃສສາສນາມາກນັກ
ຜລ້ອກໍເອົາຄຳສາມລຳອັນຂ ວ ຍພິນໄດ້ນັ້ນ ໄປບູຊາຮອງ ໄວ້ ໃນ ວິ ດ ອັນທ່ານຜູ້ອື່ນ
ຫາກສ້ວ ງ ໄວ້ ໃໝ່ນັ້ນຫ້ໍາສາມລຳນັ້ນຜລ ເມື່ອຈັກເອົາ ໄປ ໃສ່ ໃນ ວິ ດ ນັ້ນ ກໍ ບໍ່ ໃ ຫ້
ໃ ຜ ເຫັນ ນ ຳ ສັ ກ ຄົ ນ ເ ຫ ດ ອ່ ວ ຂ ອ ງ ຕົ ວ ມີ ໜ້ ອ ຍ ຜ ລ ອ ວ ຍ ທ່ ານ ກ່ ວ ຂ ອ ັ ນ ຈ ຶ ່ ງ ບ ໍ ່ ໃ ຫ ້ ໃ ຜ ຮ ້
ໃ ຜ ເ ຫ ັ ນ ຈ ຶ ່ ງ ບ ໍ ່ ບ ອ ກ ຜ ກ່ ບ ຸ ຄ ລ ະ ຜ ູ ້ ໃ ດ ຫ ັ ້ ນ ຜ ລ ຕ ລ ວ ງ ບ ຸ ນ ອ ັ ນ ນ ັ ້ ນ ກ ໍ ມ ວ ນ ຳ ຊ ຸ ອ ້ ວ ຍ ກ ່ ໍ ພ ້ ວ
ຜ ູ ້ ນ ັ ້ ນ ກ ໍ ຈ ຶ ່ ງ ມ ວ ໄ ດ ້ ຄ ຳ ສ ວ ມ ຂ ຸ ມ ດ ້ ວ ຍ ເ ດ ຊ ະ ບ ຸ ນ ຍ ະ ຮ ວ ສ ີ ອ ັ ນ ໄ ດ ້ ເ ອ ົ ວ ຄ ຳ ສ ວ ມ ລ ຳ
ນ ັ ້ ນ ໄ ປ ຮ ອ ງ ວ ິ ດ ຜ ຕ ່ ກ ່ ອ ນ ນ ັ ້ ນ ຜ ລ ຜ ລ ະ ອ ັ ນ ບ ໍ ່ ຮ ູ ້ ຈ ັ ກ ຢ ັ ້ ງ ເ ງ ີ ນ ຜ ລ ະ ຄ ຳ ນ ັ ້ ນ ຄ ັ ນ ອ ່ ວ ກ ນ
ໄ ດ ້ ໃ ຫ ັ ທ ວ ນ ຜ ລ ້ ອ ກ ໍ ບ ໍ ່ ເ ອ ົ ້ ວ ໃ ຫ ັ ບ ຸ ຄ ລ ະ ຜ ູ ້ ໃ ດ ຮ ູ ້ ຜ ຈ ັ ກ ວ ອ ມ ກ ນ ອ ັ ນ ນ ັ ້ ນ ກ ໍ ບ ໍ ່
ນ ວ ທ ັ ນ ຢ ັ ້ ງ ອ ້ ວ ຍ ກ ່ ໍ ພ ້ ວ ຕ ູ ້ ນ ັ ້ ນ ກ ໍ ຈ ຶ ່ ງ ບ ໍ ່ ຮ ູ ້ ຈ ັ ກ ຢ ັ ້ ງ ເ ງ ີ ນ ຜ ລ ະ ຄ ຳ ເ ພ ື ່ ອ ດ ່ ໍ ງ ນ ັ ້ ນ ຜ ລ ອ ະ ທ ິ
ບ ວ ຍ ຜ ກ ້ ວ ່ ໍ ດ ່ ໍ ງ ນ ີ ້ ຜ ລ ຕ ູ ້ ໂ ຈ ທ ນ ວ ດ ນ ວ ນ ດ ່ ໍ ງ ນ ີ ້ ອ ັ ນ ວ ່ ໍ ທ ້ ວ ອ ກ ່ ໍ ພ ້ ວ ນ ີ ້ ກ ໍ ບ ໍ ່ ມ ີ ສ ວ ຕ ສ ິ ນ
ວ ວ ຄ ມ ອ ັ ນ ໃ ດ ສ ້ ວ ຈ ັ ກ ສ ີ ່ ງ ເ ທ ົ ່ ວ ຜ ຕ ່ ຢ ູ ່ ດ ້ ວ ຍ ທ ຸ ກ ຍ ວ ກ ສ ີ ່ ງ ງ ວ ຈ ຜ ລ ມ ວ ປ ວ ກ ເ ຂ ັ ດ ຢ ໍ ່ ວ ່ ໍ
ໃ ຫ ັ ທ ່ ວ ນ ເ ປ ັ ນ ອ ັ ນ ໃ ດ ກ ໍ ມ ວ ເ ປ ັ ນ ອ ັ ນ ນ ັ ້ ນ ຜ ທ ັ ່ ງ ຈ ັ ກ ໃ ຫ ັ ຫ ິ ນ ຕ ວ ອ ັ ນ ໃ ດ ເ ປ ັ ນ ເ ງ ີ ນ
ເ ປ ັ ນ ຄ ຳ ກ ໍ ເ ປ ັ ນ ບ ໍ ຮ ະ ບ ວ ນ ຫ ົ ດ ບ ໍ ່ ຮ ູ ້ ສ ັ ່ ງ ວ ສ ັ ກ ເ ທ ື ່ ອ ນ ັ ້ ນ ຜ ລ ອ ັ ນ ວ ່ ໍ ຕ ນ ບ ຸ ນ ນ ັ ້ ນ ເ ປ ັ ນ ດ ່ ໍ ງ
ລ ື ນ ັ ້ ນ ຈ ວ ? ເ ຈ ົ ້ ວ ຕ ູ ້ ອ ີ ສ ຊ ນ ວ ຜ ກ ້ ວ ່ ໍ ດ ່ ໍ ງ ນ ີ ້ ດ ຸ ລ ວ ເ ຈ ົ ້ ວ ທ ັ ້ ງ ຫ ຼ ວ ຍ ສ ວ ນ ອ ັ ນ ວ ່ ໍ ທ ້ ວ ອ ກ ່ ໍ
ພ ້ ວ ຕ ູ ້ ນ ັ ້ ນ ຜ ຕ ່ ກ ່ ອ ນ ກ ໍ ຢ ັ ້ ງ ໄ ດ ້ ກ ະ ທ ໍ ້ ບ ຸ ນ ຜ ທ ັ ຜ ລ ອ ັ ນ ວ ່ ໍ ຊ ວ ຍ ຕ ູ ້ ນ ວ ທ ັ ນ ນ ວ ຜ ຕ ່ ປ ວ ວ ່ ໍ
ຈ ັ ກ ເ ອ ົ ວ ນ ວ ຍ ຜ ລ ນ ວ ໃ ຫ ັ ເ ປ ັ ນ ທ ວ ນ ດ ວ ມ ນ ວ ງ ຮ ຸ ບ ວ ສ ີ ກ ວ ຕ ູ ້ ໄ ປ ຖ ວ ມ ຊ ື ້ ນ ັ ້ ນ ນ ວ ກ ະ
ທ ໍ ້ ຄ ວ ຢ ັ ້ ງ ທ ວ ນ ນ ັ ້ ນ ອ ັ ນ ວ ່ ໍ ຕ ນ ບ ຸ ນ ອ ັ ນ ໃ ຫ ັ ທ ວ ນ ພ ິ ນ ນ ັ ້ ນ ກ ໍ ຫ ວ ກ ນ ວ ຄ ້ ໍ ຮ ຸ ໃ ຫ ັ ມ ີ ຮ ິ ດ
ຜ ຮ ງ ຫ ວ ນ ຢ ັ ້ ງ ພ ິ ນ ອ ັ ນ ໃ ຫ ງ ່ ທ ໍ ້ ລ ໍ ້ ພ ັ ນ ຜ ຂ ນ ຄ ນ ທ ໍ ້ ກ ໍ ບ ໍ ່ ລ ັ ນ ຜ ລ ຫ ວ ບ ນ ັ ້ ນ ກ ໍ ຫ ວ ກ ຜ ມ ່ ນ

ไม้จันแดงอันแพงค่าทั้งดงทั้งป่านั้นแล ภิด้อยบุนอันใช้หานยังฝีนตั้น แล อันอ่าเดจะปากเฮ้ดยำนั้น ภิด้อยเดจะตลาบุนแต่ก่อนอันได้ฮักสาสิน ๕ และสัดจะบ่ฮ้าสัดบ่ลักจะอางท่าน บ่ถืมจุ้สู่เมังท่าน บ่ดือะบ่ล่าย บ่กินยังบ้ำเถ้านบ้ำยาสักเที่อตั้นแล อันอ่าตินบุนอันได้ฮักสาสิน และสัดจะนั้นภินาได้คว้ำจุใช้มีปากอันเฮ้ดยำแก่ท้าวก่ำพ้าสุนั้นแทั้ตั้น แล เจ้าอิสันนาแก้อ่าดั่งนี้แล อะทิบายะ บุคละสู้ใดโจทนาถามอ่าดั่งนี้ อันอ่าบุคละสู้เป้นก่ำพ้าบ่ใจ่เลี๊อกท้าวพจะยามะหากะสัด และมาได้เป้นท้าวพจะยาจักกะอัดติยาดงายบแพ้ยังหิบทั้ง ๑ ดั่งนี้อันอ่าตลาบุนอันนั้นภิเป้นดั่งลือจา? บุคละสู้จักอิสันนาแก้อ่าดั่งนี้ ดูลาเจ้าท้างถายอันอ่าบุคละสู้ใดเป้นก่ำพ้าและมาได้เป้นพจะยาจักดั่งนี้ อะทิบายอ่า: มาภอ่าแต่ก่อนพุ้นภิได้ใช้หานในสำนักแต่างพจะพุทเจ้าภิเป้นอันมากแท้ดีหนีแล้วภิปากนาเอ้ายังคำอันดีนัก อันอ่า บุนอันได้กะทำนั้น ลางคาบภิได้เป้นคนก่ำพ้า ลางคาบภิเป้นพจะยา จักได้ ๕๐๐ ชาดแล ลางคาบภิได้เป้นพจะยาอินได้ ๕๐๐ ชาดแล ลางคาบภิได้เมือเกิดเป้นพจะยาพินได้ ๕๐๐ ชาดแล แต่ได้เป้นพจะยาในปะเทสอาดบ้านน้อยและเมืองใหย่ท้าถายบ่อาดจัก คันนะนับได้ยังตลาบุนแต่างพจะยาจักกะอัดติยาดคันนั้นได้แท้ดีหนีแล อันอ่าเจ้าสู้อิสันนาแก้ยังบันหาแต่างบุกคนสู้ถามยังบุนยะกันฮองอ้ายก่ำพ้าพากส้านอันได้เป้นพจะยาจักกะสัดติยาด ภิบ๋ะบอนคอนแล้วเท่านี้ก่อนแล.

ພະຄະອາ ຄັນອ່າພຣະພຸມີພຣະພາກເຈ້າ ຣາຫະ ກິກ່າວແກ່ອາຄັນອ່າ ຄັນແຫ່ງປັນຍາປາຣະມີນີ້ກິປະເສິດແລະອຸດົມມາກນັກຢ່າງໜັກໜາແທ້ ດີຫຼີແລ ບຸຄລະຜູ້ໃດແລໄດ້ລະນຶກຄຶດເຖິງຍັງປັນຍາປາຣະມີກິດີ ຮັກສາສິນຟ້າທັມແລະ ໄດ້ເມດຕາ ພາວະນາກິດີ ໄດ້ສຸດໄດ້ຮຽນກິດີ ໄດ້ຂຽນໄດ້ອ່ານ ໄດ້ຈ້າງ ທ່ານຜູ້ອື່ນຂຽນໃຫ້ກິດີ ຍັງປັນຍາປາຣະມີລຸກນີ້ ບຸຄລະຜູ້ນີ້ ກິຈັກໄດ້ສເວີຍຍ້ຳ ຄັນອະນິສົງມາກຢ່າງໜັກໜາແທ້ດີຫຼີແລ ອຸປມາດັ່ງສຽງອສອາດທັມມິກະບັນດິດອັນ ຂັ້ນໄປຕາຍຕາງພໍ່ເມັ່ງແຫ່ງຄັນຄືອ່ານາຍສະເພົາບັ້ນກໍຍ້ຳເອົາຊີວິດ ແຫ່ງຄົນ ທັ້ງຫຼາຍໄວ້ແລະຍັງໄດ້ສອນໃຫ້ເສນາອາມາດແລະຊາວບ້ານຊາວເມືອງ ທັ້ງ ຫຼາຍອັນໄດ້ຮ້ອຍເອັດເມືອງອັນເປັນອານາເຂດແຫ່ງເມືອງຈຳປານັ້ນ ເຂົາກໍ ຕັ້ງຢູ່ໃນຄຳສອນແຫ່ງສຽງອສອາດທັມມິກະບັນດິດຈຸ່ຄົນກໍມີແລ.

ແຕ່ນັ້ນຍັງມີພານຜູ້ນຶ່ງ ມັກຢາກຖາມປັນຫາກັບສຽງອສອາດ ທັມມິກະບັນ ດິດຜູ້ນັ້ນວ່າ ດູລາມະຫາທັມມິກະບັນດິດຜູ້ປະເສິດດ້ວຍປັນຍາຫາທີ່ສຸດບ່ໄດ້ຂ້າ ເຖ້າໃຫວ່ສົມພານຂ້າເຖ້າຈັກຂໍຖາມປັນຫາອັນນຶ່ງເຊິ່ງເຈ້າກຸແດ່ເຖີ້ນ ອັນວ່າ ຄວາມບູຮານເຖ້າເກົ່າແລະກ່າວໄວ້ສືບໆມາວ່າດັ່ງນີ້ ດູລາ ເຈ້າທັ້ງຫຼາຍ ບຸຄລະຜູ້ໃດຄັນວ່າຢາກພົ້ນຈາກພາວະອັນຕາຍດັ່ງນັ້ນ ຈ່ຳກິຕ້ອງຄຳແລ້ວໃຫ້ ຢຳຮິເຖ້າຢຳເຈ້າຢືນເຖີ້ນວ່າດັ່ງນັ້ນ ດູລາ ເຈ້າຜູ້ມີປັນຍາອັນກວ້າງເຈ້າຈ່ຳ ແກ້ຍັງປັນຫາອັນວ່າຢຳຮິເຖ້າຢຳເຈ້າຢືນວ່າດັ່ງນັ້ນໃຫ້ແກ້ຂ້າເຖ້າຟັງແດ່ເຖີ້ນ ເມື່ອນັ້ນ ບັນດິໂຕ ອັນວ່າສຽງອສອາດທັມມິກະບັນດິດ ຜູ້ມີປັນຍາຫາທີ່ສຸດທີ່ ສັງບ່ໄດ້ຈຶ່ງກ່າວວ່າ ດູລາ ເຈ້າມະຫາພານອັນວ່າຢຳຮິເຖ້າ ຢຳເຈ້າຢືນ ນັ້ນກິມີແທ້ແລ ດູລາ ເຈ້າມະຫາພານເຈ້າຈ່ຳເວົ້າຟັງໄວ້ກ່ອນເຖີ້ນ ແຕ່ນັ້ນທັມ

มีภะบันดิดสงอสอางดั่งก่าวไปพายหน้าอ่างดั่งนี้ สิๆสิดหิสุมังคละคาถา
อันนี้เป็นยอดหัมคำสอนแห่งสงอสอางนักปางเจ้าจิ่งดางฟัง ยังคำบู
ธามอางจานเจ้าตั้งไอ้เพื่อให้เป็นไม้ไต่เต้าสู่นิธะพานแห่งแล นักปาง
เจ้าท้างฐายจักภะทำอันใดแลละบ่ถอยจากยึดสักสมบัดนั้น ภิยัอมยำมิ
เถ้ายำเจ้ายืนนั้นแลคำอันนี้เป็นคำสอนเถ้าเก่าก่าวไอ้ คอนค่าได้
แสมคำนั้นแลเดดสันใดแลมาอ่ามีค่าแสมคำนั้นจา? ตู้เถ้าอ่าดั่งนี้คื
อ่าสือใกยำเมั่งๆใกยำสือสิดยำคู่ๆยำสิด สูภยำพ่ำแม่ๆยำสูภภิจิ่งดีแห่
แล บุคละยิงฆายน้อยใหญ่ท้างฐายฝูงใดภิดี แลละได้ยินยังถ้อยคำอัน
ใดภิดีได้ยินแต่หูภิดี ได้สูแก่ตาภิดี เห็นแก่ตาใหัผิจาธะนาด้อยใจ
แต่างคนแล้อจิ่งดีดาย ติบ่มีดั่งนั้นจักเป็นดั่งอ้ายภะต่ายแล่นพ่าย หาก
ตูมนั้นแล สัดท้างฐายฝูงยู่ป่าหิมพานภิลอางฆอมกันไปดิภน้ำมะหาสมุด
สูดตาแฆงบ่มีโผหิสัดเจ้าสอนใกล่อนตายแห่แล เดดอ่าพังคำคินถ้อย
เบ่าดายนั้นแล อันนึ่งเป็นดั่งเฆือกสามอาล่ามฉ้าง อ้างธอดอ่าดีอดี
ดั่งนั้น คือดั่งสะมะมะพามเจ้าธักสาคอางอัด คือพุทธัดบ้า ทัมมะธัดบ้า
สังคะธัดบ้านั้นแล อ้างธอดอ่าดีอดีนั้นคือดั่งดินมีสะดีปันยา อันภอ้าง
ธอางแลละอ่าดีอมีสัมบัดเฮ้าธอางแลละมียางดีนั่อง มีมีดสะหายภิเป็น
อันมากแล้อแลละอ่าดีอได้ปากดอมห้าอพธะยามะหาภะสัด อ่าดั่งนั้น
แล้อแลละอ้างธอดอ่าดีอดีนั้นแล ล้ำที่แห่บ่แม่นคองแต่างนักปางแลละนัก
บอดสักอันเป็นดั่งธาฆุสี ๔ ตีอไปธับหาจิ่งจอกมันภิกขุบติภาพ่ายหื้อธาฆุสี
ภิกขุนาแก้อแล้อลอางดายไปอันนั้นแล อะทิบายมากอ่าธาฆุสีห้าสี่ไป

ธิบดาจึ่งจอกขับกับมาได้แก่ชีเถิมายาตับแลธาตุสีสีดังที่ไปสุบดาดาย
อันนั้น คือได้เล้าลูอำนาดแต่มาตุคามแล้วและะดายเสังตับแล อันนี้
ได้ชื่อว่าสับปิแพ้คามสับปิแพ้ธิบับแล ปะภาบบึ่ง คำผิปิแพ้คำปอง และ
ย้องว่าดีอดี สับว่าจินายดีอน้อยๆมันเล่าออดอ้างว่า วิถีดใต้ฉ้าง
สามดายว่าดั่งนั้น มันกิปิ่กายหนีไปหางใด ฉ้างกิยืดินไปยงยปำดัว
มันกิดายไปในอันนับแล คับว่าในผิดใต้พิจาธะนาถีถ้อนก่อน คับว่า
รู้แจ้งแล้วจึ่งกะทำเถิ้นผิปิมีดั่งนั้นจักเป้นดั่งพธะยาสมพะมิดใต้เพิ่น
ฮ้าลูกคืนในอันนับตับแล ใต้กะทำโดยธิบตับแล เมื่อนับอาจานเจ้า
จึ่งทูนถามว่า เดดสับใดแลมาใต้กะทำนิจา ว่าดั่งนั้น กิจึ่งบ่ทันฮ้า
ลูกพธะยากิจึ่งบ่ตายแท้แล ปุคละทั้งดายยิ่งฆ่ายในโลกนี้ย่าได้ล่อง
ปะเดดห้ามเมื่องบ่ดีแท้แล ปะภาบบึ่งใต้ฟังคอามผู้เถ้าผู้แก่กว่าคืน
และะเจ้าอุบมุบนายผู้ดีมีพยากว่าคืนนั้นเถิ้น อันนึ่งเหมือนพธะยาผิม
มะทัดท่านมีมีดสะดายดายคืนเฮ็าก็พ้อมกันคิดใต้เป้นพธะยา แดบพ่
ในอันนั้นแล ฝูงพี่ฆายนั้นบ่มีมีดสะดายคิดอ่อยเลียบ่ได้เป้นพธะยา
ตับแล มีว่ามีพี่น้องเหื้อโคดดายคืนดั่งนี้กิดาภกฆ้างมีผู้ดีมีสะติปันยาผู้
ปึ่งแท้ดีถูแล แม่นว่าเป้นอุบนายผู้ใดบ่มีบ่าอไพ่ย้อมฮ้าง กิย่าอุก่าอ
ย้าง โอดยิโดย่าอุยืมของแผงท่านๆบ่ใต้แล้วแลละติดกัน คับว่าท่านผู้
อื่นบ่ย้องและะมายย้องเฮ็าแด่โดดั่งนั้น จักเป้นดั่งทูดถะธาตุบุดนั้นแล
คนทั้งดายเฮ็าบ่มักบ่เผิงใจเฮ็ากิดีอะเฮ็าไปไดบ้ำคุงคากิลอาดจิบ
ดายดายเสังในอันนับแล อันนึ่งคับว่าดากได้ยังอัดถุอันใดกิดีผิกิใต้

ปันบ้อๆ ๆกิ ให้ปันพี่ยั้นเถ้ิน ตามอัดฤอันถือกอันแผๆ ตามแต่อันมีบ้อยมี
ฏายปันเถ้ิน เสยโยแลอมปะเสิดแห้แล ยามเมื่อโพยพ้ยอินตาย
และเกิดมีแก่ตนด่ำบั้น อันอ่ายาดพี่น้องห้าฏายฟุงบั้น เฮาจ่ำบ่ปะบ่
ละเสิงแห้แล กิเปันที่ฮักแก่คนและเหอะดาห้าฏายต้นแล เพื่อนด่ำ
พระยาปัดเสนมิในฮักยั่งพระเจ้าต้นแล ปะการบ่ำ เสือได้กินเบื้อ
เผื่อป่ามิฒาม ไม้ๆามเผื่อเสือยู่ป่าต้นแล มาก่อาพี่น้องอาสัยเซ่ำ
กันไปมา บ่ำนาไถ่มาปาจ่ำอ้นแห้แล อันบ่ำผู้มีคุนแก่ตน คือ่าพ่อแม่
คูบาอาจานแลละมิดละหายแต่ๆตนผู้เปันคุนแก่ตนให้ภะหำคุนตอบบั้น
เถ้ิน คันอ่าผิดท่าน ท่านกิคงดีย่าฒายฝั้นคำคงดีแก่ท่าน เหดอ่า
ท่านผู้มีคุนแก่ตนดาย ฤูปมาด่ำลิ คือด่ำเสือได้กินฮิ้นเผื่อแฮ้ๆได้กิน
ฮิ้นเผื่อเสือบั้นแล อะทิบาย: มาก่อา บุคละผู้เปันดีย่างดีติ อันเคีย
ลิงเหอะดาป้อกินดาย คันอ่าได้กินแล้วกิให้ป้ออะบัดตามคองกิจ่ำดี
แห้แล ปะการบ่ำเปันด่ำภะต่ายตือบ้อยๆ ไค่จักลอยล้ามบ่ำมะหา
สมุดตินค่อยพงบล้ามย่าได้ค้านในกิจการอันจักให้บ่ำเกิด ย้ำสมบัด
เฮ้าฮ้อย คือ่าตยาแต่ๆตนบั้นเผื่อนด่ำตือภะต่ายแล ดูลา เจ้าห้ำ
ฏาย อันบ่ำเผื่อนด่ำปอกลินดินฮิ้นเมื่อฝ้ากิย้ำ เมื่อฮอดแมื่อาแถบแห้
แล ปะการบ่ำ มักถั่นเสิงคำฮู้ มักถั่นฮู้เสิงถัก มักห่วงอยามสะหาย
เสิงฮอางฝาก คันอ่ามักปากฏ้าคอามดิด ย่อมเปันโทด ย่ากิ้อโภด
สะหาอคอามบ่ดีดาย อันบ่ำใจสาอมมักถั่นฒากฮูกฒากสะกา ถั่น
เบิ้งถั่นไพถิ้มค้อนย้อนไม้ไต่ฮื่ฝุงบิแม่นอ่ามิเฮ้าฮอางสมบัด ด่ำบ่ำมะ

ทาสมุดภีจิบทายเสังแม่นอ่ามีเมังมีตอภีจักร้าว แม่นอ่าเป็นเจ้าข้าว
ภีจักได้ย่างทาว ติบแหัดิถีแล เพื่อนดั่งเสดถีตอเมังปางก่อน บ่ย่อม
ย้านใจใส แม่นอ่าตอสีใคภีทังบธาก ตายยากเฮ้าจิบทาย คันอ่ามัก
ยากจาตาสัดบ่ได้ อันนี้ภีเป็นเตดใต้ท่านดูผืนดูแคบแก่ดินแหัดิถีแล พี่
คูบาอาจานสั่งสอนใต้จื่อจำเฮา แม่นอ่าปากต้านจาธะจา ภีใต้ถึกลัก
ขมะเป็นอันดี อันใดบ่ดีบ่เป็นมูงคูนย่าได้อ่าเถิ้น อันนี่ว เป็นดั่งปูโธ
ทีตอาจานสู้นี่ว เมื่อก่อนมันมักปากจาบ่ถึกเอลาตาลักขมะอันดีบ่ได้สัก
อัน พธะยาภีใต้พอกน้อยดีดีแพะใส่ปากมันภีได้กินย้างดี้แพะเต้นท้อว
บ่ฮู้เมื่อคิวแหัแล ปะกานนี่ว เป็นดั่งเมื่อโพทิสัดเจ้าได้เกิดเป็น ๗อ
ตัวนี่ว ชื่อ่า โคนันทิธาดู่ในเมืองพาธานะสี มีกำล้ามากนัก ภีมีใจ
มักใค่ยากตอบบุนเจ้าแต่าตินสู้ล้วงดูด้อยเฮ้าขอางดั่งนั้น ภีจี่วบอกใต้
พามสู้ล้วงดูตินนั้นไปพะนันเอิาคำดอมเสดถีอ่าดั่งนี้ ดูลาเจ้า ฮ้าจัก
ไปลากเอิากงนขายอ้อยเสี้มมาแล เจ้าจี่เอิาคำพันนี่ว ดอมเสดถี
อ่าดั่งนั้น เสดถีภีก่าอยีอ่าใต้ว๗อท่านลากได้แหั เฮาจักใต้คำพันนี่ว
แหัแลอ่าดั่งนั้น แต่นั้นอันอ่าพามสู้นั้น มันภีลอาดาย้างโพทิสัดเจ้า คี
๗อแต่าตินอ่าดั่งนี้ มีวโอดโดอ่ามีวแธวมีวจี่ไปลาภูเถิ้นอ่า อันแล
เมื่อนั้นโพทิสัดเจ้าภีคงดเสังแล้วภีบ่ลากยังกงนไปได้ตั้นแล พามสู้
นั้นมันภีลอาดเสังยังคำพันนี่วแก่เสดถีตั้นแล เมื่อพายลุนโพทิสัดเจ้า
ตายคงดแล้ว ตีขุ้บอกใต้พามไปอ่าดั่งนี้ ดูลาท่านพาม ยีอ่าท่านย้าง
มักใค่ยากได้คำแต่าท่านคืนดั่งเก่าแหั ท่านจี่ไปจาเอ้า ตี่เสดถีดั่ง

ก่อนบั้นเถิ้น แต่บั้นพามกิไปเอ้าตามดั่งโพทิสัดเจ้าตากสอนใต้มันฐุ่
อันหั้นแล แต่บั้นพามกิฮิ้นฮี้ยังกงนฐายธ้อยเถ้มบั้นแล้วพามกิก่าออ่า
ฎลา เจ้าฐุสุพะธาด เจ้าจิ่งค่อยไปด้อยสีอัสดิกิข้าเถิ้น อ่าดั่งบั้น
เมื่อบั้นโพทิสัดเจ้ากิฮักลากเอิาย้างกงอันเต้มไปด้อยฐายธ้อยเถ้ม
บั้นแล้วกิไปพลับบักหั้นแล พามตุบั้นกิได้ยังคำคืนดั่งเก่าแล ฐาดที่
คำอันดีนี้ตายากหงมย่อมแพ้อันธ้ายฐ่อันหงมย่อมเพิ่งใจแท้ แก่ท่าน
ท้าฐายฐุ่อันฐุ่คนแท้ดีฐิแล ด้อยแท้คำอันอ่า ด่าพี่เจ็บท้อง ด่าน้อง
เจ็บใจบั้น มากอ่าน้องใต้ฐ้าฎุพี่ๆใต้ฐ้าฎุน้องเถิ้น ฎลา เจ้าท้า
ฐาย อันอ่ามีดสะตายฝูงฐู่ใกู่ถ้ดกับบั้นย่าได้จ่มย่าได้ฟ้อง ย่าหาม
ฮอันท่าน ย่าก้อฮอันท่านบั้นเถิ้น คับอ่าท่านได้ยิน
ยังคำอันบั้นกิจักคงดแท้แล ท่านจักภะทำธ้ายแก่ตนเมื่อพายลุน คื
อ่าใส่ลองและบังเลือมจุดเด้าด้อยไฟใต้จิบตายบั้นปะกานบี้ เบิ้น
ด่ำพธะยาปัดเสนใต้พันทูเสนาดีกยกสักเสังอันบั้นแล เมื่อพายลุน
ฐานฐายพันทูเสนา กิเล้าปองข้าพธะยาปัดเสนหั้นแล พธะยากิ
ได้พ่ายไปเพิ่งฐู่ดอมพธะพุทเจ้ากิจิ่งพันหั้นแล ฎลา เจ้าท้าฐายย่า
ได้ทำใต้ผิดใจแท้แก่ท่านท้าฐาย คืออ่าเพื่อนฝูงบ้านฐ่องบั้นเถิ้น อะ
ทิบายะ มากอ่าสีดานั้ำด้างออก สีด้างนั้ำตาออกหั้นแล ได้ดั่งแม่มีฐู้
คับอ่าบอกพ่อกิย้านอ่าพ่อติแม่ คับบ่บอกย้านฐู้แม่ข้าพ่อมจิๆได้ดั่งแม่มีฐู้
นอมฮิดคู้คองอ่าพ่อแต่างกันสันละอันใจแม่ฐั้งด่า อ่าจักติบุดตาตู้เบิ้น
ลูกฐายดี ท้าวกิลักพีไปฐู่ในป่า ท้าวกิลอาดบอดฐู่เบิ้นธัดสีในคีธีป่า

ไม้ ฮันนี้ได้ชื่อว่าตายห้าดีกว่าตายทั้งแท้แล ท่านบ่เอาคำใดมากว่า
จักบอกกิตากบอกสังแธๆ จักปูกแปงกิตากแปงสังเป็า แม่นว่าบ่
ตายกิตากเป็นฮันเม่า เป็นดั่งพธะพุทเจ้ามาเทสนาแท้ดีฐิ ฮันนี้ๆ
เธ็ดฮันใดให้สังใจฮันชั่ว คันว่าบ่ดั่งชั่น เป็นดั่งพาจ้างจอกชั่นแล
เต้นหุ้นมักหุ้น เต้นปามักปา มันกิโลพากินฐายท้องใค่ตายไปกิมีแล
ปะกานนี้ๆ เกิดเป็นคนใหญ่มาแล้วให้ธงนคำธู้ย่างยิแขนก่ายห้า ย่า
เตียปากให้ท่านท้องฐงอฐั้งดั่งชั่นบ่ดีดายฮันจักไปหาๆ ใดให้คะนิงดู
ถี่คันว่าตากฐิดีแท้จิๆ ไปต้นเถิ้น บ่ดั่งชั่น จักเป็นดั่งพธะเทอะทัดเถ
ธะฟีจากพธะพุทเจ้าไปแล้วเล่าบ่ดีฐ้ำพัดเล่าคืนมาตา พธะพุทเจ้า
และมีใจฮันคิด แต่นดินธิดบ่ได้กินลองดยะตว่างๆ ให้ไปไฟ้ยู่ในธะเองจี
แท้ดีฐิ ปะกานนี้ๆ ดูลาเจ้าทั้งฐายคันว่าจักยู่กินให้มีไธ จักไปกินให้
มันมีโธก ให้ถึกโยกม้ายู่เหิงอาน กินากจักมีเคื่องธะลังกานธองๆ
ฝากลูกฐานตากยินดีแท้ดีฐิแล ปะกานนี้ๆ ฮันว่าคนธะลักฐีบ่ฟังคำ
ท่าน เผือนดั่งฐาวเมืองบ้านโกสำพีเธาก็ฐิงกันมาเธาย้างนะทีแลละ
หมองน้ำเลียฐ้ำธีบเธอกันพธะพุทเจ้ามาพลันต้ามไอ้ บ่ให้เธาภะทำ
กิจิๆย้ำเสังกันฮันชั่นตั้นแล ฮันนี้ๆ เมื่อจักทงอไปมาธิ้นเธือนสิ้างล่างๆ
ให้ทำดั่งตีอธะนิแลละค่างๆ คันว่าลูกย่างย้ายฐงอเป็าเสือผิ ฐงอฐั้ง
เถิงสามทีจิๆย่า แม่นว่าฐิงสะติสังกิได้เป็นดั่งนางนางแล้วให้อีสาธา
ฐิงลืมเสื้อมะหาสะธาตืนแผ่นค่า เจ้าอามินต้นว่าธองนางๆ เถธา
อางธืนใต้ แก่นางนางแล้วให้อีสาธา นางก้มยาธานตอบธอบใจเจ้า

ເຖຮາອ່ານສາທຸກີຂ້າແລ ແຕ່ນັ້ນສຸງອສອາດເຈົ້າຕົນອາດອາຈານ ຈັກປ່ານແປ
ໄປໜ້າ ໃນຕູ້ເຮັດຊ້ານອງໃຈບໍ່ດີແລ ຢ້ານີເສດຖີຕູ້ນີ້ງ ໄປໂຮມສາອໃຫ້ແກ່ລຸກ
ໂຮມແລ້ວເຫີ່ງນານ ເລີຍເລົ່າກາຍເອລາລອາດຊ້າບໍ່ຮີບຟ້າວໄປເອົາ ພາຍ
ລຸນນາພໍ່ແມ່ສາວກີໃຫ້ແກ່ຊາຍຕູ້ອື່ນເສັ້ງຕັ້ນແລ ເຫດວ່າກາຍເຂດເຂົ້າຂອບ
ປາກະຕິຍາມເສັ້ງແລ້ວ ເຈົ້າບໍ່ນີເອົາແລນາ ດຸລາເຈົ້າຫ້ຳຫຼາຍຈັກກະທຳອັນ
ໃດຈົ່ງກະທຳຈື່ຈຳນຳເອົາຄຳອັນນີ້ໄວ້ເຖີ້ນ ອັນນີ້ງຄັນວ່າໄອປາກເສັ້ງສິນໄອ
ຕີນໄອນີ້ຕາຄັນໄມ້ແທ້ດີຫຼືແລນາ ສັກກຸນາອັນວ່າຫ້ຳຊີ້ຖີ່ແລະຫ້ຳໄສ່ ເຄີຍຈັບຢູ່
ງ່ານໄມ້ໄຜ່ເຂດບ້ານນາຍພານ ວ່າຕົວຫານຈັບຢູ່ຕ່ຳ ພານຈອບໄປຍິ້ງ ເໝືອນ
ຄ້ຳຊາຍນີ້ງລອນຸ່ເຕົ້າ ມັນເລົ່າຕອດຕາຍເສັ້ງອັນນັ້ນຕັ້ນແລ ປະການນີ້ງຄຸ້ນ
ນ້ຳລາຍໃຫ້ຫຼົ້ງຸປ່ອງນ້ຳຢ່ອງຢ້ໃຫ້ເບິ່ງຕົນທາງ ລາງເທື່ອມີຫົນຕາຍນາບ້ຳ
ບຸງດແທ້ນາ ອັນນີ້ງນຸ່ງເສື້ອຜ້າຢ່າໄດ້ນຸ່ງຊ້ອງພຣະເນດທ້າວພຣະຍາຈັກມີໂກ
ທາມີອາດຍາໃຫ້ຂ້າຕາຍເສັ້ງແທ້ ຄາຈານເຈົ້າຕົນຮູ້ຮີດຄອງແປງຢ້ງທ້ຳນອງ
ຕິປອງໃຫ້ຮູ້ ຢ່າຢ້ານຄັນນາແລະປັກຕູເຮືອນ ຢ່າຄຸ້ນນ້ຳອອກບໍ່ຢ່າຮຸດຈຸ້ມປອກ
ນາຄຸ້ນບອກໝ່ອ້ຳງປາ ຢ່າປຸກເຮືອນຂອ້ານຕົນທາງນັກປາດເຈົ້າອ່າເຂັດຂວາງ
ແທ້ດາຍ ແພ້ເພິ່ນຖ້ວຍຕາຍເພື່ອຮູ້ດຸງອ ເກີດນາທຸງອສ້ຳສານ ເປັນດ້ຳພຣະ
ຍາມານນາເຮອພຣະເຈົ້າ ຝ່ງໝ່ເທພດາຄື່ນເຄ້ຳປັບພ່າຍພ້ຳໜີ ມີແຕ່ນາງທໍ
ຣະນີກັບທ້ຳປັນຍາປາຣະມີສາມສິບທັດນາກ່ຳຈັດພຣະຍາມານແພ້ພ່າຍ ໜີຈາກ
ຄ້າຍສັບພັນຍຸພຣະກໍໄດ້ເຖິງຫຍາສັບພັນຍຸອັນເລີດແລ້ວຄືອ່າເມືອງແກ້ວຍອດນີ
ຣະພານທ້ຳພຣະເຈົ້າ ອັນບໍ່ຮູ້ເຖ້ົາ ອັນບໍ່ຮູ້ເຂ້ົາພຍາດທິໂຮຄາແທ້ດີຫຼືແລ ປະ
ການນີ້ງເພິ້ງຈາ ຈຶ່ງເພິ້ງຈາລັກຂະນາໃນໃຈຮູ້ແລ້ວຢ່າເນີ ອະທິບາຍວ່າ

ปุคละตู้ใดยัง ເຫິງຮู้ย่ำก่ำอด้อยถ้อยคำอันอ่ำ ຂ้ำพันแหงติด่ำคำอันนี้
ย่ำได้อ่ำบ่ คอมแล อันนึ่งย่ำได้อ่ำดั่งนี้ ยำกกิน ๓ แซบ ๓ ลำ ๓
คำอันนี้บ่ คอมอ่ำสักอันแล ปะกำมนึ่ง ปุคละตู้ใด ๓ เป็น ๓ จ้ำ ใต้ฮักยัง
ข้อยไพ่ทั้งฆ่ำย ๓ เป็นนำยใต้ฮักพุ่ ๓ เป็นปู่ใต้ฮักฆ่ำน ๓ เป็นกอำนใต้ฮัก
ลูกบ้ำนคันชิก่ำอต้ำนใต้ค่อยพงนจำ ลังๆพุ ฆำ ก็อคอำย ข้ำๆ มั้ำ
ใต้จงมแข้อและ ๓ ก็ๆๆ คันอ่ำ ๓ ตันพระสิงอิงกำนใต้ถึก ๓ อันคันอ่ำ
๓ อันบ่ ได้ใต้ค่อยนั่งลิง บ่มีดั่งนั้น ๓ เป็นดั่งมะหำโมกคันลำ ปันจะสะ
ตะโจรคนโจน ๕๐๐ พ้อมข้ำไล่ติ แม่นอ่ำมีธิ ๓ ทิพิกีย์ๆบ่มัน ๓ เล่ำมำ
ก้ำ ธำ
กันขาบไทอัสับพันยู ๓ จ้ำ ๓ เป็นคนฉำยใต้คอมรู้ คันอ่ำมักถิ้มขู้ใต้ค่อย
พงนจำมักกินนำใต้ค่อยพงนของฝำก ยำกกีย่ำยำกฆ่ำย ต้อจักตำย
บ่รู้เมื่อ ๓ เพื่อนดั่งนิก ๓ เขำตู้และยูคำต้อลิงอำ ๓ ยู่ในอำอำ ๓ ธำอ
๓ เขำ มีปิกหำๆ ๓ เล่ำคิๆำมยิ่งแย้ม ๓ เพื่อนดั่งข้ำๆแต้มธิจนำ อะ ๓
จะธำ นำยพำนป่ำมันกีอุ้ม ๓ เขำยูแม่ไปย้อะ ๓ เย้ำอยย ๓ เขำ สิมส ๓ เล่ำ
ห้ำอคำสุกใส่ ๓ เลียลอำ ๓ ไปถึกคืนตำบ่มีน ๓ เบิ่งอันใดจักสิ่ๆ ๓ เพื่ออ่ำมี
คำยำกหันปะมำน ต้นหำแธๆพำด่อน ๓ เย้ำมำสอมค่ำยธิ ๓ ถิ มีมำยำ
ข่ำๆ ๓ เอ้ำ ยูคำ ๓ เจ้ำลืมอ่ำนคำฤาสยำปำหำถึกบ้อๆ ยูคำอ้อๆใต้
อ่ำแก้อโอกๆ แต่นั้น นำยพำนอุ้ม ๓ เขำโพทิสั ๓ เจ้ำ ๓ เขำ ๓ เย้ำตุ้มดอม
ยูแม่อันดูอ นำยพำนมันกีขูองคืน ๓ เมือ ๓ เมือๆแก้อยอดพำธำ ยูคำ
๓ เจ้ำกี ๓ เทสมำสอนสั่ๆยังคนทั้งฆ่ำยมีพระยาพำธำนะสี ๓ เป็น ๓ เจ้ำ อ่ำอู
ลำท่ำนทั้งฆ่ำย ย่ำได้ละไล ๓ เสังยังแก้อสำมหม่อยคุน ๓ เมือๆ ใ ๓ จัก

ฤงาคำตายกิบ่มีแพ้ ย้างห่งๆแท้ที่แต่มีธะพานท่านท้างฐายจ่ำธ้กสาสีน ภะหำหานย่าได้ธาดย่าปมาดุนแก้อห้างสามปะกาม อันเลิดลำ้เจ้า ขุ้าสั่งธาขา ปักอันหา บินพ่าย ยู่คำย้านบินพี เฦิงคิธิปะเหดเก่า กิมีแล อันบั้ได้ชื่อ่า ยากกิย่ายากฐาย ถือขิตายกิบ่ธู้ เห้นแต่ขุ้ตาบ่ ล่ำลิ่งดุดินต้นแล แม่นเป้นพธะยาพมิกิย่อมลิ่งมาใหอ้แหบบาดไห้สับ พันยู โย ปุกคะโล อันอ่าบุคละผู้ใด เมื่อจ้กไก้ตายให้ทอมธิ่ให้ละ นิกติ่ธอ่างหานแต่างเบิพลันเด้ิน อันอ่าพี่และน้อ่างบ่ย่ำกัน ย่าขุแอ่แพ่ง ไปเอ้าเค้าแก่ดีดาย อันนิ่งมิดสะหายผู้บ่ย่ำกันย่าไปสู่แห้เด้ิน ปะ ภานนิ่ง คันอ่านอนตื่นมาแล้อ ให้อ่าภูธู้มิ่งแล้อ ภูเห้นมิ่งแล้อ ย่า เนิ่าอ่าดั่งนิ้เด้ิน คันยากธู้ย่านอนถ้บยากเห้นให้ไปห่งอ ส่งอธ้กให้ ไปหาและภู้ยืมย้าง เงินและคำอ่าจ้กภะหำจ่ำจี่จำไอ้เป้นไม้ไต้เยืองๆ ส่องให้เห้นหาๆ เกิดมาในสิ่งสานให้มีใจหอานเถือแถ่ ให้ตั้งใจ แพ่ให้ย้างหาน ม้าๆฝูงเป้นมานย่าให้มาถึกต้อๆ ฝูงพู่เฮื้อพี่น้องกิให้ แม่นใจกันนั้นเด้ิน.

อันอ่าบุมยะกันใดกิบ่ธู้ ลาๆเที่อได้ขุฉ้อยต่างเมือๆ เงินคำ เธือๆธู่งเธ้า กิลาดาได้เป้นเจ้านั่งเมือๆ เสนาเมือๆแหมแต่เป้น แต่ท่านท้าวได้ส้างแต่ฝั่งมาแห้ดีฐีแล อันนิ่ง ที่บ่สมพิบั่งบันย่าบั่งลับ ไล ที่บ่สมพิไปย่าไป บ่อนบ่สมพินอนย่านอน คำธู้บ่สมพิสอนย่าสอน ท่านนา ม้าบ่สมพิธี่ย่าธี่ไป หาๆบ่สมพิไต่ย่าไต่ ไพบ่สมพิฮ้าย่าฮ้า ฑ้าบ่สมพิยิๆย่ายิๆไปแห้ ย่าแต่คำธะฑัด ย่าตัดไม้โพสี ย่าม้างเจดี

ย่าตีนักบอด ย่าอดคุนโต ย่าพาลาหีก ย่าจักฐูเก่า ย่าเฆ่าฆอง
ท่านมากิน ย่าตีสินบินหาผิกฐสังคะเจ้า ย่าละคองอัด ย่ามักคินดี
ย่าตีคินคุน ย่ามูนคำเก่า ย่าเอ้าคำมายา ย่าฆาคินว่าอ ย่าอ่าก่าอ
ถ้อยตงนฆอันท่านลับหัว ย่าฆั่วไม้ตางหงน ย่าบงดบงนสัดถือน้อยย่า
ป้อยด่ายังสี ย่าตีเหผดา ย่าอ่าโตดี ย่าอ่าโตมี ย่าคองเฮ็าฆอง
ท่าน ย่าฆ่านอาดยา ย่าตงนคินสิน ย่าบินไปก่อน ย่าหงอนนำหัวย่า
น้ำภางฐูเถ้า ย่าเอ้าอ้างผยา ย่าด่าคินหูก ย่าสูมไฟถันดงอ ย่า
ฆงอหาคำ ย่าปากภายหาง ย่าอ้างเฆิงฐู ย่าภูฆองท่าน ย่าฆ่าน
คองเมือง ย่าเคืองฐูเถ้า ย่าเอ้าคำตาย ย่าจ่ายเงินแดง ย่าแปง
เงินคอ้าง ย่าอ้างหีสี ย่าฆักคำดี ย่าฆักมีและด่า ย่าฆอกยังหา ย่า
ฆายังเด้ก ย่าฆิบถูก ย่าฆิบหอง ย่าปองให้เป้นโหเฆ่อนี้และเฆ่อหัา
ย่าฮีน้าเฮ็าอัด ย่าฆัดปืนไปหัา เต้นเมังท่านย่าหัา เต้นหัาย่าอิงย่า
นอนหายเบี่งดาบ ย่าคาบหมเมัง ย่าเลังใบตอง ย่าตินำเป้นฟอง
ที่ยากให้ค่อยปอง ที่หมั่นผอง ให้ค่อยสัดค่อยสี คันอ่าฆิหิให้ถามพี่ฮู้ให้
ถ้างฐูสี คันอ่าฆิตีหาให้ถ้างฐูเจ้า เต้นแก่เจ้าจี่งถิ้มเฮ็าให้แก่หาย่าด่า
ย่าป้อย ย่าเอน ย่าตีหูฆา ย่าตีหาสงด เผิ่นฮู้กันถึกย่าอ่าแผง เผิ่นฮู้
กันแผงย่าอ่าถึก ฮู้ใตหากแม่นตา ถูาใตหากแม่นมื เผือนด่ำบางอะ
มิตตาปางก่อน ได้พามเถ้าหัาม่อนเป้นตือ พามหุ่มหัาถูายเถือใจตือ
บ่ได้ เลียเล่าไปด่านางนาเให้สังตินเมังพามหุ่มหาฐูคิน เฮาคงด
เฮากิพ้อมกันไปด่าสงดใส่นางนาเให้อะมิตตากินีแล อันนี้ได้ฮื่อ่าบูน

ໃຜຫາກບຸນມັນ ກັນໃຜຫາກກັນມັນ ເອນໃຜຫາກເອນມັນ ມັນຫາກໄດ້ດົ
ຫາກເຖືອໃຈແທ້ນາ ຄວາມເຫົ່າສາເຖືອໃຈ ຫາກເປັນໄພຫຼາຍນາ ເໝືອນ
ຊາດຄາວິງວ໌ຖືກຫາບຕ່ວງແລ່ນໄປບໍ່ແມ່ນທີ່ເຂົາຕີມັນຕົ້ນແລ ອະທິບາຍ: ອັນ
ວ່າຄົນທ້ວງຖ້ວງຢ່ວງເປັນໝໍ ຄັນວ່າປ໋ວດີແລ້ວໃຈຮ້າຍ ຄັນວ່າກິນຄ້ວຍແລ້ວຊ້ຳ
ເລົ່າໃຈດີ ລ້ວງເທື່ອຕີຄົ່ນຕ້ວຍ່ວງໄປນາ ເຫດວ່າຕິດຂ້ວງຮັກສ້ວຍບຸຊ້ວງບໍ່ຊ້ວຍ
ບໍ່ປະກ້ວບຕ້ວນຄ້ວງ ຕິດຂ້ວງກັນແລ້ວຍ ປ້ວກຜັນໂຕຫ໋ວຜັນເພື່ນແທ້ນາ
ເພື່ນຮ້ວຍໂຕດີ ຕິບໍ່ຄຸ້ນຕ້ວງອັກລັກເປັນໄປ ລ້ວງເທື່ອໜ້ວງວ່ວງລຸກສ້ວງບໍ່ຟ້ວງຄ້ຳ
ສັ່ງມັກນ້ວນ ໄກ່ຂັ້ນຄ້ວນເຂົ້ວງເຂົ້ວງໄປຂ້ວ ໄປຫ່ວງອ້ວຍ່ວງອ່ວນທຶນກັ່ນ ຂ້ວຍ
ທ້ນເຂົ້ວມ້ວງຄ້ວນເຂົ້ວໜ້ແທ້ດ້ວຍ ອັນນຶ່ງບ້ວດເປັນຈ້ຍ່ວງໄດ້ໜ້ວງກບ່ວນ ເຂົ້ວ
ວ່ວງເຄ້ວມັນນ່ວນມັນຫ່ວງອດີຫຼີ ແຕ່ນັ້ນຢ້ວງມີຊ້ວຍຜູ້ນຶ່ງ ຊື່ວ່າສັ້ນເຫ້ວຫ້ວງກຂ້ວວນ
ຄ້ວງກບໍ່ມີຫ້ວນ ຈ້ວນຟ້ວນບໍ່ມີຫ້ວງລ້ວງກຮ້ຳດິນຈ້ຳກັນ ແຕ່ນັ້ນຊ້ວຍສັ້ນເຫ້ວຫ້ວງກ
ນັ້ນ ມັນກໍໄປຜັ້ນເຂົ້ວໄມ້ກ້ວງດ້ວງລ້ຳປ່ວງ ມັນກໍນ້ວງເຮ໊ດໜ້ວງຊ້ວນລ້ວ ມັນ
ກໍນ້ວງເຫ້ວງລຸກໄດ້ເຕັ້ນກ້ຳໄດ້ລຸກນຶ່ງ ມັນກໍເປ໊ດຮ້ຳແລ້ວອ້ວງໄປ້ເລ້ວ ເມື່ອ
ນັ້ນມັນກໍໄປຕ໊ດເຂົ້ວປ່ວນເປ້ັ້ງມ້ວງຜັ້ນເປັນສ້ວຍຕົ້ນແລ ປ່ວນເປ້ັ້ງອັນນັ້ນກ໋ວກັນ
ເທ້ວທໍອະນິພ້ວຍລຸ່ນປ້ວຍນັ້ນເປ້ັ້ງເທ້ວຂ້ຶ້ນເຖິ້ງຟ້ວງຮ້ວດຜ້ນແຫ້ແລ ແຕ່ນັ້ນສ້ນ
ກະໃຈຫ້ວງອໃຈຍ້ວງອຂ້ຶ້ປ໊ ຂ້ວງອສ້ຳພື້ນໜ້ວ້ຳປ້ໍ້ຳ້ປຸ້ນນັ້ນແລ ແຕ່ນັ້ນຢ້ວງມີພ້ວຍ້ວ
ອັນນຶ່ງນັ້ນ ຊື່ວ່າພ້ວງນ້ວສ ພ້ວຍ້ວກໍມີລຸກຍ້ວງຫ້ວ ເຈ້ວດ້ວງອຕຸ້ດ້ວ ງ້ວນຍ້ວຍຫ້ນ
ແລ ພ້ວຍ້ວກໍໃຫ້ຄ້ນຫ້ວງຖ້ວຍແປ້ວງ ຜ້ວງ ສ້ວ ໃຫ້ນ້ວ ງ ຢູ່ຄ້ນ ລ ະ ຫຼ້ວ ງ ລ ຶ ທ ່ ວ ເ ຫ ້ ວ ງ ຮຸ ນ ພ ຸ
ທ ິ ບ ຂ ອ ບ ແ ດ ນ ແ ທ ້ ແ ລ ທ ່ ີ ນ ັ ້ ນ ຢ ້ ວ ງ ມ ີ ໂ ຄ ນ ້ ວ ຍ ້ ວ ຍ ້ ວ ໂ ພ ້ ວ ຍ ິ ຍ ັ ກ ມ ັ ນ ກ ໍ ນ ້ ວ ງ ຖ ່ ວ ງ ອ ຂ ້ ວ ກ ິ ນ
ແ ທ ້ ຮ ຸ ່ ນ ຄ ້ ນ ຕ ົ ້ ນ ແ ລ ແ ຕ ່ ນ ັ ້ ນ ຢ ້ ວ ງ ມ ີ ສ ັ ປ ປ ຸ ຣ ິ ໂ ສ ຫ ້ ວ ງ ອ ເ ຈ ້ ວ ດ ຊ ້ ວ ຍ ນ ້ ວ ງ ຖ ່ ວ ງ ອ ເ ຂ ົ ້ ວ ກ ໍ ຄ ິ ດ ເ ຢ ້ ວ ງ ກ

ได้บางแก้อฺ่คนเฮาก็ฮ้นฮาบไทอ้พธะยาใหง่พาธาฮิบุดติ ลูกคิงคิง
เจ้า แต่ฮ้นพธะยาก็จำใต้เฮาไปอาสาฮ้างก้อโพงร้ายเฮ่ง คันอ่า
ท่านห้างฐายหากฮ้างตายแล้วบ่ฮิน ฮันอ่าเมืองและบางเฮาฮิมอบแท้
แล แต่ฮ้นฮันอ่าภะไท่ฮายเจ้ดคนฮ้นเฮาก็ถืตายอเลียแล่ะเฮาก็เลีย
ล่องเฮ้าไปให้เฮดก้อตั้นแล แต่ฮ้นก้อโพงตือฮ้น มันก็เต้นยังห้าอ
เจ้ดคนฮ้นมาให้มันบ่ฮ้างเลียเฮ้าไปฆ่นก็คนบ่ได้ เลียแล่ะพวงตาย
เฮาก็แล่ะพ่ายเฮ้าในโกนฮอมดีฮิ้อู่ แต่ฮ้นก้อก็โกหาแท้แล่ะเฮ้ามา
จน มันก็เต้นตือคนอู่ในโกนไม้ตั้นแล แต่ฮ้นก้อโพงตือฮ้นมันก็ลอาด
คาบกินกินยังฮอมไม้ฮันฮาเจ้ดคนไปลิ้อู่เป้นดั่งกินห่อยก้อยบ่มีฮู้เมื่อ
คิงแท้แล เฮาห้างเจ้ดคนฮ้นเลียเฮ้าไปในห้องก้อดั่งฮั้น เฮาก็บาย
เฮาว้าอฟันฮอมเลียฤากเฮาก็ดังไฟลุมอู่ในโกนไม้ในห้องก้อตือฮ้น
ก้อตือฮ้นมันก็ยินร้อนห้องร้าย มันก็เฮ้าไปนอนฟูมแมบน้ำอู่เลียเล่า
ร้อนห้างเบื้อท่อคิงแท้แล้อ มันก็ติงคนดิ้นในนะหิดะด่าอ ทิบท่าอดิ้น
กางน้ำก็บ่ตายแท้แล้อ แต่ฮ้นยังมีปาฮิอน้อยตือบี่งมาเต้น มันก็สอบ
กินยังก้อตือฮ้นเฮ้าไปในห้อง ฮันอ่าเฮาเจ้ดภะไทฮายฮ้น ก็ดังไฟ
ลุมอู่ปาก็ฮิดอ่อนร้อนไฟไพ้ลอภลิมตั้นแล แต่ฮ้น ยังมีมากเต้นใหง่ฮ้ำ
มาเต้น มันก็เลียคาบกินยังปาฮิอเฮ้าไปในห้อง แต่ฮ้น มากเต้นตือ
ฮ้นมันก็ยินร้อนห้องเฮาหากดังไฟ มากเต้นตือฮ้นมันก็บินไปจับฐักลี่ติ
เสื้อตั้นแล ติเสื้อตู้เป้นเจ้าลี่มันก็มายามลี่แต่างมันๆก็เต้นมากเต้นตือ
ฮ้นจับฐักลี่อู่ มันก็คอาคิบายเฮาค้อมน้อยๆฮันลำที่ตาน ติเฮายังมา

ເຕັນຕົວນັ້ນກິຕາຍໄປ ຫິເສື້ອຕູ້ນັ້ນນັ້ນກໍເອົາເມືອເຮືອນຖີ້ມລົງອາງໄວ້ຫັ້ນແລ
ແລ້ວນັ້ນກິຫາຫຼົກຂີ້ນຖີ້ມຫ້ານອນກ້ຽງອ່ອຍຫ່ອຍຫຽ້ຫຽະ ນັ້ນກິບາຍເອົາມີດ
ນ້ອຍໆເອງໃຫ່ມ່ານ ປາດຢ້ານເຕັນຕົວນັ້ນນັ້ນກໍເຫັນປາຊີ່ອຢູ່ໃນພຸ້ງຫ້ອງ
ແຕ່ນັ້ນນັ້ນກິຊ້ໍາປາດຢ້ານປາຊີ່ອ ແຄມເລ່ົາຢ້ານເຫັນກ້ວໂພ້ງຢູ່ໃນພຸ້ງໄສ ນັ້ນກິ
ຈັບມີດໄດ້ຊ້ໍາປາດກ້ວໂພ້ງນັ້ນກໍເຫັນຢ້ານຂອນຫຼວງຫັ້ນຢູ່ໃນຫ້ອງກ້ວໂພ້ງຕົວນັ້ນ
ນັ້ນກໍເອົາຂວານເຂ້ົາເອງຄົມມາຜ່ານັ້ນກໍເຫັນຢ້ານ ເຈ້ດກະໄຫຊ້ານ ຢູ່ໃນຂອນ
ໄມ້ ນັ້ນກິບາຍເອົາຢ້ານ ງ້ານ ເຈ້ດເອງຂອງເຂົ້ານັ້ນມ້ານມ້ານໄວ້ຫັ້ນແລ ແຕ່ນັ້ນ
ນັ້ນກໍເລ່ົາຫ້ກຢ້ານຂ້ານ ແຕ່ເຂົ້ານ ເຈ້ດຄົນນັ້ນ ໃສ່ຂ້ອງຫຼວງນັ້ນຫັ້ນແລ ອັນວ່ານ
ເຂົ້ານ ຫ້ານ ເຈ້ດຄົນນັ້ນບໍ່ຕ້ານທໍ່ລອນຢູ່ຄັ້ນວ່ານ ຫິບໍ່ຂ້ານຢ້ານ ຄັ້ນເມື່ອລຸນແຫ້ແລ້ວ ແຕ່
ນັ້ນ ອັນວ່ານ ຫິເສື້ອຕົວນັ້ນນັ້ນກໍຫ້ານຕໍ່ເມ້ງແຕ່ນັ້ນວ່ານ ໂອນໍ! ກໍຫ້ານເປັນແຕ່
ໂຊກເຮົ້ານແລ້ວກັນທ່ານມ້ານເຖິ ເຮົ້ານຈັກກິນຊຸ່ແລ້ານ ອັນເຊ້ັ້ນຄັ້ນວ່ານ ຫ້ານຊຸ່ນ ສັດໝຸ
ນີ້ຢ້ານ ເຈ້ານ ເຈ້ດຄົນອັນຢູ່ໃນຂ້ອງຄັ້ນວ່ານ ຫ້ານ ເຂົ້ານໝຸ ນັ້ນຮ້ານຊ້ໍາຖ້ານ ຫ້ານ ດ ຫ້ານ ຫ ໄ ຫ ຫ ຫ

ເຈົ້າຕູ້ນີ້ງແລະບໍ່ປາກ ຢາກໄດ້ໜ້າພໍ່ແຫ່ງຂ້ອຍນາຍິ່ງເດນໍ! ຫຼືວ່າເອົາທ້ຽ
ນອນກໍບໍ່ຕາຍໄດ້ດູແທ້ແລ ອັນວ່າໜ້າໝໍ່ເຈົ້ານ້ອຍໃຫ່ງ່ປານໃດນັ້ນເຄສ້ຽງນາຈາ
ຄຳຕານແລ່ນນາທ້ຽຢ້ານແທ້ນໍ! ແຕ່ນັ້ນຊາຍຕູ້ນັ້ນມັນກໍບໍ່ປາກ ແລ້ວເລີຍກ່າວ
ຈາຣະຈາ ອັນວ່າໜ້າພໍ່ຂ້ອຍນັ້ນຊື່ວ່າຄຳແພງ ແສນຄົນຂີ້ນຂາງ່ວກໍບໍ່ກ້ຽ ຄັນ
ວ່າພໍ່ຂ້ອຍຂີ້ນມືຊ້າຍກ້ຽນາແທ້ແລ້ວ ລາວກໍຈອກຈ້ອຍຕ້ານຂີ້ນຈຳກັນປ້ກລ່ານຕາ
ຕົນ ມັນກໍຖຽຍທາງເຊ່ຽງລາກດິນຈຳກັນ ລາວກໍເຢາະຢ່ອງເຂ້ານສອງຄົນເປັນຕູ້
ປ້ຽ ເລີຍເລ່ານອບໆກັນຫ້ອຫັນຢ່າງເລ້ວ ລາວກໍແນໃສ່ກັນ ໄປຖືກກະໂປ້ງຕາ
ແຕ່ນັ້ນ ນ້ຳກໍພະເອພະອາຄ້ຳລ້ຽງນາແລະຢູ່ເທ້ຽງປ່າຍໄມ້ ເລີຍເລ່ານ້ຳກໃສ່ລ້ຳ
ດ້ຽງ່ານ້ອແລ້ວຜ່ະຄ້ຳໃສ່ປ່ານ້ຳດ້ຽງທ່ອນ ແລ້ວຜ່ະຄ້ຳໃສ່ປ່ານ້ຳຫ້ຽ້ານ້ອ ດ້ຽງກ້ອ
ທ້ອເມືອ ອັນວ່າຄຳເຄ່ືອງເຫ້ຽ ຈັກກະວານທ້ຽ ๔ ຄຳໝ້ຽ້ນ້ຳແທ້ບໍ່ມີຫ້ັນແລ
ແຕ່ນັ້ນ ສ້ວທ້ຽ ອັນວ່າສ້ຽງກໍດ້ຽກ້ອງໄປເຂ້ານ້ຽ ສ້ຽງນ້ຳດ້ຽໄປເຂ້ານ້ຽ
ຕ້ວ່ຽງ່ວນ້ຽງ່ວກັນພໍຂ້ອຍ ອັນວ່າໜ້ານ້ານ້ຂ້ລາວຢ້ຳ້ກຍ້ຽ ເຖ້ຽງແທ້ແລ້ວ ອັນວ່າ
ຫ່ວາຍແສນວ່ານ້ບໍ່ຖ່ວ່ຽ ເຖ້ຽງໄດ້ ອັນທ້ໄ່ກ້ໆລ້ຳສ້ບພ້ານ້ຽ ເຫ້ັນແຈ້ງແຈ້ນນ້ານ້ແລ້ວ
ອັນວ່າຢູ່ໃກ້ໆຄົນແທ້ກໍບໍ່ເຫ້ັນແທ້ແລ້ວ ນ້ານ້ຢ້ານ້ໄດ້ໜ້ໍ່ພໍ່ຂ້ອຍນ້ານ້ແ້ານ້ສ້ນ້ອຍ
ເ ແຕ່ນຸ້ບເພ້ຍ້ນ້ານ້ວ່ານ້ໍ ອັນວ່າໜ້ໍ່ພໍ່ເຈ້ານ້ອຍໃຫ່ງ່ປານໃ ເຈ້ານ້ຢ່ານຸ້ເອົ
ນ້ານ້ແລ ໃຫ້ເຫ້ັນ ງ່ວນ້ໍ ອັນວ່າໜ້ໍ່ພໍ່ຂ້ອຍນ້ໍ ປ ະ ນ້ານ້ທ້ໍ ະ ນ້ໍ ປ ຖ ວ ຖ ວ ບ້ໍ ພ ໍ ສ ວ ນ
ສ ງ ວ ຫ້ັນ ແ ລ ຄັນ ວ່ ານ ເ ອ ົ າ ຕ ັ ນ ຫ ຶ ນ ບ ໍ ່ ມ ີ ນ ັ ນ ກ ໍ ຫ າ ກ ຮ ້ ອ ນ ມ ັ ນ ກ ໍ ຫ າ ກ ເ ຢ ັ ນ ກ ວ ່ າ ໜ ້ ໍ ່ ພ ໍ ່ ທ ້ ຽ
... ຫ ຼ າ ຍ ຫ ້ ັ ນ ແ ລ ຝ ່ າ ຍ ນ ້ ຽ ງ ເ ຢ ັ ນ ຝ ່ າ ຍ ນ ້ ຽ ງ ຮ ້ ອ ນ ເ ປ ້ ວ ນ ້ ຽ ງ ຜ ິ ດ ຜ ຸ ມ ໆ ເ ປ ້ ວ ນ ້ ຽ ງ ຜ ິ ດ
ຜ ່ າ ຍ ໆ ເ ປ ້ ວ ນ ້ ຽ ງ ຄ ົ ນ ທ ້ ຽ ຫ ຼ າ ຍ ຢ ັ ງ ຂ ີ ່ ເ ຮ ື ອ ໄ ປ ຄ ້ ຽ ເ ດ ັ ກ ນ ້ ອ ຍ ຖ ິ ້ ນ ໜ ່ ວ ກ ບ ້ ຽ ໃ ນ ທ ້ ວ ວ
ນ ່ ວ ວ ແ ລ ນ ່ ວ ! ໂ ອ ນ ໍ ! ນ ່ ວ ຍ ກ ໄ ດ ້ ຈ ວ ວ ພ ໍ ່ ຂ ້ ອ ຍ ນ ່ ວ ຕ ັ ກ ເ ດ ນ ໍ ອ ັ ນ ວ ່ ວ ຈ ວ ວ ພ ໍ ່ ທ ້ ວ ວ

ນ້ອຍໃຫ່ງ່ປ່ານໃດ ໃຫ້ໂຮດໂຕ່ປ່ານີ້ນ່ານ ເອົ່ານ ເຈ້ານ້ີ ຕ້ົ່ງ ນ່ານ ລ່ານ ລ້ົ່ນ ລ ອ ງ ຫ້ົ່ນ ແ ມ່ ນ ຮ ຫ້ົ່ ຂ ນ ອ ່ ນ ອ ່ ງ ພ ່ ທ ່ ານ ອ ນ ້ ທ ່ ເ ຂ ົ ່ ານ ສ ້ ໂ ນ ຮ ່ ານ ທ ່ ານ ກ ຕ ້ ກ ນ ່ ານ ເ ປ ົ ່ ງ ໄ ດ ້ ບ ່ ານ ຊ ອ ້ ານ ນ ່ ານ ເ ປ ົ ່ ງ ໄ ດ ້ ເ ມ ່ ຶ ອ ງ ທ ່ ານ ກ ຕ ້ ກ ເ ປ ົ ່ ອ ງ ໆ ໄ ດ ້ ຕ ່ ອ ຮ ້ ເ ສ ້ ຍ ຄ ້ ນ ອ ່ ານ ຈ ຸ ່ ນ ໄ ອ ້ ເ ຮ ້ ້ ອ ຮ ້ ຮ ້ ຫ ພ ນ ລ ້ ນ ກ ້ ບ ທ ້ ງ ຮ ຫ ຸ ່ ງ ແ ລ ະ ຮ ້ ຫ ່ ານ ກ ຫ ້ ທ ຸ ່ ງ ແ ລ ະ ຮ ້ ຫ ່ ານ ກ ຫ ້ ປ ່ ານ ແ ລ ະ ຮ ້ ເ ມ ຶ ອ ງ ກ ຫ ້ ຮ ້ ຫ ່ ານ ກ ຫ ້ ແ ຈ ບ ້ ານ ກ ຫ ້ ຮ ້ ຮ ້ ຄ ້ ານ ຄ ່ ງ ອ ບ ້ ານ ຂ ຶ ກ ນ ກ ຫ ້ ຮ ້ ຮ ້ ບ ນ ຫ ນ ໄ ປ ທ ່ ານ ງ ອ ານ ກ ານ ກ ຫ ້ ຮ ້ ມ ກ ເ ຄ ້ ານ ້ ນ ຂ ນ ຄ ອ ນ ກ ຫ ້ ຮ ້ ສ ອ ນ ລ ອ ນ ໄ ກ ່ ກ ະ ຕ ານ ກ ກ ຫ ້ ຮ ້ ໝ ານ ຕ ອ ນ ປ ່ ຕ ານ ເ ມ ຶ ອ ກ ຫ ້ ຮ ້ ຮ ້ ເ ຄ ານ ະ ຮ ້ ເ ຂ ນ ກ ຫ ້ ຮ ້ ຮ ້ ກ ປ ້ ຊ ້ ຫ ້ ານ ທ ້ ງ ເ ຈ ້ ດ ກ ຈ ັ ກ ສ ະ ເ ດ ້ ດ ໄ ປ ທ ່ ານ ອ ານ ກ ານ ຄ ຸ ພ ິ ຍ ານ ຄ ຸ ່ ງ ເ ຮ ຶ ອ ງ ງ ານ ກ ປ ່ ໄ ປ ຫ ານ ນ ານ ທ ້ ງ ເ ຈ ້ ດ ໄ ດ ້ ເ ລ ີ ຍ ເ ຂ ້ ານ ສ ູ ່ ປ ່ ານ ໄ ມ ້ ບ ອ ດ ເ ປ ັ ນ ຮ ້ ດ ສ ີ ອ ັ ນ ອ ່ ານ ເ ມ ຶ ອ ງ ພ ານ ຄ ນ ະ ສ ິ ປ ະ ເ ປ ່ ານ ລ ອ ານ ເ ຂ ້ ານ ສ ູ ່ ນ ິ ຮ ະ ພ ານ ຄ ື ໄ ດ ້ ແ ກ ່ ກ ານ ຈ ິ ດ ອ ິ ນ ຍ ານ ແ ລ ະ ທ ະ ວ ັ ດ ຕ ິ ງ ສ ານ ກ ານ ປ ໔ ແ ລ ້ ອ ແ ລ ະ ນ ິ ຮ ະ ນ ານ ດ ນ ິ ທ ້ ງ ທ ານ ๔ ຂ ັ ນ ๕ ຮ ານ ໂ ປ ປ ະ ຖ ະ ອ ິ ເ ຕ ໂ ຊ ອ ານ ໂ ຍ ນ ອ ງ ເ ນ ດ ເ ຂ ້ ານ ສ ູ ່ ເ ຂ ດ ຖ ານ ນ ານ ຄ ື ນ ະ ໂ ນ ຮ ູ ປ ັ ກ ຂ ັ ນ ໂ ທ ຈ ັ ບ ຈ ່ ອ ງ ໄ ອ ້ ເ ປ ັ ນ ເ ອ ທ ນ າ ຂ ັ ນ ຍ ານ ຂ ັ ນ ໂ ທ ບ ອ ກ ໃ ຫ ້ ເ ປ ັ ນ ທ ຸ ກ ຍ ານ ກ ລ ຳ ບ ານ ກ ກ ຳ ລ ັ ງ ສ ັ ງ ຂ ານ ຂ ະ ຂ ັ ນ ໂ ທ ນ ານ ໝ ່ ງ ອ ໄ ອ ້ ໃ ຫ ້ ທ ງ ອ ສ ິ ງ ສ ານ ບ ່ ແ ລ ້ ອ ແ ລ ະ ອ ິ ນ ຍ ານ ນ ະ ຂ ັ ນ ໂ ທ ບ ອ ກ ຊ ່ ໃ ຫ ້ ແ ມ ່ ນ ອ ່ ານ ໄ ປ ລ ີ ້ ຢ ່ ປ ່ າ ກ ິ ນ ຳ ເ ອ ົ າ ມ ານ ຕ ານ ເ ຈ ້ ານ ິ ນ ຊ ິ ຍ ະ ສ ັ ງ ອ ອ ນ ສ ິ ນ ຫ ົ ກ ພ ຮ ະ ຍ ານ ແ ລ ້ ອ ກ ິ ນ ຳ ເ ອ ົ າ ມ ານ ຕ ານ ອ ານ ຊ ິ ອ ະ ປ ະ ຣ ິ ສ ຸ ດ ທ ະ ສ ິ ນ ຊ ານ ເ ອ ົ ້ ດ ເ ປ ັ ດ ເ ອ ົ າ ມ ານ ໃ ຫ ັ ເ ປ ັ ນ ອ ານ ມ ານ ດ ພ ິ ຈ ານ ຮ ະ ນ ານ ຈ ະ ຕ ຸ ປ ະ ຣ ິ ສ ຸ ດ ທ ິ ເ ອ ົ າ ມ ານ ໄ ອ ້ ໃ ຫ ັ ເ ປ ັ ນ ປ ັ ນ ດ ິ ດ ອ ານ ຈ ານ ສ ັ ່ ງ ສ ອ ນ ຢ ັ ງ ນ ານ ຈ ິ ຕ ກ ຸ ມ ານ ຮ ິ ອ ່ ານ ດ ັ ່ ງ ນ ້ ີ ຄ ຸ ລ ານ ທ ່ ານ ຢ ່ ານ ຮ ້ ອ ງ ໃ ຫ ້ ໃ ນ ປ ່ ານ ໄ ມ ້ ໄ ພ ໜ ານ ທ ່ ານ ຈ ່ ງ ໄ ປ ຢ ູ ່ ໃ ນ ເ ມ ຶ ອ ງ ພ ານ ຄ ນ ະ ສ ິ ຜ ັ ນ ກ ່ ອ ນ ຢ ັ ງ ຈ ັ ກ ໄ ດ ້ ພ ້ ານ ອ ່ ອ ນ ມ ານ ເ ຊ ັ ດ ນ ້ ຳ ຕ ານ ຢ ັ ງ ມ ີ ສ ັ ກ ກ ຸ ນ ານ ອ ິ ນ ຊ ິ ທ ້ ງ ๕ ນ ານ ຈ ່ ງ ໄ ປ ຂ ້ ານ ໃ ຫ ັ ນ ັ ນ ຕ ານ ຍ ານ ທ ້ ງ ຖ ານ ຍ ຈ ັ ບ ໄ ມ ້ ເ ດ ື ່ ອ ນ ັ ້ ນ ຈ ະ ຕ ຸ ບ ຸ ບ ຕ ານ ມ ື ດ ານ ๔ ກ ້ ານ ນ ານ ກ ສ ັ ບ ຕ ອ ດ ກ ິ ນ ເ ປ ັ ນ

ตาปี่อหูภอัน ธัตนัง ๆ, อันอ่าแก้วอันอยู่ในดอกดื่อทั้ง ๔ บุบผานั้นจั่ง ข้าสักภูมาตายแล้วกิจักได้ยังแก้วอันอยู่ในดอกดื่อมาบูชา กิตาภจัก พามาๆไปถึงสุ้นฟ้าในภ้ำพุ้น คือ่านิธะพานนั้นแท้ดิฐิแล ปะภาบปี่ๆ ดูลามาๆจิตภูมาธิ อันอ่านาๆจักไปข้ายังมิภอินฐิทั้ง ๕ นั้นใต้มันตาย ดอมกัน คันอ่ามันบ่ตายพ้อมกันดั่งนั้น อันอ่าต้อมันยังอยู่ดีนั้น มันกิยาภ เอ้ากันคืนมาดั่งเก่าแล้วเล่าบ่ตายแท้แล.

ปะทิบาย: จักเอ้าอัตถุอันใดมาข้านี้จา? ตู้แก้อ่าดั่งนี้ ดูลา เจ้าจั่งไปเอ้าไม้เท้าสามมาแปงยังขาทะมุ ฐิฐุให้เป้นป่องแล้วจั่ง เอ้าหง้าป้องมาเป้นสาย จั่งเอ้าเอ้าภะต่ายมาเป้นแม่ทะมุ คันอ่า แต่งแปงแล้วดั่งนั้นจั่งไปยิง เมื่อจักยิง ให้อ่านคาถาอ่าดั่งนี้ อะอะ อีอี อูอู อุอุ เอ ไอโอ เอ้า อำ อะ อ่านคาถาบทนี้แล้วจั่ง ยิง คันฐียิงให้ยิงใส่ปากให้มันอ้าปากพ้อมกันแล้วจั่งยิงบาดเงาอให้ มันตายทั้ง ๕ เมื่อมันอ้าปากไอ้มันเถิ้น คันอ่าปาภิอินฐิทั้ง ๕ ตายนี้ ตายแล้วกิจักได้ยังแก้ว ๕ ห่อยนั้น อันยู่ในดอกดื่อและห่อยนั้นแท้ดิ ฐิ อันอ่ามะนุดและเทอะดาภิถึเอ้ายังแก้วมะนิโรด มาแต่ภ้ำดาเอม ออกมาบอกให้แก่บาๆมาได้ชีวภูมาธิดั่งนี้แล้วกิสะดวกเมื่อสูยู่แต่ๆ ตันกิมีแล แต่นั้นยังมีชายตู้ปี่ๆนั้นไปถ่องลักเอ้าออาแต่ๆท่านบ่ยากแท้ แล มันกิจ้ำตียังลูกแต่ๆตันตายแตกแล้ว แต่นั้นแยกกิขึ้นมาเรือน มันกิ จ้ำตีแล้วและหีสังล่าๆ มันกิไปเอ้ากอยดาแถอต่าๆมาทับไอ้ยังตัวสู เรือนทั้นแล แต่นั้น ธาชา อันอ่าพธะยา กิเอ้ามันมาใส่คอกไอ้แล้ว

ใต้มันธักสาล้างดูย้างๆ ๑ ตัว คันอ่ามีๆตัวย้างๆ ๑ ตัวบี้ได้ภูจักใต้มีๆ ผันจากคำตายแท้แล.

แต่บั้นอันอ่าฉายตู้บั้น มันกีอู่ในคอกๆ ๑ ตัวบั้นสังๆเจ้งธะกาน นานนักแท้แล แต่บั้น สา สอนอันอ่านางจิตภูมาธิตู้ธั้น มันกีมาเต้น ย้างฉายตู้บั้น มันอู่ในคอกเฒ้ากับดอมๆ ๑ ตัวบั้น อันอู่คอกดอมกันดั่งบั้น นางกีก่าอต่ฉายตู้บั้นอ่าดั่งบี้ ดูลา เจ้าตู้ฉายเตดสันใดแล มาอู่ดอมๆ ๑ ตัวบี้สังจา? เจ้าจ่ายอกหนีมาจากคอกที่บี้เสังเถ้ิน ข้าฐีใธ ตักตูใต้แก่เจ้าธอกมาแล แต่บั้นอันอ่านางจิตภูมาธิตู้บั้น มันกีใธย้าง ตักตูคอกแล้วดั่งบั้น เมื่อบั้นอันอ่าฉายตู้บั้น มันกีธอกมา ตานางจิตภูมาธิทั้นแล แต่บั้น บันจะสะตะโจธา อันอ่าโจนห้าญาย ๕๐๐ เธ้ากีถืนอู่ในที่ใกันบั้น เธ้าพ้อมกันมาไล่ฮ้างย้างฉายตู้บั้น กับห้านางจิตภูมาธิทั้นแล แต่บั้นอันอ่าธาห้าสองกีพ้อมกันแล่นหนีไปตีกาไพพาป่ากอ้าง มีพู่ฉ้างและธาฉสี โจนกีฉ้าไล่มีติบ่ฉ้า แต่บั้นฉายตู้ธั้นมันกีแล่นไปเพี่งกอานบ้านตู้บี้ๆ อันอ่าบ้านกันบั้นกีมี ๕๐๐ ถ้วงเพื่อนโจนห้าญายเธ้ากีฉ้าไปลักฮ้างย้างกอานบ้านตู้บั้นตายไปทั้นแล แต่บั้นอันอ่าฉายตู้บั้น มันกีเต้นย้างกอานบ้านตู้บั้นตายแล้วดั่งบั้น มันกีทาที่เพี่งบ่ได้ มันกีหนีไปพายหน้า อันอ่าโจน ๕๐๐ เธ้ากีฉ้าไล่ไปแท้แล อันอ่าฉายตู้บั้น มันกีฉ้าแล่นไปเพี่งกอานบ้านตู้ถ้อนสองทั้นแล แต่บั้นอันอ่าโจน ๕๐๐เธ้ากีฉ้าพากันไล่ตีย้างกอานบ้านตู้บั้นกับห้าฉาอบ้าน กีพากันเจ้บโธยู่ฐู่คน ทั้นแล แต่บั้นอันอ่าฉายเงอตู้บั้น มันกีเต้นย้างกอานบ้านเจ้บ โธยู่ดั่ง

ນັ້ນ ມັນກໍຄືເອ່ົາກູນີ້ຫາທີ່ເຜິ້ງບໍ່ໄດ້ແລເອ່ົາອັນ ມັນກໍລອາດແລ່ນໜີ້ໄປພາຍໜ້າ
ຫັ້ນແລ ແຕ່ນັ້ນ ໂຈນ ๕๐๐ ໝູ່ນັ້ນ ເຂົາກໍເຫັນຢ້ານຊ່ວຍດ່ວງແລ່ນໄປດ້ວຍນັ້ນ
ເຂົາກໍຊ້ຳພາກັນໄລ່ໄປແທ້ແລ ອັນວ່າຊ່ວຍຕູ້ນັ້ນມັນກໍແລ່ນໄປເຜິ້ງຢ້ານກອາມ
ບ້ານຕູ້ນີ້ງຢູ່ຫັ້ນແລ ອັນວ່າກອາມບ້ານຕູ້ຄ້ອນສາມແລ ອັນວ່າ ກອາມບ້ານຕູ້
ນັ້ນ ອັນມີເສນາອັກສາຄົນ ๑๑๗ ຄົນຫັ້ນແລນັ້ນຕິດຕູ້ພິຈາຣະນາດອມມີ ๗
ຄົນແລະມີກຳລັ້ງອີຫຼີນເສິກທ້ັງຫຼາຍໄດ້ ๙ ພັນໂກດ ເປັນຄົນອາສາ ກັບ
ກອາມບ້ານຕູ້ນັ້ນ ອັນວ່າບ້ານອັນນັ້ນມີອ້ງໆແກ້ວອັນຕັ້ງຢູ່ແວດລ້ອມໄດ້ ກຊັ້ນ
ເປັນອັນຮ່ຳເຮ ໆ ໄປດ້ວຍແກ້ວເຈັດປະການແລະມີເລົ້າຄາຕາແຫຼວ ແລະ
ປ້ອມມຸ ໆ ຄຸນປຸນຕົ ໆ ແຕ່ ໆ ແປ ໆ ແວດລ້ອມອ້ອມຢ້ ໆ ອ ໆ ແກ້ວທີ່ນັ້ນ ຢູ່ເປັນອັນໜັ້ນ
ອັນທ່ ໆ ງ ໆ ຄົ ໆ ມ ໆ ກນັກແລ ແຕ່ນັ້ນອັນວ່າ ໂຈນ ๕๐๐ ຟ ໆ ງນັ້ນ ເຂົາກໍໄລ່ຢ້ ໆ
ຊ ໆ ຍຕູ້ນັ້ນເຂົາກໍມ ໆ ຕັ້ ໆ ຢູ່ນອກອ ໆ ງແກ້ວກອາມບ້ານຕູ້ນັ້ນເມື່ອນັ້ນກອາມບ້ານ
ຕູ້ນັ້ນກໍເຕີນເອົາຢ້ ໆ ກຳລັ້ງແຕ່ ໆ ຄົນອັນໄດ້ ๙ ພັນໂກດນັ້ນອອກໄປ ຂ້ ໆ ເສ ໆ ງ
ຢ້ ໆ ໂຈນ ๕๐๐ ຄົນຟ ໆ ງນັ້ນ ເຂົາກໍຕ ໆ ຍໄປເປັນດ່ ໆ ບໍ່ຕ ໆ ຍຫັ້ນແລ ກອາມ
ບ້ານຂ້ ໆ ຍ ໆ ໂຈນກໍເປັນດ່ ໆ ບໍ່ຂ ໆ ແທ້ແລ ອັນວ່າຊ ໆ ຍຕູ້ນັ້ນ ມັນກໍເຂ ໆ ໄປເຜິ ໆ
ຢ ໆ ກອາມບ້ານຕູ້ນັ້ນ ມັນກໍໄດ້ຢ ໆ ຊີວິດແຫ ໆ ມັນໜ້ອຍນ ໆ ແລ້ວ ມັນກໍຢ ໆ ນຢ ໆ
ໂຈນມ ໆ ຂ ໆ ຄົນຢູ່ແລະເປັນດ່ ໆ ບໍ່ຢ ໆ ນແທ້ແລ ອັນວ່າຊ ໆ ຍຕູ້ນັ້ນມັນກໍຊ້ ໆ ໜີ ໆ ກ
ຢ ໆ ກອາມບ້ານຕູ້ນັ້ນແລ້ວກໍໄປນ ໆ ງ ໆ ຢູ່ເໜືອຕ ໆ ງ ລຸກນ ໆ ໃນຄ ໆ ມ ໆ ເຄ ໆ ໄມ ໆ ຕົ ໆ ນນັ້ນອັນ
ມີໃນທີອັນບ ໆ ໄກຄົນແທ້ດີຫຼີແລ ອັນວ ໆ ໄມ ໆ ຕົ ໆ ນນັ້ນ ແຕ ໆ ເມ ໆ ອຍ ໆ ມເຊ ໆ ຄົນທ ໆ
ຫຼາຍກ ໆ ຢ ໆ ງ ໆ ສັຍຄ ໆ ມໄດ້ ໃບໄມ ໆ ຕົ ໆ ນນັ້ນກ ໆ ຢ ໆ ງເປັນໝ ໆ ຸ ໆ ມ ໆ ງ ໆ ມ ມີຮ ໆ ສມີຮ ໆ ງສ ໆ ຢ ໆ ແລ
ຄ ໆ ນ ໆ ວ ໆ ຣ ໆ ວ ໆ ທ ໆ ງ ໆ ອັນແລ້ວດ ໆ ງ ນັ້ນ ອັນ ໆ ວ ໆ ໃບໄມ ໆ ຕົ ໆ ນນັ້ນ ກ ໆ ມ ໆ ພ ໆ ມກ ໆ ນເຖ ໆ ອ ໆ ຢ ໆ

ฅาเห้างต้นตั้นแล คนห้างฆายกิบ่ไปอาสัยได้ ลางพ่อางกิย้างใบแดงตั้นแล แต่ยามตูดฉ้ายเถิงค่ำนั้น อันอ่าใบไม้ต้นนั้น กิฏุ่นไปฅาดุใบตั้นแลอันอ่าฉายดงอตูนั้น มันกินั่งยู่เพื่อตั่งใบลิ่มไม้ต้นนั้นแล้อ กิเป็นอันหาจักปงบอันที่จักอาสัยบ่ได้ มันกิฉ้ำลักพิไปพายหน้า แต่นั้น อันอ่าโจม๕๐๐ ฝูงนั้น เฮาฉ้ำไล่ย้างฉายตูนั้นไปตั้นแล อันอ่าฉายตูนั้นคันอ่ามันพ่ายโจมพิไปแล้อตั่งนั้น มันกิไปธอดไปเถิงย้างฝั่งน้ำอันนึ่งชื่อ่าอัดสาอะดิแล อันอ่าน้ำอันนั้นกอ้างได้สามโยดแลอันอ่าฉายตูดงอนั้น มันกิยู่ย้างใบฝั่งกำพี้ มันกิบ่เต้นย้างฝั่งกำพุ้นตั้นแล มันกิคะนิงในใจอ่าดั่งนี้ ภูจักไปพันเฮาไม้มาแต่งแปงย้างแพแล้อ ภูจักยี่ย้างแพแต่งภูนี้ข้ามไปแลให้ธอดฝั่งกำพ้านั้นเถิ่น ภูกิตางกจักมันจากคำตายแท้แล ฉายตูนั้นมันกิดีคะนิงดั่งนี้แล้อ มันกิไปเฮามาย้างไม้สามลำแลละลำละสามปัดมาแล้อกิเฮาย้างเคือเฮามามัดสามนั้นแล้อ มันกิแต่งเต้าย้างดีแล้อ มันกิยี่ย้างแพเฒ้มนั้นไปตั้นแล มันกิพายย้างแพเฒ้มนั้นไปตูดงอตั้นแล คันอ่าฉายตูนั้นยี่แพไปได้เจ็ดอันแล้อ กิไปธอดกางน้ำแม่นั้นแล้อสอนอันอ่าฉายตูนั้น มันกิฒงอพ้าคืนมาเบิ่งย้างฝั่งกำพายฏ้างแล้อ มันกิคะนิงในใจอ่าดั่งนี้ อันอ่าโจม ๕๐๐ นี้ เฮาจักมางำภูได้ฐีธู้อ่าบ่อา? มันคะนิงดั่งนี้แล้อ มันกิย้างคิดย้านยู่พ้อยนึ่งแล้อมันกิฉ้ำพายแพเฒ้มนั้นไปเจ็ดอัน มันจิ่งไปธอดฝั่งกำพ้าตั้นแล คันอ่าฉายตูนั้นไปธอดฝั่งกำพ้าตั้นแล้อ มันกิจอดย้างแพไอ้แล้อ มันกิยื้นเมือเถิงตาฝั่งแล้อได้เจ็ดอันกิจิ่งเมือธอดเหิงฝั่งตั้นแล คันอ่าธอดเหิงตาฝั่งแล้อ กิฉ้ำไปได้เจ็ด

ອັນກິຈຶ່ງເຖິງເມືອງອັນນຶ່ງຊື່ວ່າສາຍະແລະມັນຊ້ຳເດີນໄປເຖິງເມືອງອັນນັ້ນ ໄດ້ເຈັດວັນ ເມືອງອັນນັ້ນຊື່ວ່າສາຮ້າງແທ້ແລ ອັນວ່າຊາຍຕູ້ນັ້ນກໍກາຍໄປໄດ້ ເຈັດວັນກິຈຶ່ງໄປຮອດເມືອງອັນນຶ່ງຊື່ວ່າ ອະຕິຕັງ ຕັ້ນແລ ກໍຊ້ຳເດີນໄປໄດ້ ເຈັດວັນກິຈຶ່ງໄປເຖິງເມືອງອັນນຶ່ງຊື່ວ່າ ອະນາຄະຕັງແທ້ແລ ອັນວ່າຊາຍຕູ້ ນັ້ນກໍຊ້ຳໄປໄດ້ເຈັດວັນກໍມາເຕັນຍັງເມືອງອັນນຶ່ງຊື່ວ່າ ປັດຈຸປັນນະນະຄະ ຮາຕັ້ນແລ ແຕ່ນັ້ນໄປພາຍໜ້າຂອນອັນວ່າຊາຍຕູ້ດຽວນັ້ນກໍຊ້ຳໄປໄດ້ເຈັດວັນ ກໍໄປເຖິງຍັງເມືອງອັນນຶ່ງຊື່ວ່າ ອະມຸດຕະມະຕາມະຄອນແທ້ແລ ຕັ້ງແຮກ ແຕ່ນັ້ນໄປພາຍໜ້າ ບຸກຄົນຕູ້ໃດກໍບໍ່ເຕັນຍັງຊາຍຕູ້ນັ້ນສັກເທື່ອແທ້ແລ ແມ່ນ ວ່າເທພບຸດ ເທພດາ ອິນທ ຍົມຣາເວດສຸວັນ ກໍບໍ່ເຕັນຍັງຊາຍຕູ້ນັ້ນ ສັກເທື່ອ ແລະກໍເທົ່າຄິດຫາຊາຍຕູ້ນັ້ນດາຍດຸ້ແລ ແຕ່ນັ້ນອັນວ່າຊາຍຕູ້ນັ້ນກໍຢູ່ ທ່ຽງຢູ່ສຸກສຳຣານບໍ່ມີໂຈນມາອັນໃດຈັກບຽດບຽນຕັ້ນແລ ແຕ່ນັ້ນສຽວສວາດ ທັນມີກະບັນດິດກໍຊ້ຳກ່າວໄປພາຍໜ້າວ່າ ດູລາ ເຈົ້າທັ້ງຫຼາຍຢ່າມີຊາຍຕູ້ນຶ່ງ ມັນກໍຮູ້ຂ່າວວ່າຊາຍຕູ້ນັ້ນຂ້ານຍັງແມ່ນ້ຳແມ່ນັ້ນມັນແລ້ວດັ່ງນັ້ນ ມັນກໍໄປ ໄປດອນຊາຍຕູ້ນັ້ນຕັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນຊາຍຕູ້ນັ້ນ ມັນກໍຄືນເມືອສະຄາຣະວາດ ຢ້ານເຮືອນລຸກເມັ່ງແລ້ວມັນກໍອອກຈາກບ້ານແຫ່ງມັນມາ ແຕ່ນັ້ນອັນວ່າເສືອ ໜີປ່າໂຈນທັ້ງຫຼາຍ ເຂົ້າກໍພ້ອມກັນມາຈາຈັກຂ້ານກິນຍັງຊາຍຕູ້ອອກ ຈາກ ບ້ານມາຕັ້ນແລ ອັນວ່າຊາຍຕູ້ນັ້ນມັນກໍຮີບເຮອເສືອໜີປ່າ ແລະໂຈນໝູ່ນັ້ນ ລາງເທື່ອກໍແພ້ ລາງເທື່ອກໍບໍ່ແພ້ ຄັນວ່າມັນຫາກແພ້ແລ້ວ ມັນກໍແລ່ນໜີໄປ ແລ້ວມັນກໍໄປພົບຍັງຊ້າງສານໝູ່ນຶ່ງ ໃຫ້ບໍ່ອາດຈັກຮີບເຮອໄດ້ແລ ອັນວ່າ ຊາຍຕູ້ນັ້ນ ມັນກໍຮີບເຮອກັບຊ້າງສານໝູ່ນັ້ນ ລາງເທື່ອແພ້ ລາງເທື່ອກໍບໍ່ແພ້

ຄັນວ່າມັນແພ້ຢ້ຳໆສ້ວນແລ້ວຄໍ່ານັ້ນມັນກິໜີໄປພ້ານໜ້ານແທ້ແລ ແຕ່ນັ້ນອັນວ່າ
ຊ້ວຍຕູ້ນັ້ນໄປພ້ານໜ້ານມັນກິຊ້ຳໄປຫ້ວຍຢ້ຳໆ ອ້ວຍພະຣາດໜ້ານີ້ໆ ຊ້ວຍຕູ້ນັ້ນ ມັນກິ
ຮົບເຮ້ອກັບ ອ້ວຍພະຣາດໜ້ານັ້ນຫັ້ນແລ ລ້ວໆເທື່ອກິແພ້ ລ້ວໆເທື່ອກິບໍ່ແພ້ ຄັນ
ວ່າມັນຫ້ວາກແພ້ຢ້ຳໆ ອ ແລ້ວ ມັນກິແລ່ນໜີໄປໜ້ອຍນຶ່ງແລ້ວມັນກິລ ອ້ວ ໄປຫ້ວ ຂຸມ
ນ້ຳສ້ວ ອັນນຶ່ງແຕ່ບຸຣ ນ ອັນເລິກນ້ວກນັກ ແຕ່ນັ້ນມັນກິທັນຈົບກ້ຳເອ້ວຢ້ຳຫ ງ້ວ
ແພ ດ ສ ອ ງ ກິ ແ ລ ະ ກິ ແ ລ ະ ເ ບ ້ ອ ງ ມື ກ ້ ຳ ຢ ່ ູ ຫ ັ ້ ນ ແ ລ ມັນກິກ ້ ຳ ໄ ອ ້ ເ ປ ັ ນ ອ ັ ນ ໝ ັ ້ ນ ແ ທ ້ ແ ລ
ເ ມ ື ່ ອ ນ ັ ້ ນ ຢ ້ ຳ ມ ີ ໝ ສ ອ ງ ຕ ໍ ອ ຕ ໍ ອ ເ ມ ັ ່ ງ ມ ັ ນ ກ ິ ປ ່ ຽ ນ ກ ັ ນ ນ ້ ວ ກ ັ ດ ຢ ້ ຳ ຫ ງ ້ ວ ແ ພ ດ ສ ອ ງ ກ ິ ນ ັ ້ ນ ຢ ່ ู
ຫ ู ກ ອ ັ ນ ຫ ู ກ ຄ ື ນ ຕ ໍ ອ ຕ ໍ ອ ກ ັ ດ ເ ມ ື ່ ອ ກ ້ ວ ງ ອ ັ ນ ຕ ໍ ອ ເ ມ ັ ່ ງ ກ ັ ດ ເ ມ ື ່ ອ ກ ້ ວ ງ ຄ ື ນ ຫ ັ ້ ນ ແ ລ ອ ັ ນ
ວ່ າ ພ ັ ້ ນ ຂ ຸ ມ ສ ້ ວ ງ ທ ີ ່ ນ ັ ້ ນ ກ ິ ມ ີ ຫ ู ສ າ ຣ ະ ພ ິ ດ ຕ ໍ ອ ນ ຶ ່ ງ ຢ ู ่ ໃ ນ ສ ້ ວ ງ ທ ີ ່ ນ ັ ້ ນ ຄ ັ ນ ວ ่ າ ຊ ້ ວ ຍ ຕ ู ้ ນ ັ ้ ນ ມ ັ ນ
ຫ ງ ບ ຫ ງ ้ ວ ແ ພ ດ ສ ອ ງ ກ ิ ນ ั ้ น ป ่ ั ้ น ค ั ้ น ด ่ ำ ั ้ น ก ิ ส ่ อ น ต ก ล ง ไ ป ใ น ส ้ ว ง ห ั ้ น แ ล ค ั น ว ่ า ม ั น
ต ก ล ง ไ ป แ ท ้ ด ่ ำ ั ้ น ๆ ต ้ อ ง ั ้ น ก ิ จ ั ก ต ะ ต า ย แ ท ้ แ ล แ ต ่ ั ้ น ย ั ง ม ี เ ห ผ ด า ล ิ น
ป ่ ำ จ ่ ำ เ อ ้ า ย ั ง ป ั ้ ง น ้ ำ เ ธ ิ ง ก ั บ ห ั ้ ง ป ั ้ ง ส ั ้ ม ป ่ อ ย ม ว ไ อ ้ ฮ อ ก ม ื แ ต ่ ง ม ั น ห ั ้ ง ส อ ง
เ บ ้ อ ง ห ั ้ น แ ล เ ห ผ ด า ล ิ น ั ้ น ก ิ จ ่ ำ บ อ ก ม ั น ว ่ า ถ ู ล า ท ่ า น ช ว ย ค ั น ว ่ า ท ่ า น
ย า ก ม ั น จ า ก ส ้ ว ง ท ี ่ น ี ้ ท ่ า น จ ่ ำ ก ิ น ย ั ง ป ั ้ ง น ้ ำ เ ธ ิ ง ป ั ้ ง น ี ้ เ ถ ิ ้ น ค ั น ว ่ า ท ่ า น ห ว า
ก ิ น ย ั ง ป ั ้ ง น ้ ำ ส ั ้ ม ป ่ อ ย ป ั ้ ง น ี ้ แ ท ้ ท ่ า น จ ั ก ต ก ไ ป ใ ส ่ ส ้ ว ง ท ี ่ น ี ้ แ ล ๆ ก ิ จ ั ก ต อ ด ย ั ง
ท ่ า น ต า ย แ ท ้ แ ล เ ห ผ ด า ว บ อ ก ด ่ ำ น ี ้ แ ล ้ ว ก ิ ห ี ไ ป ห ั ้ น แ ล แ ต ่ ั ้ น อ ั น ว ่ า ช ว ย ต ู ้
ั ้ น ม ั น ก ิ ย า ก ก ิ น ย ั ง น ้ ำ ม ั น ก ิ ข ิ ข า ย เ อ ้ า ย ั ง น ้ ำ เ ธ ิ ง แ ล ะ น ้ ำ ส ั ้ ม ป ่ อ ย ม า ก ิ น
ก ิ บ ่ ไ ด ้ เ ท ่ า ค ิ ด ย า ก อ ู ่ ห ั ้ น แ ล แ ต ่ ั ้ น อ า โ ย อ ั น ว ่ า ส ม ก ิ ม า พ ั ด ย ั ง ป ั ้ ง น ้ ำ
เ ธ ิ ง ก ิ ส ั ้ ม ส ว ง ไ น ท ี ่ ั ้ น อ ั น ว ่ า น ้ ำ เ ธ ิ ง ก ิ ไ ถ ไ ป ม ่ ี ป า ก แ ต ่ ง ช ว ย ต ู ้ ั ้ น ม ั น ก ิ ไ ด ้
ถ ู ก ิ น ย ั ง น ้ ำ เ ธ ิ ง อ ั น ั ้ น ม ั น ก ิ ม ี แ ร ง ม า ก น ั ก แ ล ้ อ ม ั น ก ิ พ ย า ย า ม ข ี ้ น ั ้ น

ปากสั้ว ແລ້ວນັ້ນກິ່ໜ້ໄປຕາມທາງແຕ່ງສັປປຸຣິສ ເຈົ້າທ້ວງຖ້ວຍ ຄັ້ນໄປ ແລ້ວແຕ່ກ່ອນຫັ້ນແລ.

ສັດຖ ອັນວ່າສັບພັນຍູເຈົ້າກໍເອົາຢ້ານີທານສງວສວາດ ນາເທສນາ ໃຫ້ແກ່ອາຄົນຟ້ງວ່າດັ່ງນີ້ແລ ສວນວ່ານ້ອ່ານສງວສວາດທັ້ມມິກະບັນດິດຜູ້ນັ້ນ ກໍ ໄດ້ຢູ່ສຸຂເສີນນາກນັກແທ້ແລ ເຫ່ົ່ານີ ອາຍຸ ວັນນະ ສຸຂະ ພະລະ ໄດ້ຮ້ອຍ ເທ້ົ່ານີ້ກໍມີແລ ອາຍຸຫະ ປະຣິໂຍສາເນ ໃນເມ່ືອສຸຂະຄຸ ອຸ ຈຸ ຕິ ຄາ ແຕ້ແລ້ວ ກໍໄດ້ເມືອສເວີຍເມືອງສວັນກໍມີແລ.

ກິຣິຍາ ອາຍ້ານ ສງວສວາດທັ້ມມິກະບັນດິດ ກໍສະເດັດບໍຣະບອນ ຄວນ ເທ່ົ່ານີ້ກ່ອນແລ ./.

- ຈົບ -

ຜູ້ກວດທວນຄືນ

ນະຫາ ຄຸນ ຈັນສີໝຸ

ຜູ້ພິມ

ທ້າວ ຄູ່ນ ວິນພັຍຣາ

ຜູ້ຮ້ັດສຳເນົາ = ຄູ່ ໂ ຫ